

ஜனவரி.

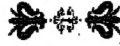
பாடங்கள் 1—12.

ஸ்ரீரஸ்து.

மயர்வற மதுரை மருாப்பெற்ற ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்த

முதலாயிரம்

மு ல மு ம்

இதற்கு

பெரியவாச்சான் பிள்ளை, பெரியஜீயர் அருளிச்செய்த

வ்யாக்யாநமும்

அந்த வ்யாக்யாநத்தை யனுசரித் தெழுதப்பட்ட

புரதிப்த வ்யாக்யாநமும்,

பல ப்ரதிகளுக்கிணங்க பண்டி. தர்சனரால்

பரிசோதிக்கப்பட்டு

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாய ஸஞ்ஜீவிநீ சபையாரால்

ஸ்ரீஸுதர்சன முக்தராக்ஷராலையில்

அச்சிடப்பட்டன.

காஞ்சிபுரம்.

1909

{ சுந்தர தாரர்களுக்கு }
விலை ரூபாய் 10.

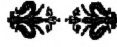
{ பின்னிட்டு வாங்குகிற }
வர்களுக்கு ரூபாய் 15.

ஸ்ரீரஸ்து,
மயர்வற மதிலை மருளப்பெற்ற ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்த

முதலாயிரத்தில்

முதல் பிரபந்தமாகிய ஸ்ரீ பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த

பெரியாழ்வார் திருமொழி.

இதற்கு
பெரியவாச்சான் பிள்ளை, பெரியஜீயா அருளிச்செய்த

வ்யாக்யாநமும்

அந்த வ்யாக்யாநத்தை யனுசரித்தெழுதப்பட்ட

ப்ரதிபத வ்யாக்யாநமும்,

பல ப்ரதிகளுக்கிணங்க பண்டிதர்களால்
பரிசோதிக்கப்பட்டு

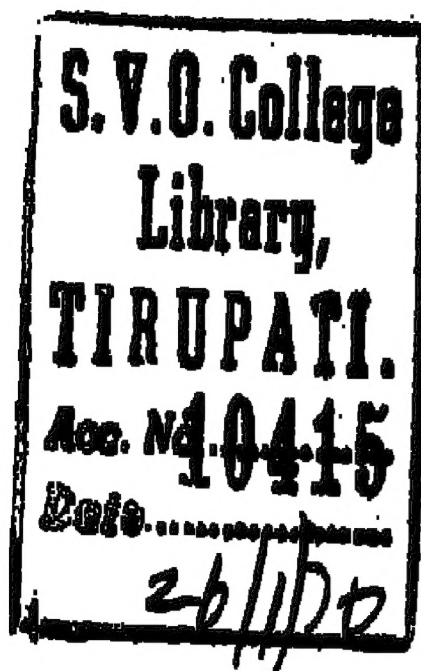
ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாய ஸத்ஜீவிகீ சபையாரால்

ஸ்ரீஸூதர்சன முக்ரங்காசாலையில்

அச்சிடப்பட்டன.

காஞ்சிபுரம்.

1909

S.V.O. College

Library,

TIRUPATI.

Acc. No. 10415

Date.....

26/1/50

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழிச் செய்யுள்கராதி.

அ		ஆநிராமேயக்க நீபோதி	204
அக்கரைபென் தும்	568	ஆமையாய்க் கங்கையாய்	505
அக்காக்காய் நம்பிக்கு	208	ஆமையின் முதுகத்திடை	429
அக்கமலக்கண்ணன் நனை	249	ஆயர் குலத்தினில்	117
அக்கமலப் போதகத்தில்	158	ஆயிரந்தோள் பரப்பி	417
அக்கமலிட்டலையென் தும்	446	ஆய்ச்சியர் சேரியினாதவிர்	245
அக்கொரு கூரை	453	ஆய்ச்சியன்றழிப்பிரான்	136
அஞ்சனவண்ணனை	262	ஆலத்திலையான்	199
அஞ்சுடாழியுள்	277	ஆற்றிலிருந்து	240
அடியையாமேடும்	15	ஆனாயர் கூடி	397
அடைந்திட்டமர்கள்	107		
அட்டுக்குவி சோறு	297	இ	
அண்டக்குலத்துக்கு	23	இடவணரை யிடத்தோளோடு	313
அண்டத்தமர்கள் குழ	213	இந்திரனோடு பிரமன்	215
அண்டத்தமர் பெருமான்	343	இமைபவரி துமாந்து	467
அதிருங்கடல் நிறவண்ணனை	58	இருக்கொடு நீர்சங்கில்	224
அதிர்முடி முடைய	465	இருங்கைமதகளிறு	57
அப்பங்கலந்த சிற்றுண்டி	150	இருட்டில்லிதந்து போய்	142
அம்மைத்துடங்கண்	301	இருமலைபோலெதிர்த மல்லர்	157
அரவணையா பாயபோறே	151	இன்பமதனை யுயர்த்தாய்	223
அரவத்தமளியினோடும்	559		
அரவில் பள்ளிகொண்டு	309	உ	
அலம்பா வெருட்டா	392	உச்சியிலெண்ணெயும்	455
அல்லியம் பூமலர்க்கோதாய்	367	உடுத்துக்களைந்த	33
அல்லழகக் கொன்றுமில்ல	38	உடையார் கனமணியோடு	70
அல்லவ்விடம்புக்கு	265	உத்தியெழுந்த	191
அழகியபைம்பொன்னின்	67	உய்யவுலகு படைத்து	86
அழகியவாயில்	80	உகமெல்லனைபான்	427
அளந்திட்ட தூனை	107	உகம்பற்றியிரணியனை	511
அனந்தன்பா தும்	586	உருப்பிணி நங்கை தன்னை	406
அன்றுவயிற்றில் கிடந்திருந்தே	571	உருப்பிணி நங்கையை	351
அன்னமு மீனருவும்	98	உழந்தாளர் நறுமெய்	55
ஆ		உழுவதோர் படையும்	467
ஆசைவாய்ச் சென்ற	441	உறகலுறகலுறகல்	558
ஆட்கொள்ளத் தோன்றிய	108	உறியைமுற்றத்துருட்டி	47
		உற்றவுறுபிணி நோய்காரர்	554

உணக்குப்பணி செய்திருக்கும்	563
உன் ஹுடைய விக்கிரமம்	582
உன்னையு மொக்கையில்	94

உ

உத்ததைக் குழியில்	459
-------------------	-----

எ

எட்டுத்தொகை	403
எண்ணெய்க்குட்டத்தை	181
எத்தனைகாண்டம்	569
எந்தை தந்தை தந்தை	25
எத்தொண்டை வாய்ச்சிங்கம்	62
எந்நாளும் பெருமான்	35
எம்மனாலென்றால் தெய்வமே	577
எரிசிறுமூஞ் சரத்தால்	415
எருதுகளோடு பொருதி	208
எருத்துக்கொடி புடையா னும்	566
எல்லையில் வசல்	521
எழிலார் திருமார்புக்கு	72
என்றும்புமேயென்று	169
என்றிதுக் குட்டன்	78
என் தம்பிரானார்	71
என் வில்வலிசுண்டு	350
என்று மெனக்கொண்டானே	270
என்னுதன் தெய்வக்கு	348
என்னி ஹாயம்	125

ஏ

ஏடு நிலத்திலேயுதன் முன்னம்	21
ஏதங்காரையின் வெல்லாம்	556
ஏவிற்துச் சொல்வான்	399
ஏழைபெதையோர்	328

ஐ

ஐயமுதி யுடம்போந்து	325
--------------------	-----

ஓ

ஓருகையில் சங்கு	113
ஓருமகள் தன்னை யுடையேன்	341

ஓருவாரணம் பணிகொண்டவன்	397
ஓற்றைவிடையனும்	523
ஓன் துமறி வொன்றில்லாத	333
ஓன்றேயுரைப்பான்	197

ஐ

ஐவோடக் கிண்கிணிகள்	154
ஐவோர் விழுவார்	45
ஐதக்கடலில்	73

க

கச்சொடு பொற்கரிதை	47
கஞ்சனும் காளியனும்	407
கஞ்சன் கறுக்கொண்டு நின்மேல்	231
கஞ்சன்புணர்ப்பினில்வந்த	173
கஞ்சன் தன்னால் புணர்க்கப்பட்ட	153
கடல்கடைந்து	574
கடியார் பொழிலணி	271
கடுவரப்பச்சின் வெங்கண்	301
கண்டகடலும்	124
கண்டார்பழியாமே	193
கண்ணு நான்குனை	541
கண்ணில் மணல்கொடு	213
கண்ணைக்குளிரக் கலந்து	173
கதிராயிரமிவி	380
கத்தக்கித்தத்துக் கிடந்த	130
கரியமுனில் புரைமேனி	390
கருங்கண்டோகை	323
கரும்பார் நீள்வயல்	255
கருவுடைமேகங்கள்	205
கருளுடைய பொழில்மருதும்	497
கலக்கிய மாமனத்தனளாய்	364
கழன்மன்னர் குழ	123
களன்ச்சகடு மருதும்	323
கறந்த நற்பா லுந்தயிரும்	183
கறுத்திட்டிற் பன்றி	193
கற்பகக்காவு கருதி	135
கற்பினம் மேய்த்து	183
கன்றோழையான் பொருட்டா	413
கன்றினைவாலேகட்டி	183

கன்றுகளில்லம் புருந்து	217
கன்றுகளோடச் செவியில்	177
கன்னலிலட்டு சத்தோடு	236
கன்னல் குடந்திறந்தால்	112
கன்னி நன் மாமகிள் சூழ்தரு	272

கா

காசின்வாய்க்கரம்விடிலும்	438
காசங்கறையுடைக்கறைக்கும்	452
காடுகளுடுபோய்	273
காதம்பலவுந் திரிந்து	565
காமர்தாதைகருதலர்	546
காயமலர் கிறவா	92
காயுடீர்புக்கு	141
காரர்கடலைபடைத்திட்டு	362
காரர்மேனிகிறத் தெம்பிராணை	260
காரிகைவார்க்கு முனக்கும்	171
கார்பலிமேனிகிறத்து	184
காதுமெழா	565
காலியன்பொய்கைகலங்க	358
காறையுணும் கண்ணாடி	332
கானூர்சுறுந்துழாய்	74

கி

கிடக்கில் நொட்டில்	50
கிண்கிணிகட்டி	130
கிழக்கில் குடிமண்ணர்	190

கீ

கீழுலகிலகார் ககோ	484
------------------	-----

கு

குடக்களெடுத்து	210
குடியில்பிறந்தவர் செய்யும்	344
குடையுஞ் செருப்பும்	269
குண்டலந்தாழ	242
குமரிமணம் செய்துகொண்டு	339
கும்மாயத்தொடு வெண்ணெய்	252
குரக்கினத்தாலே	105
குருந்தமொன்றென்கிந்தானொடும்	432
குழலிருண்டு கருண்டு	322
குறப்பிரமசாரியாய்	508

குறுகாதமன்னரை	401
குற்றமின்றிக் குணம்பெருக்கி	423
குன்றுகொழுமுனில்போல்	489
குன்றெடுத்தாநிறை காத்தவாயா	530
குன்றெடுத்தாநிறை	287

கூ

கூடிக்கூடியுற்றார்களிருந்து	448
கூந்தொழுந்தை	481

கே

கேசவனையிங்கே	235
கேட்டறியாதன்	279

கை

கைத்தலத்துள்ளமடழிய	333
கைந்நாகத்திடர்கடிந்த	515
கையுங்காலும்	48

கொ

கொங்குஞ்சுடந்தையும்	195
கொங்கைச்சிறுவரை பென்னும்	555
கொங்கைவன் கூனிசொல்	149
கொடியேறு செந்தாமரை	308
கொண்டதாளுறி	47
கொண்டல்வண்ணவிகே	230
கொம்பினுர்பொழில்வாய்	436
கொண்பாணை கொம்புபறித்து	393
கொழுப்புடைய செழுங்குருதி	485

கோ

கோட்டுமண்கொண்டு	416
கோளரியினுருவம்	87

ச

சக்கரக்கையன்	80
சங்கின்வலம்புரியும்	71
சத்திரமேந்தி	133
சலமாமுனில்பல்கணை	305
சலம்பொதியுடம்பில்	46
சமூக்குகாக்கொடு	538

சா

சாமிடத்தெண்ணை	
சரலப்பன்னினைப்பிண்ணை	

<p>சி சித்திரகுத்தனெழுத்தால் 550 சித்திரகூடத்திருப்ப 373 சித்தப்புடைத்து 402 சித்னாப்பொடிக்கொண்டு 292 சித்னாமிலங்க 289 சிறியனென்றெண்ணினஞ்சிங்க 82 சிறுவர்கள் தடவி 320</p>	<p>சொ சொல்லிலாசிப்படுதி சொ சொத்தம்பிரானென்று சொர்வினாஸ் பொருள்வைத்த ஞா ஞாலமுற்றமுண்டாவிலை</p>
<p>தி திதக்கடலுள் 52 திதகீர்ப்புடைகுழி 439 திமலிகனவகுறை 211 தியினுற்றிறந்து 442 திருணிமால்திருநாமமே 460 திரொன்றுதாதாய் 198 திலக்குதம்பை 271</p>	<p>தி தக்கார்மிக்கார்க்கு தங்கையை மூக்கும் தடம்படுதாமரை தடவரைவாய் மினிர்ந்து தண்டொடு சக்கரம் தண்ணெனவிலலை தத்துக்கொண்டாள் கொலோ தந்தம்மக்களமுது தம்மாமன் நந்தகோபலன் தலைப்பெய்துமுறு தழைகளுந்தொங்கலும் தள்ளித்தனார்நடைபிட்டு தன்முகத்திச்சட்டி தன்னடியார் திறத்ததத்து தன்னோரியார் பிள்ளைகளோடு</p>
<p>து துரிகைபுந்தெறி வில்லும் 285 துருப்பார்குமுறியசோதை 67 துற்றிநின்றயர் 288 துற்றுமொளியிட்டம் 79</p>	<p>தா தாய்மார் மேர்விற்க தாரித்துறுற்றுவர் தார்க்கினந்தம்பிக்கு தாழியில் வெண்ணெய் தாழைதண்ணுமப்பல்</p>
<p>தே தேக்காலைதூனி 110 தேங்கமலக்கழலில் 97 தேங்காலைப்பூவில் 119 தேஞ்சொல்மறைப்பொருள் 527 தேன்பகடல்விதை 214 தேத்துப்போவதோர் 451 தேந்நெலரிசி 234 தேந்நெலர்வயல்குழி 51 தேப்பாடுகடைய 303 தேப்பினமென்முலை 144 தேப்போதுமென்முலை 218 தேம்பெருந்தங்கண்ணன் 318 தேருவாளுமபுள்ளாளன் 513 தேன்முலகங்குடைந்தாடும் 572 தேன்னிபோங்குரு 574</p>	<p>தி திக்குறிமைபுகழாளன் திண்ணக்கலத்தில் திண்ணர்வென்சங்கு திசண்டெழுத்தழைமுழை திருவுடைப்பிள்ளைதான் திருநீர்ச்சுநீர்மண்டலம் திருபொருகடல்குழி</p>
<p>தே தேப்பூண்டசாடுகிறி 143</p>	<p>தி தியபுந்திக்கஞ்சன் தியில்பொலிவிறம்</p>

பருவங்கள் வைபற்றி	410
பலபலநாழஞ்சொல்லி	410
பல்லாண்டு பல்லாண்டு	12
பல்லாண்டென்று பவித்திரனை	40
பல்லாயிரவரிவ்யூரில்	220
பள்ளத்திலேமையும்	188
பறவையேறு பரம்புருடா	575
பற்றாருமெங்கமுன்	275
பற்றுமஞ்சள்பூசி	262
பனிக்கடவில் பள்ளிகோகை	588
பன்மணி முத்தின்	101
பன்றியுமாமையுமீனமும்	278
பன்னிருதிங்கள்	268

பா

பாண்டியன் கொண்டாட	6
பாண்டவர் தம்முடைய	411
பாலகனென்று	82
பாலேக்கற்று	232
பாலெட்டு செய்தயிர்	96

பி

பிண்டத்திரனையும்	190
பிறங்கியபேய்ச்சி	55
பிறப்பகத்தே மாண்டொழிந்த	478
பிண்ணைமனானை	185

பு

புட்டியில் சேறும்	102
புதியுள் நான் கண்டதோர்	319
புள்ளினைவாய் பிளந்திட்டாய்	207
புற்றாவல்குல்	281

பூ

பூணித்தொழுவினில்புக்கு	183
பூதகமந்தொடுவேள்வி	430

பே

பெண்டிர்வாழ்வார்	156
பெருப்பெருத்த கண்ணுலம்	334
பெருமாவூரில்	59
பெருவரங்கள் வைபற்றி	483

பே

பேசவுந்தெரியாத
பேணிச்சீருடை
பேயின்முலையுண்ட
பேய்ச்சிமுலை யுண்ணக்கண்டு

பை

பையாவினனைப் பார்த்துள்ள

பொ

பொங்கு வெண்மணல்
பொங்கொலிகங்கை
பொத்தவூரலைக்கவிழ்த்து
பொல்லாவடிவுடைப்பேய்ச்சி
பொற்றிகழ்ச்சித்திரகட
பொன்போல் மஞ்சனமாட்டி
பொன்னரை நானெடு
பொன்னியல் கிண்கிணி
பொன்னைக்கொண்டு

போ

போதமர் செல்வக்கொழுந்து
போதர்கண்டாயிங்கே
போய்ப்பாடுடையநின்
போரொக்கப்பண்ணி

ம

மங்கியவல்லினை நோய்காள்
மச்சொடுமானிகையேறி
மடிவழிவந்து
மண்ணில்பிறந்து மண்ணுடும்
மண்ணும்மலையும் கடலும்
மண்ணும்மலையும் மறிகடல்
மத்தக்களிற்று
மத்தளவூர் தயிரும்
மரவடிபைத்தம்பிக்கு
மருட்டார் மென்குழல்
மருதப்பொழிலணி
மருமகன்றன் சந்ததியை
மலமுடைபூத்தையில
மலைபுராதோள் மன்னவரும்
மன்னர்மறுக
மன்னன்றன் தேவிமார்
மன்னுரகன்றன்னை

மா		மை	
மாணிக்கக் கிண்கிணி	99	மைத்தருமாமலர்க்குமுலாய்	375
மாணிக்கங்கட்டி	69	மைத்தடங்கண்ணி	60
மாணிக்கமுறையா	553	மைத்தடங்கண்ணி	84
மாதவத்தேதான் புத்திரன்	477	மைத்துணன் மார் காதலியை	506
மாயச்சகடமுதைத்து	311	மையார்கண் மடவாய்ச்சியர்	253
மாயவனைமதுருதண்ணை	532		
மாயவன் பின்பழிசென்று	346	வ	
மாஸிருஞ்சோலை பென்னும்	418	வஞ்சனையால்வந்த	76
மாவலிதன் னுடைய	409	வடதிசைமதுரை	471
மாவலியேள்வியில்	246	வட்டுடுவே	129
மாற்றுத்தாய்சென்று	352	வணநன் னுடைய	165
மானமருமென்னைக்கி	371	வண்டமர் பூங்குழல்	61
மானிடசாதியில்	455	வண்டுகனித்திரைத்தும்	239
		வண்ணக்கருக்குழல்	264
மி		வண்ணநன்மணியும்	425
மிக்கபெரும்புகழ்	124	வண்ணப்பவள மருங்கினில்	163
மிடறுமெழு மெழுத்தோட	266	வண்ணமாடங்கள் சூழ்	44
மின்னைய துண்ணிடையார்	165	வண்ணமால்வரையே	544
மின்னாத்தமதின்கூழ்	4	வந்தமதலைக்குழாத்தை	58
மின்னிடைச்சிதை	201	வயிற்றில்லொழுவை	551
மின்னுக்கொடியுமோர்	111	வருகவருகவருகவிக்கே	228
மின்னொத்த துண்ணிடையார்	374	வலங்கா தில்மேல்	293
மு		வல்லாளன் தோளும்	393
முடியொன்றி	357	வல்லாளிலங்கைமலங்க	149
முத்துமணியும்	53	வல்லி துண்ணிதழன்ன	284
முப்போதுங்கடைந்து	254	வல்லெயிற்றுக்கேழுதுமாய்	487
முலையேதும் வேண்டேன்	168	வழுவொன்றுமில்லா	299
முற்றிலும் துறையும்	66	வளைத்துவைத்தேன்	562
முன்னரசிங்கமதாடி	317	வள்ளி துடங்கிடை	267
முன்னலோர் வெள்ளி	113	வன்பேய்முலைபுண்டிதார்	306
மூ		வா	
மூத்தவைகாண	134	வாக்குத்துய்யமையிலாமை	534
மூன்றெழுத்ததனை	472	வாயில்பல்லுமெழுந்தில	326
மெ		வாயுன்வையகம்	49
மெச்சுதுசங்கம்	137	வாயொருபக்கம்வாங்கி	450
மெய்திமிருளான	75	வாணரிந்தொங்கையாய்ச்சி	180
மெய்யென்று சொல்லுவார்	170	வாணரிந்தமுலைமடவாய்	370
மே		வாராருமுலைமடவாள்	378
மேலெழுந்ததோர்	445	வார்காதுதாழப்பெருக்கி	175
		வாவென்றுசொல்லியென்	174

(8)

வாழாட்டின் தீர்	18	வெண்புழுதிமேல்	116
வாளவாகிலும் காண	257	வெண்ணிறத்தோய்தயிர்	345
வானத்திலுள் வீர்	302	வெண்ணெய்கோந்தருணங்கு	176
வானத்தெழுந்த	248	வெண்ணெய்விழுங்கி	226
வானவர் தாம்பகிழ	89	வெள்ளை விளிசங்குவெஞ்	387
வானிளவரசு	314	வெள்ளைவெள்ளத்தின்	542
வி		வே	
வின்கொளமார்கள்	64	வேடர்மறக்குலம்போலே	342
விண்ணின்மீதமார்கள்	295	வேயர்தங்கள் குலத்துதித்த	591
விண்ணெல்லாம்கேட்க	167	வேளிக்கோல்வெட்டி	194
விற்பிடித்திதுத்து	469	வை	
வே		வைத்தெய்யும் காயந்தபாலும்	152
வெண்கலப்பத்திரம்	132	வையமெல்லாம்பெறும்	164

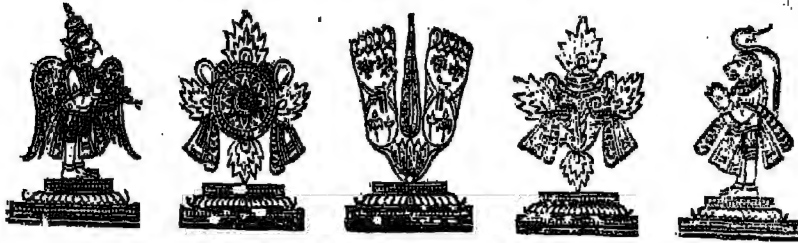
பெரியாழ்வார் திருமொழிக் செய்யுளகராதி

பெருமானார் பெருந்தேவியார் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமானார் பெருந்தேவியார் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமானார் பெருந்தேவியார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ ஸெனெஸாயரவராக்ரம் யீலகூரடி மண்ணாடிவழி 1
பதிநூலுபவணம் வநெடி நெய்யாடிவழி 2-தமிழ் 11

கரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்தது.

தஞ்சை நாயகாராஜன் நாயகாராஜன் நெய்யாடிவழி 1
கல்காடிவாய்நெய்யாடிவழி வநெடி நெய்யாடிவழி 2-தமிழ் 11

பெருமானார் பெருந்தேவியார் திருவடிகளே சரணம். தஞ்சை நாயகாராஜன் நெய்யாடிவழி 1
கல்காடிவாய்நெய்யாடிவழி வநெடி நெய்யாடிவழி 2-தமிழ் 11

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

தஞ்சை நாயகாராஜன் நெய்யாடிவழி 1
கல்காடிவாய்நெய்யாடிவழி வநெடி நெய்யாடிவழி 2-தமிழ் 11

பராசரபட்டர் அருளிச்செய்தது.

தஞ்சை நாயகாராஜன் நெய்யாடிவழி 1
கல்காடிவாய்நெய்யாடிவழி வநெடி நெய்யாடிவழி 2-தமிழ் 11

பெரியாழ்வார் திருமொழியின் தனியன்கள்.

७३

మా. — గురుమఖమనీధీత్య ప్రాహువేదానశేషాన్ వరపతిపరిక్ష్యం శుల్కమాదాతుకామః ।

శ్వకురమమరవద్వ్యం రజ్జనాథస్యసాక్షత్ ద్విజకులలీలకంఠం విష్ణుచిత్రం సమామి ॥

நாவுதிவரிசுளவும் மூலமோ டிரைத்காரிஃ

ஸ்ரீமந்நாதிவாஸ்யை நம: ||

வினாக்களையும் விடாவிட்டு நேரம் 11

பதவுரை.

யடி	எந்தபெரியாழ்வார்	வரம	உரைத்தாரே
நரபதிவரி	பூவல்லபதேவனென்னுமி	ராமநாயக	அழகியமனைவானான்கு
சுளவம்	ராஜனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட	வரகூசு	நேரான
மூலம்	வித்யா சங்கத்தை	மாமனம்	மாமனமும்
பூரகாசு	வைப்பற்றவாசைகொண்ட	கீழவநு	{ தேவனைகளால் தொழத்
	வராய்		{ தக்கவரும்
மாநாடு	ஆசார்யமுதகத்தால் அப்ப	விதகூறுகிவகூசு	{ பராமனைவமருத்தான்கு
நயிது	வரியாமலை		{ திவங்கபெண்ணகரும. கிய
கொழுகாநு	ஸமஸ்தமான	கல்லெழுதி	அந்த பெரியாழ்வாரை
கொழுகாநு	வேதங்களை	நகரம்	வானங்குகிறென்.

பிள்ளைலோகம்ஜீய ரகுளிச்செய்த வ்யாக்க்கயாநம்.

அவதாரிகை.—இதுதான் திருப்பல்லாண்டுத் தனியுரு யிருக்கும். அந்தத் திருப்பல்லாண்டு பாடுகைக்கடியான பெரியாழ்வார் வைபவத்தைப் பேருக்கப்பிளி, அவரைப் ப்ரணிபாத நமஸ்காசம் பண்ணுப்படி சொல்லுகிறது.

[illegible]

கட்டிவைக்க, இப்படி நிர்மிதமான அந்த தந்தை வடபெரும் கோயிலுடையாறுவடைய ஆற்றை யாலே ஆறுநித்துக்கொண்டு வரவேணும்பென்கிற அபேகைப்படிபடையாய், வித்வத்தோஷடியிலே சென்று; (சுபேஷாநு - வெஷாநு - பூஷாநு) “வேண்டிய வேதங்க ளோதி விரைந்து கிழியறுத்தான்” என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. இவர்க்கு அப்போது * வேதப் பிரானான *பேதகவாடைப்பிரானாதாமே பிரமகுருவாய், * போதில் கமல வன்னெஞ்சம் புருந்து * நாவிலுவாலாய் * நாவிலுள் நின்று மலரும் ஞானக்கலைகளை இவர் முகேந பேச வித்தானிறே. * எயிற்றிடை மண்கொண்ட வெந்தையான * ஞானப்பிரானாய்த் து இவரை * ஞானக்கலைகளை யோதுவித்தது. ஆகையாலே நாட்டார்க்கு ஒதினவிடமொழிந்து ஒதாத விடம் தெரியாதிருக்கும். இவர்க்கு * மயர்வறமதில மருளுகையாலே அசேஷவேதங் களு மருளிச்செய்யும்படி விசதமாய்த்து. அத்தாலே “வேதாந்த விழுப்பொருளின்மே லிருந்த விளக்கை விட்டுசித்தன் விரித்தான்” என்னும்படி பாதத்தவ ஸ்தாபனம்பண்ணி அந்த வேத தாத்தாயமான திருப்பல்லாண்டை * அங்காணமேல் மங்கலவிதி வருகையிலே மங்களாசாஸனமாக வருளிச்செய்தார். “வெஷாநுசோஷாநு” என்கிறதற்குள்ளே இதுவும் அந்தர்ப்புகம். “வெஷாநுசோஷாநு ரவெஷேவ வெஷாநு” என்னக்கடவதிறே.

(பூஷாநு) அநந்தரம், வித்வான்களை வென்று கிழியறுத்து அந்த தந்தை ஸ்வாமி ஸந்திதியிலே ஸமர்ப்பித்து, மீளவும் தம் துறையான * துளவத்தொண்டிலேமுண்டு நடத்திக்கொண்டுபோர; அக்காலத்திலே ஆண்டாள் இவர்க்குத் திருமகளாகத் திருத்தழா யடியிலே பலதரிக்க; இவரும் * திருமகள்போல வளர்த்துப்போர; அஞ்சபிராயத்திலே திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலக்ஷம் குடியில் பெண்களை அறுகரித்துத் திருப்பாவை பாடி, அதுக்குமேலே, அவர் * தெடுத்த துழாய் மலரை, “வியந்துழாப்க்கற்பென்று சூழிம் கருங்குழல்மேல்” என்கிறபடியே சூடிக்கொடுத்தவராய், பின்பு பார்ப்பத யௌவகையாய், * மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படிவ் வாழாததன்மையாளாய், “திமுகத்த நாகணமேற் சேருந்திருவரங்க” என்னும், “பணவாளவண்ணப் பற்பலகாலமும் பள்ளிகொள்மணவா ளர்” என்றும் சொல்லப்படுகிற அழகிய மணவாளப் பெருமானை பார்த்தித்துத் திரு மணம் புணருகையாலே அவர் மணவாளப் பிள்ளையானார்; * மறைநாள்சூழன் னேகிய பட்டனுக்கிறே * பட்டப்பிரான் கோதையைக் கொடுத்தது. ஆகையாலே, ஓளபசாரிக மாகவன்றிக்கே, யதாவாக ரங்கநாதனுக்கு பட்டநாதர் மாமனானார். அத்தாலே (சுபேஷாநு) என்கிறது. அதாவது - * வடிவுடைவானோர் தலைவனான தன்னை, அவர்கள் அடிவணங்கி யேத்துமாப்போலே, இவர்தம்மையும் அம்மர் வந்திக்கும்படியான வரிசை கொடுத்தபடி. * தம்மையே பெரிக்க வருள்செய்விறே. பட்டநாதரான மாதாமன்றிக்கே தேவர்களாலும் ஸ்துத்யபராயிருக்குமவரென்கிறது. “விரும்புவ ரமார் மொய்த்து” என்னக் கடவ்திறே. அத்தாலே பயசங்கிகளானவர்களையும் இவர் மங்களாசாஸனம் பண்ணுவ வாகையாலே, அவர்களும் இவர்க்கு ஸ்துத்யபிரவாதங்களைப் பண்ணுவார்கள், “வாஸுதேவ லாடுவெ” என்னக்கடவதிறே. இனி ரங்கநாதனோடே ஸம்பந்திக்கக்கூடான பட்ட நாதருலத்தைச் சொல்லுகிறது (விஜக-கூகிபுகடி) என்று. * வேய்தங்கள் குலத் துகித்த விட்டுசித்தராகையாலே, “அந்தணனை யான்கண்ட தணிரீர்த் தென்னரங்கத்தே” என்னும்படி கண்டு கொடுத்தார். த்விஜகுல திலகராகையாவது - பராஹ்மணருலத்துக்கெல் லாம் முக்கியராய், சிரஸாவாழ்மயராய், ச்ரேஷ்டபிராயிருக்கை பென்றபடி. (தூஷிஷ-வித்து)

அப்படிச் சோஷ்டராய், விஷ்ணுவை எப்போதும் சித்தத்திலே யுடையரானவரை பென்றி
றது. “வில்லாண்டான்மன்னை வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன் விரும்பியசொல்” என்று
அடியிலே தமக்கு நிருபகமாக ஆழ்வார்தாமே யருளிச்செய்தாரிதே. “விஷ்ணுசித்தம்
என்கையாலே, “மின்னுநால் விட்டுசித்தன் விரித்த” என்று - பெரியாழ்வார் திரு
மொழியடியிலும், “விட்டுசித்தன் மறத்தே கோயில்கொண்டுகோவலனை” என்று - முடி
விலு மருளிச்செய்கையால், இந்தத்திருநாமத்தாலே ஆந்த பரபந்த பாவத்தா லென்னுமது
வும் வாரிதும். அதுக்கும் தனியன் இதுவேயிதே. “அந்தன்பாலும் கருடன்பாலு
ம்தொனாய்தாகவைத்து, என் மறத்தனுள்ளே வந்துவைகி வாழச்செய்தா மெம்பிரான்
என்னும்படி. இவர் திருவுள்ளத்திலே அத்தயிரிவிட்டனா பீருக்குமாப்த்து. (விஷ்ணு-வித்
* விஷ்ணுநா வ்யபதேஷ்டவ்யரா யிருக்கிறபடி. “நின்கோயிலில் வாழும் வைட்டணவன்
என்றாரிதே. அவனும் வைஷ்ணவ லம்பந்தத்தை அபேகசித்துக் கைப்பற்றினான். (த
விஷ்ணு-வித் நரீரீ) அந்த விஷ்ணுசித்தரை “கிழியறுத்தான் பாதங்கள் யாமுடைய
பற்று” என்றுமபடி ஸேவிக்கிறேனென்கிறது. நமஸ்காரமும் ஸேவையும் பரபாயம்
“ஒடி நடுவிலிஷ்டவெ” என்னுமது விஷ்ணுசித்தவிஷயத்திலேயாய்த்து; விசேஷஜ்ஞர்க்கு
பகவதவிஷயத்திலே அரைவாயிராய், இங்கேயிதே பெல்லாம் பூர்ணமாகுது. * நம்பி விட்டு
சித்தரிதே. இத்தாம் - பாதமப்பரந்தாதுஸந்தாநதனையில் ததவத்தாவான ஆழ்வானை
“தவபதிவகுதிவாடிபெசு” என்று - பாதமம் திருவடிக்கொழும்படியைச் சொல்லி
ருய்த்து.

ஆ. - மின்னாத்தமதிளித்தாதி, இதில், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்ப் பட்டப்பிரானை பெர்
யாழ்வாரவதரணஸ்தலத்தை யதுஸந்திப்பார் திருவடிகளைத் தொழுக்கையாலுண்டான பரீத்
தையும், அவர்செயலைச் சொல்லுகையாலுண்டான விரோதி நிவர்த்தயா திகளிலே தீர்ப்பிடை
பும் மறஸ்ஸோடே சொல்லி யுலாவிகுபதாயிருக்கிறது.

பட்டர் அருளிச்செய்தது.

ஸ்ரீ-மின்னாத்தமதிளிக்கும் வில்லிபுத்தூரென்றோருகால்
சொன்னாக்கழற்கமலஞ் சூடியேனும்—முன்னாள்
கிழியறுத்தானென்றரைத்தோம் அகீழ்மையினிற்சேரும்
வழியறுத்தோம் நெஞ்சமே வந்து. க.

பதவுரை.

மீன்	ஒளி	வில்லிபுத்தூர் } ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரென்று என்று
ஆர்	நிறைந்த (அதிகமான)	ஒருகால்கொன் } ஒருதரம் உச்சரித்தல்
தடம்	{ பரப்பும், உயர்ந்தோ கருகையுமுள்ள	அர் } ருடைய
மதிள்	திருமதிளாலே	கழற்கமலம் } திருவடித்தரமகளை
சூழ்	சூழப்பட்ட	சூடியேனும் } சிரமேற்கொண்டோம்
		முன்னாள் } புருஷர்த்தம் வெளிபா காதகாலத்தின்

இழி	பொருண்முடிப்பை	இழமைபினில்	நாசத்தில்
அறுத்தா	} அறுத்தவனென்று	பேசும்	சேரும்படியான
என்று		வழி	மார்க்கத்தை
உரைந்தோம்	சொல்லப்பெற்றோம்,	அறுத்தோம்	அறப்பண்ணினோம்;
		செஞ்சரிம!	மறநே!
(ஆகையாலே)		வந்து	நீ அறுகலமாய் வந்து.

வயா.— மின்னாந்திரம்தான். தேஜஸ்வராயன் பெரியமனிடாலே குழப்பப்படவில்லை. இத்தால், செம்பொனேயந்த மதினாயிருக்கை. பாதிகலர்க்குக்கிடவொண்ணுதபடியாய், அதுகலர்க்குக் கண்ணொழும்படியாயிருக்கை. கலமினப்போலே அத்தலைக்கு அரணும், மங்கனாசாலபரான பெரியாழ்வாரிருக்குமரில் மதினிறே; எவம்மிதபான மதினாலே குழப்பப்பட. வில்லிபுத்தூரென்று ஒருகாற்சொன்னார் கழற்கமலஞ் சூழ்னோம். ஒருக்காலாகிலும் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரை உச்சரித்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய ஸ்ரீபாதகமலங்களை *கடைக்கமலத்தன் டெரியனாகத் தலையிலே சூழ்னோம். “கோவிர்த்தன்நளபுயங்கனாகி பெண்டுகைக்கும் விளக்காகி நிற்பாரினையுடையன் தலையிலே” என்றிறே ஆழ்வாருமருளிச்செய்தது. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்தான், வடபெருங்கோயிலுடையானுக்கும் ஆழ்வார்க்கும் ஆண்டாருக்கும் நிருபகமான தேசமாய்த்து. “வில்லிபுத்தூருறைவான்” “வில்லிபுத்தூர்ப் பட்டர்பிரான்” “அன்னவயல் புதுவையாண்டான்” “கொதபிறந்தவூர்-வில்லிபுத்தூர்” என்னக்கடவதிறே. பரணவம்போலே மூவரும்கடவாயிருக்கை; இப்படி உத்தேசமாய்ணுரை ஒருக்கால் அதுவந்திப்பார் எப்போது முத்தேசமாய்கையாலே, அவர்கள் ஸ்ரீபாதங்கள் சிரோபூஷணமாக தார்பமென்கிறது; “அரசமந்தாநடி சூரிமாசு” என்னுமார்ப்போலே. பின்னை விரோதிகள் செய்ததென்னென்னில்; முன்னாங்கிழியறுத்தானென்றுரைத்தோம் கீழ்மையினில் சேரும் வழியறுத்தோம். முன்னாங்கிழியறுக்கையாவது— முற்காலத்திலே பாண்டியன் வித்யாசகலகக்கட்டியுண த்ரவயக்கிழியை, அங்கேசென்று, வேதார்த்தமுதேக “விஷ்ணுவே பரத்த்வம்” என்று விஷ்ணுசித்தரானதாம் விதவ்ணுநங்களை வென்று த்ரவயக்கிழியையறுத்த ஆழ்வாருடைய இந்த அத்தபுதுகாமத்தை அதுவந்தித்தோம்; அத்தாலே கீழ்மையினில்சேரும்வழியறுத்தோம். “உருகிபுடி அங்கியெரிவாடொடொதுதித்து கதாதுகூ டெஹம்பா நடிபுது டெஹகிராதிதியொடிபுது” என்று கர்வண விஷயத்தில் ஜ்ஞமகாமங்கள் ஜ்ஞமலம்ஸாரபந்தத்தை யறுக்குமாப்போலையாய்த்து விஷ்ணுசித்தர் *ஜ்ஞமகாமங்களும். இங்கும், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்ஜ்ஞமமும், கிழியறுக்கை மாமுமாயிருக்கும். கீழ்மையினில் சேரும் வழியறுக்கையாவது— கிவிரகந்தத்தாலே பாரிக்கும் பாரிபந்தகமான மார்கத்தைச் சேகரித்தோம். “புறநெறிகளைக்கட்டு”— அவைதிகமார்கத்தை யடைகை பாபபலமிறே. “மெய்மைப் பெருவார்த்தை விட்டுசித்தர்கேட்டிருப்பார்” என்று— இவர்தாம் ஸர்மார்கவந்திபிறே. அன்றிக்கே, “கீழ்மையினில் சேரும்வழி” என்று— அதபுதுகத்திலே பார்ப்தமான மார்கமென்று அர்ச்சிராதி மார்கத்துக்குக் கீழாய் புரளாவர்த்தி வேறுவான துமாதிமார்கத்யபந்தையும் நிரோகித்தோம். நெஞ்சமேவந்து. * நெறியின்றநெஞ்சார், நீ அதுகவிக்கையாலே இந்த லபத்தை லபித்தோம். வந்து இவ்வளவும் வந்து— ஆழ்வாரளவும்வந்து. வில்லிபுத்தூரென்றொருகால் சொன்னார்கழற்கமலஞ் சூழ்னோம்; கீழ்மையினிற்சேரும் வழியறுத்தோம்; இதுவன்றோ நீ யதுகவித்ததான் பெற்றபேறு; நீ என்வழி வருகையாலே இவையெல்லாம் பெற்றோம். இவ்வார்ப்பதி

யோபாதி அழித்தல்வாரணமும் பலமிதே. நெஞ்சமேவந்து. “நெஞ்சமே நல்லநல்ல யுண்ணப் பெற்றாலென்செய்யோ மினியென்னருளினம்” என்றுப்போலே பெற்றபேற்றைப்பேசி நெஞ்சோடே ஹர்ஷிக்கும்படிபைச் சொல்லுகிறது. “வில்லிபுத்தூரென்று ஒருகாற்சொன்னார்” என்று “வண்டின்னரிசைக்கும் வில்லிபுத்தூர்” என்றும், “மென்னடை யன்னம் பார்த்து விளையாடும் வில்லிபுத்தூர்” என்றும் பகவதவிஷயத்திலே தம்பபனாரும் மகளாரும் ஒருக்காற்சொன்னாப்போலே, பாகவதவிஷயமாக ஒருக்கால் சொன்னாரென்றபடி. ஸம்பந்தா நுஸந்தாரம் ஸகந்தென்றபடி.

அ— பாண்டியன்கொண்டாட. இதில், ப்ரபந்தவத்தாவான பெரியாழ்வார் திருவடிகளில் உபாய ஸ்லீகாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—பாண்டியன்கொண்டாடப் பட்டப்பிரான் வந்தானென்று

நீண்டிய சங்கமேத்தூத—வேண்டிய

வேதங்களோதி விரைந்து கிழியறுத்தான்

பாதங்கள் யாமுடைய பற்று. உ.

பாண்டியன்	{ ஸ்ரீவில்லபதேவன் கிற பாண்டியராஜன்	வேதங்கள்	வேதாந்ததங்களை
கொண்டாட	கொண்டாடும்படி.	ஒதி	தெரியச்சொல்லி
பட்டப்பிரான்	{ வைஷ்ணவர்களுக்குத் தலைவன்	விரைந்து	தாமலியாமல்
வந்தானென்று	எழுந்தருளினு னென்று	கிழி	{ வித்யாகல்கமாகிய பொருண்முடிப்பை
சண்டிய	கூடின-(அநேகமான)	அறுத்தான்	அறுத்தவனுடைய
சங்கம் எடுத்து	சங்குகளைக் கொண்டு	பாதங்கள்	திருவடிகளே
ஊத	(அநேகர்) சப்திக்க	யாம்	நாங்கள்
வேண்டிய	{ அக்காலத்துக்கு ஆவச்ய கமாகிய	உடைய	ஆசிரயமாகவுடைய
		பற்று	ஆதாரம்.

வ்யா.—பாண்டியன்கொண்டாட. “தென்னன் கொண்டாடும்” என்னுமாப்போலே, நமக்கு பரதத்தவசிரீரணயம் பண்ணித்தரும்படி பட்டப்பிரான் வந்தானென்று பாண்டியனுன ஸ்ரீவில்லபதேவன் சொல்லிக்கொண்டாட. அத்தகையிலே ஈண்டியசங்கமேத்தூத. திரண்டிருக்கிற விதவத்தலங்கமானது, ஒரோ ப்ரதேசங்களிலே ஒதிக்கிடக்கிற ப்ரசம்ஸாபாவாக்கியங்களை யெடுத்து ப்ரஹ்மருத்ரா திகளைப் போர்ப்பொலியச்சொல்லி உபர்யஸிக்கவென்னுதல். ஈண்டியசங்கம்மேத்தூத என்று-ஐயசங்கங்கள் பலவற்றையும் வாயிலே மடுத்தவென்னுதல். “பூங்கொள் திருமுக்கத்து மடுத்த தியசங்கொவி” என்னக்கடவதினே. “எடுத்தூத” என்ற போது- சங்கத்தையெடுத்து வாயிலே ஊதவென்றபடி. அடுத்தூத என்றபோது- கட்டி, ஊதவென்றபடி. அதிகேஷ்டித்த விதவான்கள் வாயடைக்கும்படி. வேண்டிய வேதங்களோதி. “ஸாவெய்வெலாரயதே சாதிநணி” “வெவெலு ஸாவெலு ஹவெலவெலு” என்கிற படியே வேதங்களெல்லாவற்றாலும் ஆராத ப்ரகாரத்தையும் ஆராத்யவஸ்துவையும் சொல்லுகிறதென்றதுகிட்டு, பகவத்பரதவத்தை ஸாகித்து, இனிந்தாமுகைக்கு ஹேதுவென்று?

என்று திருவடிகளிலே தாழ்ந்தகிழியை, தவிரித்து அறுத்தவருடைய தாழ்ந்தகிழியை யறுத்தவருடைய பாதங்கள். கிழியறுத்த பட்டர் பிரான்பாதங்கள். யாழுடைய பற்று. “பட்டர் பிரான்டியேன்” என்னும்படி அவர்க்கு சேஷபூதராயிருக்கிற நம்முடைய ரகசிய. “தனையான் சரணம் தமர்கட்கோர்பற்று” என்கிற பொதுவானவனுடைய திருவடிகளன்று, *அவனைப் பல்லாண்டென்று காப்பிடும் பான்மைபன்தான். யாழுடையபற்று. நம்முடைய, அரண்-புகல்-உபாயம்; சரணயமென்றபடி. யாழுடையபற்று. பற்றற்ற நம்முடைய பற்று. “பற்றிலார் பற்ற நின்று” என்னக்கடவதிறே.

பிள்ளை வேகஞ்சேபர் திருவடிகளே சரணம்.

தனியன்களின் வியாக்கியானம் முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

சீயர் திருவடிகளே சரணம்.

**பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்த
திருப்பல்லாண்டு வியாக்கியானம்.**

அவதாரிகை.

“வதிவல்லுராதேவரம்” என்றும், “ததீஸ்வராணாம்பரமேதேவரம்” என்றுமீ ஸர்வஸ்வாமியாகவும் ஸர்வவிபர்தாவாகவும் ஸர்வேச்வரன் ஸ்வரூபத்தை நிரூபித்தது. சேதந ஸ்வரூபத்தை “பலுரவழி” “வரவா நவழி” என்றும்; “உரவென வம் உரவ வுடையவழி” என்றும், “உரவவழி கரவ தவ்வழி” என்றும் நிரூபித்தது. இந்த ஸ்வரூபாநுபந்தமான ஜ்ஞானமும் ஜ்ஞானாநுபந்தமான வர்த்தியும் பராப்தமாயிருக்க, அபரூபிணடந்ததற்கு அக்பி ஸம்ஸர்கத்தால் வந்த தாதாதம்யம்போலே சேதநர் அநித்பரத்யாஸத்தியாலே “நேரவொ ஹம், மதுஷ்யோஹம்” என்று அஹங்கரித்து, புத்ரமித்ரானிசர் பக்களிலே மமதா புத்தினியிப் பண்ணி, இப்படி பரவாஹுரூபேண நித்யமான அஹங்கார மமகாரங்களாலே ஸர்வேச்வரதமான ஸ்வாமித்வ வியர்த்தவங்களைத் தன்னை பக்களிலே அநுவயவித்திய. ஸ்வதர்ப்பராதமான பாரதந்தர்யத்தில் விமுகராய், அதவவ சப்தாதி விஷயங்களிலே பரவணாய், அத்தால் வந்த ராகத்வேஷாதிகளாலே அபிபூதராப்படுகிற னங்கபரம்பரணைகளை அநுஸந்தித்து, திருபாதிசேஷியான ஸர்வேச்வரன் “மரவா ந ஹவழி” என்கிற படியே தத்தவழிதங்களைப்பிற்று ஸ்வழிபோகைக்குடலாக சாஸ்தர்த்தந பரகாசிப்படுந் தருளினான். “ஹதபுபதவல்லுரவகீ வ விவெது-தீமொ ராமபு-தீவலிவ கார-ஹிமொ ருதி” என்னக்கடவதிறே.

இந்த சாஸ்தர்பரதானமும் வாலஸாநுவிதமாகையாலே அவருளிக்காமலாக, ஹிமொ ருதித்திற்செல்லாத தேசத்திலே எடுத்துவிடும் ராஜாக்களைப்போலே ராமமர்ஷனு திருநெல்வேலி

ஸ்தவதரித்தா, “விநாயகபுருஷபெருமான் ஸரஸ்வத்யுபாஸநாதி” என்று பித்ர்வசந பரிபாலனாகினை ஆசரித்தருளியும், இனாயபெருமானே யிடுவித்து, “வருத்த விஷயத்தில் சேஷவந்தியே இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்” என்னுமிடத்தை பராகசிப்பித் தருளியும், “ரஹுணா ஹணா ராஜஸ்ய” என்றுகொண்டு இந்த வந்திக்கடியான பாரதந்தியத்தை பூரீபாதாழ்வானையிட்டு பராகசிப்பித்தருளியும், இப்பாரதந்தியகாஷ்டையை, “மஹதா ரோகாஹகாஹம் ஹரகெந ஸ்ரீததி” என்று கொண்டு பூரீத்தருக்கநாழ்வானையிட்டு பராகசிப்பித்தருளியும், கர்ஷணஸ்யவந்தவதரித்தருளி தூத்யஸாரத்தயங்களை ஆசரித் தருளியும், “பரஹ்மபுருஷஸ்ய” என்று “சேஷ்ட ஸமாசாரம் கர்தவ்யம்” என்று உபதேசித்தருளியும், இப்படி பஹுபரகாரத்தாலே ஆத்மாக்களுடைய பாரதந்தியத்தை பராகசிப்பித்தருளினவிடத்திலும், பெரியவன் தாழ்நின்ற ஆசரித்த இம்மஹானுணத்திலே “ஸவஜா நஹி ரோஜேஷா” என்கிறபடியே அநீச்வரத்வமாகிற தோஷத்தை ஆவிஷ்கரித் துக் காற்றடைக் கொள்ளுகையாலே அவையும் கார்வகரமாய்க்கில்லை. இனி, எம் “பார்வை” வைத்து மீளக் பிடிப்பாரைப்போலே ஸஜாதியமுகத்தாலே சேதநரை வசிகரிக்கவேணும்” என்று பார்த்தருளிப் பெரியாழ்வாரை யவதரிப்பித்தருளினான்.

இவ்வாழ்வார், ஸஹஜதாஸ்யத்தை புடைபராகையாலே “பகவத்பிஷயத்திலே கிஞ் சித்தகரித்து காலகேதபம் பண்ணவேணும்” என்று பார்த்தருளி, அதுசெய்யுமிடத்தில் “அவ னுகந்தவயுடையே கர்தவ்யம்” என்று அதுஸந்தித்து அவதாரங்களை ஆராய்ந்தவிடத்தில், கம்ஸனுக்குப் பணிசெய்துபோந்த மாலாகாரர் கர்ஹத்திலே பெழுந்தருளிப் பூவைபிரந்து, அவன்றான் “புஷ்பாபவரஜேந்தரபுரீ ரிஜெஹேஷுவரமதள | பதேத்யாஹேஷுப்யவ்யூரீ ஷ்டாஹ ரோஜ்யூரவஜீவந” என்று உகந்து குட்டச்சூடினபடியை அதுஸந்திக்கையாலே “இவ்விஷயத்துக்குப் பூவிடுகையெழிய வேறு கர்தவ்யமில்லை நமக்கு” என்று திருநந்தவரன் செய்கையிலே உத்தியோகித்தா ரொருவாரிறே. இன்னமும், மற்றையாழ்வார் களிற் காட்டில் இவர்க்கு ரெடுவாசியுண்டு; அவர்கள், தந்தாமுடைய ஸந்தத்தினை எம் பெருமானாலே பெற நினைத்திருப்பார்கள்; இவர், தம்மை அழியமாநிலரும் பகவதஸ்மீர்த் தியையே தமக்குப் புருஷார்த்தமாக நினைத்திருப்பார். அவர்கள், ஈச்வரனைக் கூடாகப்பற்றித் தந்தாமுடைய பயநிலர்த்தியைப் பண்ணுநிற்பார்கள்; இவர், தாம் கூடாகநின்று “அவனுக்கு எவ்வருகிறதோ!” என்று பயப்பட்டு அந்த பயநிலர்த்தியிலே யதம் பண்ணுநிற்பார்.

இப்படி மற்றையாழ்வார்களிற்காட்டில் இவர்க்குண்டான ரெடுவாசியோலேயே மற்றைய பாரதந்தங்களிற்காட்டில் திருப்பல்லாண்டுக்கு ரெடுவாசியுண்டு; — வேதமென்ன, ததுபய் சம்ஹணமான இதிஹாஸ புராணங்களென்ன இவைபோலே அதிகந்தா திகாரமாயிராது; ஸர்வாதிகாரமான திருவாய்மொழியிலுண்டான அருமையும் இதுக்கில்லை. “நாரணன் நான்முக னானென்னுமீவரை ஒன்றும் மறத்துவைத்து” என்றும், “முனியே நான்முகனே முக்கண் ணப்பா” என்றும் “உபகரமந்தொடங்கி உபஸம்ஹாரத்தளவுஞ்செல்ல திரிமூர்த்தினாம்யத் தை யருளிச்செய்கையாலே, “ரெய்யுவிரிஷ யிரிஸம் ப்ரமரோவதாரா” என்று ரகுருக ஸஜாதியனாயும் யதுகுலஸஜாதியனாயும் அவதரித்தாப்போலே, பரஹ்மருதர்கள்நிலே வந்தவதரிக்கையாலே வந்த ஸாம்யமென்று நிர்வஹிக்கவேண்டும் அருமையாதல், “நிராய் நிலைய” என்றுதொடங்கி, “சிவஸ்யயனாய” என்று “சேதநசேதந (க) வாகி சம்

தங்கனோடே ஸயாநாதிகரிக்கையாலே, ஸாமாநாதிகாவயத்துக்கு நிபந்தனம் ஈசுவரனோடு சேதநாசேதநங்களுக்குண்டான பந்தக்ஸ்திப்புலப்தியில்லாத ஸம்பந்தமென்றே நிர்வஹிக்க வேண்டு மருமையாதலிலே இப்பரபந்தத்துக்கு. இன்னமும், மஹாபாரதம்போலே பெரும் பரப்பாய், 'இன்னதுசொல்லிற்று' என்று நிர்ணயிக்கவொண்ணாதாயிருக்கும் குறையுமின்றிக்கே, ப்ரணவம்போலே சப்தம் அப்யஸ்பமாய், ஸகலவேதார்த்தமும் அதுக்குள்ளே காணவேண்டி, அதுதெரியாதே தோடவேண்டியவரும் அந்தக்குறையுமின்றிக்கே, பன்னிரண்டுபாட்டாய், ஐசுவர்ய கைவல்யங்களை நீக்கி உத்தம புருஷார்த்தமான பகவத்கைவல்யத்தை ஸுகூஹமாக ப்ரதிபாதிக்கையாலே இதுக்கு நெய்வாயிடுவோம். இன்னமும், இப்பரபந்தம், தன்னையுடிகரித்தவன்கையிலே பரதத்வத்தைக்கைப்படுத்தவல்ல சக்தியையுடைய தாகையாலே வந்த ஏற்றமுமுண்டு;—“பாமாத்துமனைச் சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டு” என்றிறே இதுக்கு பலம்.

இப்பரபந்த மவதரித்தபடி பென்னென்னில்; ஸ்ரீவல்லபதேவனென்கிற ராஜா, தார்மிகனாகையாலே, புரோஹிதரான செல்வநம்பியை, 'புருஷார்த்தநிர்ணயபூர்வகமாக அந்நிஷ்டவர்த்திக்குவிரசென்?' என்ன; அவனும் “பரி-ஹிஸ்யபிஷ்ட-பிரணய” என்கிறபடியே வித்வான் களைத்திரட்டி வேதார்த்த நிர்ணயத்தைப்பண்ணி அவ்வழியாலே புருஷார்த்தம் பெறவேணும்” என்று சொல்ல; இவனும் அப்படியே பஹுதர்வ்யத்தை வித்பாகஸ்கமாகக் கட்டி வித்வான்களை ஆஹ்வானம்பண்ணிச் செல்லுகிறவளவிலே, வடபெருங்கோயிலுடையான், ஆழ்வாராபிஷித்து லோகத்திலே வேததாற்பர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கக்காக, 'நீர்போய் கிழியையறுத்துக்கொண்டிவாரும்' என்று அருளிச்செய்ய; 'அது வித்பாகஸ்கமாக நிரியித்தொன்றன்றோ, கையில் கொட்டுத்தழும்பைக்காட்டிக்கிழியறுக்கலாமோ' என்ன; 'அது உமக்கு(க)பாமோ?, நாமன்றோ வேதார்த்த ப்ரதிபாதத்துக்குக்கடவோம்' என்று ஆழ்வாரை நிர்ப்பந்தித்தருள; ஆழ்வாரும், பாண்டய வித்வத்கோஷ்டியிலே பெழுந்தருளினவளவிலே, செல்வநம்பியும் ராஜாவும் அப்யுத்தாந்ரணமபூர்வகமாக பஹுமாதம் பண்ண; அத்தைக்கண்ட வித்வான்கள், ராஜாவை (உ)அநிக்ஷேபிக்க; அவ்வளவிலே, செல்வநம்பி ஆழ்வாரைத்தெண்டனிட்டு, 'வேதார்த்ததாற்பர்யமான புருஷார்த்தத்தை யருளிச் செய்யலாகாதே' என்ன; ஆழ்வாரும், 'தக்ஷபுஷ்புலீயெபுண யதாவதூப்யவஸூகி' என்று - ஸ்ரீவால்மீகிபகவான் ஸர்வார்த்தங்களையும் ஸாக்ஷாத்தகரித்தாப்போலையும், ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யஸ்பர்சத்தாலே த்ருவன் ஸர்வஜ்ஞனாப்போலையும், பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே ஸகல வேதார்த்தங்களையும் ஸாக்ஷாத்தகரித்து, வேதார்த்ததாற்பர்யமான அர்த்தத்தை ப்ரதிபாதித்தருள; (உ)அநிக்ஷேபித்த வித்வான்களோடு அதுவர்த்தித்த ராஜாவோடுவாசியற ஸர்வரும் விஸ்மிதராய்; அநந்தரம், இவரை ஆனையிலேயேற்றி, ராஜா ஸபரிசுரணை ஸேவித்துக்கொண்டு, நகரி வல்லவருகிற மகோத்ஸவத்தைக் காண்கைக்காக, புத்தர்களை ப்ரஹ்மாதம் பண்ணும் ஸமயத்திலே மாதாபிதாக்கள் காண ஆதரித்துவருமாப்போலே, பிராட்டியோடே கூட ஸபரிசுரணைக்கொண்டு ஈசுவரன் ஸந்திவிதனாக; தத்பரிசுரூபதான ப்ரஹ்மாதிகேவதைகளும் ஆகாசத்திலே நெருங்கி நிற்கிறவித்தை ஸாக்ஷாத்தகரித்த ஆழ்வார், ஸ்வஸம்ர்த்தியைக்கண்டு இறுமாவாதே, பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே நிரஸதிகபக்தியைப்பெற்று, அவனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வசக்தித்வ ஸர்வாக்ஷத்வாதிகளை அதுஸந்திப்பதற்கு முன்னே,

முகப்பிலுண்டான ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யங்களைக்கண்டு, 'காவாதிதமான தேசத் திலே யிருக்கிறவஸ்து, காலம் ஸாம்ராஜ்யம்பண்ணுகிற தேசத்திலே சகஷூர்விஷயமாவதே! இவ்வஸ்துவுக்கு என்னதீங்கு வருகிறதோ!' என்னும் அதிசங்கையாலே, ஆணமேலே கிடந்தமணிகளைத் தாளமாகக்கொண்டு, 'இந்த ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யங்களுக்குத் தீங்கு வாராதே நித்யமாய்ச் செல்லவேணும்' என்று திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார்.

அவாப்தமைஸ்தகாமனுகையாலே ஒன்றொருருகுறையின்றிக்கே ஸர்வநியந்தரவு மான ஈச்வரனைக்கண்டால் தம்முடைய மங்களங்களை அவன்பக்கவிலே ப்ராப்திக்க ப்ராப்தமா யிருக்க, தாம் அவனுக்கு மங்களங்களை ஆசாவிக்கை அஸங்கதமன்றோவென்னில்; முகப்பிலே சகஷூர்விஷயமான ஸௌந்தர்யாதிகளிலே பகவத்ப்ரஸாதஸப்தமான பக்திபரவசராய்க்கொ ண்டி அமுத்தி, அவனுடைய ஸர்வரக்ஷகத்வ ஸர்வசக்தித்வத்தையும் ஸ்வஸம்பத்தியையும் மறக்கையாலே பகவத்ஸம்பத்தியே தமக்கு ஸம்பத்தியாகக்கொண்டு மங்களாசாஸனம் பண் ணுகை ஸங்கதம் பகவத்ப்ரேமந்தான், தத்ப்ராப்திக்கு ஹேதுவாதல், தததுபவத்துக் குப் பரிசுரமாதவாகையொழிய, அறிவுகேட்டைப் பண்ணுமென்னுமிடத்தில் ப்ரமாண மென்றென்னில்:—

அது சிஷ்டாசாரவியத்தம்:— (க) "வூயொ வுஜாஹ்ரணுஸூ வாரயம் ப்ரா த ஸாஸிவிகாஃ । வஸபூரா டெவாநு தஸ்யுனி ராஸிவாஹ்ரணுஸூ யஸவூநிநி" என்று - திவாராத்ரவிகாமற, தேவதைகளை ரக்ஷித்துப் புகழ்படைத்துப்போந்த சக்ரவர்த்தித்திரு மகனுடைய ஸௌந்தர்யாதி குணங்களுக்கு ரக்ஷகமாக, அபேத்யாவாஸி ஜநங்கள், பெரு மாளால் தங்களுக்குவரும் ஸம்பத்தியை மறந்து, தேவதைகளின்காலிலே விழுந்தார்களிறே; (உ) பிராட்டியைத் திரும்ணம் புணர்ந்து மீண்டுமுந்தருவாநிநி, ஸ்ரீபரசுராமழ்வான் வந்து தோன்றினவானிலே, தாடகாதாகேயருடைய நிரஸநங்களைக் கீட்டிருக்கச் செய்தேயும் அஞ்சி, "கூத்ரொஷாதி ஸாஹ்ஸம் ப்ராஹ்ணஸூ சிஷ்டாயஸாஃ । ஸாஹா - நாஃ சி பூத்ராணா சிஷ்டாஃ சிஷ்டாஸூ" என்று சரணம்புக்கு, 'அவன் தோற்றது மீண்டுபோனான்' என்று கேட்டபின்பு, "பூநஹ்ரணுஸூ ஹ்ரணுஸூ ஹ்ரணுஸூ" என்கிறபடியே - தானும் பிள்ளைகளும் மறுபிறவிறத்ததாக நினைத்திருந்தா னிறே சக்ரவர்த்தியும்:— (ங) ஸ்ரீகௌஸைபாரும், "பந்ஸூஸம் ஸாஹ்ணுஸூ" விந - தாஹ்ணுஸூபூர । கஹ்ணுஸூ ப்ராப்த்யாநஸூ ததேவவகாஸிஷ்டாஸூ" என்று-விச்வர மித்ராத்தவாத்ரானுகுணாலவந்த ஆண்பிள்ளைத்தனத்தை விஸ்மரித்து மங்களாசாஸனம் பண் ணினானிறே; (ச) ஸ்ரீ தண்டகாரணயவாஸி ஜநங்களும், "தெகிவொஸிபொஹ்ணுஸூ ஹ்ணுஸூபொஹ்ணுஸூபாரிணி । சிஷ்டாஹ்ணுஸூபூரநாஃ பூகாஹ்ணுஸூபூரநாஃ" என்று - தங்களாபந்நிவர்த்திக்கும் அபிமதனித்திக்கும் இவரே ரக்ஷகரென்று ஸாதாரண ஷ்டாஸம் பண்ணுகிறவர்கள், இவர் ஸநிஹிதரானவாதே அவற்றை மறந்து, இவர் வடி வழகிலே துவக்குண்டு, மங்களாசாஸனம் பண்ணினார்களிறே; (ரு) கர்மஸ்பர்சமின்றிக்கே தலைநீர்ப்பாட்டிலே இவரேற்றமெல்லா மறியும் பிராட்டி, இவாழகிலே தோற்று, "வகி ஸாஸிவிகாஹ்ரணுஸூ ஹ்ரணுஸூபாரிணி । ஸாஸிவிகாஹ்ரணுஸூபாரிணி" என்று தொடங்கி "வகிஸூபாரிணி வகிஸூபாரிணி" என்று - திக்பாலகர்களை

இவ்வர்த்தம் லோகப்ரஸித்தமும்—அனேககாலம் தபஸ்ஸுபண்ணிப்பெற்றுப் பாதமஜ்ஜனம் அபிஸுந்தரான புக்தரணவினிலே, ஒருவிரோதமின்றிக்கே பிரகட்கச்செய்தேயும், செல்லா நின்றதும் வாராநின்றதும் ப்ரேமார்த்தத்தாலே பயபிஹதவாகக்கடவதிறை மாதாவுக்கு; தன்னைக்கடங்காத விந்தியுமாணிக்கத்தைப் பெற்றவன், அது ஸாக்கிதமோ பிரகட்கச்செய்தேயும் ‘அதற்கு என்ன விரோதம் வருகிறதோ!’ என்று காற்றசுக்கிலும் பப்பப்பா நிற்குமிறே; அஸ்ப தேஜஸ்ஸுக்களான சந்த்ராதித்யர்களுடைய ஸந்திநிபிலே அசித்தான பாஷாணங்கள் உருகாநின்றன, “வாஸுஷ்டாதிரா-வஸஸவடி” என்றும், “பாஞ்சோதிநிபாமாய” என்றும் சொல்லுகிறபடியே நிர்விசய ஸௌந்தர்யபுக்ததைய நிரவதிகதேஜோருபனை வெம்பெருமானைக் கண்டால், பரமசேதனான ஆழ்வார் கலங்கச் சொல்லவேணுமோ? ஆகையாலே, ராவணுதி ராக்ஷஸ தூர்வர்கமயமாய் காலம் ஸாமராக்ஷயம் பண்ணுகிற தேசத்திலே இவ்விஷக்கூண விஷயத்தைக் கண்டருளி, ‘இவ்விஷயத்துக்கு எவ்வழியாலே திக்குவருகிறதோ!’ என்று பப்பப்பட்டு, தப்பிரிஹாசார்த்தமாகத் திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார்.

ஸ்வவருப பரஸ்வருபங்களை உள்ளபடி யறிந்திருக்கிறவீவர், ரகசியரகசகப்பாவத்தை மாறாடிப் பாரிபத்திபண்ணுகை விபரீதஜ்ஞாஸமன்றோ வென்னிஸ்;— கர்ம நிபந்தநமாந விபரீதஜ்ஞாஸமாப்த்த த்யாஜ்யம்; விஷயவைலகசுந்யமடிபாக வந்ததானையாலே அவ்வை லகசுந்யம் உள்ளவளவு மதுவர்த்திக்கையாலே ஸ்வருபப்பார்ப்த மாகக்கடவது. இன்னமும், சேஷசேஷிபாவஜ்ஞாஸமநந்தரம் சேஷிக்கு அநிசயத்தை விளக்கை சேஷபூதனுக்கு ஸ்வ ருபமாயையாலே, தத்விஷயமாக மங்களாசாஸனம் பண்ணுகை சைதநய கர்த்தயம். அந்த சேஷத்தவ காஷ்டையாவது— தன்னை அழிய மாதியே யாகிலும் ஸ்வாமிக்கு (க)ஸம்பந்தியை ஆசனிக்கையே; வேதாந்ததா த்யாயமிறே இத்திருப்பல்லாண்டில் ப்ரபிராநிக்கப்படுகிறது.

இப்பாப்பத்தத்தில் முன்னிரண்டு பாட்டாலே தாம் மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார்; அத்தாலே தமக்கு பர்யாப்தி பிறவாயையாலே, மேல் மூன்று பாட்டாலே மங்களாசாஸனம் பண்ணுதலுக்கு, பகவச்சாணூர்த்திகளையும், கேவலமாயும், யீசுவர்யார்த்திகளையும் மழைக்கிறார்; அதுக்குமேல் மூன்று பாட்டாலே ஆறுதிதானவர்கள் இவரோடே ஸங்கதராகிறார்கள்; அதுக்குமேல் மூன்று பாட்டாலே அவர்களோடே திருப்பல்லாண்டு பாடியருளுகிறார்; மேலிற்பாட்டு பலசூனிக்.

(க) வாய்ப்பு.

அ.—முதற்பாட்டு. ஸௌந்தர்யாதி கல்யாணகுணோபதமாந விக்கரஹித்தோடே வகுத்த சேஷியானவனை, காலாதிரமான் தேசத்திலே காண்கையாலே, ‘இத்தால் இவனுக்கு என்ன தீங்கு வருகிறதோ!’ என்று அதிசங்கை பண்ணி, “கநாஹிபும=நு காரொநாந்ரொஹு கிஜிவிஷ்டெ” என்கிறபடியே ‘காலத்தவ்முள்ளதனையும் இச் செவ்வி மாறாதே தித்யமாய்ச் செல்லவேணும்’ என்று மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார்.

மூ.—பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு

பலகோடி ஞாயிரம்

மல்லாண்ட திண்டோண் மணிவண்ணு வுன்

சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு.

பதவுரை.

மல்லாண்டு	மல்லர்களை நிரவிர்த திண்டோள் திண்ணியதோள்களையுடைய மணிவண்ணு!	பல்லாபிரம் தாண்டு	{ அநேக மாபிரம் வர்ஷங்கள் இவ்வழிகோடே நித்யமாய்ச் செல்ல வேணும்
	{ நீலமணி போன்ற திருநிறத் தை யுடையவனே! (நீ.)	பலகோடி ஞாயிரம்	{ அநேக கோடி லக்ஷ வர்ஷங்கள் இவ்வழிகோடே நீ நித்யமாய்ச் செல்லவேணும்
பல்லாண்டு	{ அநேக வர்ஷங்கள் இவ்வழிகோடே நித்யமாய்ச் செல்ல வேணும்	உன் சேவடி	உன்னுடைய சிவந்த வடிகளின்
பல்லாண்டு	{ அநேக வர்ஷங்கள் இவ்வழிகோடே நித்யமாய்ச் செல்ல வேணும்	செவ்வி திருக்காப்பு	அழகுக்கு குறைவற்ற ரகைத். (உன் பாகவேணும்)

ப்யா.—(பல்லாண்டு) அல்லாத அவச்சேதகங்களை யொழிய ஆயஸ்ஸுக்கு பர்யாயமான ஆண்டைக்கொண்டு காலத்தைப் பெருக்குகிறார் ஆயுஸ்ஸை ப்ரார்த்திக்கிறவராகையாலே; “பாடுகிரஷ்யிபிவாபுஷ்டு” என்று ஆயுஸ்ஸை ப்ரார்த்தித்தாரிறே பெரிய வுடையார். “வேதநூற் பிராயம் நூறு” என்று - ஆயுட்பர்யாயமாகச் சொல்லிற்றிறே வதஸரத்தை இந்தபஹுவசந்துக்கு அஸங்க்யாததவமே முக்கியார்த்தமாகையாலே, அஸங்க்யாதமான வர்ஷங்கள் இவ்வழிகோடே நித்யமாய்ச் செல்லவேணுமென்கிறார். பல்லாண்டு என்கிற சப்தம் ஸ்வரூபவாகியாய் மிருக்கிறது, உத்கர்ஷணாபிரூபபாடுகிரஷ்யிபிவாபுஷ்டு யிருப்பானொருவன் கண்டால் அவனுடைய உத்கர்ஷணாபிரூபமாகச்சொல்லும் பாசரமாகையாலே, ஸர்வேச்சவானுடைய உத்கர்ஷத்துக்கு அவத்யில்லாமையாலும், அவனைக்குறித்துத் தம்முடைய நிகர்ஷத்துக்கு அவத்யில்லாமையாலும், இந்த உத்கர்ஷாபகர்ஷரூபவ்ஷம்யம் ஸ்வரூபப்ரபுத்தமாகையாலே, பல்லாண்டு என்கிறசப்தம் ஸ்வரூபவாகியாகிறது. மேல் பண்ணுகிற மங்களாசாஸனம் ஸ்ரூபப்ரபுத்தம் என்கைக்காகச் சொல்லிற்று. “ஜிதம்” என்றும், “ரமலி” என்றும், “தோற்றேரம்” என்றும், “போற்றி” என்றும், “பல்லாண்டு” என்றும், இவை பர்யாயம். இந்த சப்தங்களுக்கு அர்த்தபேத மில்லையோவென்னில்; ப்ரவர்த்திநியித்த பேதத்தாலேவரும் விசேஷமுண்டானாலும் விழுக்காட்டில் ஆத்மஸ்ப்ரியாய்த் தலைக்கட்டுகையாலே பர்யாயமாகிறது. “ஜிதம்” என்று - அவனுலே தன்னபிமானம் போன படியையிசைத்து, அத்தனையில் வெற்றிக்கு மேலெழுத்திடுவென் வ்வவதாரம். இத்

பலகோடி ஹுரூயர் என்று ப்ரஹ்மர்களுக்குத் தொகையில்லாமையாலே யருளிச் செய்திருர். காலகர்த்தரினுமயில்லாத தேசத்திலுள்ளார்க்கும் ஸ்வஸ்த்தை உள்ளவளாவும் விஷயவைவலகூண்டய்த்தைப்பற்ற அசிசங்கையும் மங்களாசாஸனமும் நித்யமாய்ச் செல்லாநின்றது; காலகர்த்தரினுமுள்ள தேசத்திலே இருக்கிறவர்க்கு அசிசங்கையும் அத்தால் வந்தபயமும், அந்தபயநிவர்த்திக்காகக் காலத்தைப்பெருக்கி, இக்காலமுள்ளதனையும் இப்படி மங்களாசாஸனம்பண்ணச் சொல்லவேணுமோ? இப்படி மாரி மாரி பயத்தை விளைத்துக் காலத்தைப்பெருக்கி இதுவே தமக்கு யாத்ரையாய்ச் செல்லப்படுகவாரே, அவன், 'இவருடைய பயத்தைப் பரிஹரிக்கவேணும்' என்றுபார்த்து, 'புலிடந்த தூற்றக்கு அஞ்சிக்காவல்தேவோரைப்போலே நீர் நமக்கு அஞ்சக்கடவீரோ? மல்லவர்கத்தை நிவர்த்திதோ ளிருக்கிறபடி பாரீர்!' என்று தோள்வலியைச் காட்டினான். ராவணதூறனைக்குறித்து மஹாராஜர்க்குப் பிறந்தபயத்தைப் போக்குகைக்காகத் தன்மிடுக்கைக்காட்ட, அவர் புயம் சமிக்ஷகாண்னையாலே, 'இவ்விஷயத்திலும் பலிக்கும்' என்று மிடுக்கைக்காட்ட, இவர்க்கு

இதுதானே பயிற்சூதுவாய்த்து. மஹாராஜர் பயத்தைத் தீர்த்தபடி. யென்னென்னில்; [உபராயாநு ஓநவாநு யக்ஷாநு] கள்ளர், பள்ளர், வலையர் என்னுமாப்போலே வயிப்பலகருடைய அவரந்தர சிதைபிறுக்கிறபடி. [வுபுயி புரெடுஹவ ராக்ஷஸாநு] ஸங்கையிலுள்ள ராக்ஷஸராவவற்றிக்கே, பஞ்சாசத்திகாடி. விஸ்தீர்ணையான பூமியிலுள்ள ராக்ஷஸரெல்லாரும் எதிரிகளானாலும். [கஜா-குமேரண காநு உமகூர்டு] ஆசு, சத்ருவர்களுக்கெல்லாம் ஒரு கலத்திலே உண்டு எதிரிட்டாலும் இவற்றினுடைய நிரஸ நத்துக்கு அஸ்தர்சஸ்த்ரங்கள் வேணுமோ? கூடாநாகரிமிகளே நிரஸிக்குமோபாதி அங்குல் பக்ரத்தாலே நிரஸிக்கவல்லோங்காணு மென்றார். ஆனால் நம்மை நலிந்த ப்ரதிபக்ஷம் நசியாதே கிடக்கிற தென்னென்னில்; [உலு] ' அழிப்போம் ' என்னும் இச்சையில்லாமை; இச்சையுண்டானால் அழிக்கையில் அருமையில்லை, அது தனக்கு அடிபென்னென்னில்; ' உயிரோடே தலைசாய்க்குமளில் இழக்கிறதென் ! ' என்னு மிரக்கத்தாலே; இவ்வார்த்தை ராம பாஃபத்தாலே மஹாராஜர் நெஞ்சில் பட்டு பயநிவர்த்திக்குடலாய்த்து; இவர்க்கு இதுதானே பயிற்சூதுவாய்த்து.

மல்லாண்ட திண்டோள். மல்லவர்கத்தை ஸ்வாதிநமாகப் பண்ணின திண்ணிய தோள். பிற்பாடான கம்ஸாதிக்கை அநாயாலேந கொல்லுகையாலே திண்ணியதோளென்கிறது. ' மல் ' என்று மிக்கைய, அத்தையடிமைகொண்ட திண்ணியதோளென்கிறதாகவுமாம். இம்மிக்கு இவர்க்கு பயிற்சூதுவாரவென்னென்னில்; ' தூரண புத்ரணக்கண்டால், பெற்ற தாய், ' இவன் மதியாதே யுத்தத்திலே புகும், என் வருகிறதோ ! ' என்று பயப் படுமாப்போலே பயப்படுகையுத்தம். ' மல்லரை யழியச்செய்த தோள் ' என்று இவாநி ந்தபடி. யென்னென்னில்; காதில் தோடு வாங்கினாலும் ' தோடிட்ட காது ' என்று அறியு மாப்போலே.

மணிவண்ணி!, நீமணிபோலே யிருக்கிற திருநிறத்தை யுடையவனே. அகிரமணீ யமாய் அத்யுஜ்ஜ்வலமாய் அதி ஸுசுமாரமாய் அதி ஸுலபமாயிருந்துள்ள வடிவைக்கொ ண்டி முரட்டசரங்குறைய ஸகாசத்திலே செல்லுவதே!, ' க்ஷு பளவநெந்நூலீஸூக ஸுகூராய தநுஹ-புரி! க்ஷு வஜ்ரகபிநாமொம ஸரீரொராயம் சிஹாஸூரடி ' என்று வெண்ணெயமுதுசெய்து வளர்ந்த சிறுபிள்ளையை, முாட்டு வடிவை யுடைய மல்லரோடே ஒக்கப் போரவிடுவதே!. ' நஸரீம் யுகரீக்ஷு ஹுடி ' என்று கூப்பிட்டார்சுனீரே ஸ்ரீமதுரையிற் பெண்கள். ஸௌகுமார்யம் பயிற்சூதுவாகிறது, ஸௌஸ்யம் பயிற்சூது வோவென்னில்; அஸுரநிரஸநார்த்தமாக தேவதைகள் சரணுகத்தியைப் பண்ணினமாத்ரத் திலே, ஸுலபனாய் அஸுரர்களாஸ்யத்திலே புகும் என்னுமத்தாலே பயப்படுகிறார்.

ஆசிரிதர்க்குத் தஞ்சுமான ஸௌஸ்யத்தையும் மிக்கையுக் கண்டால் நீரிந்நனே அஞ்சக்கடவிரோவென்ன; உன்சேவடி. அது என்னால் வருகிறதன்று, உன்வடிவில் வைல க்ஷணயத்தாலே வருகிறது. நீ தான் உன்னைக் கண்ணாடிப்புறத்திலே கண்டால், ஸ்வதஸ்ஸர் வஜ்ரகுணை நீயும் கலங்கிப் பரியவேண்டுமபடியன்றோ உன் வடிவிறுப்பது. சேவடி. செவ் விய அடியென்னுதல்; சிவந்த அடியென்னுதல். குடில ஹர்தயர்க்கும் செவ்விகைகையும், திருமேனிற்குப்பாபாகமாகையும், இரண்டும் இவர்க்கு பயஸ்தாநமாகிறது. சேஷபுதன் சேஷிவடிவைக் கண்டால். ' திருவடிகள் ' என்றிறே வ்யவஹரிப்பது. ஆசுரயனவேகோ

யோடு போகவேளையோடு, மங்களாசாஸந வேளையோடு வாசியற ஆச்சரிதரிழியுந்துறை திரு வடிக்காரிறே. செல்வி, 'அரும்பிளையலரை' என்னுமாப்பேரலே நித்யபெளவநமபிரகத்தை.

திருக்காப்பு, குறைவற்ற ரகைஷ, உண்டான அமங்களங்கள் போகைக்கும் இல்லாத மங்களங்க ளுண்டாகைக்கும் பண்ணின ரகைஷ பென்கை, ஒரு கரியை யின்றிக்கே குறைந் திருப்பானென்னெனில்; தாழ்ந்தாரைக்குறித்து 'ரகைஷயுண்டாயிடுக' என்றும், ஸம ரைக் குறித்தும், பரிச்சிந்நமான உத்கர்ஷமுடையாரைக்குறித்தும் 'ரகைஷயுண்டாகவேணும்' என்றும் சொல்லக்கடவது. தமக்கும் ஈசுவரனுக்குமுண்டான நிரவதிகமான உத்கர்ஷப கர்ஷத்தில் பாசாயில்லாமையாலே குறைந்து கிடக்கிறது; வேதார்த்தத்தாலே நாட்டை யடைய வென்றிருக்கிறவியர் லக்ஷணத்தில் விழக் கவிபாடமாட்டாமையன்றிறே; இன்னமும் இவ்விஷயத்திலே மங்களாசாஸநம் பண்ண விழிந்தார்க்கு 'மங்களாசாஸநம் பண்ணினோம்' என்று கைவாங்கவொண்ணாத அபர்ப்பாப்திக்கு ஸூசகமாயிருக்கிறது.

எல்லாப்பாட்டுக்கும் இதுதான் முகவுரைபோலே யிருக்கிறது.

மல்லாண்ட திண்டோள் மணிவண்ணா ! பல்லாண்டே, பல்லாண்டே, பல்லாயிரத்தான்தே, பலகோடிநூறாயிரம் - உன் சேவடி செல்வி திருக்காப்பு என்றவயம். ... * * *

அ.—இரண்டாம்பாட்டு. சீழ் - விக்ரஹயோகத்தையும் குணயோகத்தையும் குறி த்து மங்களாசாஸநம் பண்ணினார்; இதில் - உபயவிபூதி யோகத்தைக்குறித்து மங்களாசா ஸநம் பண்ணுகிறார்.

மூ.—அடியோமோடு நின்றோடும் பிரிவின்றி யாயிரம் பல்லாண்டே வடிவாய் நின் வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும பல்லாண்டே வடிவார் சோதி வலத்துறையுஞ் சுடராயிடும் பல்லாண்டே படைபோர் புக்கு முழங்கு மப்பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்டே. உ. பதவுரை.

அடியோ மோடும்	{ தாலபூதர்களான-அடியேன் தொடக்கமான சே த ந ர் க ளோடும்	வடிவார் சோதி	{ திருமணியெங்கும் வியாபி த்திருக்கும் தேஜஸ்ஸையு டைய
நின்றோடும்	சேஷியான வுன்னோடும்	வலத்துறை	{ வலவருகே நித்யவாஸம் ப யும்
பிரிவின்றி	பிரிவில்லாமல்	சுடர்	{ ண்ணும் அநபிபவரீயதையாடிற சுட ரையுடைய
ஆயிரம்பல் லாண்டு	{ பல்லாயிர வர்ஷங்கள் நித்ய மாய்ச் செல்ல வேணும்	ஆழியும்	ஸூதர்சுலுழ்வானும்
வடிவாய்	{ உனக்கு நிருபகபூதையாய், (அல்லது) ஆபரணமாய்	பல்லாண்டு	{ அநேக வர்ஷங்கள் நித்ய மாய்ச் செல்ல வேணும்
நின்	உன்னுடைய	படை	சேனைகளையுடைய
வலமார்பின்	மார்பினில் வலதுபாகத்தில்	போர்	புத்தத்தில்
வாழ்கின்ற	{ உனக்கு போகருபமாயிருக் கும்படி வாழ்ந்துகொண்டி ருக்கிற	புக்கு	புகுந்து
மங்கையும்	{ நித்ய பெளவநசாலிநியான பிராட்டியும்; மற்றும் பிரா ட்டியமார்களும்	முழங்கும்	சப்பியா நின்றள்ள
பல்லாண்டு	{ பல்வர்ஷங்கள் இவ்வழிகோ டே நித்யமாய்ச் செல்ல வேணும்	அப்பாஞ்ச சன்னியமும்	{ அந்தபாஞ்சஜர்பாழ்வாந் (மற்றும் நந்தகம் முதலான வாயுதங்களும்)
		பல்லாண்டு	{ பல்வர்ஷங்கள் நித்யமாய்ச் செல்ல வேணும்.

(ஏ - அசை)

வ்யா.—அடியோமோடும் நின்னோடும் பிரிவின்றி யாயிரம் பல்லாண்டு. அடியோமோடும் தம்மைப் பேணுதே மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிற விவர, தம்முடைய நித்யதையை பார்த்துப் பாடுகின்றென்னில்; ஒரு ஸாத்யத்தைக் குறித்து ஸாதாரணஷ்டாநம் பண்ணுவார்கள் “சுபாபாஸ்யே” என்று ஆயுஸ்ஸை ததங்கமாக பார்த்தியா நின்றார்களிறே; அது போலே, ‘மங்களாசாஸனத்துக்குத் தாம் வேணும்’ என்று தம்மையுங் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார் அத்தலைக்குப் பரிகைக்குத் தாமல்லது இல்லாமையாலே; தாமில்லாதபோது அத்தலைக்கு அபாயம் வித்தமென்றிருக்கிறிறே. ஆனால் ‘என்னோடும்’ என்னுதே ‘அடியோமோடும்’ என்பாடுகின்றென்னில்; தேஹாத்மாபிமாதி, தேஹத்திலே ஆதம்புத்தி பண்ணும்; மாயாவாதி, அஹங்காரத்திலே ஆதம்புத்திபண்ணும்; ஸங்க்யன், ‘அஹமர்த்தம் பரகர்த்தேபரம், ஸ்வயம் பரகாசம், ஸ்வதந்தம்’ என்கிறாக்கும்; அவ்ன் கலங்கினவரன்றிறே இவர். முறையறியுமவராகையாலே ‘அடியோமோடும்’ என்கிறார்; ‘காமென்பாதிசமாக வந்தவவத்தைகளெல்லாம் மறைந்தாலும் மறைபாத ஸ்வபாவம் தாஸ்யம்’ என்றிருக்கும்வரிறே யிவர். ஆனால் ‘அடியோமோடும்’ என்கிற பஹுவசநத்துக்குத் கருத்தென்னென்னில்; தாம் தனியாய் நின்று மங்களாசாஸனம் பண்ணுமத்தால் பாயாபி பிறவாமைபாலும், ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் சேஷத்வம் அவிசிஷ்டமாகையாலும், இப்பாதிபத்தி அவர்களுக்கிளிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும் ஸ்வாபிபாயத்தாலே யருளிச்செய்கிறார். நின்னோடும். வ்யாவர்த்தமான சேஷித்வம் மங்களாவஹமாகையாலே ஸர்வரும் கூடிப்பிரிந்தாலும் போராதபடியாயிறே யிருப்பது. இத்தால் திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தைப்பற்றி மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார். பிரிவின்றி. இரண்டு தலையும் நித்யமான வோபாதி, ஸம்பந்தமும் நித்யமாயிறே யிருப்பது; அதுவும் தம்முடைய மங்களாசாஸனத்தாலே யுண்டாவதாக நினைக்கிறாக்கிறார். ஆயிரம் பல்லாண்டு. காலதத்தவமுன்னதனையும் இஸ்ஸம்பந்தம் நித்யமாய்ச் செல்லவேணு மென்கிறார்.

வடிவாயித்யாதி. உண்டான அமங்களங்கள் போகைக்கும் இல்லாத மங்களங்களுண்டாகைக்கும் தன் கடாக்கமே யமைந்திருக்கிற விவர, “அகலகிலேன் இறையும்” என்று நம்மைப் பிரிபமாட்டாதே யிருக்க, நமக்கு வருவதொரு அமங்களமுண்டோ? “என்செய்யப் படுகிறேன்; தேவாரும் பிராட்டியுமான சேர்த்தி நித்யமாய்ச் செல்லவேணுமென்று மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார். வடிவாய், “வடிவு” என்று - நிறமாய், இவ்ளோட்டைச் சேர்த்தியாலே திருமேனிக்குண்டான புகரைச் சொல்லுகிறது. “அபுரேயம்ஹிததேஜோ யஸ்ய ஹ ஜநகாத்ஜா” என்று ‘ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளை எனக்கென்ன இட்டுப்பிறந்த தத்தவத்தோடே எதிரிட்டு வெல்ல நினைக்கிறாயோ’ என்றானிறே மாரீசன். “ஃசுபா லெவொ லெவகஸிஸுதே” என்னக்கடவதிறே. ஆனால் இவளாலே அவனுக்கு உத்தர்ஷமாகில் அவனுடைய சேஷித்வம் குலியாதோ வென்னில்; மாணிக்கம் ஒளிபாலே பெருவிசையனுக்காட்டில் மாணிக்கத்தினுடைய ப்ராதாந்யமழியுமோ; பூ மணத்தாலே பெருவிசையனுக்காட்டில் பூவுக்கு ப்ராதாந்யமழியுமோ? வடிவாய், ஸ்ரீகௌத்துபாதிகள்போலே ஆபாண பூதையாய், அத்தால் வந்த அழகைச் சொல்லவுமாம். நின் வலமாப்பினில். ஸர்வாதிகளுள் வுன்னுடைய வலமார்பினில். ஸர்வயஜ்ஞமயமாய் யோகிசிந்த்யமாயிறே வடிவி.

“என்றியபடுகிறீர்” என்று சில (அச்சிட்ட) ஸ்ரீகோசங்களில் பாடம் காண்கின்றது. அப்போது ‘என்றிய’ என்னுமதுக்கு ‘எதக்கரச’ என்று பொருள். இவ்வர்த்தம் ‘சாதி கடிப்பு’ (திருமொழி - ௮ - அ - ௬.) வ்யாக்யாந அரும்பதத்தில் விளங்கும்.

ருப்பது. வலமாம்பினில். அணைக்கைக்கு அணித்தாயிருக்கை. வாழ்கின்ற; மார்விவிருப் புத்தானே. நித்யமாய் போக ரூபமாயிருக்கை. அம்மார்விலே யிருக்கச்செய்தேயும் “இறை யும்-அகலகில்லேன்” என்று அதிசங்கபண்ணும்படியிறே போக்யதைபிரப்பது. மங்கையும். “புவதிபூ கூரோரிணீ” என்கிற பருவத்தைச் சொல்லுகிறது. “புவாகூரோரி” என்று இரண்டு அவஸ்தையுமுண்டே அவனுக்கு; இவனுக்கு கௌமாராவஸ்தையால் வந்த மௌக்யமே யுள்ளது. புவதியுமனக்கடவன். எங்கனெயென்னில்; போகஸ்ரோதஸ் வில் வந்தால் இவன் தளர்த்திக்கு அவன் கைகொடுக்கவேண்டும்படியான மௌக்யத்தைச் சொல்லுகிறது. மங்கையும். (க) சசப்தத்தாலே-மஹிஷ்யந்தரத்தைச் சொல்லுதல்; மங்களா வஹையானவிலுளும் ஆசான்யை என்னுதல். பல்லாண்டு. காலத்தவமுள்ளதனையும் இச்சே ர்த்தி, நித்யமாய்ச் செல்லவேணும்.

வடிவாச்சோதி யித்யாதி. இச்சேர்த்திக்கு ஒரு திங்குவாராதபடி கல்மதிவிட்டாப் போலே யிருக்கிற ஆழ்வார்களைப்பாரீரென்ன; அவர்களோட்டைச் சேர்த்திக்கு என்ன திங்கு வருகிறதோ! என்று மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார். வடிவாச்சோதி. காளமேகநிப ச்பாமமான திருமேனி, ஸ்வதேஜஸ்வாலே வ்யாப்தமாய்படி யிருக்கை. “பு-ர-வடி- க்ருஷ்ணவிக்ருஷ்” என்னும்படியாயிறே யிருப்பது. தேஜோராகியாயிருக்கும் வடிவை யுடையவனென்னவுமாம். வலத்துறையும் சுடராழியும் பல்லாண்டு. வலவருகே நித்ய வாமம் பண்ணாமலைய, பிறர்க்கு அநிபவரீயனாயிருக்கிற ஆழ்வானோட்டைச்சேர்த்தி நித்யமாய்ச் செல்லவேணுமென்கிறார். “ஆழியும்” என்கிற (க) சசப்தத்தாலே ஆயுதாசா ரத்தாலே சகலமானக்காட்ட, ஆபரணபுத்தியாலே அவனையுஞ்ஞறித்து மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறாரென்கை.

படைபோரித்யாதி. நம் கை விடாதே, த்வநியாலே எதிரிகளை யழிக்கு மிவ னைப் பாரீரென்ன; படைபோரி புக்கு முழங்கும். ஸோனையையுடைய யுத்தத்திலே புக்கு முழங்குமென்னுதல்; யுத்தத்திலே ஆயுதமாய்ப் புக்கு முழங்கு மென்னுதல். முழங்கும். “ஹ வொரெஷா யாத புராஷ்டாணரம் ஹுஷபாநி வுஷாபாநி” என்றும், “பஸ்ய நாதெத ரெஷாநாம் வசுஷாநிரஜாயத” என்றும் ப்ரதிகூலர் மண்ணுண்ணும் படியும் அதுகூலர் வாழும்படியுமாயிறே த்வநி யிருப்பது. இத்த்வநி இவர்க்கு பயஸ்தாந மானபடி என்னென்னில்; த்வநிவழியே நின்று இடக்காட்டிக் கொடுக்குமென்று பயப் படுகிறார். அப்பாஞ்சகண்ணியமும். முன்னிலையாயிருக்க பரோக்ஷநிர்தேசம் பண்ணுவா னென்னென்னில்; புத்ரனை அலங்கரித்த தாய் ‘தன்கண் படினும் என்னெனச்சிலாம்’ என்று பார்க்கக் கூசுமாப்போலே, மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிற தம்முடைய கண்ணையும்செறித்து முகத்தையும் மாரவைத்துச் சொல்லுகிறார். அன்று யுத்தத்திற் பிறந்த ப்ரமாதத்துக்கு இன்று மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறா ரென்றுமாம்.

இவ்விரண்டுபாட்டும் - திருமந்தார்த்தமாயிருக்கிறது. “அடியோமோடும்” என் கிற வித்தாலே - பரணவார்த்தத்தைச் சொல்லிற்று; முதற்பாட்டில் “பல்லாண்டு” என் கிற ப்ரதம பதத்தாலே - நமச்சுப்தார்த்தஞ் சொல்லிற்று; “மல்லாண்ட திண்டேவர் மணி வண்ணு” என்று - அப்பாட்டில் விக்ரஹயோகத்தையும், செளர்யவிர்பாதி குணயோகத்

தையும், இரண்டாம்பாட்டில் விழுதி யோகத்தையும் சொல்லுகையாலே - நாராயணசப்தார் த்தஞ் சொல்லிற்று; “உன் சேவடிசெவ்வி திருக்காப்பு” என்கையாலே சதுர்த்தியில் பார்த்திக்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லிற்றுப்து.

உ

அ.—முன்றும்பாட்டு. வாழாளித்யாதி. கீழிண்டு பாட்டாலே தாம் திருப்பல் லாண்டு பாடினார்; இனிமேல், தம்முடைய மங்களாசாஸனத்தால் தமக்கு பர்யாப்தி பிறவா மையாலே, “உத-வி-புர ஹிதெ ரோ” என்கிறபடியே ஐச்வர்ய கைவல்ய பகவச்சர னார்த்திகள் மூவுரையும் கூட்டிக்கொள்வாராக நினைத்து, அதில் மங்களாசாஸனத்துக்கு பக லத்தார்ப்திகரமர் பரத்யாஸந்ராகையாலே அவர்களை யழைக்கினார். “வாக வஸ டு நவா ழீத” என்கிற ந்யாயத்தாலே இம்மங்களாசாஸன ரஸத்தை எல்லாரும் புறிக்கவேணும் என்னும் நினைவாலே அழைக்கிறொன்றுமாம். அவர்களோடேகூட மங்களாசாஸனம் பண் ணுகை தமக்கு தாரக மாகையாலே பென்றுமாம். “அடியார்தங்கள் இன்பமிகு பெருங் குழுவு கண்டு” என்றும், “அடியார்கள் குழாங்களை—உடன் கூடுவதென்று கொலோ” என்றும் கண்ணலே காண்கையும் அத்திரவிலே புகுருகையும் இவை பெல்லாம் உத்தேச்ய ஸாயிறே விரும்புப்து.

பு.—வாழாட்டே நின்றீருள்ளீரேல் வந்து மண்ணு மணமுங் கொண்மின்
கூழாட்டே நின்றீர்களை யெங்கள் குழுவினிற் புதுதலோட்டோம்
ஏழாட்காலும் பழிப்பிலோ நாங்க ளிராக்கதர் வாழிலங்கை
பாழாளாகப் படைபொருதானுக்குப் பல்லாண்டுகூறுதமே. ரு.

பதவுரை.

வாழாள்—ஸுகருபமானவடிமைக்கு
பட்டு—அகப்பட்டு
நின்றீர்—நிலைபெற்றவர்களாய்
உள்ளீரேல்—இருப்பீர்களையானால்
வந்து—வந்து
மண்ணும்—மண்ணையும்
மணமும்—அபிமானத்தையும்
கொள்மின்—வணிகரியுங்கொள்
கூழ் ஆளப்பட்டு—சோற்றுக்காக வடிமைக்கக
ப்பட்டு
நின்றீர்களை—இருக்கிறவுங்களை
எங்கள் குழுவினில்—எங்கள் கூட்டத்திலே
புதுதலோட்டோம்—சேரவொட்டோம்,

நாங்கள்—நாங்கள்
ஏழாட்காலும்—முவ்வேழு தலைமுறைகளி
லும்
பழிப்பிலோம்—குற்றமற்றிரா நின்றோம்
இராக்கதர்—ராக்ஷஸர்கள்
வாழ்—களித்து வர்த்திக்கும்
இலங்கை—இலங்கையானது
பழாளாக்—பாழற்ற ஆணையுடையதாக
படை—போரில்
பொருதானுக்கு—பொருதவனுக்கு
பல்லாண்டுகூறுதம்—மங்களாசாஸனம் பண்
ணிப்போருவோம்.
(ஏ - அகச.)

வ்யா.—வாழாள் என்று நிர்திசய ஸுகருபமான வர்த்தியைச் சொல்லுகிறது. வ்ய திரித்த விஷயங்களிலடிமை, துராராதமாகையாலும், துச்சகமாகையாலும், அத்யல்ப பல மாகையாலும், துஷருபமாயிறேயிருப்பது. “வஸ டு வஸ டு ஸோ” “வெவ் ஸோ” தீ” என்னக்கவதிநே. இவ்விஷயந்தன்னிலும் பரயோஜனந்தரபரஞ் பிழிந்தால் பலம் பந்தச் சமாகையாலும், அநந்தயயோஜன ரோபாதி அநவரத பாவனையும் அந்நிம் பரத்யயமும்

வேண்டுகையாலும் துக்கப்பராயமாயிருக்கும்; ஸாதநாதர நிஷ்டனுக்கும் கர்தவ்ய புத்தியாலே ஸமயில்லை. இக்குறைகளொன்று மின்றிக்கே, ப்ராப்த விஷயத்திலே தன்னைப்போற்றே பரஸமர்த்தியை ஆசாஸிக்க; ஸர்வநிரபேக்ஷண விச்வரன் இத்தைக்கண்டு 'இதொரு ப்ரேம ஸ்வபாவ மிருந்தபடியென்!' என்று ப்ரீதனாக; இவனுக்கு அந்த ப்ரீதியே புருஷார்த்தமாயிதே மிருப்பது. பட்டு என்பது- 'உவரிக்கடலில் முத்துப்பட்டது' என்னுமாப்போலே. 'நான், எனக்கு' என்றிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே பகவத் ஸமர்த்தியை ஆசாஸிக்கும்படி கையொழிந் திருப்பார் சிலரைப் பெறுகையாவது அஸப்யஸாபமென்று மிடந்தோற்ற வருளிச்செய்கிறார். நின்றீர். வாயுபாவசமாய்த் திரிகிற தர்ணம்போலே கர்ம பரதந்தரணுப்த் திரிகிற ஸம்ஸாரி சேதானுக்கு பகவஜ்ஜ்ஞாநபூர்வகமாக தத்ஸமர்த்தியை ஆசாஸிக்கப் பெற்றாலே ஸந்தியுண்டாவது. உள்ளீரேல். "ஹரிஹரஹ் ஹுஹுஹுஹு" என்று அந்நயப்பரயோஜனரைக் கிடையாதென்று ஸர்வேச்வரன் கைவிட்ட ஸம்ஸாரமாகையாலே மங்களாசாஸனத்துக்கு ஆள் தேட்டமாயிதே மிருப்பது. நாகபாசத்தினன்று அடைய மோலித்தக் கிடக்க, திருவடியும் ஸ்ரீவிபீஷணம்தவனும் 'ப்ராணனுபாயாரூண்டோ' என்று தேடினுப்போலே, ஸம்ஸாரத்தில் ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடையார் தேட்டமாயிதே மிருப்பது. இந்த (க)ய திசுத்தத்தாலே ஸம்ஸாரத்தில் வைஷ்ணவத்வம் துர்லபமென்றதாய்த்து.

அந்நயப்பரயோஜனான வைஷ்ணவர்களும் 'நம்மை விரும்புமவர் சிலருண்டாவதே!' என்று ஸந்திஷிதராக; வந்து அவர்களுடைய ஸ்ரூபஸ்வபர்வம் ஆராய்வதற்குமுன்பே அவர்களோடே கலந்துகொடு நிற்கவேண்டுமென்படியான த்வரை சொல்லுகிறது. மண்ணும் மண் ஸுங்கொண்பின் என்கிறார். மண்ணுக்கும் மணத்துக்கும் உரியார் அந்தாங்கரான அடியாரிதே. அடிமை விலையோலை பெழுதும்போதும் 'மண்ணுக்கும் மணத்துக்கும் உரியதாக வேணும்' என்றிதே யெழுதுவது. மண்ணாவது - ஸ்வாமிக்கு ஒரு மங்களமுண்டானால் அந்ருரார்பணத்துக்குப் புழுதிமண் சமக்கை; அந்த ந்யாயத்தாலேயே நம் ஆழ்வார்களுக்கு இது கர்தவ்யாகிறது. மணமாவது - அந்த கல்பாணத்துக்குத் தான் அபிமானியாயிருக்கை. இவ்விரண்டும் - ஸர்வ கைங்கர்யத்துக்கு முபலக்ஷணம். "கொண்பின்" என்றத்தால் - அடிமை செய்யுமிடத்தில் கிடந்தான கண்டேறுகையன்றிக்கே சிலர் தரக்கொள்ளவேணும் என்கையும், தருமவர்களும் 'உங்களுடைய அடிமையை நீங்கள் ஸனிகரிப்பீர்களே' என்று சிரிதாகக் கொடுக்கக்கடவர்களுக்கெயும்கிற சாஸ்தார்த்தத்தை வெளியிடுகிறது.

கடூழாஸிப்பாதி.*இவர் அழைத்தவாகிய மறியாதே ப்ரயோஜனாத்நாபராதையப் புருசத் தொடங்கிற்று; அவர்களை நிஷேதிக்கிறார். "கடூழான்" என்றது சோற்றுக்காக ஆரோனுகும் தன்னை யெழுதிக்கொடுக்கை; இது ப்ரயோஜனாத்நாங்களுக்கு முபலக்ஷணம். தன்னை 'பகவத்தாஸ்யைகபோகன்' என்னுமிட மறியாதே, ப்ரயோஜனாத்நாங்களைக் குறித்து அவன் தன்னை ஆசரிக்கிறார்களிதே. "கடூழான்" என்று - அந்நயப்பரயோஜனாரபிழிந்து, ப்ரயோஜனாத்நாங்களை வேண்டுகொள்ளும் இருகரையரைச் சொல்லுகிற தென்றுமாம். "பட்டு" என்கிறது - அகப்பட்டென்றபடி. பந்தமாகையாலே ஸ்வரூப விரோதியாய் அநர்த்தத்தைப் பண்ணுமென்னுமத்தாலே சொல்லுகிறது. நின்றீர்களே. பஹுவசந்தாலே "உள்ளீரேல்" என்று தேடவேண்டாதே பார்த்தபார்த்தவிடமெங்கும் ப்ரயோஜனாத்நாபராயிருக்கை. "எங்களுக்குழு" என்று இத்திரனுக்குண்டான வ்யாவர்த்தி

தோற்ற வருளிச்செய்கிறார். தேஹாத்மாபிமாநிகள், தேவதார்தராவணர், இவ்விஷயத் தன்னிலே புருந்து ப்ரியோஜனார்தரங்களை அபேக்ஷிப்பார், அந்நய ப்ரியோஜனராய் ஸாத்நா ர்தரங்களிலே அந்யபரா யிருப்பாராகிற திரள்களெல்லாவற்றிலும் வ்யாவர்த்தமாயன்றோ எங்கள் திரளிருப்பதென்கிறார். புதுதலோட்டோம். “ஆசே புருவார்” என்று ப்ரார்த்தித் திற விவர், திர்தயரைப்போலே “புருவோட்டோம்” என்பானென்னென்னில்; வரவி ஷ்டன் பரமதயாரானவானாலும் சண்டாளனை அக்நிகார்யத்திலே கூட்டிக்கொள்ளானிறே. இத்தால் - அந்யப்ரியோஜனர்க்கு ப்ரியோஜனார்தரபரோட்டை ஸஹவாஸம் அஸஹயமா யிருக்கு மென்றதாய்தது.

எங்கள் திரளிற்காட்டிலும் உங்கள் திரளுக்கு வாசியென்னென்ன; ஏழாட்காலும் பழிப்பிலோம் நாங்கள் என்கிறார். “ஏழாள்” என்று-தமக்குக்கீழே ஒருமூன்றும், மேலே ஒருமூன்றும், தாமுமரக ஏழுபடியைச் சொல்லுகிறது. இன்னமுதாயத்தைப்பற்றி சாஸ்த ரங்கள் “ஸூப ஸூப ஸூப” என்று - இந்த ஏழையும், இதுக்குக்கீழே யேயேறேழ யும், இதுக்கு மேலே யேயேறேழையும், ஆக இருபத்தொருபடியாகச் சொல்லுகிறது- “ஃபரவசிவஃபரஃ ஃபரவரஃ நாதஃ நடுவென்கவிஸ்திம் வஜ்ஜிண வ-நாதி” என்று முக பேதேச சாஸ்தார்தரஞ் சொல்லிற்று. “ஏழாட்காலும்” என்கிற சுப்தம் இவ்வகைவ ரினைக்கிறது. இத்தால் ஒரு ஸந்தாரத்திலே ஒருவன் அந்யப்ரியோஜனானால், அவனைப் பற்ற, பகவத்ப்ரபாவம், ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளாவும் செல்லக் கீழும்மேலும் வெள்ளமடு மென்கிறது. பழிப்பிலோம், விஷயார்தரப்ராவண்யமென்ன, தேவதார்தரபஜ்நமென்ன, இவை தூரதோ நிரஸ்தமாகையாலே, பதர்கூட்டித் தூற்றவேண்டா; இனி அந்யப்ரியோஜனராய் அந்யஸாத்நா யிருப்பார்க்குப் பழிப்பாவது - ப்ரியோஜனார்தர பாதையும் ஸாத்நார்தர பாதையுமிதே; அவற்றை யுடையோமல்லே மென்கிறார். நாங்கள். “எங்கள் குழு” என்றபோதைச் செருக்குப்போலே, பகவத்விஷயீகாரத்தால் வந்த செருக்குத்தோற்றச் சொல்லுகிறார்.

‘உங்கள் ஸ்வரூபம் நீங்கள் சொன்னவளவிலே விச்வஸித்திருக்குமத்தனை யளவுடை, யோமல்லோம், உங்கள் வர்த்தி விசேஷத்தைக்கொண்டு உங்களை யுறியவேணு’ மென்ன; அது நீங்களறியும் புடையல்ல, எங்ஙனையென்னில்; ஒருதார்ப்பாடாக உள்ள அமங்கள ற்களப்போக மங்களாசாஸநம் பண்ணும்படியாதல், இல்லாத மங்களங்க ளுண்டாகவேணு மென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுதல் செய்யுளவிறே நீங்களறிவது; முன்பு வ்யார்த்தமாய்க் கழிந்த செயலுக்கு இன்றிருந்து வயிறுபிடிக்கும் திரள்காணெங்களது. இராக்கதர் வாழி லங்கை. துவர்கம் களித்து வர்த்திக்கும் தேசம். புறம்பேபோய் பாஹிம்ஸைபண்ணி, குளவிக்கடுபோலே திரண்டு கடலையும் மதினையும் அரணைக்கி, அமணக்கத்தடிக்கும் தேச மென்கை. இலங்கை பாழாளாக. லங்கையில் ஆள் பாழாம்படியாக. இலங்கைதான் விபிஷண விதேயமிதே. இனி, “நடுபிழ” என்ற ராவணனையும் அவனுடைய அதி க்ரமத்துக்குத் துணையான ராக்ஷஸையு மறியச்செய்து “ஸ்வரூப ஸூபரீ வஜெஸ்” என்று பிராட்டி யருளிச்செய்தபடியே அவ்வுரை மூலையடியே போம்படி பண்ணினான். படைபொருதாளுக்கு, இப்படி செய்தது ஈசுவரத்வப் பிடாரான ஸங்கல்பத்தாலன்றிக்கே, எதிரிகளம்பு மார்பிலே தைக்கும்படி பொருதவனுக்கு. பல்லாண்டு கூறுகிறோம். அப்போது கையும் விலுமாய்ச் சிறிச் சிவந்து எதிரிகள்மேலே வ்யாபரிக்கும்போதை ஆகர்ஷகமான

வடிவமுக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணிப் போருவோம் ஸிலர்காண் நாங்களென்கிறார்.
 “நாவவாபெடி வராசூனா பெ ந ரகுகி நீயிதழ்” என்கிறபடியே அக்காலத்தில் முதலிகளுக்கு அம்புக்கு இருய்க்கப் பணிபோருகையாலே அக்காலத்திலே மங்களாசாஸனம் பண்ணுவாரைப் பெற்றதில்லை; ‘பிராட்டி பிரிந்தபோதே நம் குடியிருப்புப் பெற்றோம்’ என்கிற பரிதியாலே ப்ரஹ்மாதிகள் அய்யபாராளுர்கள்; அக்காலத்தில் மங்களாசாஸனம் பண்ணப்பெறாத குறைதீர இன்று இருந்து மங்களாசாஸனம் பண்ணுவோம் ஸிலர்காண் நாங்களென்கிறார்.

அ.—நாண்காம்பாட்டு. ஏடித்யாதி. கீழே—அந்நயப்பாயோஜனரை யழைத்தார்; அவர்கள் மங்களாசாஸனத்துக்கு ப்ரத்யாஸந்நராகையாலே, நீரிலேநீர் சேர்ந்தாப்போலே சேர்ந்திருக்குமிதே; அவ்வளவிலும் பர்பாப்தி பிறவாமையாலே, ‘நச்வரன்கை பார்த்திருக்குமவர்கள்’ என்னு மிவ்வளவைக்கொண்டு, ஆத்மப்ராப்திகாமரையும் ஐச்வர்யகாமரையும் அழைக்கக் கோலி, அதில் முந்துற ஆத்மப்ராப்திகாமரை யழைக்கிறார். ஐச்வர்யத்திற் காட்டில் ஆத்மப்ராப்தி உத்தர்ஷ்டமென்னும் நினைவாலே யழைக்கிறாஸல், அந்தமோகூத்தை இவர் அநர்த்தமென்றிருக்கையாலே; இனி எத்தாலே முற்பட அழைக்கிற தென்னில்; பகவத்ஸம்பந்தத்துக்கு உபகரணமான சரீரமோகூதம் அணித்தாகையாலும், அம்மோகூத்தை ப்ராபித்தால் மீளவொண்ணாமையாலும், ஐச்வர்ய காமனுக்குக்காலார்த்தரத்திலேயாகிலும் பகவத்ஸம்பந்தம் பண்ண யோக்யதை யுண்டாகையாலும்; இவனுக்கு அந்த யோக்யதையு மழிகையாலே தூர்கதியைக்கண்டு முற்பட வழைக்கிறார். ப்ரபோஜனார்த்தபரர், ‘மங்களாசாஸனம்பண்ண வாருங்கோள்’ என்றால் வருவார்களோ வென்னில்; பகவத்ப்ராப்தியின் உத்தர்ஷ்த்தையும், அத்தைப்பற்ற கைவல்யத்தினுடைய நிகர்ஷ்த்தையு மறிவித்தால், ‘விட்டுப்பற்றவேணும்’ என்னும் ஆத்மகுணோபேதகார்பிதே இவரழைக்கிறது.

பு.—ஏடுநிலத்தி லிவேதன்முன்னம் வந்தெங்கள் குமாம் புத்த
 கூடுமனமுடையீர்கள் வரம்பொழிவந்தொல்லைக் கூடுமினே
 நாமேநகரமு நன்கரிய நமோநாராயணய வென்ற
 பாடுமனமுடைப் பத்தருள்ளீர் வந்து பல்லாண்டு கூறுமினே. சு.

பதவுரை.

ஏடு—பொல்லாதான ஸூகூதமசரீரம்
 நிலத்தில்—ஸ்வகாரண பூமியான மூலப்ரக்
 ர்தியில்
 இடுவதன்முன்னம்—ஸிப்பதற்கு முன்னே
 வந்து—வந்து
 எங்களுக்குமாம்—எங்கள் திராளிலே
 புருந்து—புக்கு
 கூடும்—ஏடுபலிக்கையில்
 மனமுடையீர்கள்—மனமுடையவர்களே
 யானால்
 வரம்பொழிவந்து—வரம்பை யொழித்துக்
 கொண்டுவந்து

ஒல்கைக்கூடுமினே—விரைவாகக்கூடுங்கோள்
 நாடும்—காமத்தினுள்ள அவிசேஷஜ்ஞரும்
 நகரமும்—நகரத்தினுள்ள விசேஷஜ்ஞரும்
 நன்கு அறிய—நன்றாகவறிய
 நமோநாராயணயவென்று—‘நமோநாராயணய’ என்று
 பாடுமனமுடைப் பத்தருள்ளீர்—பாடுவே
 னு மென்று நெஞ்சுண்டாம்படி
 யான பரிதி யுடையிராகில்
 வந்து பல்லாண்டு வந்து திருப்பல்லாண்டு
 கூறுமின்—பாடுங்கோள்.

வ்யா.—ஏடுநிலத்திலிவதன்முன்னம். ஏடு என்பது பொல்லாக்கு, 'உக்களைப்பொல்லா நிலத்திலே யிடுவற்கு முன்னம்' என்று பிள்ளை யமுதலார். 'ஏடு' என்கிறது. ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தை. ஸ்தூல சரீரத்திற் காட்டில் பாதாநமாய் அநினுடைய பாயோஜன ரூபமாய் கிறைகையாலே, 'பாலில் ஏடு' என்னுமாப்போலே சொல்லுகிறது. நிலத்திலிவதன்முன்னம். ஸ்வகாரணமான மூலபாக்ரத்தியிலே லயிப்பதற்கு முன்னே. இது நிர்வஹித்துப்போரும் படி— 'ஏடு' என்று உடம்புக்குப் பேராய், ஸ்தூலஸூக்ஷ்மரூபமான சரீரம், ஸ்வகாரணமான மூலபாக்ரத்தியிலே லயிப்பதற்கு முன் என்னவுமாம். இவ்வாக்யந்தான் அவர்களுடைய அநர்த்தத்தைக் கண்டடைக்கிறோரென்னுமிடர் தோற்றவிற்குகிறதே. வந்து, ஸ்வதந்தராய் யிருப்பார்க்குத் தம்மளவில் வருமிடத்தினுண்டான தூரத்தைச் சொல்லுகிறது. எங்கள் குழம்புக்குத் தேவலரும் ஒரு ஸமஷ்டியாயிதே யிருப்பது; அது ஸ்வதந்தரமாகையாலே அந்யோந்யம் சோசச் சேர்த்தியாயிருக்கும். ஒருத்தருடைய ஸம்ர்த்தி ஒருத்தராயிதே யித்திராளிருப்பது. "வாஸுர ஸீவஸாபெஃ" என்னக்கடவதே. இத்திரளில் புருவார்க்கு எவ்வளவுதிகாரம் வேணுமென்னில், கூடுமளமுடையீர்கள். 'புருருவேம்' என்னும் நினைவே வேண்டுவது. அலிலக்ஷணங்களான புருஷார்த்தங்களுக்கு புரச்சாணங்கள் கனக்கவேண்டியிருக்க, அதில் விலக்ஷணமான இத்திராளிலே புருருகைக்கு புரச்சாணம் வேண்டாதிருப்ப தென்னென்னில்; அவை அப்ரப்த புருஷார்த்தங்களாகையாலே புரச்சாணதிகள் ஆபேக்ஷிதங்களாயிருக்கிறன; இது ஸ்வரூபப்ரப்தமாகையாலே வேண்டா. மாதாபிதாக்களை யதவர்த்திக்கைக்கு இச்சையேயிதே வேண்டுவது. உடையீர்கள். இந்த இச்சையால்வந்த பாயோஜனதிகையத்தாலே 'வைச்சாவணன்' என்னுமாப்போலே யருளிச்செய்கிறார். கூடநினைப்பார்க்குச் செய்யவேண்டுவது, முன்பு நின்ற சிறுமையைக் குறித்து வாலேணும். வரம்பொழிவது. "வரம்பொழிய" என்கிறதே, "வரம்பொழி" என்று கிடக்கிறது. ஸர்வேச்சவானுக்கு பாகாபூதனாய், அவனுடைய ஸ்வரூபரூபருண விபூதிகளை அநுபவிக்க இட்டுப்பிறந்தவன், "நிரூபணபொக்ஷாய" என்று ஸ்வரூபவத்தளவிலே ஒரு வரம்பை யிட்டுக்கொண்டானிறே; அத்தையொழிந்து வாருக்கோ என்கிறார். ஒல்லைக்கூடுமினே. பற்றுதற் புருஷார்த்தத்தினுடைய வைலக்ஷண்யத்தை யதஸந்தித்தால் பதறிக்கொண்டுவந்து விழுவேண்டாவோ? "ஏடுநிலத்திலிவதன்முன்னம்" என்றது—சரீரத்தில் அஸ்த்தைதீயத்தைப்பற்ற; இங்கு "ஒல்கை" என்கிறது—பற்றுதற்விஷயத்தினுடைய வைலக்ஷண்யத்தைப்பற்ற. "கூடுமளமுடையீர்கள்" என்றும், "கூடுமினே" என்றும் அருளிச்செய்கிறாரிறே யோக்யதையைப்பற்ற. அத்திரளிலின்றும் பிரிகதிர்ப்பட்டார் சில ரிவர்களென்று தோற்றுமிதே ஸ்வரூபம் வெளிச்செறித்தக்கால்.

நாடு நகரமும் நன்கறிய. இத்திராளிலே புருருகைக்கு வேண்டவன வருளிச்செய்தார்; இதுக்குமேல் மங்களாசாஸனத்துக்கு வேண்டவன வருளிச்செய்கிறார். "நாடு" என்று—அவிசேஷஜ்ஞரைச் சொல்லுகிறது; "நகரம்" என்று—விசேஷஜ்ஞரைச் சொல்லுகிறது. ராஜாவுக்குப் பாத்யாஸநரிதே நகரஸ்தர்; நாட்டார் தாஸதாரிறே; ஆகையாலே யருளிச்செய்கிறார். நன்கறிய. நன்றகவறிய. பகவத்பாத்யாஸத்தியாலே அவிசேஷஜ்ஞர் விடும்படியாகவும், அதுதானே ஹேதுவாக விசேஷஜ்ஞர் பரிஹரிக்கும்படியாகவும். நன்கறிய. இந் நன்மையை யறியவென்றமாம். நமோ நாராயணய வென்ற. இவ்வளவுப்போரது, 'தன்ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி யறிந்து ஸ்வரூபாநுரூபமான கைகங்க்யத்தைப்பெறவேணும்' என்று வைஷ்ணவரூப வாலேணுமென்று. "சுஹரிஷி நரிக்" "ஹவதவன வாலேணு"

என்றிறே நமச்சபத்தத்துக்கு அர்த்தமிருப்பது. ஸ்வாமிபக்கல் பண்ணும் அதுகூலவர்த்தி யேயிறே புருஷார்த்தமாவது. பாமேனமுடைப் பந்தருள்ளீர். கிணத்திருக்கு மல்வனவு போராது, பீரீகிக்குப்போக்குவிட்டுப் பாடுவோமென்னும் நெஞ்சுண்டாம்படியான ப்ரோ மத்தை யுடைபீராகில். வந்து பல்லாண்டு கூறுமினே. வந்து, பல்லாண்டு பாடுங்கோள். இத்திராளிலே புருவெனுமென்றிருப்பீர்! அத்தைச்செய்யுங்கோள்; அவ்வனவுபோராது, உங்களுடைய வர்த்திவிசேஷமும் பெறவேனுமென்றிருப்பீர்! திருப்பல்லாண்டு பாடுங் கோளென்று க்ரிபையை இரண்டாக்கி நிர்வஹிக்கவுமாம். ... * ச

அ—ஐந்தாம்பாட்டு. அண்டமித்பாதி. முற்பட அந்நயப்பரயோஜனா யழைத்தார்; கேவலரும் ஐச்வர்யார்த்திகளும் ப்ரயோஜனாதரபாரா யிருக்கச்செய்தையும், கேவலருடைய தூக்கதியைக் கண்டு முந்துற வழைத்தார்; இப்பாட்டிலே-ஐச்வர்யார்த்திகளை யழைக்கிறார்.

மூ.—அண்டக்குலத்துக் கதிபதியாகி யகர ரிராக்கதரை
யீண்டக்குலத்தை யெடுத்தக் களைந்த விருமகேசன் றனக்குத்
தொண்டக்குலத்தி லுள்ளீர் வந்தடிதொழு தாயிரநாமஞ் சொல்லிப்
பண்ணைக்குலத்தைத் தவிர்ந்து பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தான் டென்மினே. இ.

பதவுரை.

அண்டக்குலத்துக்கு அண்டங்களின் கூட்
டத்துக்கு
அதிபதியாகி—ஸ்வாமியாய்
அகராரிராக்கதரை—அகரர்க்கையு மிராக்க
தர்க்கையும்
இண்டக்குலத்தை—இன்னும், கிஷீநர்க
ளின்கூட்டத்தையும்
எடுத்துக்களைந்த—தணிப்பவெடுத்து நிர
ஸேத்த
இருமகேசன் தனக்கு—ஸர்வேந்த்ரிய நியந்
தாவான வெம்பெருமானுக்கு
தொண்டக்குலத்தின்—தொண்டிபூண்டவர்க
ளின் திரளில்
உள்ளீர்—உளரான நீங்கள்

வந்து—அந்நயப்பரயோஜனாய் வந்து
அடி—திருவடிகளை
தொழுது—ஸேவித்து
ஆயிரநாமஞ்சொல்லி—அவனுடைய குண
சேஷடிதங்களுக்கு வாசகங்களான
வாயிரந் திருநாமங்களையும் ப்ரோமந்
தராய்ச் சொல்லி
பண்டைக்குலத்தை — பகவத்விழுமசாய்ப்
போந்த பழையஜாதியை
தவிர்ந்து—விட்டு
பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு—பலவர்களுக்
கள் பலவாயிரவர்களுக்கள் நித்
யமாய்ச் செல்லவேணும்
என்மின்—என்றுமங்களாசாலும் பண்ணுங்
கோள்.

(ஏ-அகை.)

வ்யா.—அண்டக்குலத்துக் கதிபதியாகி. தேவதைகளுடைய ஐச்வர்யத்துக்கெல்லாம் மேலான அண்டாதிபதியிறே ஐச்வர்யத்துக்கு மேலெல்லாம்; அந்தப் பாத்ம திசன் ஈச்வரனை ஆசரயிக்கும் ப்ரபாகரஞ் சொல்லுகிறது. “கஜநாயிபுகயெஹி” என்றிறே இப்பத ப்ராப்திக்கு லாதநமந்தரம்; அந்த அண்டைச்வர்ய விஞ்ஞானுகிறே ஸர்வேச்வரனை யறு

ஸந்திப்பது. “ஹ்ரஹ்ரஹ்ரஹ்ரஹ்” என்கிறபடியே இம்மந்தரத்தைச் சொல்லவும், நெஞ்சாலே ஐச்வர்யமிசிஷ்டனாக அதுஸந்திக்கவுமாயிரே ஆச்ரயணப் பாகாரமிருப்பது. அண்டக்குலத்துக்கு அபிபதியான பாகாரமேயன்றே இச்சபத்திலுள்ளது, ஆச்ரயணப் பாகாரம் தோற்றமிருந்ததிலையே என்னில்; உதாரண யிருப்பானொருவன் கையிலே எலுமிச்சம்பழ மிருந்தால் ‘இது இருந்தவழகென்!’ என்று சொன்னவளவிலே, பாவஜ்ஞன யிருக்குமவன் ‘கொள்ளலாகாதோ’ என்று கருத்தறிந்து கொடுக்குமிதே; அப்படியே, அண்டாதிபத்யத்திலே அபேகைபுண்டென்று தங்களபேகையைய ஆவிஷ்கரிக்கிறார்கள். இத்தால் - பாயோஜனத்தரபாகாக்குறித்து “உஹ்ரஹ்” என்னுமவனுடைய ஓளதார்பம் பாகாசிக்கிறது. அண்டக்குலத்துக்கு. “ஹ்ரஹ்ரஹ்ரஹ்ரஹ்” என்று தொடங்கி “கொழிகொழி ஸகாமி” என்று அஸங்க்யாதமான அண்டங்களுக்கு நிர்வாஹகனாகையாலே அபேகித்தாரபேகித்த அண்டங்களைக் கொடுக்கைக்கு உடைமை சொல்லுகிறது. அதிபதி. உபயிபூதிக்கும் நிர்வாஹகனாகை. ஆகி. ஆச்ரிதர் தன்னை யதுஸந்தித்தவளவிலேயாயிருக்கை. ஐச்வர்யார்த்தி, ஐச்வர்யமிசிஷ்டனாக அதுஸந்தித்தால் அவ்வளவாயிருக்கும்; கைவல்யார்த்தி, அஸ்பர்ஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தனாக அதுஸந்தித்தால் அவ்வளவாயிருக்கும்.

அகாரிராக்கதரை. இப்பதத்துக்கு அஸுரர்களாலே வேதாபஹாரத்யாபத்துக்களில் களையறுத்துக்கொடுக்கையும் சகலனுக்கு பரிமே. ‘ஆர்த்தன்’ என்றும், ‘அர்த்தார்த்தி’ என்றும் ஐச்வர்ய புருஷார்த்தம் இரண்டு முகமாயிரே யிருப்பது. அதில் அர்த்தார்த்தியைக் கீழே சொல்லி, இவ்வம்சத்தாலே ஆர்த்தனைச் சொல்லுகிறது. ஆந்மப்பாதி பாரார்த்தமே பண்ணிப் போருவது இரண்டு வர்கமிதே. ஸம்பந்த மொத்திருக்க நிரஸந்திலே யிழிகிறது, ஆச்ரித விரோதிகளென்றிதே. இண்டக்குலத்தை மிசவும் நெருங்கின திராை. “இண்ட” என்று- சண்டாளர். இவர்களை சண்டாளரென்று சொல்லுகிறது- நிஹீரென்னும் நினைவாலே. உத்கர்ஷத்துக்கெல்லை- பரஸம்ஸ்த்தயேகப்பயோஜன யிருக்கை; நிகர்ஷத்துக்கெல்லை பாரார்த்தமே யாத்ரையாயிருக்கை. இவ்வாபத்துக்களிலே “ஹ்ரஹ்ரஹ்ரஹ்ரஹ்” என்றிதே இவர்களுடைய ஆச்ரயணப் பாகாரமிருப்பது எடுத்துக்காண்த. “பொல்லா வரக்கனைக் கின்னிக் கிளந்தாளை” என்னுமாப்போலே, ஆச்ரிதர்பக்கல் அழல் தட்டாதபடி நிரஸிக்கை. “இலங்கை பாழாளாக” என்றதும் விபிஷண பரிக்ரஹத்துக்கு ஒரு நோவு வாராதபடியிதே; விபிஷணக்ரஹத்துக்கு அழல் தட்டாதபடியிதே லங்காதஹம் பண்ணிற்றுத் திருவடியும். இருடிகேசன். பாயோஜனத்தர பார்த்து ஐச்வர்யாதிகளிலே கர்மாதகலமாக ருசியைப் பிறப்பிக்கும்; தன் பக்கவிலே ஸ்யஸ்தபாராயிருப்பார்க்கு ஸ்வரூபாதுருபமாக ருசியைப் பிறப்பிக்கும். ஐச்வர்யார்த்தமாக வவன் பக்கவிலே கணவைக்கும்போதே அவன் வடிவழகிலே உறைக்க வையுங்கேள்; அவன் “மமேகம்” என்கிற அபிஸந்தியைக் குலைத்துத் தன்பக்கவிலே ருசியைப் பிறப்பிக்கும்; அத்தாலே, அபேகித்த ஐச்வர்யத்தை விஸ்மரித்து அவன்றன்னையே பற்றலாம்.

தனக்குத் தொண்டக்குலத்திலுள்ளீர். இப்படி ஐச்வர்யத்தில் ப்ரேமம் போய் பகவத் ப்ரேமயுத்தருடைய திரளிலேயுள்ளான் நீங்கள். “தொண்டக்குலம்” என்று தனியே ஒரு ஸந்தாநம்போலே காணும். ‘தேஹமே ஸ்வரூபம்’ என்றிருப்பார்க்கும், ‘சேஷத்வமே ஸ்வரூபம்’ என்றிருப்பார்க்கும் இத்தனை வாசியுண்டிதே. இனி அந்நயப்பயோஜனாயிருப்

பார்க்கு கந்தம் இன்னதென்கிறார் மேல். வந்தித்தொழுது, திருவடிகளே பாயோஜனமாக வந்து, அதுகூலவர்த்திகளைப்பண்ணி, ஐசுவர்யமே பாயோஜனமாய் விஷயாதபவமே யாத் தையாயிருக்கை தவிரந்து, திருவடிகளே பாயோஜனமாய் அதுகூலவர்த்தியே பாத்ரையாயிருக்கும்படி பாருங்கோள். ஆயிரநாட்கு சொல்லி. இரண்டு திருநாமத்தையே நிர்பந்திக்க வேண்டிவது “மமேதம்” என்றிருக்கும்பிறிதே; “தவேதம்” என்கிற புத்தி பிறந்தால்; பகவத்குணசேஷி. தங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களெல்லாம் போக்யமாயிதேயிருப்பது; அவற்றை வாயாரச்சொல்லி. பண்டைக்குலத்தைத்தவிர்த்து. தொண்டக்குலத்திலே வந்தவயித்தவாதே. ‘மமேதம்’ என்றிருந்தகாலம் ஜம்மாந்தரமாய்த் தோற்றுமிதே. ஒரு ஜம்மத்திலே தவிஜம்மனுகிறானிதே; ராஜர்ஷியான விசுவாயிதான்; அந்த ஜம்மத்திலே ப்ரஹ்மர்ஷியானானிதே. அங்கு தபஸ்ஸாலே வர்ணபேதம் பிறந்தது; இங்கு பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே ஸ்வரூபபேதம் பிறந்தது. ‘உனக்கு நான்’ என்ற வஸந்தம், முன்பு ‘நான்எனக்கு’ என்றிருந்தவிது வ்யதிரோகமாய்த் தோற்றுமிதே.

பல்லாண்டு. இப்படி அந்நயப்பாயோஜனமான நீங்கள் மங்களாசாஸனம் பண்ணுகோள். ‘பாயோஜனந்தரபானாய் பேரத்தவன் நமக்கு ஸம்ர்த்தியை ஆசானிக்கும்பதனை பரிவருகப் பெற்றோமே’ என்று அவன் குளிரினோக்கும்; பல்லாயிரத்தாண்டென்பின். பின்னை, பல்லாயிரத்தாண்டு என்னுங்கோள். அந்நோக்கமுரு நித்யஸ்ரீயாய்ச் செல்லவேணுமென்று மங்களாசாஸனம் பண்ணுகோள். உங்களுக்கு இம்மாத்ரத்திலே ஸ்வரூபமும், அத்தாலே ஈசுவரனுக்கு ஸம்ர்த்தியு முண்டாகப்பெற்றால் ஆயிரிருக்கிறதென்? ‘சுட்க்கென மங்களாசாஸனம் பண்ணுக்கொள்ளுகிறார். ... * ... * ... * இ

அ—ஆறும்பாட்டு. எந்தையித்யாதி. அந்நயப்பாயோஜனக்கும் பாயோஜனந்தர பார்க்கு முண்டான நெடுவாசி யறிந்திருக்கச்செய்தேயும், அந்நயப்பாயோஜனபழைத்த ஸமஸந்தம் இவர்களைபழைக்கக்கடி. “உடாராரஹ்வ-உனெவெகே” என்னுமவன் சிலத்தாலும், அவனோடு இவர்களுக்குண்டான அவர்ஜநீய ஸம்பந்தத்தாலும், இவர்களுக்கும் அவற்றையே நினைத்துத் தேங்காதே புருஸாம்படியாயிதே யிருப்பது. ஆகையாலே, அந்நய பாயோஜனா யழைத்தவோபாதி; இவர்களையும் அழைத்தாராய் நின்றார் கீழ்; இதில், *வாழானிலழைத்த அந்நயப்பாயோஜன, தங்கள் ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வரூபாத்ருபமான வர்த்தியையும் சொல்லிக்கொண்டு வந்து புருசு, அவர்களைக் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார். “ஏழாட்காலும் பழிப்பிலோம்” என்று பாயோஜனந்தரபாரைக்குறித்துத் தாமருளிச்செய்த தம் முடைய திருளுக்குண்டானவேற்றத்தை, புருருகிறவர்கள், தங்களுக்குண்டாகச்சொல்லிக் கொண்டு வந்து புருருகிறார்கள். தந்தாமேற்றஞ் சொல்லிக்கொண்டெவந்து புருருகை ஸாத் தவிகர்க்கு புத்தமோவென்னில்; ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம். பபங் கெடுகைக்காகச் சொல்லுகிறார்களாகையாலே புத்தம். “வஹமாஸு மரோகாஸு பதஜைபகிவெவெகே! வெவநெதயபகிவெவெகே! வாரிமன்கு வஹவெவெகே” என்று திருவடி, ஸ்வசத்தியைச் சொன்னானிதே முத்திகளுடைய பபம் சமிக்கக்காது.

பு.—எந்தை தந்தை தந்தை தந்தை தம்முத்தப் பனெழுபடிக்கால் தொடங்கி

வந்து வழிவழி யாட்செய்கின்றோர் திருவோணத்திருவிழவி

லந்தியம்போதி லர்புகுவாசி யரியை யழித்தவனைப்

பந்தனைதீரப் பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டென்று பாடுதேமே. சு.

பதவுரை.

என்னை— நானும் என் தம்பபனும்
தன்னை— அவனுக்கப்பனும்
தன்னை— அவன்தகப்பனும்
தன்னை— அவனப்பனும்
தம்புத்தப்பன்— அவன்தம்பபனும் பாட்
டனும் ஆகிய
ஏழ்படிக்கால் தொடங்கி— ஏழு தலைமுறை
கள் தொடங்கி
வந்து— யோக்யமான தசைகளிலே வந்து
வழிவழி— முறைமுறையாக
ஆள் செய்கின்றோம்— அடிமைசெய்கின்றோம்,

திருவேணத் திருவிழவில்— திருவேண
மென்கிற திருநாளிலே
அந்நியம்போதில்— அஸ்தமயவேளையில்
அரிபருவாகி—நான்கலந்தென்கவுருவெடுத்து
அரியை— சத்ருவான ஹிரண்யனை
அழித்தவனை— ஸம்ஹரித்தவனை
பந்தனை தீர— அனுக்கம் தீர
பல்லாண்டு பல்லாபிரத்தாண்டென்று—இவ்வி
தமாக
பாடுதும்— பாடுவோம்.

(ஏ - அசை.)

வியா.—என்னை. தானும் தம்பபனமாக இருவர். தன்னை தன்னை தன்னை என்று ஒரு
மூவர். தம்புத்தப்பன். “தம்” என்று முடிந்தவனை அறுபாஷிக்கிறது. முத்தப்பன்.
“அப்பன்” என்று தம்பப்பன்; “முத்தப்பன்” என்று பாட்டன்; ஆகையாலே அந்நிக
யிருவர்; ஆக; எழுவரையுஞ் சொல்லுகிறது. ஆழ்வார் “ஏழாட்காலும் பழிப்பிலோம்”
என்று திரளவருளிச்செய்தார்; இவர்களும், ஏழ்படிக்கால் என்று திரளச்சொல்லாரின்றா
ர்கள். பிரித்துச்சொல்லுகிற விதுக்கு பலமென்னென்னில்; ஸ்வஸந்தாரத்தில் மங்களா
சாஸனம் பண்ணிப்போந்தவர்கள் பக்கலுண்டான பரித்யதிசயத்தாலே சொல்லுகிறார்கள்.
“வாழ்விவிறுதலுண்டபதி கவெழு வுண்டந்” “உரீயாநு ஸ்ரீமந்நீதி” என்று வித்யா
ஸந்தாரத்தைக் கொண்டாமொப்போலே “விதாராநிதாராநாநா” என்று த்யா
ஜ்யமான யோநிஸந்தாரத்தைக் கொண்டாகையுத்தமோ வென்னில்; யுத்தம்; கொண்டா
கைக்கு பாரியோஜனம் பகவதஸம்பந்தமாகையாலே. வித்யாஸந்தாரத்திலும் பகவதவிரு
கன் த்யாஜ்யனல்லவே. ஏழ்படிக்கால் தொடங்கி, அர்த்தகரமத்தாலே ஏழையுஞ் சொல்லச்
செய்தேயும் திரளச்சொல்லுகிறது - ஸ்வஸந்தாரத்திலுண்டான ஆதாரதிசயத்தாலே, வந்து
மங்களாசாஸனம் பண்ணுகைக்கு யோக்யமான தசைகளிலே வந்து. வழிவழியாட் செய்கின்
றோம். முறைமுறையாகத்தப்பாமே அடிமை செய்கின்றோம். இத்தால் இன்ஸந்தாரத்துக்கு
மங்களாசாஸன விச்சேதம் பிறந்ததில்லை யென்கை. யாஜ்ஞிக ஸந்தாரத்துக்கு த்ரிபுருஷ விச்
சித்தியாலே அப்ராஹ்மணியுஞ் சொல்லுமாப்போலே, மங்களாசாஸன விச்சித்தியால்
வைஷ்ணவத்வஹாநி சொல்லுங்குறை எங்கன் ஸந்தாரத்தில் இல்லை என்கிறார்கள்.
“யவ்யு வெஹு வெஹீ வ்விஹேகெஹிவஹு-ஹே வஹெஹே-ஹே வஹெஹே-ஹே
வஹெஹே-ஹே வஹெஹே” என்னக்கடவகிறே. “வழிவழி” என்று சாஸ்தாமார்தத்
தானும் கிஷ்டாசாரத்தாலு மென்றுமாம். “பாணிஸாநிஸாநி” என்றும், “வெஹு
ஸாநிஸாநி” என்றும், “வஹெஹு ஹேவாந நஹே” என்றும், “ஹேவாநி வ்யா-
ஸாநி” என்றும் சொல்லக்கடவகிறே. ஆள்செய்கின்றோம். ஆள்செய்கையாலு
திருப்பல்லாண்டு பாடுகாநிறே; மேல் “பந்தனை தீரப்பல்லாண்டு” என்றத்தை வந்தியாகச்
சொல்லுகையாலே;

இதுக்குக் கீழ்-தங்களுடைய ஸந்தாந்தி லேற்றஞ்சொன்னார்கள், மேல்-தங்களுடைய வர்த்திவிசேஷஞ் சொல்லுகிறார்கள். திருவோணத்திருவிழவில். விசேஷத்துத் திருநகைத் தரஞ் சொல்லாத விடத்துக்கெல்லாம் இதுவே திருநகைத் தரமாகக் கடவது. “ திருவோணம் ” என்கிறது ஜர்மனகூத்ர மென்னில், உகவாதாரிந்து அபிசரிப்பர்களென்று அஞ்சி, திருவோணமென்கிற திருநாளிலே யென்று மறைத்துச் சொல்லுகிறார். அந்நியம் போதில். தேவர் களுக்கு பலம் கண்ணமாய் அனூரர்க்கு பலம் (க) வர்த்திக்கும் ஸமயத்திலே. அபியுருவாகி. ஒரு காலவிசேஷம் வேண்டாதே ஸர்வகாலமும் மங்களாசாஸனம் பண்ணும்படியான வடிவை யுடையவனாய், “ தாரஸிம்ஹவபுஸூரீராகு ” என்றும், “ அழகியன்னுனே யரியுருவன் றுனே ” என்றும் “ நரங்கலந்த சிங்கமாய் ” என்றும் சொல்லக்கடவதினே. அரியையுழிந்தவனே. ‘அரி’ என்று சத்த. ஸஹஜசத்ருவான ஹிரண்யணக்குற்றுபிராக்கிவிடாதே உருவழித்தவனே. “சுவிர்ந்தெங்கும் சிந்தப்பினந்த ” என்னக்கடவதினே. அவனை யழியச்செய்தது பயஸ்தாந மாகிறது- பின்புள்ளார் பகை கொண்டாடுவ ரென்னுமத்தாலே. பந்தனைதீர. துஷ்டபார்க் தியான ஹிரண்யதுடலைக் கீண்டு பொகடுகையால் வந்த அனுக்கம்தீர. திருவவதரித்த திவ ஸத்திதுண்டான அபதாந மாகையாலே “ அனுக்கம் ” என்கிறதினே. பல்லாண்டு. அதுக லர் வாயாலே ஒருக்கால் மங்களாசாஸனம் பண்ண, அவ்வஸ்துவின்னுடைய அனுக்கம்போய், நித்யமாய்ச் செல்லுமென்றிறே இவர்கள் நினைவு. பல்லாயிரத்தாண்டென்று பாடுதேமே. ஒருக் கால் ‘ பல்லாண்டு ’ என்றத்தால் பர்யாப்தி பிறவாமையாலே காலதத்தவ மூள்ளத்தனையும் நித்யமாய்ச் செல்லவேணுமென்று மங்களாசாஸனம் பண்ணுகையே எங்களுக்கு வர்த்தி யென்கிறார்கள்.

அ.—எழும்பாட்டு. தீயிற் பொலிகின்ற. *வடுநிலத்திலே இவராலே ஆஹுடுதரான கைவல்யார்த்திகள், தங்கள் ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லிக்கொண்டிவர, அவர்களோடே ஸங்கத ராகிறார். இவர்களை யழைத்தபோது, “ வரம்பொழிவந்தொல்லைக் கடுமினே ” என்று நீங் கள் பற்றின புருஷார்த்தத்தைவிட்டு வரநங்கோனென்றும், “ நமோநராயணை ” என்று அந்நியப்பரையோஜனாய் வரநங்கோனென்றும், “ நாமோநராயணை ” என்று விசேஷஜ்ஞர் பரிக்காஷிக்கும்படியாகவும் அவிசேஷஜ்ஞர் உபேஷிக்கும்படியாகவும் வரநங்கோனென்று மிறே அவர்களை யழைத்தது. அதில் சுதூதர்புருஷார்த்தத்தை விடுகையும் அந்நியப்பரையோ ஜனாகையும் நம்முடைய கர்த்தம். அதுகலர் பரிக்காஷிக்கைக்கும் பாதிகலர் கைவிடு கைக்கும் செய்பவடுப்பதென் என்று பார்த்து, வைஷ்ணவ சிஹ்ரமான திருவில்சீனையை தரிக்கவே த்யாகோபாதாநங்காரிண்மம் வித்திக்குமென்று பார்த்து, அத்தை தரித்துக் கொண்டு வந்தோமென்கிறார்கள்.

உ.—தீயிற் பொலிகின்ற செஞ்சுடராழி திகழ் திருச்சக்காத்தின்
கோயிற் பொறியாலே யொற்றுண்ணே நின்று குடி குடியாட் செப்கின்றோம்
மாயப்பொருடடை வாணனை யாயிரந்தோளும் பொழிசூருதி
பாயச் சமூற்றிய வாழிவல்லானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதுமே. எ.

எந்த அபதார்த்தத்துக்கு நீங்கள் மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறதென்னில்; மாயப்பொரு
படையித்பாதி. எங்களைப் புருரூறுத்தின ஆழ்வானுடைய வீரபரகாசகமான துறையிலே
திருப்பல்லாண்டு பாடக்கடவோ மென்கிறார்கள். மாயப் பொருபுடை வாணனை. ஆச்சர்ய
மாகப் பொருமலேனையை யுடைய வானென்னதுதல்; ஆச்சர்யமாகப் பொரும ஆபுத்ததை
யுடைய வானென்னதுதல். “மாயம்” என்று - கீர்தரிமாயம், கீர்தரிமமான யுத்தத்தை
யுடையவ னென்னவமாம். ஆயிர்தோளும் பொழிசூழியாய். ஆயிரத் தோள்களாலும் மதகு
திறந்தாப்போலே ரத்தவெள்ளம் குதிகொண்டு பூமிப்பரப்பையப் பரம்பும்படி. பொழிதல்-
சொரிதல். இதுக்கு இவன் பண்ணின வ்யபாரத்தானவேதென்னில்; கழற்றிய: திருவாழியை
விடவேண்டியநிலை, சுழற்றினவித்தனை. அவன் ஒருக்கால் திருவாழியைச்சுழற்ற, வாண
னுடைய தோள்களாயிரமும் ஒருக்காலே மலைக் கொடுமுடிகள்போலே முறிந்துவிழுந்தன.
வாணனுடைய தலையை அருதொழிந்தது குற்றம் போராமையன்று, உஷை பிதர்வீரனா
யாகாமைக்காகவும், தேவதார்தரபலும், பண்ணுவார்க்கு பலமிது. என்னுமிடத்துக்கு மச்ச
மாகவும். அதாவது - “பரிவின்றி வாணனைக்காதம்” என்று பரதிகூஞ்சு பண்ணி, யுத்தத்
திலே இவனைக்காட்டிக்கொடுத்து, ஸபரிசாஸிக்கொண்டு முதுகாட்டிப்போன ரக்கன்,
ரக்கயபூதன் தோள் துணியுண்டான். “உன்னை ரக்ஷிக்கப் புக்கு நான்பட்டதோ!” என்றும்
“உன்னை ஆச்சரித்து நான்பட்டதோ!” என்றும் இருவருக்கட்க் கட்டிக்கொண்டு கதறு
கையிறே பலமாய்விட்டது. ஆழ்வல்லானுக்கு: “விவ்வல்லான்” “வாள்வல்லான்” “தோள்
வல்லான்” என்னுமாப்போலே. “யவ்யுவுரா ஜநகர தூஜா” என்றபடியே பிராட்டியை
எனக்கென்ன இட்டுப்பிறத்தல், திருவடி தோளிலே ரஸ்தரிக்கவிருத்தல், கைபேராமல் திரு
வாழியைப்பிடித்தல் செய்யுமதாய்த்து ண்வாசிகத்தவத்துக்கு லக்ஷணம். டல்லாண்டு கூறு
துமே. அத்தசையிலே அடிமைசெய்த ஆழ்வானுடைய வீரபூரிக்கும், அடிமைகொண்ட
கர்ஷணனுடைய வீரபூரிக்கும் மங்களாசாஸனம் பண்ணுவாரைப்பெற்றதில்லை; அவ்விரு
டிர இன்றிருந்து திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறே மென்கிறார்கள். எ

அ. எப்பாம்பாட்டு. நெய்யினை யித்யாதி. * அண்டக்குலத்திலே யழைத்த யிசுவர் யார்த்திகள் இளைச்சுவர, அவர்களைக் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார். * ஸாமாஸிலழைத்த அந்நியப் பாயோஜனம் தங்களுேற்றத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு புருந்தார்கள். * என்னை தந்தை தந்தை யிலே. * எவ்விதத்திலுழைத்த கைவல்யார்த்திகள் தாங்கள் திருந்திப் புருந்தமை சொன்னார்கள். * தீயிற் பொலிகின்றவிலே. இவர்கள் தாங்கள் கூடும் புருவார்த்தத்தை அபேஷிக்க. அந்நியப் பாயோஜனங்கு முகங்கொடுத்தாப்போலே முகம் தந்து. அந்த யிசுவரயத்தைத் தந்த ஹந்தாரயத்துக்குத் தோற்று, யிசுவரயத்தை விட்டு சுத்த ஸ்வபாவராய் இவ்வுதா.

ரணை மங்களாசாஸனம் பண்ணுவோமென்று புருருகிறார்கள். * அண்டக்குலத்திலே-அண்டா த்யக்ஷணம் கீச்வரத்துக்கு மேலெல்லையாகப் பேசிற்து; அவ்வைச்வரப்பார்த்திகள் பேச் சான இந்தப்பாட்டிலே சரீரத்துக்கு தாரகபோஷக போக்யங்களை இரந்தார்களாய், அத்தை அவன் தந்தானாகப் பேசிற்து; இதுக்கு நிபந்தனம்- இன்று ஸ்வரூபஜ்ஞநாம் பிறந்து புருருகிறவர்களாகையாலே அதிநுடைய க்ஷ-தரதை தோற்றப் பேசுகிறார்கள். அண்டா த்யக்ஷணம் ப்ரஹ்மாவக்கும் தாரகபோஷக போக்யங்களையே ப்ரயோஜனம்; அதற்கு மேற்பட்டு பகவத்பிபூதியை 'எனக்கு' என்கிற அபிமானத்தால் வந்த ஸ்வரூபஹாநியே யிரே பலம்.

மூ.—நெய்யிடை நல்லதோர் சோறு நியதமு மத்தாணிச் சேவகமும்
கையடைக்காயுங் கழுத்துக்குப் பூனெடு காதுக்குக் குண்டலமும்
மெய்யிட நல்லதோர் சாந்தமும் தந்தென்ன வெள்ளுயிராக்கவல்ல
பையுடையாகப் பகைக்கொடியானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுவனே. அ.

பதவுரை.

நெய் இடை— நெய்யோடு ஒத்த
நல்லது— மிக்க சுவையையுடைய
ஓர்— விலக்ஷணமான
சோறும்— சோறும்
நியதமும்— எப்பொழுதும்
அந்தாணி— பிரிவிலாத
சேவகமும்— ஸேவையும்
கை அடைக்காயும்— கையா விட்ட வெற்
நிலைப்பாக்கும்
கழுத்துக்கு— கழுத்தி விடுதற்குரிய
பூனெடு— (கண்டிகைமுதலிய) ஆபரண
ங்களும்
காதுக்கு— காதி விடுதற்குரிய
குண்டலமும்— குண்டலமும்

மெய் இட— உடம்பிலே பூச
நல்லது— மிக்க மணத்தையுடைய
ஓர்— ஒப்பில்லாத
சாந்தமும்— சந்தமும்
தந்து— கொடுத்து
என்னை— அடியேனை
வென் உயிர்— சுத்த ஸ்வபாவமுடையான்
ஆக்கவல்ல— ஆக்கத்தக்கவல்லமையையுடைய
பை உடை— பணங்கொடியுடைய
நாகம்— திருவனந்தாமரானுக்கு
பகை— விரோதியான பெரிய திருவடியை
கொடியானுக்கு— தவஜமாகவுடையவனுக்கு
பல்லாண்டு கூறுவன் — திருப்பல்லாண்டு
பாடா நின்றேன்.
(ஏ-அகச.)

வ்யா.—நெய்யிடை. “இடை” என்று- நிறையாய், நெய்யோடொத்த சோறென் னுதல். “இடை” என்று- நவொய், நெய்யினிடையிலே சில சோறு முண்டென்னுதல். இத்தால்- போஷகப்ரகரமான தாரகதர்வத்தைத் தருமென்கை. நல்லதோர்சோறும். சோற் றுக்கு நன்மையாவது- இடவன் ‘இட்டோம்’ என்றிருத்தல், உண்டவன் ‘இதுக் கென் செய்வோம்!’ என்றிருத்தல் செய்யாத சோறு. அதாவது- தாய் இட, புத்தரணன் னும் சோற்றுக்கு இவ்விரண்டு மில்லையிரே. ஓர்சோறு. இப்பாவசத்தியே யன்றிக்கே, விலக்ஷண ரவோபேதமா யிருக்கை; அங்கனன்றிக்கே, சேஷபூதன் சேஷிக்கு இடும் சோறுபோலே யிருக்கை. அதாகிறது - அஹங்காரோபேத மன்றிக்கே பக்த்யுபஹர்த்தமா யிருக்கை. ஈச்வரனும் “ஹக்ரந்” என்கிற நினைவாலேயும் வத்ஸலஞ்ஞயிரே யிவெது. அந்நயப்ரயோஜன ஸ்வாமி விஷயத்திலிடம் சோறு எங்ஙனே யிருக்கு மென்னில்;

“ விஷ்ணுநாதி ஸுஹ-ஜெ மஹீ நி மஹாஹிவி ” என்றும்படி பாவநமுமாய் போக யமுமாய் யிருக்கை. “கடீதி” என்றது- சுத்தங்களாய் யிருக்கை. சோற்றுக்கு சுத்தியாவது- துர்யோதனன், தன் ஐச்வர்யத்தைப்பற்றி அபிமானித்தான்; பீஷ்மன், ஜ்ஞாநாதிகளென்று அபிமானித்தான்; த்ரோணன்; வர்ணத்தால்திகளென்று அபிமானித்தான்; இவையொன்று மின்றிக்கே பத்தியுபஹ்ரதமா யிருக்கை.

நியதமும். அதாகிறது- ஐச்வர்யம் ஈச்வரனே கொடுக்கிலும் அஸ்திரமாயிருக்கக் கடவது; அது அழிந்தவன்மும் அவ்வைச்வர்யத்தை ஸமாதானம் பண்ணிக்கொடுக்குமவ னாகையாலே “நியதமும்” என்கிறது. இத்தாலேயே “அர்த்தார்த்தி” என்றும், “ஆர்த்த தன்” என்றும் ஐச்வர்யத்துக்கு இரண்டு வகை சொல்லிற்று. அங்குதன்மிக்வே தேவதாந தாங்களைப்பற்றி ஈச்வரனை யில்லைசெய்யு மன்றும் தர்மமுகேச சோறிடு மவனென்கை. ஸர்வே ச்வரனிட்ட சோற்றைத் தின்று அவனை யில்லைசெய்யும் கீர்த்தாரிதே ஸம்ஸாரிகள்; தன்னை யில்லைசெய்யு மன்றும் ரக்ஷிக்கும் உதாரணிதே ஸர்வேச்வரன். அத்தானிக் சேவகமும். “அத்தானி” என்று பிரியாமை; “சேவகம்” என்று ஸேவை. ஐச்வர்யார்த்திக்கும் அநவரதபாவனையும், அந்நிம் ஸம்ந்தியும் அந்நய ப்ரயோஜனமேபாதி ஸ்தவ்யமிதே. ஆனால் ஐச்வர்ய ஸாதார்த்தையும் “தந்து” என்று ப்ரயோஜனத்தோ டொக்கச் சொல்லு வா னென்னென்னில்; வெள்ளுபிரானபின்பு சொல்லுகிறார்களாகையாலே அந்ந ஸாதா ரமும் ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாயிதே யிருப்பது. அந்நய ப்ரயோஜனருக்கு ஸ்வயம் ப்ரயோஜன மரண ஸேவை ஸாதாரமாகக் கிடர் கஷ்டாந்ரமான ஐச்வர்யத்தைத் தந்ததென்கை.

கையடைக்காயும். தாசக போஷகங்கள் கீழே சொல்லிற்றாய், மேல்- போக்ய பதார்த்தங்களைத் தந்தபடி சொல்லுகிறது. திருக்கையாலே யிட்ட வெற்றிகைப்பாக்கென்று இவர்கள் பக்கல் கௌரவத்தாலே யிட்ட சீர்மையைச் சொல்லுகிறது. சேஷபூதன் சேஷி யைக்குறித்து இடம் ப்ரகாசத்தாலே யிதே சேஷியானவன் சேஷபூதனுக்கு இவெது. கழுத் துக்குப் பூனோடு காதுக்குக் குண்டலமும். தேஹத்தை ‘உத்தேச்யம்’ என்றிருக்குமவனாகையாலே தன்னுடம்பை யலங்கரித்து, அத்தை யதபவித்திருக்கு மவனிடே ஐச்வர்யார்த்தி; பகவத்பரமாய் ஈச்வரனை யலங்கரித்து, ஸதா தாசனம் பண்ணி யிருக்கிற ஸல்லனே; ஸ்வரூ பத்தை யுணர்ந்து ஜ்ஞாந வைராக்ய பத்திகளை ஸ்வரூபத்துக்கு ஆபரணமாக நினைத்திருக் கிறுனல்லனே. “கழுத்துக்குப் பூனோடு காதுக்குக் குண்டலமும்” என்று விசேஷிப்பா னென்னென்னில்; தன் கண்ணுக்கு அவிஷயமாய், நாட்டார் கொண்டாமெதுவே தனக்கு ப்ரயோஜனமா யிருக்கையாலே. அவயவார்த்தங்களில் அந்ருவீயகாத்யாபாணங்கள் தன் கண்ணுக்கு விஷயமா யிருக்குமிதே. பெருமான் மீண்டெழுந்தருளின வளவிலே இந்ந்ரன் வரக்காட்டின ஹாரத்தைப் பிராட்டியும் தாழு மிருந்து திருவடிக்குப் பூட்டினுப்போலே, ஈச்வரன் பரிந்து ‘இது கழுத்துக்காம், இது காதுக்காம்’ என்று திருக்கையாலே பூட்டின ஆபரணமும். “பூ-பூஷி ஸுஹமெ| ஹாரம் யஸ்ய-கூஷ்டாஸி ஹாயிதி” என்கிறபடியே இந்ந்ரன் கொடுத்துவரக்காட்டின ஹாரத்தைப் பெருமான் வாங்கிப் பார்த்தருளி, பிராட் டிக்குக் கொடுக்கிறபோது, அத்தை வாங்குகிறவன், பெருமானே ஒரு திருக்கண்ணாலும் திருவடியை ஒரு திருக்கண்ணாலும் பார்த்து வாங்கினான். “பூஷிதஹாரஸு-கொலஹார” என்று பார்வையில் கருத்தறியுமவ ராகையாலே, அவனுக்குக் கொடுக்கலாகாதே ! என்றருளினார். [ஸுஹமெ] அடியாரேற்ற மறிந்துகொண்டிருக்கைக் கீடான ஸௌபாந்ய

முள்ளது உனக்கே பன்றே வென்ன; “ உம்முடைய திருவுள்ளத்தாலே யன்றே நான் கொடுக்கிறது ” என்று பிராட்டி விண்ணப்பஞ் செய்து; நான் முற்பாடனாகப் பெருமையாலே, உன்னுடைய உகப்பின் காரியத்தைக் கொடுக்கலாகாதேர் என்றார். இப்படி அந்நியப் பரயோஜனனுக்கு ஆதரித்துப் பூட்டினுப்போலே யாப்த்து கூடாந்ரண வெண்ணை ஆதரித்துப் பூட்டிற்றும்.

மெய்யிட திருவடிகளில் ருசி பிறந்த பின்பாகையாலே ‘ உடம்பு த்யாஜ்யம் ’ என்கிற நினைவு தோன்ற குத்தலித்துச் சொல்லுகிறபடி. நல்லதோர் சாந்தமும். சாந்துதான் இதுக்குத் தாசகமாகப் பெற்றதோ ! “ ஸவடி மஹி ” என்கிற வடிவுக்கு ஸதர்சமாக, ருப்பை ஆதரித்துச் சாத்தின சாந்துபோலே யிருக்கும் சாந்தையன்றே எனக்கிட்டது. [ஸுமநு நெகச] ருப்பை, கம்ஸனுக்குப் பரணியோடே சாந்து கொண்டுபோகா நிற்க, ‘ வாரீர் பெண்பிள்ளாய், நமக்கும் நம்மண்ணற்கும் சாந்திவல்லீரோ ? ’ என்ன; அவ்வடிவையும் விருப்பமாய்க் கண்டு, ஸ்திரீத்வப் பரபுக்தமான சாபல்யத்தாலே மறுக்கமாட்டிற்றிலன்; ‘ இவர்கள் இடைப்பிள்ளைகள், சாந்தின் வாகி யறியமாட்டார்கள் ’ என்று ஆக்கையிருப்பதொன்றை யிட்டான்; அத்தைப் பார்த்து, ‘ நற்றம் கொளுத்தினபடி அழகியது, தளமழகியதன்று ’ என்ன; அதுக்குமேலே யொரு சாந்தையிட [ராஜாஹபு] இது கம்ஸனுக்குச் செருக்கிலே பூசலாயித்தனை, வாகியறிந்து பூசுவார்க்கு ஸதர்சமல்ல. அன்றியே, வழுக்கணை சாந்தென்னவுமாம். [ருமிரபு] ஸௌகந்த்யம் கிடக்க, திறமழகியதா யிருந்ததென்ன; ‘ இவர்கள் இடைப்பிள்ளைகள் என்றிருந்தோம், சாந்தின்வாகி யறிந்தபடியென் ! ’ என்று ஆதரித்துப்பார்க்க, [ருமிரபு] உன்முகத்திலாதரத்துக்கு ஸதர்சமாயிருக்க வேண்டாவோ நீ யிடும் சாந்தும் என்ன; அவளும் தலையான சாந்தையிட [சூவயொ மபுரகூ ஸபுரபு] எக்களுடம்புக்கு ஸதர்சமான மேதக வஸ்துவை விட்டு மந்தித்துத்தா என்றான். அதாவது- “ பூசுஞ் சாந்தும் ” என்கிறபடியே உன்னுடைய ஆதரத்தாலே ஸம்ஸந்தமாகித்தா வென்றபடி. இப்படி இவள் ஆதரித்துச்சாத்தின மானிகைச் சாந்தைக் கிடர்தம் திருக்கையாலே யென்னுடம்பிலே பூசிற்று.

தந்து. தந்தபோதைத் திருமுகத்தில் கௌரவத்திலும் ஓளதார்பத்திலும் தோன்று ஐசுவர்யத்தை விட்டு, அவன்றானே யமையுமென்னும்படி யாப்த்துத் தந்தது. என்னை வெள்ளுயிராக்கவல்ல. “ வெரெணரகூவஹரிணா ” என்கிறபடியே ஆத்மாபஹாரம் பண்ணி, அதிலுலே கூடாந்ர பரயோஜனகாமனுய் ஸம்ஸாரியாப்போந்த வெண்ணை. வெள்ளுயிராக்கவல்ல. முன்பு கூடாந்ரனுய்ப் போந்தானொருவன் சுத்தஸ்வபாவனுன்னென்று தெரியாதபடி. ‘ அஸ்பர்ஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரிலே யொருவன் ’ என்னலாம்படியாய்த்து விஷயிசரித்தது. வல்ல. தன்னதொரு ஸ்வபாவ விசேஷத்தாலே வஸ்துவை வஸ்தவந்தாமாக்க சத்தனென்கை.

பையுடையித்தாதி. மங்களாசாஸனத்துக்கு விஷய மேதென்ன; அவ்விஷயத்தைச் சொல்லுகிறார். தன்னோடை ஸ்பர்ச ஸுகத்தாலே விகளித்பண்பான நாகத்தினுடைய பகையுண்டு பெரியதிருவடி, அவனைக் கொடியாக வுடையவனுக்கு, அந்தசாபியாய் கருத்தவனுனவனுக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறேனென்கை. தகட்டி. ஸமுத்தின மாணிக்கம் போலே திருவந்தாழ்வானோட்டைச் சேர்த்தியால் வரும் அழகு நித்யபுரீ யாகவேணு

மென்றும், ஏதேனு மொன்றையேபணித்து வந்தவர்களையும் எண்க்காக்கிக்கொள்ளவல்லேன் என்று கொடிக்கட்டி யிருக்கிற சக்தி நியமனாய்ச் செல்லவேணுமென்றும் திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறெனென்கிறார். அந்நயப்பரையோஜாரும் கைவல்யார்த்திகளும் ஸங்கதராகிற விடத்தில் ஸமுஹமாகப் பேசினார், இதில் ஐச்வர்யார்த்தியை ஏகவசனத்தாலே பேசுவா னென் னென்னில்; அவர்கள் திரள் பரிச்சிந்தமாய் ஐச்வர்யார்த்திகள் திரள் அபரிச்சிந்த மாகையாலே ஒருருக்கு ஒருத்தன் வார்த்தை சொல்லுமாப்போலே சொல்லுகிறார். அ

அ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. உடுத்தித்தபாதி. * வாழானிலே யழைத்து * என்னை தந்தையிலே வந்து கடின அந்நயப்பரையோஜார் பாசரத்தாலே அவர்களோடேகூடித் திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார்.

மு.—உடுத்துக் களைந்த நீண்டதகவாடை யுடுத்துக் கலத்ததுண்டு தொடுத்த துழாய்மலர் குழிக் களைந்தன குடும்பத்தொண்டர்களோம் விடுத்த திசைக்கருமந் திருத்தித் திருவேணத் திருவிழவில் படுத்த பைங்கிணைப் பள்ளிகொண்டாளுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதுமே. க.

பதவுரை.

உடுத்து— திருவரையிலே சாத்தி
களைந்த— கழித்துப் பொகட்ட
நின் பித்த ஆடை— உன்னுடைய திருப்
பிதாம்பரத்தை
உடுத்து— தரித்து
கலத்தது— நீ அமுதுசெய்த கலத்தில்
மிருந்த பாவாதத்தை
உண்டு— ஸவிகரித்து
தொடுத்த— தொடுத்த
துழாய் மலர்— திருத்துழாய் மலர்களை
குழிக் களைந்தன— நீ திருமுடியில் சாத்திக்
களைந்தனவாக
குடும்— முடித்துக்கொள்ளுகிற
இத்தொண்டர்களோம்—இப்படிப்பட்ட அடி
யார யிராநின்றோம்;

விடுத்த— நியமித்த
திசைக் கருமம்— திக்கிலுள்ள ஊர்யத்தை
திருத்தி— குறைபறச் செய்து
திருவேணத் திருவிழவில்— திருவேண
மென்கிற திருநாளிலே
படுத்த— படுக்கப்பட்டு

(அதனால்)

பை— விகளித்த பணங்களை யுடைய
நாகு அணை— திருவனந்தாழ்வான்மேலே
பள்ளி கொண்டாளுக்கு— திருக்கணவனார்
தருளு மவனுக்கு
பல்லாண்டு கூறுதும்— மங்களாசாஸனம்
பண்ணுகிறோம்.
(ஏ - அசை.)

வ்யா.—உடுத்து. திருவரையிலே ஸுஸங்கதமாகச் சாத்திகையாலும் திருவரையிலே முகிகையாலும் தத்ஸம்பந்தம் தோற்றுப்படி ஒற்றுமஞ்சளாலும் மாளிகைச் சாந்தாலும் சிற்றந்தமாய்ப்படி யடுத்தது. இவை பித்தனையும் பரார்த்தநியமாய்ப்படி யிருப்பார்களின் நான்கள். சேஷிக்கு மங்களாவஹமாகையும் தத்ஸம்பந்தங்கள் தோன்றின் சிற்றங்களை யுடைத்தா ன்கையும் சேஷபூதனுக்கு ஸம்விவிஷயமாய்க்கொண்டு ஸர்வகாலமும் ப்ரியகாமாயிரே, யிருப் பதா. களைந்த. ஆஸநேபத்ததிலே கழித்தால் பொகடும் வ்தலம் தங்கள் தலையாப்படி யிருக்கை. இதுவும் சேஷபூதனுக்கு பார்த்தநியமிரே.

கலந்ததுண்டு. அமுதசெய்து கைவாங்கின தனிகை மாற்றினால் ப்ரஸாதம் போஜ்யம். (௩) “கூழ்பவா-கூடாஜீத செஷமொஜீநா” என்னக்கவதிறே. ப்ரஸாதமே தாசுமாயிருப்பார் சிலர் டீரங்கள். (௪) “ம-பொர-அஹ-ஹ-ஹ” என்று விதிப்பேரிதராய்க்கொண்டு ப்ரதிபத்தி பண்ணுவார்கள். வைருபஹ்ருராமிலஸாதார்; வைருபஹ்ருராமுடையார், ததவித்தயர்த்தமாக ப்ரதிபத்திபண்ணுவார்கள்; பகவத்ப்ரேமபுக்தர், ஸவயம்ப்ரயோஜன மென்றிருப்பார்கள். இச்சேஷைவ கால்டையான ததீயருடைய ப்ரஸாதம் “தருவரேல்” என்கிறபடியே (௫) அகிந்தா திகாராயிருக்கும். ஸர்வலாதாரணனதாகையாலே ப்ரயோஜனாத்ரபரனுக்கும் யோக்யமாயிறே பகவத்ப்ரஸாத மிருப்பது.

ஸ்வரூபவிரித்தம்பாத்தமாக அத்தலையில் உச்சிஷ்டங்களை ஆகாங்குதித்து, 'புகையி
துண்பன்' என்றிருக்குமத்தனைபோ வென்னில்; விடுத்தவித்தபாதி. ஸ்வாமிஸந்தேசகாரி
களாய்க்கொண்டு, இப்படி தேஹபாந்ரை நடத்துமவர்களிறே நாங்கள். விடுத்தினைக்கருமம்
திறுத்தி. (அ) "கிருபாபா" என்கிற ஸந்தேசமே (எ)நாசகமாக ஏவின் கார்யத்தைச்செய்து
தலைக்கட்டுகை, தினைக்கருமம் திருத்துகையாவது - அத்திக்குக்கு வேறொருவரை ஏவ
வேண்டாந்படியசெய்து தலைக்கட்டுகை. ஸ்வாமி ஏவின் கார்யத்தைக் குறைபச்செய்யு மவன்
அதமன்; அத்தைக்குறையாமல் தலைக்கட்டுமவன் மத்தமன்; அதுக்குமேலே, அதுக்கு
அதிருத்தமாள் கார்யங்களைபும் விசாரித்துச்செய்து தலைக்கட்டுமவன் உத்தமன்.

(க) “வீரகவல்தீர்பாரணையுத்தம் வ்ஸாதுருபைநூபுணம் ॥ சிம்மபஸஸுவபிரகா
சைச்சச் சூரயோந்ய ருசிராஜ்ஜிதம் ॥” (உ) “பத்தாநாம்” (ங) “தவதிமயுத்தே-
ஜ்ஜிதேசுவேரேயிரா” (ச) “சூரோருச்சிவ்ஸுடம்புஞ்ஜீத” (இ) ஸபிஷுதாயிகார.
(ஊ) “கீரியதாம்” (ஈ) யாநச.

(க) “காரொடுகூட்டினிதிபுலெடி பொலவெடுதலுவி வார்ப்பெய்குபுருவபுக்காயுலொரு பெந ஸகாரும் ககடூஉமடதி” என்கிற திருவடியிறே அவனுகிறான். “பிராட்டி. மிருந்த விடமயிந்துவா” என்றுவிட்டுருந்தவிடமுமிந்து, “அவன்(உ)பல மிருந்தபடியென்?” என்று பெருமான் கேட்டருளினால், “அறிந்திலேன் என்ன வொண்ணுது” என்று அத்தலையில் (உ)பலபரிகையும் பண்ணி, ஊரிலாணையும் தலையழித்து, முலைபடியே போம்படிபண்ணி வந்தாளிறே. திருவோணத்திருவிழவில். ஏனின கார்பத்தைக் குறையறச்செய்தவளவிலும் பர்பாப்தி பிறவாமையாலே, திருவவதரித்தருளின திருவோணமாகிற மங்கள திவஸத்திலே என்ன தீங்கு வருகிறதோவென்று மங்களாசாஸநம்பண்ணி வர்த்திக்குமவர்கள்.

படுத்தித்தபாதி. அத்தாலும் பர்பாப்தி பிறவாமையாலே திருவந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தபோதை அழகுக்குக் கண்ணெச்சில் வாராமெக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார்கள். படுக்கப்பட்டு ஸ்வஸம்சிலேஷத்தாலே விசுவதமாக நின்றள்ள பணத்தை புடையனாய், மென்மை குளிர்ந்தி நார்தம் என்கிறவற்றைப் பாக்ரீயாகவுடைய திருவந்தாழ்வானுகிற படுக்கையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற வழகுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறோம். ஸ்வதஸ் ஸர்வஸ்துதியும் மயங்கப்பண்ணும் படுக்கை. அவன் ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே விக்ரதகூப் பண்ணும்; இவனுடைய வடிவும் அவனுடைய வடிவும், “கிடந்தேதார் கிடக்கை” என்கிறபடியே பரிச்சேதிக்கவொண்ணுது வழகிறே கண்வளர்ந்தருளுகிறபோதை யழகு. ஒரு வெள்ளி மலையிலே காளமேகம் சாய்ந்தாப்போலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபோதை பர்பாக ரஸத்தை அதுஸந்தித்தால் மங்களாசாஸநமொழியச் செல்லுமோ வென்கிறார்கள். ... * க.

அ.—பத்தாம்பாட்டு. என்னித்தபாதி. கீழிற் பாட்டில் புருத்த அந்யப்பாயோஜுநர் தேஹயாத்தாரியிலும் தங்கள் பாரதந்தர்யமே ஸ்வரூபமாயிருக்கிற வேற்றத்தைச் சொல் விக்கொண்டு புருத்தார்கள்; இதில், ப்ரயோஜுநார்த்தபார் புருகிறார்களாகையாலே, தங்கள்பக்கல் அங்கனிருப்பதோரேற்றம் காண விரகில்லாமையாலே பகவத் பர்பாவத்தால் தங்களுக்குப்பிறந்த ஏற்றத்தைச் சொல்லிக்கொண்டுவந்து புருகிறார்கள். பிச்சுவ்யார்த தியும் ஸங்கதனுகிறபோது “சார்தமும் தந்தென்னை வெள்ளுயி ராக்கவல்ல” என்று பக வத் பர்பாவத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு வந்திறே புருத்தது. அவன்றான் நான்பேஷித்த (ந)கூடூதர் புருஷார்த்தத்தைத் தந்துவைத்து என்னை சுத்தஸ்வபாவனாக்கினென்று ஆச் சர்ப்பப்பட்டான்; கைவல்யார்த்திகள், தங்கள்(ந)கூடூதர் புருஷார்த்த ஸம்பந்தம் (ச)யாவதா தம்பாலி விநாசகரமாகையாலே ஆச்ரயண வேளையிலே மீட்ட ஆச்சர்ப்பத்தைக் கொண்டாடு கிறார்கள்.

உ.—என்ன எம்பெருமா னுன்றனக்கடியோமென் றெழுத்துப்பட்ட

வள்ளளே யடியோங்க ளடிக்குடில் வீடுபெற் றயந்ததுகான்

செந்நாள் தோற்றித் திருமதுறையுட் சிலுதுளித் தைத்தலைய

டைந்நாகத் தலைப் பாய்ந்தவனே யுன்னைப் பல்லாண்டு கூறுதமே. யி.

பதவரை.

எம்பெருமான்!—எமக்குஸ்வாமியானவனே! | அடியோமென்று— அடிமைப் பட்டவர்க ளென்றனக்கு— உனக்கு

(க) “கார்யேகர்மணி நிர் திஷ்டே யோபஹூஞ்யபிஸாதயேத் | பூர்வகார்யாவிரோ தேந ஸகார்யம் கர்து மர்ஹதி:” (உ) யவ. (ந) கூடூஉபுருஷாஸ்ய. (ச) யாவ டூடூவரவி.

எழுத்துப்பட்ட— ஆவணையோலை யெழு
திக் கொடுத்த (நான்)

எந்நாள்— எந்தநாளோ,

அந்நாளே— அந்தநாளே

அடியோங்கள்— சேஷ பூதர்களான எங்க
ளுடைய

குழல்— வீட்டிலுள்ள புத்ர பெளத்ரானி
ஸந்தானமும்

அடி— அடிமைப்பட்டதாய்

வீடு பெற்று— யோசுக்கதைப்பெற்று(அல்
லது) அஹங்காரத்தினால் வி
டப்பெற்று

உயந்ததானான்— உஜ்ஜீவித்ததானான்;

செம் நான்— ச்லாக்ஃபமான திருநாளிலே

தோற்றி— திருவவதரித்து

திருமதுரையுள்— திருவட மதுரையில்
சிலை குனித்து (கம்ஸனுடைய ஆயுதச்சாலை)
லுள்ள) வில்லை முறித்து

ஐந்தலைய— ஐந்து தலைகளை யுடைய

பை— பார்த்த பணங்களை யுடைய

நாகத்தலை— காவிய நாகத்தின் தலைமேலே
பாய்ந்தவனே!— பாய்ந்தவனே!

உன்னை— (இப்படிப்பட்ட செயல்களை யுடைய)

உன்னை

பல்லாண்டு கூறுதும்— மங்களாசாஸனம்

பண்ணாநின்றோம்.

(ஏ - அரை.)

வ்யா.—எந்நாள். “அந்நாள்” என்னவமைந்திருக்க, “எந்நாள்” என்கிறது—
வருத்த சேஷி பக்கவிலே கூடாற் புருஷார்த்தத்தை அபேக்ஷித்தகாலமா பிருக்கச் செய்
தேயும், (க) “ஸுப்ரபாநாச மெரி திரா” என்கிறபடியே மங்களாசாஸனம் பண்ணு
கைக்கு யோக்யமாய்ப்படி புருஷரிருத்தின் திவஸமென்று அந்நாளைக்கொண்டாடுகிறார்கள்.
பகவத்ப்ரபாவந்தான், விஷயீகரித்த திவஸத்தையும் கொண்டாடும்படியா பிருக்குமிதே.
அவதாரத்தி லேற்றஞ் சொல்லுகிறவளவில் தஜ்ஜந்மதிவஸமென்று அந்நாளும் கொண்டா
டப்பட்டதே.

ப்ரயோஜனாதரத்தை அபேக்ஷித்து வந்தவன், அதுவொழிந்து அந்நாள்பிரயோஜன
னாகைக்கு அடிபென்னென்னில்; எம்பெருமான். கூடாற் ப்ரயோஜனத்தை அபேக்ஷித்து
நிருபாதிக சேஷியான உன் பக்கவிலே வருகையாலே ஸ்வரூபப்ராப்தமாய் வந்த சேஷத்வ
மே (உ)பலித்துவிட்டது. வருத்த சேஷியானாலும் அபேக்ஷிதங்களை யொழிய புருஷார்த்தா
ந்தரங்களைக் கொடுக்கும்போது, அர்த்திபக்கவிலே ஒரு கைம்முதல் வேண்டாவோ வென்
னில்; உன்றனக்கடியோமென் றெழுத்துப்பட்ட. அடியோமென்கிற அர்த்தத்துக்கு வாசகமான
சப்தத்திலே எங்களுக்கு அந்வயமுண்டு; நெஞ்சிலின்றிக்கே. பிருக்கிலும் வாயிலுண்டான
மாத்ரங்கொண்டு தாவல்ல சக்தி யுண்டிதே யுனக்கு. அடிமைக்கு வாசகமான சப்தம் கைவ
ல்பார்த்தியுடைய உபாஸகத்திலே யுண்டிதே. (௩) “ஒஹி க்ருகா க்ருகா க்ருகா க்ருகா க்ருகா
நுஸூரூ” என்னக்கடவதிதே. (ச) அகவா, ஆரேனுமொருவர் பக்கவிலே ஏதேனுமொன்றை
வேண்டிச் சொல்லிலும் நமச்சப்த ப்ரயோகம் பண்ணக்கடவதாயிதே யிருப்பது; அதுவும்
(௫) ஆத்யாநாதம்ய வாசகமிதே. அதுவே எங்கள்பக்கல் கைம்முதலென்கிறார்கள். “எம்பெ
ருமான்” என்கிற ப்ராப்தியாலும், “உன்றனக்கு” என்கிற சக்தியாலும் “எழுத்துப்
பட்ட” என்கிற சப்தமாத்ரத்தாலும் (உ)பலிக்கக் கண்டோமென்கிறார்கள். “பட்ட” என்
கிறது - “முத்துப்பட்ட” என்கிறப்போலே. “வாழாப்பட்டு” என்கிறவிடத்திலே.

(க) “ஸுப்ரபாநாச மெரிசா” (உ) ஹி. “ஓமித்யேகாக்ஷரம் ப்ரஹ்ம
வ்யாஹாரம் மதுஸ்மரன்” (ச) சுயவா, (௫) சூத்யபாநாஜ்.

அர்த்தத்தினுடைய துர்லபத்வம் சொல்லிற்று; வாசக சப்தத்தினுடைய துர்லபத்வம் சொல்லுகிறது இங்கு. அஹங்கார க்ரஃதமான ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே தாஸ்ய ப்ரகாசம் அஸப்யஸாப் மானுப்போலே, பஹுஜல்பம் பண்ணிப் போருகிறவாயிலே நமச்சப்தமுண்டாகை அஸப்ய லாபயிறே. அந்நாள், “ எம்பெருமான் உன்றனக் கடியோமென்று எழுத்தூப்பட்ட நாள், எந்நாள் - அந்நாள் ” என்றல்வயம். “ அந்நாளே ” என்கிற அவதாரணத்தாலே அதொழிய எங்கள்புக்கல் ஆறுகல்ய லேசமுமில்லை யென்று கருத்து.

அத்தால் பெற்ற தென்னென்ன; தாங்கள்பெற்ற ப்ரயோஜன பரம்பரைகளைச் சொல்லுகிறார்கள். அடியோங்க வித்யாதி. அடியோங்கனாகப் பெற்றோம்; குடினும் அடிக்குடி லாகப்பெற்றது; வீட்டை லபிக்கப் பெற்றோம்; உஜ்ஜீவிக்கப் பெற்றோம். அடியோங்கள் என்கிறார்கள் - அஹங்காரக்ரஃதராய் தத்துகலமான க்ஷுத்ராபுருஷார்த்தத்தை அபேக்ஷித்து உன் திருவடிகளிலே வந்து ஒதுக்கின நாங்கள், அதுபோய் தாஸ்யைகரஸாகப்பெற்றோம். அடிக்குடில். “ குடில் ” என்று - கர்ஹம். அத்தாலே கர்ஹஸ்தான புத்ர பெளத்ராதி களும் அடியாராகப் பெற்றோம். “ நல்லபத்தால் மனைவாழ்வார் ” என்னக்கவதிறே. எழுத்துப்பட்டது தங்களளவிலேயாகில் புத்ர பெளத்ராதி களளவில் ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தபடி பென்னென்னில்; முத்துப்பட்டதுறையைக் காவலிமெவன் அசல் துறையையும் காவலிமொப்போலே, ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளாவும் அஹங்கார மமகாரங்கள் புருராதபடி விஷயீகரித்தானென்கை. இவர்கள் ஸங்கதராகிற பாட்டினும், “ குடி குடி யாட்செய்கின்றோம் ” என்றார்களிறே. சேஷிலந்தியிலே சேஷபூதர் கர்ஹத்தை “ குடில் வனைக்க ” என்று சொல்லக்கவதிறே. வீடுபெற்று வீட்டை லபித்து. அதாகிறது அஹங்கார மமகார காரியமான கீசவர்ய கைவல்யங்களாகிற த்ரபாஜ்யங்களை விடப்பெற்று. ப்ராப்ய வித்தி யோபாதி த்யாகவித்தியும் ப்ராப்யாந்தர்கதமிறே. உய்த்ததுகாண். ‘தாஸ்யம்’ என்றும் ‘உஜ்ஜீவஸம்’ என்றும் ப்ரபாயம்போலேகாணும். “ உய்த்ததுகாண் ” என்று அறியாதான அறிவிப்பாரைப்போலே சொல்லுகிற விதுக்குக் கருத்தென்னென்னில்; உபகரித்து வில்மரித்துப்போவது நீ; நீ பண்ணின உபகாரம் நாங்களுபதேசிக்கக் கேளாயென்கிறார்கள்.

செந்நாளித்யாதி. ப்ரயோஜனார்த்தங்களைக் கைவிட்டு அந்நயப்ரயோஜனாரானிகோளாகில் இனி க்ரஃத்யமென்னென்னில்; உனக்கு மங்களாசாலஸம் பண்ணுகையே க்ரஃத்யமென்கிறார்கள்; விஷயமெதென்ன; செந்நாள். அவதாரத்துக்கு ஏகார்த்தமான ந்ரளாகையாலே, அழகிய நாளென்கிறார்கள். தோற்றி. அதீந்த்ரியமான விக்ரஹத்தை (க) “ லக்ஷணம் தாஸ்யம் ” என்கிறபடியே உகவாதார் கண்ணுக்கும் விஷயமாய்ப்படி தோற்றுவித்து. திருமதுறையுள். அதுதானும் நிர்ப்பயமான அபேகையிலின்றிக்கே, சத்ருவான கம்ஸன் வர்த்திக்கிறவரிலே. சிலை குனித்து. அவ்வூரில் தங்கவொண்ணாமையாலே திருவாப்ப் பாடியிலேபோய் மறையவளருகிற நீ, மறித்தும் அவ்வூரிலே புருந்த கம்ஸனுடைய ஆபுத சாலையிலே புக்கு வில்லைமுறித்துப்பூசலை விளைத்தாய். அதுகலாடைய “ என்வருகிறதோ! ” என்று வயிறுபிடிக்க வேண்டுமபடியான தசையிலே கம்ஸனுக்கு மறம்பிறக்கும்படி கிணறு படுத்தவதே!

நீந்தலையித்யாதி. அதுகிடக்க, நிர்ப்பயமாய் வர்த்திக்கிற காலத்திலே பிறந்த ப்ரமாதமே போராதோ வயிறொழிகைக்கு என்கிறார்கள். நீந்தலைய டைங்காகத்தலைப்பாய்ந்தவனே.

(க) ஸகல மதுஜநயநவிஷயதாம் சதநி ”

கடிக்கைக்கு அஞ்ச வாயையுடைத்தாய், க்ரோதத்தாலே விஸ்தீர்தமான பணத்தை யுனா நான ஸர்பாஸ்யத்திலெயன்றோ புக்கது. (க) “ வனகடாது விநா ராசீம் சுபுரீ ஸ்புரூவாயயன் ” என்று தமையன் ஒருநாள் பேரறிம்கப் பாம்பின்வாயிலே புருட்டி யிறே தீம்பு.

“ கர்ஷ்ணவதாரமென்றால் ஆழ்வார்களுள்ளாரும் ஒக்கப்பரிவாயிருப்பார்கு இதுக்கடிபென்? ” என்று ஜீயர் பட்டரைக்கேட்கு: “ ராமாவதாரத்தில் பிள்ளைகள் தான் மிடுக்காய், குணதிகருமாய், பிதா சம்பராந்தகனுமாய், மந்திரிகள் வளிஷ்டாதிசுரும ணர் அபேயாத்யையுமாய், காலம் நல்ல காலமுமாயிருக்கையாலே அங்குத்தைக்கு ஒரு மில்லை; இங்கு, வந்த பிறந்தவிடம் சத்ருக்ரஹமாய், கம்ஸன் இடம்பார்த்தானலியும் சி ப்ரகர்ஜினை வர்க்காட்டிம் க்ருரனுமாய், தமப்பன் இடையனுமாய், ஊர் இடைச்சேரியும! பிள்ளைகள் தாங்கள் தீம்பருமாய், காலம் கலிகாலத்தோடு தோள்திண்டியா யிருக்கையா! “என்வருகிறதோ!” என்று பரிகைக்கு ஆழ்வார்களல்லதில்லையாணும் ” என்றருக செய்தார். உன்னைப் பல்லாண்டுகூறுதுமே. இப்படிப்பட்ட வுன்னை அதுஸந்தித்தால் மங்கு சாஸநமொழிய தரிக்க விராகுண்டோ வென்கிறார்கள்.

அ.—பதினோராம் பாட்டு. அல்வழக் கித்பாதி. * அண்டக்குலத்திலே ஆஹுட் ராய், “ நெய்யிடை ” என்கிற பாட்டிலே ஸங்கதான ஐச்வர்பார்த்திகள் பாசரத்தாரு திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார்.

பு.—அல்வழக் கொன்றுமில்லா வணிகோட்டியார்கோ ண்பிமானதுங்கள் செல்வனைப்போலத் திருமாலே நானுமுனக்குப் பழுவடியேன் நல்வகையால் நமோநாராயண வென்று நாமம் பல பரலிப் பல்வகையாலும் பலித்திரனே யுன்னைப் பல்லாண்டுகூறுவனே. அ

பதவுரை.

பல்வகையாலும்— ஸர்வப்ரகாரங்களாலும்
பலித்திரனே!— பரிசுத்தானவனே!
திருமாலே!— ஸ்ரீயுபதிபானவனே!
அல்வழக்கு— விபரீதவ்யவஹாரங்கள்
ஒன்றும் இல்லா— ஒன்றுமில்லாத
அணி— ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான
கோட்டியர்— திருக்கோட்டி யூரி லுள்ள
ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு
கோன்— நிர்வாஹகரன்
அபிமானதுங்கள்— “தாஸோஹம்” என்
கிற வைஷ்ணவாபிமாந
த்தால் சிறந்த
செல்வனைப்போல— செல்வநம்பியைப்போலே
நானும்— அடியேனும்
உனக்கு— உனக்கு

பழ அடியேன்— அநாதவித்தமான தா
யத்தை யுடையது யி
நின்றேன்
நல்வகையால்— விலக்ஷணப்ரகாரமாக (ப
த்தாது ஸந்தாநத்தோடு
நமோ நாராயண என்று— (“நான் எனக்
உரியனல்லேன், எம்பெருமானு
கே உரியன்” என்னுமர்த்தத்தை
ச்சொல்லுகிற) திருவஷ்டாசூப
தை அதுஸந்தித்து
நாமம் பல— அநேகமான திருநாமங்கட
பரவி— வாயாரச் சொல்லி.
உன்னை— உன்னை
பல்லாண்டு கூறுவன்— மங்களாசாஸனம் பக
ணநின்றேன்
(ஏ - அசை.)

(க) ஏகதாது விநா ராமம் கர்ஷ்ணே பந்தாவநம் யயேன ! ”

வ்யா.—அல்வழக் கொன்றமில்லா. வழக்கல்லாதவை அநேகமிறே; தேவதந்திஸ்-
ஆதம்புத்திபண்ணுகை வழக்கல்ல; * பாக்ர்தேபாமான ஆதம் வஸ்துவை ஸ்வதந்தர்மெ
ன்று அதுஸந்திக்கை வழக்கல்ல; தேவதந்தாங்களில் பரத்புத்தி பண்ணுகை வழக்கல்ல;
பகவத்பஜநத்துக்கு (க)பலம் ப்ரயோஜநாத்ர மென்றிருக்கை வழக்கல்ல; பகவத்பவத்தை
“ மமேதம் ” என்றிருக்கை வழக்கல்ல; இனி, ‘ வழக்காவது - சேஷிக்கு மங்களாசாஸ
நம்பண்ணுகை ’ என்றிறே யிவரிருப்பது. அணிகோட்டியாகோன். இவையொன்று மின்
றிக்கே, ‘ அத்தலைக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுமதொன்றுமே வழக்கு ’ என்றாய்த்து
அவ்வூரிலுள்ளா ரிருப்பது. இதுக்கடி ‘இவர்’ என்று தங்களுக்கு நிர்வாஹகராகவாய்த்து
நிறுத்திருப்பது. “ அணி ” என்று ஆபரணமாப், ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான ஆ
ரென்கை.

அபிமானதுங்கன். அபிமானம் சேஷத்வ விரோதியாயிருக்க, அத்தால் மிக்கிருப்ப
ரென்பா நென்னென்னில்; கர்மத்தால்வந்த துர்மாதமாய்த்து த்யாயும்; “தானோஹம்”
என்கிற வைஷ்ணவாபிமானம் உபாதேயமாகையாலே அத்தால் பூர்ணரா யிருப்ப ரென்கிறது.
அதாகிறது - உகந்தருகின நிலங்களிலுண்டான குறைவு நிறைவுகளும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க
ளுடைய தேஹயாத்ரையில் குறைவு நிறைவுகளும் தம்மதாயிருக்கை. “ செல்வன் ”
என்று ஸ்வரூப ப்ராப்தமான யிச்வர்யத்தால் குறைவற்றவரென்கை. அதாகிறது ஜ்ஞாந
பத்தி வைராக்யங்களால் குறைவற்றிருப்ப ரென்கையும், (உ) “ஹக்ஷணாகுக்ஷிவஜ்ஜீ”
என்கிறபடியே (உ) “ஹக்ஷணாகுக்ஷிவஜ்ஜீ” என்றிருக்கையும். போல. (ச) “உவரீநம
பெரவாணாஸாஸாபுநாஸ” என்கிறபடியே ஸாதத்தவிகர்க்கு உபமாநயமியா யிருக்குமவர்.
இவரை தர்ஷந்த மாக்கிக்கொண்டு, “ பழுவடியேன் ” என்று முன்பு யிச்வர்பா
ர்த்தியாய் இன்று ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தவன் சொல்லுகை அதுபந்நமன்றோ வென்னில்;
கர்மத்தால் வந்த அஹங்காரம்போனால் தாஸ்யம் ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஸத்தாப்ரபுக்ஷ
மாகையாலே சொல்லுகிறார்கள். அதவா, ஸைஸர்க்கமான ஜ்ஞாநமுடையார்க்கும் இன்று ஆக்
ரயிக்கு மவனுக்கும் வாகிவையாதே விஷயீகரிக்கும் ஈச்வராபிப்ராயத்தாலே சொல்லவுமாம்.

தீருமாலே. ‘ இவ்வாத்மவஸ்து ஒரு மிதுநசேஷம் ’ என்று சேஷத்வ ப்ரதிஸம்பந்
தியைச் சொல்லுகிறார்கள். இத்தால் மாதாபிதர்சேஷத்வமும் தேவதந்தர சேஷத்வமும்
கர்மேப்பாதிசென்கை. அதவா, தேவரீருக்குப் பிராட்டி நிரூபகபூதையா யிருக்கிறாப்
போலே, எங்களுக்கும் தாஸ்யம் நிரூபக மென்கிறார்கள் என்றுமாம்.

நினும். ப்ரயோஜநாத்ர பாதையாலே அநாதிகாலம் அந்நாந்நனும்ப் போந்ந
நானும். சேஷிபக்கலிலே ப்ரயோஜநாத்ரத்தை யபேக்ஷிக்கையாவது- பதிவாதை பாத்ர
கின் பக்கலிலே வ்யபிசாரத்தை அபேக்ஷிக்கிறவோபாதிபிறே. உனக்குப் பழுவடியேன்.
உனக்கு சேஷித்வம் அநாதியான வோபாதி எனக்கும் சேஷத்வம் அநாதி யென்கை.
உனக்கு. ப்ரயோஜநாத்ரத்தை அபேக்ஷித்துத் திருவடிக்கிலே கிட்டினதுவே ஹேது
வாக அநந்நப்ரயோஜநாக்கவல்ல வுனக்கு;

இந்த ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் எவ்வுழியாலே பிறந்ததென்னில்; ஸகல வேதாந்த தாத்ரப
மான மந்த்ர ஹஸ்யத்தாலே பிறந்த தென்கிறார்மேல். ஸ்வஸகையால் நமோநாராயணவேன்று.

(க) வஜ்ஜீ. (உ) “ஹக்ஷணாகுக்ஷிவஜ்ஜீ” (ங) அஹம்ஸர்வம் கரிஷ்யமி”
(ச) உபமாநமசேஷானாம் ஸாதூநாம்”

நவீனம்— இடைவிடாமல்
உரைப்பார்— அதுவந்திக் குமவர்க்கர்
நமோ நாராயணாய என்று— “நமோ நாராய
ணாய” என்று சொல்லி
பல் ஆண்டு— காலமுள்ளதனையும்

பரமாத்மனை—தன்னைப்பொழிந்தசேதநாசேத
நங்களைச் சீரடர்கவுடைய எம்பெருமானை
சூழ்ந்து இருந்து— சுற்றியின்று
பல்லாண்டு ஏத்துவர்—மங்களாசாஸனம் பண்
னப் பெறுவர்கள்.
(ஏ - அஸை.)

வ்யா.—பலித்திரனை. ஒருபாதிபா லன்றிக்கே ஸ்வதச்சத்தனாவனை. (க) “ஸாஸு
தம் பரிவழி” என்னக்கடவதிறே. இத்தால் அசுசிபதார்த்த ஸம்யோகத்தால் தத்த
தோஷாஸம்ஸ்பர்ஷ்டனாகையும், ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே அசுத்தன் சுத்தனாகையுமாகி பரம
பாவநத்வம் சொல்லுகிறது. அதாகிறது சேதநாசேதநங்களில் வ்யாபித்தாலும் தத்த
தோஷம் ஸ்பர்சியா தொழிகையும், நிர்ஹேதுகமாக நியஸம்ஸாரியை நியஸ ஸூரிக
ளோடே ஒரு கோவை யாக்குகையும். பரமேட்டியை. பரமே ஸ்தானே ஸ்திதனாவனை.

சாரங்கமென்னு மிய்யாதி. இது மஹிஷீபூஷணயுத பரிஜநங்களுக்கு முபலக்ஷணம்.
அங்குள்ளாரையிட்டுத் தன்னை நிரூபிக்கவேண்டுமென்படியிறே அவர்களுக்குத் தன்னேடுண்
டான ப்ரத்யாஸத்தி. சாரங்க மென்னும் வில்லாண்டான்றென. சாரங்கமென்னும் வில்
லென்றே யாய்த்து அதுக்கு ப்ரஸித்தி; மத்தகஜத்தை யானுமல நென்னுமாப்போலே,
அத்தை யானுமல நென்றாய்த்து இவனுக்கேற்றம். (உ) “சூலிவன சீவாகாஸ சிவஷு. மூ
சிவஷு. த-ஃ” என்னக்கடவதிறே. இத்தால் “மல்லாண்ட திண்டோள் மணிவண்ணு”
என்கிற விடத்திலே பவித்ரையை நினைத்து, “பரமேட்டியை” இப்பாதிபாலே-இரண்டாம்
பாட்டிற் சொன்ன நிய்யிபூதிபோகத்தை நினைக்கிறது.

வில்லிபுத்தூர் விட்சித்தன் - பல்லாண்டென்று - விருப்பியசொல். இப்போது, பகவத்
ப்ராப்திகாமர், ப்ரயோஜநாத்ரபார் என்று அடைவட்டிலே வந்து நின்றாரிலையிறே;
அவ்வவருடைய பாசுரங்களாலே தாமே யருளிச்செய்தாரென்னுமிடம் தோற்றுக்கிறதிறே.
தம்முடைய வார்த்தையாகத் தாம் தலைக்கட்டுகையாலே, அவர்கள் பாசுரமாக அங்குச் சொ
ல்லிற்று— ப்ரயோஜநாத்ரபார்க்கும் பகவத் ப்ரபாவத்தாலே மங்களாசாஸனம் பண்ணுகை
க்கு போக்பதையுண்டென்று மிவ்வர்த்தத்தினுடைய ஸ்தைர்யத்துக்காகவும், மங்களாசாஸ
னத்தில் தமக்குண்டான ஆதாரகிசயம் தோற்றுக்காக்கவும். வில்லிபுத்தூர் விட்சித்தன்,
அவ்வூரின் பிறப்பாலே யாய்த்து பகவத் ப்ரத்யாஸத்தி; பகவத் ப்ரத்யாஸத்தியாலே யாப்
த்து மங்களாசாஸந போக்பமான ப்ரேமாதிசயம். “விட்டுசித்தன்” என்கிற திருநாம
முண்டாய்த்து—ஆழ்வார் விடினும் தான் விடமாட்டாதே தன்பேராக விவர் திருவுள்ளத்தே
நித்யவாஸம் பண்ணினபடியாலே. “விட்டுசித்தன் மனத்தே கோயில்கொண்ட கோவலன்”
என்னக்கடவதிறே.

நல்லாண்டென்று. இப்பாசுரஞ் சொல்லுகைக்கு ஏகாந்தமான காலமென்று காலத்
தைக் கொண்டாடி. (உ) “சூழிவெ லவமனம் சூழி” என்னக்கடவதிறே. சுண்டடைய

(க) “சாச்வதம் சிவம்.” (உ) “ஆலிசந்த மிவாகாச மவாஷ்டாய மவாஷ்டாதி.”

(உ) “அத்யதே மபலம் ஜநா.”

“மமேதம்” என்றுபோந்த அநாதிகாலம்போ லன்றிக் கே, பகவதஸ்மர்த், சாஸநம் பண்ணக்கடவதாம்படி வந்ததொருகாலம் சேதநனுக்கு ஸுதூரஸ்ட றுரைப்பார். நவிலுகை - பயிலுகை; இடைவிடாதே யுரைக்கை.

நமோ நாராயணய வென்று. அநாதிகாலம் “மமேதம்” என்றத்தைத் “தவேதம்” என்கையும். இத்தால் மங்களாசாஸந யோக்யதை சொல்லு ண்டே. காலமெல்லாம். யாவதாதம்பாவி யென்கிறது. காலகர்தபரிணாமபி தில் ஆண்டையிட்டுச் சொல்லுகிறது - அந்த பரிணாமமுள்ள தேசத்தில் ராகையாலே. பரமாத்மனை. தனக்குமேனின்றிக்கே, தன்னை யொழிந்தார மாம்படி யிருக்கிறவனை. இத்தால் அமங்களங்களுக்கு அவகாசமின்றிக்கே ட் ஒருவனுடைய மங்களாசாஸநத்தால் ஒரேற்றமுண்டாக வேண்டாதே யிருக்

சூழ்ந்திருந்தேத்துவர். (க) “நமோபரஸ்தா உப பூஷதஸ்வ து” என்கிறபடியே முன்பே நில்லா முறுவலை யறுபவித்து அதிலே வீடுபெடும்; பின்பும் பிறருவாளியுமான வழகை யறுபவித்து அதிலே வீடுபெடும்; இப்ப டாநிற்கச்செய்தே, கால்வாங்கவொண்ணாத வடிவழகு அதிகசங்கையை விடே சாஸநத்திலே மூட்டு மென்கை.

“பவித்திரனைப் பரமேட்டியைச் சார்ங்கமென்னும் வில்லாண்டான் று தூர் விட்டுகித்தன் - பல்லாண்டென்று - விரும்பியசொல் நல்லாண்டென்று நமோ நாராயணய வென்று - பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்து - பல்லாண்டுப் புத்துவர்” என்றவயம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியவாச்சாரன் பிள்ளிவா திருவடிகளே சர

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

(*)

அடிவரவு.—பல் அடி வாழ ஏடு அண்டம் எந்தை தீ நெய் உடுத்து எந்நாள் அல்வழக்குப் பல்லாண்டு வண்ணம்.

ஆதிகூறுதும், அநந்தரம்கூறுமின், அண்டம் என்மின், எந்தை தி உடுத்து எந்நாள் கூறுதும், நெய்யும் அல்லும் உ

திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யா

முற்றிற்று.

(க) “நமோபரஸ்தா தத பூஷதஸ்தே நமோஸ்து தே”

(*)

ஜீயர் திருவடிகளே சுரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி வ்யாக்யாநம்.

ஸ்ரீபெரிபதிபுரம் கலாவுல்லுஷாஸ்திரைப் ஸரீஸுதஸ்திரை ம-ணா-தூதனாய் வரவா-
ராகுகுண ஸ்வெபுராண், தமக்கு ஸந்திவித்தனவளவிலே, ப்ரணவத்தின் சொல்லு-
கிறபடியே அவனைத் தமக்கு ரக்ஷிதனாகவும் தம்மை அவனுக்கு ரக்ஷயபூதனாகவும் அது
ஸந்தித்து, ஸ்வசேஷத்தவா துருபமான வர்த்தினிசேஷத்தனை அவன் திருவுடனிலே செய்ய
வகைமந்திருக்க, அவனுடைய ஸர்வரக்ஷகத்தவாதிகளை அதுஸந்திப்பதற்குமுன்னே, முகம்
பிதுண்டான ஸௌந்தர்பாதிகளிலே ஆழங்காற்பட்டு அவனைக் குழைச்சரக்காக நினைக்கை
பாடும், “காலாதிதமானவஸது காலம் ஸாமாரூபம் பண்ணும் தேசத்திலே வந்து ஸந்திவிதி
தமாவதே! இவ்வஸ்துவக்கு என்னதீங்கு வருகிறதோ!” என்னும் பயத்தாடும், அவனை
ரக்ஷயபூதனாக நினைத்து, தாம் ரக்ஷகராய் நின்று மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறவளவிலே, உபய
விதியுத்தன நிதியிலே மங்களாசாஸனம் பண்ணினவளவன்றிக்கே, அவன் ஸம்ஸாரி
ஸம்ரக்ஷணர்த்தமாக ப்ரதிகூல பூயிஷ்டமான இத்தேசத்திலே வந்து அவதரித்துச் செய்த
ருளின சேஷத்தங்களை அதுஸந்தித்து, அதீதகாலங்களில் அபதாஸங்களுக்கு உத்தரகா-
லத்திலே வயிறெறியும் ப்ரேமஸ்வரூபராகையாலே திருவவதார விசேஷங்களுக்கு மங்களா
சாஸனம் பண்ணியருளினார் திருப்பல்லாண்டிலே. அதுதன்னிலும் “அந்தியம்போதி
லரியருவாகி பரிபையழித்தவனைப் பந்தனைதீர்ப் பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டென்று பாடு-
தும்” என்றும், “இராகக்கதாவாழில்லக்கைபாழாநாகப் படைபொருதானுக்குப் பல்லா-
ண்டு கூறுதும்” என்றும், ஸ்ரீரீர்விறம் ப்ராதார்ப்பாவத்துக்கும் ராமாவதாரத்துக்கும்
மங்களாசாஸனம் பண்ணினவளவன்றிக்கே; “மாயப்பொருபடைவாணனை ஆபிரந்தோ-
ளும் பொழிருகுதிபாபச்சுழற்றிய வாழிவல்லானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதும்” என்றும்,
“ஐந்தலைபைந்நாகத்தலைப்பாய்ந்தவனே யுன்னைப் பல்லாண்டு கூறுதும்” என்றும்,
இவர் ப்ராகர்யேண மங்களாசாஸனம் பண்ணிற்று கர்ஷ்ணவதாரத்துக்கேபிரே. ஆம்வா-
களெல்லாரும் “கர்ஷ்ணவதாரம்” என்றவாறே போர மண்டி பிருப்பார்கள். அதுக்கடி-
அல்லாத அவதாரங்கள் பேரலன்றிக்கே, ஸமசாலமாகையாலே “ஒரு செஷ்வாய்க்கிழமை
முற்படப்பெற்றிலோம்! பாஷியேன்! பள்ளிலே பட்டித் தெறிப்பதே!” என்னும் இழவும்,
பரிவார்த்தேட்டமான அவதாரமாகையாலே, அத்தை அதுஸந்திக்கையால் வந்த வயிற்றெரிச்-
சடும். ராமாவதாரத்திலே தம்ப்பனார் சம்பாரந்தனாய் ஏகவிாகுபிரப்பா நெருவன்,
பிள்ளைகள் தாங்களும் ஆண்புலிகள், குடிதானே வன்னிய மறுத்திருப்பதொரு குடி-
இவை யெல்லாம் மிகையாய்ப்படி, குணத்தாலே காட்டையெல்லாம் ஒருமாவெழுத்தாக்கிக்
கொண்டு இருப்பார்கள்” ஆகையாலே எதிரிகள் எங்கிற சப்தமில்லை. இக்கவனன்றிக்கே,

தமப்பொரு ளாதுவர்த்தன், பிறந்ததும் கம்ஸன் சிறைக்கூடத்திலே, வளர்ந்ததும் அவன் அகத்தருகே; ஸ்ரீபர்த்தாவரத்திலே எழும்பூண்டுக் எகப்பட அஸூரமயமாயிருக்கும். ரக்ஷகரானவர்கள் ஓரடி தாழ்நிற்கில் பாம்பின்வாயிலே விழுப்படியாயாய்த்து அவன் படி யிருப்பது. இப்படியானால் வயிறெரியாதிரார்களே இவர்கள். அவர்களெல்லாரையும் போல்லவிறே கர்ஷ்ணாவதாரத்தில் இவர்க்குண்டான பாவவன்யம். அதாவது— “விட்டுத்தன்மனத்தே கோயில்கொண்ட கோவலன்” என்கிறபடியே தான் பிறந்தபடியும் வளர்ந்தபடியும் இவரைக்கொண்டு கொள்கைக்காக, அவன், இவர் திருவுள்ளத்திலே குடிக்கொண்டிருக்க, “போகத்தில்வழுவாத புதுவையர்கோன்” என்றும்படி அவதாராது பவமாகிற போகத்திலொன்றும் நழுவர்த்தபடி “கண்ணன்கேசவன் நம்பிபிறந்தினில்” என்று அவதார மயமே தொடங்கி அதிலுண்டான ரஸமெல்லாம் தாமே முந்தாட்டாக அதுபலித்தாரிறே. இனி, இவ்விஷயத்தில் பரிவிலும் வந்தால், அவர்களுக்கு அது காதாசிக்கமாய் இவர்க்கு நித்யமாயிறே யிருப்பது. ஆக, இப்படி கர்ஷ்ணாவதாராதுபவாதிகளிலே பாவர்த்தாரான இவர், இவ்வவதாரத்துக் கடிசொல்லுகிற விடத்தில், திருக்கோட்டியூரின்னின் தும் வந்து பிறந்தானென்பாருளன்? (க) “வடிவநாராயணஸ்ரீரோது க்ஷீரானுபநிஷ்கதநி: | நாமவபபுஷ்டிபூஜி ஹ்யாமதேர வபாராபவநிபூ” என்று க்ஷீரபந்திராதன், இவர்கள் கோஷ்டியிலே யெழுந்தருளி இவர்களுடைய ரக்ஷணசிக்தை பண்ணினமை தோற்றும்படி. “உரகமெல்லையனாய்ப் பள்ளிகொண்டருளின வ்தலமாகையாலே அந்த ஃக்யத்தைப் பற்றவும், “அல்வழக்கொன்றுமில்லாவணிக்கோட்டியர்கோன்” என்றும் தமக்கு மங்களாசாஸனத்துக்கு ஸஹகாரியான செல்வநம்பியோடே திருக்கோட்டியூர் பரந்துத மாகையாலே அவ்வுகப்பைப் பற்றவும், திருக்கோட்டியூரைத் திருவவதார(உ)கந்தமாக வரு னிச்செய்த விதில் கிரோதமில்லை. இப்படி கர்ஷ்ணாவதார ரஸத்தை அதுபலித்தேவனவ ளருஷிக்ஷிப்போலே கலையிலே நின்று அவதார ருண சேஷ்டதங்களைச் சொல்லிப்போகை யன்றிக்கே, (ங) பாவநா பரானுத்தாலே (ச) கோபஜந்மத்தை ஆஸ்த்தாநம்பண்ணி, பசோதா திகன் சொல்லும் பாசரத்தை, தாம் அவர்களாகப்பேசி அதுபலித்துச் சொல்லுகிறார்.

அ.—திருவவதரித்தருளினவனவில திருவாய்ப்பாடியி லுள்ளார் பண்ணின உடலான நாதிகளை அதுவந்தித்த இனியாகிறார் இத்திருமொழியில்.

மூ—வண்ண மாடங்களுக்குத் திருக்கோட்டியூர்
கண்ணன் கேசவனம்பி பிறந்தினில்
எண்ணெய் கண்ண மெதிரேதீர் தூவிடக்
கண்ணன் முற்றம் கலந்தள ருயிறே. க.

பதவுரை.

வண்ண மாடங்கள்—அழகிய மாடங்களாலே | திருக்கோட்டியூர்— திருக்கோட்டியூரில்
சூழ்— சூழப்பட்ட | கேசவன்— பரசுலத் கேசயுத்தனாய்

(உ) ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாத் க்ஷீராரணவநிகேதந: | நாகபர்பங்க முத்தர்ஜய ஹ்யா கதொ மதுராமபிரம் ||” (ங) கரு. (ங) ஹவநரபுகஷ்ட. (ச) மொவகிநு.

நம்பி— கல்பாணகுணபரிபூர்ணனான
கண்ணன்— கர்ஷ்ணன்
இன் இல்— (பூநீர்த்தகோபருடைய) இனிய
மாளிகையிலே
பிறந்து— திருவவதரித்து
(அதனால்,)
எண்ணெய்— எண்ணெயையும்
சண்ணம்— மஞ்சள் பொடியையும்

எதிர் எதிர் தூவிட—ஒருவர்க்கொருவர் எதிர்
ர்த்துத் தூவ
கண் நல் முற்றம்— கிசாலமாய் தர்சநியட ரா
முற்றமானது
கலந்து— (எண்ணெயும் மஞ்சள்பொடியும்)
தூகையுண்டு தன்னிலேசேர்ந்து
அளது ஆயிற்று—சேரப்பட்டது.
(ஏ - அசை.)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. வண்ணமாடங்களுக்குத் திருக்கோட்டியூர். “வண்ணநன்மணி
யும் மாகதமு மழுத்தி நிழலெழும் திண்ணைகுழ் திருக்கோட்டியூர்” என்றபடியே நானா
விதமான ரதநங்களை யழுத்திச் சமைக்கையால் வந்த அழகையுடைத்தான மாடங்களாலே
சூழப்பட்ட திருக்கோட்டியூரில், கண்ணன் கேசவன் நம்பி. பரசுத்தகேசனாய் பரிபூர்ண
குணனான கர்ஷ்ணன். பிறந்தினில். இன் - இல் - பிறந்து; பூநீர்துறையில் சிறைக்கூடம்
போலே பிறந்தவிடம் தோன்றாமல் போகவேண்டாதே, எல்லா வுபலானரத்துக்கும் யோக்
யமான பூநீர்த்தகோபர் திருமாளிகையாகிற இனிய இல்லிலே பிறந்து. அத்வா, பரஹ்ம
ருத்ராதிசுருக்குக் காரணபூதனாய் பரிபூர்ணகுணனானவன் கர்ஷ்ணனாய் வந்தவதரித்த வள
விலென்னவாமாம். எண்ணெய் கண்ணம் எதிரெதிர்தூவிட. எண்ணெயையும் மஞ்சள் பொடி
யையும் ஹர்ஷத்தாலே களித்து ஒருவர்க்கொருவர் எதிர்த்துத் தூவ. கண்ணன் முற்றம்.
கர்ஷ்ணன் வதரித்தபோதே கர்ஹ நிர்வாஹகன் பின்னையாக பூநீர்த்தகோபர் நினைத்திருக்
கையாலே கண்ணனுடைய முற்றமென்னுதல்; கண் நல் முற்றம். இடமுடைத்தாய் தர்ச
நியமான முற்ற மென்னுதல். கலந்தளறியிற்றே. இவை இரண்டும் தூகையுண்டு தன்னிலே
சேர்ந்து சேரப்பட்டது. ... * க.

உ.—ஒடுவார் விழுவா ருகந்தாலிப்பார்
நாடுவார் நம்பிரா னெய்துற்ற நென்பார்
பாடுவார்களும் பல்பறை கொட்டின்
ருடுவார்களு மாயிற் றுப்பாடியே உ.
பதவரை.

ஆய்ப்பாடி— திருவாய்ப்பாடி
ஒடுவார்— ஸம்பரமித்து ஒடுவாரும்
விழுவார்— சேற்றிலே வழக்கி விழுவாரும்
உகந்து ஆலிப்பார்—பேரமத்தாலே கோஷி
ப்பாரும்
நாடுவார்— பிள்ளையைத்தேடுவாரும்
நம் பிரான்—நமக்கு உபகாரகனான கண்ணன்
எங்கு உற்றான் என்பார்—எங்கேஉள்ள?என்
பாரும்

பாடுவார்களும்— பாடுவார்களும்
பல் பறை— பல வாத்தங்களும்
கொட்ட— முழங்க
நின்று— அதற்குப் பொருந்தின்று
ஆடுவார்களும்— கீர்த்தம் பண்ணுவாருமாக
ஆயிற்று— ஆயிற்று.
(ஏ - அசை.)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. ஒடுவார், பிள்ளை பிறந்த பரிதி பாகர்ஷத்தாலே ஸம்பர
மித்து ஒடுவார். விழுவார். ஓடச்செய்தே அளற்றிலே வழக்கி விழுவார். உகந்து ஆலிப்பார்.

ப்ரீதாய், அந்தப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே ஆர்த்துக்கொள்ளுவார். நாவோர். 'பிள்ளை யெங்கே
பிள்ளை யெங்கே?' யென்று தேவோர். நம்பிரானெங்குற்றிருநென்பார். கண்டிருக்கச்செய்தே
யும் ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே, தங்களுக்கு நிர்வாஹகாரான ஸ்ரீநந்தகோபர்மகனான முத்தன்மை
தோற்ற 'நமக்கு ஸ்வாமியானவன் எங்கே?' என்பார். பாவோர்களும். ப்ரீதிக்குப்போக்கு
கிட்டுப் பாவோர்களும். பல்பறை கொட்டின்று ஆவோர்களும். பல்வாத்யங்களும் கொட்ட,
அதுக்குப் பொருந்த நின்று ஆவோர்களும். அங்கனன்றிக்கே, சிலர் தங்களுக்குத்தோன்
நினைபடியே கொட்ட, நிர்வயமாகக் கூத்தாவோர்களும் என்னுதல். "பாவோர்களும்"
இத்யாதிக் குக்க சீழ்ச்சொன்னவை யெல்லாவற்றையும், ஒவொரும விழுவாரும் என்று
இங்கனே வழுச்சபித்துக்கொள்வது. ஆயிற்றுப்பாடியே. இப்படி திருவாய்ப்பாடியில்
பஞ்சலகும் குடியி லுள்ளாரில் ஒருத்தரும் விக்ரகாமலிருந்தாரில்லை யென்றபடி. ...*உ.

மூ.—பேணிச் சீருடைப் பிள்ளை பிறந்தினில்
காணத் தாம்புதுவார் புக்குப் போதுவார்
ஆணைப்பா ரிவனேரில்லகாண் திரு
ஒணத்தா னுலகாளு மென்பார்களே. ந.

பதவுரை.

சீர்.உடை— குணங்களைபுடைய
பிள்ளை— பிள்ளையான கர்ஷணன்
பேணி— கம்ஸா திகள் கண்படாதபடி தன்
னைக்கர்த்துவந்து
பிறந்தினில்—பிறந்தவளவில்
தாம்— ஆய்ப்பாடி ஆயர்கள்
காண்— (பிள்ளையைக்) காணஆசைப்பட்டு
புருவார்— உள்ளே துழைவாரும்
புக்கு— உள்ளேபோய் கண்டு
போதுவார்— புறப்படுவாரும்

ஆண்டுப்பார்—பும்ஸ் தவ்வாம்பமுடையாரின்
இவன் னேர் இல்லைகாண்!—இவனேடு ஒத்த
வர் இல்லைகாண்!

(இவன்,)

திரு ஒணத்தான்— ஸர்வேசுவரனுடைய
உலகு ஆளும்—லோகங்களையெல்லாம் ஆளக்
கடவன்
என்பார்கள்— என்று சொல்லுவாரும்
ஆனார்கள்.

(ஏ - அகசு.)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. பேணிச் சீருடைப் பிள்ளை பிறந்தினில். சீருடைய பிள்ளை
பேணிப் பிறந்தினில். அவதரித்தபோதே மாதாபிதாக்கள் சொல்லிற்றுச் செய்கையாலே
சீருடைய பிள்ளை யென்றெழுது. சீர் - குணம். அதாவது - சிறைக்கடத்தில் திருவவதரித்த
போதை திவ்ய வேஷத்தைக் கண்டு கம்ஸன் நிமித்தமாக பயப்பட்ட மாதாபிதாக்கள்
(உ) "உவஸம்ஹா" என்று அபேகிதக்க, அப்போதே அந்த திவ்யவேஷத்தை மறைத்
தானிறே. இப்படி. உகவாதார் கண்படாதபடி. தன்னைப் பேணிக்கொடுவந்து திருவாய்ப்பா
டியிலே புருந்தபின்புகாணும் இவர் பிறந்தானாக நினைத்திருக்கிறது. காணத்தாம்புதுவார்.
பிள்ளையைக்காண வாசைப்பட்டுத் தாங்கள் புருவார். புக்குப்போதுவார். புக்குக்கண்டு புறப்
படுவார். ஆணைப்பாரித்தாதி. ஸாமுத்திரிக லக்ஷணம் போலார் இவனைப் பார்த்து, பும்ஸ் த
வாம்பமுடையவர்களில் இவனுக்கு ஸத்சரில்லைகாண் என்பாரும், இவனுடைய லக்ஷண

(உ). "உவஸம்ஹா."

மிருத்தபடியால் இருவேணத்தானை ஸர்வேச்வரனுடைய லோகமெல்லாம் இவன் ஆளும் என்பாரும், இப்படிப் பீர்திவயவ ஹாரம் பண்ணினார்களென்கை. அன்றிக்கே, “ஆனெப் பான் இவன் ஸேரிலை” என்று பாடமானபோது, ஆனெப்பென்றது- ஆண்படி; அதாவது- பும்ஸ்த்வ லக்ஷணம். ஒப்பானென்றது- ஒப்பாமென்றபடியாய், பும்ஸ்த்வ லக்ஷணத்தால் இவனுக்கு எதிரிலையென்று பொருளாகக்கடவது. புருவாரும், போதுவாரும், உலகாரும் என்பார்களுமானார்கள். ... * 16.

மூ.—உறியை முற்றத் தருட்டின் ருவோர்
நறுநெய் பால்தயிர் நன்றாகத் துவவார்
செறிமென் கூந்த லவிழத் தினைத்தெங்கும்
அறிவழிந்தன ராய்ப்பாடி யாயரே. ச.

பதவுரை.

ஆய்ப்பாடி ஆயர் — திருவாய்ப்பாடியில்
உள்ள கோபர்கள்
உறியை— (பாறும் தயிருமிருக்கிற) உறிகளை
முற்றத்து உருட்டிநின்று முற்றத்திலே
உருட்டிநின்று
ஆடுவார்— ஆடுவாரும்
நறும் நெய் பால் தயிர்— மணம்மிக்க நெய்
முதனியவற்றை
நன்றாக— நிச்சேஷமாக

துவவார்— தாநம்பண்ணுவாராய்
செறிமென்— நெருங்கி மெத்தென்ற
கூந்தல்— மயிர்முடியானது
அவிழ— அவிழ்ந்து கலையும்படியாக
தினைத்து— நீர்த்தநம்பண்ணி
எங்கும்— சேரி அடங்கலும்
அறிவு அழிந்தனர்— கீர்தயாகீர்தய விவேக
ஞர்ப ரானார்கள்.
(ஏ - அகசு).

வியா.—நான்காம்பாட்டு. உறியை முற்றத்துருட்டி நின்றுவோர். நறுவிதான நெய்யும் பாறும் தயிரும் இருக்கிற உறிகளை, தாவய கௌவம் பாராமல் அறுத்துக்கொடுவதற்குப் பீர்தி பாரவச்யத்தாலே முற்றத்திலே யுருட்டி நின்றுவோர். நறு நெய் பால் தயிர் நன்றாகத் துவவார். (க) கீர்த்த கீர்த்த தத்பாதினை ‘பிள்ளைக்கு நன்மை உண்டாகவேணும்’ என்று தாநம் செய்வார். செறிமென் கூந்தலவிழத்தினைத்து. செறிந்து மெத்தென்ற மயிர்முடி யவிழும்படி ஸைம்பரம் நீர்த்தம்பண்ணி. எங்கு மறிவழிந்தனர் ஆய்ப்பாடியாயரே. திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள கோபரானவர்கள் எங்குமொக்க உகவை தலைமண்டை பிட்டு கீர்தயாகீர்தய விவேக ஞர்பரானார்கள். சிலர் உறியை முற்றத்துருட்டிநின்றா, சிலர் நறு நெய் பால் தயிர் நன்றாகத்துவ, சிலர்செறிமென் கூந்தலவிழத்தினைத்து, இப்படி ஆய்ப்பாடியாயர்— எங்கும் அறிவழிந்தனரென்று க்ரியை: ... * 17.

மூ.—கொண்ட தானூறி கோலக் கொடுமுத்
தண்டினர் பறியோலைச் சயனத்தர்
விண்ட முல்லை யரும்பன்ன பல்லினர்
அண்டர் மின்னடிப் புகுந்து நெய்யாடினார். ௫.

(க) வ்யுதகீர்த்த படியாடி.

பதவுரை.

கொண்டதாள்— நெருக்கிப்பின்னப்பட்ட
உறி— உறிக்கோயும்
கோலம்— அழகியதாய்
கொடு— கூர்மையுடைத்தான
மழுதண்டினர்— மழுக்கோயும் தடிக்கோயும்
உடையுராய்
பறி ஒலை— தாழைமடலினின்றும் பறிக்கப்
பட்ட ஒலையால் சமைக்கப்பட்ட

சுபனத்தர்— சுபநத்தையுடையராய்
விண்ட— விசுளித்த
முல்லை அரும்பு அன்ன—முல்லையரும்புபோ
ன்ற
பல்லினர்— பல்லை யுடையரான
அண்டர்— கோபர்கள்
மிண்டி புருந்து— நெருங்கிப் புருந்து
நெய் ஆயுளுர்— நெய்யாடல் ஆயுளுர்கள்.

வ்யா.—பிரதாம்பாட்டு. கொண்டதாளித்யாதி. கால்நெருக்கத்தையுடைத்தான உறி
களையும், பரிசுஉண்டாய்க் கூரியதான மழுக்கோயும் ஐரத்புகிதமான தடிக்கோயு முடைய
ராய், மடலில் நின்றுப் பறிக்கப்பட்ட ஒலையாலே கோத்துச் சமைத்த (சு) சய்யையு முடை
யாய்க்கொண்டு; ஹர்ஷம்தோற்ற ஸமிதம் பண்ணுகையாலே முல்லையரும்பு வின்பாப்
போலே யிருக்கிற பல்லையுடையரான கோபரானவர்கள், நெருங்கிப் புருந்து நெய்யாட
லாயுளுர்சு கொள்கை. “விண்டின்முல்லை” என்று பாடமானபோது, விண்டென்று குன்
றும், குன்றின் முல்லை நெருங்கிப்பூத்தாற்போலே யிருக்கிற பல்லென்னவாமாம். இடைக்
கூத்தாலொர் தோற்றுப்பல்லராயாபிற் நிறுப்பது. அண்டர் - தேவரும், இடையரும்;
இவ்விடத்தில் இடையரைச் சொல்லுகிறது. ... * ரு.

பு.—கையும் காலும் நிமிர்த்துக் கூடாரமீ
டைய வாட்டிப் பதம்சிறு மஞ்சளால்
யிய நா வழித்தாளுக்கங்காந்திட
வைய மேழும் கண்டாள் பிள்ளை வாயுளே.

பதவுரை.

கையும் காலும்—திருக்கைகளையும் திருவடி
களையும்
நிமிர்த்து— நிமிர்த்து
கடாரமீர்—கடாரத்தில் திருமஞ்சனத்தாலே
பசும்சிறுமஞ்சளால்—சிறியபசுமஞ்சள்சாத்தி
டைய— திருமேனிக்குப் பங்காக
ஆட்டி— மீர்ஆட்டி
யிய நா வழித்தாளுக்கு — மெல்லியதான
நாக்கை வழித்த தாய்க்கு

அங்காந்திட— (பிள்ளையானவன்) வாயைத்
திறக்க
பிள்ளை வாய் உள்— பிள்ளையான கர்ஷணனு
டைய வாயினுள்ளே
வையம் ஏழும்— ஸப்தலோகங்களையும்
கண்டாள்— பார்த்தாள்.

(ஏ - அசை.)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. கையும் காலும் நிமிர்த்து. திருமஞ்சனம் செய்கைக்குடலாகத்
திருக்கைகளையும் திருவடிகளையும்மீட்டி, திருமேனியின்மார்தவத்துக்கதுருணமாகநிமிர்த்து.
கடாரமீர்டையவாட்டி. திருமேனிக்கு அதுருணமாக ஒளஷதங்களும் ஸுகந்தர்வ்யங்களும்

கட்டிக்காப்பின்ன காரத்தில் திருமஞ்சனத்தாலே திருமேனியலையாமல் மெள்ளத்திருமஞ்சனம் செய்து. பகம் சிறு மஞ்சளால். இது கிழ்மேலும் அர்வயித்துக்கிடக்கிறது. குறுக்கண்ணா பசுமஞ்சளாச்சாத்தியாய்த்து ரீராட்டிற்றும். வியாவிதியாதி. அப்படி யிருந்துள்ள மஞ்சளாலே மெல்லிதான் திருநாலை. வழித்தவளுக்கு—அதுக்கு உடலாக அங்காந்திட, பிள்ளையுடைய வாயுள்ளே ஸகலலோகங்களையும் கண்டாளென்கை. அதுக்கடி - அர்ஜுனனுக்கு திவ்ய சகஸ்ரஸ்ஸைக் கொடுத்து வைச்வரூபம் காட்டினாரேனாலே, இவனுக்கும் திவ்ய சகஸ்ரஸ்ஸைக் கொடுத்து தன் வைபவத்தைக் காட்டுகையிறே. ... * *

உம.—வாயுள் வையகம் கண்ட மடநல்லார்

ஆயர் புத்திர னல்ல னருந்தெய்வம்

பாய சீருடைப் பண்புடைப் பாலகன்

மாய நென்று மகிழ்ந்தனர் மாந்தரே. ௭.

பதவுரை.

வாய் உள்—பிள்ளையுடைய வாயின்உள்ளே
வையகம்— உலகங்களை

கண்ட— பார்த்த

மடநல்லார்—மடப்பத்தையும் நன்மையை

முடைய

மாதர்—(கோப) ஸ்திரீகள்.

(“இவன்”).

ஆயர்புத்திரன் அல்லன்—கோபகுமாரனல்லன்
அருந்தெய்வம்—பெறுதற்கு அரிபதெய்வம்

பாய சீர் உடை—பாய்மின்குணங்களை யுடைய

ஆய்

பண்பு உடை—நீர்மையுடையனான

பாலகன்—(இந்த) குறுப்பினரை

மாயன்—ஆச்சர்யசக்தியுத்தன்”

என்று—என்று சொல்லிக்கொண்டு

மகிழ்ந்தனர்—மிகவும் ஆனந்தித்தார்கள்.

(௭ - அகச.)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. வாயுள் வையகம் கண்ட மடநல்லார். இப்படி திருப்பவளத் தினுள்ளே லோகங்களைக்கண்ட-பவ்யதையையும் ஸ்ரேஷ்ணத்தையு முடையவர்கள். “வைய மேமும் கண்டான் பிள்ளைவாயுள்” என்று கிழ் ஒருத்தியாகச் சொல்லிற்றேயாகிலும், அது பாஷணத்திலே பலராகச் சொல்லுங்கூடாலே, பிள்ளையும் கடக் கண்டவர்க ளுண்டென்று கொள்ளவேணும். அதாவது- இவன் கண்ட வந்தாரும், அருகு நின்றவர்களுக்கும் காட்ட, அவனும், தன் வைபவம் எல்லாரும் அறிகைக்காக அவர்களுக்கும் திவ்ய சகஸ்ரஸ்ஸைக் கொடுத்தாக் காட்டக் கூடுமிறே. ஆயர்புத்திரனல்ல னருந்தெய்வம். ஸ்ரீநந்தகோபர் மகனல்லன், பெறுதற்கரிய வர்வேச்வரன். பாயசீருடைப் பண்புடைப் பாலகன். பாய்மின கல்யாணகுணங்களை யுடையனாய் நீர்மையுடையனான குறுப்பினரை. மாயன். ஆச்சர்ய சக்தியுத்தன். என்று மகிழ்ந்தனர் மாந்தரே. இப்படி சொல்லி மிகவும் ப்ரீதைகளானார்கள் ஸ்திரீகளென்கை. “வாயுள் வையகம் கண்ட மடநல்லாரான் - மாதர் - பாயசீருடைப் பண்புடைப் பாலகன்-ஆயர்புத்திரனல்லன் அருந்தெய்வம்-மாயனென்று மகிழ்ந்தனர்” என்றவையும். ௭௭.

உம.—பத்து நாளும் கடந்த விரண்டாநாளி

எத்திசையும் சயமறம் கோடித்து

மத்த மறமலை தாங்கிய ஸம்ந்தனை

உத்தானமசெய் துகந்தன ராயரே.

பதவுரை.

பத்துநாளும் கடந்த— பத்துநாளும் கழிந்த
இரண்டாம் நாள்— இரண்டாநாளான நாம
காரணதின் தீதிலே
எத்திசையும்— எல்லா திக்குக்களிலும்
சயமாம்— ஐயஸூசகமான தோரணங்களை
கொடித்து— நாட்டி அலங்கரித்து
மத்த மா மலை— மத்தியானை யுடைய (கொ
வர்த்தனமென்னும்) மலையை

தாங்கிப்— தரித்துக்கொண்டிருக்கின்ற
மைந்தனை— மிடுக்கனாகண்ணனை
ஆயர்— இடையர்கள்
உத்தானம் செய்து— கைத்தலத்திலே வைத்
துக்கொண்டு
உகந்தனர்— ஸந்திதாஷித்தார்கள்.
(ஏ - அசை.)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. பத்துநாளும் கடந்த விரண்டாநாள். பத்துநாளும் கடந்த கிர
ண்டாம்நாளான நாமகாரண திவலைத்திலே. எத்திசையும் சயமாம் கொடித்து. எல்லா திக்குக்
களிலும் ஐயஸூசகமான தோரணம் நாட்டி அலங்கரித்து. மத்தமா மலை தாங்கியனமீதுனை.
வர்த்தாபதாசுரணர்த்தமாக, மத்தகஜங்களை யுடைத்தான பெரியமலையை தரித்துக்கொண்டு
நின்ற மிடுக்கனை. பிற்பாடாகையாலே, தக்காலத்திலன்றிக்கே, பிற்காலத்திலுள்ள சேஷ
புத்தங்களையும் அவ்வலத்துவுக்கு நிரூபகமாகி அருளிச்செய்யவராமலே ஆழ்வார்க்கு. உத்தா
னம்செய்து உகந்தனர் ஆயிரே. இடையரெல்லாரும் ஸந்திதாஷிதசயத்தாலே தனித் தனிபே
தந்தரம் கைகளிலே பெடுத்துக்கொண்டு பரிதாபனாகொண்டுகை.* அ.

அ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. திருவவதரித்தவளவில் ஊடங்கலும் செய்த உபலாப
விசேஷங்களை அதுவந்தித்து இனியராணர் - கீழ்; இப்பாட்டில் - பருவத்துக்குத் தகுதி
யல்லாத சேஷபுத்தங்களை யதுவந்தித்து, திருத்தாயார், ஸந்திவிதாநவங்களுக்குச்சொன்ன
பாசுரத்தை, அவளானபாவனையாலே தாம் அதுபவித்து இனியராணரார்.

மூ.—கிண்கிற் றெட்டில் கிழிய வுதைத்திடும்
எடுத்துக்கொள்ளின் மருங்கை யிறுத்திடும்
ஒடுக்கிப் புல்கி வுதரத்தே புயர்ந்திடும்
மிடுக்கிலாமையால் நான் மெலிந்தேன் பங்காய்.

பதவுரை.

நங்காய்!—பூரிண்களான ஸந்திகளே!
கிடக்கில்— (இப்பிள்ளை தொடட்டிலில்) கிடந்
தானுகில்
தொட்டில்— தொட்டிலானது
கிழிய— கிண்கிழிப்பது
உதைத்திடும்— உதைப்பாற்றுகும்
எடுத்துக்கொள்ளின்— (இப்பிள்ளையைஇடுபி
யில்) எடுத்துக்கொண்டால்
மருங்கை— இடுப்பை
இறுத்திடும்— மூடியாற்றுகும்;

ஒடுக்கி— வ்யாபாரசகமனல்லாதபடி. செய்து
புல்கில்— மாற்றில் அண்ணத்துக்கொண்டால்
உதரத்து— வயிற்றினால்
பாய்ந்திடும்— பாயாநிற்கும்;
மிடுக்கு— இந்த சேஷஸ்தங்களைப் பொறுக்க
வல்ல சக்தி
இவ்வமையால்— (பிள்ளைக்கு இல்லாமையால்
நான்— (தாயான) நான்
கிண்கிழித்தேன்— மிகவும் இளைத்தேன்.
(ஏ - அசை.)

வ்யா.—கிடக்கிலித்யாதி. தொட்டிலிலே வளர்த்தினால் அனிலே கிடந்தானாகில் தொட்டில் கிழியும்படி உதையாகிற்கும். எடுத்துக்கொள்ளில் மருங்கையிறுத்திடும். 'திருவடிகளின் மார்தவத்துக்கு இது பொறுது' என்று அஞ்சி ஒக்கலையிலே எடுத்துக் கொள்ளில், புடைபெயர்ந்து ஒக்கலையை முறியாகிற்கும். ஒடுக்கிப்புல்கில் உதரத்தே பாய்ந்திடும். 'இது அத்திருமேனியின் மார்தவத்துக்குப் பொறுது' என்று வ்யாபாரச்சுமனல்லாத படி ஒடுக்கி மார்விலே இட்டுக்கொள்ளில், திருவடிகளாலே வலிற்றிலே பாயாநிற்கும். மிகே கிலாயமயால் நான் மெலிந்தேன் நங்காய். 'இந்த செஷ்டத்தங்களை பெல்லாம் பொறுக்கவல்ல சக்தி பிள்ளைக்குப் போராது' என்று நான் போர இளைத்தேன். நங்காயென்று ஜாத்யேக வசநமாய், நங்கைமீ ரென்றபடி. நீங்கெனல்லாரும் பருவத்துக்குத்தக்க செஷ்டத்தங்களைபுடைய பிள்ளைப்பெற்று வளர்க்கையாலே பூர்ணைகளாயிருக்கிறீர்களித்தனை. ... * கூ.

அ.—சிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—செந்நெலார் வயல்கூழ் திருக்கோட்டியூர்

மன்னு நாரணனம்பி பிறந்தமை

மின்னுநூல் விட்டுசித்தன் விரித்தவிப்

பன்னு பாடல்வல்லார்க்கில்லை பாவமே.

ய.

பதவுரை.

செம் நெல்— செந்நெல் தாந்யமானது

ஆர்— நிறைந்திருக்கிற

வயல்— கழனிகளாலே

குழ்— குழப்பட்ட

திருக்கோட்டியூர்— திருக்கோட்டியூரிலே

மன்னு — நித்பவாஸம் பண்ணுகிற

நாரணன் — நாராயணசப்தவாச்யனாய்

நம்பி — குணபூர்ணனான கண்ணன்

பிறந்தமை— அவதரித்த பாகாரத்தை,

மின்னு நூல்—விளங்காநின்ற யஜ்ஞோபவீத

த்தையுடைய

விட்டுசித்தன் — பெரியாழ்வார்

விரித்த— பாப்பி அருளிச்செய்ததாய்

இப்பன்னுபாடல்— ஜ்ஞானிகள் அநவரதம்

அதுரைந்திரும்படியான இப்பாசாங்களை

வல்லார்க்கு— கற்குமவர்களுக்கு

பாவம் இல்லை — பாபமில்லை.

(ஏ - அகை.)

வ்யா.—செந்நெலித்யாதி. செந்நெலாலே நிறைந்திருக்கிற வயல்களாலே குழப்பட்ட திருக்கோட்டியூரிலே, அலா தாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனாய்க்கொண்டு நித்பவாஸம் பண்ணுகிற, நாராயணசப்தவாச்யனாய் கல்யாணகுணபூர்ணனானவன் திருவவதரித்த பாகாரத்தை. மின்னுநூல் விட்டுசித்தன் விரித்த. பட்டப்பிரானாகையாலே விளங்காநின்றதுள்ள திருபஜ்ஞோபவீதத்தை யுடையாராய், ஸர்வவ்யாபகனான ஸர்வேசுவரனாத் தம் திருவுள்ளத்திலே வைத்துக்கொண்டிருக்கையாலே விஷ்ணுசித்தரென்னும் திருநாமத்தையுடையாரான பெரியாழ்வார், திருவவதரித்தகாலத்தில் உபலாபநாதிகளோடேகூட விஸ்தரேண அருளிச்செய்த. இப்பன்னுபாடல் வல்லார்க்கில்லை பாவமே. சஸ்யதையாலே விசேஷஜ்ஞானவர்கள் எப்போ

தும் சொல்லுமப்படியான இப்பாடலை ஸாதிப்பாயமாக வல்லவர்களுக்கு பகவ ததபவ விசேதியான பாபமில்லை. *

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு. வண்ண மோடு பேணி யுறி கொண்ட கை
வாய் பத்துக் கிடக்கில் செந்நெல் சீதம்.

(*)

ஆக- திருமொழி, சு- க்கு பாட்டு - பத்து 0.

அ.—தீழற்றிருமொழியிலே, “ திருக்கோட்டியூர் கண்ணன் சேசவன் நம்பி பிறந் தினில் ” என்று தொடங்கி, “ திருக்கோட்டியூர் மன்னு நாரணன் நம்பி பிறந்தமை ” என்று தலைக்கட்டுகையாலே திருவவதரித்தருளின ப்ரகாரத்தை தத்தாலோபவாளாகலோடே அதுபவித்து ஹ்ரீஷ்டா யருளிச்செய்தார்; இனிமேல், இப்படி திருவவதரித்தருளினவ னுடைய திவ்யவிக்ரஹ வையகூண்டபத்தை தத்தத்தாலத்தில் யசோதைப்பிராட்டி அதுப வித்தாற்போலே, தத்பாவயுக்தராய்க்கொண்டு திருவடிகளில் நின்றுத் திருமுடியவளவாக அதுபவித்த ப்ரகாரத்தை, அப்போது அவன் பேசின பாகாரத்தாலே ஆகரம் தோற்ற அருளிச்செய்கிறார்.

மு.—சீதக் கடலுள் ளமுதன்ன தேவகி.

கோதைக் குழலா ளசோதைக்குப் போத்தந்த

பேதைக் குழலி பிடித்துச் சுவைத்துண்ணும்

பாதக்கமலங்கள் காணீரே பவளவாயீர் வந்து காணீரே.

க.

பதவுரை.

சீதக்கடல் உள் குளிரந்தகடலில் உள்ளமு அமுது அன்ன- தாகப்பிறந்த பிராட்டியோடு

ஒத்த

தேவகி - தேவகிப்பிராட்டி

கோதை - பூமாலையல் அலங்கரிக்கப்பட்ட

குழல் ஆள் - சேசபாசத்தையுடைய

அசோதைக்கு - ப்சோதைப்பிராட்டிக்கு

போத்தந்த - போகவிட்ட

பேதை குழலி - பேதைமையையுடைய சிசு
வானது

பிடித்து - (திருக்கைகளால்) பிடித்து

சுவைத்து - ஆஸ்வாதித்து

உண்ணும் - (திருப்பவள் திவ்வைத்து) புலி

யா நின்றுள்ள

பாதக்கமலங்கள் - திருவடித்தரம்மாக்களை

வந்து காணீர்! - வந்துகாணுங்கோள்!

பவளவாயீர்! - பவளம்போல் சிவந்த அதா

த்தை யுடைய பெண்டிற்காள்!

வந்து காணீர்!! - (சுகு) வந்து பாருங்கோள்.

[“காணீரே” என்றதை இரட்டித்துச் சொன்

னதால் ஆதரத்தின்மிகுதி தோற்றுகிறது.]

வ்யா.—முதற்பாட்டு. சீதக்கடல் உள்ளமுதன்ன தேவகி. அனாதமாயையரிலே குளி ர்த்தியாறாத ஸமுத்தரத்திலே தேவபேரக்யமாகப் பிறந்த அமர்தம் புறவமுதாம்படி, “ அமு

தில் வரும் பெண்ணமுது" என்கிறபடியே உள்ளமுதாகப்பிறந்த பிரட்டியோடொத்த தேவகிப்பிரட்டி. அதாவது அவள் பிரோபகாசலையானுற்போலே, இவளும் பிரோபகாசலையென்றபடி. கொதைக் குழலா ளகோதைக்குப் போத்தந்த. பூமாலையாலே அலங்காரமான குழலையுடைய பரிசோதைப் பிரட்டிக்கு, போகவிட்ட - வாகிட்ட வென்றபடி. போத்தந்த வென்று - ஒரு முழச் சொல்லு. போத்தக் குழலி. (க) " ௧ - பூநிரம் - ௧ " என நுமப்போலே. போதை பருவத்துக்குத் தக்கவழி வில்லாமை. குழலி - பருவம் பிடித்துச் சுவைத்துண்ணும். திருக்கையாலே பிடித்துத் திருப்பவனத்திலே வைத்து ஆஸ்வாதித்த புஜிக்கும். (உ) "வ - ௧௦௧௪புரபு ராமபாஃஸுராயி உவாண வ - ௧௦௧௪புரபு. 1 சுபிஃவ - ௧௦௧௪ ஐயனிர - ௧௦௧௪ திபியிடு லெஷு ப - ௧௦௧௪ ம - ௧௦௧௪ வ - 11 இததரல. (க) "வி - ௧௦௧௪புரபு வ - ௧௦௧௪புரபு. 1 " "தேனமலரும் திருப்பாதம்" என்றும் சொல்லக்கேட்டிருக்கையாலே திருவடிகள் தன்னின் போக்பதைதன்னை பரிசுதிக்கைக்காக, பருவத்துக்கு அதுகுணமான வ்யாபாரம் செய்வாணுற்போலே செய்தாளுதல்; "வைபமேமும் கண்டாள்" என நுமப்படி. திருவயிற்றில்கிடக்கிற லோகங்களுக்கு, திறைச் சோறுக்கிளு னுதல். பாதிக்கமலங்கள் காணீரே. இப்படி யிருந்துள்ள திருவடித்தாமரைகளை வந்து காணுங்கோள். சுமலமென்கையாலே - திருவடிகளிலுண்டான நிறத்தையும், சைத்ய மார்தவ லெளரப்பாதிக்கையும் சொல்லுகிறது. பவளவாயீர் வந்துகாணீரே. பவளம்போலே சிவந்த அதரத்தையுடையீர் வந்துகாணுங்கோளென்று, பரிசோதைப்பிரட்டி, தான் அதுபவித்த அம்சத்தை ஸ்லாசியைகளாய் அதுபுபூஷிக்கனா யிருப்பாரையும் ச்லாசித்துக்கொண்டு அழைத்துக்காட்டின. பரிசுத்தாலே அருளிச்செய்தாராய்த்து. ... * க.

அ.—இரண்டாம்பாட்டு. திருவடிகளின் அகவாயை அதுபவித்தாராய் நின்றார் கீழ்: இப்பாட்டில்- திருவடிகளின் திருவுகிருடனே திருவிரங்களை யுபவதிக்கிறார்.

மு—முத்து மணியும் வயிரும் நன்பொன்னும்
தத்திப் பதித்துத் தலைப்பெய்தாற் போலெங்கும்
பத்து விரலுமணிவண்ணன் புதங்கள்
ஒத்திட்டிருந்தவா காணீரே யொண்ணுதலிர்வந்து காணீரே. உ.

பதவுரை.

முத்தும் மணியும்—முத்துக்களையும் தந்தங்களையும்
வயிரமும்— வயிரத்தையும்
நன் பொன்னும்— நல்ல பொன்னையும்
தத்திப்பதித்து— மறிமாறிப் பதித்து
தலைப்பெய்தாற்போல்— சேர்த்தாப்போல்
எங்கும்— எங்கும்
மணிவண்ணன்— மணிபோன்ற வர்ணத்தை
யுடைய கண்ணனுடைய

பாதங்கள்— திருவடிகளிலுள்ள
பத்து விரலும்— விரல்கள் பத்தும்
ஒத்திட்டு— தன்னிலேசேர்ந்து
இருந்த ஆ— இருந்தபடியை
காணீர்!— காணுங்கோள்!
ஒண் றதலீர்!!— அழகிய நெற்றியை யுடைய
பெண்ணிர்தான்!!
வந்து காணீர்!!— வந்துயாருங்கோள்!!
(“வ - அரைச.)

(அ) “முத்தச்சிகு” (உ) “வடதளமதிசய்யர்க்கதாரம்! சயித இவாரணவதாணகிபதாப்தும்- அகிமுகமுதரே ஜகந்நி மாதம் நிதிதி வைஷ்ணவ போக்ய விபஸ்யாவா.”
(க) “விஷ்ணுபிதி பரமே மத்வ உதஸு”

வ்யா.—முத்துமின்பாதி. திருவடிகளுக்குச் செம்பஞ்சசாத்துகிறபோது ஒன்பது விரலுக்கும் நவரத்நாவுணத்தையும்; மற்றொரு விரலுக்கு ஸ்வர்ண வர்ணத்தையும் பாபாகம் தோற்ற பாநிமாநிச்சாத்துகையாலே நவரத்நாவுண வடிவை யுடையவனுடைய திருவடிகளில் பத்து விரலும், முத்துமாணிக்கம் வயிரம் முதலான நவரத்நாவுணங்களும் நல்லபொன் னையும் பாநிமாநிப்பதித்துச் சேர்த்தாற்போலேயாய், திருவிரல்களினுடைய லக்ஷணத்தில் ஒன்றும் குறையின்றிக்கே எங்கும் தன்னில் சேர்த்திருந்தபடியைக் காணுகோள்; ஒள்கரிய நுதலையுடைய ரீக்கள் வந்து காணுகோளென்கை. முத்தும் மணியும் வயிரமுமென்றவிது. அல்லாத ரத்நங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். நுதல்நெறியி. * ௨.

அ.—மூன்றம்பாட்டு. திருவடிகளை அதுபவித்த வந்ததரம், திருக்கணைக்காலின் முகையதுபவிக்கோள்.

மூ.—பனைத்தோள் விளவாய்ச்சி பால்பாய்ந்த கொங்கை
அணைத்தாரவுண்டு கிடந்த விப்பிள்ளை
இணைக்காலில் வெள்ளித்தனைநின் றிலங்கும்
கணைக்காலிருந்தவா காணிரே காரிதையீர் வந்துகாணிரே. ருப.

பதவுரை.

பனை - மூங்கில் போன்ற
தோள் - தோள்களை யுடையனாய்
இள ஆய்ச்சி - இளமையப் பருவத்தை யுடைய
எளான ஆய்ச்சியின்
பால் பாய்ந்த கொங்கை - பால் சொரிகிற
முலையை
அணைத்து - திருக்கைகளால் அணைத்து
ஆர - திருவயிறு பூர்ணமாய்ப்படி
உண்டு - அமுதுசெய்து
கிடந்த - (களித்துக்) கிடந்த
இப் பிள்ளை - இந்த கர்ஷணனுடைய

இணை - சேர்த்தியழகையுடைய
காலில் - திருவடிகளில்
வெள்ளி தனைநின்று - வெள்ளித் தண்டை
நின்று
இலங்கும் - விளங்காநின்ற
கணை கால் இருந்தஆ - கணைக்காலிருந்த
படியை
காணிரே! - பாருங்கோள்!
காரிதையீர்! - அழகியபெண்களே!
வந்து காணிரே!
(ஏ - அகச.)

வ்யா.—பனைத்தோள்விளவாய்ச்சி. பசுமைக்கும் சுற்றுடைமைக்கும் செவ்விக்கும் வேப்போலேயிருந்துள்ள தோளையுடையனாய், பருவத்தால் இளையனான ஆய்ச்சியுடைய. இப்போது இவளை வர்ணிக்கிறது, அழகுக்கும் பருவத்துக்குமீடாக போகபரவசையா யிருக்கையன்றிக்கே, பிள்ளையை ஸ்நேஹித்து நோக்கிக்கொண்டு போருமவனென்னுபிடம் தோற்றுகைக்காக. பால்பாய்ந்த கொங்கை. ஸ்நேஹத்தாலே நெறித்துப் பால் சொரிகிற முலையை. அணைத்தாரவுண்டு கிடந்த விப்பிள்ளை. திருக்கைகளாலே அணைத்து வயிறு வுண்டு, அத்தாலே ஹர்ஷ்டனாய்க்கிடந்த விப்பிள்ளையுடைய. இணைக்காலி வித்தாதி. அந்நோர் யம் சேர்த்தி யழகையுடைய திருவடிகளில் வெள்ளித்தண்டைநின்று விளங்காநின்ற கணைக் காலின் அழகுருந்தபடியை, அதுபவ யோக்யரணவர்கள் வந்து காணுகோள். காரிதையீர் வந்துகாணிரே. அழகுடையவர்க ளாகையாலே அழகின் வாசியறியும் நீங்கள் வந்து காணு க்கோள். ருப.

அ.—நாளாம்பாட்டு. திருக்கணைக்காவி னழகை யதுபவித்த வாரந்தாம், திருமுழந்தானினழகை யதுபவிக்கொருர்.

பு.—உழந்தா னறறெய் யோரோத்தாவண்ண
இழந்தாளேரிவின லீத்தெழில்மத்தின்
பழந்தாம்பாலோச்சப் பயத்தாற் றவழந்தான்
முழந்தா ளிருந்தவா காணீரே முகிழ்முலையீர்வந்து காணீரே. சு.

பதவுரை.

உழந்தான்—சாமப்பட்டு தடாமில்சேர்த்தவ
எனைய
நதும் நெய்—மணமுமிக்க நெய்யை
ஒரோ தடா—ஒவ்வொரு தடாவாக
உண்ண—அமுதுசெய்த வானில்
இழந்தான்—(பிள்ளையை) இழந்தாளாக
நினைத்த தாய்
எரிவின—வயிற்றெரிச்சலாலே
நர்த்து—(கையைப்பிடித்து) இழுத்து
எழில் மத்தின்—அழகிய மத்திலே

பழம் தாம்பால்—(சுற்றிக்கடைந்து)பழகின
தாம்பாலே
ஓச்ச—அடிப்பதாக ஓங்க
பபத்தான்—அச்சத்தாலே
தவழந்தான்—(அத்தைத் தப்பிப்போவ
தாதத்) தவழ்ந்தவனுடைய
முழம் தான்—முழங்கால்கள்
இருந்த ஆ—இருந்தபடிபை
காணீர்—காணுங்கோள்
முகிழ்முலையீர்—முகிழ்த்த முலையையுடைய
பெண்களே!

வந்துகாணீர்;—

வ்யா.—உழந்தான். ஆபாஸித்தவன். கறந்து காய்த்துத் தோய்த்துக் கடைந்து வெண்ணையாக்கி யுருக்கித் தடாக்களிலே சேர்த்துவைத்த வருத்தத்தையெல்லாம் சொல்லுகிறது. நறநெய் ஓரோதடாவண்ண. நறுவிதான நெய்யை ஒவ்வொருதடாவாக ஒன்றும் சேஷிபாதபடியுண்ண. இழந்தான் எரிவினார் நர்த்து. 'உண்டநெய் பிள்ளைக்கு வாத்தியாது' என்று பிள்ளையை இழந்தாளாக நினைத்து, பயப்படுகைபால் வந்த வயிற்றெரிச்சலாலே கையைப்பிடித்திழுத்து. எழில்மத்தின் பழம் தாம்பாலோச்ச. அழகிய மத்திலே சுற்றிக் கடைந்து பழகின தாம்பாலே அடிப்பதாக ஓங்க. பயத்தால் தவழந்தான். 'பபத்தாலே அத்தைத்தப்புவதாகத் தவழ்ந்தவனுடைய. முழந்தாளிருந்தவா காணீரே. முழந்தானின் அழகிருந்தபடியைக்காணுங்கோள். முகிழ்முலையீர் வந்துகாணீரே. முகிழ்த்த முலையையுடையீர் வந்து காணுங்கோள். ... * சு

அ.—லீத்தாம்பாட்டு. முழந்தானினழகை யதுபவித்த வாரந்தாம், திருத்துடையி னழகை யதுபவிக்கொருர்.

பு.—பிறங்கிய பேய்ச்சி முலைகவைத் துண்டிட
றெங்குவான் போலே கிடத்தலிப் பிள்ளை
மறங்கொ ளிரணியன் மார்வைமுன் கீண்டான்
குறங்குகை வந்து காணீரே குலிமுலையீர் வந்து காணீரே. ரு.

பதவுரை.

முன்—முற்காலத்திலே
மறம் கொள்—தவேஷம் கொண்ட

இரணியன்—ஹிரணயனுடைய
மார்வை—மார்வை

கிண்டான்— பிளர்வனாய்;
பிறங்கிய— (கொடுமைமால் வந்த) பர
காசத்தையுடைய
பேய்ச்சி— புத்தையின்
முலை— முலையை
கவைத்து— (பசை அறுப்படி) ஆஸ்
வாதித்து
உண்டிட்டு— புறித்து

உறங்குவான் போலே— ஒன்றும் அழியாத
படி உறங்குவான் போலே
கிடந்த— கிடந்த
இப்பள்ளை— இரத்தபிள்ளையின்
குறங்குகளை— திருத்தடைகளை
வந்துகாணீர்!— வந்து காணுங்கோள்!
குவி முலையீர்!— குவியாநின்ற முலைகளை
புடைய பெண்கள்!
வந்துகாணீர்!— (ஏ - அசை.)

வ்யா.—பிறங்கியபேய்ச்சி முலைகவைத்துண்டிட்டு. களாய்த்தால் வந்த பாகசத்தையுடையபுடைய புத்தையுடைய முலையைப் பசைபறச் கவைத்து புறித்து. உண்டிட்டு என்று ஒரு முழுச் சொல்லு. உறங்குவான்போலே கிடந்தலிப்பிள்ளை. செய்த பாகசமம் ஒன்றும் தெரியாதபடி உறங்குவான்போலக்கிடந்த இப்பிள்ளை. மறங்கொளியாதி. பரஹலாத விஷயமான சிற்றத்தைபுடையனான ஹிரண்யனுடையமர்வை முறன்வந்திலே பிளந்து பொகட்டவனுடைய அச்சவசிடேதாற்படியிருக்கிற திருத்தடைகளை வந்துகாணுங்கோள். குவி முலையீர் வந்து காணீரே. குவிகிற முலையையுடைய ரீம்கள் வந்து காணுங்கோள். ... 10

அ.—ஆறும்பாட்டு. திருத்தடையினழகை யதுபவித்த வரந்தரம், திருக்கடிப்பதேசத் தினழகை யதுபவிக்கிறார்.

மு.—மத்தக்களிறு வசுதேவர் தம்முடைய
சித்தம் பிரியாத தேவகி தன் வயிற்றி
வந்தத்தின் பத்தாநாட் போன்றிய வச்சுதன்
முத்த மிருந்தவா காணீரே முகிழுகையீர் வந்து காணீரே. 5

பதவுரை.

மத்தக்களிறு— மத்த கஜங்களைபுடையபாண
வசுதேவர் தம்முடைய— ஸ்ரீவஸுத தேவ
ருடைய
சித்தம் பிரியாத— ஹீரதபுத்தைப் பிரி
யாத
தேவகிதன்— தேவகிப்பிராட்டியின்
வயிற்றில்— வயிற்றிலே
அத்தத்தின் பத்தாமரான்— ஹஸ்த நகைத்
ரத்துக்குப் பத்தாவதான திருநாளிலே
தோன்றிய— ஆவிர்ப்பவித்த

அச்சுதன்— அடுத்தாரை நழுவிட்டாததின்
ண்துடைய
முத்தம் இருந்த ஆ— † சண்ணம் இருந்த
படியைய
காணீர்!— காணுங்கோள்!
முகிழுகையீர்!— மந்தஸமிதமுடையபெண்
காள்!
வந்துகாணீர்!— (ஏ - அசை.)

† 'சண்ணம்' என்றும், 'முத்தம்' என்றும்,
'மெட்டு' என்றும் இவை (பாவிசர்களின்)
குறியுர வ்யவத்தத்துக்குப் படிபாய நாமக்களாக வழக்கு
தல் மடபு.

வ்யா.—மத்தவித்யாதி. மத்தகஜங்களை யுடையபாண ஸ்ரீவஸுதேவர் தம்முடைய ஹீரதபுத்துக்குத் தருதியாகப் பரிமாறுகிற தேவகிப்பிராட்டியின் வயிற்றிலே. அத்தத்தினித்யாதி. அத்தத்துக்குப் பத்தாநாளிலே. மங்களாசாஸை புராணையாலே விரேதிகள் அழி

(க) “அக்யுதபா நநா: தேவகிபூர்வஸந்த்யாயாமாவிர்ப்புத்தம்.”

மு.—வந்தமதலைக் குழாத்தை வலிசெய்து
தந்தக் களிறுபோற் ருனே வினாயாமே
நந்தன் மதலைக்கு நன்று மழகிய
உந்தியிருந்தவா காணீரே யொளியிழையீர் வந்து காணீரே. அ

பதவுரை.

வந்த— தன்னோடு வினாயாடவந்த
மதலை குழாத்தை— சிறு பிள்ளைகளின்
கட்டத்தை
வலி செய்து— பலாக்கரித்து
தந்த களிறுபோல்— (குவிந்த) கொம்பை
யுடைய ஆனைக்குட்டிபோலே
தானே— தானே (முக்யனாய்)
வினாயாமே— வினாயாடா நிற்கிற

நந்தன் மதலைக்கு— நந்த கோபர்குமரனான்
கண்ணனுக்கு
நன்றும் அழகிய— மிகவும் அழகியதான்
உந்தி— திருநாடி
இருந்த ஆ— இருக்கிற படியை
காணீர்!— காணுங்கள்!
ஒளி இழையீர்!— காந்தி மிக்க ஆபரணம்
களைபுடைய பெண்கள்!
வந்துகாணீர்!— (ஏ அசை.)

வ்யா.—வந்தவித்யாதி. தன்னோடே வினாயாடவந்ததன்னேராயிரம் பிள்ளைகளான
மதலைக்குழாத்தை, தானும் மதலையாபிருக்கச் செய்தே, அத்தனைபேரும் ஒருதலை, தா
னொருதலையாககின்று பலாக்கரித்து, கொம்புமுகிழ்த்த இளவாளை போலே தானே
பரதாரணய வினாயாமே. நந்தனிட்யாதி. இப்படி திரியா நிற்கச்செய்தே, ஸ்ரீநந்தகோபர்
ஸந்திதியில் ஸவிநயமாக வர்த்திக்கும் பிள்ளைத்தனத்தை யுடையவனுக்கு. நன்றமித்யாதி.
மிகவும் அழகியதான் திருவுந்தி யிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள். ஒளியிழையீர் வந்து
காணுங்கோள். இழை— ஆபரணம். அ.

அ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. திருவுந்தியினழகை யறுபவித்த வந்தாரம், திருவுதரத்
தினழகை யறுபவிக்கொர்.

மு.—அதிரூங் கடல்நிற வண்ணனை யாச்சி
மதுர முழையூட்டி வஞ்சித்து வைத்துப்
பதரப் படாமே பழந்தாம்பா லார்த்த
உதர மிருந்தவா காணீரே யொளியிழையீர் வந்து காணீரே. க

பதவுரை.

அதிரூம் கடல்நிற) கோஷிக்கிற கடலின்
வண்ணனை) கிறம்போன்ற நிறத்தை
யுடையவனை
ஆச்சி— இருத்தாயாரான யசோதை
மதுர முழையூட்டி—இனிய முழைப்பாலைவூட்டி
வஞ்சித்துவைத்து— வஞ்சனைசெய்துவைத்து
பதரப்படாமே— தன் நினைவு தப்பாதபடி
பழம் தாம்பால்— பழகின கயிற்றூலே.

ஆர்த்த— கட்டின
உதரம்— திருவயிறு
இருந்த ஆ— இருந்தபடியை
காணீர்!— காண்மின்!
ஒளி வளையீர்!— ஒளிமிக்க வளைபுடைய
பெண்கள்!
வந்துகாணீர்!— (ஏ - அசை.)

வ்யா.—அதிரும் கடல்நிற வண்ணனை. கோஷிக்கிற கடலின் நிறம்போலே சாமஹா மாள் நிறத்தை யுடையவனை. “கடல்நிறவண்ணன்” என்னவன்மந்திருக்கச் செய்தே, “அகிரும் கடல்” என்று விசேஷிக்கையாலே. இவனுடைய அடங்காமை தோற்றுவித்தது. ஆக்சி மதுரமுடையுடைய வஞ்சித்து வைத்து. பெற்ற தாயானவள் மதுரமான முலைப்பாலையுடைய, மேல், தான் இவனைக் கட்டித் தேடுகிற தயிபாதபடி வஞ்சித்துவைத்து. பதவித்யாதி. தன்னினைவு தப்பாதபடி, கன்றுகளும் பசுக்களும் கட்டிப்பழகி ஒழிஞ்சானமுட்டாய்க்கிடந்ததொரு தாம்பாலே கட்டின கயிற்றில் தழுப்பு காணலாய்ப்படி. யிருக்கிற வயிற்றினழிகருக் கிப்படியைக் காணுங்கோள். ஒளிவளையீர் வந்து காணீரே. ஒளியையுடைத்தான வளையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள்.

அ.—பத்தார்பாட்டு. திருவுதரத்தினழகை யதுபவித்த வந்தாரம், திருமார்வினழகை யதுபவிக்கிறார்.

மூ.—பெருமா வரலில் பிணிப்புண் டிருந்தங்
கிருமா மருத மிறுத்த விப்பிள்ளை
குருமா மணிப்புண் குலாவித் திகழும்
திருமார் விருந்தவாகாணீசே சேயிழையீர் வந்து காணீரே. 0.

பதவுரை.

பெரு மா வரலில் - மிகவும் பெரிதான உர
லோடு
பிணிப்புண்டு இருந்த- கட்டுண்டிருந்து
அங்கு— அத்தசையிலே
இரு மா மருதம்—இரண்டு பெரிய மருதமரங்
களை
இறுத்த— முறித்த
இப்பிள்ளை— இந்தபிள்ளையுடைய

குரு மா மணிப்புண்— மிகச் சிறந்ததான
கெள்வதுபாரணம்
குலாவி திகழும் - அசைந்து விளங்காநின்
துள்ள
திருமார்விருந்தகூ—திருமார்பிருந்தபடியை
காணீர்!— பாருங்கள்!
சே இழையீர்!—செவ்விய ஆபரணங்களையுடை
ய பெண்கள்!
வந்துகாணீர்!— (ஏ - அசை.)

வ்யா.—பெருமாவியாதி. மிகவும் பெரியவரலோடு கட்டுண்டிருந்து அத்தசையிலே அத்தையு மிழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்துபோய், தன்னை நலிவதாகச் சேர்ந்துநின்ற இரண்டு பெரியமருதங்களின் மடுவெசென்றுபுக்கு அவற்றைமுறித்த(குமுத்தனானவனுடைய, குருமா வித்யாதி. ச்ரேஷ்டபாய ச்லாக்பமான ஸ்ரீகௌஸ்தபமாகிற ஆபரணம் அசைந்து விளங்கா நின் துள்ள திருமார்வினழிகருந்தபடியைக் காணுங்கோள். சேயிழையீர் வந்துகாணீரே. இவ் வந்த ஆபரணங்களையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள்.

அ. பகிதோரம்பாட்டு. திருமார்வினழகை யதுபவித்தவந்தாரம், திருத்தோள் களினழகை யதுபவிக்கிறார்.

மூ.—நாள்களோர் நாலெந்து திங்க ளளவிலே
தானேநிமிர்ந்துச் சகடத்தைச் சாடிப்போய்
வாள்கொள் வகையெயிற் குருயிர் வவ்வினான்
தோள்களிருந்தவா காணீரே சுரிமுழலீர் வந்து காணீரே. கக

பதவுரை.

நாள்கள்— (திருவவதரித்தபின்புசென்ற)
நாள்கள்

ஓர் நாலு யீந்து திங்கள் அளவிலே — ஒரு
நாலெந்து மாதத்தளவிலே

சகடத்தை— சகடாஸுரனை

தானே நிமிர்ந்து— காலைத்துக்கி

சாடிப்போய்— உதைத்துவிட்டு,

வாள் கொள்— ஒளிகொண்டதாய்

வனை— வனைந்திருக்கிற

எயிறு— பற்களையுடைய பூதனைப்பின்

ஆர் உயிர்— அரிய உயிரை

வவ்வினான்— அபஹரித்தவனுடைய

தோள்கள் இருந்தஆ-தோள்களிருந்தபடியை

காணீர்!— காணுங்கோள்;

சுரி முழலீர்!— சுருண்ட குழலையுடையபெண்

காள்!

வந்துகாணீர்!—;

(ஏ + அசை.)

வ்யா. நாள்களோரித்யாதி. திருவவதரித்தபின்பு சென்ற நாள்கள் ஒருநாலெந்து மாதத்தளவிலே. மாலம் நாலென்றும், அஞ்சு என்றும் ஒன்பதென்றும் இருபதென்றும் தெரியாதபடி, இப்படி மயக்கி வருணிச்செய்தது மங்களாசாஸன பராகையாலே; தீர்ஷ்டிதோஷ பரிஹாரார்த்தமாக. தானேயித்யாதி. தனித்துக் கண்வளர்ந்தருளுகிற விடத்திலே அஸுராவேசத்தாலே நளிவதாக வந்து கிட்டெற சகடத்தை முலைவரவுதாழ்த்துச் சீறி நிமிர்ந்து, திருவடிகளாலே கட்டழியவுதைத்து. இவன் அந்நாந்தமாகத் திருவடிகளை நிமிர்ந்ததாலும் ப்ரதிகூலித்து வந்து கிட்டெகையாலே சகடம் பக்ரமாகத் தட்டிலையிறே. சாடிப்போயென்றது— சாடிவிட்டென்றபடி. வாள்கொள்த்யாதி. ஒளிவையுடைத்தாய் வனைந்திருக்கிற எயிறுகளையுடையுள்ள பூதனையுடைய முடித்தற்கரியவுயிரை அபஹரித்தவனுடைய. “பேய்ச்சி பெருமுலையுடையிரை வற்றவாங்கியுண்டவாயான்” என்னக்கடவதிறே. சகடாஸுர நிரஸனத்துக்கு முன்னே பூதநாதி நிரஸமாயிருக்க, மாறி வருணிச்செய்தது க்ரம விவக்ஷயாவன்று; ஹர்ஷாதிசயத்தாலே இன்னபடி சொல்லவே ணுமென்றறியாமை. எயிற்றை யுடையவனை எயிறு என்கிறது, “ஒண்டொடி” என்னுமாபோலே. தோள்களித்யாதி. அவள் முலைப்பாலோடே ஈயிரை வற்றவாங்குகிறபோது நெறித்த தோள்களினுடைய அழகிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள்; சுருண்ட குழலையுடையான ரீங்கள் வந்து காணுங்கோள். கக

அ. பன்னிரண்டாம்பாட்டு. திருத்தோளினைழகை யதுபவித்த வந்ததம், திருக்கைத்தலத்தினழகை யதுபவிக்கிறார்.

மூ.—மைத்தடங்கண்ணி யசோதைவளர்க்கீன்ற

செய்த்தலை நீலநிறத்துச் சிறப்பிள்ளை

நெய்த்தலை நெடியுஞ் சங்குநிலாவிய

கைத்தலங்கள் வந்து காணீரே கங்குழையீர் வந்து காணீரே. கஉ.

பதவுரை.

மைதடம் கண்ணி - கறுத்து விசாலமான
கண்ணையுடைய
அசோதை- யசோதைப்பிராட்டி;
வளர்க்கின்ற-வளர்க்கிற
தலை செய்- உயர்ந்த வயலிலே
நீலம் நிறத்து-கருநெய்தல்பூவின் நிறம் போ
ன்ற நிறத்தையுடையனான
சிறு பிள்ளை-சிறிய பிள்ளையுடைய
செய்- கூரியதான

தலை- துதியையுடைய
நேமியும்- திருவாழியும்
சங்கும்- திருச்சங்கும்
நிலாவிய- அமைந்திராநின் துள்ள
கைத்தலங்கள்- திருக்கைத்தலங்களை
வந்துகாணீர்!- வந்துகாணுங்கள்;
கனம் குழையீர்! -பொன்னுலசெய்த க்ரோத
ராபரணங்களையுடைய பெண்கள்!
வந்துகாணீர்!-; (ஏ-அஹம்.)

வியா. மைத்தங்கண்ணி. கறுத்துப் பெருத்திருந்துள்ள கண்ணையுடையவளென் னுதல்; அஞ்சநாலங்கர் தமாய் விஸ்தர்தமாயிருந்துள்ள கண்ணையுடையவ னென்னுதல். அசோதைவளர்க்கின்ற. இப்படி யிருந்துள்ள கண்ணையுடைய யசோதைப்பிராட்டி வைத்தகண் வரங்காமல் நோக்கிவளர்க்கிற. வளர்ப்பார் பலருண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், அவர்கள்வழி காட்டிக்கொடாதே தானேயேறே வளர்ப்பார்கள். செய்ததிலேயித்யாதி. பூவாமுள்ள க்ரோதத்திலே அப்போதலாந்த குவளைப்பூவின் நிறம்போலிருக்கிற நிறத் தை யுடையனான சிறுபிள்ளையுடைய. அவன் சீராட்டி வளர்த்த கீழகமுசுப்பெல்லாம் திருநிறத்திலே தோன்றும்படி யிருக்குமாயிற்று.

நெய்தலைநெயியும் என்கும் நிலாவிய. கூரியதுதியை யுடைத்தான திருவாழி யென்னு தல்; ஆயுத வாமாய்ததாலே நெய்யணிந்திருக்கும் திருவாழி யென்னுதல்; "கையெல்லாம் நெய்" என்கிற திருக்கையின் ஸ்பர்சத்தாலே நெய்ச்சுவடுமாறாத திருவாழி யென்னுதல். இப்படியிருக்கிற திருவாழியும், இதுபோலே கருதுமிடம் பொருதுவந்து கையில் நிற்க வும் வேண்டாதே, கைவிடாதேயிருந்து தன்னேசையாலே எதிரிகளை அழிக்கவல்ல ஸ்ரீபா ஞ்சஜர்பமும் நிரந்தரமாக வர்த்தியாநின் துள்ள கையும் ஆழ்வார்களுமான சேர்த்தியை ஒரோதசைகளிலே இவன்றான் இவளுக்கும் காட்டக்கூடுமே. கைத்தலமித்யாதி. திருக் கைத்தலத்தினழகை வந்து காணுங்கோள்; கனவிதாந் காதில் நீங்கள் வந்து காணுங் கோள். கருமென்று - பொன்னுலகவுமாம். கஉ

அ. பதின்மூன்றும்பாட்டு. திருக்கைத்தலத்தினழகை யதபவித்த வந்தாம்; திருக்கழுத்தினழகை யதபவிக்கொர்.

மூ.—வண்டமர் பூங்குழ லாய்ச்சிமகனாகக்

கொண்டேவளர்க்கின்ற கோவலர்குடற்கு

அண்டமு நாடு மடங்க விழங்கிய

கண்டபிருந்தவா காணீரே காரிகையீர் வந்து காணீரே. கஉ

பதவுரை.

வண்டு அடர்- வண்டுகள் படிந்திருக்கிற | ஆய்ச்சி- யசோதைப் பிராட்டியானவள்
பூ குழல்-பூவோடுகூடினகுழலையுடையளான | மகனாக- (தன்) புத்திரனாக

❖ முசுமுசுப்பு- சாத்தை. [ஈடுபெறு]

கொண்டு— ஸ்கிகரித்து
வளர்க்கின்ற— வளர்க்கிற
கோவலர் சூட்டற்கு— கோபசூமாரனுக்கு
அண்டமும்— அண்டங்களைபும்
நாமி— (அவற்றினுள்ளேகிடக்கிற) சேதநா
சேதநங்களைபும்.

அடங்க— முழுதும்
விழுங்கியட— விழுங்கின (கபளிகரித்த)
கண்டம்— திருக்கழுத்து
இருந்த ஆ— இருந்தபடிபை
காணர்!— காணுங்கள்;
காரிகையர்!— அழகியபெண்கள்!
வந்துகாணர்!; (ஏ - அகச.)

வ்யா. வண்டமித்தயாதி. பிள்ளைகள் அனுங்காமைக்காகத் தாய்மார் தங்களை யலங்
கரித்துக்கொண்டிருப்பார்களாய்த்து; அப்படியே இவளும் காலபுஷ்பங்களைப்பலகா லும்
முடிக்கையாலே மதுபாசம்பண்ணும் வண்டுகளுக்கு வஸ்தவப்பூமி இவள் குழலிறே. ஆகை
யாலே வண்டுகள் படித்துகிடக்கிறபூவோடேகூடின குழலையுடையாளான யசோதைப்பிராட்டி
தன்மகனாக ஸ்ரேஷ்ணித்துக்கொண்டு வளர்க்கிற பூநீரந்தோர்ப்மகனுக்கு. இவர் அடியறிந்
தவராகையாலே “மகனாகக்கொண்டு” என்கிறார்; அவள், “தன்மகன்” என்றிறே நினை
த்திருப்பது.

அண்டமித்தயாதி. அண்டத்தைபும் அண்டார்த்தர்வாத்திகளான சேதநாசேதநங்களை
யும் திருவயிற்றில் ஒருபுடையிலே அடக்கும்படி விழுங்கின வென்னுதல்; என்றும் பிறி
கதிர்ப்படாதபடி எல்லாவற்றையும் சேரவிழுங்கின வென்னுதல். கண்டமித்தயாதி. இப்படி
யிருந்துள்ள திருக்கழுத்தி னழகிருந்தபடியைக் காணுங்கோள்; அபிருபைகளான நீங்
கள் வந்து காணுங்கோள். காரிகையார் - அழகுடையவந்தரீகள். கரு.

அ. பதினாலம்பாட்டு. திருக்கழுத்தினழகைய துபவித்த வந்தாரம் திருப்பவளத்
தினழகை பதபவிக்கிறார்.

மூ.—என் தொண்டைவாய்ச் சிங்கம் லாவென்றெடுத்துக்கொண்டு
அந்தொண்டைவா யமுதா தரித்தாய்ச்சியர்
தந்தொண்டை வாயாற் றருக்கீப் பருகுபிசு
செந்தொண்டைவாய் வந்துகாணீரே சேயினழயீர் வந்துகாணீரே. கரு

பதவுரை.

தொண்டை வாய்— “கொவ்வவக்களிபோன்ற
அதரத்தையுடைய
என் சிங்கம்!— என்னுடைய சிங்கக்குட்டி
போன்ற குமாரனே!
வா என்று— வருக” என்று
எடுத்துக்கொண்டு— ஒக்கலையி லெடுத்துத்
கொண்டு
ஆய்ச்சியர்— இடைப்பெண்கள்
அம் தொண்டை— அழகிய கொவ்வைக்கனி
போன்ற
வாய்— திருஅதரத்தில் (வந்துகிற)
அமுதம்— அமர்த்ததை.

ஆதரித்து— விரும்பி
தம்— தங்களுடைய
தொண்டை வாயால்— கோவை வாயாலே
தருக்கிட நெருக்கி
பருகும்— பாசம் பண்ணுகிற
இச்செம் தெரண்டைவாய்— இந்த சிவந்த கோ
வைவரையை
வந்துகாணீர்!— வந்துபாருங்கள்;
சேஇனழயீர்!— செவ்விய ஆபரணத்தையுடைய
பெண்கள்!
வந்துகாணீர்!; (ஏ - அகச.)

வ்யா. என் தொண்டையித்யாதி. ஆ தொண்டையோலே பிருக்கிற திருப்பவளத்
தையும் ஸ்ரீஹமக் கன்றுபோலே செருக்கையுமுடையனா பிருக்கிறவிவண பென்னுடையவ
னென்று அபிரமிதித்து வாவென்று அழைத்து எடுத்துக்கொண்டு இடைப்பெண்களெல்லா
ரும் அழகிய தொண்டையோலே பிருக்கிற திருவதரத்தினுறுகிற அய்யத்தத்தை ஆகரித்
துத் தங்கள் கோவைவாயாலே நெருக்கிப் பாடப்பண்ணுகிற. தருக்கிப் வருகுமென்று -
செருக்கிப்பருகு மென்னவமாம். இச்சேத்தொண்டை யித்யாதி. இப்படி அவர்கள் பருகப்
பருகப்பின்னையும் சிவப்புமாறாதேயிருக்கிற திருப்பவளத்தை வந்து காணுங்கோள்; சிவந்த
ஆரணங்களை யுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... * கச.

அ. பதினாற்பாட்டு. திருப்பவளத்தி னழகையறுபவித்த வந்தமம் திருமுத
மண்டலத்தின் ஸமுதாய சோபையை யறுபவிக்கிறார்.

மூ.—நோக்கி யசோதை நுணுக்கிய மஞ்சளால்
நாக்குவழித்து நீராட்டு மிந்நம்பித்து
வாக்கு நயநமும் வாயு முறுவலும்
மூக்கு மிருந்தவா காணீரே மொய்குழலீர் வந்துகாணீரே. கரு.

பதவுரை.

அசோதை— யசோதைப்பிராட்டி	நயநமும்— திருக்கண்களும்
நோக்கி— (திருமேனியின் மென்மைக்குத்	வாயும்— திருவதரமும் (அல்லது) வாய்க்
தருகியாய்ப்படி) பார்த்து	தருக்கிற
நுணுக்கிய— அரைத்த	முறுவலும்— மந்தஸிமதமும்
மஞ்சளால்— மஞ்சள்காப்பாலே	மூக்கும்— மூக்கும்
நாக்கு வழித்து— நாக்கை வழித்து	இருந்த ஆ— இருந்தபடியை
நீராட்டும்— திருமஞ்சனம் பண்ணுகிற	காணீர்!— பாருங்கள்;
இந்நம்பிக்கு— இந்த பூர்ணகுணனை	மொய் குழலீர்!— செறிந்த குழலையுடைய
கண்ணனுக்கு	பெண்கள்!
வாக்கும்— வாக்கும்	வந்துகாணீர்!— (ஏ - அசை.)

வ்யா. நோக்கியித்யாதி. திருமேனியின் லௌகுமார்ய மறியும் யசோதைப்பிராட்டி.
அதுக்குத் தருகியாய்ப்படி பார்த்து நேராகவரைத்த மஞ்சள் காப்பாலே திருநாவைவழித்து
திருமஞ்சனம் செய்யப்படி விதேயதபா பூர்ணனை விவனுக்கு வாக்குமித்யாதி. மாதா.
முதலானவை நாமக்காணும் பண்ணுகிற வாக்கும், 'எண்ணிப்பாரீர் எண்ணிப்பாரீர்' என்ன
அவர்களைக் கடக்கித்திற திருநாயகங்களும் மந்தஸிமதம்செய்ய உபகரமிக்கிற திரு அதாஸ்பு
ரணமும் அந்த ஸ்புரணத்தோடே கூடின மந்தஸிமதமும், “ மாட்டுயர் கற்பகத்தின் வல்லி
யோ கொழுந்தோ வறியேன் ” என்று நிய ஸத்தேஹஜகமரான திருமூக்குமுகிற விச்
சேர்த்தி யழகிருந்தபடி காணுங்கோள்; செறிந்த குழலையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்
கோள். ... * கரு.

அ. பதினாற்பாட்டு. ஸமுதாய சோபையின் நடுவே அறுபவித்த திருக்கண்களின்
அழகு பின்னுட்ட, அத்தை யறுபவிக்கிறார். அதுதன்னில் எல்லாவற்றுக்கும் பின்பறுப

வித்தது திருமுக்கினழகிறே. திருமுக்குக்கும் திருக்கண்களுக்கும் ஒருசேர்த்தி யுண்டே. அத்தாலும், பாதாநிகேசமதபவித்து வருகிற அடைவுக்குச் சேர்ந்த தாகையாலும் திருக் கண்களிலே சுழியாறுபட்டு அதுபவிக்கிறார்.

மூ.—விண்கொளமர்கள் வேதனைதீர முன்
மண்கொள் வசுதேவர் தம் மகனாய் வந்து
திண்கொளகாரைத் தேயவளர்கின்றான்
கண்களிருந்தவா காணீரே கனவளையீர் வந்துகாணீரே. மக.

பதவுரை.

விண் கொள்— ஸ்வர்காதிதிலாகங்களை யிருப்
பிட மாகவுடைய
அமர்கள்— இத்தராதி தேவதைகளின்
வேதனை— துன்பமானது
தீர— திரும்படியாக
முன்— முன்னே
மண் கொள்— பூமியை இருப்பிடமாகவுடைய
வசுதேவர்தம்— வஸுதேவருக்கு
மகனாய்வந்து— புத்தராய்வந்து அவதரித்து
திண் கொள்— வலிமை கொண்ட

அசுரர்— அஸுரர்கள்
தேபு— கூடியிருப்படி
வளர்கின்றான்— வளராதிற்கிற கண்ணுடைய
கண்கள் இருந்த ஆ— திருக்கண்களிருந்த
படியை
காணீர்!— காணுங்கள்! ;
கனம் வளையீர்!— பொன் வளையையுடைய
பெண்கள்!
வந்துகாணீர்!— (ஏ- அசுச.)

வ்யா. விண்கொளத்தியாதி. அவதாரப்பரியோஜனம் ஸ்ரது பரித்ராணதிக ளாகையாலே ஸ்வர்காதி லோகங்களை யிருப்பிடமாக வுடைய இத்தராதி தேவர்களுக்கு அஸுரப்ரகார்திக ளால் வரும் துக்கம் போம்படியாக முன்னே பூமியை யிருப்பிடமாகவுடைய ஸ்ரீவஸுதேவ ருக்கு புத்தராய் வந்தவதரித்து, தண்ணீர்ப்பற்றச் சிறைப்பட்டிருக்கிற ஸ்ரீவஸுதேவர் துக்கத்தைத்தீர்த்து, பின்னை தேவர்கள் துக்கம் தீர்க்கக்காக முன்னே யிங்கேவந்தவரித் தாலாய்த்து. “தந்தைகாஸில் விலங்கறவந்து தோன்றிய தோன்றல்” என்னக்கடவதிறே. திண்கொளத்தியாதி. காயபலமும் மனோபலமுமுடையரான அஸுரர்களானவர்கள் கூடியித் துச் செல்லும்படியாகத் தான் வளராதிற்கிறவனுடைய. இவன் கால் நெடுக நெடுக அஸுர வர்கம் கூணமாய்விட்டதிறே. கண்களத்தியாதி. இப்படி அதுகலரகூணமும் பரதிகல நிரஸமும் பண்ணுமிடத்தில் இவர்கள் தழைக்கவும் அவர்கள் கூடியிக்கவும் கடாக்கிற்கும் திருக்கண்களினழகிருக்கிறபடியைக் காணுங்கொள் ; பொன்னாலே செய்தவளையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கொள். ௧௬.

அ. பதினேழாம்பாட்டு. திருக்கண்களினழகை யதபவித்த வந்ததாம் திருப்புரு வத்தினழகை யதபவிக்கிறார்.

மூ.—பருவம் நிரம்பாமே பாரெல்லாமுய்ய
திருவிண்வடிவொக்குந் தேவசிபேற்ற
உருவகரிய வொளி மணிவண்ணன்
புருவமிருந்தவா காணீரே பூண்முலையீர் வந்து காணீரே. கள்.

பதவுரை.

பருவம்— வயது
நிரம்பாமே— முதிருவதற்கு முன்னமே
பார் எல்லாம்— உலகமெல்லாம்
உய்ய— உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக
திருவிண் வடிவு ஒக்கும்— பெரியபிராட்டி.
யோடொத்த ஸ்வபாவத்தையுடையாளான
தேவகி— தேவகிப்பிராட்டி.
பெற்றம்— (நோற்றுப்) பெற்ற
உருவு கரிய— ரூபத்தால் கறுத்தாய்

ஒளி— உஜ்ஜ்வலமான
மணி— மணிபோன்ற
வண்ணம்— வடிவையுடையவனுடைய
புருவம்— திருப்புருவங்கள்
இருந்த ஆ— இருந்தபடியை
காணீர்!— காணுங்களேள்! ;
பூண் முலையீர்!— ஆபரணம் பூண்ட முலையை
உடைய பெண்காள்!
வந்துகாணீர்!— (ஏ-அரசு.)

வ்யா. பருவமித்யாதி. சக்ரவர்த்தித் திருமகனைப்போலே பருவம் நிரம்பினபின்பு விரோதிகளை நிரஸித்து லோகத்தை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைபன்றிற்கே, பருவம் நிரம்புவதற்குமுன் னே *கிண்கொள் அசுரரைத் தேபவளருகையாலே லோகமெல்லா முஜ்ஜீவிக்கும்படியாக, பூதநாசகடபமனாரீஜுநாதிகளைத் தொட்டில் பருவமே பிடித்திறே நிரஸித்துச் சென்றது. திருவிண்வடிவோக்கும் தேவகிபெற்ற. லக்ஷ்மீதுவ்யஸ்வபாவையான தேவகிப்பிராட்டி இப்படிக்கிடாக நோற்றுப் பெற்ற. திருவிண்வடிவொக்கு மென்கையாலே கீழ் “ உள்ளமுதன்ன தேவகி ” என்றது இங்கே ஸ்பஷ்டமாயிற்றிறே.

உருவித்யாதி. ரூபத்தால் கரியதாய் உஜ்ஜ்வலமாயிருந்துள்ள மணிபோன்ற வடிவையுடையவனுடைய. புருவமித்யாதி. மதநன் சுருப்புச்சிலைபோலே யிருக்கிற திருப்புருவங்களினழகைக் காணுங்களேள்; ஆபரணலங்கர்தயான முலையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்களேள். ... * கள.

அ. பதினெட்டாம்பாட்டு. திருப்புருவத்தினழகை யதபலித்த வளந்தரம், திருமகர்க்குழையி னழகை யதபலிக்கிரார்.

மூ—மண்ணு மலையுங் கடவு முலகேழும்
உண்ணுந்திறத்து மசிழ்ந்துண்ணும் பிள்ளைக்கு
வண்ணமெழில்கொண் மகர்க்குழையிவை
திண்ணமிருந்தவா காணீரே சேயிழையீர் வந்து காணீரே. சுஅ

மண்ணும்— பூமியையும்
மலையும்த— பர்வதங்களையும்
கடலும்— ஸமுத்ரங்களையும்
உலகு ஏழும்— ஸப்தலோகங்களையும்
உண்ணும் திறத்து— திருவயிற்றில் வைக்கிற வளவில்
மசிழ்ந்து— உகந்து
உண்ணும்— திருவயிற்றிலே வைத்த
பிள்ளைக்கு— பாலனுக்கு

எழில் வண்ணம் கொள்— அழகிய திருநிறம் கொண்ட
மகர்க்குழை— திருமகர்க்குழைகளான
இவை— இவற்றின்
திண்ணம்— திண்மை
இருந்த ஆ— இருந்தபடியை
காணீர்!— காணுங்களேள்! ;
சே இழையீர்!— அழகிய ஆபரணங்களை யுடைய பெண்காள்!
வந்துகாணீர்!— (ஏ-அரசு.)

வ்யா. மண்ணுயித்யாதி. ஸர்வாதாரமான பூமியும், பூமிக்காதாரமான பர்வதங்களும், பூமிக்கு ரக்ஷகமான ஸமுத்ரங்களும், மற்றுமுண்டான ஸகல லோகங்களும் ப்ரளயத்தொள்ளாதபடி திருவயிற்றிலே வைக்கிறவளில், 'இவற்றை ரக்ஷிக்கப்பெற்றோமே!' என்னும் உகப்பாலே இதுவே தாரகமாகத் திருவயிற்றிலேவைத்த பாலனுக்கு. வண்ணயித்யாதி. திருமேனிக்கு பரபாகமான திருநிறத்தையும் ஸ்வஸம்ஸ்தாந வைசிரியால் வந்த அழகையுமுடைய திருமகர்க்குழைகளான விவற்றினுடைய, கண்டவர்கள் கண்ணையும் நெஞ்சையும் கவரும்படியான திண்மை யிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள்; - முகிய ஆபரணங்களாலே அலங்கரித்தகளான ரீங்கள் வந்து காணுங்கோள். சுடி

அ. பத்தொன்பதாம்பாட்டு. திருமகரக் குழையினழகை யதபலித்த வந்ததாம், திருநெற்றியினழகை யதபலிக்கிரார்.

மு.—முற்றிலுந் தூதையு முன்கைமேற் பூவையும்
சிற்றிலிழைத்துத் திரிதருவோர்களைப்
பற்றிப் பறித்துக் கொண்டோடும் ப்ரமன்றன்
நெற்றியிருந்தவா காணீரே நேரிழையீர் வந்து காணீரே. சுடி

பதவுரை.

சிறு இல்— சிறிய வீடுகளை

இழைத்து— கட்டி

திரிதருவோர்களை— திரிகிறபெண்களுடைய

முற்றிலும்—(மணல்கொழிக்கிற) சிறு சுள்கு
களையும் [சிறு முறம்]

தூதையும்—(மணற்சோறுக்குகிற)சிறியபாளை
களையும்

முன்கைமேல்—முன்கைமேல் நின்று விளையா
டுகிற

பூவையும்— நாகனைவாய்ப் புள்ளியும்

பற்றி— கையைப்பிடித்து

பறித்துக்கொண்டு — அபஹரித்துக்கொண்டு
ஓடும் — ஓடுகிற

ப்ரமன்றன்— (தீம்பில்) தலைவனுளவனுடைய
நெற்றி — திருநெற்றி

இருந்த ஆ— இருந்தபடியை

காணீர்! — காணுங்கோள்;

நேர் இழையீர்! — நேரிதான ஆபரணங்களை
உடையபெண்கள்!

வந்துகாணீர்!—; (ஏ - அசை.)

வ்யா. முற்றிலுயித்யாதி. கொட்டகமிட்டு விளையாடித்திரிகிற பெண்களை, மணல்கொழிக்கிற சிறு சுள்கையும் மணற் சோறுக்குகிற சிறுபாளையையும், முன்கைமேல்வைத்துப் பேச்சுக்கொண்டு விளையாடும் பூவையையும், பூவை- நாகனைவாய்ப்புள். பற்றியித்யாதி. கையைப்பிடித்து, வன்மையாலே பறித்துக்கொண்டு பிடிக்கொடாமல் ஓடும் தீம்பில் தலைவனுளவனுடைய. நெற்றியித்யாதி. அந்த ஆபரணத்தாலே குறுவெயர்ப்பு அரும்பின திருநெற்றியினழகைக் காணுங்கோள்; துண்ணியதான ஆபரணங்களையுடைய ரீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ஆபரணத்துக்கு தட்பமாவது- தொழிலினுடைய ஸௌக்க்யம்மாதல்; ஸௌகுமார்யாதுகுணமான லாகவமாதல். சுடி

அ. இருபதாம்பாட்டு. திருநெற்றியினழகை யதபலித்த வந்ததாம், திருக்குழை
னழகை யதபலிக்கிரார்.

மூ.—அழகிய பைம்பொன்னின் கோலங்கைக்கொண்டு
கழல்கள் சதங்கை கலந்தெங்கு மார்ப்பு
மழகன்றினங்கண் மறித்துத் திரிவான்
குழல்களிருந்தவா காணீரே குவிமுலையீர் வந்து காணீரே. உடு

பதவுரை.

அழகிய - அழகியதாய்
பை. பொன்னின் - பசும்பொன்னால் செய்யப்
பட்ட
கோல் - கோலை
அம் கை - அழகிய கையாலே
கொண்டு - பிடித்துக்கொண்டு
கழல்கள் - திருவடிகளில் சாத்தி யிருக்கிற
விரக்கமுல்களும்
சதங்கை - சதங்கைகளும்
கலந்து - சேர்ந்து
எங்கும் ஆர்ப்பு - எங்கும் ஒலிக்க

மழம் - இளமை பொருந்திய
கன்று இனங்கள் - கன்றுகளின் கூட்டங்களை
மறித்து - மடக்கி
திரிவான் - திரிகிறவனுடைய
குழல்கள் - திருக்குழல்கள்
இருந்த ஆ - இருந்தபடியை
காணீர்! - பாருங்கள்;
குவி முலையீர்! - குவியும் முலைகளையுடைய
பெண்கள்!
வந்துகாணீர்! - (ஏ - அகை.)

வ்யா. அழகியவியாதி. கண்டவர்கள் கண்ணுக்கழகியதாய், பசும்பொன்னாலே
சுமைந்திருப்பதான கோலை, கன்றுகளோடு நிக்கைக்கு உபகரணமாக வெறும்புறத்திலே
ஆலத்திவழிக்கவேண்டுமபடி அழகியதான கையிலே பிடித்துக்கொண்டு, கழல்களிடையாதி,
கன்றுகளை மறிக்கக்காக அநிரவோடுகையாலே திருவடிகளிலே சாத்தியிருக்கிற விரக்கமுல்
களும் சதங்கைகளும் தன்னிலே கலந்து எங்கு மொக்க தவனிச்சு. மழகன்றியாதி. இளங்
கன்றுகளினுடைய திரைகளைக் கைகழியப்போகாமல் மடங்குவித்து ஸஞ்சரியாநின்றவளவ
னுடைய. குழல்களிடையாதி. “நெறித்த குழல்களை நீக்க முன்னோடி” என்பதபடியே
அநிரவோடுகையாலே அகைத்து நீக்கிச்செல்லும் திருக்குழலின் அழகிருக்கிறபடியைக்கா
ணுங்கோள்; குவிகிற முலையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். உடு

அ. நிகமத்தில் இத்திருமொழிகற்றார்க்கு பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—கருப்பார் குழலி யசோதை முன்னோன்ன
திருப்பாதகேசத்தைத் தென்பதுவைப்பட்டுன்
லிருப்பாலுரைத்த லிருபதோடொன்றும்
உரைப்பார்போய் ஷைகுந்தத் தோன்றுவர் தாமே. உக

பதவுரை.

கரும்பு ஆர் - வண்டுகள் படிந்து கிடக்கும்
படியான
குழலி - மயிர்முடியையுடைய
அசோதை - யசோதைப் பிராட்டியானவள்

முன் - அவதாரஸமயத்தில்
சொன்ன - (அயல்பெண்களுக்கு அழைத்துக்
காட்டிச்) சொன்ன
திருப்பாத கேசத்தை - பாதாதிசேசரந்த வர்
ணந்ததை

தென் புதுவை- அழகிய வில்லிபுத்தூருக்கு
நிர்வாஹகனான
பட்டன்- பட்டாரிரான்
விரும்பால்- மிக்க ஆதரத்தால்
உரைத்த- அருளிச்செய்த
இருபதோடு ஒன்றும்- இருபத்தொரு பரசு
ரங்கமாயும்

உரைப்பார்தாம்- கற்குமவர்கள்
போய்- (பிரகர் தி மண்டலத்தைக்கடந்து)
போய்
வைகுத்தத்து- ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே
ஒன்றுவர்- பொருந்தி யிருப்பார்கள்.
(ஏ - அனசு.)

வ்யா. சுருப்பார்க்குமலியித்யாதி. மெல்லொற்று வல்லொற்றாய், சுருப்பாரென்கிறவிறு, சுருப்பாரென்று கிடக்கிறது. குழுவில் முடித்த பூக்களின் மதுவைப்பாடும் பண்ணுக்கைக்காக வண்டுகள் எப்போதும் படிந்து கிடக்கும்படியான குழுவையுடைய யசோதைப்பிராட்டி. முன் சொன்ன. திருப்பாதகேசத்தை. அவதார ஸமகாலத்திலே அதுபவித்து, பிறர்க்கும் அழைத்துக்காட்டிச்சொன்ன பாதாதிக்கேசத்தை. தென்னித்யாதி. அழகிய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகராய் பராஹ்மேணுத்தமரான பெரியாழ்வார் அத்தா தாத் தோடே அருளிச்செய்த. அவனுடைய ஆதரத்தளவு மன்றிறே யிவருடையவாதரம்.

“கோதைக்குமுலாளசோதை” “பனைத்தேதாளிளவாய்ச்சி” “மைத்தபங்கண்னியசோதை” இத்தயாதிகளாலே யசோதைப்பிராட்டியை வர்ணித்துச் சொன்னவையும், “உழந்தாள் ஈதுறைய” “அதிருக் கடல்நிற வண்ணன்” “நோக்கி யசோதை” இத்தயாதிகளாலே அவனுடைய சேஷ்டிதங்களுக்கச் சொன்னவையும், “மறங்கொளிரணியன் மார்வை முன்கீண்டான்” “இருமாமருதமிதுத்த விப்பிள்ளை” “சுடத்ததைச் சாடிப் போய் வாங்கொள்வனை யெயிற்றருயிர் வவ்வினன்” இத்தயாதிகளாலே இவனுக்கு நிருபகமாக வருளிச்செய்த அவதாரார்த்த சேஷ்டிதங்களும், இவ்வவதாரார்த்தத்தில் உத்தரகால சேஷ்டிதங்களுமெல்லாம், அவதாரகாலத்துக்குப் பிற்பாடாயிருக்கக்கூடியதையும் உபயோகிப்பதற்குப் பெறுகையாலே ஸர்வகாலத்திலுள்ளதும் பாகாசிக்கும்படியான தகை பிறந்த இவர் இவ்விஷயத்தில் ஆதாராகியதாலே அருளிச்செய்தாராயித்தனை.

யசோதைப் பிராட்டியுடைய ஸ்ரேஹத்தை யுடையராய்க்கொண்டு அதுபவித்ததும் இவன் பாதாதிக்கேசமதுபவித்துப்பிறர்க்குக்காட்டின கட்டளைபிரே பேசினதுமான விதுவே, அவளோடு இவர்க்கு ஸாம்பம். ஆகையாலே, “அசோதை முன்சொன்ன திருப்பாதகேசத்தைத் தென்புதுவைப் பட்டன் விரும்பா லுரைத்த” என்றருளிச்செய்தாராய்த்து. இந்த ந்யாயத்தாலே மேலில் திருமொழிகளிலும் இப்படி வந்தவற்றிற்கு வகையிட்டுக் காட்டுகொள்வது. இருபத்தோடொன்றுமுறைப்பார், இருபத்தொருபாட்டையும் ஸாபிராயமாகச்சொல்லுவாரென்னுதல்; பாவபந்தமில்லையே யாகிலும் சப்தமாதரத்தைச் சொல்லுவாரென்னுதல். போயித்யாதி. இவ்விஷயத்தை பரிபூரணதுபவம் பண்ணலாம்படியான ஸ்ரீவைகுண்டத்திலேபோய் “சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டு” என்கிறபடியே அவனை யதுபவித்து மங்களாசாஸனம் பண்ணிக்கொண்டு ஒரு காலமும் பிரிவின்றி யிருக்கப்பெறுவர். ... உக.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சாணம்.

அடிவரவு—சீத முத்துப் பனை உழ பிற மத்தம் இருங்கை வந்த அதிரும்
பெருமா நான் மை வண்டு என் கோக்கி விண் பருவ மண் முற்றில்
அழகிய சுருப்பார் மாணிக்கம்.

—(*)—

ஆக- திருமொழி, உ- க்ரு, பாட்டு- ஈக.

அ. கீழிற்றிருமொழியிலே- திருவடிகள் தொடங்கி திருமுடியள்வுமுண்டான இவ்
யாவயவங்களை யசோதைப்பிராட்டி அறுபலித்த ப்ரகாரத்தை, தக்காலம்போலே மிகவும்
விரும்பி யறுபலித்தாராய்கின்றார்; இனிமேல், வளர்பிள்ளையைத் தொட்டிலிலே வளர்த்தித்
தாலாட்டின ப்ரகாரத்தை, தக்காலம்போலே விரும்பி யறுபலித்துப் பேசுகிறார். ஸர்வஸ்
மாந்நாராய் அவாப்த ஸமஸ்தகாமாய் ஸர்வப்ரகார நிரபேக்ஷணப் நாராயணசப்தவாச்யமுன
ஸர்வேச்வரன், யாதோரிடத்திலே யாதொரு திருமேனியோடே அவதரித்தாலும் அவனு
டைய ஸ்திதி கமர சயநாதிகளைக் கண்டால் மிகவும் விரும்பித்தவர்களால் ஆணவளவும் கிஞ்சித்
கரித்தன்றி நிற்க வொண்ணாதிறே ப்ரஹ்மேசாகாதிகளுக்கும். இத்தை, யசோதைப்பிரா
ட்டி மனோகித்துக் கண்டாளாகச்சொல்லித் தாலாட்டின ப்ரகாரத்தை, தாம் * மயர்வற மதி
நல் மருளப்பெற்றவ சாகையாலே தக்காலம்போலே ப்ரத்யக்ஷமாகக்கண்டு மிகவும் உகந்து
அவனுடைய மேன்மையையும் நீர்மையையு மருளிச்செய்து தாலாட்டுகிறார்.

அ. முதற்பாட்டு. அண்டாதிபதியான ப்ரஹ்மா, இவனுடைய பருவத்துக் கது
குணமாகப் பண்ணின கிஞ்சித்தாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

மு.—மாணிக்கங்கட்டி வயிரமிடைகட்டி.

ஆணிப்பொன்னாற்செய்த வண்ணச்சிறுத்தொட்டில்

பேணியுனக்குப் பிரமன் விடுத்தான்

மாணிக்கமுள்ளே தாலேலோ வையமளந்தானே தாலேலோ க.

பதவுரை.

மாணிக்கம்—(இரண்டருகும்) மாணிக்கத்தை

கட்டி—கட்டியும்

இடை—நடுவில்

வயிரம்—வயிரத்தை

கட்டி—கட்டியும்

ஆணி பொன்னால் மார்துயர்ந்த பொன்னாலே

செய்த—செய்யப்பட்ட

பண்ணம்—அழகிய

தே தொட்டில்—சிறிய தொட்டிலே

பிரமன்—ப்ரஹ்மாவானவன்

பேணி—உகந்து

உனக்கு—உனக்கு

விடுத்தான்—அனுப்பினான்;

மாணி—ப்ரஹ்மசாரியாய்க்கொண்டு

குறளனே!—வார்மருணவனே!

தாலேலோ—தாலேலோ;

வையம்—உலகங்களை

அளந்தானே!—தரிசிக்காமாய் அளந்தவனே!

தாலேலோ—;

† தால் எல் ஓ. தால்—நாக்கு. எல் ஓ என்று
மலை அசைச்சொற்கள். குழந்தைகளைத் தொட்டிலி
லிட்டி பெண்கள் காலை அசைத்த ஒலித்துச்
சொட்டுதலை 'தாலேலோ' என்று வழங்குதல் மாயு.

மாணிக்கியத்தாதி. இரண்டற்கும் மாணிக்கத்தையும் நடுவே வயிரத்தையும் பகைத் தொடையாகக் கொண்டு ஒழுங்குபடக் கட்டி, “இதுக்குமேலே மாற்றிலலை” என்னும்படியான பொன்னுலே சமைத்ததாகையாலே அழகியதாய்ப் பருவத்துக்குத் தகுதியாய்ப்பு. சிறியதாயிருந்துள்ள தொட்டிலே, பேணியித்யாதி. ஆதரித்து உனக்குப் பரஹ்மா வாயிட்டான். மாணியித்யாதி. உன்னுடைமை பெறுகைக்காக இரப்பிலே தழும்பேறின பரஹ்மசாரியாய்ச் சென்று இரந்த வர்மரஞ்சியானவனே! தாலேலோ; இரப்பிப்பெற்ற ஹர்ஷத் தாலே வளர்த்து லேர்கத்தை யளர்த்த த்ரிவிசுமனுவனே! தாலேலோ. உ

அ. இரண்டாய்ப்பாட்டு. பரஹ்மவுக்கநந்தம் பரிகணிதனாய் சர்வராசியாநியான ருத்ரன் கிஞ்சித்கரித்தபடியையச் சொல்லுகிறது.

மூ.—உடையார் கனமணியோ டொண்மாதளம்பூ

இடை விரலிக் கோத்த வெழிற்றெழக்கோடு

விடையேறு காபாலி ஈசன் விதேந்தான்

உடையாயழைத்தேழல் தாலேலோ வுலகமளந்தானே தாலேலோ உ.

பதவுரை,

உடை ஆர்—திருவரைக்குப் பொருந்தின
கனமணியோடு—பொன்மணியோடு
இடை—நடு நடுவே
விரலி—கலந்து
கோத்த—கோக்கப்பட்ட
எழில்—அழகியதான
தெழுகோடு—ஈ இடைச்சரிக்கையோடுகூட
ஒண்—அழகிய
மாதளம்பூ—மாதளம்பூக்கோவையான். அரை
வடத்தை
விடை ஏறு—ரிஷபவாஹனாய்

காபாலி—கபாலதாரியாய்
ஈசன்—ஸ்வவ்யூஹத்துக்கு நியாமகனான
ருத்ரன்
விதேந்தான்—கொடுத்தனுப்பினான்;
உடையாய்!—எல்லாவற்றையும் முடையவனே!
அழை! அழை!!—அழாதேகொள், அழா
தேவொள்;
தாலேலோ—
உலகம் அளந்தானே!—உலகங்களை அளந்த
ருளினவனே!
தாலேலோ—
ஈ இடைச்சரிக்கை—இடையில் சொருகுமகத்தி.

வ்யா. உடையித்யாதி. திருவரைக்குச் சேர்ந்திருப்பதான பொன்மணியோடு நடு நடுவே கலிக்கோத்த அழகிய இடைச்சரிக்கையோடும் கூடியிருந்துள்ள அழகிய மாதளம் பூக்கோவையான அரைவடத்தை. விடையித்யாதி. ரிஷபவாஹனாய் கபால நிருபகனாய் வைகோஷ்டிக்கு நியந்தாவா யிருக்கிற ருத்ரன் வாயிட்டான். உடையாயித்யாதி. ஒருவர் ‘என்னது’ என்று வரவிடாதபோதும் அவர்களோடு அவர்களுடையோடு வாசியற எல்லாவற்றையுமுடையவனே! அழாதேகொள்! அழாதேகொள்!! தாலேலோ, உலகமித்யாதி. திருவுலகளந்தருவின வர்த்தார்த்ததாலே உன்னுடைய ஸர்வ ஸ்வாமித்வத்தை அடிப்படுத்தி வைத்தவனே! தாலேலோ வென்று தாலாட்டினதா யிருக்கிறது. தாலாட்டாவது - நா வசைத்தல். உ.

அ. மூன்றாய்ப்பாட்டு. பரஹ்மருத்ரர்களை எண்ணினால், பின்பு தன்னை பெண்ணும் படியான முதன்மையையுடையனான இர்த்ரன் கிஞ்சித்கரித்தபடியையச் சொல்லுகிறது.

மூ—என் தம்பிரானு ரெழிற்றிதூமார்வற்குச்
சந்த மழகிய தாமரைத் தாளற்கு
இந்திரன்ருறு மெழிவடைக் கிண்கிணி
தந்துவனாயின்ருளருலேலோ தாமரைக்கண்ணனே தாலேலோ. ஈ.

பதவுரை.

என்—எனக்கு
தம் பிரானுர் - ஸ்வாமியாய்
எழில்—அழகிய
திருமார்வற்கு—திருமார்வை யுடையவனுப்
அழகிய சந்தம்—அழகியநிறத்தையுடைய
தாமரைத் தாளற்கு—தாமரைப் பூப்போன்ற
திருவடிகளை யுடையவனுன் எனக்கு
இந்திரன் தானும்—தேவந்தரனும்
எழில் உடை—அழகை உடையதான்
கிண்கிணி—கிண்கிணியை

தந்து—கொணர்ந்து ஸமர்ப்பித்து
உவனுப் நின்றான்—*அதூர விபரக்ஷ்டனாய்
நின்றான்;
தாலேலோ—;
தாமரைக்கண்ணனே!—தாமரைபோன்ற திரு
க்கண்களை யுடையவனே!
தாலேலோ—;

* அனாலிபரக்ஷ்டன்—ஹீபத்திலும் தூத
கிலுமின்றியே மத்யஸ்தனாயிருக்கும்வன்.

வ்யா. என்னித்யாதி. என் தம்பிரானுர் எழில் திருமார்வற்கு. எழில் - அழகு. என் தம்பிரானுரென்கிறவிதம் - திருமார்பினமுகுக்குத் தேர்துச்சொன்ன வார்த்தை. சந்த மித்யாதி. சிவப்பானும் விகாஸாதிகளாலும் நிறமழகிய தாமரைப் பூப்போலே நிரூபித்திருவடிகளை யுடையவனுக்கு. இந்திரனித்யாதி. த்ரைலோக்ய நிரவாஹகளுள் முதன்மையை யுடைய இந்தரன் தானும், அழகை யுடைத்தான கிண்கிணியைக் கொடுவந்து ஸமர்ப்பித்து ஸ்வரைச்சயம்தோற்ற அதூர விபரக்ஷ்டனாய் நின்றான், தாலேலோ. தாமரைமித்யாதி. கிருத்திகரித்தவர்களைக் குளிரக் கடாசுதிக்கும் தாமரைபோன்ற திருக்கண்களை யுடையவனே! தாலேலோ. ... * உ.

அ. நாலாம்பாட்டு. இந்தரனுக்குக் கீழாய், தனித்தனி ப்ரதாரான தேவர்கள் ஸமுதாயேர பண்ணின கிருத்திகரத்தைச் சொல்லுகிறது.

மூ—சங்கின் வலம்புரியுஞ் சேவடிக்கிண்கிணியும்
அங்கைச் சிலகையு நாணு மரைத்தொடரும்
அங்கண் விகம்பிலமர்கள் போத்தந்தார்
செங்கட் கருமுகிலே தாலேலோ தேவகிசிங்கமே தாலேலோ ச.

பதவுரை.

சங்கில்—சங்குகளில் சிறந்த
வலம் புரியும்—வலம்புரிச் சங்கமும்
சே அடி—செவ்விய திருவடிகளில் சாத்தத்
நிண்கிணியும்—சத்தங்கியும்

அம் கை—அழகிய திருக்கைக்கு அலன்
காரமான
சரி வரையும்—முன்கைவகைகளும், திருத்
தோள்வகைகளும்
நாணும்—திருமார்பில் சாத்தத்தக்கப் பொன்
நாணும்

ஆரை தொடரும்— அரைநாணும்
(ஆழியிவற்றை,)
பெரும் கண்— அழகியதாய் விசாலமான
விசம்பில்— ஸ்வர்காதி லோகங்களிலுள்ள
அமரர்கள்— தேவர்கள்
போத்தந்தார்— கொடுத்தனுப்பினார்கள்,
செம் கண்— சிவந்த கண்களையும்

சரு முகிலே!— தறுத்தமேகம்போன்ற வடி
வையு முடையவனே!
தாலேலோ—
தேவகி— தேவகிப் பிராட்டியின் வயிற்றில்
பிறந்த
சிங்கமே!—சிங்கக்கன்றுபோன்ற பள்ளாயி!
தாலேலோ—

வ்யா. சங்கிதப்பாதி. சங்குகளில் வைத்துக்கொண்டு உத்தர்ஷ்டமாய் மங்களாவத
மான வலம்புரியும், சிவந்த திருவடிகளிலே சாத்தத்தக்க சதங்கையையும். “சேவடி கண்
கணி” பென்சையாலே, “கிண்கிணி” யென்று-பாதச்சதங்கையைச் சொல்லுகிறது. அங்கைச்
சுரியித்யாதி. அழகிய திருக்கைக்கு ஆபரணமான முன்கைச்சரிகளும், திருத்தோள்வளைக்
களும், திருமார்புக்கலங்காமாகச் சாத்தத்தக்க நானும், அரை வடமும். அன்றிக்கே, அரைத்
தொடரோட்டைச் சேர்த்துப்பாலே, நானென்றது. ஆராராணவடிமாம். அங்கணித்யாதி. அழ
கியதாய் இடமுடைத்தான ஸ்வர்காதி லோகங்களில் தேவர்கள் வாகிப்பார்கள். செங்க
ணித்யாதி. ஓராபரணமும் வேண்டாதபடி தாமரை பூத்த காளமேகம்போலே சிவந்த
திருக்கண்களோடே சேர்ந்த ச்யாமளமான வடிவையுடையவனே! தாலேலோ. தேவகியித்
யாதி. தேவகிப் பிராட்டியவயிற்றில் பிறப்பாலே ஸிங்கக்கன்றுபோலே யிருக்கிற செருக்
கையுடையவனே! தாலேலோ.

அ. ஸிந்தாம்பாட்டு. உத்தாதிக்காலனும் உத்தரான லைச்சரவணன் கிஞ்சித்தகரித்த
படியைச் சொல்லுகிறது.

மு.—எழிலார் திருமார்வுக்கேற்கு மிவையென்று
அழகிய லைம்படையு மாரமுங்கொண்டு
வழுலில் கொடையான் வயிச்சிராவணன்
தொழுதுவனாய் சின்ருன் தாலேலோ தாமணிவண்ணனே தாலேலோ று;

பதவுரை.

எழில் ஆர்— “அழகு விஞ்சியிருந்துள்ள
திரு மார்வுக்கு— பிராட்டி உறையும் மார்
வில் சாத்தகைக்கு
இவை ஏற்கும்—இவை பொருந்தியிருக்கும்”
என்று— என்றெண்ணி
அழகிய— அழகியதான
படையும்— பஞ்சாயுதமாகிற ஆபரணத்
தையும்
ஆரமும்— முத்தவடத்தையும்
கொண்டு— எடுத்துக்கொண்டு

வழு இல்— சூற்றம் அற்ற
கொடையான்— தார்த்தையுடையான
வயிச்சிராவணன்— வைச்சரவணன்
தொழுது—(இதைத் திருவுள்ளம்பற்றவேணு
மென்று) அஞ்ஞலிபண்ணிக்கொண்டு
உவனாய்— அனாஸிபாகர்ஷ்டனாய்
சின்ருன்—;தாலேலோ—
தா— பரிசுத்தமான
மணி வண்ணனே— நீலமணிபோன்றவண்ண
த்தையுடைய கண்ணனே!
தாலேலோ—

(டு) சு-பத்து, சு- திருமொழி, இ-ஈ-பாட்டு- எழிலார் - ஒதக்கடல்- வியாக்கியானம். எங்

வ்யா. எழிலித்யாதி. வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்கவேண்டும்படி அழகு மிக்கிருந்துள்ள திருமார்புக்குச் சேருமவை யென்று. அழகியவித்யாதி. அழகியதாயிருந் துள்ள ஸ்ரீபஞ்சாயுதமாகிற ஆபாணமும் *கோலமாமணியாரமும் கொண்டு, வழுவிலித்யாதி. கொடுத்துக் கொள்ளுதல், கொடுக்க முசித்தல்செய்கையாகிற குற்றமில்லாத கொடையையு டையவனுள் வைச்சுவணன். அரவை, “அரா” என்னுமாபோலே, “ வைச்சுவணன் ” என்கிறவித்தை, வயிச்சிராவண்ணென்கிறது. தோழுதித்யாதி. இத்தை யங்கேகரிக்கவேணு மென்று அஞ்ஜலிபண்ணிக்கொண்டு அநூரவிப்ர கர்ஷ்டனாய் நின்றான், தாலேலோ. தாமணி யித்யாதி. ஓரபாணமும் வேண்டாதபடி பழிப்பற்ற நீலாத்ரம்போலே பிருக்கிற வடிவை யுடையவனே! தாலேலோ. டு

அ. ஆரம்பாட்டு. பச்சிம் திக்பாலனாய் ஸமுத்ராதிபதியான வருணன் கிஞ்சித்க ரித்தபடியைச் சொல்லுகிறது.

மு.—ஒதக்கடலி லொளிமுத்தினாரும்

சாதிப்பவளமுஞ் சந்தச் சரிவனையும்

மாதக்கவென்று வருணன் விதேந்தான்

சோதிச் சுடர்முடியாய்! தாலேலோ சுந்தரத்தோளினே தாலேலோ. சு-

பதவுரை.

ஒதம்— அலையெழியாகின்ற
கடலில்— ஸமுத்ரத்தில் உண்டாய்
ஒளி— ஒளியை உடையதான
முத்தின்— முத்துக்களாலே கோக்கப்பட்ட
ஆரமும்— ஹாரத்தையும்
சாதி— (ரல்) ஜாதியிலுண்டான
பவளமும்— பவளவடத்தையும்
சந்தம்— அழகியதான
சரி— முன்கை வளைகளையும்
வனையும்— தோள் வளைகளையும்

மாதக்க என்று— “விடையில் சிறந்ததாய் தரு
தியாயிருந்துள்ளவை” என்று
வருணன்— வருணதேவனுளவன்
விதேந்தான்— கொடுத்தனுப்பினான்
சோதி சுடர்—மிக்கதேஜஸ்ஸை உடைத்தான
முடியாய்!— கிரீடத்தையுடையவனே!
தாலேலோ—
சுந்தரத்தோளினே!— அழகிய தோள்களை
யுடையவனே!
தாலேலோ.

வ்யா. ஒதமித்யாதி. திரைக்கிளப்பத்தை யுடைத்தான கடலிலே யுண்டாய் ஒளி யோடே கூடிய முத்துக்களாலே சேர்க்கப்பட்ட ஆரமும். அதுக்கு பரபாகமாய்படி ஆக்க னன்றிக்கே ஜாதியமான பவளப்படியும். சந்தச்சரிவனையும். திருக்கைக்குத் தருதியாய்படி அழகியதாயிருந்துள்ள சரிகளும் வளைகளும். மாதக்கவித்யாதி. ஆகிராஜ்ய ஸஞ்சகமாய் மிக்க தேஜஸ்ஸை யுடைத்தான திருவயிதேகத்தை யுடையவனே! தாலேலோ. சுந்தரத்தோ ளித்யாதி. ஆபாணங்கள் மிகையாய்ப்படி அழகிய திருத்தோள்களை யுடையவனே! தாலேலோ.

அ. ஏழாம்பாட்டு. கிவ்யமகிஷிகளில் ப்ரதாணையான பெரிய பிராட்டியார் வரவிட்ட உபஹாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

மு.—காணார் நறுந்துழாய் கைசெய்த கண்ணியும்
வாணார் செழுஞ்சோலைக் கற்பகத்தின் வாசிகையும்
தேனார் மலர்மேற் நிரூபங்கை போத்தந்தாள்
கோனே! அழேலழேல் தாலேலோ குடந்தைக் கிடந்தானே! தாலேலோ. எ

பதவுரை.

தேன் ஆர்— தேன் நிறைந்துள்ள
மலர்மேல்—செந்தாமரை மலர்மேலுறைகின்ற
திரு மங்கை—பெரிய பிராட்டியார்
கான் ஆர்— காட்டில் உண்டான
நறு துழாய்—மணம்பிக்க திருத்துழாயாலே
கைசெய்த— கைத்தொழில் தோன்றப்பண்

ணின்

கண்ணியும்— மாலைபையும்
வான் ஆர்— ஆகாசம் முழுதும் நிறையுப்படி
செழும்— செழுமைதங்கிய
சோலை— சோலைசெய்து நிற்கிற

கற்பகத்தின்— கற்பகப்பூவாலேசெய்த
வாசிகையும்— திருநெற்றி மாலைபையும்
போத்தந்தாள்— கொடுத்து அனுப்பினாள்;
கோனே!— ஸர்வசேஷியானவனே!
அழேல்! அழேல்!!— அழாதேகொள்! அழா
தேகொள்!!,

தாலேலோ—;

குடந்தைக் கிடந்தானே!— திருக்குடந்தையில்
திருக்கண்வளர்ந்தருளினவனே!
தாலேலோ.

வயா. காணாரித்யாதி. தன் நிலத்திலே வளருகையாலே தழைத்து பரிமளோத்தர
மாயிருந்துள்ள திருத்துழாயாலே கைத்தொழில் தோன்றப்பண்ணின நுருபாழையும். வாணா
ரித்யாதி. ஆகாசப்பரப்படங்கலும் நிறையுப்படி அழகியதாய்ச் சோலை செய்து கிற்கிற கற்
பகப்பூவாலே செய்த திருநெற்றி மாலைபும். தேனாரித்யாதி. தேன்மாறாத் செந்தாமரை
மலரின்மேலே நித்பவாஸம் செய்யா நிற்பாளாய், (க) “யுவதிஸு காவிரிணி” என்னும்
பருவத்தை யுடையாளான பெரியபிராட்டியார் வரவிட்டாள். கோனேயித்யாதி. எல்லாரும்
கிஞ்சித்கரிக்க வேண்டும்படி ஸர்வ சேஷியா யுள்ளவனே! அழாதேகொள் அழாதேகொள்
தாலேலோ. குடந்தையித்யாதி. அந்த மேன்மைக் கெதிர்த்தட்டான ஈர்மை தோன்றத்
திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தவனே! தாலேலோ. எ

அ. எட்டாம்பாட்டு. பெரிய பிராட்டியாருக்கு அருந்தரம் பரிகணிதையான ஸ்ரீ
பூமிப்பிராட்டி வரவிட்ட உபஹார விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறது.

மு.—கச்சோடு பொற்கரிகைக் காம்பு காகவளை
உச்சிமணிச் சுட்டி யொண்டாணினைப் டொற்பு
அச்சுதனுக் கென்றவரிடாள் போத்தந்தாள்
நங்க முலையுண்டாய்! தாலேலோ நாராயண அழேல் தாலேலோ அ.

பதவுரை.

கச்சோடு—திரு அரைப்பரியட்டத்தின்மேல்
கட்டுமதான கச்சோடுக்கட
பொன்— ஸ்பர்ஹணியமான
சுரிகை— உடைவாளையும

காம்பு— ஈ இறுக்காய்ப்ன் சேலைபையும்
கருகம்— பொன்னால் செய்யப்பட்ட
ஈ இறுக்காய்பன்சேலை— கிறிய கிற்றுக்களையுடைய
வஸ்தர்.

(க) “யுவதிச்ச குமாரிணி”

வளை— தோள்வளைகிறாயும்
உச்சி— திருமுடியின்மேல் சாத்தத்தக்க
மணி— ரத்னங்கள் இழைத்த
சட்டி— திருநெறியில் சாத்தும்சட்டியையும்
ஒண் தான்— ஒள்ளிய தானையுடைத்தாய்
நிரை— ஒழுங்கான
பொன் பூ— பொற்பூவையும்

அச்சுதனுக்குளன்று— “அடுத்தாரை ஒருகா
லும் நடுவலிடாதவனுக்கு” என்று
அவனியான்— ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியானவள்
போத்தந்தான்— வரவிட்டாள்
நஞ்சு முலை— விஷமேற்றின முலையை
உண்டாய்!— உண்டவனே!
தாலேலோ-;
நாராயண!; அமேல்; தாலேலோ-;

வ்யா. கச்சித்பாதி. திருவரையில் சாத்தின பரியட்டத்தின் மேலே கட்டுமதான்
கச்சிசாடே அதிலே சொருகத்தக்க அழகிய கரிகையாகிற ஆபுதமும், திருவரைக்கு அறு
குணமாகச் சாத்தும் சிறுக்காம்பன் சேலையும், திருத்தோள்களுக்கு அலங்காரமான பொன்
வளையும், திருமுடியிலே சாத்துகைக்கு ரத்னாலங்கர்தமான சட்டியும், ஒள்ளியதானை யுடைத்
தாய், திருமுடியிலே ஒழுங்குபட்ட சாத்துகைக்கிடான பெற்பூவும், அச்சுதனித்பாதி. ஆச்
ரிதரை ஒருகாலமும் நடுவலிடாதவனுக்கென்று ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி வரவிட்டாள். நச்சுமுலை
யித்பாதி. பூபாரசிவனும் பண்ணுகைக்கு அடியிட்டு, பூதநாயை முடிக்கைக்காக அவளு
டைய நஞ்செறின முலையை யுண்டவனே! தாலேலோ. நாராயணவீத்பாதி. உபயவிபூதியி
லுள்ளாரும் கிஞ்சிக்கரிக்க வேண்டும்படி உபவிபூதி நாதத்வ ஸூட்சுமான நாராயணசுப்த
வாச்யனுனவனே! அழாதே கொள் தாலேலோ. அ

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. அவதாரகாலத்திலே ஒக்கப்பிற்றது இத்தையைப் பேணிப்
போன பார்தவ விசேஷத்தாலே கீழ்ச்சொன்னவர்க ளெல்லாரிலும் வயாவர்த்தையான
ஆர்க்கை, தன்னுடைய ஸ்ரீநஹா நகுணமாகப் பண்ணின கிஞ்சிக்காரத்தைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—மெய் திரிநாநாப்பொடியோடு மஞ்சளும்

செய்ய தடங்கண்ணுக் கஞ்சநெழுந் சிந்தாமும்

வெய்ய கலைப்பாசிக் கொண்டு வளாய் நின்றான்

அய்யா வமேலமேல் தாலேலோ வரங்கத்தணையானே! தாலேலோ கூ.

பதவுரை.

மெய்— திருமேனியிலே

திரிநாநா— மந்திக்கைக்கு சுடான

நாநாப்பொடியோடு— கஸ்தூரி, கருப்பூரம்,

சந்தனம் முதலிய ஸுகந்தப்பொடியோடுகட

மஞ்சளும்— மஞ்சள் பொடியையும்

செய்ய— சிவந்ததாய்

தடம்— விசாலமான

கண்ணுக்கு— கண்களில் சாத்துகைக்குத்
த்குணியான

அஞ்சனமும்— மையையும்

சிந்தாமும்— சிந்தாத்தையுமும்

வெய்ய— வெவ்விவ

கலை— ஆண்மாரை

பாசி— வாழநமகவுடைய துர்க்கையானவள்

கொண்டு— எடுத்துக்கொண்டு

உவளாய் நின்றான்—அதூரவிபாக்கர்ஷ்டையாய்
நின்றான்,

அய்யா!—ஸ்வாமியானவனே!

அமேல்! அமேல்!-, தாலேலோ-;

அரங்கத்து அணையானே— திரு அரங்கத்தில்
அரவணையில் பள்ளிகொண்டருளும்வனே!
தாலேலோ.

வ்யா. மெய்யித்யாதி. திருமேனியிலே மந்திக்கைக் கிடான சந்தந கஸ்தூரி கர்ப்
பூராதி ஸுகந்ததர்வய ஸமுதாய ரூரணத்தோடே நிறம்பெறச் சாத்தத்தக்க மஞ்சள் பொடி
யும், சிவந்து புடை பரந்து நீண்ட திருக்கண்களுக்குச் சாத்துகைக்குத் தருகியான அஞ்சந
மும், திருநெற்றியில் அழகுபெறச் சாத்துகைக்குச் சிந்தாமும், வெய்யமித்யாதி. வெவ்வி
தான கலையை வாகநமாசவுடைய தூக்கையானவள் கொண்டுவந்து அதூரவிப்ரகர்ஷ்டையாய்
நின்றாள். அப்யாமித்யாதி. ஸர்வஸ்வாமியானவனே அழாதே கொள் அழாதே கொள்
தாலேலோ. அறங்கத்தித்யாதி. அந்தஸர்வஸ்வாமித்வத்தை நிர்வஹிக்கைக்கிடாகக் கோயி
லில் திருவாவணியிலே பள்ளிகொண்டருளினவனே ! தாலேலோ. அன்றிக்கே, வெய்ய
கலைப்பாகி என்கிறது, வெம்மை - விருப்பத்துக்கு வாசகமாகையாலே ஸ்பர்ஹணீயமான
கலைகளை நாலிலே நின்ற நடத்துகிற ஸர்வவதியைச் சொல்லுகிறதாய், அடியிலே எல்லா
ருக்கும் ப்ரதாரணாகச் சொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மாவுக்கு ப்ரதாந மஹிஷியானவன் பண்ணின
கிஞ்சித்காரத்தைச் சொல்லுகிறதென்று வாக்யார்த்தமாக்கி, மேலடைய, அதுக்குச்சேர
நிர்வஹிக்கவுமாம்”

அ. நிகமத்தில, இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—வஞ்சனையால் வந்த பேய்ச்சி முலையுண்ட
அஞ்சனவண்ணனை யாச்சி தாலாட்டிய
செஞ்சொன் மறையவர் சேர்புதுவைப் பட்டன் சொல்
எஞ்சாமை வல்லவர்க்கில்லை யிடந்தானே யி.

பதவுரை.

வஞ்சனையால்வந்த — பேய்வடிவைமறைத்து,
தாய்வடிவு கொண்டுவந்த
பேய்ச்சி— பூதனையின்
முலை— முலையை
உண்ட— அவள் முடியும்படி உண்ட
அஞ்சனவண்ணனை—கரியமேனியை உடைய
கண்ணனை
ஆய்ச்சி— தாயான யசோதை
தால் ஆட்டிய— தாலாட்டின படுகளை
செம் சொல்— செவ்விய சொல்லை உடைய
மறையவர்—வேதத்தை நிரூபகமாக உடைய
வர்கள்

சேர்— சேர்துவர்த்திக்கிற
புதுவை—பூதிவில்லிபுத்தூரில் அவதரித்த
பட்டன் — ப்ராஹ்மணேத்தமரான பெரி
யாழ்வார் அருளிச்செய்த
சொல்— பாசரங்களை
எஞ்சாமை— குறைவுபடாமல்
வல்லவர்க்கு— ஓதவல்லவர்களுக்கு
இடந்தான்— துன்பமானது
இல்லை— இல்லையாம்.

(ஏ. அரைச.)

வ்யா. வஞ்சனையித்யாதி. “தாயாய்வந்தபேய்” என்கிறபடியே பேயான தன்
வடிவை மறைத்துத் தாய்வடிவைக் கொண்டு வஞ்சித்து வந்த பூதநையுடைய முலையை,
அவள் தாயாய்வந்தாற்போலே, தானும் பிள்ளையாய்க்கொண்டு, தாய்முலை யுண்ணுமாபோலே
உண்ண நிற்கச்செய்தே அவள் முடியும்படியாகவுண்ட அஞ்சனவண்ணனை, விசேஷித்யோ
கப்பெற்றோமென்னும் ஹர்ஷத்தாலே திருமேனியிற் பிறந்த புகரைச் சொல்லுகிறது, ஆச்சி
யித்யாதி. மாதாவான யசோதைப்ரோட்டி தாலாட்டினபடுகளை. செஞ்சொலித்யாதி. யத்

உத்தவாதியாலையாலே செவ்வியசொல்லை யுடைத்தான வேதத்தைத் தங்களுக்கு நிரூபகமாக
யுடையவர்கள் சேர்ந்து வர்த்திக்கிற ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்
வாராருளிச்செய்த சப்தத்தை. எஞ்சாமையிதய்தி. ஸங்கோசமற அநிகரிக்கவல்லவர்களுக்கு
உரு துக்கமில்லை. ௮.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவாவு.—மாணி உடை என் சங்கின் எழி லோதக்
காணர் கச்சு மெய் வஞ்சனை தன்.

(*)

ஆக - திருமொழி, ௩ - க்கு, பாட்டு-௪௧.

அ. சிழிற்றிருமொழியிலே - பசோதைப் பிராட்டி அவனுடைய சைசவாதுருண
யாக அழகையை மாற்றிக் கண்வளரப்பண்ணுகைக்காகச் சோட்டிக்கொண்டு தாலாட்டின
ப்சகாரத்தை தத்பாவயுக்தராய்க்கொண்டு தாரும் அப்படி அருளிச்செய்தார்; இந்நீயேல்,
தெனாட்டில் பருவம்போய், தவழ்ந்து விளையாடத்தக்க பருவமானபின்பு அவன்சீனிவாழ்ந்
ததத்தேபோந்து தவழ்ந்து புழுதியினைவது, சந்தரண யழைப்பதான ப்சகாரத்தை, அவள்
அதுபவித்து அவனுக்குதப்பாகச்சந்தரண வரச்சொல்லித் தான்பலகாலும் அழைத்தப்சகாரத்
தை, தாரும் அதுபவபூர்வமாகப் பேசி யினியாகொருர். பரமபதத்தில்(௧)“௮௮௧. ௩௭௭”
காண்கிறபடியே பெருமதிப்பனய் ஒருவார்த்தை சொல்லக்கடவ னன்றிக்கே, தன்னோடொ
க்க முகம்பார்த்து வார்த்தை சொல்லுகைக்கு ஒரு தத்வார்த்த மில்லாமையாலே அநாதரித்
திருக்குமவன், லீலாவிபூதியிலே ஸம்ஸாரி ஸம்ராக்ஷணர்த்தமாகத் தன் இச்சையாலே இதர
ஸஜுரதியைய் வந்தவதரித்து அவதாரத்தின் மெய்ப்பாடு தோற்ற சைசவாத்தபவஸ்த்தைகளை
அதுடைந்து தத்தவஸ்த்தாதுருணமாகச்செய்த சேஷ்டிதிகளை அதுஸந்தித்தால் ஸமயர்வற
மதிநல மருளப்பெறுகையாலே அவன் மேன்மையையும் நீர்மையையும் தெளி பக்கண்டவர்கள்
அதிலே வித்தராய் அதுபவிக்கச் சொல்ல வேண்டாவிதே. மந்துள்ள வாழ்வார்கனையும்போ
லன்றிக்கே இவ்வவதாரவிஷயத்தில் அநிப்போமாதிசயத்தாலே கோபஜந்தத்தை ஆஸ்த்தா
நடப் பண்ணி, இவ்வவதார ஸமெல்லாம் அதுபவிப்பதாக இழிந்தவிவர் அவனுடைய பாலசே
ஷ்டிதிகளில் ஒன்றும் நழுவிவிடாரிதே; ஆகையாலே, அவன் புழுதியினைவது சந்தரண
அதுபவப்பதான சேஷ்டிதிகளை தத்தாலத்தில் பசோதைப் பிராட்டி அதுபவித்தாற்போலே
தாரும் அதுபவித்துப் பேசுகொருர்.

மூ.—தன்முத்துச்சட்டித் தாங்கத்தாங்கத் தவழ்ந்துபோய்
பொன்முக்க கின்னினியார்ப்பப் புழுதியினிகின்றான்
என் மகன் கோவிந்தன் கூத்தினை யிளமாமதி !
நின்புகங் கண்ணுளவாகி னீயிங்கே நோக்கிப்போ: க.

(௧) “அவாக்யநாதரே”

பதவுரை.

தன் முகத்து— தன்முகத்தில் (விளக்கு
கின்ற)

சுட்டி— சுட்டியானது
ஆங்கத்துங்க— பலகாலும் அசையுப்படி
யாகவும்

பொன் முகம்— அழகிய முகத்தையுடைய
கிண்கணி— கிண்கணியானது
ஆர்ப்பு— (கண்களைஎன்று) ஒலிக்குப்படி
யாகவும்

தவழ்ந்துபோய்— தவழ்ந்துபோய்
புழுதி— தெருப்புழுதியை
அணிகின்றான்— அணியாநின்றவனாய்

என்மகன்— என்பிள்ளையான
கோவிர்தன்— கோவிர்தனுடைய

கத்தினை— அழகிய சேஷ்டைகளை

மன— மிகவும்

இளம்— இளமை பொருந்திய

மதி!— சந்தானே!

நின்முகம்— உன்முகத்தில்

கண்— கண்கள்

உளஆகில்— உண்டேயானால்

நீ இங்கே நோக்கி போ— நீ இங்கே பார்த்துப்போ.

வ்யா. முதற்பாட்டு. தன்னித்யாதி. வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்கவேன்
மெப்படியான தன்நிருமுகத்திலே அழகுக்கு உடலாக † நாலும்படிக்கட்டின சுட்டியானது
தவழுகைக்காகத் திருமுடியை நூற்றுகையாலே பலகாலும் அசையுப்படியாகவும் திருவையிலே
சாத்திக்கிடக்கிற அழகிய முகத்தை யுடைத்தான கிண்கணியானது தவறிக்கும்படி
யாகவும் தவழ்ந்துபோய்ப் புழுதி யணியாநின்றான். பொன்முகக் கிண்கணியென்றது- சேஷ
டக்கிண்கணியாகிற பாதச்சதங்கையாகவுமாம். அநிறே தவழும்போது மிகவும் சப்திப்பது.
என்மகனிட்யாதி. என்னுடைய பிள்ளையான கோவிர்தனுடைய, மனோஹாரிசேஷ்டித்தத்தை.
இளமாமதி. இத்தைக்கண்ணி கால் தாழ்ந்து நிற்கவேண்டியிருக்க, அது செய்யாதே போகிற.
அநிமுகத்தான சந்தானே. இளமாமதி யென்றது இளமையால்மிக்க மதியென்றபடி. நின்முக
மித்யாதி. உன்னுடைய முகத்தில் கண்ணுண்டாமாகில் கண்படைத்த ப்ரயோஜனம் பெறும்
படி நீ இங்கே பார்த்துப்போ.

மூ.—என் சிறுக்குட்ட னெனக்கோ ரின்னமு தெம்பிரான்
தன் சிறுக்கைகளாற் காட்டிக் காட்டி யழைக்கின்றான்
அஞ்சனவண்ணனோடாடலாட வறுதியேல்
மஞ்சின் மறையாதே மாமதி! மகிழ்ந்தோடிவா உ.

பதவுரை.

எனக்கு— எனக்கு

ஓர்— அந்நிதியமாய்

இன் அமுது— மதுரமான அம்ரத்தம்போன்ற
வனாய்

எம்பிரான்— எனக்கு உபகாசகனான

என் சிறு குட்டன்— என் சிறுப்பிள்ளை
யானவன்

தன்— தன்னுடைய

சிறு கைகளால்— சிறிய கைகளால்

காட்டிக் காட்டி— பலகாலும் உன்னையே
காட்டி

அழைக்கின்றான்— அழைப்பாநின்றான்;

அஞ்சன வண்ணனோடு— கறுத்த வடிவை
யுடைய இப்பிள்ளையோடுகூட

† நாலும்படி- தொங்கும்படி.

க - ப, ச - தி, உ - ஈ - பாட்டு-என்சிறுக்குட்டன்-சற்றுமொன்-விபாங்கியானம். என்

ஆடல் ஆடல்— வினாயாடல் ஆட

உறுதியேல்— கருதினாயில்

மா— வடிவாலும் குளிர்ந்தியாலும் உயர்ந்த

மதி— சந்தரணை!

மகிழ்ந்து— உகப்புத்தோற்ற

ஒடிவா— கடுகடை இட்டுவா.

வ்யா. இரண்டாப்பாட்டு. என்சிறுக்குட்டன். என்னுடைய சிறுப்பிள்ளை. எனக் கோரினமுது. பருவத்தாலும் சேஷத்தங்களாலும் அக்விதியமாய் இனிதான அமர்தம் போலே எனக்கு ரஸாவஹனுனவன். எம்பிரான். எனக்கு புத்தானுய்வர்தவதரித்தும், நன் சேஷத்தங்களை பெல்லாம் அறுபணிப்பித்தும், இப்படியே எல்லாப்படியாலும் எனக்கு உபகாரகனுனவன். தன்வித்யாதி. தனக்குத்தகுதியான சிறுக்கைகளாலே பலகாலும் உன்னை யே அழையா நின்றான். அஞ்சனமித்யாதி. கண்டவர்கள் கண்குளிரும்படி அஞ்சனம்போலே நிரூகிற்ற திருநிறத்தை யுடையனான விவகுடே வினாயாடலாட வேண்டுதியாகில். மருதி வித்யாதி. மேகத்திலே சொருதி மறையாதே வடிவாலும் குளிர்ந்தியாலும் சலகப்பனான் சந்தரணை! “ நம்மை யழகுக்கப்பெற்றோமே ” என்று உகந்து ஆதரந்தோற்றக் கடுகடை யிட்டிவா. ௨

பூ—சற்று மொளிடலுக்கு சூழ்ந்து சோதிபரந்தோங்கும்
எத்தனை செய்யிலு மென்மகன் முகனேரோவ்வாய்
வித்தகன் வேங்கடவாண னுன்னை விளக்கின்ற
கைத்தலநோவாமே யம்புலி கடிதோடிவா ஈ.

பதவுரை.

அம்புலி— சந்தரணை!

ஒளி— ஒளியை உடைய

வட்டம்— மண்டலமானது

சுற்றும்— நார்புறமும்

சூழ்ந்து— சுழன்று

எங்கும்— எல்லாத்திசைகளிலும்

சோதி— ஜ்யோதிஸ்ஸாலே

பாந்து— வயாபித்து

எத்தனை செய்யிலு— எல்லாம்செய்தாலும்

என்மகன்— என் குமாரனுடைய

முகம்— திருமுக மண்டலத்துக்கு

சோர் ஒவ்வாய்— எல்லாவிதத்தாலும் ஓத்த
வனாக மாட்டாய்

வித்தகன்— ஆச்சர்ப்பப் படத்தக்கவனாய்

வேங்கடம்— திருவேங்கடமலையிலே

வாழ் நன்— எழுந்தருளியிருக்குமவன்

உன்னை— உன்னை

விவரிக்கின்ற— உகந்து அழகுக்கின்ற

கை தலம்— திருக்கைத்தலமானது

நோவாமே— நோவாதபடியாக

கடிது— மிகவும் விசைந்து

ஒடிவா— கடைஇட்டுவா.

வ்யா. மூன்றாப்பாட்டு. சுற்றுமித்யாதி. ஒளியை யுடைத்தான மண்டலமானது அகலபமாய்க்கொண்டு சுற்றும் சுழன்று அகனங்கமாய்க்கொண்டு எங்கும் தேஜஸ்ஸாலே வ்யாப்தமாய் எல்லாம் செய்தாலும். என்மகனித்யாதி. என்மகனுடைய ஸுவர்த்தமாய் ஜ்யோதிர்மயமான முகத்துக்கு (க)ஸர்வதா ஸத்ர்ச மாகமாட்டாய். வித்தகனித்யாதி. அழகாலும் குணசேஷத்தங்களாலும் விஸ்யபரீயனாய்துர்மாநிகளான உன்போவ்வானை அநாதரித்து

(க) ஸவ - 4பா.

* கானமும் வாராமுமான வற்றை ஆதரித்துக்கொண்டு திருமலையிலே வர்த்திக்கிறவன், உன்னை ஆதரித்து அழைக்கிற திருக்கைத்தலம் நேரவாதபடியாக அம்புளி! மிகவும் ஸீரை நீதோடிவா. ந

மு.—சக்கரக்கையன் றடங்கண்ணன் மலரவிழித்து
ஒக்கலைமேலிருந்துன்னையே சுட்டிக்காட்டேங்கான்
தக்கதறிதியேற் சந்திரா! சலஞ் செய்யாதே
மக்கட்பெருத மலனலையேல் வாகண்டாய் ச.

பதவுரை.

சந்திரா— சந்திரனே!
சக்கரப்— திருவாழி ஆழ்வாளை
கையன்— திருக்கையிலே கொண்டவன்
தடம்— காணாதவிச்சார்த்தமான
கண்ணல்— திருக்கண்களால்
மலரவிழித்து— மலரப்பார்த்து
ஒக்கலைமேல் இருந்து— என் இடப்பிலே
இருந்துகொண்டு
உன்னையே— உன்னையே

சுட்டி காட்டும்கான்!— குறித்துக் காட்டா
நிற்கும் கான்!;
தக்கது— உனக்குத்தகுதியானத்தை
அறிந்தேன்— உனருவாயாகில்
சலம் செய்யாதே— வெறுப்புச்செய்யாதே
[சலம்-கபடம்].
மக்கள் பெருத— பிள்ளைகளைப் பெருத
மலன்— வர்த்தயாகு
அல்ல ஏல்— அல்லாமற் போனாயாகில்
வா கண்டாய்!— வந்து நில் கிடாய்!.

வயா. நாலாம்பாட்டு. சக்கரக்கையன். * கருதுமிடம் பொருள் திருவாழியைக் கையிலே புனைபவன். இத்தால்- நீ வாராதொழிந்தால் உன்னை சிசுதிக்கைக்கிடான பரிசு முடையவென்னகை. தடங்கணித்தயாதி' இடமுடைத்தான திருக்கண்களாலே உன்னளவில் பரிதி தோற்ற மலரப்பார்த்து. ஒக்கலைமேலிருந்து. என்னுடைய மருங்கிலே யிருந்து- உன்னையித்யாதி. வேறென்றில் கணவையாதே உன்னையே குறித்துக்காட்டா நிற்கும்கான்- தக்கதறிதியேல். உனக்குத்தகுதியானது அறிதியாகில். சந்திரா சலஞ்செய்யாதே. எல்லார்க்கும் ஆற்றலாதகரான யிருக்கிற நீ இவனுக்கு வெறுப்புச் செய்யாதே. மக்கணித்தயாதி. பிள்ளைகள் பெருத வர்த்தயன்னவாகில் வந்துகொடு நில் கிடாய். ச

மு.—அழகிய வாயிலமுதலுற்றறெளிவுற
மழலைமுற்றாத விளஞ் சோல்லாலுன்னைக் கூவுகின்றான்
குழகன்சீர்தரன் கூவக்கூவ நீபோதியேல்
புழையிலவாகாதே நின்செவி புகர்மாமதீ. ஓ.

பதவுரை.

புகர்— தேஜஸ்ஸையும்
மா— பெருந்தன்மையையுமுடைய
மதி!— சந்திரனே!
அழகிய— அழகான
வாயில்— திருப்பவளத்திலே

ஊறல்— ஊறநின்றதுள்ள
அமுதம்— ஜலமாகிற அம்மத்தேதோடேகூடி
தெளிவு உற— உருத்தெரியாததாய்
மழலை— மழலைத் தன்மைக்கு உள்ள
முற்றாத— முற்றாது மில்லாதிருக்கிற

இளம் சொல்லால்— இளம் பேச்சாலே
உன்னை— உன்னை
கவகின்ருன்— அழையாநின்றான்;
குழகன்— எல்லாரோடும் கலந்திருப்பவ
னும்
சிரீதான்— பிராட்டியைத் திருமார்விலே
தரியாநின்றவனுமான இவன்

கவக்கவ— பலகாது மழையாநிற்க
நீ போதி ஏல்— நீ போவாயேயானால்
நின் செவி— உன்காதுகள்
புழை இவ— துனை இல்லாதவையாக
ஆகாதே!— ஆகாதே?
[ஆகவே ஆகுமென்று கருத்து.]

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. அழகியவியாதி. அழகிய திருப்பவளத்திலே ஊராநின்ற
ஜலமாகிற அமர்த்தத்தோடேகூடி உருத்தெரியாததாய் மழைத்தனத்துக்குள்ள மூன்றுதல்
தானு மின்றிக்கேயிருக்கிற இளஞ்சொல்லாலே உன்னைபழையாநின்றான். குழகன். கொடுத்தார்
கொடுத்தார் முககொல்லாமுண்டு, எடுத்தாரெடுத்தாரோடெல்லாம் பொருந்தியிருக்
குவ் கலப்புடையவன். சிரீதான். கீழ்ச்சொன்ன நீர்மைக்கு எதிர்த்தப்பான மேன்மையை
புடையவன். ஸ்ரீதர்தவம் ஸர்வாஜகதவ ஸர்வசகமிதே. கவக்கவ நீபோதியேல். ஒருனால்
போலே பலகாதும் அழையாநிற்க, கேளாதாணப்போலே நீபோவாயினால், புழையியாதி.
உன்னுடைய செவி துனையிலவாகாதே. புழை-ஸு-ஸிரம். உன்னுடைய சர்வணைந்தரியத்
துக்கு பர்யோஜகமில்லை யாகாதேதவென்கை. புகர் மா மதி!. உன்னுடைய தேஜஸ்ஸுக்கும்
பெருமைக்கும் போருமோ இது. ... * இ.

மூ.—தண்டொடு சக்கரஞ்சார்ங்கமெந்துந் தடக்கையன்
கண்ணில்கொள்ளக் கருதிக்கொட்டாவி கொள்கின்றான்
உண்டமுலைப் பாலருகண்டாயுறங்கா விடில்
விண்டனின் மன்னிய மாமதி! வினைந்தோடிவா. க.

பதவுரை.

வின்தனில்— ஆகாசத்தில்
மன்னிய— பொருந்திய
மா மதி!— வடிவில்பெருமைதங்கியசர்தானே!
தண்டொடு— (“கொள்கிறேன்”) என்னும்
கதையோடு
சக்கரம்— திரு ஆழியையும்
சார்ங்கம்— (“ஸ்ரீசார்ங்கம்” என்கிற) துறவ்
ஸையும்
எந்தும்— தரியாநின்ற
தடம்— விசாலமான
கையன்— கைகரையுடைய இவன்

கண்துயில் கொள்ள— திருக்கணவளார்த்தரு
ருவதாக
கருதி— நினைத்து
கொட்டாவி கொள்கின்றான்— கொட்டாவி
விடாநின்றான்,
உறங்காவிடில்— கணவளாரம்போனால்
உண்ட— அமுதுசெய்த
முலை பால்— முலைப்பாலானது
அரு கண்டாய்— ஐரிக்கமாட்டாது கிடாய்;
(ஆகையால், நீ,)
வினைந்து— தவறையாக
ஒடி வா— ஒடிவா.

வ்யா. ஆறாம்பாட்டு. தண்டித்யாதி. கதையும் திருவாழியும் ஸ்ரீசார்ங்கமும் மற்
றவிண்ணிக்கும் உபலக்ஷணம். ஏந்தும் தடக்கையன். இவற்றை, பூவேந்தினுப்போலே வர்
வகாலமும் தரித்துக்கொண்டிருக்கும் இடமுடைத்தான திருக்கைகளை புடையவன். இவை

தான் ஆபரண கோடியிலும் ஆயுதகோடியிலுமாயிதே யிருப்பது. இத்தால் - இவ்வழகை அறுபலித்து வாழலாயிருக்க, இவற்றின் விரியத்துக்கிலக்காய் முடிந்துபோகாதேகொள் ளென்க. கண்ணியித்யாதி. கண்வளர்த்தருளுவதாக நினைத்து, அதுக்கு ஸ-ஸகமராகக் கொட்டாவி கொள்ளாதின்றான். உண்டாதித்யாதி. கண்வளர்த்தருளா தொழியில், அமுது செய்தமுலைப்பால் ஜரியாது டிடாய். ஆனபின்பு லிண்டனில் மன்னியமாமதீ லிரைத்தோடிவா. உச்சஸ்த்தலத்திலே வர்த்தியாதிற்பானாய் வடிவிற்பெருமையையுடையது யிருக்கிற சந்த்ரனே! உன்னுடைய உயர்த்திக்கும் பக்வதைக்குப்பாக ஸத்வானாய்க்கொண்டு ஓடிவா. ௬.

மூ.—பாலகனென்று பரிபவஞ்செய்யேற் பண்டொருளாள்
ஆலினிலைவளர்ந்த சிறுக்கனவனவன்
மேலெழப்பாய்ந்து பிடித்துக்கொள்ளும் வெகுளுமேல்
மாலைமதியாதே மாமதீ! மசிழந்தோடிவா.

பதவுரை.

மா மதீ!—பெருந்தன்மை தங்கிய சந்த்ரனே!
பாலகன் என்று— 'இவன் சிறுப்பிள்ளை' என்று நினைத்து
பரிபவம்— திரைக்காததை
செய்யேல்— செய்யாதேகொள்;
பண்டு ஒருளாள்— முன்பொருகாலத்திலே
ஆலின் இலை— ஆலத்தனிரிலே
வளர்த்த— திருக்கண்வளர்த்த
சிறுக்கன் அவன்— சிறுப்பிள்ளையானவன்
இவன்— இவன்காண்;
வெகுளும் ஏல்— (இவன்) சிறிது னாகில்
[வெகுட்சி-கோபம்]

மேல் எழ பாய்ந்து— மேலெழக் குதித்து
பிடித்துக்கொள்ளும்— (உன்னை) பிடித்துக்
கொள்வான்;
(ஆகையால்)
மாலை— இப்படி பெரியனாவனவிலையத்தில
மதியாதே— சிறியன் என்று அலக்கற்பதை
நினைபாமல்
மசிழந்து— ("இவன் நம்மை அழைக்கப்பெற்ற
நேமே" என்னும்) உகப்பை
உடையனாய்க்கொண்டு
ஓடிவா. -

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. பாலகனித்யாதி. இவன் சிறுப்பிள்ளையென்று பெரு வத்தைப்பார்த்துக் குறைய நினைக்கையாகிற பரிபவத்தைப் பண்ணாதே கொள். பண்டொரு ளித்யாதி. முன்பொருகாலத்திலே ஐகத்தையடையத் திருவாயிற்றிலே வைத்து, ஒரு பவனான ஆலத்தனிரிலே கண்வளர்த்த சிறுப்பிள்ளையானவன் இவன் காண். அந்த அகடிதகடரா ஸா மர்த்தயமெல்லா முடையவனென்க. மேலெழவித்யாதி. இவன் சிறுமாமில் மேலே எழக் குதித்து உன்னைப்பிடித்துக்கொள்ளும். மாலைமதியாதே. ஆனபின்பு இப்படி பெரியனான வனைச் சிறியனென்று பரிச்சேசியாதே, பெருமையையுடைய சந்த்ரனே! உன் பெருமைக்கீ டாக 'இவன் நம்மை ஆதரித்து அழைக்கப்பெற்றேமே' என்னும் உகப்புத்தோற்ற ஓடிவா.

மூ.—சிறியனென் றென்னிளஞ்சிங்கத்தை யிகழேற் கண்டாய்
சிறுமையின் வார்த்தையை மாலலி யிடைச்சென்று கேள்
சிறுமைப் பிழைகொள்ளி னீயுமுன்றேவைக்குரியை காண்
நிறைமதி! நெடுமால் விரைந்துநனைக் கூவுகின்றான். அ.

பதவுரை.

நிறை மதி!— பூர்ணசந்தரணே!
என்— என்னுடைய
இளம் சிங்கத்தை-சிங்கக்குட்டிபோன்ற பிள்ளையை
சிறிபன் என்று— குறுப்பிள்ளையென்று
இகழேல் கண்டாய்— அவுமதி செய்பாதே
கொள்;
சிறுமைபின் — இவன் பால்பத்தினுடைய
வார்த்தையை— சர்யாவிசேஷத்தை.
மா வலி இடை— மஹாபலியிடத்திலே
சென்று கேள்— போய் கேட்டுக்கொள்;
சிறுமை— (“இப்படியுள்ளவன் விஷயத்தில்”)
சிறுமை நினைத்தவிது

பிழை கொள்ளில்—அபராதம்” என்று நினைத்
தாயானால்
(அப்போது,)

நீயும்— நீயும்
உன் தேவைக்கு—அவன் விஷயத்தில் தால்ய
த்தாக்கு.
உரியை காண்— தகுந்தவ னாவாய்;
நெடு மால்— ஸர்வாதிகளுள் இவன்
விசைந்து— த்வரித்து.
உன்னை— உன்னை
கவுகின்றான்— அழையாநின்றான்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. சிறியனிற்பாதி. பால ஸிஹம்மப்போலே செருக்கையும்
விர்யத்தையு முடையனாயிருக்கிற என்னுடைய பிள்ளையை, பருவத்தைப் பார்த்துச் குறுப்பி
ள்ளை யென்று அநாதரிபாதே கிடாய். சிறுமையித்யாதி. இவனுடைய பால்பத்தினுடைய
விசேஷத்தை வாமரூபச் சென்று, தன்னை வசிகரித்து “மூவடி” என்று இரந்து இரண்
டடியாலே ஐகத்தையுடைய வளந்து ஓடிக்குத் தன்னைச் சிறையிலே வைக்கப்பட்ட மஹா
பலி பக்கவிலே சென்று கேட்டுக்கொள். சிறுமையித்யாதி. இப்படி யிருக்கிறவன் விஷயத்
தில் குறுமையை நினைத்தவிது நமக்கு அபராதமென்று புத்திபண்ணுவுதியாகில், அப்போது
நீயும் அவன் திறத்தில் அடிமைக்கு ப்ராப்தன் காண். நிறையித்யாதி. பரிபூர்ணனான சந்
தரணே! ஸர்வாதிகளுள் வலன், பெரிய த்வரையோடே உன்னை யழையா நின்றான்; ஆன
பின்பு பூர்த்திக்கிடாக ஓடிவாவென்று கருத்து. அ.

உ. —தாழியில் வெண்ணெய் துடங்கையார விழங்கிய
பேழையுயிற் றெம்பிரான் கண்டாயுன்னைக் கவுகின்றான்
ஆழிகொண்ணேனை யெறியுடையுற லில்லையான்
வாழவுறுதியேன் மாமதி! மகிழ்ந்தோடிவா, க.

பதவுரை.

மர் மதி!— பெருமையுடைய சந்தரணே!
தாழியில்— தாழியிலே சேர்த்திருந்த
வெண்ணெய்— வெண்ணெயை
தட— விலத்தரமான
கை ஆர— கை நிறையுமபடி
விழுங்கிய— அள்ளி அழுதுசெய்த
பேழை— விசர்வமாய் பருத்த
வயிறு— திருவயிற்றையுடையனாய்

எம் பிரான் கண்டாய்— எங்கள் குலத்துக்கு
உபகாரகருயிருக்கிறவன்காண்
உன்னை— உன்னை
கவுகின்றான்— அழையாநின்றான்;
(அழைக்கச்செய்தேயும் நீ வாரதிரூர்
தால் உன் தலையை அதுக்கைக்காக)
உன்னை— உன்மேல்
ஆழி கொண்டு— திருவாழியைக்கொண்டு

எறியும்— எறிவான்;
பிடியுறவு— இதில் ஒருஸம்சயம்
இல்கைகான்— இல்கைகான்;

வாழ உறுதி ஏல்— நீ ஜீவிக்கவேண்டி.பி.ரு
ந்நாபாகில்
மகிழ்ந்து— ப்ரீதனாய்க்கொண்டு
ஒடிவா— ஒடிவா.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. தாழியித்யாதி. தாழியிலே சேர்த்திருக்கிற வெண்ணெயை அபிவிவசாதியத்தாலே பருவத்துக்குத்தக்க கையன்றே வெண்ணும்படி வெண்ணையைக் கண்டவாறே விஸ்தர்தமான கைசிறையும்படி அள்ளி அமுதுசெய்த. பேணுபித்யாதி. உள்நுப்புக்க த்ரவ்ய கௌரவத்தாலே விசைத்துப் பெருத்திருக்கிற திருவபிற்றை யுடையனாய் எக்கள்குலத்துக்கு உபகாரகனு யிருக்கிறவன்கான் உன்னை யழையா நிற்கிறான். இத்தால் - தன்பருவத்துக்கிடாக வெண்ணெயை கிரும்பி விழுங்கினாற்போலே யிருப்ப தொன்றுகான் உன்னை யழைக்கிறதுமென்கை. ஆழியித்யாதி. அவ் வெண்ணெய்த்தாழியை எட்டாதபடி வைக்கில் கலிக்கொண்டு எறிந்து உடைக்குமாப்போலே, நீயும் வாராதிருக்கில் தலைபய பறுக்கைக்காகத் திருவாழியைக்கொண்டு உன்னை பெறியும்; இதில் ஒரு ஸம்சய மில்லுகான். வாழுகியாதி. அப்படி அவன் க்ரோதத்துக்கு விஷயமாய் முடிந்து போகாதே ஜீவிக்கவேண்டி. பிருந்தாயாகில், பெருமையையுடைய சந்தரணே! உன் பெருமைக்கிடம்படி ப்ரீதனாய் ஒடிவா. ... * ௩.

ஆ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—மைத்துடங்கண்ணி யசோதை தன்மகனுக்கிவை
ஒத்தனசொல்லி யுரைத்துமாற்ற மொளி புத்தார்
வித்தகன் விட்கேத்தன் விரித்ததுபிழிவை
எத்தனையுஞ் சொல்லவல்லவர்க் கிடரில்லையே.

பதவுரை.

மை— கறுத்த
தட கண்ணி— பெரிய கண்களை உடைபனான
அசோதை - யசோதையானவள்
தன் மகனுக்கு—தன் புத்தானை இவனுக்கு
ஒத்தன— நினைவுக்கும் சொல்லுக்கும் சேர்ந்
தவையான
இவை சொல்லி—இவற்றைச் சொல்லி
உரைத்த - சந்தரணே நோக்கிச்சொன்ன
மாற்றம் - பாசரத்தை
ஒளி - தேஜஸ்வை உடைத்தான
புத்தார்—புரீவில்லிபுத்தூரில் அவதரித்தவராய்

வித்தகன் - மங்களாசாஸந ஸாநித்தாரான
விட்டுத்தன்— பெரியாழ்வார்
விரித்த— விஸ்தரித்து அருளிச்செய்துள்ள
தமிழ்— த்ராயிடபாஷா ரூபமான
இவை— இப்பாசரங்கள் பத்தையும்
எத்தனையும்— ஏதேனும் ஒருபடியாக
சொல்ல வல்லவர்க்கு - ஒதவல்லவர்களுக்கு
இடர்— துக்கம்
இல்லை— ஒன்றுமில்லை.

(ஏ - அசை.)

வ்யா. மைத்துடங்கண்ணி அசோதை. கறுத்துப் பெருத்திருந்துள்ள கண்ணை யுடைபனான யசோதை. அஞ்சரத்தாலே அலங்கர்தமாய்ப் பார்த்திருந்துள்ள கண்ணையுடையவென்னுதல்; * அஞ்சனவண்ணனை விவனை அருவாதம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையாலே;

இவனுடைய திருமேனியின் நிறம் ஊறி, அந்தாலேமைத்து, இவன் பக்கல் ஸ்ரேஹத்தாலே விகலிதமான கண்ணையுடையவ னென்னுதல், நன்னித்யாதி, தன்னுடைய புத்தான விவனு க்கு நினைவுக்கும் சொல்லுக்கும் சேர்ந்தவையாயிருக்கிற இவற்றைச்சொல்லி மென்மையும் வன்மையும் தோன் தும்படியாகச் சந்தரணக்குறித்துச் சொன்ன பாசரத்தை. ஒளியித் யாதி. நிலமிதிதானே ஜ்ஞாநப்ரேமங்களை வினைக்கும் தேஜஸ்வை யுடைத்தான ஸ்ரீவில்லி புத்தூரில் மங்கனாசாஸா ஸமர்த்தான பெரியாழ்வார் விஸ்தரித் தருளிச்செய்ததாய் த்ரவி டருபமா யிருக்கிற இவை பத்துப்பாட்டையும் ஏதேனும்மொருபடி சொல்ல வல்லவர்களுக்கு துக்கமென்பது ஒன்றுமில்லை. க0.

பெரியஜீயர் திருவடிகளை சரணம்.

அடிவரவு. தன் என் சுற்றச் சக்கரம் அழகிய தண்டு
பாலகன் சிறியன் தாழி மை உய்ய.

(*)

ஆக - திருமொழி, சு - க்கு, பாட்டு-டுக.

அ. கீழ்நிற்குமொழியிலே, அவன் நிலாமுற்றத்திலே யிருந்து புழுதியிலாவது, அம்புலியை வழைப்பதானபடியை, யசோதைப்பிராட்டி, தானதுபவித்து, அவைதன்னைச் சந்தரணப் பார்த்துச்சொல்லி, இவனோடே வினையாடவேண்டி யிருந்தாயாகில் விரைந்துவா வென்று பலவேறு துக்களாலும் அவனையழைத்த பாகாரத்தை, தாமுட்பேசி, பிற்காலமா யிருக்கச்செய்தே தக்காலம்போலே அவனுடைய அந்த சேஷடிதத்தை பறுபவித்தாராய் நின்றார்; இவரிலே அவனுடைய பருவத்துக்கிடாக அவன் செங்கிறைபுகிறது காணவே னுமென்று ஆசைப்பட்டு, அவனைப் பலபடியாகப் புகழ்ந்து “எனக்கு ஒருகால் செங்கிறை ஸூடவேணும்” என்று பலகாலும் அபேக்ஷித்து அந்த சேஷடிதத்தை அவளதுபவித்த படியைத், தாமும் தக்காலம்போலே அதுபவித்து, அவன் பேசினுற்போலே பேசி இனிப தாகிறார்.

அவனை ஸ்தோத்ரபூர்வமாகச் செங்கிறை யாடவேணுமென்று பலகாலு மபேக்ஷித் திறதும் அந்த சேஷடிதாறுபவம் பண்ணுகிறதும் அவளோடு இவர்க்கு ஸாம்யம். * மயர் வறமுதிநலம் பெற்றவாரகையாலே அவன்படிசு எடங்கலும் பாகாசிக்கையாலே தர்ம்பையப் தாலே அவதாரந்தர சேஷடிதங்களையும் இவ்வவதாரந்தன்னில் உத்தரகாலசேஷடித விசேஷங்களையும் பரதவாசிகளினுண்டானபடிகளையும், உகந்தருளின் நிலங்களில் நிலையால் தோற் றுகிற ருணவிசேஷங்களையு மெல்லாம் தம்முடைய ப்ரேமாதிரியத்தாலே இவ்வஸ்துவுக்கு விசேஷணமாக்கிக்கொண்டு புகழ்ந்து, அந்த சேஷடிதாறுத்தை அதுபவிக்கிறது இவர்க்கு விசேஷம். *.

மூ.—உய்ய வலகுபடைத்துண்ட மணிவயிறு!
ஊழிதோறுழி பலவாலினிலை யதன்மேல்
பையவ்யோகுதுயில்கொண்ட பரம்பரனே!
பங்கயீனயனத்தஞ்சனமேனியனே!
செய்வணின்னகலஞ் சேமமெனக்கருதிச்
செல்வபொலி மகரக்காது திகழ்ந்திலக
ஐய! எனக்கொருகாலாகே செங்கீரை
யாபர்கள் போரோறே! ஆகேவாகேவே.

பதவுரை.

உய்ய- ஆத்மாக்கள் உஜ்ஜீவிக்கக்காக
உலகு- உலகத்தோ
படைத்து- ஸ்ரீஷ்டித்து [உண்டாக்கி]
உண்ட- பின்பு அவற்றை உள்ளே வைத்து
மணிவயிறு! - அழகிய வயிற்றை உடைய
வனே!
பல ஊழி ஊழி தோறு- பல கல்பங்களைத் தோ
றும்
ஆனின் இலை அதன்மேல் - ஒரு ஆவிவாயின்
மேலே
பைய- மெள்ள [அவ்வாலிலை அசையாத
படி]
உய்யோகு துயில் கொண்ட - யோகநித்தரை
பண்ணியருளின
பரம்பரனே!- பரனில்காட்டிலும் பரனாயி
ருக்குமவனே!
பங்கயம்- தாமரைமலரை ஒத்ததாய்
நீள்- நீண்டிருக்கிற
நயனம்- திருக்கண்களை உடையனாய்
அஞ்சனம்- மைபோன்ற
மேனியனே!- திருமேனியை உடையவனே!
செய்வவன்- செந்தாமரையிற் பிறந்த பிராட்
டிக்கு வாஸஸ்தந்தாமரன்

நின் அகலம்- உன் திருமார்வானது
சேமம் என- ரகசியை உடைத்தாக வே
ணும் என்று
கருதி- நினைத்து
செல்வு பொலி- பீசுவர்ய ஸம்மந்திக்குச்
சூறிப்பான
மகரம்- திருமகரக் குழைகளோடு கூடியன
காது- திருக்காதுகளானவை
திகழ்ந்து இலக- மிகவும் விளங்க
ஐய!- ஐயனே!
எனக்கு- எனக்கு
ஒருகால்- ஒருநினை
செங்கீரை ஆகே- ஓ செங்கீரை ஆடியருள
வேணும்!
ஆயர்கள்- இடைபார்களுக்கு பவ்யனாய்
போர்- யுத்தோர்முகமான்
ஏறே!- ரிஷபம்போலே செருக்கி இருநல்
கிறவனே!
ஆடுக! ஆடுக!- ஆடவேணும் ஆடவே
ணும்!!

ஓ செங்கீரை- தாய்மார் முதலான பிள்ளை
களைத் தாங்களே அசைத்து ஆடுவிப்பதொரு கத்திர
வீசேஷம்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. உய்யவிய்யாதி. கரண களேபா விதூராய் (க) போகமோகந்
சூர்யராய்க் கிடக்கிற ஆத்மாக்கள் உஜ்ஜீவிக்கைக்கு உறுப்பாக லோகத்தை ஸ்ரீஷ்டித்து,
பின்பு அவாந்தரப்ரளயம்வர, அதில் அழியாதபடி உள்ளேவைத்து நோக்கின அழகிய திருவா

(க) ஹே மமோகேஷயாதிநு.

யிறறை யுடையவனே. ஊழிதோறிய்தயாதி. பாவர்ஹருபேன வருகிற பல கல்பங்கள் தோ
றும் ஜகத்தை யடங்க விழுங்கின திருவயிற்சேருடே ஒரு பவனுள் ஆலிலையின்மேலே அது
அசையாதபடி மெள்ள யோகநித்தர பண்ணின பரத்பரனாவனே. பங்கயமித்தயாதி. அந்த
ஸர்வஸ்மாத்தபரத்வஸூட்சுமாய் விகாஸாதிகளால் தாமரைபை ஒருபோலியாகச் சொல்லலாம்
படியாய், அவ்வளவன்றிக்கே நீண்டிருக்கிற திருக்கண்களை யுடையனாய், அதுக்கு பரபாக
மாய் அஞ்சனம்போலே யிருக்கிற திருமேனியையுடையவனே. செய்யவளித்தயாதி. பெரிய
பிராட்டியாருக்கு வாஸஸ்த்தாநமான உன்னுடைய திருமார்வான்று இந்த நீர்த்தத்தால்
அசையாதே சைவையுடையதானவெனுமென்று நினைத்துக்கொண்டு யிசுவரஸம்ர்த்தங்கு
ஸூட்சுமமான திருமகர்க்குழைகளோடு கூடின திருக்கூதுகளானவை உஜ்ஜ்வலமாய்க்கொ
ண்டு விளங்க. கியமித்தயாதி. கியனே! என்பொருட்டாக ஒருகால் செங்கீரையாடி யருளவே
ணும். ஆயர்களித்தயாதி. ஆபர்களுக்கு என்னுடையவனென்னும்படி பல்பறாய், அத்தாலே
யுத்தோர்முதமான ரிஷபம்போலே செருக்கியிருக்கிறவனே! ஆடியருளவேணும் ஆடியருள
வேணும். செங்கீரையாவது- தாய்மார் முதலானார், பிள்ளைகளைத்தாங்களே அசைத்தாவிப்ப
தொரு நீர்த்த விசேஷம்.

மு.—கோளரியின்னுருவங்கொண்ட வுண்ணுடலங்
குருதிதழும்பியெழக் கூருகிராந்தடைவாய்!
மீளவவன்மகளை மெய்மைகொள்கருதி
மேலையமர் பதிமிக்கு வெதுண்வேரக்
காளன்மேகமவை ஏகல்லோகோடொழியக்
கருதிவரைக்குடையாக் காலிகள் காப்பவனே!
ஆளவெனக்கொருகா லாகேசெங்கீரை
ஆயர்கள்போரேறே யாகேவாகேவே. உ.

பதவுரை.

கோள் அரியின்— மிகக்கை உடைய நரசிங்
கத்தின்
உருவம் கொண்டு— வேஷத்தை தரித்துக்
கொண்டு
அவுணன்— ஹிரண்யாஸூரனுடைய
உடலம்— சரீரமானது
குருதி— ரத்தம்
குழம்பி எழ— குழம்பிக் கிளரூம்படியாக
வும்
மீள— மறுபடியும்
அவன்— அவ்வஸூரன்
மகளை— தன்புத்தான பரஹ்மாதனை
மெய்மைகொள்— 'ஸத்யவாதி' என்று நினைக்
கும் படியாகவும்
கருதி— திருவுள்ளம்பற்றி

கூர் உகிரால்— கூர்மைபான் நகங்களாலே
குடைவாய்!— (அவ்வஸூரன் உடலைத்)
கிழித்தவனே!
மேலை— மேன்மை தங்கிய
அமரர்பதி— தேவேந்தரனானவன்
மிக்கு வெகுண்டு வர— மிகவும் கோடித்து
வந்த வானிலே
காளம்— கறுத்த
நல்— (ஸ்வாமிநியமித்தகாரியத்தை நிறை
வேற்றுகைக்குடலான) நன்மையை உடைய
மேகம் அவை— மேகங்களானவை
கல்லோடு— கல்லோடுகூடின
கார் பொழிய— வர்ஷத்தைச் சொரிய

ஏ “கல்லோடு கால்பொழிய” என்றும் பாடம்.

கருதி— (“இம்மலையே உங்களுக்கு ரக்ஷகம்;
இச்சோற்றை இதுக்கிடங்கோள்”
என்று முன்புதான் அருளிச்செய்ததை)
நினைத்து
வரை— அந்த கோவர்த்தமலையை
குடையா— குடையாக்கக்கொண்டு
காலிகன்— பசுக்களை

காப்பவனே!— ரக்ஷித்தவனே!
ஆன!— இப்படி ரக்ஷித்த ஆண்பிள்ளைத்தன முனையவனே!
எனக்கு— ஒருகால், ஆடுக செங்கோல்,
ஆயர்கள் போர்வறே!— ஆடுக ஆடுக—

வ்யா. இரண்டாப்பாட்டு. கோளரிய ஹ்ருவம்கொண்டு. தேவர்கள் கொடுத்த வரத்துக்கு விரோதம் அல்லாத நிரஸிக்கைக்காக மிக்கையுடைத்தான நரஸிஹ்மலேஷத்தையரிசாமித்துக் கொண்டு. அவனை வியாதி. பாடிஷ்ட்டான ஹிரண்யாஸுரனுடைய வரபலபுஜபலங்களா ஹண்டான செருங்காலே மிடிபறவனந்த சரீரமானது ரத்தங்குழம்பிக் கிளரும்படியாகவும், (க) “ ஸர்வதூஷி ” என்று சொன்ன வார்த்தையைப் பொய்யென்று, * இங்கிலை பென்று தான் * அளந்திட்ட துணைத்தட்டின அவன் மஸஸு புரிந்து ஸ்வபுத்தானவனை “ ஸத்யவாதி ” என்று கொள்ளும்படியாகவும் திருவுள்ளம்பற்றி ஆபுதம் எடுக்கவொண்ணாததுகொண்டு முழுக்கூர்மையான திருவுகிரகளாலே * ஒன்றியமார்பு உறைக்க உன்றிக் குடைந்தவனே. மீளவென்று - “ இலலை ” என்ற மஸஸு புரிந்தென்றபடி. மெய்ம்மையொளவென்றது-மெய்ம்மையையுடையவனை நினைக்கவென்றபடி. மேலாயித்தாதி- ஸிசுவர்த்தாலும் ஆபுஸ்ஸாலும் இவ்வருகுள்ளாரிந்தாட்டில் மேலாயிருக்கிற தேவர்களுக்குக் கெல்லா மதிபதியான இந்தரன் “ எனக்கிட்ட சோற்றை யுண்டவனா?” என்று பரிபாலில் மிகவும் கோபித்துவர, கடலை வறளாக்கப் பருகுனையாலே கறுத்து, ஸ்வாமிசொன்ன காரியம் செய்கையாகிற நன்மையையுமுடைய மேகங்களானவை, பெருங்குற்றோடே கல்வரவு: மாகவரவுக்க. அன்றிக்கே, “ கார் ” என்று பாடமானபோது - கல்லோடேகூட வர்வத்தைச் சொரியவென்று பொருளாகக்கூடவது. கருதியித்தாதி, “ இம்மலையே உங்களுக்கு ரக்ஷகம், இச்சோற்றை இதுக்கு இடுங்கோள் ” என்று அடியில் அருளிச்செய்ததை நினைத்து அம்மலையையே குடையாக்கக்கொண்டு பசுக்களை ரக்ஷித்தவனே. “ இடையரையும் இடைச்சிகளையும் ரக்ஷித்த ” என்னுதே, “ காலிகள் காப்பவனே ” என்றது - ரக்ஷயவர்க்கத்தில் ப்ரதாநம் இவையென்று தோற்றுக்கைக்காக. பண்ணின் உபகாரமறிவதும் இவையேயிறே. ஆள. இப்படி ரக்ஷித்த ஆண்மையை யுடையவனே! என்னுதல்; என்னுடைய அபேக்ஷிதம்செய்து என்னையாளும்படியாக வென்னுதல். எனக்கித்தாதி. எனக்காக ஒருகால் செங்கோலாடி பருளவேணும். ஆயர்களித்தாதி. பூர்வவத். உ.

மு.—ஈழமுடை நாயகனே! நான்மறையின் பொருளே!

நாயுணர்ஈழம் நான்முகனுக் கொருகால்
தம்மனையானவனே! தரணி தலமுழுதந்
தாரகையின்னுலகுந்தலி யதன்புறமும்
விம்மவளாந்தவனே! வேழமு மேழ்விடையும்
விரவியவேலைதனுள் வென்றுவருமவனே!
அம்ம! எனக்கொருகாலாகே செங்கோ
ஆயர்கள் போரேறே! ஆடுகவாகேவே. ந.

(க) “ ஸர்வதூஷி ”

பதவுரை.

நம்முடைய எங்களுடைய
நாயகனே!— நாதனே!
நால் மறையின்— நாலு வேதங்களின்
பொருளே!— பொருளாயிருப்பவனே!
நாபி உள்— திருநாடியுள் உண்டான
நல் கமலம்— நல்தாமரைமலரில் பிறந்த
நால் முகனுக்கு— சதுர்முகப் பரமாவத்கு
ஒருகால்— வேதத்தைப் பறிகொடுத்த
காலத்தில்
தம்மனை ஆனவனே!— தாய்போலே பரிவ
னானவனே!
தாணி தலம் முழுதும்— பூதலம் அடங்
கலும்
தாரகையின் உலகம்— நகத்தரலோகமும்
தடவி— திரு அடிகளால் ஸ்பர்சித்து

அதன்புறமும்— அதற்குப் புறம்பாய் உள்ள
தேசமெங்கும்
விம்ம— பரிபூர்ணமாம்படி
வளர்ந்தவனே!— தரிவிக்கமனாய் வளர்ந்த
வனே!
வேழமும்— “குலையாபிடம்” என்னும்
பாணையும்
ஏழ்விடையும்— ஏழரிஷபங்களும்
விவிய— ஹிம்விப்பதாக உன்னோடு வந்து
கலந்த
வேலைதனுள்— மையத்திலே
வென்று— அவற்றை ஜபித்து
வருமவனே!— வந்தவனே!
அம்ம!— ஸ்வாமியே!
எனக்கொருகால் இப்படி பூர்வவத்.

வ்யா. மூன்றம்பாட்டு. நம்முடைய நாயகனே. எங்களுக்கு நிர்வாஹகளுனவனே. நான்மறையின்பொருளே. நாலு வகைப்பட்ட வேதங்களுக்கும் பாதாந் பதிபாத்தனானவனே. (க) “நவபெஷு ஸநெபுர வநிவ பெஷு” என்றானிறே. நாயுனித்தாதி. திருநாபியிலே உத்பந்நாய் கிலக்ஷணமாபிருந்துள்ள தாமரையைப் பிழிபிடிமாத வுடைய சதுர்முகனுக்கு ஒருகாலத்திலே தாய்போலே பரிவனானவனே. தம்மனை— தாய். மதுகைடங்கள் கையிலே வெதத்தைப்பறிகொடுத்து, (உ) “பெஷு பெஷாநிவகஷு வெஷுபெஷாநிவகஷு” என்று அவன் “கண்ணிழந்தேன், நாமிழந்தேன்” என்று கலேசப்பட, அவற்றை மீட்டுக்கொடுத்து ரக்ஷித்தபடியாலே “ஒருகால் தம்மனையானவனே” என்கிறது. துணிதலமித்தாதி. பூதலமடங்கலும் நகத்தரலோகமும் கிலத்தென்றல்போலே திருவடிகளாலே ஸ்பர்சித்து, அதுக்குப்புறம்புள்ள தேசமெங்குமொக்கப் பரிபூர்ணமாம்படிவளர்ந்தவனே. இத்தால்—ஆசிரிதனான இத்தரனுடைய அபேக்ஷித ஸந்திதாநம் தலைக்கட்டுகைக்காகச்செய்த வ்யாபாரம் சொல்லிற்று. வேழமுமித்தாதி. குலையாபிடமும் ஸப்தரிஷபங்களும் நவிலதாக உன்னோடு வந்து கலசினவன்விலே அவற்றை ஜபித்துவருமவனே. வேழத்தையும் ரிஷபத்தையும் ஜபித்தது (க) பிந்நகாலத்திலே யாபி நக்கச்செய்ததையும், ஏககாலத்திற் போலே யருளிச்செய்தது, கிரோதிநிரஸநத்தில் த்வளையாலே. இத்தால் ஸ்ரீமதுரைபில் பெண்களுக்கும் நற்பிண்ணப் பிராட்டிக்கும் ப்ரியகாமாம்படிசெய்த வ்யாபாரங்கள் சொல்லப்பட்டன. அம்ம!— ஸ்வாமி. எனக்கித்தாதி. பூர்வவத். க.

மு.—வானவர் தாமசிழ வன்சகடமுருள

வஞ்சமுலைப்பேயி நெஞ்சமுதுண்டவனே!

கானகவல்லிவின் காயுதிரக்கருதி

கன்றதுகொண்டெறியுங் கருநிறவென்கன்றே!

(க) “வேந்தச்ச ஸர்ஸ்வ ரஹமேவ வெத்யடி.” (உ) “வேதா மே பாயஞ்சகஷு” வேதாமே பாயம் தநம்” (க). விஹகால.

தேனுகனும் முரணர் திண்டிறல் வெந்நெருக

னென்பவந்தாமடியச் செருவதிரச்சேல்வம்

ஆகை! எனக்கொருகாலாகே செங்கீரை

ஆயர்கள் போதேறே! யானேகலாகேஷே சு

பதவுரை,

வானவந்தாம்— தேவர்கள்
மகிழ— பீதி அடையுட்படியாகவும்,
வல் சகடம்— வலிவுள்ள சகடாஸூரன்
உருள— உருளும்படியாகவும்
வஞ்சம்— வஞ்சனையை உடைய
பேயின்— பூதநாயின்
முலை— முலைமேலிருந்த
நஞ்சு— விஷத்தை
அமுது— அபர்தமாக
உண்டாவனே!— அமுதுசெய்தவனே!
கானகம்— காட்டிலுள்ள
வல்— பவிஷ்டமான
விளவின்— விளவின் [விளாமரம்]
காய்— காய்களானவை
உதிர— உதிரும்படியாக
சுருதி— நின்றது
கன்று— கன்றான

அது— அந்த தேவதாஸூரனை
கொண்டு— கைசில் கொண்டு
எறியும்— எறிந்தவனுப்
சுரு நிறம்— சுறுத்த நிறத்தை யுடையனுப்
என் கன்றே!— என்னுடைய கன்றானவனே!
தேனுகனும்— தேவதாஸூரனும்
முரணும்— முரணானும்
திண் நிறம்— பரபலமானவனின் உடையனுப்
வெம்— கொடியனான
நரகன்— நரகாஸூரனும்
என்பவந்தாம்— என்று சொல்லப்படுகிறவர்கள்
அவர்களுள் ஒருவர்
மடிய— மடும்படியாக
செரு— யுத்தத்திலே
அகிர— மிக்கையுடையனாகக் கொண்டு
செல்லும்— சென்ற
ஆகை!— ஆணையானவனே!
எனக்கித்யா நி பூர்வவத்.

வியா. நாலாம்பாட்டு, வணவரித்யாதி, பூபாடி நிரஸநாந்தீதமாக அர்த்தித்த
அவதரிப்பித்த தேவர்கள், பருவம் நிரம்புவதுக்குமுன்னே தொடங்கி ஆஸூரபகர் திருநீர்
விக்கிறபடியைக்கண்டு பீதிதயம்படியாக, அஸூராவிஷ்டமாய்க்கொண்டு, கண்வலருகிற விடந்
திலே நலிவந்த பரபலமான சகடத்தை, முலைவரவு தாழ்த்துச் சேலிநிமிர்ந்த திருவாய்க்
ளாலே கட்டிநின்று சுதறியுருளப்பண்ணி, பெற்றதாய்போல் வஞ்சித்துவந்த, பேய்ச்சிபுடைய
முலையில் அந்தக் கொடிதான நெஞ்சை பரணஸுலிதமாக உண்டவனே, “நஞ்சுமுதுண்ட
வனே” என்று பாடமானபோது நஞ்சை அமுதமாக வண்டவனே பென்று பொருளாகக்
கடவது. (அ) உறு நடுகதி அகலிபுரம் நாலுயி லீனமே உருபு ” என்னக்கடவதிநீ
கானகமித்யாதி, காட்டில் கன்றுகள் மேய்க்கப்போன விடத்திலே விளாவான வடிவவக்தொ
ன்மும் கன்றான வடிவவக்தொன்மும் சிலவஸூரர்கள் தன்னை நலிவதாவந்து நிற்க, அவர்
நிலே ஒன்றையிட்டு ஒன்றையெறிந்து இரண்டையும் முடித்தபடியைச் சொல்லுகிறது. காட்
டிலே நிற்கிற வலிய விளாவினுடைய காய்களானவை யுதிருட்படியாகக்கருதி, கன்றானவத்
தைக்கொண்டு எறிந்து சுறுத்த நிறத்தையுடைய என்னுடைய கன்றப் நின்றவனே. இத்

(க) “ஸ்தத்யம் தத்விஷ ஸம்பிச்சம் ரஸ்யமாஸீ ஜ்ஜுகச்சுரோ”

தூல்- விசேர நிபிரஸம் பண்ணுகையாலே திருமேனி புகர் பெற்றபடியும், எல்லாத்தகையிலும் ஆச்சிதர்க்கு படியனுயிருக்கும்படியும் சொல்லுகிறது. 'என்கன்றே' பென்றது - உகப்பின் கார்பமாண் அழைக்கச்சொல்லு. [அழைக்கச்சொல்லு-அசேதநவரகியான சொல்லு.] தேறுகனிப்பாதி. (க)தேறுகனுகிற அஸூரனும், மூரானும், திண்ணிதான் திறையுடைய ரூப் அகிஞ்ரூரனுமா யிருக்கிற நரகாஸூரனும் என்று சொல்லப்படுகிறவர்கள் தாங்களடைய நசித்துப் போம்படியாக யுத்தத்திலே முடுகிச்சென்ற ஆணையானவனே, ஆணையோல் என்னுதே, ஆணையென்றது- (உ) முற்றுவமை. ... * ச.

மூ.—மத்தளவந் தயிரும் வார்த்துனன்மடவார்
வைத்தனனெய் களவால் வாரிவிழுங்கியோருங்
கொத்தவினைமருத் மூன்னியவந்தவரை
யுருகரத்தினோடு முந்திய வெந்திறலோய்!
முத்தினிளமுறவன் முற்றவருவதன்முன்
முன்னமுகத்தனியார் மொய்குழல்களைய
அத்த! எனக்கொரு காலாகேசெங்கீரை
யாய்கள்டோரேறே யாடுகலாகேசே. ரு.

பதவுரை.

வார்த்து— நீண்ட மயிர்முடிபை உடை
பராய்
சால் மடவார்— நன்மைபய்யும் மடப்பத்தையும்
உடையான ஸ்திரீகள்
வைத்தன— சேமித்து வைத்தவையாய்
மத்த— மத்தாலே
அளவும்— அளவிக்கடைகைக்கு போக்ப
யான்
தயிரும்— தயிரையும்
வெய்— வெண்ணெய் உருக்கின வெய்யையும்
தனவால்— கர்த்தரிமத்தாலே
வாரி— கைகளால் அள்ளி
கிழங்கி— வயிரூர உண்டு
உன்னிய— உன்னை வயிர்மீக்கவேணுமென்
னும் நினைவை யுடையாய்
ஒருங்கு— ஒருபடிப்பட
ஒத்த— மனம் ஒத்தவர்களாய்
இணைமருதம்— இரட்டை மருதமாய்க்கொ
ண்டி
வந்தவரை— வந்து நின்ற அஸூரர்களை

வரு கரத்தினோடு— துடைகளாலும் கைகளாலும்
உந்திய— இரண்டுபக்கத்திலும் சரிந்துவிழும்
படி தள்ளின
வெய்— திறலோய்!— வெவ்வித வலிவையுடைய
வனே!
அத்த!— அப்பனே!
முத்து— திரு முத்துக்கள் தோன்றும்படி
[முத்து - பல்]
இன்— இனியதான
இள முறுவல்— மந்தம்மிதமானது
முற்ற— பூர்ணமாக
வருவதன்முன்— வருவதற்குமுன்னே
முன்னம் முகத்து— முன் முகத்திலே
அணி ஆர்— அழகு மிகுந்ததாய்
மொய்— நெருங்கி இராநின்ற
குழல்கள்— திருக்குழல்களானவை [குழல் -
கேசம்.]
அலைய— தாழ்ந்து அசையும்படி
எனக்கித்யாதி பூர்வவத்.

(க) பெருக. (உ) முற்றுவமையாவது- பூர்ணபமை.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. மத்தளவுமித்யாதி. வாரிசுமல் நன்மடவாரி வைத்தனை. நீண்ட...
சேர்ப்பாத்தையும் நன்றான மடப்பத்தையும். உடையாரான ஸ்திரீகள் சேமித்து வைத்தனாவ
யான. மத்தளவும்தயிரும்- நெய்யும் களவால் வாரிவிழுங்கி. மத்தளவே அளவாக்கினதற்கு
யோக்யமான தயிரும், முன்புகடைந்த வெண்ணெய் உருக்கின நெய்யும், வைத்தவர்கள் அறி
யாதபடி கீர்த்திரிமத்தளவே அபிநிவேசாநுருணமாக வாரி யழுதுசெய்து. உன்னிய-ஒருங்கொ
த்த விண்ணொருதம்- வந்தவரை. உன்னை நலியவேணுமென்னும் நினைவையுடையாராய். அதுக்கி
டாக பொருபடிப்பட நெஞ்சு ஒத்துள்ளவர்களாய் ஸ்வவேஷம் தெரிபாடிபடி. இரட்டை மரு
தாய்வந்து நின்ற வவூரர்களை. ஊருவித்யாதி. நடுவே தவழ்ந்து போகையாலே திருந்து
டைகளாலும் திருக்கைகளாலும் இரண்டருகும் சரிந்துவிழுப்படி. தன்னிப்பொகட்ட சரிய
திறை யுடையவனே. முத்தித்யாதி. திருமுத்துக்கள் தோன்றுமபடி இனிதான மந்தஸ
மிதமானது பூர்ணமாக வருவதற்குமுன்னே, முன்முத்திலே அமுதுமிக்குச் செறிந்துள்ள
திருக்குழல்களானவை “வந்துன்பவளவாய்மொய்ப்ப” என்கிறபடியே திருப்பவளத்தை
மறைக்கும்படி தாழ்ந்தவையும்தயாக. அணி-அமுது. மொய்-செறிவு. அத்த-அப்பனே. ரு.

மு.—காயமலர்நிறவா! கருமுகில்போலுருவா!
கானகமாமலேற் காளியனுச்சியிலே
துயரடம்பயிலுஞ் சுந்தரவென்சிறவா!
துங்கமதக்கரியின் கொம்புறித்தவனே!
ஆயமறிந்து பொருவானெதிர் வந்தமல்லே
யந்தமறின்றியழித்தாடிய தாளினையாய்!
ஆய! எனக்கொருகாலாகே செங்கீரை
ஆயர்கள்போசேறே யாகேவாகேவே. க.

பதவுரை.

காய மலர் — காயாம்பூப்போன்ற
நிறவா! — திரு நிறத்தை உடையவனே!
கருமுகில்போல் — நீலமேகம்போன்ற
உருவா! — வடிவை உடையவனே!
கானகம் — காட்டிலே
மட மலையில் — பெரியமலையினுள்ளே கிடந்த
காளியன் — காளியனுடைய
உச்சியிலே — தலையிலே
துய — மனோஹரமான
நடம் — நடத்தலத்தை
பாடினும் — செய்த
சுந்தர — அழைக்கியுடைய
என் சிறுவா! — என் பிள்ளையானவனே!
துங்கம் — அதுபுந்தமாய்
மதம் — மதத்தை உடைத்தான

கரியின் — ருவலயாபிடலான் ஊம் பாணையின்
கொம்பு — கொம்புகளை [நந்தக்கலை]
பறித்தவனே! — சுலபமாகப் பிடுங்கினவனே!
ஆயம் அறிந்து — மல்லபுத்தம் செய்தும் வான
பொருவான் — புத்தம் செய்வதற்காக
எதிர்வந்த — எதிர்நுநவந்த
மல்லே — மல்லர்களை
அந்தம் இன்றி — உனக்கொரு அடாபமு
மில்லாதபடி
அறித்து — தவம்மை செய்து
ஆடிய — “இன்னம் வருவார் உண்டோ?”
என்று கம்பிசமய ஸஞ்சரித்த
தீள் இனையாய்! — திருவடிக்கை உடையவனே!
ஆய! — ஆயனே!
எனக்கித்யாதி பூர்வவந்த.

வியா. ஆரூர்ப்பாட்டு. காயசித்பாதி. "காயா" என்கிற இத்தை "காய" என்று குறுக்கிக்கொண்டது. நெய்ப்பாடும் கலையத்தாலும் காயம்பூப்போலே நிரூக்கிற நிறத்தை புடையவனே. கருமுகிவித்பாதி. இருட்சியாலும் குளிர்ந்தபாலும் காளமேகம்போலிருக்கிற வடிவை புடையவனே. காண்குமித்பாதி. காட்டிடத்திலே பெரியபுடுகினுள்ளே செந்தகாசியனை அலைத்துக்கொப்பி, கிரோதத்தாலே விஸ்தீர்தமான் அவன் கிரகஸிலே, ஸைஷணமானையாலே அழகியதாரிருந்துள்ள நீர்த்தத்தை நெருங்கச்செய்த அழகையுடைய என்னைப்போனவனே. சந்தரம் அழகு. சிவவன் பிள்ளை. தங்கமித்பாதி. பெரிய உபாத்தியை புடைத்தாய் (சு) மகமுதிதமான குவலயாபித்திதுடைய கொப்புகளை அராயாளேயப் பிடுக்கினவனே. ஆயிதித்பாதி. மல்பொருள் கூறறிந்து பொருவதாக எதிர்த்து வந்த மல்லரை, அவர்களுக்கு வப்பரிக்கைக்கு இடமாய்ப்படி கீக்கிரமாகச்சென்று ஒடிப் பொருத்தழித்து, 'இன்னம் வருகாருண்டோ' என்று பார்த்து மிரோதூரமாய்ப்படி ஸஞ்சரித்த திருவாடிகளை புடையவனே. அதன்றிக்கே, அந்தாமின்றி என்றது - மற்பொருகிறபோது உடனும் உடனும் இடைவெளியறப் பொருந்துப்படி பொருதபடியைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். அன்றிக்கே, அந்தரமாவது அபாயமாய், உணக்கொரு அபாயமில்லாதபடி அவர்களை அழித்து என்கிறதாகவுமாம். ஆய-ஆயனே.

மூ.—துப்புடையாய் கட்டுசொல் வழுவாதோருகாற்

மாயகருங்குழனற் றோகையிலினைய

நப்பினைதன்றிறமா நல்லிடையேழலிய

நல்லதிறவுடைய நாதனுமானவனே!

தப்பினைள்ளைகளைத் துணிசூசோதிபுகத்

தனியொருதேர் கடவித் தாயோடு கூட்டியவென

அப்பு! எனக்கொருகா லாகேசெங்கீரை

யாயர்கள்போரோறே யாகேவாகேவே. எ.

பதவுரை.

தூப்பு உடை— மிடுக்கை உடையவரான
ஆயர்யன் தம்— இடையர்களுடைய
சொல்— வார்த்தையை
வழுவாது— தப்பாமல்
ஒருகால்— ஒருகாலத்திலே
தூய— அழகியதாய்
கரு குழல்—கறுத்திருந்துள்ள மயிர் முடியை
புடையவாய்
நல் தோகை— நல்லதோகையைபுடைய
மலில் அனைய— மலில்போன்ற சாயலையுடைய
ளான.

நப்பினைதன்றிறமா— நப்பினையைப் பிராட்டி
தேவ துவாக
நல்ல கொடுமையில் நன்றாக
விடை ஏழ்— நிகழ்பங்களை மூம்
அவிய— மாளுப்படியாக
நல்ல திறல் உடைய— நன்றான மிடுக்கை
உடையவராய்
நாதனும் ஆனவனே!— அவ்விடையர்களுக்கு
ஸ்வாமிபுமானாவனே!
தப்பின— கைதப்பிப்போன
பிள்ளைகளை— வவநிகை பிள்ளைகளை,

தன்னுடைய

மிகுசோதி - நிரவதிகதேஜோருபமான்
பரமபதத்திலே

புக- செல்லுமடியாக

தனி- தனியே

ஒரு- ஒப்பற்ற

தேர்- தேரை

கடவி- நடத்தி

(அங்குவின்றும் பிள்ளைகளைக் கொண்டு)

தாயோடு தாயோடு

கூட்டிய- கூட்டின்

என்அப்ப!- என்அப்பனே!

எனக்கெத்யாதி பூர்வம்த்.

வியா. ஐதூப்பாட்டு, தூப்பித்யாதி. தூப்பு - மிகெக்கு. இத்தால்- ஏறுதழுவுவல்ல வார்த்தப்பத்தைச் சொல்லுதல்; அன்றிக்கே, சிஷ்யங்களின் வன்மையும் இவன் மென்மையும் பாராதே இவற்றைத் தழுவுவேனுமென்ற நெஞ்சர்மாதல். இப்படி யிருந்துள்ள இடையர் தங்களுடைய வசனத்தைத்தப்பாதே ஒரு காலவிசேஷத்திலே. தூயனீத்யாதி. அழகிய தாய்க் கதுத்திருந்துள்ள குழலையுடையாய், அத்தாலே நன்றான தேராகையில்போலே யிருக்கிற சாயலையுடைய நற்பிண்ணப்பிராட்டிலே ஐந்துவர்க. இவ்ளோடே சேலாமாக்கில், “ஆர் சொல்லிற்றுச்செய்தாலும் நல்லது” என்றிறே ஆயர்கன் தம் சொல்வழுவாதொழிந்தது நல்லிடைவீத்யாதி. கொடிதான சிஷ்யங்கள் ஏழும் கீழ்க்குப்பிணைப்போலே அழியும்படியாக, நன்றான மிகுக்கையுடையாய், அத்தாலே இடையரும் “எங்கள் குலநாதன்” என்று கொண்டாடுப்படி அவர்களுக்கு நாதனுமாய்வே. நல்லிடை யென்றது “நல்லபாம்பு” என்னுமாபோலே க்ரெளயத்ததைப்பற்ற. தப்பினவீத்யாதி. ப்ரஸவஸமந்திரம் மாதாவானவள் கரண்பதற்குமுன்னே கைதப்பிப்போன் வைத்திக்குத்தர்களை “தன்னுடைச்சோதி” என் கிறபடியே தனக்கு அவாதாசனமாய் நிர்வதிகதேஜோருபமான் பரமபதத்திலே செல்லும்படியாகத், தனியே அத்தவியமான தேரைநடத்தி- அத்தைப் ப்ரகீதி மண்டலத்தளவிலே நிறுத்தி, தானே அருகேசென்றுபுக்கு அங்குவின்றும் கொடுபோர்த்து, மாதாவானவள் “என் பிள்ளைகள்” என்று உச்சி மோசுத்து எடுக்கும்படி அவ்ளோடேகூட்டினவளாய், ஆச்சரிதர் காரியம்செய்து அவ்வழியாலும் எனக்கு உபகாரகனுவனே.

மூ.-உள்ளையுமொக்கையிற் கொண்டேதமின்மருவி

யுன்னொதங்கள் கருத்தாயின செய்துவரும்

கண்ணியுரும்கிழக் கண்டவர் கண்குளிரக்

கற்றவாதெற்றிவரப் பெற்றவெனக்கருளி

மன்னுகுறங்குடியாய்! வெள்ளையாய்! மதிள்குழ்

சோலைமலைக்கரசே! கண்ணபுரத்தழாதே!

என்னவலங்காவாயாகேசெங்கீரை

யேழல்குமுண்டாய் யாகேலாகேவே. அ.

பதவுரை.

மன்னு- ப்ரளயத்திலும் அழியாத

கதுங்குடியாய்!- திருக்குறும் குடியிலே

எழந்தருளியிருக்குமவனே!

வெள்ளையாய்!- திருவெள்ளையிலே

வர்த்திக்கிறவனே!

மதிள்குழ்- மதிளாலே குழப்பட்ட

சோலைமலைக்கு - திருமாவிலும் சோலை
மலைக்கு

அரகே!- அதிபதியானவனே!
கண்ணபுரத்து- திருக்கண்ணபுரத்திலே நிற

அமுதே!— அம்ம தம்போல் போக்யனு
வனே!

என்— என் இனம்

விவரம்— துண்பதனாத

சுரைவாய்!— நீக்குமவனே!

உண்ணியும். (மேதகு ஹரிபாண) உண்ணியும்

ஒக்கலைபில்— இப்படிவே

கொண்டு— எடுத்துக்கொண்டு

தம் இல்— தங்கள் அகங்காரினை

மருநி— சேர்ந்து.

உன்னென்தி— உன்னேன்தி

தங்கள் — தங்களுடைய

கருத்து ஆபினைசெய்து- நினைவுக்குத் தக்க
படி பரிமாறி

வரும்:- மதுபட்டியம் கொண்டு வராததின்குற
கன்னியரும்:- இளம்பெண்களும்.

மகிழ்- இச்செய்தியைப்பற்றி ஸந்தோஷித்
 தும் படிபாசுவம்.

கண்டவர்:- பார்த்தவர்களுடைய

கண்— கண்ணகரானாவம்

சுனிர-- சுனிரநும்படிபாகவும்

கற்றவர்-நாலுமொகாஸ், தொடுக்கக் கற்றவர்கள்-

தேர்நிவா- பிள்கோத்தலிதன் தெரடுக் காவா

பெற்று—உஷ்ணமகன்தய்ப்பிபந்து

எனக்கு- என்னிஷ்டை! (கந்திரி)

அருளி- கர் னைபெய்து

செங்கிதவழிகு:

எழும் உலகும்து ஸப்தலோகங்களுக்கும்.

உடையாய்! - ஸ்வாமிபானவடின:

சிறு சிறு

வாயா. எட்டாமூட்டி. உண்ணியுதிப்பாதி. ஸௌந்தர்யா கிகளாலே சுற்றுவதுகித் தாபஹாரியான வுண்ணையும் மருங்கிலே எடுத்துக்கொண்டு தங்கள் கர்ஹங்களிலே சேர்த்து. 'இதெண்ணவருமதான், இவன் மருங்கிலேயிருக்க இவர்கள் தங்கள் கர்ஹங்களிலிருந்து போனபடியென்!' என்று கருத்து. உண்ணித்தாதி. ஈதர்சனான வுண்ணேதே தங்கள் நினைவுக்குத்தக்கபடி பரிமாறி, மீளவும் கொண்டுவரநிற்கும் பாலைகளானவர்களும் இச்சேஷ்டு. துத்தக்கண்டு உகக்கும்படியாக. இதிலால் தனியிடத்திலே யெனவராவஸ்த்தனய்த்தவ்ளோதே பரிமாறுமவன், மாத்தர்ஸந்தியில் இப்படி. சைசவாவஸ்த்தனய்ச்செய்கிற. சேஷ்டு. தம் கண்டால் அவர்கள் உகப்பார்களென்று கருத்து. கண்டவர் கண்ணுளிர. ஐரோனுமாக. இச்சேஷ்டு. தங்களில் காண்பவர்கள் கண்கள் இளநீர்க்குமடிப்பாற்போலே குளிரும்படியாக. கற்றவர் தெற்றிலா. நாதுசப்தம் தொடுக்கற்றவர்கள், உன்னுடைய உலகசேஷ்டு. த எலத்தைகண்டு பிள்ளைகள் கண்கள் தொடுத்துவா. பெற்றவனைக்கருளி. உண்ணப்பிண்ணியாகப் பெற்றவனைக்குப் பாலாதத்தைப்பண்ணி. இது மேலே அவ்விக்கக்கடவது. உன்னுதுறுத்துடியாய். (க) "ந ஸா வபதி ஸாமாநி" என்கிறபடியே பரளபத்துக்குமுதியாத திருக்குதுறுக்குடியிலே வர்த்திக்கிறவனே. வெள்ளையாய். அவ்வவவ்விக்கே, திருவெள்ளையிலேயும் திப்பவராவஸ்த்தனய்கிறவனே. மதிக்கும் சோகாமிலக்காசே. அருணகப்போரும்படியான் மதிளாலே சூழப்பட்ட திருமலைக்கு ராஜாவாய்க்கொண்டு ஈராதவிர்த்து நின்றவனே. கண்ணபுரத்தமுதே. ஸர்வஹா போக்யமாய்படி திருக்கண்ணபுரத்திலே நிற்கி அமர்தமே. என் அவலம்களாவாய். என்னுடைய அவத்யத்தைப்போக்குமனே. அதாவது-எனக்கு பவ்யயன் நான்சொன்னபடி செய்கையாலே நீ அந்நியமனனெய்து நான்படும் க்லேசத்தைப் போக்கும்வனே யென்கை.

ஆகேசெங்கீரை. இப்படியிருக்கிற நீ செங்கீரைபாடி யருளிலே ஊழம் ஏழுலகித்யாதி. ஸமஸ்த ஸோகங்களுக்கும் ஸ்வாமிபாசனவசீன! ஆடிபருளிலே ஊமென்கை. “மன்னு குறுங்குடியாய்” என்றுதொடங்கி “என் ஆவலங்களைவாய்” என்று ஸம்போதித்து, “உன்னையுமொக்கையிலே” என்று தொடங்கி - பெற்றவெனக்கருளி - ஆடுக செங்கீரை என்று ஆர்வமும். ஆ.

மு.—பாலொடுநெய்தயிரோண் சாந்தோசேண்பகமும்.

பங்கயல்ல உருப்பூரமு நாறிவரக்
கோலநுழம்பவளச் செந்துவார்வாயினிடைக்
கோமளவெள்ளி முகைப்போல் சிலபல்லிலக
நிலநிறத்தழகாரைம்படையின் ஈடுவே
நின்சுனிவாயமுதமிற்று முறிந்துவிழ
ஏறுமறைப் பொருளையாகேசெங்கீரை
யேழுலகுமுடையா யாகேவாகேவே. கூ.

பதவுரை.

பாலொடு— பாலோடேகூட
நெய்— நெய்யும்
நாழிர்— தயிரும்
(ஆகிய இரண்டைப் பலகால் அமுதசெய்கையாலும்)
ஒண் சாந்தோடு— அழகியசுந்தரத்தோடு
செண்பகமும்— செண்பகம்முதலிய மலர்
களும்
(ஆகிய இவர்களைப் பலகால் சூத்தகையாலும்)
பங்கயம்— தாமரையும்.
நல்ல— உத்தமமான
கருப்பூரமும்— கர்ப்பூரமுமாகிய இவை
நாழிவர— கலந்துபரிமாசரிக்க
கோலம்— அழகிய
நறு பவளம்— நற்பவளம்போல்
செய்— அழகியதாய்
துவார்— சிவந்திருக்கிற
வாயின் இடை— திருஅத்தினுள்ளே

கோமளம்— இளையதான
வெள்ளிமுகைப்போல்—வெள்ளி முகைபோலே
சில பல்— சிலசிறுமுத்துக்கள்
இலக— விளங்க
நீலம் நிறத்து— நீல நிறத்தாலே
அழகு ஆர்— அழகுமிக்காராகின்ற
ஈ பண்டியின்மேலே—பஞ்சாபுதத்தின்கீழே
நின்— உன்னுடைய
சுனிவாய்— கொவ்வைக்கனிபோன்றவாயில்
ஏறுகிற
அமுதம்— அமர்தஜலமானது
இற்றுமுறிந்துவிழ— இற்றிற்றுவிழ
ஏறும்— தருகிறான்
மறை— வேதத்தினுடைய
பெருருளே!— அர்த்தமானவனே!

ஆடுக இத்யாதி பூர்வவத்.

ப்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. பாலித்யாதி. பாலோடேகூட நெய்யும் தயிருமாகிற (து) கல்யங்களைப் பலகாலும் அமுதுசெய்கையாலும், திருமேனியிலே அழகிய சுந்தர, செண்பகம் முதலானவற்றைப் பலகாலும் சூத்தகையாலும், திருமேனி அசைகையாலே அவையும் ஹர்ஷத்தாலே “கருப்பூரம் நறுமோ கமலப்பூ நறுமோ” என்னும்படியான திருப்பவளம் விசரிக்கையாலே பங்குமும் நல்ல கர்ப்பூரமுமாகிறவவையும் தன்னிலேகலந்து கந்தித் துவர. கோலமித்யாதி. தர்சனியமாய் பரிமாசரிதமான பவளம்போலே அழகியதாய்ச் சிவந்திருக்கிற திருவதரத்தினுள்ளே இளையதான வெள்ளி யரும்புபோலே சிலமுத்துக்கள் விளங்க.

(க) மவ்யு.

நீலமித்யாதி. நீலமன திருமேனி நிறத்துக்கு பரபாகத்தாலே அழகுமிக்கிருக்கிற ஸ்ரீபஞ் சாயுத்தின் நடுவே உன்னுடைய பக்வபலம்போலே யிருக்கிற திருப்பவளத்திலுறுகிற அம் ரதஜலமானது இற்றிறறுகிறது. ஏவூமித்யாதி. தருதியான வேதார்த்தமானவனே. (க) “ வெவ்வேறுபாடு உடைய வடிவம் உடையது ” என்கிறபடியே வேதத்துக்கு அநுரு பமான அர்த்தமிவனையிறே. கூ.

சூ-செங்கமலக்கழலிற் சிற்றிதழ்போல்விரலிற்
சேர்திகழாழிகளுங் கிண்கிணியுமரையில்
தங்கியபொன்வடமுந்தாள நன்மாதனையின்
பூவொடுபொன்மணியும் மோதிரமுங்கிறியும்
மங்கலவைம்படையுந் தோள்வகையுங்குழையும்
மகரமும்வாளிகளுந் சுட்டியுமொத்திலக
எங்கன்துடிக்கரசே யாகேசெங்கீரை
யேழுமுகமுடையா யாகேவாகேவே. ம்.

பதவுரை.

செங் கமலம்— செந்தாமரை மலரைடுத்த
கழலில்— திருவடிகளில்
சிறு இத்தழ்போல்— (அம்மலரின்) உள்ளிதழ்
போலே சிறுத்திருக்கிற
விரலில்— திருவிரல்களில்
சேர்— சேர்ந்து
திகழ்— விளங்காநிற்கிற
ஆழிகளும்— திருவாழிமோதிரங்களும்
கிண்கிணியும்— திருவடிச்சதங்கையும்
அரையில் தங்கிய— அரையில்சாத்தியிருக்கிற
பொன்வடமும்— பொன் அரைநாணும்
தாள— தாளே உடைந்தாய்
நல்— நல்ல
மாதனையின் பூவொடு — மாதளம்பூவோடே
பொன்மணியும் — நடுநடுவே கலந்து கோத்த
பொன்மணிக்கோவைவடும்
மோதிரமும்— மோதிரங்களும்

சிறியும்— மணிக்கட்டில்சாத்தின சிறுப்பவள
வடமும்
மங்கலம்— மங்களாவ ஹமான
படையும்— பஞ்சாயுதமும்
தோள்வகையும்— திருத்தோள் வகைகளும்
குழையும்— ச்ரோத்தரபாணங்களும்
மகரமும்— மகர குண்டலங்களும்
வாளிகளும் — திருச்செவிமடல்மேல்சாத்தின
வாளிகளும்
சுட்டியும்— திருநெற்றிச்சுட்டியும்
ஒத்து— அமைந்து
இலக— விளங்க
எங்கள் — எங்களுடைய
குடிக்கு— வம்சத்துக்கு
அரசே!— ராஜாவானவனே!
ஆகே இத்யாதி.

வ்யா. பத்தரம்பாட்டு செங்கமலமித்யாதி. சிவந்தாமலம்போலே யிருக்கிற திருவடிகளில், அகில உள்ளிதழ்போலே சிறுகியிருக்கிற திருவிரல்களிலே. ஸஹஜமென்னும்படி சேர்ந்து விளங்காநின்ற திருவாழி மோதிரங்களும், திருவரையில் கிண்கிணியும், அன்றிக்கே கிண்கிணி பென்கிற வித்தைக் கீழோடே சேர்ந்து, பரதச்சதங்கையாதச் சொல்லவுமாம். “சேவடிக்கிண்கிணி” என்னக்கடவதிறே. அரையில்நங்கிய பொன்வடமும். திருவரையில் ஸர்வகாலமும் சாத்தியிருக்கும் பெரன்னரைநாணும். தாளநன்மாதனையின் பூவொடுபொன்ம

(க) “ வெதைச்சுஸர்வைவ ஹமேவ. வேத்ய ”

ணியும். “உடையார்கனமணியோடொண்மாதளம்பூ” என்கிறபடியே தூணையுடையதாய் நன்றான மாதளம் பூவோடே நடுநடுவே கலந்துகொத்த பொன்மணிக்கோவைபுடும். மோதிரமும் கிறியும். திருக்கையில் திருவிரலில் சாத்தின மோதிரங்களும், மணிக்கட்டிற்சாத்தின சிறுப்பவனவடமும். மங்கலவைப்படையும். திருமார்விறசாத்தின மங்களாவஹமான ஸ்ரீ பஞ்சாயுதமும். தோள்வளையும். அதற்கு பரபாகமாய்க்கொண்டு இரண்டருகும் விளங்காதின அன்ன திருத்தோள்வளையுளையும். குழையும். திருக்காதுப் பணிகளும். மகரமும். திருமகரக் குழைகளும். வாளிகளும். திருச்செவிட்டல்மேல் சாத்தின வாளிகளும். சுட்டியும். திருந்ருழலிலே சாத்தித் திருநெற்றிக்கலங்காரமாக டீ நாலும் சுட்டியும். ஒத்திலக. இரண்டருகு மகைந்தாடுகையாலே எல்லாம் சேர வெளிவிட வென்னுதல்; திருமேனிற்குத் தகுதியாய் பாகாக்க வென்னுதல். எங்கள் குடிக்காகே. எங்களுடைய குலத்துக்கு ராஜாவானவனே. ... ௩.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—அன்னமுமீனுருவு மாளரியுந்தமுள

மானையுமானவனே! ஆயர்களுயகனே!

என்னவவங்களைவா யாகேசெங்கிறே

யேழலகமுடையாய்! ஆகேவாகேவென்ற

அன்னநடைபடவா ளசோதையுக்கந்தரி

சாணபுகழ்ப்புதுவைப் பட்டணைத்ததமிழ்

இன்னிசைமாலையளிப் பத்தும்வல்லாரவாகி

லெண்டிழைசையும் புகழ்மிக் கின்பமதெய்துவரே.

பதவுரை.

அன்னமும்— “ஹம்ஸமும்

மீன் உருவும்— மதல்ஸமும்

ஆள் அரியும்— நாலிஹமும்

குறறும்— வாமநனும்

ஆமையும்— ஆமையும்

(ஆக இப்படி எல்லாம்)

ஆனவனே!— அவதரித்தவனே!

ஆயர்கள்— இடையர்களுக்கு

நாயகனே!— தலைவனாவனே!

என் அவலம்— என்னுண்பத்தை

களைவாய்!— நீக்கினவனே!

சங்கிரைஆக—சங்கிரை ஆடியருளவேணும்,

எழ் உலகும்— ஸப்தலோகங்களுக்கும்

உடையாய்!— ஸ்வாமியானவனே;

ஆயக ஆக எனது— “ஆடவேணும் ஆட

வேணும்” என்று

அன்னம்— ஹம்ஸம் போன்ற

கடை— நடையழகையுடையாளாய்

மடவாள்— மடப்பத்தையுடையாளான

அசோதை— யசோதைப்பொட்டி.

உகந்த— உகந்து சொன்ன

பரிசு— பரகாரத்திற

ஆன— ஸமர்த்தமான

புகழ்— யசஸ்தையுடையாளான

புதுவைப் பட்டன்— ஸ்ரீ விஸ்வபுகழ்நூலில்

தரித்த பட்டன்வான்

உரைத்த— அருவிச்செய்த

இன் இசை— இனிய இலகைய உடைய

தமிழ்மாலையள்— தமிழ்த் தெய்வமான

இப்பத்தம்— இப்பத்துப்பரகாரஸ்வரையும்

வல்லார்— ஓதவல்லவர்கள்

உலகில்— இந்தலோகத்தில் இருக்கச்சொல்கிற

என் திசையும்— எட்டித்திசைகளிலும்

புகழ்— கீர்த்தியையும்

மிகு இன்பமது— மிக்கஸுகத்தைநாயும்

எய்துவார்— பெறுவார்கள்.

† நாலும்— தொக்குகின்ற.

வ்யா. அன்னமும் த்யாதி. வேதப்ரதமான ஹம்ஸமும், ப்ரளயபத்ஸகமான மத்ஸ்யமும், ஹிரண்ய நிசைநார்த்தமா(ன)க நர்ஸிஹமும், இந்த்ராபேக்சித ஸம்விதாரம் பண்ணும் வாமநனும், மந்த்ராதாரமான கூர்மமுமானவனே. இத்தால்- ஆச்ரித ஸம்ரக்ஷணர்த்தமாக அஸாதாரண நிவ்ய விக்ரஹத்தை அழிய மாறிக்கொண்டு அவ்வவ தசாதுருணமாக ரக்ஷிக்கு மவனென்கை. ஆயர்கள் நாயகனே. அவையெல்லாம் போலன்றிக்கே பூபார நிர்ஹாணர்த்தமாக அவதரித்து இடையர்க்குத் தலைவனாவனே. என் அவலம் கனாவாய். எல்லாத்த சையிலும் “உனக்கென்வருகிறதோ” என்று வயிறொரியாநிற்கு மென்னுடைய க்லேசத்தை, உன்னை நீள்க்கித்தருகையாலே போக்கினவனே. ஆகே செங்கீரை. செங்கீரை ஆடியருளவேணும். ஏழலகும் த்யாதி. ஸர்வலோகங்களுக்கும் ஸ்வாமியானவனே பாடவேணுமாடவேணுமென்று. அன்னமித்த்யாதி. அன்னம் போலே நடையழகையும் பவ்யபதையையு முடையளான யசோதைப்பிராட்டி உகந்து சொன்ன பாகரத்தை. ஆனவிய்யாதி. ப்ராஹ்மணேத்தமராய் வைத்து கோபஹ்மத்தை ஆஸ்த்தாரம் பண்ணி, அவன் தக்காலத்திலே அது பவித்தாற்போலே பிற்காலத்திலே அதுபவிக்கையாலே அவனிலுங்காட்டில் ஸமர்த்தமான புகழை யுடையராய் பூரீகிலிபுத்தாருக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாராளிச்செய்த த்ராவிடரு பமாய் இனியதான இசையோடே கூடியிருந்துள்ள தொடைகளான விப்பத்தையும் அப்ப விக்க வல்லவர்கள். உலகிலித்த்யாதி. இந்த லோகத்திலே இருக்கச்செய்தே எட்டிதிக்கு மடங்காத பெரியபுகழை யுடையராய், அவர்களுக்கு நிலமல்லாத பகவதநுபவ பாமணாகத்தை ப்ராபிக்கப் பெறுவர்கள். கக.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—உய்யக் கோளரி நம்முடை வானவர் மத்துக் காய்
துப் புண்ணைப் பால் செங்குமல மன்ன மாணிக்கம்.

—(*)—

ஆக - திருமொழி, டி - க்ரு, பாட்டு-கஉ.

அ. கீழே-சேங்கீரையாகையாகிற அவனுடைய பாலசேஷ்டிதத்தை, தக்காலத்திலே யசோதைப்பிராட்டி ப்ரார்த்தித்ததுபவித்தாற்போலே * மயர்வற மதிநல மருளப்பெறுகையாலே அந்த ஸ்நேஹத்தை யுடையராய்க்கொண்டு, தாமும் அதுபவித்தாராய் நின்றார்; இனி, சப்பாணி கொட்டுகையாகிற பாலசேஷ்டிதத்தைச் செய்தருள வேணுமென்று அவனை ப்ரார்த்தித்து, அந்த சேஷ்டித ரஸத்தை யவளதுபவித்தாற்போலே ஒருசேஷ்டிதத்தை அது பவித்தவளவில பரப்பாதி பிறவாத அபிநிவேசாதிசயத்தாலே அந்த சேஷ்டித ரஸத்தையு மதுபவிக்க வாசைப்பட்டு, அவன் பேசினுற்போலே பேசித் தாமு மதுபவிக்கிறார். ... *

பு.—மாணிக்கக்கிண்கணியார்ப்ப மருங்கின்மேல்

ஆணிப்பொன்னாற்செய்தவாய் பொன்னுடைமணி

பேணிப்பவளவாய் முத்திலங்கப்பண்ணே

காணிகொண்டைகளாற்சப்பாணி கருங்குழற்குட்டனே சப்பாணி க.

பதவுரை.

ஆணி— மாற்று உயர்ந்த
பொன்னுல்— பொன்னிலே
செய்த— செய்யப்பட்டதாய்
ஆய்— பழிப்பு அற்ற
பொன்— ஸ்பர்ஹணியமரன்
உடைமணி— அரைவடத்தை உடைத்தான
மருகின்மேல்— இடுப்பிலே
மாணிக்கம்— மாணிக்கத்தால் செய்த
கிண்கிணி—கிண்கிணியானது
ஆர்ப்ப—சப்திக்க
பேணி—விரும்பி
பவளம்—பவளம்போன்ற
வாய்— திருவதாமு
முத்து—திருமுத்துக்களும்

இலங்க— பாகாசிக்கும்படி [மந்,
பண்ணிக்கொண்டு என்று
பண்டு— முன்னே
காணி— பூமியை
கொண்ட— (மஹாபலியிடத்தின்
நீரேற்றுவாங்கிக்
கைகளால்— திருக்கைகளாலே
சப்பாணி— † சப்பாணிகொட்டிலே
கருகுழல்— கறுத்தமயிர் முடியை
குட்டினே!— பிள்ளாய்!
சப்பாணி.

† சப்பாணிகொட்டிலாவது— திருக்
களைத்தட்டிக்கொண்டு செய்யும் ஒருவித

வ்யா. முதற்பாட்டு. மாணிக்கமித்யாதி. மாற்றெழும்பின பொன்னுலே
கப்பட்டதாய்ப் பழிப்பற்று அழகியதாயிருந்துள்ள அரைவடத்தை யுடைத்தான ம
மேலே மாணிக்கக் கிண்கிணியானது தவறிக்க, “ஆய் பொன்னுடைமணி” என்கி
தில், ஆய்தல்- தெரிதலாய், பழிப்பறுதலைச் சொல்லுகிறது. “ஆணிப்பொன்றாற்
என்று கிழே சொல்லுகையாலே, மேல், பொன்னென்று அழகைச் சொல்லுகிறது.
க்கக்கிண்கிணி சப்திக்குமோ வென்னில்; ஈரல்மாணிக்க மாகையாலே சப்திக்கும். கிண
குப் புறம்பே மாணிக்கம் பதித்தாலும் சப்தியாது. பேணியித்யாதி. என்னுடை
ந்தத்துக்காகவன்றிக்கே, விருப்பத்தோடே, பவளம்போலே நிகுக்கிற திருவதாமு
முத்தும் பரபாகத்தாலே விளங்கும்படி ஸ்பரிதம் செய்துகொண்டு. அன்றிக்கே,
பென்றது - உன்திருமேனி யையாதபடி. பேணிக்கொண்டென்னவுமாம். பண்டி
முன்பு, “குடங்கையில் மண்கொண்டு” என்கிறபடியே உன்னுடைமையான
மஹாபலி பக்கவிலே சென்று உதகபூர்வகமாக பரிசுஷித்த திருக்கைகளாலே. இ
நன்மேன்மைபாராதே ஆச்சரிதர்க்காகத் தன்னை யழிப்பவாறிக் கார்பம் செய்யும் கை
சப்பாணி. சப்பாணி கொட்டியருளவேணும். கருங்குழலித்யாதி. கருகின திரு
யும், பிள்ளைத்தனத்தையு முடைபவனே சப்பாணிகொட்டி யருளவேணும். ...

மு.—பொன்னரைநாணோடு மாணிக்கக்கிண்கிணி

தன்னரையாடத் தனிச்சுட்டிதாழ்ந்தாட

என்னரைமேனின்றுழிந் துங்களாயர்தம்

மன்னரைமேற்கொட்டாய் சப்பாணி மாயவனே! கொட்டாய்சப்பாணி

பதவுரை.

பொன்— பொன்னுல்செய்த

அரைநாணோடு— அரைநாணோடுசேர்ந்த

மாணிக்கம்— மாணிக்கத்தால் செய்ய

கிண்கிணி— கிண்கிணியானது

§ (பா) “நாகமாணிக்க மாகையாலே.”

தன்—தனக்கு இருப்பிடமான்
அரை—கடிப்பதேதசத்திலே
ஆட—சப்திக்கவும்
தனி—அத்விதீபமான
சுட்டி—சுட்டியானது
தாழ்ந்து—நெற்றியில் தாழ்ந்து
ஆட—அசைக்கவும்
என் அரைமேல் கின்று— என் அரையில்
கின்று

இழிந்து—இறங்கி
உங்கன்—உங்கள் தம்பப்பனாய்
ஆய்தம்—இடைபாடுகளுக்கே
மன்—அரசரான பூநீ நந்திகோபருடைய
அரைமேல்—மடியில் இருந்து
சப்பாணிகொட்டாய்;
மாயுவனே!—விஸ்வபதியே!
சப்பாணிகொட்டாய்.

வியா. இரண்டாம் பாட்டு. பொன்னித்யாதி. பொன்னுலே செய்யப்பட்ட திருவ
ரைநாடுண்டு தேர்த்த மானிக்கக் கிண்கிணியானது தனக்கு வாஸஸ்த்தாரமான கடிப்பதே
சத்திலே கிடந்து சப்திக்க. தனியித்யாதி. திருக்குழலிற் சாத்தின அத்விதீபமான சுட்டி.
யாகிற ஆபரணம் திருநெற்றியிலே தாழ்த்தசைய. என்னித்யாதி. என்னுடைய மடியில்
நின்று மிழிந்து உங்கள் தம்பப்பனாய் ஆபர்க்கெல்லாம் நிர்வாஹகர விருக்கிறவர் மடியிலே
யிருந்து சப்பாணிகொட்டியருளாய். இத்தால் - தன்மடியிலே யிருந்து சப்பாணிகொட்டு
கிறதுமும், அவர் மடியிலிருந்து சப்பாணிகொட்டக்காண்கை தனக்கு உகப்பாக்கையாலே அத்
தைச் செய்யவேனுமென்று அபேக்ஷித்தாராய்த்து. மாயுவனே. ஆச்சரிய பூதனுள்வனே.உ.

மூ.—பன்மணிமுத்தின் பவளம்பதித்தன்ன

என்மணிவண்ண னிலங்குபொற்றோட்டின்மேல்

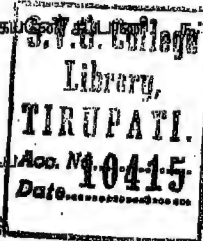
நின்மணிவாய் முத்திலங்க நின்னம்மைதன்

அம்மணிமேற்கொட்டாய் சப்பாணியாழியங்கையனே

பதவுரை.

என்—என்னுடையவனாய்
மணி வண்ணன்!—நீலமணிபேரன்ற வடிவங்
யுடையனானவனே!
பல் மணி—நாராவிதரத்தகங்களும்
முத்து—முத்துக்களும்
இன்—பேராக்யமான
பவளம்—பவளமும்
பகித்து—அமுத்தி
அன்ன—பாம்பின் அழகையுடையதாய்க்
கொண்டு
இலங்கு—பாகாக்கி
பொன் தோட்டின்மேல்—ஸ்வர்க்காரணஞன்
டலத்தின் அழகுக்குமேலே

நின்—உன்னுடைய
மணி—அழகிய
வாய்—திருவாயில்
முத்து—திருமுத்துக்கள்
இலங்கு—விளங்க
நின்—உன்னைமகனாகப்பெற்ற
அம்மைதன்—தாயானயசோகையின்
அம்மணிமேல்—மடியின்மேலிருந்து
சப்பாணிகொட்டாய்;
ஆழி—திருவாழியாழ்வானே
அம் கையனே!—அழகியகையினுடையவனே!
சப்பாணி.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. என்மணிவண்ணன். என்னுடையவனென்று அபிமானிக் கலாம்படி. எளக்கு பரப்பனுப் நிலரத்தம்போன்ற வடிவையுடையனாகியிருக்கிறவனே. பன்மணி யித்யாதி. பாணிக்கம், மாதகம், புஷ்பராகம், வைரம், நீலம், கோமேதகம், வைரேயமென் றை பன்னகைப்பட்ட ரத்தங்களுக்கும், முத்தும், இனிப் பவனமும் பதைத்தொடையாக் வழுத்தி வாகாமினேசுமான் அழகை யுடைத்தாய்க்கொண்டு விளங்குகின்ற பொற்றோட்டி. எழுகுக்கு மெலே. நினைந்தியாதி. உன்னுடைய அழகிதான் திருப்பவனத்தில் திருமுத்துக்கள் ப்ர காசிக்க. நினைமலையித்யாதி. உண்ணப் பிள்ளையாகப் பெற்ற பாகப்பதை யுடையளான அவனையடி மடிமேலே யிருந்து சாப்பாணிகொட்டாய். அம்மணி யென்று அரைக்குப் போ. இந்தால் பூரீநந்தகோபர்தம்முடைய மடியிலிருந்து சப்பாணி கொட்டுகிற திரும் தாயார்மடியிலிருந்து சப்பாணி கொட்டக்காண்கை தமக்குப்பாணையாலே அத்தைச்செய்ய வேணுமென்று அபேகித்தாராய்த்து. ஆழியிலுக்கயினே. திருவாரியை அழகிய திருக்கை யிலே யுடையவனே யென்னுதல்; ஆழியென்று- திருவாழி மேர் தீர்மாதல்.

மூ.—தூநிலாழ்முற்றத்தே போந்துவினையாட
வானிலாவம்புலீ! சந்திரா! வாவென்று
நீநிலாநின்புகழாநின்ற வயர்தம்
கோ நிலாவக்கொட்டாய் சப்பாணி குடந்தைக்கிடந்தானே! சப்பாணி. சு.

பதவுரை.

வானிலாவம்—ஆகாசத்தில்லஞ்சரிக்கிற
அம்புலீ!—ஓ! அம்புலீ!
சந்திரா!—ஓ! சந்திரே!
போந்து—வந்து
தூநிலா—அழகிய நிலாவையுடைய
முற்றத்தே—முற்றத்திலே
வினையாட—வினையாடுவதற்காக
வா என்று—வா வென்றழைத்து

நின்—உன்னை
புகழாநின்ற—சலாகியாநிற்கிற
ஆயர்தம்—இடையர்களுக்கு
கோ—தலைவனுன நந்தகோபர்
நிலாவ—தூர்த்துக்கும்படி
சப்பாணிகொட்டாய்.
குடந்தை—திருக்குடந்தையின்
கிடந்தானே!—கண்ணவளர்த்தருளுமனே!
நீ நிலா— நீ நின்னு

சப்பாணி.

வ்யா. நாலாம்பாட்டு. தூநிலாவித்யாதி. தூய்தான் நிலா முற்றத்திலே போந்து வினையாடவியாதி. 'ஆகாசத்திலே வர்த்திக்கிற அம்புலீ! சந்திரா! வினையாடவா' என்று, அம்புலியை யழைத்து. நீ நிலா, நீ நின்னு, நினைந்தியாதி. உன் சேஷ்டிதங்களிலே (க)வித்த ராய்க்கொண்டு உண்ணப்புகழாநிற்கிற(உ)ணர்வகோபநிர்வாஹகரானஉண்களையன் உன்னுடைய சேஷ்டிதத்தைக் கண்ட தூர்த்துதாலே உஜ்ஜ்வலமம்படியாகச் சப்பாணிகொட்டவேணும். குடந்தை யித்யாதி. ஆசரிதயாரதிரையுக்கொண்டு திருக்குடந்தையிலே கண்ணவளர்த்தருளு கிறவனே. ... * சு.

மூ.—புட்டியிற்சேறும் புழுதியுங்கொண்டேவந்து
அட்டியமுக்கி யகம்புக்கறியாமே

(க) விவரம். (உ) ஸவருமொவ.

சுட்டித்தயிருந்தடாலினில் வெண்ணெயுமுண்

பட்டிக்கன்றே! கொட்டாய்சப்பாணி புற்பாபா! கொட்டாய்சப்பாணி. ரு.

பதவுரை.

புட்டியில்— திரு அனையிலே
சேறும்— சேற்றையும்
புழுதியும்— புழுதியையும்
கொண்வெந்து— கொண்வெந்து
அட்டி— மேலே இட்டு
அமுக்கி— உறைக்கும்படி பூசி
அகம் புக்கு— உள்ளே நுழைந்து
அறிபாடே— ஒருவருமறியாதபடி.
சட்டி— சட்டிகளில் சேமித்து வைத்த
தயிரும்— தயிரையும்

தடாலினில்— தாழிகளில் சேர்த்து வைத்த
வெண்ணெயும்— வெண்ணெயையும்
உண்— வாரிவிழுந்தாநின்றவனுப்
பட்டி— பட்டி துன்று திரிதே
கன்றே!— கன்றுபோல் செருக்கனுரிருக்கு
மவனே!
சப்பாணி கொட்டாய்.
பற்பம்— திருத்தாமரைமலரை
நாபா!— திருநாடியி லுடையவனே!
சப்பாணி கொட்டாய்.

வர். ஐந்தாம்பாட்டு. புட்டியித்யாதி. மத்பமாங்கத்தில் சேற்றையும் புழுதியை யும் கொண்வெந்து * சொட்டுச் சொட்டுன்னத் துளிக்கத் துளிக்கப் புழுதியிலே யிருந்து விரியாடுவையாலே திருவரையில் நனைந்தகிடம்சேறும், நனைபாதகிடம் புழுதியுயர்பிருக்கு மிறே. அட்டியமுக்கி. இப்படியிருக்கிற ஆகாரத்தோடேவந்து மேலேபனைகையாலே அருகச் சேற்றையும் புழுதியையும் கொண்வெந்து மேலேபிட்டு உறைக்கப்பூசி. அகம்புக்கித்யாதி. ஒடிப்போப் உள்ளேபுக்கு, வைத்தாரன் அறிபாதபடியாக, சட்டிகளிலே தோய்த்துவைத்த தயிரையும் தடாக்களிலே சேர்த்துவைத்த வெண்ணெயையும் அமுதுசெய்யாநிற்கும். பட்டி யித்யாதி. பட்டி துன்று திரியும் கன்றுபோலே களவே யாக்கையாய்த் திரியுமவனே! சப்பாணிகொட்டு. புற்பாபா. ஸகல ஜகத்காரணமான தாமரைபைத் திரு நாடியிலே யுடையவனே!, ... * ரு.

மூ.—தாரித்தநுற்றுவர் தந்தைசொற்கொள்ளாது

போருய்த்துவந்து புருந்தவர்மண்ணுள்

பாரித்தமன்னாபடப் பஞ்சவர்க்கன்று

தேருய்த்தகைகளாற்சப்பாணி தேவகிசிங்கமே! சப்பாணி. க.

பதவுரை.

தந்தை— வர்வலோக பிதாவான உன்
துடைய
சொல்— வார்த்தையை
தாரித்து கொள்ளாத— தரித்துக் கொள்
ளாமல்
போர்— புத்தத்தை
உய்த்து— நடத்துவதாக

வந்து— கர்விஷ்பட்டாய்வந்து
புருந்தவர்— அமர்க்களத்திலே புருந்தவர்
களாய்
மண் ஆன— (பாண்டவர்களைக் கொன்று
தாங்களே) பூமிமுழுதும் ஆளுவதாக
பாரித்த— வெகுதூரம்போகித்த
மன்னர்— அரசர்களான

அருள்வாய்— நூறுபெரும்

பட— மூன்றுபடியாக

பஞ்சவர்க்கு— பாண்டவர்கள் ஐவர்க்கும்

ஆன்ம— அவர்கள்உண்ண வேண்டிக்

கொண்டவன்று

தேர்— தேரை

உய்த்து— நடத்தின

கைகளால்— திருக்கைகளாலே

சப்பாணி;

தேவகி— தேவகிப்பிராட்டியயிற்பிறந்த

சிங்கமே!— சிங்கம்போல் செருக்கியிருக்கு

மவனே!

சப்பாணி.

ஓயா. ஆரூர்பாட்டு. நாரித்து “நரித்து” என்கிறவித்தை நீட்டிக்கடக்கிறது. நரித்து - பொறுப்புண்டா யென்றுதல்; புத்திபண்ணி யென்றுதல். நூற்றுவர். இதுக்குமேலே அருவயம் தந்ததென்கொள்ளுது. (க) ஸர்வவாழாமேவ ஸோகாநாம் பிதாமாதாச மாதவஃ ” என்கிறபடியே ஸர்வலோகத்துக்கும் பிதாவாகையாலே தங்களுக்குப் பிதாவான நீ இன்னித லையையும் சேர்க்கைக்குத் தூதாகவெழுந்தருளி, ‘ பாண்டவர்களும் நீங்களும் பாண்டவம் விரோதத்திருக்கவேண்டா, பராபதி எல்லார்க்குமொக்கும்; ஆனபின்பு, ராஜ்யத்தை ஸமஸ்பாகம் பண்ணி புஜித்துச் சேர்ந்திருங்கோள்; அது செய்யமாட்டிகேளாகில், தங்க்கு இரண்டு ஊதாக அவர்களுக்குப் பத்துத்தன்னைக் கொடுங்கோள்; அதுவும் செய்யக் கொள்கில் அவர்கள் தங்களுக்குக் குடியிருக்கைக்கு ஒருத்தன்னையாகிலும் கொடுங்கோள் என்று இப்படி அருளிச்செய்தவசரத்தில் ஒன்றையும் கைக்கொள்ளாதே. போருய்த்தியாதி. பின்பு ரோஷத்தாலே (உ) ஸ்விரதீபாக்யா வஸுந்தராவந்திரே, புத்தத்தைப் பண்ணி ஐயித்த வர்க்கொருவர் ராஜ்யத்தையாராளுங்கோள் என்றபடியாலேபுத்தத்தைநடத்துவதாக கர்வோத் தராய்வந்துபுத்தபூமியிலேபுகுந்தவர்களாய், பாண்டவர்களை யழியச்செய்து, பூமிப்பரப்படங்கலும் தாங்களே ஆளுவதாகப்பாரித்த ராஜாக்களான நூற்றுவரும், ஒருவர் சேஷியாதபடி பட்டிப் போம்படியாக. படுபவர்க்கியாதி. உன்னையல்லது வேறு துணையில்லாத பாண்டவர்கள் ஐவர்க்கும் தங்கள் வெறுமைதொன்ற நின்ற வன்று, ‘ஆபுதமெடுக்க வொண்ணது’ என்கையாலே ஸாரத்யத்திலே அடிகர்த்தனய் பாகிபகஷ மித்தனையும் தேர்க்காலிலே நெரிந்து போய்படி தேரைநடத்தின கைகளாலே சப்பாணி கொட்டவேணும். தேவகி சிங்கமே! தேவகிப்பிராட்டி வயிற்றிற்பிறப்பாலே ஸிஹமக்கன்றுபோலே செருக்கி யிருக்கிறவனே! சப்பாணி.

மூ—பார்த்திடுநின்ற படுகடல் தன்னை

யிர்த்திட்டகைமே லெறிதிரைமோதக்

கரத்திட்டிநின்ற கடலைக்கலங்கச்

சரத்தோட்டகைகளாற்சப்பாணி சாங்கலிற்கையனே! சப்பாணி. எ.

பார்த்திடுநின்ற— விர்த்திர்ணமாய்

படு— ஆழ்ந்திராநின்ற

கடல்— (தகழினை) ஸமுத்தரமானது

தன்னை— தன்னைக்குறித்து

இரத்திட்ட— சரணாகதி பண்ணின

கைமேல்— திருக்கைகளின்மேல்

எறி— திவலைகளை எறியாநின்ற

திரை— அலைபய

மோத— விசாநின்றதுகொண்டு

கரத்திட்டிநின்ற— முகம்காட்டாமல் மறைந்து

நின்ற

கடலை— ஸமுத்தரேச்வரான வருணன்மேல்

(க) “ ஸர்வவாழாமேவ ஸோகாநாம் பிதாமாதாச மாதவஃ ”

(உ) “ ஸ்விரவொம்ஜாவஸு-தூர ”

கலங்க— அவன்குடல் குழம்பும்படி
சரம்— பாணங்களை
தொட்ட— ஏவின
கைகளால்— திருக்கைகளால்
சப்பாணி;

சார்ங்கம்— “ஸ்ரீ சார்ங்கம்” என்கிற
வில்— வில்லை
கையனே!— திருக்கையில் தரித்தவனே!
சப்பாணி;

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. பார்த்தியாதி. (க) “அப்யஸ்யோ மஹாததே” என்கிறபடியே ஒருவரால் எல்லாகளையொன்றாகப் பிஸ்திரீனமாய்கின்ற ஆழந்தகடலானது. படு என்று - ஆழம். அன்றிக்கே. ரத்னாதிசன் படுகிற கடலென்றுமாம். தன்னையித்யாதி. (உ) “அஞ்ஜலிம் ப்ராஜ்ஜுஷ்வா ப்ராபிஸ்யோ மஹாததே” என்கிறபடியே “லங்கையிலே போம்படியாக வழிதரவேணும்” என்று தன்னக்குறித்துச் சரணம் புருத்த கைமேலே துவலையெறிநிற திரைகளானவை மோத. கர்த்தியாதி. முகங்காட்டாதே மறைந்துகின்ற கடலை (உ) திபாலே கீழ்மண்ணென்றும் மேல்மண்ணென்றும்படி. கலங்க. (ச) “வாபரே நயவளவித்ரே, ஸராராஸரீ விஷோவரோ” என்கிறபடியே சிறி, சரம் தொட்ட கைகளாலே சப்பாணி. கடல் என்கிற சப்தத்தாலே- அபிமாநியான வருணனைச் சொல்லுகிறது. சார்ங்கவிற்கையனே. அப்போது, கையும் வில்லுமாய் நின்ற அழகையுடையவனே! யென்னுதல்; கையிலே வில்லை வாங்கினபோதை வீரப்பாட்டைச் சொல்லுதல். * எ.

மூ.— தூக்கினத்தாலே குரைகடறன்களை
நெருக்கியணைகட்டி நீளீரிலங்கை
அரக்கரவிய வகேணையாலே
நெருக்கியகைகளாற் சப்பாணி நேரியங்கையனே! சப்பாணி. அ.

பதவுரை.

குரை கடல்தன்னை— கோஷியாநின்றகடலை
குரங்கு இனத்தாலே— வானஸமுஹத்தாலே
நெருக்கி— இரண்டுபக்கமும் நீர்தோங்கும்படி
அகினை கட்டி— (சுமேலே) வேதுவைக்கட்டி
நீர் நீர்— பார்த்த கடலை அகழாகவுடைய
இலங்கை— லங்கையில் உள்ள
அரக்கர்— ராசநஸர்கள்
அவிய— நசுக்கும்படி.

அதி— ஹிம்வியாநின்ற
கணையாலே— பாணத்தாலே
நெருக்கிய— நெருக்கியுத்தம்செய்த
கைகளால்— திருக்கைகளால்
சப்பாணி.
நேமி— திரு ஆழியாழ்வானை
அம்— அழகிய
கையனே!— திருக்கையி லுடையவனே!
சப்பாணி.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. குரக்கியாதி. நீருக்கு அஞ்சி உயர்ந்ததிலங்களிலே வர்த்திக்கும் குரங்குகளினுடைய திரைகளே, ஆழந்தாலும் பரப்பாலும் திரைகளெப்பத்தையுடையத்தாய்க்கொண்டு கோஷியாநின்ற ஸமுத்தரத்தை இரண்டாகும் தேங்கிப்போம்படி. நடு

(க) “அப்யஸ்யோ மஹாததே” (உ) “அஞ்ஜலிம் ப்ராஜ்ஜுஷ்வா ப்ராபிஸ்யோ மஹாததே” (உ) வி.கி. (ச) “சாபமாஸயஸமித்தே! சராம்சாதி விஷோபமாந்.”

வே யண்கட்டி. நீணீரித்பாதி. “ நீள்கடல்சூழிலங்கை ” என்கிறபடியே - பரந்தகடலை அசுழாகவுடைத்தான லங்கையை யிருப்பிடமாகவுடைய ராகையாலே, இந்த ஆரண் உண்டா யிருக்க, நமக்கொரு குறையு மில்லைபென்று செருக்கி யிருக்கும் ராகுஸரணவர்கள் முழு க்காயாக அவிபும்படியாக, பாதிபக்த நிரைநீலமான அம்புகளாலே நெருங்கப்பொருத கைகளாலே சப்பாணி. நெய்யிங்னையனே சப்பாணி. திருவாழியை அழகிய திருக்கையிலே யுடையவனே சப்பாணி. விரோதி நிரைநத்துக்கு * அடுக்கினதானே அமைந்திருக்கையாலே திருவாழி அழகுக்குடலா மித்தனையிறே. ... *ஆ.

மு.—அளந்திட்டானையவன் தட்டவாங்கே

வளந்திட்டோளுகிச் சிங்கவருவாய்

உளந்தொட்டிரணிய னெண்மார்வகலம்

பிளந்திட்டைக்களாற்சப்பாணி யேழ்முலையுண்டானே? சப்பாணி. கூ.

பதவுரை.

அளந்து இட்ட— ஹிரண்யன் அளந்துநட்ட

தானே— ஸ்தம்பத்தை

அவன்— அவன்தானே

தட்ட— சிறிஉதைக்க

ஆங்கே— அந்த ஸ்தம்பத்திலே [அவன்

அடித்த இடத்திலேயே]

வான்— சுத்திபெரல் கருமரண

உகிர்— நகங்கொடியுடைய

சிங்கம்உரு ஆய்— நரவிஹம ரூபிராயம்,

வளந்திட்டி— வளந்திது

உளம்— அவன் மனஸை

தொட்டு— (“இப்போதானு மறுகலிக்கக்

கடுகமே” என்று) பரிசுதித்து

இரணியன்— ஹிரண்யனுடைய

ஒன்— ஒள்ளிபதாய்

அகலம்— அகன்றிருக்கிற

மார்வு— மார்வை

பிளந்திட்ட— கிழித்த

கைகளால் சப்பாணி;

பேய்— சூதனியன்

முலை— (விஷந்தனின்) முலைமை

உண்டானே?— (ஆவான்யென்றே) உண்ட

வனே?

சப்பாணி.

வயா. ஒன்பதாம்பாட்டு. அளந்தித்யாதி. “ முன்பே நரவிஹமத்தை வைத்து நட்ட தூண் ” என்ன வெண்ணுதபடி தானேதனக்குப் பெருந்தயார்த்தம் அளந்து நட்டதூண். அவன்தட்ட வேறேசிலர்த்தமில், கையிலே நரவிஹமத்தை யடக்கிக்கொண்டுவந்து தூணிலே பாய்ச்சினார்களென்ன ஒண்ணுதபடி அவன்தானே, “ எவ்ரு முலான் ” என்று பரஹ லாதன் பண்ணின பரிஜிஹை பொருமல், “ பிள்ளையைச்சீதி வெருண்டுதூண்டி யுடைப்பு ” என்கிறபடியே அவனைச்சீறி, அந்தச் சிற்றத்தினுடைய அகிசயத்தானே, “ ஆனால், நீ சொல்லுவவன் இங்கிலை ” என்று அழன்று அடிக்க ஆங்கே. அடித்த கிடமொழியு னீத்த லாந்தரத்திலே தோன்றி தும் “ இவன் இங்கிலை ” என்ற பரிஜிஹை நிலைநின்றதாமென்று, அத்தானில் அவன் அடித்த கிடத்தன்னிலே, வளந்திட்டி. “ பரியவிரணியன் ” என்றும் படி பருத்துவளர்ந்த வடிவை யுடையானவன் சிழப்படுப்படியாகத்தான் வளந்திது. வளந் திர்த்தசிங்கவருவாய். அந்தர சஸ்தாங்கனில் ஒன்றாகும் பட்டக்கடவன்ஸலவாகவும், தேவாதி சுதாவிது ஜாதியிதுள்ளவற்றில் ஒன்றின்கையிற் பட்டக்கடவன்ஸலவாகவும், பரஹ்மருத்தராகி கள் கொடுத்த வரத்துக்கு விரோதம் வாராதபடி, ஒளியையுடைத்தான உகிர்கொடியுடையவர

விற்றமருபியாய். உளம்தெறிட்டு. “எங்குமுள்ள” என்று பரஹ்லாதன் சொன்னபடியே, தான் “இல்ல” என்று சொன்ன ஸத்தலந்தன்னிலே “உண்டு” என்றுப்படியாகத் தோற்றுக்கையாலும், “சொம்பற்றி முடிபடியக் கண்பிதுங்க வாய்லறத் தெழித்தான்” என்கிறபடியே ஓரொன்றே துல்லுறமாய்ப்படி பண்ணின பிடாவிசேஷங்களாலும், (க) பீதியாலே நெஞ்சினகி அதுகூலிக்கக்கூடுமோலென்று ஹர்தய பரீகைப்பண்ணி. இரணியனென்மார்வகலம். ஹிர ன்பனுடைய ஒன்றியநாய் விஸ்தர்தமான மார்பை, ஒண்மையாவது நரவிஹ்மத்தினுடைய கோபாக்கியாலும் தன்னுடைய உதரத்தில் பயாக்கியாலும் பிறந்த பரிதாபத்தாலே அக்கி முத்தத்தில் பொன்போலே உருகிப் பதம் செய்து ஒளிகிடுகை. இத்தால் திருவுகிரக்கு அள யாலேந் கிழிச்சுக்காய்ப்படியானபடியைச்சொல்லுகிறது, அகலமென்கையாலே-வரபல புஜபலங் களாலே பிடியபலவளர்ந்த பரப்பாலே திருவுகிரக்குக்கெல்லாம் இரையோர்த்தபடிசொல்லுகிறது. பிளந்திட்டகைகளால். “உலக மிருபிளவாக்கையில் நீருகிர்ப்படையது வாய்த்தவனே” என்கிறபடியே-திருவுகிர்களாலே இரண்டு கூறுகப் பிளந்து பொகட்ட திருக்கைகளாலே சப் பாணி. பேய்முலையித்யாதி. அவனைப்போலே ப்ராதுகல்யம் தோற்ற நிர்கையு முன்றிக்கே, “நாயாய்வந்தபேய்” என்கிறபடியே வஞ்சகையாய்வந்த பூதகையுடைய முலையை ப்ராண ஸஹிதமாகவுண்டு முடித்தவனே சப்பாணி. கூ

மூ.—அடைந்திட்ட மரர்களாழ்குடறன்னை

மிடைந்திட்ட மெந்தம்மத்தாகநாட்டி

வடஞ்சுற்றுவாகிவன் கயிருக்க

கடைந்திட்டகைகளாற்ப்பாணி கார்முகில்வண்ணனே! சப்பாணி, மி,

பதவுரை.

அமரர்கள்— தேவர்கள்

அடைந்திட்ட— சாணம்புருந்த வளவிலே

ஆழ்— கம்பிரமான

கடல்தன்னை— கதிரைமுத்தத்தை

மிடைந்திட்ட— நெருக்கி

மந்தரம்— மந்தர பர்வதத்தை

மத்தாக— கடைபுழை மத்தாக

நாட்டி— நிறுத்தி

வாகி— வரலாகி நாகமாகிறது

வல் வடம்— வலிய கயிற்றை

கயிருக— கடைகயிருக

சுற்றி— சுற்றி

கடைந்திட்ட— (அமர்தம் கிளரும்படி)

கடைந்தருளின

கைகளால் சப்பாணி.

கார் முகில்— கரிய மேகம்போன்ற

வண்ணனே!— வர்ணத்தைபுடையவனே!

சப்பாணி.

வியா. பத்தாய்பாட்டு. அடைந்திட்டாதி. தூர்வாஸ்சாபோபஹதராய் அத்தாலே நஷ்டைச்வர்பராய் அஸுராக்ரந்தராய் அமரவ்ஸாரபேகூரான தேவர்கள் (உ) “ஸாணம் கார் விதவாபூர ஹததாபுரணாரி.” என்கிறபடியே ரக்ஷித்தருளவேனுமென்று சாணம்புரு. அடைந்திட்டே என்கிற வினைபெச்சம் திரிந்து, அடைந்திட்ட என்னும் பொருள் பெற்றுக் கிடக்கிறது. “நலங்கழல் வணங்கி” என்கிற விதுதிரிந்து, வணக்க வென்றும் பொருளாகிறப்போலே. ஆழ்கூலித்யாதி. அத்தாகதமான கதிரைத்தியை நம்முடைய படுக்

(சு) வீதி. (உ) “சாணம் த்வாமதார்ப்பதா ஸ்ஸமஸ்தா தேவதாகுறே.”

கையென்று பாராதே நெருக்கி. மந்திரமித்யாதி. (க) “சுநூநஞ்சுநூநா” என்
கிறபடியே (உ) மந்திரசுவமான மந்தரத்தை, கடைகைக்கு மந்தராக நாட்டி. வடமித்யாதி.
(ங) “பொருஞ்சுவா வரவா-தி” என்கிறபடியே. வாணுகியகிற எலிய கயிற்றை
அதிலே கடைகயிருக்கச்சுற்றி. கடைத்திட்டமித்யாதி. தேவர்களையும் அஸுரர்களையும் முந்
தரக்கடையலிட்டு, அவர்கள் இளைத்துக் கைவாங்கினவாறே. “அலைகடல் கடைத்தவப்பன்”
என்கிறபடியே அமர்தம் கிளருந்தனையும் நின்று கடைத்தருளின கைகளாலே சப்பாணி,
காழ்முலிமித்யாதி. ஆசிரிதருடைய அபேகஸித ஸம்விதாரம் பண்ணின ஹர்ஷத்தாலே காள்
மேகம்போலே குளிர்ந்த புகர்பெற்ற வடிவை யுடையனாய் நின்றுவனே சப்பாணி. ... ம.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றாக்கு பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

பூ.—ஆட்கொள்ளத்தோன்றிய வாயர்தங்கோலினை
நாட்கமழ்ப்பும்பொழில் வில்லிபுத்தூர்ப்பட்டன்
வேட்கையாற்சொன்ன சப்பாணியீரைத்தும்
வேட்கையினற் சொல்லுவார்லினைபோமே. கக.

பதவுரை.

ஆட்கொள்ள- எல்லாரையும் அடிமைப் படுத்தி	வில்லிபுத்தூர்— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்குநிர்
கொள்ள- கொள்ள	வா ஹகரான
தோன்றிய- திருவாய்ப்பாடியில் அவதரித்த	பட்டன்— பட்டரிசான் [பெரியாழ்வார்]
வனாய்	வேட்கையால்— விரும்பத்தாலே
ஆயர்தம்— இடையர்களுக்கு	சொன்ன— அருளிச்செய்த
கோலினை— தலைவனுடையவை	சப்பாணி— சப்பாணியிஷயமான
நான்— நாடோறும்	இரண்டு இரந்து— இப்பத்து பாகரங்களையும்
கமழ்— பரிமாணியாநின்ற	வேட்கையினால்— ஆதரத்தோடு
பூ— புஷ்பங்களையுடைய	சொல்லுவார்— ஓதுகிறவர்களுடைய
பொழில்— சொலைகளாலே சூழப்பட்ட	வினை— துன்பங்கன்யாவும்
	போம்— நன்னடையேவிட்டு ஓடிப்போம்.

வாயர். ஆட்கொள்ளத் தோன்றிய. ஸர்வரையும் அடிமை கொள்வதற்கவந்து ஆவிர்ப்
பலித்த. அவதார பாயோஜனம்- எல்லாவிழைவிட உள்ள சேதநரைத்திருத்தி அடிமை கொள்ளு
கையென்கை. “பிறந்த” என்னுதே, தோன்றிய என்றது, (உ) “நடவக் வகுவு
லுநூயாபாவிவகுவு” என்கிறபடியே கர்ப்பவாஸதோஷமற வந்தவதரித்தமை
தோற்றுகைக்காக. ஆயர்தங்கோலினை. ஆவிர்ப்பலித்தது ஸ்ரீமதாஸரிலேயாகிலும், அது
பாகாசித்ததும் பாயோஜனப்பட்டதும் திருவாய்ப்பாடியிலேயேயே. தான் தாம நின்று ஏகிற்
துச்செய்து, தன் நீர்மையாலே எல்லாரையும் வசிகரித்து ஆளாக்கிக்கொண்டு ஸர்வகோப
நிர்வாஹகனாவின். நாட்கமழித்தாதி. ஸர்வகாலத்திலும் கமழாநின்றான் பூம்பொழில்
களையுடைய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார். வேட்கையித்யாதி. அவ

(க) “மந்தாரம் மந்தரம் கந்தவா.” (உ) “ஹாஹ.” (ங) “யோகந்தரம் கந்தவாசுவானுகம்.”

(இ) “தேவகி பூர்வஸர்த்தபாயாமர்விப்பூதம்.”

தூர சேஷ்டிகா துபவத்தில் ஆசையாலே அருளிச்செய்த சப்பாணியிலுபமான பத்துப்பாட்டையும் ஆசை பூர்வகமாகச் சொல்லுமவர்களுடைய அகில பாபங்களும் தன்னடையேபோம்.

அடிவாவு.—மாணி பொன் பன் தூரிலாப் புட்டித் தூரி பரந்து
குரக்கினம் அளந் தடைந்து ஆட்டுகோள் தூர்.

பெரியதீயர் திருவடிகளே சரணம்.

(*)

ஆக - திருமொழி, சு- க்கு, பாட்டு-எந்.

அ. கீழிற்றிருமொழியிலே- சப்பாணி கொட்டுகையாகிற அவனுடைய பால சேஷ்டிகத்தையே, தற்காலத்திலே யலோதைப்பிராட்டி. பதுபலித்தாற்போலே, பிற்பாடாயிருக்கிற தூரமும் அதில் ஆதாரதீசயத்தாலே அவனுடைய (சு) பாவயுக்தராய்க்கொண்டுபெசி யதுபலித் தூராய் நின்றார்; அவன் தளர் நடை நடக்கையாகிற சேஷ்டிகத்தையே தற்காலம்போலே அதுபலித்து இனியவர்களுளில்.

மூ.—துடர்ச்சிலிகை சலார்பிலாரென்னத் தூங்குபொன்மணியொலிப்பப்
பழுமும்மதப்புனல்சேர வாரணம்மையரின்றாவதுபோல்
உடன்குடிக்கிண்கியாரவாரிப்பவனுடைய பறைகூங்குத்
தளர்நடை நடவாடு— தளர்நடை நடவாடு. சு.

பதவுரை.

சார்ங்கபாணி— பூரீ சார்ங்கத்தைக்கையிலே
புடையவன்
சங்கிலிகைத்துடர் - சங்கிலித்துடரானது
சலார் பிலார் என்ன— 'சலார்பிலார்' என்று
சப்திக்கவும்
பொன்னுக்கு— பெறக்கயிற்றில் தொங்கு
கின்ற
மணி— மணியானது
ஒலிப்ப— த்வதிக்கவும்
படு— உண்டாக்கப்பட்ட
மூன்று— இரண்டுமன்றும் சிச்சுமூமாகிற
மூன்றிடங்களுளினின்றும்
மதம் புனல்— மதநீரானது
சேர—பெருகும்படியாக
வாரணம்—யானையானது
மைய நின்ற—மெள்ளநின்றது

மதம் புனல்—தடக்குமாப்போலே
கிண்கியார்—திருவடிச்சதங்கைகள்
உடன்குடி—ஒன்றோடொன்றுகூடி
ஆரவாரிப்ப—சப்திக்கவும்
உடைமணி— திருவரையில் சாததினமணி
யானது
பறை—பறைபோலே [பறை-பட ஹம்.]
கறங்க—ஒலிக்கும்படியாகவும்
துட—பருத்து
தளர்நடை நடவாடு—ஒன்றுக்கொன்றுஒத்த
திருவடிகளால்
தளர்நடை நடவாடு— தளர்நடை நட
வாடு.

தளர்நடையாவது— திருவடிகளென்றி நடக்கும்பருவமுன்றிக்கே, நடைக்கும்பருவமுண்டாயினே தவறித்தவறி நடக்கும்நடை.

(சு)மூவபுது.

வ்யா. முதற்பாட்டு. துடரித்யாதி. மதாதிசயத்தாலே கம்பத்ததை முநிற்றுச் சாரம் துடலாதி முதற்கொண்டு நடக்கையாலே காலிற் கிடக்கிற சங்கிலிகைத் துடரானது சலர் பிலாச்சுறு சப்திக்க. துடரென்று - கிலங்கு. ஆணையில்லு சங்கிலிகைபாடிநே மிடுபது. சலர்பிலார் - என்கிறது - சப்தாதுகாரம். தாங்கித்யாதி. முதலில் அடியான பொல்காற்றில் தூங்குகிறமணியானது த்வகிக்க. "பொன்மணி" என்கிறவிடத்தில், பொன் என்கிறவித்தால் - பெற்குயிற்றைச் சொல்லுகிறது. படுகித்யாதி. உண்டாகியப்பட்ட. மூன்று வகையான மதஜலம் அருவி குதித்தார்போலே வடிய. மும்மதப்புனலாவது - மதத் தாலே கதீபோல்தவமுமு(கு)மேடா ஸ்த்தாநமுமாகிற த்ரபத்திலின்றும் வடிவாஜலம். வாரண மித்யாதி. ஆணையானது அந்த மதபார்வசயத்தாலே அலஸ்மாப்க்கொண்டு மெள்ள நடக்கு யாபோலே, உடனித்யாதி. "சேவடிக்கண்கணி" என்கிறபடியே திருவடிகளிற்சாத்தின சதங்கைகளானவை தன்னிலேகூடிசப்திக்க. அன்றிக்கே, திருவரைபிற சாத்தின சதங்கை வடயானது நமவி விழந்து திருவடிகளோடே சேர்ந்து இழுப்புண்டு வருகையாலே அடி லுண்டான சதங்கைகள் தன்னிலேகூடி சப்திக்க வென்னவமாம். உடையித்யாதி. திரு வரைபிற்கட்டின மணியானது பறைபோலே சப்திக்க. துந்தானித்யாதி. பருவாழ்துக் கொய் விகாலயுத்தமாய் பரம்பரஸதாசமாயிருக்கிற திருவடிகளைக்கொண்டு. சாரங்கபாணி. பூநீ சாங்கத்ததைத் திருக்கையிலேயுடையவன். இது ஈசுவரத்வ சிஹந்தகருத்தெல்லாம் உடலுக்கி ணம். அவதரிக்கிறபோதே ஈசுவரத்வ சிஹந்தங்கள் தோன் துப்படியாகவிநே வந்தவதரித்தது. தள்ளி நடை நடவாறே. தள்ளி நடைபாவது- திருவடிகள் ஊன்றி நடக்கும் பருவமன்றிக்கே நடைசற்குப் பருவமாகையாலே தள்ளப்பாறி நடக்கும் நடை, தள்ளம் பாறுகை-தவறுகை, க.

பு.—செக்கரிடை நனிக்கொம்பிறேன்றிஞ் சிறப்பறைமுனைப்போல்
நக்கசெந்துவர்வாய்த்திண்ணைமீதே நளிர்வெண்டல்முனையிலக
அக்குவடமுதேத்தாமைத்தாலி பூண்டவாந்தசயநன்
தக்கமாமணிவண்ணன் வாகதேவன்தள்ளி நடைநடவாறே. உ.

பதவுரை.

அக்குவடம்— சங்குமணி வடத்தை
உடுத்து— திருவரைபிலே தரித்து
ஆமைத்தாலி— கர்மகரமான ஆபரணத்தை
பூண்ட— நுருக்கமுத்தில் சாத்திக்கொண்ட
வாயுய
அரந்தசயநன்— திருவனந்தாழ்வான் மேல்
கணவனார்ந்தருளுமவனாய்
தக்க— தருகியான
மா மணி— நிலமணிபோன்ற
வண்ணன்— வடிவையுடையவனாய்
வாகதேவன்— பூநீ வஸுதேவர் திருமக
னான கண்ணன்
செக்கரிடை— செம்மானத்திலே

துனி கொம்பில்— துனிக் கிணையிலே
தோன்றும்— தோன்றும்படி. விளங்கா நின்ற
சிறு பிறை— இளம் திங்களுடைய
முனைப்போல்— முனைபோலே
நக்க— கிரிக்குமளவில்
செம் துவர்— மிகவும் சிவந்திருந்தான்
வாய்— அதரமாகிற
திண்ணைமீது— உந்த ஸத்தாரந்த திண்மேலே
நளிர்— குளிர்ந்ததாய்
வெண்— வெளுத்திரா நின்றான்
பல்— திருமுத்துக்களுடைய
முனை— அங்குரங்கள்
இலக— விளங்கும்படி.
தள்ளிநடை நடவாறே.

(க) செய்.

மூ.—மின்னுக்கொடியமொர் வெண்டங்களுஞ் சூழ்பரிவேடமுறையப்
பின்னல் தவயத் துமரசியையும் பீதகச்சிற்றை யெங்கும்
மின்னிற் பொலிந்ததோர் கார்முகின்போலக் கழுந்தினிற் காறையோங்கே
தன்னிற் பொலிந்த விரும்புகேசன் தளர்வடைபவனோடு. ௩

ஸ்ரீ மின் கொடியும்— மின்னல் கொடியும்
 ஸூர்— அந்நிதியமாய்
 வெண்— வெளுத்திராநின்ற
 துகள்களும்— சந்தாமண்டலமும்
 சூழ்— அதைச் சூழ்ந்த
 உரிவேடமுமாய்— பரிவேஷமும் போலே
 டின்னல்— அநாயில்பூண்ட பொற்பின்ன
 லும்
 அலங்கும்— அதில்கோக்கப்பட்டு விளங்கா
 நின்ற

சிறு ஆண்டையோடும் — கிறிஸ்துநாயர் கிறிஸ்து
இவற்றோடும்
மின்னில் — மின்னல்களில்
பொலிந்தது — விளக்குமதாய்
நாள் — அத்தனியாய்
கார் — கறுத்திராநின்ற
முகில்போல — மேகம்போலே
கழுக்தினில் — திருக்கழுத்தில் பூண்ட
காறைபொடும் — “காறை” என்னுமாய்
ணத்தோடும்கூட
தன்னில் பொலிந்த — ஸ்வதூ பாகாசனாய்
இருடிகேசன் — கண்டவர்களுடைய இருட்
ரியங்களைக் கவருமவனுன் கண்ணன்
[அருவிகெழுந்]
தாரகைநடவாரே,

“மின்னுக்கொடி” என்கிற விடத்தில் “மின்”
என்னும் சொல்லுக்குப் “கொடி” என்று ஒரு
அபயத்தால் உச்சரிப்பது பொருத்தம்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. மின்னித்யாதி. மின்னொடியும் அத்தோடு சேர்ந்ததோர் ஆகலாக சந்தரமண்டலமும் அத்தைச்சூழ்ந்த பரிவேஷமுமேபோலே. பின்னவிய்யாதி. திருவணையிற் சாத்தின பொற்பின்னலும், அதிலேகோவைப்பட்டுப் பரகாசிக்கிற வெள்ளி அரளி தோப்பணியும், இவற்றுக்கு மேலேசாத்தின பொன்னின் சிற்றடிபடியாகிற விவற்றோடும், பின்னவியித்யாதி. மின்னிலே விளங்கப்பட்டதொரு காளமேகம்போலே திருக்கழுத்திற்

(க) ஸாஸாஸு. (உ) "நாகபர்யங்கமுதஸ்ரீர்ப் ஸ்ரீபாகதீ"

சாத்தின காறையோடும். தன்னிலித்யாதி. இவ்வொப்பனைகள் மிகையாம்படி. தன்னமு
காலே (க) ஸம்பந்தனு நிருப்பானுப் அவ்வழகாலே கண்டவர்களுடைய இந்நீர்ப்பிக்களைத் தன்
வச மாக்கிக்கொள்ளுமவன் தளர்நடை நடவாடுனு. ஈ.

பு.-கன்னற்குடந்திறந்தா லொத்தாழிக் கணகணசிரித்துவந்து

முன்வந்துநின்று முத்தந்தருமென் முகிவ்வண்ணன் திருமாவன்

தன்னோட்டெற்றேற்குத் தன்வாயமுதந் தந்தேன்னைத் தளிர்ப்பிக்கின்றான்

தன்னொற்றமாற்றவர் தலைகண்மீதே தளர்நடை நடவாடுனு. ச.

பதவுரை.

கன்னல் குடம்— கரும்பு ஸங்குடமானது
திறந்தால் ஒத்து வாய்திறந்தாற்போலே
ஊறி— திருப்பவளத்தில் அமர்தம் ஊறி

வடிய

கணகண சிரித்து— 'கணகண' என்று
சிரித்து

உவந்து— ஸத்துஷ்டஞ்சுக் கொண்டு

முன்வந்துநின்று— முன்னோவந்து நின்று

முத்தம் தரும்— அதரபரீர்த் தருமவனாய்

என்— எனக்கு பவ்யனாய்

முதில்— நிலமேகம்போன்ற

வண்ணன்— திருநிறத்தை யுடையனாய்

திரு— பெரியபிராட்டியானா

மாவன்— மார்த்தியேயுடையனாய்

தன்னை— தன்னை

பெற்றேற்கு— பிள்ளையாகப்பெற்ற எனக்கு

தன்— தன்னுடைய

வாய் அமுதம்— திருப்பவளத்தில் ஊறு
கின்ற அமர்த்தத்தை

தந்து— கொடுத்து

என்னை— தாயான என்னை

தளிர்ப்பிக்கின்றான்— தலைப்பியாநின்ற

இவன்

தன் என்று— தன்னோடு எதிர்த்த

மாற்றவர்— சத்ருக்களுடைய

தலைகண்மீது— தலைகண்மேல்

தளர்நடை நடவாடுனு.

வ்யா. நாலாம்பாட்டு. கன்னலித்யாதி. (உ) கருப்பஞ்சாற்றுக்குடம் †இல்லி திறந்தால்
பொசிந்து புறப்படுமோபோலே, திருப்பவளத்தில் ஜலமானது ஊறிவடிய, கணகணவெனச்
சிரித்து பரீதனுப்கொண்டு. கணகணவென்றது - விட்டுச்சிரிக்கிறபோதை சந்தாதுகாரம்.
முன்னித்யாதி. முன்னோவந்து நின்று தன்னுடைய அதரால்வாதத்தைத் தாராநிற்கும்.
முத்தம் - அதரம். என்னித்யாதி. எனக்குபவ்யனாய் காளமேகம்போன்ற வடிவையுடைய
னாய், அந்த பவ்யதைக்கு ஊற்றுவாயான ஸம்மீலம்பந்தத்தை யுடையவன். தன்னையித்யாதி.
தன்னைப் பிள்ளையாகப்பெற்ற பாக்கயத்தையுடைய வெனக்குத் தன்னுடைய (ங) வாகம்ர்தத்
தைத்தந்து என்னை தலைப்பியாநின்றான். இங்கே “வாயமுதந் தந்து-தளிர்ப்பிக்கின்றான்”
என்று - வர்த்தமானமாகச் சொல்லுகையாலே, முன்பு “முத்தம்தரும்” என்றது - எப்
போதும் தன்விஷயத்தில் அவன்செய்துபோரும் ஸ்வபாவதனம் உண்ணினபடி. தன்னோந்
றித்யாதி. தன்னோ டெதிர்த்த சத்ருக்களானவர்களுடைய தலைகண்மேலே தளர்நடை நட
வாடுனு. ச.

(க). வடிவியல். (உ) கரும்பு, சாறு, குடம் என்னுமிப்பதங்கள் சேர்த்து 'கறுப்பஞ்சாற்
றுக்குட' மென்று கிடக்கிறது. †இல்லி - ருட்யம். (ங) வாயமுதம்.

மு-முன்னலோர்வெள்ளிப் பெருமலைக்குட்டன் மொமோலேரெந்தோடப்
பின்னைத்தொடர்ந்தோர் கருமலைக்குட்டன் பெயர்ந்தடியிலேவதுபோல்
பன்னியுலகம்பரவியோவாப் புதற்பலதேவனென்னும்
தன்னம்பியோடப் பின்குடச்செல்வான் தளர்நடைநடவானோ. இ.

பதவுரை.

முன்— முன்னே
நல்— நன்றாய்
ஓர்— அக்ஷிதியமாய்
பெரு செவ்விமலை— பெரிய வெள்ளிமலை
சுன்ற

குட்டன்— குட்டியானது
மொமோலே— “திடுதிடு” என்று
விரைந்து ஓட— டிவேகமாய் ஓடச்செய்தே
பின்னை— அந்தக்குட்டியின் பின்னை
தொடர்ந்தது— தொடர்ந்த
கரு— கறுத்த
மலை— மலைசுன்ற [மலையா ஹண்டாக்கப்
பட்ட]

ஓர்குட்டன்— ஒருகுட்டியானது
பெயர்ந்து— பேர்ந்து
அடி இலவதுபோல்— அடிபிடுமர்ப்போலே

உலகம்— ‡ உயர்ந்தவர்கள்
பன்னி— ஆராய்ந்து
பரவி— துதித்து
ஓவா— எல்லா காணவொன்னாத
புகழ்— சீர்த்தியையுடையது
பலதேவன் என்னும்— “பலதேவன்” என்
னும் பெயரை உடையானது
தன் நம்பி— தன் தமையானவன்
ஓட— முன்னே ஓட
பின்— பின்னை
கூட— அவனைக் கூடுவதற்காக
செல்வான்— விரைந்து நடக்கிறவன்
தளர்நடைநடவானோ.

‡ “உலகமென்பது உயர்ந்தோர்மட்டே” என்று
தொல் காப்பியத்தில் குத்திரம்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. முன்னவியாதி. முன்னே விலகணமாய் அக்ஷிதியமாய்ப்
பெரிதாயிருந்தனரா வெள்ளிமலையின்ற குட்டியானது தன்செருக்காலே திடுதிடுவென விரைந்
தோட. பின்னையித்யாதி. அந்தக்குட்டியின் பின்னை தன்செருக்காலே அத்தைப்பிடிக்கை
க்காகத் துடர்ந்து, அஞ்சநகிரி யின்றதொருகுட்டி, தன் சைசவாதுகுணமாகக் காலுக்குக்
கால் போர்த்தடிபிட்டுச் செல்லுமாபோலே. பன்னியித்யாதி. லோகமெல்லாம் கூடி, தங்கள்
ஐந்தாசக்திகளுள்ள வாவெல்லாம்மொண்டு ஆராய்ந்து ஸ்துதித்தாலும் முடிவு காணவொ
ன்னாத புகழையுடையது பலதேவனென்னும் பேரை யுடையானது தன்னுடைய தமைய
னாவன் செருக்கி முன்னே ஓட, அவன்பின்னை அவனைக் கூடுவதுமென்று தன் சைச
வாதுகுணமாக தவரித்து நடக்குமவன் தளர்நடை நடவானோ. இ.

மு-ஒருகாலிற் சங்கோகாலிற்சக்கரமுள்ளது பொறித்தமைந்த
இருகாலுங்கொண் டங்கங்கெழுதினற்போ லிலச்சினைபடங்ந்து
பெருகாரின்ற விற்பவெள்ளத்தின்மேற் பின்னையும் பெய்துடையது
கருகார்க்குடல்வண்ணன் காமர்தாழை தளர்நடை நடவானோ. க.

பதவுரை.

கரு— கறுத்ததாய்
கார்— குளிர்ந்திராநின்ற

கடல்— கடல்போன்ற
வண்ணன்— இருநிறத்தை யுடையது

<p>காமர்தாதை— மம்மதனுக்குப் பிதாவான வன்</p> <p>ஒருகாலில்— ஒருதிருவடியில்</p> <p>சங்கு— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும்</p> <p>ஒருகாலில்— மற்றொரு திருவடியில்</p> <p>சக்கரம்— ஸ்ரீஸுதர்சநாழ்வானுமாக</p> <p>உள்அடி— உள்ளடியுகளிலே [உள்ளங்காலில்]</p> <p>பொறித்து— ரோகையாகப் பொறித்து</p> <p>அமைந்த— சமைந்த</p> <p>இருகாலும் கொண்டு— இரண்டு அடிகளாலும்</p>	<p>அங்குஅங்கு— அடியிட்ட அல்லவ் ஈடங்களி எழுதினப்போல்— எழுதினப்போலே [லே இலச்சினை— லக்ஷணம் [அடைபாளம்]</p> <p>பட— படிப்படி</p> <p>நடந்து— நடந்து</p> <p>பெருகா நின்ற— ப்ரவணியாநிற்கிற</p> <p>இன்ப வெள்ளத்தின் மேல்— ஆரந்தப்ர வஹத்தின் மேலே</p> <p>பின்னையும்— மேன்மேலும்</p> <p>பெய்து பெய்து— ஆரந்தத்தை வர்ஷித் துக் கொண்டு</p> <p>தளர்நடைநடவானே.</p>
---	--

வ்யா. ஆரம்பாட்டி. ஒருகாலித்யாதி. ஒரு திருவடியுகளிலே ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும் ஒருதிருவடியுகளிலே திருவாழிபாழ்வானுமாக உள்ளடிகளிலே ரோகரூபேண பொறித்துச் சமைந்த விரண்டு திருவடிகளையும்கொண்டு. அங்கங்கித்யாதி. அடியிட்ட அல்லவ ஸ்தலங்களிலே ஏ தூலிகைகொண்டு எழுதினப்போலே அடைபாளப் படிப்படிநடந்து. பெருகாநித் யாதி. இந்த நடையழகையும் வடிவழகையும்கண்டு மேன்மேலனப்பெருகாநின்ற ஆரந்த லாகரத்துக்குமேலே பின்னையும் உத்தரோத்தரம் ஆரந்தத்தைபுண்டாக்கி. கருகாரித்யாதி. இருண்டு குளிர்ந்திருக்கிற கடல்போன்ற திருநிறத்தைபுடையவன். கருமை-இருட்சி. கார்- குளிர்ந்தி. அன்றிக்கே, கருமை - பெருமையாய், கார் - இருட்சியாகவுமாம். அன்றிக்கே, காரென்று - மேகமாய், காளமேகம்போலேயும் கடல்போலேயுமிருக்கிற திரு நிறத்தை புடையவ னென்னவுமாம். காமர்தாதை. அழகாலேநாட்டைவெருட்டித் திரிகிற காமனுக்கு உத்பாதகளுவான். * காமனைப்பயந்த காவியிறே. (க) “புலவாஹனு உளவயது” என் னும்படியன்றிக்கே, காமனைப் பயந்தபின்பு கீழ்நோக்கிப் பிராயம்புகுமாய்த்து.

காமர்தாதை இன்ப வெள்ளத்தின்மேல் பின்னையும் பெய்து பெய்து - தளர்நடை நட வானே என்று அர்வயம். க.

பு.—படர்பங்கயமலர்வாய் நெகிழ்ப்பனிபேசிறுதுளிபோல்
இடங்கொண்டசெவ்வா யூழியூழியற்றிறழிழர்ன்று
கஞ்சேசுக்கழுத்தின்மணிக்குறல் போலுடைமணிகணகணெனத்
தடந்தாளினைகொண்டு சார்ங்கபாணி தளர்நடைநடவானே. எ.

பதவரை.

<p>படர்— படரநின்ற</p> <p>பங்கயமலர்— தாமரைமலரானது</p> <p>வாய் நெகிழ— விகசித்தவளவிலே</p> <p>பணி படு— குளிர்ந்தமனவாழ்ந்து</p> <p>சிறு துளி போல்— சிறுக்கத்தினித்து விழு</p> <p>மாப் போலே</p>	<p>இடங்கொண்ட— விசாலமாய்</p> <p>செம்— சிவந்திராநின்ற</p> <p>வாய்— திருப்பவளத்தில் அமர்தமானது</p> <p>ஊழி ஊழி— நிரந்தரமாக ஊழி</p> <p>இற்று இற்றுவிழ— முறிந்து விழும்படி</p> <p>நின்று— நின்று</p>
---	--

கூடும்— கருமாண்

சே— ரிஷபத்தின்

கழுத்தில்— கழுத்திற்குட்பட

மணி— மணியினுடைய

சூல் போல்— ஓலையைப்போலே

உடைமணி— அரையில் சாத்தின மணிபா
னது

கண கணை— கணகணவென்று ஒலிக்க

த— பருத்த.

தாள் இணைகொண்டு— ஒன்றோடொன்றோ
த்த திருவடிகளால்

சார்ங்கம்— ஸ்ரீசார்ங்கத்தலைவை

பாணி— திருக்கையிலுடையவன்
தளர்நடை நடவாளே.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. பட்டித்யாதி. பெருத்திருந்துள்ள தாமரைப்பூவானது முகு
ளிதமா திருக்கையவற்றிக்கு, வாய்நெகிழ்ந்தவளவிலே, குளிர்ந்திளையுடைத்தான அக
வாயில் மதுவானது சிறுக்கத்துளித்து விழுமாப்போலே. இடங்கொண்டவிய்யாதி. இட
முடைத்தாய்ச் சிவந்திருந்துள்ள திருப்பவளத்தில் ஜலமானது நிரந்தரமாக ஊறி
முறிந்து விழும்படிசென்று, கடுஞ்செக்கமுத்திய்யாதி. கடிதான சேலின்கழுத்தில் கட்டின
மணியினுடைய த்வையோலே திருவரையில் கட்டின மணியானது கணகணவென்று சப்திக்
கும்படி.. துந்தாளித்யாதி. ஸங்கராமாய் பரம்பர ஸதர்சமான திருவடிகளைக்கொண்டு
சார்ங்கபாணியானவன் தளர்நடை நடவாளே.

பு. — பக்கங்கருஞ்சிறப்பாறையிதே யருவிகள் பகர்ந்தனைய
அக்குவையிழிந்தேறித்தாழ வணியல்குலுப்படைபெயர்
மக்களுலகினிற் பெய்தறியா மணிக்குழலியருவின்
தக்கமா மணிவண்ணன்வாகுதேவன் தளர்நடை நடவாளே. அ.

பதவுரை.

கரு— கறுத்த

சிறு பாறை— சிறியமலையின்

பக்கம் மீது— தாழ்வரையின் மேலே

அருவிகள்— அருவிகளானவை

பகர்ந்து அனைய— ஒளிவிடும் போலே

அக்குவடம்— (திருவரையில் சாத்தின)
வளைமணிவடமானது

இழிந்து— தாழ்ந்தும்

ஏறி— உயர்ந்தும்

தாழ— தொங்கும்படியாகவும்

அணி அல்குல்— அழகியநிதம்பமானது

புடை பெயர்— பக்கங்களில் அசையும் படி
பாகவும்

உலகினில்— உலகத்திலே

மக்கள்— மனிசர்கள்

பெய்து அறியா— பெற்று அறியாத

மணி— மனோஹரமான

குழவி உருவின்— சிறுப்பிள்ளை வடிவை
யுடையவனாய்

தக்க— தகுந்த

மா மணி— நிலமணி போன்ற

வண்ணன்— திருநிறத்தை யுடையனான

வாகுதேவன்— ஸ்ரீவஸுதேவர் திருமகன்

தளர்நடை நடவாளே.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. பக்கமிய்யாதி. கறுத்த நிறத்தையுடைத்தாய்ச் சிறுத்தி
ருந்துள்ள மலையினுடைய பார்வத்திலே நின்றோர்ந்தமான அருவிகள் ஒளிவிடும்போலே.
பகர் - ஒளி, அக்கித்யாதி. திருவரையிற்சாத்தின வளைமணி வடமானது தாழ்ந்தும் உயர்
ந்தும் நாலும்படியாக. அணியித்யாதி. அழகிய நிதம்ப பாதேசமானது பார்வங்களிலே
அசைய, மக்களித்யாதி. லோகத்தில் மதஷ்யர் பெற்றறியாத அழகிய குழவிவடிவையுடைய,
தக்கவித்யாதி. தகுதியான நிலாத்நம்போன்ற நிறத்தையுடையனான ஸ்ரீவஸுதேவர் திரு
மகன் தளர்நடை நடவாளே.

மூ.—வெண்புழுதிமேற்பெய்துகொண்டனைத்தோர் வேழத்தின்கருங்கன்றுபோ
தெண்புழுதியாடித்திரிவிக்கிரமன் சிறுபுகர்படவியர்த்து
ஒண்போதலர்கமலச் சிறுக்காலுறைத்தோன்றுளோவாமே
தண்போதுகொண்ட தவிசின்மீதே தளர்நடைநடவானே. ௬.

பதவுரை.

வெண் புழுதி— வெண்கீழ் புழுதியை	வியர்த்து— ஸ்வேதம் கொண்டு
மேல் பெய்துகொண்டு— மேலே ஏறிட்டுக் கொண்டு	ஒண்— அழகியதாய்
அணைந்து— அணைந்த	போது— உரிய காலத்திலே
ஒர்— ஒரு	அலர்— விகலித்த
கரு— கறுத்த	கமலம்— தாமரைப்பூப் போன்ற
வேழத்தின் கன்றுபோல்— ஆனைக்குட்டி போலே	சிறு— சிறிய
தெள்— தெள்ளிய	கால்— கிருவடிகள்
புழுதி— புழுதியிலே	உறைத்து— மிதித்தகிடத்திலே
ஆடி— விளையாடி	ஒன்றும் நோவாமே— ஒன்றும் நோவாதபடி
திரிவிக்கிரமன்— மூன்றடியால் உலகத்தை யளந்தவன்	தண்— குளிர்ந்த
சிறு புகர்பட— சிறிதுதிருமேனி புகர்த்துத் தோன்றுப்படி	போதுகொண்ட— பூக்களைபுடைய
	தவிசின் மீது— மெத்தையின் மேல்
	தளர்நடை நடவானே.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. வெண்புழுதியித்யாதி. வெளுத்த புழுதியை மேலே ஏறிட்டுக்கொண்டு அணைந்ததொரு கரிய ஆனைக்கன்றுபோலே. தெண்ணித்யாதி. தெள்ளிய புழுதியைத் திருமேனியிலே ஏறிட்டுக்கொண்டு, திரிவிக்கிரமன், ஆசிரிதனுள் இந்நாள் பேஷிதம் செய்கைக்காகத் திருவடிகளின் மார்த்தவம்பாராதே லோகத்தை யளந்தவன். சிறு புகர்பட வியர்த்து. ஏறிட்டுக்கொண்ட புழுதி ஸ்வேதவிந்துக்களாலே நனைத்தவிடங்களிலே திருமேனி சிறிது புகர்த்துத்தோன்றுப்படி வியர்த்து. ஒண்போதித்யாதி. அழகியதாய் தனக்கடைத்தகாலத்திலே யலர்ந்த தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற சிறியதான கிருவடிகள் மிதித்த விடத்திலே † ஒன்றுறைத்து நோவாதபடியாக. தெண்ணித்யாதி. குளிர்ந்த பூக்களை புடைத்தான மெத்தைமேலே தளர்நடை நடவானே. தவிசு-மெத்தை. ... ௬

மூ.—திரைநீர்ச்சந்திரமண்டலம்போல் செங்கண்மால்செகவன்றன்
திருநீர்முகத்தங்குலங்குசுட்டி திகழ்ந்தெங்கும்புடைபெயர்ப்
பெருநீர்த்திரையெழுகங்கையிலும் பெரியதோர்தீர்த்தபலம்
தருநீர்ச்சிறுச்சண்ணந்துள்ளஞ் சோரத்தளர்நடைநடவானே. ௭.

பதவுரை.

திரை—அலை ஏழிக்	சந்திர மண்டலம் } சந்திர மண்டலம் போலே
நீர்—கடலின் இடையில் சலித்துத்தோற்றுவிடு	
† (பா) “ ஒன்றுறுத்து.”	

செம் கண்—சிவந்த திருக்கண்களையும்
மால்—கறுத்திறத்தையு முடையனாய்
கேசவன்—பரசுத்தகேசனு இவன்
தன்—தன்னுடைய
திரு—உஜ்ஜயினியாய்
நீர்—நீர்மையையுடைத்தான்
முதத்து—திருமுகமண்டலத்தில்
துலங்கு—பரகாசியாகின்ற
சட்டி—சட்டியானது
எங்கும் திகழ்ந்து—எங்கும் விளங்கி
புடைபெயர்—இடனும் வலதுமாய் அசைய

பெரு—புண்பதீர்த்தங்களிற் சிறந்ததாய்
நீர் திரை எழு—வெண்ணீர் அலைபெறிபா
நின்ற
கங்கையி லுடம்—கங்கையிலுங் காட்டில்
பெரியது—பெரியதாய்
ஓர்—அத்விதியமான
தீர்த்தபலம்—தீர்த்தபலத்தை
தரும் நீர்—நரத்தக்க ஜலத்தையுடைய
சிறு சண்ணம்—சிறியசண்ணமானது [சன்.
ணம் - குறுயாவயவம்.]
துள்ளம் சோர்—துளிக்கத் துளிக்கத்
தளர்நடை நடவாரே.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு, திரைநீர்த்யாதி. திரைக்கொப்பத்தை யுடைத்தான் ஸமுத்ர மத் துத்தித்திலே சலித்துத்தேதாற்றுதிரைசுத்தாமண்டலம்போலே. செங்கண்மாவிற்த்யாதி. சிவந்ததிருக் கண்களையும் அதுக்குப் பரபாகமான கறுத்த நிறத்தையு முடையனாய் பரசுத்த கேசனாயிரு க்கி,வன். மால்- கரியவன். தன்னித்த்யாதி. தன்னுடைய அழகியதாய் நீர்மையை யுடைத் தான் திருமுகமண்டலத்தில் விளங்குகிற சட்டியானது எங்குமொக்க பரகாசித்து இடம் வலம் கொண்டசைய. பெருநீர்த்யாதி. தீர்த்தங்களில் பாலித்தமாய் பரவாஹஜலம் மாறாமல் அலைபெறிகுற கங்கையிலுங்காட்டில் பெரியதாய் அத்விதியமான தீர்த்தபலத்தைத் தரும் ஜலத்தை யுடைத்தான் சிறுச்சண்ணமானது துளிக்கத் துளிக்கத் தளர்நடை நடவாரே. ம.

ஆ. நிகழ்தலை, இத்திருமொழிகற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

பு—ஆயர்குலத்தினில்வந்துதோன்றிய வஞ்சகவண்ணன்றன்றைத் தாயம்மகிழ்வொன்னார் தளர்த்தளர்நடைநடந்தனை
வேயர்புகழ்விட்சேத்தன்சீரால் விரித்தனவுரைக்கவல்லார்
மாயன்மணிவண்ணன்றார் பணியுமக்களைப்பெறுவார்களே. கக.

பதவுரை.

ஆயர்குலத்தினில்—இடைக்குலத்திலே
வந்து தோன்றிய—வந்து ஆவிர்ப்பலித்த
அஞ்சன வண்ணன் தன்னை— மையோன்ற
வடிவையுடைய கண்ணனை
தாயர்— பெற்ற. தாயான யசோதையும்,
அவையோத்த பரிவர்களும்
மகிழ்—ஹர்ஷிக்கவும்
ஒன்னார்—கம்ஸாதிசத்ருக்கள்
தளர்—மனமொடுக்கிப் போகவும்
தளர்நடை நடந்தனை—தளர்நடை நடந்தபர
காரத்தை
வேயர்—வேயரானவர்கள்

புகழ்—சீராகிக்கும்படியான
விட்டுகித்தன்—பெரியாழ்வார்
சீரால்—சீர்மையோடே
விரித்தன்—விரித்திரத்தருளிச் செய்தஇவற்றை
உரைக்க வல்லார்—ஒகவல்லவர்கள்
மாயன்—ஆச்சர்ய சக்தியுத்தனாய்
மணி வண்ணன்— நீலமணி போன்ற வர்
ணத்தையுடையனான எம்பெருமானுடைய
தளர்—திருவடி.கனிலே
பணியும்—அடிமைசெய்யத்தக்க
மக்களை—பிள்ளைகளை
பெறுவார்கள்— பெறுவார்கள்.

வ்யா. ஆயிர்த்தபாதி. கோபகுலத்திலே வந்து ஆவிர்ப்பவித்த. ராஜகுலத்திலே
 ர்ப்பவித்தமை அடிப்பறிவாறியுமித்தனையிதே. இதிறே எல்லாரும் அறிந்தது. அஞ்சன
 ணன்றன்கே. கண்டவர் கண்குளிரும்படி அஞ்சனம் போலே யிருக்கிற திருநிறந்தாராய்
 யவனை. தாயிர்த்தபாதி. பெற்றதாயாரான யசோதையும் அவனோபாதி ஸ்வேஹிகளாரான
 னும் பிரீதரம்படியாகவும், தொடரில் பருவத்திலே பூதநாசகடாதிகள் நிரஸ்தரானவர்க
 ளை கம்ஸாதிக்களான சக்ரங்கள், தலையெடுத்து நடக்க வல்லனானமை கண்டு “காசா
 யப்புருகுகிறோம்” என்று பிதராய் அவஸந்ரம்படியாகவும் தளர்நடை நடந்த பரமார,
 வேயிர்த்தபாதி. * வேயிர்த்தங்கள் குலத்துத்தவராகையாலே அக்குடியிலுள்ளா ரெல்ல
 தம்முடைய வைபவத்தைச் சொல்லிப்புகழும்படியான பெரியாழ்வார். கீரநகரில்
 சர்மையோடே விஸ்தரித்துச்சொன்ன விவற்றை யேதேனுமொருபடி சொல்லவல்லமை
 மாயிர்த்தபாதி. ஆச்சர்யமான குணங்களை யுடையனாய் நீலநம்போன்ற வடிவையுடைய
 னவனுடைய திருவடிகளிலே ஸ்வசேஷந்ரபுருபமான வந்தி விசேஷத்தைப்பாடி
 ஸத்புத்தர்களைப் பெறுவர். மக்களென்று அவிசேஷமாகச் சொல்லுகையாலே கித்தாயபா.
 னும்தத்தரூம் வரும் உபயவித புத்தர்களையும் சொல்லுகிறது. ...

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

(*)

அடிவரடி.---துடர் செக்கர் மின்னுக் கண்ணல் முன்ன லொருகால்

படர் பக்கம் வெண் தீரை ஆயர் பொன்.

ஆ. திருமொழி- எ-க்கு, பாட்டு- அச.

அ. அவன் தளர்நடையாகிற பாலசேஷடிதத்தினுடைய ரஸத்தை, பெரியா
 னான யசோதைப்பிராட்டி தக்காலத்தில் அவனைக்குறித்து அபேக்ஷித்து அநுபவி
 போலே, பிற்காண்மா யிருக்கச்செய்தேயும் * மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்றவரானவ
 தக்காலத்தில் போலே பரகாசித்து, தாமும் அந்த ரஸத்தை அநுபவித்தாராய் வி
 கிழ் இனிமேல் அவனுடைய சைசவா துருணமாக ஓடிவந்து தன்னை அனைத்துக்கொ
 படிப்பை, யசோதைப்பிராட்டி அநுபவிக்கவாசைப்பட்டு, அதுதன்னை அவனைக்குறி
 த்து, அவன் வந்து தன்னைபிணக்கையாகிற ரஸத்தை அவள் அநுபவித்த பரகாசி
 படியே தாமும் அநுபவித்து ஹர்ஷடாகிரூர். அச்சோவென்று - அவன்வந்து அநுப
 தொள்ளுகையை அபேக்ஷிக்கையுமும், அந்த சேஷடிதரஸத்தை அநுபவிக்கையு
 டிவர்க்கு ஸாம்பம். * மயர்வற மதிநலம் பெற்று, பரத்வா திகளை பெல்லாம் தெளிபட
 ராகையாலே அவதாரந்தர சேஷடிதங்களையும் இவ்வவதாரத்தினில் உத்தரகால
 சேஷடிதங்களையும் தம்மையையத்தாலே வந்து விசேஷணமாகக்கொண்டு அவனை
 அந்த பாலசேஷடித ரஸத்தை அநுபவித்தவிது இவர்க்கு விசேஷம். ...

மூ.—பொன்னியற்கிண்கிணி சுட்டிபுறங்கட்டித்

தன்னியலோசை சலன்சலனென்றிட

மின்னியன்மேகம்விரைந் தெதிர்வந்தாற்போல்

என்னிடைக்கோட்டரா வச்சோவச்சோ எம்பெருமான்! வாரா வச்சோ வச்சோ. க.

பதவுரை.

பொன் இயல்— பொன்னால் பூசப்பட்ட

கிண்கிணி— கிண்கிணியையும்

சுட்டி— திருநெற்றிச் சுட்டியையும்

புறங்கட்டி— அவ்வவ ஸ்த்தாரங்களில் சுட்டி.

தன்— அந்தக் கிண்கிணியின்

இயல் ஓசை— ஸ்வாபாஸிக த்வதியானது

சலன் சலன் என்றிட— “சலன்சலன்” என்

றொலிக்க

மின் இயல்— மின்னலை இயல்வாகவுடைய

(அல்லது) மின்னலாலே அழகிய

மேகம்— மேகமானது

விரைந்து— த்வரித்து

எதிர வந்தாற்போல்— எதிரே வருமாப்

போலே

என் இடைக்கு— என் இடம்பிவிருப்புக்கு

ஓட்டா— ஓடிவந்து

‡ அச்சோ அச்சோ— என்னை அனைத்துக்

கொள்ளவேணும்

எம் பெருமான்!— எனக்கு ஸ்வாமியான

வனை!

வாரா— வந்து

அச்சோ அச்சோ.

‡ “அச்சோ அச்சோ” என்றிட்டிருந்தச் சொன்ன மையல் அநிலாந் ஆகாதின் மிகுதிதோற்றமுறது.

வ்யா. முதற்பாட்டு. பொன்னியற்கிண்கிணி, பொன்னாலே இயல்பப்பட்ட கிண்கிணி, அழகுக்குடலாக மேலேபொந்தோய்த்துச் சமைத்த கிண்கிணியென்றபடி. பொன்னேடபா தாகமாகச் சமைத்ததென்னில் த்வரிக்கக்கூடாதிதே. அன்றிக்கே, பொன்வடந்திலே கோவைப்பட்ட கிண்கிணியென்னவுமாம். “மேலே சலன்சலனென்றிட” என்னையாலே, கிண்கிணியென்றபடி திரு அரையின் சாத்தும் கிண்கிணியையும், சேவடிக்கிண்கிணியையும் சொல்லுகிறது. சுட்டி- லலாடபூஷணம். இவற்றை, புறங்கட்டியென்றது, புறமென்று-இட மாய், அவற்றுக்கு அடைத்தலத்தலங்களிலே சுட்டியென்றபடி. “கண்காஸ்புறமகம்” என் கையாலே, புறமென்றசப்தம்-இடத்துக்குவாசகமிதே. தன்னியலித்யாதி, திருவரையில் கிண் கிணியிண்படையும் திருவடிகளில் சதங்கைகளினுடையவும் தனக்கு இயல்வான த்வரி சலன் சலனென்று த்வரிக்க. சலன்சலன் என்கிறதிது- அநுகாரசப்தம். மின்னியலித்யாதி, மின்னை யியல்வாக வுடைத்தானமேகமானது கால்படைத்துக் கிரிடைபிட்டுக்கொண்டு எதிரேவரு மாபோலே. கீழ்- கிண்கிணி, சுட்டியென்றவை, “செங்கமலக்கழல்” என்கிறபாட்டிற்கொன்ன ஸ்வாபாஸிகங்களுக்கு முபலக்ஷணமாய், திருமேனிக்கு பரபாகமான அல்வாபாணதேஜஸ் லோடேகூட நடந்துவரவேணுமென்னு மபேகக்ஷயைப்பற்ற இரத்தந்த்டாந்த மருளிச்செய் தது: என்னிடைக்கியாதி. என்னுடைய வெக்கையிவிருப்புக் காசைப்பட்டு ஓடிவந்து என்னை யனைத்துக்கொள்ளவேணும். இருகாற் சொல்லுகிறது-அதில் ஆதராதிசயத்தாலே. எம் பெருமானித்யாதி. முன்சொன்னவிடத்தில் அஸ்பம்விளம்பிக்கையாலே, என்னுடைய நாதனே வாரா அச்சோவச்சோ வென்கிறது. அச்சோவென்றது- அனைத்துக் கொள்ளென்றபடி. க.

மூ.—செங்கமலப்பூவிற் றேனுண்ணும்வண்டேபோல்

பங்கிளர்வந்துன்பவளவாய்மொய்ப்பச்

சங்குவில்வாடண்ண்சேக்கரமேந்திய

அங்கைகளாலேவந்தச்சோவச்சோ வாரத்தழுவாய்வந்தச்சோவச்சோ. உ.

பதவுரை.

சேம்: கமலப்பூவில் செந்தாமரை மலரிலே
சேன் உன்னும் மதுபாநம் பண்ணுகின்ற
வண்டு போல்— வண்டுகள் போலே
பங்கிகள்— சுருண்ட சேசங்கள்
வந்து— வந்து
உன்— உன் துடைய
பவள வாய்— பவளம்போன்ற அதரத்தை
மொய்ப்ப— மொய்க்கும்படியாக
சங்கு— பூரிபஞ்சஜந்யத்தையும்
யில— பூரிசார்ந்ததுள்ளையும்

வாள்— “பூரிசந்தம்” என்னும் வாரையும்
தண்டு— பூரிகளமேற்கி கதையைபும்
சக்கரம்— பூரிசுந்தம் நாழ்வாரையும்
வங்கிய— தரித்துக்கொண்டிருக்கிற
அம் கைகளாலே— அழகிய கைகளாலே
வந்து அச்சோ அச்சோ;
ஆர்— பரிபூர்ணமாக
தழுவாய்— தழுவியருள வேணும்;
வந்து அச்சோ அச்சோ.

வயா. இரண்டாம்பாட்டு. சேங்கமலமித்யாதி. செந்தாமரைப் பூவிலே மதுபாநம் பண்ணுகிற வண்டுகள் போலே. பங்கிகள்த்யாதி. சுருண்ட திருக்குழல்கள் வந்து உன் திருப் பவளத்தை மொய்க்கும்படியாக. சங்கித்யாதி. ஆசிரிதவிரோகி நிரஸரத்துக்கும் அழகுக்கு முடவாய் உனக்குப்பரிகையே யாத்நரையிருக்கும் பூரிபஞ்சஜந்யத்தையே பூவென்றின்போ லே தரித்துக்கொண்டிருக்கு மவையாய், அவைவாறும் மிகையாம்படி வெறுப்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்க வேண்டும்படியான அழகையுடைய திருக்கைகளாலே வந்து அணைத்துக்கொ ள்ளவேணும். ஆரலித்யாதி. ஓஅபர்யாப்தமாக வன்றிக்கே, பரிபூர்ணமாக வணைத்துக் கொள்ளவேணும். உ.

மு.—பஞ்சவந்தானியப் பாரதங்கையெய்து

நஞ்சுமிழ்நாகங்கிடந்த நற்பெய்கையெய்து

அஞ்சப்பணத்தின்மேற் பாம்பித்திருள்செய்த

அஞ்சவண்ணையெய்ச்சோவச்சோ வாய்ப்பெருமனையெய்ச்சோவச்சோ. ரு.

பதவுரை.

பஞ்சவந்தானிய — பாண்டவ துதனிய
பாரதம்— பாரதயுத்தத்திலே
கை செய்து— உதவி செய்து
நஞ்சு உமிழ்— விஷத்தை கக்காவின்ற
நாகம்— காளியநாகமானது
கிடந்த— வலித்துக்கிடந்த
நல் பொய்கை— க்ருரமான பொய்கையிலே
புக்கு— புருந்து
அஞ்ச— அஞ்சும்படியாக

பணத்தின்மேல்— அக்காளியனுடைய படந்
களின்மேல்
பாப்பித்தி— சென்றுகுகித்தா
(அவ்வளவிலே அவன் சச்சுணம்புக)
அருள்செய்த— அவன்மேல் க்ரபைபண்ணின
அஞ்சவண்ணை! அச்சோ அச்சோ;
ஆயர் பெருமனே!— இடைச் சூலத்துக்
காசனே!
அச்சோ அச்சோ.

ஓ “பர்யாப்தமாக வன்றிக்கே” என்று சில பூரிகோசங்களில் பாடம்.

வ்யா. மூன்றம்பாட்டு. பஞ்சவரித்யாதி. தூயோதநாதிகளாலே நெருக்குண்டு; ராஜ்யபாதிக்கா பிழந்து, உன்னையொழிய. வேறொரு துணையின்றிக்கே நின்ற பாண்டவர்களை வர்க்கும் பாதந்தரணுக்கொண்டு துதகர்த்தபத்திலே அநிகரித்து, தூயோதநாதிகள் பக்களிலே சென்று. அவர்களையும் இவர்களையும் சேர்க்கப்பார்த்த விடத்தில் அவர்கள் இசையாமை யாலே, 'ஆனால் யுத்தத்தைப்பண்ணி ஜயித்தவர்கள் ஒருவர் ராஜ்யத்தை ஆளுங்கோடு' என்று சொல்லிப்போந்து, பின்பு பாண்டவர்களுக்காய் நின்று பாரதயுத்தத்திலே கையும் அணியும் வகுத்து யுத்தத்தை நடத்தி. நஞ்சித்யாதி. விஷத்தை யுமிழாநின்ற காளியனாகிற ஸர்ப்பன் டெந்த கொடிய பொய்கையிலே அதனை மதியாமற் சென்றுபுகு. நற்பொய்கையென்றது- விபரீதலக்ஷணையாய், காளியவிஷதுஷித மாகையாலே க்ருரமர்ன பொய்கை யென்றபடிய- அஞ்சித்யாதி. "ஆய்ச்சிமர்களு மாயருமஞ்சிட" என்கிறபடியே இந்த வர்த்தாந்தத் தைக் கேட்ட அருகல் ஐந்தகொல்லாரும் "என்னாகப்புகுகிறதோ" என்று பயப்படுமபடியாக. "ஐந்தலைய பைநாகத்தலைப் பாய்ந்தவனே" என்கிறபடியே அந்தக்காளியனுடைய பணங்கள்ளிமேலே சென்று குதித்து நர்த்தம் செய்து அவனை யிகாப்பிடுத்து, (க) "கூபவரோகூபிதோ நஹு-ஆதி ப்ரவீரகெ" என்று தன்னுடைய ப்ராணரக்ஷணத்துக்காக அவன் சரணம்புகுந்த பின்பு அவன் பக்களிலே அருளைப்பண்ணின. அஞ்சப்பணத்தின்மேல் பாய்ந் திட்டென்றது-காளியன் தானஞ்சும்படியாக அவன் பணத்தின்மேலே பாய்ந்தென்னவுமாம். அஞ்சநவண்ணனே. சரணாகதக்ஷணம் பண்ணுகையாலே அஞ்சும்போலே குளிர்ந்து புனர் பெற்ற திருமேனியை யுடைபவனே யச்சோவச்சோ. ஆய்ப்பெருமானே. அம்மாப்பெருமானான மேன்மைக்கெதிர்த்தட்டாக ஆய்ப்பெருமானான நீர்மையையுடைபவனே யச்சோவச்சோ. க.

உ-நாறிய சாந்த மக்கிறைநல்கென்னத்

தேறியவளுந் திருவும்பிற் பூச

ஊறிய கூனனை யுள்ளே யொடுங்கவன்

நெறவுருவியுயச்சோவச்சோ வெம்பெருமான்! வாரா வச்சோவச்சோ. ச.

பதவுரை.

நமக்கு— "நம் உடம்புக்குத் தக்கதாய்

நாறிய— பரிமளிதமாயிராநின்ற

சாந்தம்— சந்தம்

இறை— கொஞ்சம்

நல்கு என்ன— கொடுக்கவேணு" மென்று

கூனையைக் கேட்ட

அவளும்— அந்த கூனியும்

தேறி— மனம் தேறி

திரு உடம்பில்— திருமேனியிலே

பூச— நல்லசாந்தைப் பூச

அன்று— அப்போது

ஊறிய— அவன்முதுகில் புறப்பட்டிருந்த

கூனனை— கூனை [கூன்-குப்பஜ்வம்.]

உள்ளே ஒடுங்க— சரீரத்தினுள்ளே அழுந்

தும்படி

ஏற உருவியும்!— கைகளால்நிமிர்ந்து உரு

கிடைவனே!

அச்சோ அச்சோ;

எம் பெருமான்!— எங்களுக்குத் துக்கமே!

வாரா— வந்து, அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. நாவரம்பாட்டு. நாறியவித்யாதி. ஈ நாக்கொல்லியைக் கொன்று பரிவட்டங்கள் சர்த்தி பழிமதுரையிலே போய்ப்புகுந்தவளவிலே, கம்ஸனுக்குச் சாந்திபெடும்போதும் கூனி,

(க) "கர்பாமாதா மகேநாவர்த்திபிரஸீதமே." ஈ நாக்கொல்லி- கம்ஸனுடைய வண்ணன்.

சாந்துதொண்டுபொகா நிற்கச்செய்தே வழியிலே கண்டு, “ அண்ணார்க்கும் நமக்கும் பூசலாம்படி சாந்திட வல்லையோ ” என்ன; அபேக்ஷித்தது மறுக்கமாட்டாமையாலும் “ வெண்ணைய நூற்றத்திலே பழகின இவர்கள் சாந்தின் வாசி யறிவார்களோ ” என்னுமந்தாலும் மட்டமான சாந்துகளைக்காட்ட; (க) “ ஸுமநூநெகல் ” இப்பாதிப்படியே அவன் மூக்செல்லாம் ஒரு குறைசொல்லிக் கழித்து, (உ) “ சூவரயாமுத்யவபூஸம் கீபதயே நுநெவநடி ” என்று “ அண்ணருடம்புக்கும் நம்முடம்புக்கும் அதுருபமான பரிமளந்தையுடைய சாந்திலே அல்பம் தர ” என்று அபேக்ஷிக்க; சாந்தை, தாமட்டுக்கழித்தபடியையும அபேக்ஷித்த சீர்மைபையும் வடிவழகையும் கண்டு ஹர்ஷ்டையாய் “ கம்ஸனுக்குக் கொடுபோகிற வித்தை இவர்களுக்குக் கொடுத்தால் அவன் தண்டிக்கிற செய்வதென் ” என்று அஞ்சாதே நெஞ்சம்தேறி அவனும் உத்தமமான சாந்தை பெடுத்துத் திருமேனியிலே சாத்த. ஹரியவித்யாதி. அந்நயப்பாயோஜகமாக அவள் கிஞ்சிக்கரிக்கையாலுண்டான பரிதி யாலே “ இவள் முதுகில் கூனை நிமிர்த்துவிடக்கடவோம் ” என்று திருவன்னம் பற்றி அவள் முதுகிலே “ வேர்விழுந்ததோ ” என்னுமபடி உறைத்துப் புறப்பட்டு நிற்கிறகூனை அவள் சரீரத்தினுள்ளே அடங்கும்படியாக அக்காலத்திலே நிமிர்த்து, திருக்கைகளாலே யுருவினவனே! அச்சோவச்சோ; எங்கள் குலத்துக்கு ஸ்வாமியானவனே வாராவச் சோ வச்சோ. வாரா- வந்து. ச.

மூ.—கழன்மன்னர் சூழக் கதிர்போல்விளங்கி
எழலுற்றயின்னடே யிருந்துநனைநோக்கும்
கழலைப்பொதுடைத் துச்சோதனை
அழலவிழித்தானேயச்சோவச்சோ வழியங்கையனேயச்சோவச்சோ: ௫.

பதவுரை.

கழல் மன்னர்—விரக்கமுழையுடைய ராஜாக்கள்
சூழ— சுற்றும் லேவிக் கிருக்க
கதிர்போல்— ஸூர்யனைப்போலே
விளங்கி— பரகாசித்துக் கொண்டு,
எழல் உற்று— எழிற்கிருக்க முயன்று
யின்னடே— மறுபடியும்
இருந்து— கறுவுதலாலே தெரியாதபடி
யிருந்து
உன்னை— உன்னை
நோக்கும்— நலிவதாகப் பார்த்தவனுய்

பெரிது— பெரும்பாலும்
கழலை உடை— சூழச்செய்துச் செய்த
துச்சோதனை— துர்யோதனனை
அழல்— அத்துவண்ணமாக
விழித்தானே!— பார்த்தவனே!
அச்சோ அச்சோ;
ஆழி அம் கையனே!— திருவாழியை அழி
கைய கையிலேநனைவனே!
அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. ஐந்தாம் பாட்டு, கழனித்யாதி. பாண்டவர்களுக்காக ஸ்ரீனுதேமுந்தருளுகிற விசேஷத்தைக் கேட்டு, விரக்கமுலிட்டு ஸமர்த்தராயிருக்கும் ராஜாக்கள் பலரும் சூழவே வித்திருக்க, தான் ஸிஹ்மாலாஸத்தையுக்கொண்டு, அபிஷேகாகப்பாரண தேஜஸ்ஸாலும் ப்ரதாபத்தாலும் ஆகிந்யனைப்போல் விளங்கி, “ கர்ஷணன் வந்தால் ஒருவரும் எழுந்திருத்தல், குசலப்ரசாரம் பண்ணுதல் செய்யாதே கொள்ளுங்கோள் ” என்று நியமித்து, பொய்யா

(க) “ ஸுகந்தமேதத். ” (உ) “ ஆவயோர்காதர் ஸகர்ச்சம் தீயதாமதலேபுநம் ”

ஸமீட்டு வைத்திருக்கிற வளவிலே, எழுந்தருளிச் சென்று புருந்தபோது, இருந்த ராஜாக்களெல்லாரும் (க) “கவஸஃ பிபுதிவெகிபா” என்கிறபடியே எழுந்திருப்பார் அதுவர்த்திப்பாராக, தானும் துடை நடுங்கி எழுந்திருக்க வுத்தியோகித்து, பிண்டும் கறுவுதலாலே தெரியாதபடியிருந்து. உண்ணியித்யாதி. பொய்யாஸநம் முதலாக முன்பு பண்ணிவைத்த சூழ்ச்சிகளாலே நலிவதாகக்கோலி உண்ணப்பார்த்த துர்யோதனனை, உன்னகவாயிற் சிற்ற மெல்லாம் பார்க்கிற பார்வையிலே தோற்றும்படி அத்யுண்ணமாகப் பார்த்தவனே யச்சோ வச்சோ. ஆழியங்கையணித்யாதி. திருவாழியை அழகிய திருக்கையிலே யுடையவனே அச்சோவச்சோ.

மூ.—போரோக்கப்பண்ணியிப் பூமிப்பொறைதீர்ப்பான்
தேரோக்கவூர்த்தாய்! செழுந்தார்விசயற்காய்க்
காரோக்குமேனிக்கரும் பெருங்கண்ணனே!
ஆரத்தமூவாய்வந்தச்சோவச்சோ வாய்கள்போரேறே யச்சோவச்சோ. க.

பதவுரை.

இப் பூமி— இந்த பூமியின்
பொறை— பாரத்தை
தீர்ப்பான்— ஒழிப்பதற்காக
போர் ஒக்கப் பண்ணி— துர்யோதனாதிக்களை
யுத்தத்திலே பொருந்தும்படிபண்ணி
செழும்— செழுமைதக்கிய
தார்— தும்பைமாலையை யுடைய
விசயற்கு— “விஜயன்” என்னும் அர்ஜு-
நனுக்கு
ஆய்— ஸஹாயமாய்நின்று
தேர்— அவன் தேரை
ஒக்க— எதிரிகள் தேருக்கு ஸமமாக
ஊர்த்தாய்!— நடத்தினவனே!

கார் ஒக்கும்— மேகத்தை ஒத்திராநின்ற
மேனி— திருமேனியை உடையனாய்
கரு— கறுத்து
பெரு— கர்ணந்தவிச்சார்த்தமான
கண்ணனே!— கண்களை யுடையவனே!
வந்து— அருகேவந்து
ஆர்— பூர்ணமாக
தழுவாய்— தழுவியருளவேணும்;
அச்சோ அச்சோ;
ஆயர்கள்— இடைக்குலத்திற் பிறந்தவனாய்
போர்— யுத்தோர்முகமான
ஏறே!— ரிஷபம்போல் செருக்கியிரா நின்ற
வனே!
அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. போரித்யாதி. பதினொரு அக்ஷரஹிணிபரிகரமும் ஹாறு ராஜாக்களும் பிஷ்மத்தோனாதிக்களுமான அத்திரளோடு ஸமமாக ஏழகேஷாஹிணி பரிகாரத்தையும், பாண்டவர்களைவரையுக் கொண்டு யுத்தம் பண்ணி பென்னுதல்; “பாண்டவர்களுக்கு ஓர் கோலுக்குத்துரிலமும் கொடோம்” என்று வெட்டிதக வார்த்தை சொன்னபின்பு துர்யோதனாதிக்களை யுத்தத்திலே பொருந்தும்படியாகப் பண்ணி பென்னுதல். இப்பூமிப்பொறை தீர்ப்பான். இதுதான் செய்தது, அதாரமிகராய் ஆஸூரப்ரகீர்த்திகளா நிரூப்பாரெல்லாரையும் யுத்தப்பூமியிலே கொன்று, இந்த பூமியினுடைய பாரத்தைப் போக்குகைக்காக வாய்த்து. “மண்ணின் பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப் பிறந்தான்” என்கையாலே அவதார பாயோஜஸமு மிதுவேயிறே. தேரித்யாதி. யுத்தத்துக்கும் விஜயத்துக்கும் தகுதியாகக்குடும் தும்பை, வாகைமுதலான அழகியமாலையையுடைய அர்ஜுநனுக்கு (உ) “யஸ்யுஜீவமொவூஉ”

(க) “அவசஃ பிபுதிவெகிபா” (உ) “யஸ்யமந்நீச கோபதர்ச”

இத்பாதிப்படியே ஸர்வமுடையதென்று, ப்ரதிபக்ஷ பூதரானவர்களுடைய அநேகம் தேருக்கு ஸமமாக அவனுடைய தேரை நடத்தினவனே. “ஆபுதமெடுக்க வெண்ணுது” என்ற கையாலே ஸாரத்யத்திலே அதிகரித்து, தேர்க்காலாலே ப்ரதிபக்ஷஸேனையைத் துகளாக்கி னுனுய்த்து. “கொல்லாமாக்கோல்” இதுபாதிப்படியே ஸாரத்யம் பண்ணின ஸாமர்த்த்யத் தாலேயே பூபாரநிரஸம் பண்ணிற்று. காரோக்குமியத்தி. வர்ஷா-கவலாஹகம்போலே யிருக்கிற திருமேனியை யுடையனாய், * கரியவாகிப் புடைபாந்திருக்கிற திருக்கண்களை யுடையனாய் இருக்கிறவனே. இத்தால்- பூபாரத்தைப் போக்குகையாலும், ஆச்ரிதனுள் அர் ஜு-ரண விரோதியாகக்கூடையது முண்டான ஹர்ஷம் வடிவிலும் கண்ணிலும் தேற்றமுடைய நின்று நிலையைச் சொல்லுகிறது. ஆரலித்யத்தி. என்னுடைய அபிரிவேசம் தீரும்படி வந்து பூர்ணமாக வணைத்தருளவேணும். ஆயர்களித்யத்தி. கோபர்க்கு பல்பனாய், அத்தாலே யுத்தேதாந்முகமான ரிஷயம்போலே செருக்கியிருக்கிறவனே யச்சோவச்சோ. க.

மூ.—மிக்கபெரும்புகழ் மாவலிவேள்வியில்

தக்கதிதன்றென்று தாங்கிலக்கிய

சுக்கிரன்கண்ணைத் துரும்பாற்கிளறிய

சக்கரக்கையனேயச்சோவச்சோ சங்குவிட்டதானேயச்சோவச்சோ. எ.

.பதவுரை.

மிக்க பெரு— மிகவும் பெருத்த

புகழ்— (ஓளதார்யத்தாலுண்டான) கிரீத் தியையுடைய

மாவலி— மஹாபலியின்

வேள்வியில்— யாகத்திலே

(சென்று மூவடியாகித்தவனவிலே,)

இது— “இவனுக்கு தாரம்செய்வது

தக்கது அன்று என்று—தகுந்ததன்று” என்று

தானம்— பூமிதாரத்தை

விலக்கிய— தடுத்த

சுக்கிரன்— அஸுரகுருவான சக்ரானுடைய

கண்ணை— கண்ணை

துரும்பால்— திருக்கையில் பவித்ரத்தின் துனியாலே

கிளறிய— கலக்கின

சக்கரக்கையனே!— திருவாழியைக்கையிலே உடையவனே!

அச்சோ அச்சோ—;

சங்கம்— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை

இடத்தானே!— இடக்கையில் தரித்தவனே!

அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. மிக்கவித்யத்தி. ஓளதார்யத்தாலே மிகவும் பெரிய புகழையுடையனான மஹாபலியுடையவாடத்திலே இந்த்ரனுக்காக வாமர்வேஷத்தைக்கொண்டு சென்று “கொள்வன், நான், மாவலி, மூவடி, தா” என்ன; “புலன்கொண் டாணாய்”. என்கிற படியே ஸர்வேந்திரியாபஹாஷம்மான விவனுடையவடிவமுள்ளும், அந்நீதமாகச்சொன்ன (சுழைத்தோத்தியாலும் மஹாபலி அபஹார்த்தித்தனாய், இவன்பேணித்தது கொடுப்பதாக உத்தியோகிக்கிறவனவிலே, குருவான சக்ரன், இவன் வடிவம், வரத்தம், சொன்ன வார்த்தையும் அதிமாநுஷமா யிருக்கையாலே நிரூபித்து, “இவன் ஸர்வேச்சவான், தேவகார்யம் செய்யவந்தான், உன் ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரிக்கவந்தான்; ஆனபின்பு, நீ தாரம் பண்ணுகிற விது தருகியன்று” என்று தாரத்தை நிரூபிக்க; அவன் அதுகேளாதே உதகம்

யண்ணப் புருந்தவனாகிலே, உதகபாத் தவிரத்திலே சுக்ரன் பரவெசிந்து உதகம் விழாத
படி தகைய; அந்த தவிரதேசாதாம் பண்ணுவாராப்போலே திருக்கையில் திருப்பவித்தாதி
னுடைய அகத்தாலே அவன் கண்ணைக்கலக்கின் திருவாழியைக் கையிலே யுடையவனே.
“அரும்பாற் றிளறிய சக்கரக்கைபன்” என்னைபாலே - அந்த பவித்தரக்காய்ப் புருந்து
அவன் கண்ணைக்கலக்கிறது - “சுருதுமிடம் பொருள் திருவாழி” என்று தோற்றுவித்து.
சங்கமித்தானே. ஒருகாலும் திருவாழிக்கும். ஸ்ரீபாஞ்சஜ்யத்துக்கும் பிரிவினையே.
ஆகையாலே, அவன் வலங்கையிலே தோன்றுமோது இவன் இடங்கையிலே தோன்றும்
படியாயிதே யிருப்பது. அச்சோவச்சோ. இப்படி யிருந்துள்ள கையு மாழ்வார்களுமான்
சேர்த்தியோடேவந்து அனைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்கை. எ.

மூ.—என்னிதமாயமென் னப்பனறிந்திலன்

முன்னையவண்ணமே கொண்டளவாழியென்ன

மன்னுமுசியை வ. னிற்கழற்றிய

மின்னுமுடியனையச்சோவச்சோ வேங்கடவாணனையச்சோ வச்சோ. அ.

பதவுரை.

(திருக்கையில் உதகம் விழுந்தவுடனே
திருவடிகளை வளர்த்து அளக்கப்புக;)

இது— “நீ இப்படிசெய்வது

என் மாயம்— என்ன மாயமாயிராநின்றதே!

என் அப்பன்— என்னுடைய தகப்பன்

அறிந்திலன்— (நீ இப்படிசெய்வாய் என்று

முன்பு) அறியவில்லை;

(ஆதலால்;)

முன்னைய வண்ணம் ஏ கொண்டு— யாசிக்கும்

போதிருந்த வடிவையே

கொண்டு

அளவாய்— அளக்கக்கடவாய்”

என்ற— என்றுசொன்ன

மன்னு— தாண்டித்த நினைவாதேநிற்கு

மவனுன்

நமுகியை— (மஹாபலிபுத்ராண) நமுகியை

வானில்— ஆகாசத்திலே

சுழற்றிய— சுழற்றியெயிர்த்தவனுய்

மின்னு— விளங்காநின்ற

முடியனே!— திருவடிகேட்கத்தையுடைய

ஞானவனே!

அச்சோ அச்சோ;

வேங்கடம்— திருவேங்கடமையிலே

வாழ் நனே!—வாழும்படியானவனே!

அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. என்னிதயாதி. திருக்கையில் உதகம் விழுந்தவந்தாம்
திருவடிகளை வளர்த்து அளக்கப்புகவாமே, இத்தகக்கண்ட மஹாபலிபுத்ராண நமுகி
ஓடிவந்து “இதுவென்” என்று வளருகிற திருவடிகளைத் தகைய; “நீ தகைந்தென்?
நான் உதகமேற்றது அளந்துகொள்ள வேண்டாவோ” என்ன; “நீ செய்தது கத்தரிம
யன்றோ” என்ன; “நீ கத்தரிமென்பானென்? என்னுடைய ப்ரஹ்மசர்ய வேஷத்தை
யும் அர்த்திதவத்தையும்கண்டு உன்னுடையபிதா உதகதாரம்பண்ணிப்போர்த்துப்பொய்யோ?”
என்ன; “என்னுடைய பிதாவானவன் உன்னுடைய வஞ்சகத்திலேயகப்பட்டு உன்னுடைய
படியொன்று மறிந்திலன்” என்ன; “நான் செய்தது வஞ்சகமென்று நீ சொல்லுகிறது
என்கொண்டு?” என்ன; “வஞ்சகமன்றாகில் நீ முற்பட்ட வடிவைக்கொண்டு அளவாய்”

என்ன; “மூங்கியவண்ணம் கூடுமோ, விகாரியான சரீரமன்றோ” என்றவளவிலும், தான் படித்த நிலைவிடாத நின்ற ருமுசெயை ஆகாசத்திலே சுழற்றி பெயறிந்துவிட்ட உஜ்ஜுவலமான திருவடிகேதத்தை யுடையவனே. திருவடிகளாந்த வர்த்தார்த்தத்தாலே சேதரருடைய அந் துச்சுஷ்டம் எவ்வளவு தந்தாயங்களை அறுத்தபின் பாய்த்து சேஷித்வ ப்ரகாசகயான திருவடிகேதமொளிபெற்றது. வேங்கடமித்யாதி. “அன்று ஞாலமளந்தபிரான் - சென்று சேர் திருவேங்கடமாமலை” என்னுமபடி அந்த வாமநாவதார சேஷ்டிதமடையத் தோன்றத் திருமலைக்கு நிர்வாணகனாய் நிற்கிறவனே! அச்சோவச்சோ. அ.

மு.—கண்டகடலுமலையுமுலகேழும்

முண்டத்துக்காற்றா முகில்வண்ணவோவென்று

இண்டைச்சடைமுடியீ சனீரக்கொள்ள

மண்டைநிறைந்தானேயச்சோவச்சோ மாநிலிந்மறவனே யச்சோவச்சோ.

பதவுரை.

இண்டை— நெருங்கியிராநின்ற

சடைமுடி— ஜடாபந்தத்தையுடைய

சுசன்— ருத்ரனுவன்

கண்ட— “கண்ணாற்காணப்பட்ட

கடலும்— கடல்களும்

மலையும்— மலைகளும்

எழு உலகும்— ஸப்தலோகங்களும்

(ஆகிய எல்லாவற்றையுமிட்டு நிறைக்கப்

பார்த்தாலும்)

முண்டத்துக்கு— என்னையில் கபாலத்துக்கு

ஆற்றா— போராதாயிராநின்றன;

ஓ! முகில்வண்ணு!!— ஓ! தார்த்தில் மேகத் தின்படியை ஒத்தவனே!

என்று— என்றிப்படிதன் ஆர்த்திக்கிடாகக்

இரக்கொள்ள—பாசித்தவளவிலே [கதறி

மண்டை— (அக்) கபாலத்தை

நிறைத்தானே!— பூரித்தவனே!

அச்சோ அச்சோ;

மாநிலம்— திருமாற்பிலே

மறவனே!— ஸ்ரீவதஸ்தை யுடையவனே!

அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. கண்டவித்யாதி. கண்ணாற்கண்ட கடல்களும் மலைகளும் ஸப்தலோகங்களும் எல்லாவற்றையுமிட்டு நிறைக்கப்பார்க்கிலும் என்னையில் கபாலத்துக் குப் போராதாயிராநின்றன. முண்டம் - கபாலம். இத்தால் - கண்டவிடமென்றும் பிகைந் புருந்து திரிந்தும் நிறையக்காணாமையாலே இதுனுடைய துஷ்பூரதையைச் சொன்னபடி. அன்றிக்கே, கண்டகடலும்மலையு முலகேழும் தட்டித்திரிந்துபிகைந்புருந்தவிடத்திலுமென் கையில் கபாலத்துக்குப் போருகிறதில்லை பெண்ணவுமாம். முகில்வண்ணு. ஜலஸ்த்தலவிபா கம்பாராமல் உபகரிக்கும் மேகம்போன்ற ஒளதார்ய ஸ்வபாவத்தை யுடையவனே. இத்தால்- நீ நிறைக்கிலெழிய நிறைக்கல்லாரில்லை பெண்கை. ஓவென்று. தன் ஆர்த்தி தோற்றக் கூப்பிட்டு. இண்டையித்யாதி. நெருங்கப்பின்னின ஜடாபந்தத்தையுடையனாய் சுச்வராயி மாநியான ருத்ரன். இத்தால் - இவனுடைய சுச்வரத்வம் தபிபலமாய் வந்ததென்னுமிடமும் இவனுடைய தர்மாரமும்சொல்லுகிறது. இரக்கொள்ள. (க) கதிர்தாராயண ஸ்ரீராம வியாவிஷு+0 ப்ரபாவிதஃ” என்கிறபடியே வந்து பிகைந்பிரக்க. இரக்கொள்ள என்று

† “உண்டத்துக்காற்றா” என்றும் பாடம். (க) “தத்ரநாராயணச்சரீரமார் மயா பிகைநம் ப்ரபாவிஷு.”

ஒரு முழுச்சொல்லாய், இரக்கவென்றபடி. மண்ணை நிறைந்துனே. (க) “விஷ்ணுப் புவரூப
கூடாபரணிக் கவாடும் திவ்யமவ்யயா ! வியாபிதம் பவமயாபாயதம் வ்யபவ்யயா யதம்
யயா” என்கிறபடியே பஹுதாவாக ஸ்புடிதமாய், போனவழிதெரியாதே போம்படி,
“ஊறு செங்குருதியால் நிறைந்த” என்கிறபடியே திருமாரில் செங்குருதியாலே அந்த
க்கபாலத்தை நிறைத்தவனே. மார்விலும் மறுவனே. ஸர்வேச்வரத்வகிறுந்மான் ப்ரீவத்ஸத்
தைத் திருமாரிலே யுடையவனே அச்சோவச்சோ.

அதவா, “உண்டத்துக்கு” என்று பாடமானபோது, “கண்ட” இத்தயாதி
க்கு-கண்டகடலிலும் மலையிலும் உலகேழிலும் சாபோபஹதனாய்த் திரிந்து பிணைப்புருந்து
“முடைத்தலையுள்” என்கிறபடியே துர்க்கந்தியான கபாலத்தில், அத்தை யுகைந்துநீர்ந்து
ஜீவித்துத்திரிந்து, அதுக்கு ஆற்றாதே, நெருக்கப்பின்னின ஜடையையுடைய ஈச்வராபி
மாதியான ருத்ரன் அந்த ஆற்றாமையைப்பரிஹரிக்கைக்காக முகில்வண்ணுவோவென்று உன்
துடைய வெளதார்பருணத்தைச் சொல்லி ஆர்த்தியோடே கூப்பிட்டு, “இத்தைப் போக்க
வேணும்” என்று அர்த்தத்தவளவிலே, “நம்மையொழிய விவணுக்கு கதியிலில்”
என்று “அரர்க்குப் பிச்சைபெய் கோபாலகோளரி” என்கிறபடியே அவன்னைகையில்கபா
லத்தை நிறைத்தவனே யென்னுமாம்.

மூ.—துன்னியபேரிருள் சூழ்ந்துலகைகூட

மன்னியநான்மறைமுற்றுமறைந்திப்

பின்னியவுலகினிப்பேரிருளீங்கவன்

றன்னமதானுனையச்சோவச்சோ வருமறைத்தானுனையச்சோவச்சோ. டி.

பதவுரை.

துன்னிய— நிரந்தரமான

பேர் இருள் — அஜ்ஞானமாகிற மஹாந்த
காரமானது

சூழ்ந்து— பரவி

உலகை— உலகத்தை

மூட— மூடும்படியாக

மன்னிய— அநாதியான

நான்கு மறை— நால்வேதங்கள்

முற்றும்— முழுதும்

மறைந்திட— திரோஷிதம் களாய்ப்போக

பின்— பின்பு

இவ்வுலகினில்— இந்தலோகத்தில் உண்டான
பேர் இருள்— பெருந்த இருளானது
நீங்க— நீங்கும்படி

அன்று— அக்காலத்திலே

அன்னமது ஆகுனே!— ஹம்ஸமாய் வந்து
தோன்றினவனே!

அச்சோ அச்சோ—

அரு மறை— துர்லபமான வேதத்தை
தந்தானே!— தந்தருளினவனே!

அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. துன்னியவியாதி. தேஜஸ்வினுடைய அஸந்நிதாநத்தில்
திரியும் வ்யாப்தமாம்போலே கர்மபரதம் ஸ்வரூபாதிகளுக்குக் கண்காட்டியான வேதம்
போகையாலே நெருக்கின அஜ்ஞானரூப மஹாந்தகாரமானது வ்யாப்தமாய்க்கொண்டு லோக

(க) “விஷ்ணுப் புவரூபாத் ஸுச்சோணி ! கபாலம் தத்ஸஹஸ்ரணா - ஸ்புடிதம்
பஹுதாயாதம் ஸ்வப்ஸலப்தம் தஸம் யதா.”

த்தை யெங்கும்மறைக்கும்படியாக, மன்னியவித்யாதி, நித்யமாய் ிரினாதிபேதத்தாலே நாலு வகைப்பட்டிருந்துள்ள வேதமெல்லாம் திரோஷிதமாய்விட, பின்னித்யாதி. பின்பு இந்த லோகத்திலுண்டான மஹார்த்தகாரமானது நீங்குப்படியாக, அன்றித்யாதி. அக்காலத்திலே வேதத்தை வெளிப்படுத்துகைக்காக ஸாரஸார விவேகசத்திகமான ஹம்ஸமாய்வந்து தோற் றினவனே, அருமறைபித்யாதி. உன்னைப் பெறிலும் பெறுதற்கரி தான வேதத்தை உபகரித் தவனே! அச்சோ வச்சோ.

அ. நிகமத்தில் இத்திருமொழிகற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு—நச்சுவார்புண்ணிற்கு நாராயணன்நனை
அச்சோவருகவேன்றாச்சியுரைத்தன
மச்சுணியிடப்புதுவைக் கோல்பட்டன்சேரல்
நிச்சலும்பாவோர் நீள்விகம்பாளவரே. கக.

பதவுரை.

நச்சுவார்— தன்னைக்காண விரும்புகிறவர்
கருடைய
முன் நிற்கும்— முன்னேவந்து நிற்கிற
நாராயணன் தன்னை— ஸ்ரீ மந்நாராயணனை
அச்சோ வருக என்று—அனைத்துக்கொள்ள
வரவேணுமென்று
ஆச்சி— மாதாவான யசோதை
உரைத்தன— அழைத்துச் சொன்ன
பாசுரங்களை
மச்சு அணி மாடம் — பலநிலமான மாடங்

புதுவை— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு
கோன்— ஸ்வாமிபாய்
பட்டன்— ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரிய
யாழ்வார்
சொல்— அருளிச்செய்த இத்தை
நிச்சலும்— வர்வகாலமும்
பாவோர்— அன்புடன் துவல்லவர்கள்
நீள் விகம்பு — பரமநாசமென்னும் பரம
பதத்தை

களைபுடைய[மச்சு-ஒருவிதக் கட்டிடம்.]

ஆள்வர்— நிர்வாணிக்கக் கடவுட்கள்.

வ்யா. நச்சுவாரித்யாதி. ஜம்மவர்த்தகிகளாலுண்டான தாத்மவிகாமம் பாராதே, தன்னையாசைப்பட்டவர் கனொல்லார்க்கும் அவர்களாசைப்பட்ட வடிவைக்கொண்டு முன்னே வந்துநிற்கும் நாராயணன் தன்னை. அச்சோவித்யாதி. அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டால் வந்த சைசவாறுகுணமாக அவன் தன்னை யனைத்துக் கொள்ளுகையில் அபேகைத் தோற்ற அச்சோவச்சோவென்றும்வருகவென்றும்தாயானயசோதைப்பிராட்டி சொன்னபாசுரங்களை. மச்சுணியித்யாதி. பலநிலமான மாடங்களைபுடைய ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாணகராய் ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வாராருளிச்செய்தவித்தை. நிச்சலும்பாவோர். ப்ரீதியுக் தராய்க் கொண்டு ிபோகருபமாகச் சொல்லுமவர்கள், காலதத்தவமுள்ளதனையும் பரமநாச சப்தவாச்யமான பரமபதத்தை ஸ்வாநிநமாக நடத்தப்பெறுவர். அதாவது. அங்குள்ள ஸகல போகத்துக்கும் தாங்களே நிர்வாணகராவரென்றபடி. கக.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

(*)

அடிவரவு.—பொன் செங்கமலம் பஞ்சவர் நாரிய கழல் போர்

மிக்க வென்னிது கண்ட துன்னிய நச்சு வட்டே.

ஆக. திருமொழி-அக்கு, பாட்டி- கூடு.

அ. சிழிற்றிருமொழியிலே - பச்சைதப்பிராட்டி, இவனுடைய சைசவா நுருணமாக முன்னே போடிவந்து மேல்விழுந்து அனைத்துக்கொள்ளும் ஈஸத்தை யறுபவிக்க வாசைப்பட்டு அச்சோ வென்றி தன்னுடைய உத்தியாலும் அதுக்கு அதுருணமான தன்னுடைய ஹஸ்தமுத்தரையாலும் வந்தனைத்துக்கொள்ளவேனுமென்று அவனை பபேஷித்து அந்த ஈஸத்தை யறுபவித்தபடியை, தம்முடைய ப்ரோமா நுருணமாக, தாமும் அப்படியே அபேஷித்து அறுபவித்தாராய் நின்றார்; அவ்வளவன்றிக்கே, அவன் தன்னுடையபோலே போடிவந்து முதுகிலே மேல்விழுந்து அனைத்துக்கொள்ளும் சேஷ்டதரஸத்தையும் அறுபவிக்க வாசைப்பட்டு, “புறம்புல்குவான்” என்று அதுதன்னை அவனைக்குறித்தபேசுவித்து, அவனும் அப்படிசெய்ய அவளறுபவித்த ப்ரகாரத்தை, அவ்வளவுமல்லாத ப்ரோமத்தையுடையதாம், அந்த சேஷ்டதரஸத்தையறுபவிக்கையிலுண்டான ஆசையாலே அவனுடையமென்மையையும் நீர்மையையும் சொல்லிப்புகழ்ந்துகொண்டு, “புறம்புல்குவான், புறம்புல்குவான்” என்று பலகாலம்பேசுவித்து, தக்காலம்போலே தாசித்து ப்ரீதரா யறுபவிக்கிற ரித்திருமொழியில்.

மு.—வட்டுநடுவே வளர்கின்றமாணிக்க

மொட்டுநெய்யின்முனைக்கின்றமுத்தேபோல்

சொட்டுச்சொட்டென்னத் துளிக்கத்துளிக்கவேன்

சூட்டன்வந்தென்னிப்புறம்புல்குவான் கோவிந்தனென்னிப்புறம்புல்குவான். க.

பதவுரை.

வட்டு நடுவே — இரண்டு நீலரத்த வட்டின் வளர்கின்ற— வளராநிற்கிற [நடுவே மாணிக்கம்— மாணிக்கத்துல் செய்யப்பட்ட மொட்டு— மொட்டினுடைய [மொட்டு-குறுபாலவயம்.]

துளியில்— துளியிலே

முனைக்கின்ற— அரும்பியாநிற்கிற

முத்து போல்— முத்துக்கள்போலே

சொட்டுச்சொட்டு என்ன—“சொட்டுச்சொட்டு”

என்று

துளிக்கத்துளிக்க— (உள்ளில்நின்றும் புறப்

படுகிற ஜலபிந்துக்கள்) பலகாலும்துளிக்க

என்— எனக்கு பவ்யனான

சூட்டன்— குமுந்தையானவன்

வந்து— தானாகவேவந்து

என்னை— என்னை

புறம்புல்குவான்— முதுகிலனைத்துக்கொள்

வானாக; (அல்லது); முதுகிலனைத்துக்

கொள்ளாநின்றான்.

கோவிந்தன்— பகமேயக்கப்பிறந்தவன்

என்னைப்புறம்புல்குவான்.

வ்யா. முத்தப்பாட்டு. வட்டிப்பாதி. இரண்டு நீலரத்தவட்டின் நடுவே வளராநிற்ப தொரு நீலரத்ததாலுண்டான மொட்டினுடைய அகரத்திலே அரும்பியாநிற்கிற முத்துக்கள் போலே. நீலரத்த மொட்டென்றது - கிறத்தையும் ஆகாரத்தையும்பற்ற. சொட்டிப்பாதி. உள்ளினின்றும் புறப்படுகிற ஜலபிந்துக்கின்ற முறிந்து சொட்டுச்சொட்டென்னப் பலகாலும் துளியாநிற்க. சொட்டுச் சொட்டென்கிற விது அறுகாரம். என்னுட்டினிப்பாதி. என் பிள்ளைவந்து என்னைப் புறம்புல்குவான். கோவிந்தன். ஸுலபானுவன் என்னைப் புறம்புல்குவான். புறமென்று - முதுகு. புல்குதலாவது - தழுவுகை. புல்குவான் என்று- அபேஷிக்கை. அன்றிக்கே, புல்குவான் என்றது- புல்குகிறவ னென்றபடி. அப்போது - இந்தநே அபேஷிக்கவன்றிக்கே, அவன் தானேவந்து புல்குகிறபடியைச் சொல்லுகிறதாம். இது “ஆழிப்பிரான் புறம்புல்கிய” என்கிற நிகழ்த்துக்கு மிகவும்கேளும்.

பு. — கிண்கிணிகட்டிக் கிறிகட்டிக் கையினில்
கங்கணமிட்டுக்கழுத்திறுடர்கட்டித்
தன்கணத்தாலே சதிராநடந்துவந்து
என்கண்ணனென்னென்புறம்புல்குவா நெம்பிரானென்னென்புறம்புல்குவான். உ.

பதவுரை.

கிண்கிணி — சந்தைகையை
கட்டி — திருவரையில் கட்டியும்
கிறி — சிறப்பவனவடத்தை
கட்டி — முன்கையிலே கட்டியும்
கையினில் — புஜத்திலே
கங்கணம் — திருத்தோள்வளையை
கிட்டி — சாத்தியும்
கழுத்தில் — கண்டத்திலே
கொட்டி — கண்டிகையை

கட்டி — சாத்தியும்
தன் கணத்தாலே — அந்த திருவாரணத்
திரேளோடே
சதிரா — அழகுதாக
நடந்து வந்து — நடந்து வந்து
என் — என்னுடைய
கண்ணன் — கண்ணனாவன்
என்னைப் புறம்புல்குவான்;
எம்பிரான் — எனக்குள்வாழியானவன்
என்னைப் புறம்புல்குவான்.

வ்யா. இரண்டாம் பாட்டு. கிண்கிணியித்யாதி. திருவரையிலே கிண்கிணியைக்கட்டித் திருமுன்கையிலே கிறியைக்கட்டி. கிறி- சிறப்பவன வடம். கங்கணமித்யாதி. திருத்தோள் வளையிட்டுத் திருக்கழுத்திலே சங்கையாகிற வாரணத்ததைச்சாத்தி. தன்கணத்தாலே. திருவாரணத் தன்னுடைய திரேளோடே. திருவாரணப் பரகரணமாகையாலே அதுக்தமான திருவாரணங்கலையும் கட்டி, கண்மென்கிறது. அன்றிக்கே, தன்கண்ணாலே என்னைக் கடாசுரித்துக்கொண்டென்னுதல். அத்து சாரியை, சதிராநடந்துவந்து. நானறியாதபடி நடந்து வந்து. அன்றிக்கே, அழகுதாக நடந்துவந்தென்னுதல். என்கண்ணன். எனக்கு ஸுலப ஸுலவன். என்னைப் புறம்புல்குவான். எம்பிரான். எனக்கு ஸ்வாமிபானவன், என்னைப் புறம்புல்குவான். உ.

பு. — கத்தக்கதித்துக் கிடந்தபெருஞ்செல்வம்
ஒத்துப்பொதிந்துகொண் ணெண்ணுதமண்ணாவான்
கொத்துத்தலைவன்குடிசெடத்தோன்றிய
அத்தன்வந்தென்னென்புறம்புல்குவானாய்களெறென்புறம்புல்குவான். ரு.

பதவுரை.

கத்தக்கதித்து கிடந்த — மிகவும் கொழுத்
துக் கிடந்த
பெரும் செல்வம் — பெரிதான பிசுவாயத்தை
ஒத்து — பாண்டவர்களோடு ஒத்து
பொதித்துகொண்டு — நெஞ்சுபொருந்திக்
கொண்டு

உண்ணாது — ஜீவியாமல்
மண் — பூமிப்பரப்படங்கலும்
ஆள்வான் — தானொருவனாகவே ஆளுவதாக
யோசித்திருந்தவனாய்
கொத்து — துச்சாஸனாதி ப்ராத்ர்பந்து
ஸமுஹத்துக்கு

தலைவன் — முகல்வனுயிருந்துள்ள துர்	அத்தன் — ஸ்வாமியானவன்
போதநன்	வந்து என்னைப் புறம்புல்குவான்;
குடிசெட — ஸந்தி அற்றுப்போட்படி	ஆயர்கள் — இடைக்குலத்துக்கு
தோன்றிய — ஸாரத்யம்செய்து வினங்கின	ஏறு — தலைவனுனவன்
	என்புறம்புல்குவான்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. கத்தவித்யாதி. அஹம்மமதைகளாலே உனக் கெனக் கென்று பிணங்கும்படி. கொழுத்துக்கிடந்த மஹதைச்வரயத்தை. கதிப்பு - கொழுப்பு. அன்றிகே, “கத்தத்தடித்து, பக்கப்பருத்து” என்னுமாபோலே, கத்தக்கதித்தென்று ஒரு முழுச்சொல்லாய், மிகவும் கொழுத்துக்கிடந்த மஹதைச்வரயத்தை பென்னவமாம். ஒத்தித்யாதி. பந்துக்களான பாண்டவர்களோடேகூடி. நெஞ்சு பொருந்திக்கொண்டு ஜீவி யாதே. மண்ணுள்வான். பூமிப்பாடங்கலும் தானே ஆள்வானாகப் பாரித்திருந்த. கொத்துத்தலைவன். துச்சாவஸா திகளான ப்ரதாக்களும் பந்துக்களமான திராளுக்கு நிர்வா ஹகனய்க்கொண்டு ப்ரதாநா யிருந்துள்ள துர்யோதனனுடைய. குடிசெட. குலமாக நசி க்கும்படி. தோன்றியித்யாதி. (க) “வாபுட ருயி நரே ஹ ஸரயுட ஸவபுரோ கஸா க்ஷிக்ஷகாந” என்கிறபடியே பார்த்தனுக்கு ஸாரதியாப்ப்கொண்டு ப்ரகாசகனை ஸ்வாமியானவன், வந்து என்னைப் புறம்புல்குவான். ஆய்களிட்யாதி. கோபர்களும் கெ ல்வாம் தலைவனுனவன், என்னைப் புறம்புல்குவான். ந.

மு—நாந்தகமேந்திய நம்பி சரணென்று
தழந்த தனஞ்சயற் காகித் தரணியில்
வேந்தர்களுட்க விசயன் மணித் திண்டேர்
ஊர்தலனென்னைப் புறம்புல்குவா னும்பாக்கோ னென்னைப்புறம்புல்குவான். ஈ.

பதவுரை.

நாந்தகம் — நாந்தகமென்றுமவனாக	உட்க — நெஞ்சு உளுக்கும்படியாக
ஏந்திய — திருக்கையில் தரித்துக் கொண்டி	விசயன் — அர்ஜுனனுடைய
ருக்கிற	மணி — மனோஹரமாய்
நம்பி — கல்பாணாகுணபூர்வானான கண்ணனே!	திண் — தீர்தமான
சரன் என்று — நீ ரக்ஷகனாகவேனுமென்று	தேர் — தேரை
தாழந்த — சரணாகதான	ஊர்தவன் — ஸாரத்யம்பண்ணிரடத்தினவன்
தனஞ்சயற்கு ஆக — அர்ஜுனனுக்காக	என்னைப்புறம்புல்குவான்;
தரணியில் — பூமியிலுள்ள	உம்பர்கோன் — தேவர்களுக்கு நாதுனவன்
வேந்தர்கள் — அரசர்கள்	என்னைப்புறம்புல்குவான்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. நாந்தகமித்யாதி. நாந்தகமென்றும் பேரையுடைந்தான் திரு க்குற்றுடைவாராக ஆசிரி தரக்ஷணத்தில் விளம்பாஸஹதையாலே ஸர்வகாலமும் பூவேந்திறை போலே திருக்கையிலே தரித்துக்கொண்டு ரக்ஷிக்கைக்கிடான குணங்களால் பூர்ணனாயிருக் கிற நீ ரக்ஷகனாகவேனுமென்று. தாழந்தமித்யாதி. பாபநம்செய்த அர்ஜுன பக்ஷபாதி யாய். தரணியிலித்யாதி. பூமியிலுள்ள ராஜாக்களெல்லாரும் அர்ஜுனனளவில் புகழ்பாதுத்

(க) “பார்த்தமாரதிரமா த்மர்நஞ்ச ஸாரதிம் ஸர்வலோகஸாக்ஷிகம் சகரா”

னையும் தேரை நடத்துகிற ஸாமர்த்யத்தையும்கண்டு “நாம் இனிதீவிக் கையென்ப நெண் றுண்டோ” என்று நெஞ்சுளுக்கும் படியாக, விசயனித்யாதி, அர்ஜுனதுடைய அழ கியதாய்த் திண்ணியதான தேரை ஸாரதியாய்வின்று நடத்தினவன், என்னைப்பிறம் புலகு வான். உம்பரித்யாதி. இப்படி துர்வர்க்கத்தை நிரஸிக்கையாலே, பூபாரத்தைப் போக்கு கைக்காக அவதரித்தருள வேணுமென்று அபேக்ஷித்த தேவர்களுக்கு நிர்வாணகனுவன், என்னைப் புறப்புல்குவான். ச.

மு.—வெண்கலப்பத்திரங்கட்டிவினையாடிக்
கண்பலபெய்த கருந்தழைக்காவின்சீழ்ப்
பண்பலபாடிப்பல்லாண்டிசைப்பப்பண்ணே
மண்பலகொண்டான்புறம்புல்குவான் வாமனென்னென்புறம்புல்குவான்.

பதவுரை.

வெண்கலம்— வெண்கலத்தாலேபண்ணின
பத்திரம்— பத்திரத்தை
கட்டி— (ஜாந்புகிதமாக) திருவகாரியிலே
கட்டிக்கொண்டு
வினையாடி— வினையாடி
பல கண்— பலமயில்கண்களை
பெய்த— இட்டுச்சுமைக்கப்பட்ட
கரு— பெருமைத்தங்கிய
தழை— குடையாகிற
காவின் சீழ்— சோலைநிழலின்கீழே
பல பண் பாடி— பலராகங்கொல்பாடி

பல்லாண்டு இசைப்ப — (அநுகூலர்கள்)
மங்கராசாஸநம்பண்ண
பண்டு— மாவலிவேன்கிரில் மாணுருவாய்ச்
சென்றகூலத்திலே
மண் பல— பூமிமுதலிய உலகங்களெல்லா.
வற்றையும்
கொண்டான் — திருவடி களானந்து
கொண்டவன்
புறம்புல்குவான்;
வாமன்— அளப்பதற்குமுன்வாமனானவன்
என்னைப்பிறம்புல்குவான்.

வ்யா. ஸ்திரமார்பட்டு. வெண்கலமித்யாதி. வெண்கலத்தாலே பண்ணின பத்திரத்தை ஜாந்புகிதமாகத் திருவகாரியிலே கட்டிக்கொண்டுவினையாடி. கண்பலமித்யாதி. பலபீலிக் கண்களையுமிட்டுக்கட்டின பெரியகுடையாகிறசோலைநிழலின்கீழே. கண்-பீலிக்கண். பெய்தல்- அத்தைமிட்டுச் சமைத்தலைச்சொல்லுகிறது. கருமை- பெருமை. தழை-குடை. அத்தை, “கா” என்கிறது பீலியினுடைய தழைவால்வந்த குளிர்த்திகையப்பற்ற. அன்றிக் கே, “கண் பலபெய்து” என்றுபாடமாறப்போது, கருந்தழை-கண்பலபெய்து என்று அழ்வரித்து-பலபீ லிக் கண்களையும் திருமுடியிலே அலங்காரமாகச்சாத்தியென்று பொருளாகக்கவது. கருந் தழை-பீலிப்பிச்சம். கண்ணென்றது-அதினுடையகண். தலைபிலே பீலித்தழைகட்டுகை ஜாத் யுகிதவாத்திரிகே. காவின்சீழ். இப்படிக்கொத்த அலங்காரத்தோடே சோலை நிழலிலே வினையாடியென்கை.

பண்ணித்யாதி. (க) “ஸந்தொஷா-ரணாஸு” என்றும் “திசைவாழியெழ” என்றும் சொல்லுகிறபடியே திக்குக்களதோறும் அநுகூலானவர்கள் பண்கள் பலவற்றாலும் பாடி, மங்கராசாஸநம்பண்ண, இசைப்பவென்று சொல்லவென்றபடி. பண்ணித்யாதி. மஹா

பலிபக்கவிலே அர்த்தியாய்ச்சென்று நீசேற்றவக்காலத்திலே பூமித்தாடக்கமான ஸகலலோகங்களையும் திருவடிகளாலே அளந்துகொண்டவன், புறம்புல்குவான். வாமனன். அளப்தற்கு முன்னே இரக்கைக்கு வாமனனாவன், என்னையுடம்புல்குவான்.

மூ.—சத்திரமேந்தித் தனியொருமானியாய்

உத்தரவேதியினிற்றவொருவனைக்

சத்திரிவர்காணக் காணிமுற்றங்கொண்ட

பத்திராகாரன் புறம்புல்குவான் பாரளந்தானென்புறம்புல்குவான். கூ.

பதவுரை.

சத்திரம்— குடையை [மூ.சூ.]

எந்த— தரித்துக்கொண்டு

தனி— வேறொருவனுடையின்றி

ஒரு— அத்திதியான

மானி ஆய்— பரமமசாரியாய்க் கொண்டு

(பஜ்ஞவாதத்தினாலேசென்று.)

உத்தரவேதியில்— யாகோத்திரவேதியிலே

நின்ற— நின்ற

ஒருவனை— உதாரர்களில் அத்திதியான

மஹாபலியை

சத்திரிவர்— சத்திரியர்கள்

காண— காணும்படி

காணிமுற்று— பூமிமுகவிய உலகங்
கொள்ளலாவற்றையும்

கொண்ட— உதகமேற்று வாங்கிக்கொண்ட

பத்திரம்— மங்கலகாமன் [மூ.சூ.]

ஆகாரன்— வடிவையுடையவன்

புறம்புல்குவான்;

பார்— (முன்புஇரத்த) பூமியை

அளத்தான்— திருவடிகளாலாந்து கொண்ட
வன்

என்புறம்புல்குவான்.

வ்யா. ஆறம்பாட்டு. சத்திரமித்யாதி. (க) சத்திரமேந்தி கையிலே தரித்துக்கொண்டு அனஹாயதயம் கர்ஷணஜிநமும் பஜ்ஞோபவீதமும் முஞ்சியுமான விரீத வேஷத்தாலும் வடிவமுகாலும் அத்திதியமான வாமனனாய்க்கொண்டு பஜ்ஞவாதத்திலே சென்று. உத்திரமித்யாதி. அத்திதியமான ஓளதாரயகுணத்தை யுடையதயம், உத்தரவேதியிலே நின்ற மஹாபலியை. சத்திரிவரித்யாதி. ராஜாக்களெல்லாரும் காண தனக்கு ஸ்வம்மான பூமியை, அவன் தன்னதாகக் கொண்டிருக்கையாலே தான் அத்திரியப் உதகமேற்றுப் பரிசுரஹித்த. பத்திராகாரன். (உ) பத்ரமான ஆகாரத்தை யுடையவன் - விலகணமான வடிவையுடையவனென்கை. “புலன் கொண்மானாய்” என்றிரிதே. பாரளந்தானித்யாதி. முன்பு இரத்த பூமியைத் திருவடிகளாலே அளந்துகொண்டவன், என்புறம்புல்குவான்.

மூ.—பொத்திரவகைக்கலித்தத்தன்மேலேறித்

தித்தித்தபாவந் தடாலினில்வெண்ணெயும்.

மெத்தத்திருவயிரரவிமுங்கிய

அத்தன்வந்தென்னென்புறம்புல்குவா னுழியானென்னென்புறம்புல்குவான், எ.

பதவுரை.

பொத்த உரலை— அடிப்பொத்தலான உரலை
கவிழ்த்து— (உறியின்கீழே) கவிழ்த்து
அதன்மேல் ஏறி— அல்லரலின் மேலேறி
நின்று
தடாவினில் — பாணியிலே சேமித்து
வைத்ததாய்

தித்தித்த— மதுரமான
பாலும்— திரட்டுப்பாலையும்

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு, பொத்தலித்யாதி. பால் வெண்ணெய் முதலான தரவ்யங்கள்
கைக் களவிலே ஜீவித்துத்திரியப் புக்கவாரே, “ அவற்றை இவனுக்கெட்டாதபடி வைக்கக்
கடவோம் ” என்று உறிமேலே உபரச் சேமித்துவைக்க; அடிப்பொத்து உபயோகயோக்ய
மன்றிக்கே எல்லாரும் உபேகசித்துக்கிடந்ததொரு வரலையுருட்டிக்கொண்டியோய்உறிக்கீழே
கவிழ்விட்டு அதன்மேலேயேறி நின்று, நல்லவரனானால் நடுவே தேவிவாருண்டாயிருக்குமெ
ன்றாய்த் துப் பொத்தவரலைத்தேடி யிட்டுக்கொண்டது. தித்தித்தலித்யாதி. காய்ச்சித்திரட்
டித்தடாவினில் வைத்த ரஸ்யமான பாலையும், கடைந்து தடாவினில் சேர்த்து வைத்த வெண்
னெய்யையும், தடாவினில்லென்றறிந்து, கீழும் மேலும் அர்வயித்துக் கிடக்கிறது. விழுங்
கியவென்னையாலே பாலும் திரட்டுப்பாலென்றே கொள்ளவேணும்.

மெத்தலித்யாதி. இவற்றை அமுது செய்கிற விடத்தில் அபிநிவசோதிகயத்தாலே
மிகவும் திருவயிறு நிறைய வமுது செய்து. அத்தன். ஸ்வாமியானவன். கீழ்ச்சொன்ன வர்த்
தார்த விசேஷத்தைப்பற்றி வுசந்து சொல்லுகிற வார்த்தை. வந்தென்னையே புறம்புல்குவான்.
ஆழியான். கீர்த்திமத்தில் மிகவும் அவகாஹ முடையவனென்னுதல்; கையிலே திருவா
ழியை யுடையவனென்னுதல். திருவாழியை யுடையவன் என்றபோது, ஸர்வாதிகளுவன்
கிடர்! கூடாதார்ப்போலே யிப்படிசெய்தவனென்று கருத்து. என்னைப் புறம்புல்குவான். எ.

மூ.—மூத்தவைகாண முதமணற்குன்றேறிக்

கூத்துவந்தாழிக் குழலாலிசைபாடி

வாய்த்த மறையோர் வணங்க லிமையவர்

ஏத்தவந்தென்னையே புறம்புல்குவா நெம்பிராணென்னையே புறம்புல்குவான். அ.

பதவுரை.

மூத்து அவை— வர்த்த ஜ்ஞாஸபையானது

காண— காணும்படி

மூது— உந்தமான

மணல்குன்று ஏறி— மணற்குன்றிலே ஏறி

குழலால்— வேய்க்குழலாலே [முரளி]

இசை பாடி— இசைகளைப்பாடிக் கொண்டும்

உவந்து— உகப்புத்தோற்ற

கூத்து ஆடி— எர்த்தநம் பண்ணிக்கொண்டும்

வாய்த்த— தண்ணியுடிபொத்தின

மறையோர்— வைதிகமுரிகள்

வணங்க— வணங்கும்படி

இமையவர்— தேவர்கள்

ஏத்த— ஸ்தோத்ரம்பண்ணும்படியாகவும்

வந்து— இப்படிக்கூத்தாடின செவ்வியோ

டேவர்து

என்னைப் புறம்புல்குவான்;

எம்பிரான் — அஸ்மத்ஸ்வாமியானவன்

என்னைப் புறம்புல்குவான்

வ்யா. சுட்டாம்பாட்டு. மூத்தவகாண. வயல்லாலும் ஐந்துபிதமான வடிவா
 னும் மூத்த வேயஜநங்களானவ தன்னுடைய சேஷடிதரஸத்தைக் காணும்படியாக. அன்
 றிக்கு, மூத்த என்கிற கிடத்தை, மூத்து என்று கடைக்குறைத்தலாய், அவை என்று
 ஸபையாய், (க)வர்த்தஜுஸபை பென்னவுமாம். முதுமணலித்யாதி. எல்லார்க்கும் தெரியுப்
 படியான உயர்ந்த மறைஞன்நிலையிறி. முதுமையால் - கிளர்த்தியைச் சொல்லுகிறது. கூத்
 தித்யாதி. நிலவறையிற் கிடக்கிற பெண்களும் கிடவெடுத்துகாண்கைக்கு உறுப்பாகையாலே
 பரிதளயக்கொண்டு கூத்தாடி. குழலாலிசைபாடி. திருப்பவளத்தில் வைத்து ஊதுகிற
 குழல்வழியே இசைக்கிறபாடி. குழலின் தவநி வாய்ப்பிறே மூத்தவையறிவது. தான்
 நினைத்த பெண்களுடைய பெயரைச்சொல்லியழைக்கையும், வெறுத்தவர்களைக் கால்கட்டிப்
 பொறை கொள்ளுகையும் மூதலான சப்தவிசேஷங்கள் இவ்வேழி பழகிப் போரும் பெண்க
 ளுக்கிறே தெரிவது. “குழலாலிசைபாடி-கூத்துவந்தாடி” என்றவயித்துக்கொள்வது. குழ
 லோசையாலே அபிமதரைத்தாட்டி, “அவர்கள் காணப்பெற்றோமே” என்று உகந்து
 கொண்டாய்த்துக் கூத்தாடுவது. மரக்கால்கூத்து, சூடக்கூத்து என்று விசேஷியாமையாலே,
 இவற்றில் ஏதேனுமொரு கூத்தாகக்கூது.

வாய்த்தலித்யாதி. ஸ்வசேஷடிதங்காண வாசைப்பட்டு, தன்னை அடிபொத்தித்திரியும்
 விஷகூணான (உ)விஷகூணவர்கள் இத்த சேஷடிதத்திலே தோற்று வணங்க, தேவர்களா
 னவர்கள் இத்தைக்கண்டு (க)வித்தராய்நின்று ஸ்துதிக்க. அன்றிக்கே. வாய்த்த என்கிற வல்
 லொற்றை- மெல்லொற்றாக்கி, வாய்த்தவென்றாய், மறையோரென்கிறது - நிலவறையிலே
 மறைந்து நின்றவர்களைப்படியாய், முன்பு நிலவறைகளிலே மறைந்துகிடந்து குழலோசை
 வழியே கிட்டின பெண்கள், திருவடிகளின் மார்த்தவத்தை நினைத்து இந்தக்கூத்தை அமை
 க்கைக்காக வணங்க, அபிவிஷராய்க் கூத்தைப்பார்த்துக்கொண்டிருந்த முன்பு சொன்ன(க)வ்
 ர்த்தஜுங்கள் (க)வித்தராய் ஸ்துதிக்கும்படியாகவென்னவுமாம். வந்தித்யாதி. இப்படிக்கூத்தா
 டு. எசெவ்விதோடே வந்தெண்ணப் புறம்புல்குவான். எம்பிரான். எங்களுக்கு மஹோபகாரக
 னானவெண்ணப் புறம்புல்குவான். அ.

மு.—கற்பகக்காவு கருதியகாதலிக்

கிப்பொழுதீவனென் நிந்திரன்காலினில்

நிற்பனசெய்துநிலாத்திகழ்முற்றத்துள்

உய்த்தவனெண்ணெட்டும்புல்குலாணுப்பர்கோனெண்ணெட்டும்புல்குவான்.

பதுவுரை.

இந்திரன்— தேவேந்தானுடைய
 காலினில்— நந்தவரத்திலிராநின்ற
 கற்பகக்காவு— கல்பவர்க்குத்தை
 கருதிய— (தன் அகத்து முற்றத்தில் ஈட்டுத்
 தாவேனுமென்று) ஆசைப்பட்ட
 காத்தலிக்கு— அபிமதையான ஸத்யபாமைப்
 சோட்டிக்கு

இப்பொழுது— இப்போதே
 கவன் என்று— அவற்றைக்கொணர்ந்து தரக்
 கடவேனென்று
 நிலா திகழ்— நிலவால் விளங்காநின்ற
 முற்றத்துள்— அவளகத்து முற்றத்திலே
 நிற்பன செய்து— (கல்பகத்தைப் பிடுங்கிக்
 கொண்டுவந்து)ஈட்டு

உய்த்தவன்— அந்த ஸல்பகத்தைச் செழிப்
பித்தவன்

உம்பர்— நித்பஸ்திரிகளுக்கு
கோன்— ஸ்வாமியானவன்

என்னைப் புறம்புல்குவான்;

என்னைப் புறம்புல்குவான்.

வ்யா. லுன்பதாம்பாட்டு. கற்பகமித்யாதி. தேவலோகத்திலே இந்த்ரனுடைய காவிலே நித்திர கற்பகக்காவை, (க)சசிபண்ணின அவமதிபடியாக “பிடுங்கிக்கொண்டுபோய் பூலேர்கத்திலே என்னுடைய நிலாமுற்றத்திலே ஈட்டுத்தாவேணும்” என்று ஆசைப்பட்ட அபிமதையான ஸத்பராஹ்மப்பிராட்டிக்கு, நானியென்னுதல், பின்னையென்னுதல் செய் யாதே, இப்போதே தாக்கடவேனென்று பிடுங்கிக்கொண்டு போராநிற்கச்செய்தே, முற்பட ஆதரித்தஇந்தான், தன்புழைக்ககடயிலே ஒருபூண்டைப் பிடுங்கிக்கொண்டு போரப்பொ ருமையாலே ருபிதனுப் வஜ்ரத்தைவாங்கி, துடர்ந்து யுத்தம் செய்வானாகவந்து, வந்தகார்பம் பவியாமையாலே ஸ்தோத்ரம் செய்ய, “இப்போதுதானே கொடுப்பாகவேணும், பின்பு அங்கே வந்து நிற்கக்கடவது” என்று ஸங்கல்பம் செய்துகொண்டுபோந்து, “வண்டுவரை ஈட்டான்” என்றபடியே ஸ்ரீமத்த்வரகையிலே நிலாமுற்றத்திலே ஈட்டவன். உய்த்த வன் என்னையாலே இங்கே கொடுவந்து ஈட்டின்பு அங்குத்தையிலுங்காட்டில், தனமுயம் பூவும் கொழுந்துமாய்க்கொண்டு ஸந்தத்தமானபடி சொல்லுகிறது. என்னையித்யாதி. இப் பாடி அபிமதவிஷய பரதந்த்ரனுனவன் என்னைப் புறம்புல்குவான். உம்பர்கோன். பிராட்டி யுகப்புச் செய்கையாலே இல்லவபாவத்துக்குத் தோற்று எழுதிக்கொடுக்கும் நித்பஸ்திரிக ளுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனுனவன் என்னைப்புறம்புல்குவான்.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—ஆய்ச்சியன்றழிப்பிரான் புறம்புல்கிய

வேய்த்தடந்தோளிகோல் விட்சேத்தன்மகிழ்ந்து

ஈத்ததமிழிவை யீரைந்துமல்லவார்

வாய்த்தான்மக்களைப் பெற்றுமகிழ்வரே. ம.

பதவுரை.

வேய்— மூங்கிலையொத்ததாய்

கட— பெருத்திராநின்ற

தோளி— தோள்களைபுடைய

ஆய்ச்சி— (தாயுரன்) யசோதைப்பிராட்டி.

அன்று— அக்காலத்திலே

ஆழி— திருக்கையில் திருவாழியைப் புடைய

பிரான்— கண்ணபிரான்.

புறம்புல்கிய— புறம்புல்கின் ப்ரகாரங்களைச்

சொல்— சொல்லை சொன்ன

கிட்டு கித்தன்— பெரியாழ்வார்

மகிழ்ந்து— உகந்து.

ஈத்த— அருளிச்செய்ததாய்

தமிழ்— த்ராவிடமான

இவை இரண்டு மீண்டும்— இப்பத்துப் பாசுர
க்களையும்

வல்லவர்— ஓதவல்லவர்கள்

வாய்த்த— எம்பெருமானுக்குப் பல்லாண்டு
பாடுகைக் கிடாகப் பொருந்தின

நல் மக்களை— விலகலுண சிஷ்யபுத்ரர்களை

பெற்று— பெற்று

மகிழ்வார்— ஸந்தோஷிப்பார்கள்.

வ்யா. வேய்த்தடந்தோளி-ஆய்ச்சி, பசுமைக்கும் சுற்றுடைமைக்கும் செவ்வைக்கும் வேய்போலையாய் பெருத்திருந்துள்ள தோள்களைபுடையளான யசோதைப்பிராட்டி. அன்

(க) ஸலி. [உதாரண]

பெரியஜீயர்: திருவடிகளே, சரணம்.

ஆக - திருமொழி, கூ- க்கு, பாட்டு-கரசு.

முகம்பத்து முற்றிற்று.

(※)

இரண்டாம் பத்து.

மூ.—மெச்சுதுசங்கமித்தானல்வேழத்தி

பொய்ச்சுதிற்போற்றபொறையுடைமன்னர்க்காய்ப்

பத்தார்பேறுதன்று பாரதங்கைசேய்த

அத்தூதனப்பூச்சிகாட்டுகின்றன நம்மனையப்பூச்சிகாட்டுகின்றன. க.

பதவுரை.

மெச்சு— கொண்டாயிம்படி.
ஊது— ஊதுகிற
சங்கம்— ஸ்ரீபாஞ்சஜயத்தை
இடத்தான்— இடக்கையிலுடையனாய்
சல்— கண்ணசராவயத்வநியையுடைய
வெய்— வெய்க்குமுலை [முரணியை]
ஊது— ஊதுகிறவனான கண்ணன்
பெய்— கந்திரிமமான
சூதில்— தூதுத்திலே
தொற்ற— பராஜயமடைந்த
பொறை உடை— கடிமாவார்களான
மன்னர்க்கு ஆய்— பாண்டவர்களுக்குத்
துணையாய்
பத்து ஊர்— பத்து ஊரையுங்கூட
பெருத— அடையாத

அன்று— அக்காலத்திலே
பாரதம்— பாரதயுத்தத்திலே
கை செய்த— ஸஹகரித்தருளின
அத்தூதன்— அந்த தூதனானவன்
அப்பூச்சிகாட்டுகின்றான்— அப்பூச்சிகாட்டா
கின்றான்!
ஓ அம்மனே!— அஹஹ!
அப்பூச்சிகாட்டுகின்றான்.

† அப்பூச்சி காட்டிவைப்பது— பாஸ்கன் எதிர்த் தலைக்கு பவந்தாட்டுவதற்காகச் செய்யும் கண்ணியுத்தகத, 10 பிராஸ முகத்தை மறைத்தக் காட்டுவது முதலான சில சேஷ்டிகைகள்.
ஓ அம்மனே— இம்மனே பவப்படுத்திச் சொல்லும் சொல்.

வா. முதற்பாட்டு. மெச்சுது சங்கமித்தான். “ஆசிரிதபாதந்தருளான பாண்டவ பகட்பாதி” என்று எல்லாரும் மெச்சும்படியாக ஊதுகிற ஸ்ரீபாஞ்சஜயத்தை மிடத்திருக்கையிலேயுடையவன், “மெச்சு” என்கிறவிது, “மெச்சு” என்று கடைக்குறைத்தலாய்க் கிடக்கிறது. மெச்சு ஊதுகிறவென்றபடி. மெச்சுதல் - கொண்டாட்டம். ஸ்ரீ பாஞ்சஜயத்வந்தைன் பரிகுலர் மண்ணுண்ணும்படியும் அதுகலர்வாமும்படியு மாயிறே யிருப்பது. (ச) யஸு நாதெந் தெனா நரம் வனுவாநிரகாயத. 1 தெவநாநவபு நய தெனா புலாநெனெயு பொயி நாயு” என்கிறபடியே, நல்வேயுதி. இதிறே அவதாரத்துக் கதுருணமான நிருபகம். அதுகலர் வாமும்படி நல்லகுமுலை யூதுமவன். குதுலுக்கு நன்மையாவது - “நன்னரம்புடைய தம்புருவோடு நாரதனும், தந்தம் வினைமறந்து” “மரங்கள் தின்று மதுகாரைகள்பாயும்” இப்பாதிப்படியே தன்னுடைய த்வநியிலே சேதநா சேதநாபகமற ஈடுபடுத்தவற்றாகை. ஸ்ரீபாஞ்சஜயமும் திருக்குமுலும் இவ்வவதாரத்தில் கைதொடனாயிறே யிருப்பது. பசுமேய்த்துத் திரியுங்கலத்திலும், “ஆகிராமினம் மீளக் குறித்த சங்கம்” என்றும், “சேயத்தில்குமு லுதிற்றும் கிராமேய்த்ததும்” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

பெய்க்குதில் நோற்ற. கந்திரிமமானகுதிலே பராஜிதராய் ஸர்வஸ்வத்தையு மிழந்த. செவ்வையில் இவர்களை ஜயிக்கப்போகாதிறே; கந்திரிமத்தாலேயிறே இவர்களை ஜயித்தது. பொறையுடை மன்னர்க்காய். அவர்கள்செய்தது கந்திரிமமென்று அயிர்திருக்கச்செய்தேயும் க்ரோதவிக்கியின்றிக்கே, கடிமையை யுடையாயிருந்த ராஜாக்களுக்காய். தூயோதாரதி கள், இவர்கள் ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரிக்குமித்தனையல்லது இவர்கள் கடிமையை அபஹரிக்கமாட்டார்களிறே. ஆகையாலே பொறையுடை மன்னரென்று - பொறையை யிவர்க

(க) “யஸு நாதேந் தைத்பாநரம் பலஹாநிரஜாயத - தேவாநரம் வவந்தே தேஜிப் பாரதாந் தைவ யோகநாம்.”

ளுக்கு நிருபகமாகச்சொல்லுகிறது. மன்னர்க்காய். (க) “யஸ்யுஜீ” மொவ்வா வஸு-வஸு
மெவூ. ௧௩௩-௧௩௪” என்கிறபடியே அவர்களுக்கு ஸர்வவிதமான துணையும் தானையாக்
கொண்டு பரதந்தராய்.

பத்தூர்த்யாதி. இவர்களுக்காக ஸ்ரீதாதெழுந்தருளி “பாண்டவர்களும் நீங்களும்
கிரோதத்தினாலே உள்ளார்க்குள்ள அம்சங்களை விபஜித்துக்கொடுத்து, கடிக்கலாதிருக்
கில் (உ)நீர்க்கஜீவிக னாகலாம்” என்ன; அவர்கள், “நாங்கள் அதுசெய்யோம்” என்ன;
“ஆனால், சிறிது குறையவாகிவூம் கொடுங்கோள், அவர்களை நான் பொருத்துகிறேன்”
என்ன; அதுக்கும் அவர்களிசையாமையாலே, “ஆனால், அவர்களைவாக்கும் தலைக் கிரண்
யோகப் பத்தூர்தனைக் கொடுங்கோள்” என்ன; “இவையொன்றும் நாங்கள் செய்வதில்லை,
கிரோபாயை பன்றோ வஸு-ந்தரை, புத்தத்தைப்பண்ணி ஐயித்தவர்கள் ஜீவிக்ருமித்தனை”
என்ன; ஆனால், “அது தண்ணீர்செய்யுங்கோள்” என்று போர்த்து, இத்தலைபையும் புத்
தத்திலே பொருத்தி, அன்று பரதபுத்தத்திலே கையுமணியும்வருத்து, ஸாரதியாப் நின்று
நடத்தின ஆசரிதபகூபாதியான அந்தத்தூதனானவன். அப்பூச்சி - பயங்கரமாய் யுள்ளது.
அநாவது-லோகத்தில் பாலரணவர்கள் எதிர்த்தலைக்கு பயங்கரமாகக் காட்டுவன சில சேஷ
புதங்கள்.

இவ்விடத்தில் விசேஷமுண்டு. அதேதென்னில்; நீர்மையைக்கண்டு “நம்மிலே
பொருவன்” என்றிருக்குமவர்கள் பயப்படும்படி ஈசுவர்தவகிஹநங்களைக்காட்டுகை. “இவ்
விடத்தை, ௩ உய்த்தபிள்ளை பாடாடிற்க, திருவோலக்கத்திலே, அத்துதென்னென்று -
பெருமானாக்காட்டுவது, அப்பூச்சியென்று - கண்ணை யிறுத்துக்கொண்டு வருவதாய்
அபிரயிக்க; உடைபவர்பிள்ளை வேகித் தெழுந்தருளியிருந்த எம்பார் - திருக்கைகளைத்
திருத்தோள்களோடு சேர்த்துக்காட்ட, அவரும், அப்படியே அபிரயித்துக்கொண்டுவர,
“இதுக்கடியென்” என்று கிசாரித்துப் புரிந்து பார்த்தருளி, “ஸ்ரீகோவிர்த்தப் பெருமான்!
இருந்திரோ” என்றருளிச்செய்தார்” என்று ப்ரஸித்தமிதே. அப்பூச்சி பென்கிறது -
இரண்டு திருக்கையி லாமூவார்களையும். அம்மனே பென்கிறது - கண்டு பயப்பட்டுச் சொல்
லுகிற வார்த்தை. க.

மு.—மலைபுரைதோண்மன்னவருமாரதருமற்றம்

பலர்குலையநூற்றுவரும் பட்டழியப்பார்த்தன்

சிலைவரையத் தீண்டேர்மேன் முன்னின்றசெங்கண்

அலைவலைவந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றனம்மனையப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். உ.

பதவுரை.

மலைபுரை— மலைபோலே திண்ணிதான

தோள்— தோள்களைபுடைய

மன்னவரும்— அரசர்களும்

மாரதரும்— பீஷ்மர்முதலிய மஹாரதர்
களும்

மற்றும் பலர் — மற்றுமுள்ள பல அதிகாரத்
மஹாரதர்களும்

குலைய— நடுங்கும்படியாகவும்

தூற்றுவரும் — தூர்யோத்தன் முதலிய
தூற்றுவரும்

(க) “யஸ்ய மந்திரீசு கோப்தாச ஸுஹர்ச்சசைவ ஜநார்த்தநஃ” (உ) கீஷபுஜீவி.

“உய்த்தபிள்ளை” என்பவர்- திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் எம்பெருமானார் காலத்தி
லெழுந்தருளியிருந்தாரொரு அரைவர்.

பட்டு அழிய— வேரற்றமரம்போலேபட்டு
அழிந்துபோம்படியாகவும்
பார்த்தன்— அர்ஜுனனுடைய
சிலை— காண்டவமென்னும் வில்லானது
வளைய— வளையுப்படியாகவும்
திண் தேர், மேல்— திண்ணியதேரின்மேலே

முன் நின்ற— முன்னே ஸாரதியாய் நின்ற
செம் கண்— சிவந்தகண்களை யுடையனாய்
அலை வலை— அவன் ஜயத்தைச் சொல்லிப்
புகழுவனான கண்ணன்
வந்து அப்புகை காட்டுகின்றான்
இத்யாதி பூர்வவாக்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. மலைபிதவாதி. மலைபோலே ஒருவரால் சலிப்பிக்க வொண்ணாதபடி திண்ணிதான் தோள்களையுடைய அர்ஜுனனும். இத்தான் - அந்நி பலபராக்ரமராகைபரலே ஒன்றுக்கு மஞ்சாதவர்களென்கை. மாரதமும். பீஷ்ம தீரோணுதிகளான மஹாரதரும். பீஷ்மர், தீரோணுசாரியர், கர்ணன் என்கிற இவர்கள் ஓடொருவரே. அந்நிருராகையாலே ஓடுகிறிருவருக்கு மஞ்சாதவர்களிறே. ஷ்ற்றும்பலர். தனித்தனிபேயெண்ணி முடியாமையாலே மற்று மிவர்களோடொக்க விகலிக்கலாம்படி. பிருப்பா ரீடுகொள்கிறார். பதினோசேஷாஹினியானால் அதில் எத்தனைருர நுண்டாயிருக்கும்; ஆகையாலே ஸமுச்சமித்துச் சொல்லுமித்தனையிறே. குலைய. “கர்ஷணன் ஸாரத்யம் பண்ணுவதாகவேயறினான்.” என்று கேட்டபோதே “நாம் இனி வீலிக்கை யென்றொரு பொருளுண்டோ” என்று பீதாய் நிற்கும்படியாக. கிறே, அவர் இவர் என்றற்போலே விசேஷத் தோற்றச்சொல்லி, “குலைய” என்கையாலே இந்நடுக்கத்தில் வந்தால் ஒருவர்க்கு மெரு விசேஷமில்லையென்கை.

நூற்றவரும்பட்டிய. கிறே - மன்னவருமென்று - அர்ஜுனன்களைச்சொல்லி வருக்கச் செய்தே, இவர்களைப் பிரித்தெடுக்கையாலே கோபவீவர் தந்தர்பாயத்தாலே அங்கு இவர்களை யொழிந்தவர்களைச் சொல்லிற்றுக்கடவது. பாண்டவர்களோடே புத்தம்பண்ணி ஐயித்து பூமிப்பரப்படவதும் தாங்களே பாருவதாகக் கோலியிருந்த துர்போதா திகளும் துற்று வரும் பட்டிய. (க) “ஓபெடுவெத்த அகலகாரி உலகபுலகே” என்கிற படியே கர்ஷணன் அழியச்செய்வதாக ஸங்கல்பித்தபோதே நின்று நின்று வேரற்றமரம்போலே பட்டு பின்னே யுருவழிந்துபோம்படியாக.

பார்த்தன்சிலைவளைய. அர்ஜுனன்கையில் காண்டவம் வளைய. அதாவது - அந்நிருராகை மஹாரதரான பீஷ்மாதிகளை மதியாதே, அர்ஜுனன் எதிர்த்துநின்று வில்வலித்து புத்தம் பண்ணவல்லாய்த்து இவனுடைய ஸஹாயபலத்தாலென்கை. தீண்டர்மேல்முன்னின்ற. மஹாரதரான பீஷ்மாதிகளையிட ஆகையால் தராதிகளாலே (உ) தத்தமாய்விழாமல் தன் திருவடிகளின் ஸம்பந்தத்தாலே திண்மையை யுடைத்துப்பின்று தேரின்கேமேலே (உ) “உருவாய் ரபய ரீரவ வாகிஷேஷாஹி ரீரவரீ” என்கிறபடியே அர்ஜுனனுல் பொறுக்க வொண்ணாத அஞ்சாஸத்தர்கள் வந்தாலும் தன்மேலே யேற்றுக்கொள்ளும்படி ஸாரதியாய் முன்னின்ற.

செங்கணலைலலை. தான் வரத்யம் பண்ணின ஸாமர்த்யத்தாலே ப்ரதிபகூத்தன். வென்று அந்த விஜயத்தை அர்ஜுனன் மேலே யேறிட்டு அவன்பக்கல் வாதலையந்தோற்றக்-கடாசுளித்து நின்று அவன் விஜயத்தோற்றப் பலவற்றையும் சொல்லிப் புகழுவான்.

(க) “மனையவைதே நிறுதாரி பூர்வமேவ.” (உ) உயி.

(ங) “உரலா தாயாமாஸ பார்த்தம் ஸஞ்சாத்ய ஸாதவரீ.”

அலைவலைபென்பது - அர்த்த கௌரவமும் அதிகார கௌரவமும் பாராதித தன் கெஞ்சில் பரதிபங்கமானவற்றைச் சொல்லுவவனிடே. அது இவ்வுமுண்டானையாலே இவ்வாயும் அலைவலை பென்னலமிடே. இப்படி தான் அருளிச்செய்தது சரணுகதைபாணவன் குழல். முடிப்பிக்கைக்காசிடே. வீதித்தாதி. இப்படி பலர் குலையும் பட்டழியும் சிலைவாையவும் தேர்முன்னின்று ஸாரத்யம்பன்னினி, ஆசரித விரோதிசிரைநம், ஆசரிதபாரதத்தர்பம் முடலான வ்வபாவவக்கையுடைபவன் வந்து அப்பூச்சிக்காட்டுகின்றான். அம்மனே. பூர்வவத். உ.

மூ.—காயுளிர்ப்பூக்கூ கடம்பேறிக் காளியன்
தீயபணத்திற் சிலம்பார்க்கப் பாங்க்தாடி
வெயின் குழலாதி வித்தகனாய்நின்ற
ஆயன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்ற, னாம்மனையுட்பூச்சிகாட்டுகின்றான். ௩௩

பதவுரை.

வந்து இதயாதிபூர்வவத்.

ஈஜ்ய ஸசாஞ்சாபம் சோகஸம்வித்தமாநஸி. (க) “கரிஷ்யே வந்தந்தவ.”

வ்யா. முன்றும்பாட்டு. கடியுநீர்த்யாதி. காயுநீர் புக்கு. அருகணைந்த வர்க்குங்கள் புகழிசுருந்த பட்டுவிழும்படி. காளியன் விஷாக்கியாலே தப்தமாய் நின்று கொனிக்கிற மயின் ஜலத்திலே மதியாமல் சென்றுபுக்கு. “கலிலிமுடைய காளியன் தடத்தைக் கலக்கி” என்றபடியே அந்த தடாகத்தைக்கலக்கி, காளியன் க்ருத்தனாய்த் தலையெடுத்தெழுந்திருக்கும்படி பண்ணி. தும்பேறி. அந்த விஷாக்கியாலே அருகே பட்டு நிற்கிற தொருகடம்பை, தன் கடாசுத்தாலே #பச்சிலைப் பூங்கடம்பாக்கி அதின்மேலேபேறி. காளியனிய்யாதி. காளி பனுடைய விஷாச்சயமாகையாலே க்ருரமான பணத்திலே திருவடிகளில் திருச்சிலம்பு தவச் சீரூய்யடி சென்று குதித்து, அவன் பணங்கள் நெரிந்து வாய்களாலே ரத்தம் சொரியும்படி விஷித்து சரணம் புருருளவும் அதின்மேலே நின்று நர்த்தம் செய்து. வேயித்யாதி. இந்த வந்தார்த்தத்தைக் கண்மீம் கேடும் “என்னுதப்புருகிறதோ” என்று தனைப்பட்டுக் கிடந்து ஈடுபடுகிற இவ்வறுகல ஜலங்கள் தலையெடுத்து பரீதராய் வாழும்படி திருக்கையில் வேயின் குழலையூதி, இவ்வறுகல ஹஷ சேஷத்தந்தாலே ஸ்ம்மயநீயனாய் நின்ற. ஆயன் எல்லாம்செய்தாலும் ஜாதபுசிதமான இடைத்தனத்தில் கு(றை)லையாவன். வந்துபூச்சிகாட்டுகின்றான்.

மு.—இருட்டிற்றிறந்துபோ யேழைவல்லாயர்

மருட்டைத்தலிர்பித்து வன்கஞ்சன்மாள்

புரட்டியாள்ளோங்கள் பூம்பட்டுக்கொண்ட

அரட்டன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றான் எம்மனையப்பூச்சிகாட்டுகின்றான்.

பதவுரை.

இருட்டில்— அந்தகாத்திலே
பிறந்து— திருவவதரித்து
போய்—(பின்பு) திருவாய்ப்பாடியிலேபோய்
ஏனது— தன்பக்கல் சரபலயமுடையாய்
வல்— கர்ஷணசாயத் தாலுண்டான பலத்தை
புடையான.
ஆயர்— இடையர்களுடைய
மருட்டை— மதியவங்கிப்பேசும். பேச்சுக்களை
தவிர்பித்து— தவிரும்படிபண்ணி
வன் கஞ்சன்— வன்னெஞ்சனான கம்மன்

மரன்— மாளும்படியாக
புரட்டி— மயினாத் துக்கிப் பிடித்துப்
புரட்டி
அந் நான்— பனி நீராட்டின அந்த நாளிலே
எங்கள்— எங்களுடைய
பூ பட்டு— அழகிய பட்டுக்களை
கொண்ட— வாரிக்கொண்டுபோன
அரட்டன்— தீம்பனைவன்
வந்து இத்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. நாலாம்பாட்டு. இருட்டில் பிறந்து. (க) “பொருட்கு விரையாரொ னாய்
பிடுகெனநடிபுதே” என்றபடியே கம்மன் முதலான துஷ்டாக்கீதிகள் கண்படாதபடி
அருகுநின்றனாத் தெரியாத விருனிலேவந்தவதரித்து. “எப்போது பிறப்பது” என்று
தலிம்விக்கைக்காக வுரிவின வாகா உறையெனிடாம விருக்கிறவன், கண்ணல் கண்டால் விடா
னிறே. (உ) “காநா துபேவதாரனென அம்பெயர் லிதினதது” என்றானிறே தேவ

(க) “மத்யாரத்தே கிலாதாரே ஜலயமாரே ஜநார்த்தநே” (உ) “ஜாநாமாவதாரந்தே
கம்மோபமதிஜிஜ்ஞமஜே”

கிப்பிராட்டி. போய். “வீக்கிருள்வாய் அன்றன்னை புலம்பப்போய்” என்கிறபடியே அந்தச் செறிந்த விருளிலே பெற்ற தாபானவன் கிரஹகதானையாலே காலிக்கட்டிக்கொண்டேயிருந்து கதறாநிற்கத் திருவாய்ப்பாட்டிலே போய்.

ஏழைவல்லாயர் மருண்டத்தவிர்ப்பித்து தன்பக்கல் சபலாய், (க) “ஆவனாய் ஆவனாய்” என்கிறபடியே தன்னைப்பற்றி யிருக்கும் பலத்தை யுடையான கோபானவர்கள், செருக்காலே தாங்கள் கம்ஸனை அழிக்கவல்லாரைப்போலே சொல்லும் (உ) பாரமகோக்திகளை, “நீங்கொல்லாரும் வேணுமோ, நாளை செய்கிறேன்” என்றற்போலே சொல்லும் தன் னுடைய உத்திவிசேஷங்களாலே தவிரும்படி பண்ணி வன்கஞ்சன் மாளப்புறட்டி. நான் செய்கிறேன் நென்றது உத்திரமாத்தமாய்ப் போகாமே கம்ஸ ப்போகிறாய், தன்னைபழைத் துக்கொண்டுபோகவந்த அக்ரூரனுடனே ஸ்ரீமதுவையிலே யெழுந்தருளி, உதவவந்துக் கென்றழைத்துவிட்டு, வழியிலே நலிபும்படியாக தன் குவலயாபிடத்தையும் மல்லரையும் நிறுத்தி (ங) “தூதரீரூ வுலவலி” என்கிறபடியே, தான் உயர்ந்த நிலத்திலேயேறிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த வன்னெஞ்சுதான் கம்ஸன் முடியும்படியாக, அவன் வழியில் நிறுத்தின விசேஷிகளை நிரவிற்துக்கொண்டு சென்று அவனிருக்கிற மஞ்சலத்தலத்திலே யெழுப்பாய்ந்து, (ச) “நெல்லுடைய ஆட வியை தூய் செய்து வகலவலவா தயாரிவல உலவா வாரி உவா தவ” என்கிறபடியே அழிவேகத்தைத் தட்டிப்பொகட்டு, மயிரைப் பிடித்திழுத்து, கீழேயுழியிலே விழத்தள்ளி, அவன்மேலே குவித்து, “கஞ்சன் குஞ்சியிடித் தடித்த” என்கிறபடியே மயிரைத் துக்கிப்பிடித்து, நிலத்திலேயிட்டுப் புரட்டி அந்நா ளிர்தயாதி. பனிரோட்டின் வந்தாளிலே எங்களுடைய அழகிய பட்டுக்களை வாரிக்கொண்ட திம்பனுனவன். அறட்டுத்திழை; மிக்காகவுமாம். வந்தப் பூச்சிக்காட்டுகிறான். ... ச.

மூ—செப்புண்டசாசேதறித் திருடிருய்க்

காப்பூண்டு நந்தன்மனைவிகடைதாம்பால்

சோப்பூண்டுள்ளித் தடிக்கத்துடிக்கவன்

ருப்பூண்டானப்பூச்சிகாட்டுகின்றன மென்னெப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். ஓ.

புதுவுரை.

சே. பூண்ட— எருதுகள் பூண்டு வலிக்கப்

பட்ட

சாடு— சகடத்தை [சகடாஸ்பரணை]

கிதறி— உதைத்து

நெய்க்கு— நெய்க்கு ஆசைப்பட்டி

திருடி— களவுகண்டு

ஆப்பு உண்டு— இடைச்சிகளால் கட்டப்

பட்டு

நந்தன்— நந்தகோபருடைய

மனைவி— பத்தியான யசோதைப்பிராட்டி

யானவன்

கடைதாம்பால்— கடைகிற கயிற்றாலே

துள்ளி தடிக்கத்துடிக்க— மிகவும் துள்

லித்துடிக்கும்படி

சோப்பு உண்டு— அடியுண்டு

அன்று— அப்போது

ஆப்பு உண்டான்— கட்டுண்டிருந்தவன்

அப்பூச்சி இப்பாதி பூர்வவன்.

(க) “அர்ஷணாச்சாரி அர்ஷணபலாரி.”

(உ) ஹாரிகொதி.

(ங) “துங்க

மஞ்சவயவஸத்திதி.” (ச) “கேசே ஷ்வாகர்ஷய விகளத் கிரீட மலநீதலே - ஸகம்ஸம்

பாதயாமாஸ தஸ்யோயிரி பபாத்தச.”

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. சேப்பூண்டிதபாதி. “வன்பாச்சகடம்” என்கிறபடியே வருதலால் பூண்டிவலிக்கப்பட்ட அதிபாசமான சகடம் அஸுராவேசத்தாலே நலிவதாக ஆர்த்து மேலிடலிவா, முகைவாவு தாழ்த்துச் சிறிசிறித்த திருவடிசனாலே அதிதை உருக் குழையுப்படி யுதைத்து. திருடியிதபாதி. நெப்க்காசைப்பட்டு களவுகண்டு தர்வமுதையவ ர்கள் வகையிலே யகப்பட்டுக்கொண்டு. நீதன்மனைவியிதபாதி. “கான் பிள்ளையைக் கள வேற்றுகே, உண்டாகில் கொண்டியோடே கண்டுபிடித்துக் கட்டிக்கொண்டு வருவதோர்” என்று முன்பே கொல்லிவைக்கையாலே, தாயாரான தன்முன்னே யவர்கள் கட்டோடே கொண்டுவர, நீதன் மனைவி, “பிள்ளை பெற்று வளர்த்தபடி யழகிதாபிருந்தது” என்று தன்னைத்தானே மோதிக்கொண்டு, அவர்கள் முன்னே தன்முற்றியெல்லாந் தோற்றுப்படி, கடைசியென்றாலே யடிக்கையாலே துள்ளித் துடிக்கத் துடிக்க அடியுண்டு. அன்றிதபாதி. அடித்தவாவுமன்றிக்கே, ஓரிடத்தில் போகாதுபடி அவன் பிடித்துக்கட்டி, அப்போது கட்டுண்டிருந்தவன் இன்று அப்பூச்சிக் கட்டுகின்றான். சோப்பூண்டு, ஆப்பூண்டு என்ஈடு வினாவிட்டிச் சொல்லிக்கிடக்கிறது.

மு.—செப்பிளமென்முலைத் தேவசிங்ங்கைக்குச்

சோப்படத்தோன்றித் தோறுப்பாடியோம்வைத்த

துப்பமும்பாலுந் துயிரும்விழுங்கிய

அப்பன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்ற னம்மனையப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். கூ.

பதவுரை.

செப்பு— செப்புப்போலே யிருக்கிற ஸந்தி
வேசத்தையுடைத்தாய்

இள— இளையதாய்

மெல்— மந்துவாயிருக்கிற

முலை— ஸ்தங்கையுடையளாய்

தேவகி நங்கைக்கு— ஆம்மருண பூர்னை
யான் தேவகிக்கு

சொப்பட— நன்றாக

தோன்றி— பாகாகித்து

தோறுப்பாடியோம்— ஆறுப்பாடியிலுள்ள
நீர்ங்கள்

வைத்த— சேமித்துவைத்த

துப்பமும்— செய்பையும்

பாலும்— பாலையும்

தயிரும்— தயிரையும்

விழுங்கிய— அமுதுசெய்த

அப்பன்— உபகாரகனுக்கர்ஷணன்

வந்து இத்தபாதி பூர்வவத்.

வ்யா. ஆறுமாம்பாட்டு. செப்பிதபாதி. செப்புப்போலே யிருக்கிற ஸந்திவேசத்தை யுடைத்தாய், இளகிப்பதித்த மந்துவாயிருக்கிற முலைகளை யுடையளாய் ஆம்மருணபூர்னை யான தேவகிப்பிராட்டிக்கு. இப்போது இவளுடைய முலைகளை வர்ணிக்கிறது கர்ஷணன் பிடித்து அமுதுசெய்கைக்கு போக்யமான் முலைகளென்று தோற்றுவைக்காக. கம்ஸபிதி யாலே அவனை ஸ்த்தலாந்தரத்திலே போகவிட்டவித்தனையிறே யுள்ளது. நீங்கி யென்கிறது மேல்வினாவதரியவல்லவறிவும், பிள்ளையை அவஸ்த்தாதுருணமாக நோக்கவில்ல ப்ரமேதும், பாஸமத்திபரதையும் முதலான குணங்களை யுடையவளாகையாலே.

சொப்படத்தோன்றி. நன்றாகத்தோன்றி. அதாவது— “ஸர்வேசுவரனைப் பிள்ளை யாகப் பெற்றவெனும்” என்று நோன்பு நோற்றதுக்கிடாக், (க) “ஜாதோஷி லெவலெ வெஸி ஸூபவகுமரபாயா” என்கிறபடியே ஸர்வேசுவரவ சிவநங்காளன் திவயாபுதன் க

(க) “ஜாதோஷிதேவதேவேச சங்கசக்காதார.”

னோடே வந்து பிறந்து, (அ) “ ஸவமமொடுகி ஸஹூகம் ஐரதோஹம் யத்வொரோஜ” என்று அவளுடைய அபேகஸித ஸம்விதாநம் பண்ணுகை. “பிறந்து” என்னுதே “தோன்றி” என்றது, (உ) “ டேவகீ-டப யுகஸரப்யூபாங் விலகுகுத்யு ” என்கிறபடியே கர்ப்பவாஸ தோஷமற ஆவிர்ப்பவித்தமையைப் பற்ற. (ஈ) “ மெநஷமஹுகுரோவெடு நயொக்யூரேவயுகு ” என்னக்கடவகிறே.

தொறுப்பாடியோம். தொறு- பசு. தொறுவர்- ஆயர். தொறுப்பாடியோமென்றது- ஆறுப்பாடியிலுள்ளோமான நாகங்களென்றபடி. வைத்த. சேமித்துவைத்த. துப்பமித்யாதி. துப்பம்- செப். செய்பையும் பாணியும் துரையு முதுசெய்த. எல்லாவற்றையும் சேர விழுக்கினவென்கையாலே- “துப்பமும் பாணும்” என்கிற விடத்தில், துஞ்சின செய்யும் காய்ந்த பாணும் விவக்ஷிதம். அன்றிக்கே, “விழுங்கிய” என்கிறவித- அமுதுசெய்கிறத்துக்குப் பரியமான சொல்லாய், த்ரவ்யாநுகுணமாகக் கொள்ளவுமாம். அப்பன், உபகாரகன். இவ்வே த்ரவ்யங்களை விரும்பியமுது செய்த வுபகாரத்தனைச் சொல்லுகிறது. வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். கூ.

மு.—தத்துக்கொண்டாள்கோலோ தானேபெற்றுள்கோலோ
சித்தமணையா ளசோதை யிளஞ்சிங்கம்
கொத்தார்கருங்குழற் கோபாலர் ழ கோளரி
அத்தன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றான் ஸம்மணே யப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். எ.

பதவுரை.

தத்து— ஸ்வீகர்த்தபுத்ராக
கொண்டாள் கொல் ஓ— வளர்த்துக்கொண்டாளோ;

(அன்றிக்கே,)

தானே— தானே [மெய்நொந்து]

பெற்றுள்கொல் ஓ— பெற்றுளோ;

சித்தம் அணையாள்— தன்கருத்துக்கு ஒத்து
நட்குமவளான

அசோதை— யசோதையின் வயிற்றில் பிறந்த
வளாய்

இள சிங்கம்— பாலவிஹ்மம் போலேயிரா
நின்றவளாய்

கொத்து— பூங் கொத்துக்களாலே

ஆர்— நிறைந்திரா நின்றதாய்

கரு— கறுத்திராநின்ற

குழல்— கேசபாசத்தையுடையனாய்

கோபாலர்— இடைபார்களுக்கு

கோள்— மிக்கையுடைய

அரி— வீற்றமம் போன்றவளாய்

அத்தன்— ஸ்வாமிபானவன்

வந்து இப்பாதி பூர்வவத்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. தத்தித்யாதி. (ச) தத்த புத்ராக வளர்த்துக்கொண்டாளோ; அன்றியே, தானே மெய் நொந்து பெற்றுளோ. அதாவது- “அசோதையிளஞ்சிங்கம்” என்ன; இவள் (ச) தத்தஸ்வீகரம் செய்யக்கண்டிலோம், இவள் பெறுகிறபோது இவளைப்பார்க்

(க) “ ஸபலம் தேவி! ஸஞ்ஜாதம் ஜாதோஹம் யத் தவோதாத்.”

(உ) “ தேவகி பூர்வஸந்த்யாயா மாவிர்ப்பூதம்.”

(ஈ) “ ஐசஷகர்ப்பத்வமபேதே நயோர்யா மவஸத்ப்பாடி.”

ழ (பா). “ கோபால கோளரி.” (ச) டீ.ஈ.

துப் பேணிச்சொண்டிருந்த நாமெல்லாம், இவன் பெறக்கண்டிலோம், அபுர்த்துறங்கெயிடோம், இவன்தான் “நான் பெற்றேன்” என்று சொல்லக்கேட்டோ மித்தனையேறே. (க) “உபயோகவ்யஸாபாஸா உபயோகாஜாதா-கஜ” என்கிறபடியே அவனும் அப்போது மோலித்துக்கிடந்து உணர்ந்த பின்பேறே யிவனைக்கண்டது. இப்படி தான் சொல்லுகிறது அதிலேகமான விவனுடைய ரூபருணசேஷ்டிதங்களைக் கண்டால் “இவன்பின்னை” என்று சொல்லப்போகாதபடி யிருக்கையாலே, அவள் தானும், “இம்மாயம் வல்ல பின்னை நம்பி யுள்ள பென்மகனே பென்பர் நின்றார்” என்று இவனுடைய அகிமாறஷ சேஷ்டிதங்களைக்கண்டால் நீ என்னுடைய பின்னையாகக்கூடாது, நடுநின்றவர்கள் உன்னை என்னுடைய பின்னை என்றே சொல்லாவின்றார்கள் என்னும்படியாயிடுறே யிருப்பது.

சித்தமித்யாதி, தீம்புகண்டாலும் நியமியாதே தன் நெஞ்சுக்கு ஒத்து நடக்கும் யசோதையுடைய பின்னையாய் பாலனிஹம்மப்போலே அவளுக்கு அடங்காதே திரிகிறவன், நியமித்தானாகிலும் “அங்கனும் தீமைகள் செபவர்கொலோ நம்பி! ஆயர் மடமக்களை” என்று இவன் தீம்பிலே கைவளரும்படியாக வாய்த்து நியமிப்பது. “அஞ்சவார்பாளசோதையானுடையிட்டிருக்கும்” என்னக்கடவகிறே. கர்வத்தாலும் அநிபவநியதையாலும் இளஞ்சிக்கமென்கிறது. கொத்தாரித்யாதி. உகந்தார் உகந்தபடிருட்டின பூங்கொத்துக்களாலே நிறைந்திருப்பதாய் (உ) “கஜநகப-ஹப-ஹப-ஹப” என்கிறபடியே இருண்டிருப்பதான திருக்குழலை யுடையபுயம், கோபாலர் கீழடங்காமல், மிக்கையுடைய தான விஹம்மப்போலே செருக்கி மேனணித் திருக்குமவன். அனோதை யுளஞ்சிக்கம்- கோபாலர் கோளரி. தாய்க்கடங்காதவன் ஊர்க்கடங்கானிறே. கோள்- மிக்கு, அத்தன். ஸ்வாமி. கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வபாவங்களுக்குத் தோற்றுச் சொல்லுகிற வார்த்தை. வந்தப்பூச்சி காட்டுகின்றான்.

... .. 67.

மூ—கொங்கைவன்குனி சொற்கொண்டு குவலயத்
துங்கக்கரியும் பரியுமிராச்சியமும்
எங்கும்பரதற்கருளி வன்கானடை
அங்கண்ணைப்பூச்சிகாட்டுகின்றான் எம்மனையப்பூச்சிகாட்டுகின்றான், அ.

பதவுரை.

கொங்கை — முதுகிலே முலைபுறப்பட்ட	இராச்சியமும்— ராஜ்யத்தையும்
பாப்போலே கிளர்ந்ததாய்	எங்கும்— எழுந்தருளுகிற காட்டையும்
வன்— வலியதான	பரதற்கு— பரதாழ்வானுக்கு
குனி— கூனையுடைய மந்தரைபின்	அருளி— கொடுத்து
சொல் கொண்டு வார்த்தையைக்கொண்டு	வன்— ஒருவராலும் புருதற்கரிதான
குவலயம்— பூமண்டலத்திலுள்ள ஆனை	கான்— காட்டை
களுக்குள்ளே	அடை— அடைந்த
துங்கம்— உயர்ந்திருப்பதான	அம்— அழகிய
கரியும்— ஆனையையும்	கண்ணன்— கண்களையுடையவன்
பரியும்— குணிகளையும்	அப்பூச்சி இத்தயாதி பூர்வவத்.

(க) “ததர்சச ப்ரபுத்தாஸா யசோதா ஜாதமாந்மஜம்.” (உ) “அஞ்ஜநபுஞ்ஜச்யாம் குத்தளம்”

(உ) இக்திவாகுண மியம் பூமி ஸ்லஸை வகநாநா. ” (ங) “ராமஜி கமலபத்ராஜம்”

அங்கு— அந்தக்குளத்தில்
உறு— முதலாயிரவாயில்கப்பட்டுக் கொண்டு
ஸ்ரீ கஜேந்தரன்பட்ட

துயர்— துக்கத்தை
தீர்த்த— நீக்கின
அதகன்— மிக்கஞ்ஞவன்
வந்து இப்பாதி பூர்வவத்.

வ்யா. ஒன்பதாப்பாட்டு. பதகமுதலை. பதகம்-கொடுமை. “கொடியவாய்மில்லாது” என்னக்கடவதிறே. “அதினவிடத்தினுக் கனுங்கியமுங்கியவாளை” என்னும்படி ஸ்ரீகஜேந்தராய்வாளை நோவுபடுத்தின கொடுமையைச் சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே, “பாதகம்” என்கிறத்தை, “பதகம்” என்று குறைத்துக்கிடக்கிறதாய்-பாதகத்தை புடைத்தான முதலை பென்னவுமாம். அதாவது-சாபோபஹதமாய் வந்து கிடந்ததிறே. இம்முக்கத்தாலே தன் னுடைய சாபமோசுதமென்று அறிகையாலே தன்கார்வலித்தியளவும் இவன் காலைப்பிடித்த பிடி நழுவுகிறதென்றபடி. வாய்ப்பட்டகளிறு. அதன்வாயிலே அசப்பட்ட யானையானது. தன்னிலமல்லாமையாலே ஒரு நீர்ப்புழுவின்கையிலே யகப்பட்டதாய்த்து. வெளிநிலமாய்க் இதின அருகுமாய்ப்பாடினதிறேயது.

கதறியிப்பாதி அதினவாயிலே யகப்பட்டவிடத்தில் “நம்முடைய பலத்தாலேதன்னிக் களையெறுகிறோம்” என்று (௧) “மஜகுகவுட்கெ தீரே முரவ ருக்கவடிகெ செவெ” என்கிறபடியே ஆயிரம் தேவஸம்வத்தஸாம் அது நீருக்கிழுக்க, தான் கணக்கிழுக்கச் சென்ற விடத்திலே, அதுக்குத் தன்னில மாகையாலும் அபிமத வித்தியாலும் “முழுவளிமுதலை” என்னும்படி பலமதிகையித்து, தனக்குத் தன்னிலமல்லாமையாலும் அபிமதாலப்பத்தாலும் பலம் கண்ணாய், துதிக்கை முழுத்துப்படியாகையாலே “இனி நம்மார் செய்யலாவ தொன்றுமில்லை” என்று (௨) “வரகாவலகாவதெந் தநலவஉவிதுபகி லு” என்கிற படியே அத்தகையில் ஸர்வேச்சுவரையே தனக்கு ரக்ஷகனாக நினைத்து, தன்கையையெடுத்து அஞ்சலிபண்ணி, தன்னுரத்தியெல்லாம் தோற்றும்படி கூப்பிட்டுக்கொண்டு, எனக்கு நிர் வாஹகனாவனையென்று பலகாலும்சொல்ல, “நாராயண! ஓ!மணிவண்ண! நாகணபாய! வாராய” என்று கூப்பிட்டானாகவருளிச்செய்தார் திருமங்கையாழ்வார்; இவர் “என்கண்ணு ஈண்ணு” என்று கூப்பிட்டானாக வருளிச்செய்தார்; (௩) “உருவதி க-கூடக-கூடக-தி தி-வெடிகு” என்று கொண்டு “ஆதிமுலமே” என்றுகூப்பிட்டானாக பெளரணிகர் சொன் னுர்களிறே. இவை தன்னில் சேரும்படி பென்னென்னில்; “முலம்” என்கிறவிடத்தில் ஆலா தாரண கிசுரஹ கிசிஷ்டனான ஆகாரத்தை நினைத்துக் கூப்பிட்டானாகையாலே, அதுக்கு பர் யாய சப்தங்களைப்பிட்டு ஆழ்வார்களருளிச்செய்தார்களாகையால் எல்லாம் சேரக்குறையிலே.

உதவியிப்பாதி. இந்த ஆர்த்தத்தவநி திருச்செய்யப்பட்டபோதே திருப்படுக்கையில் நின்றுப் பதறியெழுந்திருந்து (௪) “குகனிகு உவகூவதி உவகி உவகூபி” இப்பாதிப் படியே ஸேவைமுதலியார் திருக்கைகொடுக்கவும்பற்றாமல் திருவடிநிலைகோத்து எழுந்தருளு கையுமின்றிக்கே, வெறும்தறையிலே பத்தெட்டிப்பட்ட பதற்றத்தைக்கண்டு “இதுக்கடி யென்” என்றுயப்பட்டு திவ்யார்த்தபேரம் கைநெரிக்க, பெரியதிருவடியைப் பண்ணெய்து

(௧) “கஜ ஆகர்ஷதே திரே க்ரஹ ஆகர்ஷதே ஜலே,”

(௨) “பரமபதமாபந்நோ மஸா கிந்தயத்தரிப்.”

(௩) “முலேதி முத்த பதமாஸபதி த்விபேந்திரே.”

(௪) “அதந்தரி தசமுபதி ப்ரஹிதஹஸ்தம்.”

ஊறப்பெருமல், வெறுப்புறத்திலே மேற்கொண்டு, “அந்த ஆர்த்திக்குவகைவனும” என்று மகன்னைப்பற்ற அவனைப் பேரரித்துவிரைய நடத்திக்கொண்டுசென்று, அந்தப் பொய்கையில் முதலிலினைகையிலே யகப்பட்டு ஸ்ரீகஜேந்தரன்பட்ட அகிமாத்தா ிக்கத்தைப்போக்கின. ஸ்ரீகஜேந்தரனுக்கு துக்கமாவது (9) “நாஹங்கெவையாஸுரஸு சூணாபுரீய- வயாரு ௧ | 1 காலகஜேந்தர நய வாயுபொருவிபுக-ஹெரு” என்கிறபடியெ-கையிற்று, செவ்வியழியாமல் திருவடிகளிற்சாத்தப் பெறுகிறேனெனனுமது. அதற்கு. மிடுக்கன். இப்படி ஆச்சரித ரகணம்பண்ணின சத்திவிசஷத்தைச் சொல்லுகிறது. வந்தப்பூச்சிகட்டுகின்றான்.

சூ.—வல்லாளர்வங்கைமலங்கச் சரந்துரீத
வல்லாளனை விட்டுசித்தன்விரித்த
சொல்லார்த்தவப்பூச்சிப் பாடலிவைபத்தும்
வல்லாளபோய்வைகுந்த மன்னிநுட்பர. ம.

பதவுரை.

வல்ல ஆள்— வலிய ஆள்களையுடைய
இலங்கை— லங்காபுரியானது
மலங்க— கலங்குப்படி.
சரம்— பாணங்களை
தூரந்த— ஏனை
வில் ஆளனை— வில்லை ஆண்டவனை
விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்
வி.ரித்த— பாப்பி அருளிச்செய்த வையாய்
சொல்லார்த்தசொற்களால்கிறைந்திருப்பதாய்

அப்பூச்சி— அப்பூச்சி விஷயமான
பாடல்— பாட்டுக்களாயிருக்கிற
இவைபத்தும்— இப்பத்தையும்
வல்லார்— அதிகரிக்கவல்லவர்கள்
போய்— பாக்ரதிமண்டலத்தைக் கடந்து
போய்
வைகுந்தம்— ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே
மன்னி இருப்பார்— பொருந்தியிருப்பார்கள்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. வல்லாளர்வங்கை. வலிய ஆள்களை யுடைத்தாகையாலே ஹ்ருவால் அடக்கவொண்ணாத பரிகாசகட்டுடைத்தான லங்கையானது. ராவனை மதிக்கும் யுபபான ஆண்டிள்கள் வரத்திக்கிறவிரிதே. மலங்க. செருப்பும் தேவாரமும் ஒக்கக்கட் டு.ப் போக்கிடந்தேடி மலங்குப்படியாக. சரந்துரீதவல்லாளனை. திருச்சரங்களை மேன் தேமலும் நடத்தின வில்லையுடையவனை. இத்தால்-சசுவரத்தவட்டார லன்றிக்கே, அவதாரத் தூக் கதருணமாகநின்ற அம்பாலே அவ்வுரையடர்த்த ஆண்டிள்கைத் தனத்தைச் சொல்லுகிறது. இத்திருமொழி கர்ஷணவதார விஷயமாயிருக்க, நிகமத்தில் இப்படியருளிச் செய்கது, அவ்வவதாரத்துக்கும் இவ்வவதாரத்துக்குமுண்டான இயத்தைப்பற்றவிறே. “வன் காணடையங்கண்ணன்” என்று இந்த இயம் கீழும் சொல்லப்பட்டதிறே.

விட்டுசித்தன்விரித்த. பெரியாழ்வார் விலத்திரணவருளிச் செய்தவையான. சொல் லார்த்தரித்தபாதி, சொல்லிரப்பத்தைபுடைந்தாய் அப்பூச்சிவிஷயமான பாட்டுக்களாயிருக்கிற விப்பத்தையும் ஏதேனு மொருபடிவல்லவர்கள். சொல்லார்த்தவென்றது- அதிகரிப்பார்க்கு

(க) “நாஹம் களேபுரன்யாஸ்ய த்ரானாத்தம் மதுஸூதந”-கரஸ்த்த கமலார்ப்யேவ பா.தயோ ரப்பிதம்ஹேரி.”

இதனத்தத்தில் போகவேண்டி, சப்தாஸத்தானே அமைபுமென் னும்படியிருக்கு மென்னவு மாய். வல்லாரென்றது-ஸாபீர்ப்பமாக வல்லாரென்னவுமாய். போயித்யாதி. இதனுடைய வ்ய வஸாயமே ஹேதுவாக அச்சிராதி மார்க்கத்தாலேப்பாய் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே யவநையதுப வித்து மங்களாசாஸனம் பண்ணிக்கொண்டு யாவத்காலமு மிருக்கப்பெறுவர். ... 00.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளை சரணம்.

அடிவரவு.—மெச்சு மலை கா யிருட்டுச் சேப்பூண்ட செப்புத் தத்துக் கோங்கை பதகம் வல்லா எரவணை.

ஆக - திருமொழி, 00-க்கு, பாட்டு-ககரு.

அ. ஆழ்வார்களுள்ளாரும் கர்ஷ்ணாவதார ப்ரவணராபிருந்தார்த்ரவையாகிலும், அவர் களுள்ளாரையும் போலன்றிக்கே, கர்ஷ்ணாவதாரத்திலே அதிப்ரவணராய், அவ்வவதார ரஸா துபவத்துக்காக கோபஜம்மத்தை ஆஸ்த்தாஸம்பண்ணி, “ போகத்தில் வழுவாத புதுவை யர்னோன்” என்கிறபடியே அவ்வவதார ரஸமுள்ளதெல்லாம் அதுபவிக்கிற வராகையாலே, முதல் திருமொழியிலே - அவன் அவதரித்த மையத்தில் அங்குள்ளார்செய்த உபலாசன விசேஷங்களையும், அநந்தரம், யசோதைப்பிராட்டி அவனுடைய பாதாதி கேசார்தமான அவயவங்களி லுண்டான வழுகை ப்ரத்யேகம் ப்ரத்யேகமாகத் தானதுபவித்து, அதுபூஷு ள்களையும் தான் அழைத்துக்காட்டினபடியையும், அநந்தரம், அவன் அவனைத் தொட்டிலிலே ற்றித் தாலாட்டினபடியையும், பிறகாலமாயிருக்க, தக்காலம்போலே பாவராபரகர்ஷ்த்தாநின் யசோதாதிசுருடைய ப்ராப்தியையும் வ்நேஹத்தையு முடையராய்க்கொண்டு தாமதுபவித்து அநந்தரம், அவன் அம்புலியை யழைக்கை, செங்கீரையாமுகை, சப்பாணிகொட்டுவை, தவார் னடைநடக்கை, அச்சேவென்றும், புறம்புல்குவானென்றும், யசோதைப்பிராட்டி அபேகதி க்க முன்னுப்பின்னும் வந்தணைக்கையாகிற பாலசேஷடிதங்களை, (க) தப்பாவயுத்தராய்க் கொண்டு அடைவே அதுபவித்துக்கொண்டுவந்து, கிழத்திருமொழியிலே-அவன் திருவாய்ப் பாடியிலுள்ளாரோடே அப்பூச்சிகாட்டிலிணையாடின சேஷடி தத்தையும் தக்காலத்திலே அவன் அதுபவித்துப் பேசினார்போலே தாமும் அதுபவித்துப்பேசி ஹர்ஷ்டரானர்; இனி, அவன் ஸீலா வ்யாபாரசார்த்தமும் முகையுண்கையையும் மறந்து நெடும்போதாக்ககிட்டு உறங்குகை யாலே “ உண்ணப்பிள்ளைவைத்தாயறியும்” என்கிறபடியே யசோதைப் பிராட்டி அத்தை யறிந்து, “ அம்ம முண்ணத்துபிலெழாயே ” என்று அவனை பெழுப்பி, நெடும்போதாக்க முகையுண்ணுமே கிடந்தமையை அவனுக்கறிவித்து, நெறித்துப்பாய்கிற தன் முகைகளை யுண்ணவேணுமென்று அபேகதித்து, அவன் இறயத்திருந்தவனிலும் விடாதே கிர்ப்பந் தித்துமுகையூட்டின ப்ரகாரத்தை, தாமதுபவிக்க வாசைப்பட்டு, (க) தப்பாவயுத்தராய்க்கொண்டு அவனை அம்ம முண்ண வெழுப்புகை முதலான ரஸத்தை யதுபவித்துப்பேசி ஹர்ஷ்ட ராகிறார் - இத்திருமொழியில்.

(உ) த்ராவயுத்த.

மு.—அரவணையா யாயரேறே யம்முண்ணத் துயிலேழாயே
 இரவுமுண்ணு துறங்கிநீபோ யின்றமுச்சி கொண்டதாவோ
 வரவுங்காணேன் வயிறைசந்தாய். வனமுலைகள் சோர்ந்துபாயத்
 திருவுடையவாய்மடுத்தத் தினைத்துதைத்துப் பருகிடாயே. க.

பதவுரை.

அரவு— திரு அனந்தாழ்வானை
 அணையாய்— படுக்கையாகவுடையனாப்
 ஆயர்— இடையர்களுக்கு
 ஏறே!— தலைவனானவனே!
 அம்மம் உண்ண— முலைப்பாறுண்ண.
 துயில்— திருப்பள்ளியில் நின்றும்
 எழாய்— எழுந்திருக்கவேணும்;
 நீ— நீ
 இரவுப்— நேற்றுராத்திரியும்
 உண்ணுது— முலையுண்ணுமல்
 உறங்கி போய்—உறங்கிப்போனதுமன்றிக்கே
 இன்று— இன்றைக்கும்
 உச்சி கொண்டது— நடுப்பகலாயிற்று;
 வரவும் காணேன்— (நீயாக எழுந்திருந்து
 அம்முண்ண வேணுமென்று) வந்த
 படியும் கண்டிலேன்,

வயிறு அசைந்தாய்— (அபேகைப் பிள்ளை
 பென்ன லொண்ணுதபடி) வயிறு
 தளர்ந்திரா நின்றாய்,
 வனம் முலைகள்— அழகியமுலைகள்
 சோர்ந்து பாய— பால் சோரிந்து பாயும்
 படியாக
 திரு உடைய— அழகு பொருந்திய
 வாய்— திருப்பவளத்தை
 மடுத்து— வைத்து
 தினைத்து— காலித்து
 உதைத்து — கால்களா லெண்ணுடம்பி
 லுதைத்துக் கொண்டிருந்து
 பருகிடாய்— பாரம் பண்ணவேணும்,
 (ஆல், ஓ, ஏ, - இவை அசைச்சொற்கள்.)

வ்யா. முதற்பாட்டு. அரவணையித்யாதி. மென்மை, குளிர்ந்தி, நார்ப்பம் தொடக்கமா
 னவற்றைப் பார்த்தியாகவுடைய திருவனந்தாழ்வானைப்படுக்கையாகவுடையனாயிருந்துவைத்து
 (க) “நாமவாருகே-ஹுபுமொ” என்கிறபடியே அப்படுக்கையை விட்டுப் போ
 ர்து அவதீர்ணனாய் ஆயர்க்குப் ப்ரதானனவனே. அப்படுக்கையாய்ப்பாலே பள்ளிகொண்டு
 போந்தவாலையையோ ஆயரோருனவிடத்திலும் படுக்கைவிட்டுமூர்ந்திராதே பள்ளிகொள்ளு
 கிறதா? அவன்தான் இதர ஸஜாதியினு பவதரித்தால் “சென்றால் குடையாம்” என்கிற
 படியே (உ) சந்தாதுவர்த்தியாய் அடிமைசெய்யக்கடவ திருவனந்தாழ்வானும் அவனுடைய
 அவஸ்த்தா தருணமாகப் பள்ளிகொள்வதொரு திருப்படுக்கையான வடிவைக் கொள்ளக்கூடு
 மிறே. ஆகையால் அங்குண்டானஸுகமெல்லாம் இங்குண்டாயிருக்கும்மிறே கண்வளர்ந்தருளு
 கிறவனுக்கு அம்முண்ணத்துயிலேழாயே. “முலையுண்ண” என்னுதே, அம்முண்ண வென்
 மது - சைச்சவா தருணமாக அவன்சொல்லும் பாசா மதுவாகையாலே. துயில்-கித்திரை. எழு
 கையாவது - அது குலைந்தெழுந்திருக்கை. எழா பென்விறது - எழுந்திருக்க வேணுமென்
 கிற ப்ரார்த்தனை. இரவுயித்யாதி. நீ ராத்திரியுண்ணுதே யுறங்கி, அவ்வளவுமன்றிக்கே இன்
 றும் போது உச்சிப்பட்டது. ராத்திரி ஆலைத்தலாலே கிடந்துறங்கினால் விடிந்தாற்றுகிறது
 முண்ணவேண்டாவோ; விடிந்தவளவேயோ; போது உச்சிப் பட்டதுகாண். ஆலும் ஓவு

மாநீடு ஆய்யாபிராணம் விஷாதாஃசய ஸ்ஞ்சகம். வரவித்யாதி. நீயாக வெழுந்திருந்து அம்மமுன்னா லேவனுமென்று வரவும் கண்டிலேன்; அபேகைப் பில்லையென்ன வொண்ணுத படி வயிற்றுத நார்த்திராநின்றாய். வன்முலைகள்கோந்துடாய். வன்படி- அழகும், பேருமையும். முலைகளானவையுன்பக்கல் ஸ்நேஹத்தாலே நெறித்து, பால் உன்னடங்காமல் வடிந்து பாக்க. உனக்குப் பசியுண்டாயிருக்க, இப்பால் இப்படி வடிந்துபோக உண்ணுதொழிவதே! என்று கருத்து. திருவுடையாய்மதேது அழகிய திருப்பவளத்தையிடுத்து. திரு- அழகு- இவ்வவாமுலைபிலே உன்னுடைய திருவுடையகாபை அபிநிவேசம் தோற்ற மடுத்தது. தினைத் தித்யாதி. முலைபுண்கிற ஹர்ஷத்தோற்ற கர்ஷித்துக் கால்களாலே பென்னுடையபிலே யுததத்துக் கொண்டிருந்து உண்டிடாய். பருகுநல் பாசம்பண்ணுதல். க.

பு. — வைத்தெய்யுங்காய்க்கப்பாறும் வடிதயீரு நறுவெண்ணெயும்
இத்தனையும் பெற்றியே எம்பிரான்! நீபிறந்தபின்னை
எத்தனையும் செய்யப்பெற்று யேதுஞ்செய்யேன் கதம்படாதே
முத்தனையு முறவஞ்செய்து மூக்குறிஞ்சி முலையுணையே. உ.

புதுவரை.

எம் பிரான்! — எனக்கு ஸ்வாமியானவனே!
நீ பிறந்தபின்னை — நீ எனக்குப் பிள்ளை
யாக வந்து பிரந்ததற்குப்பின்பு
வைத்த செய்யும் — உருக்கிவைத்த செய்யும்
காய்ந்த பாலும் — காய்ச்சின பாலும்
வடி தயிருந் — கட்டியாகத் தோய்த்ததயிரும்
நறு வெண்ணெயும் — மணம்மிக்க வெண்
னெயும்
இத்தனையும் (ஆகிய) இவற்றிலொன்றும்
பெற்று அறிவேன் — பெற்றறியவில்லை
எத்தனையும் — உனக்குத் தோன்றின படி
யெல்லாம்

செய்ய பெற்றாய் — செய்யக்கடவை,
ஏதும் செய்யேன் — நானுள்ளிப் பிடித்த
வடித்தல் முதலியவைபொன்றும் செய்
யக் கடவேனல்லென்;
கதம்படாதே — நீ கோபியாதேகொள்;
முத்து அணைய — முத்துப்போன்ற
முறவல் செய்து — ஸ்மிதம் பண்ணிக்
கொண்டு
மூக்கு உறிஞ்சி — மூக்காலே உரோசிக்
கொண்டு
முலை உணும் — முலைப்பாறுண்ண வேணும்

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. வைத்தவித்யாதி. பழுதற வருக்கிவைத்த செய்யும், செறிவுறக்காய்ந்த பாலும், நீருள்ளது வடித்துக் கட்டியாயிருக்கிற தயிரும், செவ்வையிலே கடைத்தெடுத்த நறுவிய வெண்ணெயும். எம்பிரான் நீபிறந்தபின்னை - இத்தனையும் பெற்றியேயேன். என்னுடைய நாயனே! நீ பிறந்தபின்பு இவைபொன்றும் பெற்றறியேன். அன்றிக்கே, இத்தனையுமென்று ஏகதேசமு மென்றபடியாய், இவற்றில் அல்பமும் பெற்றறியே. நென்னுதல். இப்படி பென்னைக் களவேற்றுவதே! என்னைப் பிடித்தல் அடித்தல் செய்ய வன்றோ நீ இவ்வார்த்தை சொல்லிற்றென்று குறித்து; எத்தனையும் செய்யப்பெற்றாய். உனக்கு வேண்டினதெல்லாம் செய்யக்கடவை. ஏதுஞ்செய்யேன் கதம்படாதே. நான் உன்னைப் பிடித்தல் அடித்தல் ஒன்றும் செய்யக்கடவேனல்லென், நீ கோபிக்க வேண்டா. கதம்பகோபம். முத்தனையித்யாதி. முத்துப்போலே யொளி விடாநிற்கும் முறவலைச்செய்து.

அதாவது- கோபத்தைத் தவிர்த்து ஸ்மிதம் பண்ணிக் கொண்டென்னை. மூக்குறிஞ்சி முலையுணையே. முலைக்கேழ முழுது முக்காலே யுரோசியிருந்து முலையையமுதுசெய்யாய், உ.

மு.—தந்தம்மக்க ளமுதுசென்றும் ருய்மராவார் தரிக்ககில்லார்

வந்துநின்மேற் பூசல்செய்ய வாழவல்ல வாசுதேவா!

உந்தையாருள் றிறத்தரல்ல சூன்கைநானென் றுரப்பமாட்டேன்

நந்தகோப னணிசிறுவா! நான்கரந்த முலையுணையே. ந.

பதவுரை.

தம் தம்— தங்கள் தங்களுடைய

மக்கள்— பிள்ளைகள்

அமுது சென்றால்— அமுது கொண்டு போனால்

தாய்மார் ஆவார்— அவர்களுடைய தாயா ரானவர்கள்

தரிக்க கில்லார்— பொறுத்திருக்க மாட்டார்கள் [கில்லார்- ஸமர்த்தைகளாக மாட்டார்கள்.]

வந்து— ஊரார் தங்கள் பிள்ளைகளைப்பிடித்துக் கொண்டு வந்து

நின்மேல்— உன்மேல்

பூசல் செய்ய— சண்டையிட

வாழவல்ல—இதுவே வாழ்ச்சியாயிருக்கவல்ல

வாசுதேவா! — ஸ்ரீ வஸுதேவர் திருமகனான கண்ணனே!

உந்தையார்— உன் தம்ப்பனார்

உன் திறத்தர் அல்லர்— உன் சேஷ்டைகளை நோக்குந் தன்மையை யுடையரல்லர், நான்— நானே

உன்னை— பெருந்தீம்பனான உன்னை

ஒன்று— ஒருபடியாகவும்

உரப்ப மாட்டேன்— நியமிக்க வல்லளல்லேன் (அவைபெல்லாம் கிடக்க;)

நந்த கோபன்— நந்த கோபருடைய

அணி சிறுவா!— அழகிய பிள்ளாய்!

நான் கரந்த— (இப்போது) நான் கரந்த

முலை உணாய்—முலைப்பாலை உண்ணவேணும்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. தந்தமித்பாதி. ஊரில் பிள்ளைகளோடே விளையாடப் புகுந் கால் எல்லாரையும் போலன்றிக்கே, நீ அவர்களை அடித்துக் குத்தி விளையாட நின்றாய்; இப்படி செய்யலாமோ, தந்தம் பிள்ளைகள் அமுது சென்றால் அவர்கள் தாய்மாரானவர்கள் பொறுக்கமாட்டார்கள். வந்துநின்மேல் பூசல் செய்ய, அவர்கள் தங்கள், தங்கள் பிள்ளைகளையும் பிடித்துக்கொடுவதை உன்மேலே நீ சிறுகிட்டுப் பிணங்க. வாழவல்ல, அதில் ஒரு சற்று மிளிப்பின்றிக்கே ப்ரியப்பட்டு இதுவே போகமாக இருக்கவல்ல. வாசுதேவா, வஸுதேவ புத்ரனாவனே, பசுவின் வயிற்றிலே புனியாயிருந்தாய்!, உந்தையாரித்யாதி. உன் னுடைய தம்ப்பனானவர் உன்னிடையாட்ட மிட்டெண்ணார், உன்னை சிறுத்து வளர்க்கா ரென்றபடி, உன்னையித்யாதி. தீம்பனான வுன்னை அபலைவான நான் ஒருவழியாலும் தீர நியமிக்கமாட்டேன். நந்தகோபனணிசிறுவா. ஸ்ரீநந்தகோபர்க்கு வாய்த்த பிள்ளாய்!, அணி-அமுது. இவன் தீம்பிலே உளைந்து சொல்லுகிறவார்த்தை. நான்கரந்தமுலையுணையே. அவையெல்லாம் கிடக்க; இப்போது நான் கரந்தமுலையை அமுது செய்யாய். ... ந.

மு.—கஞ்சன்றன்னுற் புணர்க்கப்பட்ட கள்ளச்சகலே கலக்கழியப்

பஞ்சியன்னன் மெல்லடியார் பாய்ந்தபோது நொந்திமேன்ற

† முழுது- முட்டி. ‡ சிறு- சண்டை.

அஞ்சினேன்காண்மரிகோவே! யாபர்கட்டத் தளவன்றாலோ
கஞ்சனையுன் வஞ்சனையால் வலைப்படுத்தாய்! முகையுனையே. சு.

பதவுரை.

அமரர் கோவே!— தேவா திராஜனே!
கஞ்சன் தன்னால்— (உன்மேல் கறுவா
நின்ற) கம்ஸனாலே
புணர்க்கப்பட்ட— (உண்ணாவிவதற்காக) கற்பிக்கப்பட்ட
கள்ளம்— கீர்த்ரிமமான
சகடு— சகடமானது
கலக்கு அழிய— வந்திபந்தங்கள் குலைந்து
உருமாய்ந்து போம்படி
பஞ்சி அன்ன— பஞ்சுபோலே
மெல்— மீதுவான
அடியால்— திருவடிகளாலே
பாபந்தபோது— உதைத்தகாலத்திலே
நொந்திடம் என்று— நொவுண்டாருமென்று

அஞ்சினேன் காண்— பயப்பட்டேன் காண்;
ஆயர் கூட்டத்து அளவு அன்று— நான்
பயப்பட்டது இடையருடைய திரள்
பயப்பட்ட வளவல்ல;
ஆல் து!— ஐயோ!
கஞ்சனை— உன் விஷயத்தில் வஞ்சனைகளைச்
செய்த கம்ஸனை
உன் வஞ்சனையால்— நீ அவன் விஷயத்தில்
செய்த வஞ்சனையினாலே
வலைப்படுத்தாய்!— தப்பாதபடி அகப்படுத்தி
முடித்தவனே!
முகை உனாய்.
நீ “பஞ்சி” என்கிறவிது “பஞ்சு”
என்பதற்குப் போலி.

வ்யா. நாலாம்பாட்டு, கஞ்சனித்யாதி. உன்மேலே கறுவதலைபுடையனான கம்ஸ
னாலே உன்னை கலிகைக்காகக் கற்பிக்கப்பட்ட கீர்த்ரிமமான சகடமானது. அஸுராவிலுட
மாய் வருகையாலே— கள்ளச்சகடென்கிறது. கலக்கழிய. “தளர்ந்தும் முறிந்தும் உடல்
வேறுகப் பிளந்துயி” என்கிறபடியே கட்டுக்குலைந்து உருமாய்ந்து போம்படியாக, பஞ்சி
யித்யாதி. பஞ்சுபோலே மீதுவான திருவடிகளாலே உதைத்தபோது ‘திருவடிகள் கோம்’
என்று பயப்பட்டேன் காண். அமரர்கோவே. தேவர்களுக்கு கீர்வா ஹகனானவனே. உன்
னைக்கொண்டு தங்கள் விரோதினாய் போக்கி வாழவிராக்கி வவர்கள் பாக்யத்தாலேயிறே
உனக்கொரு நேரவு வாராமலிருந்ததென்கை. ஆயர்கூட்டத்தளவன்றாலோ, ஆயருடைய திரள்
அஞ்சினவளவல்லகாண் நானஞ்சினபடி. ஆல், து என்றவை விஷாதஸூசகான அவ்யயங்
கள். கஞ்சனையித்யாதி. உன் திறத்திலே வஞ்சனைகளைச் செய்த கம்ஸனை நீ அவன் திறத்திற்
செய்த வஞ்சனையாலே தப்பாதபடி அகப்படுத்தி முடித்தவனே. முகையுனையே. இப்போது
முகையை பழுதுசெய்யவேணும்.

மு.—தீயபுத்திக் கஞ்சனுன்மேற் சினமுடையன் சோர்வுபார்த்து

மாயந்தன்னால் வலைப்படுக்கில் வாழ்கில்லென் வாசுதேவா!

தாயர்வாய்ச்சோற் கருமங்கண்டாய் சாற்றிச்சோன்னென் பேரிகவேண்டா

ஆயாபாடிக்க கணிவிளக்கே யமர்ந்துவந்தென் முகையுனையே. ரு.

பதவுரை.

வாசுதேவா!— வஸு தேவபுத்ரனான கண்
ணனே!
தீய புத்தி— துஷ்டபுத்தியையுடைய

கஞ்சன்— கம்ஸனுனவன்
உன்மேல்— உன்மேலே [நின்றான்;
சினம் உடையன்— கோபமுடைய னாயிரோ

சோர்வு பார்த்து — நீ தனியே திரியுங்
காலம் பார்த்து
மாயம் தன்னால் — கபடத்தாலே
வலை படுக்கின் — (நடுவாதபடி) பிடித்துக்
கொண்டால்
வாழ கில்லேன் — (நான் பின்பு) ஜீவித்
திருக்கமட்டேன்
தாயர் — தாய்மாருடைய
வாய் சொல் — வாயால் சொல்லப்படுமது

கருமம் கண்டாய் — பிள்ளைகளுக்கு அவச்
யம் ஆதரிக்கத் தக்கதுகளின்;
சாற்றி சொன்னேன் — எல்லாருமறியும்படி
வெளிப்படையாகச் சொன்னேன்;
போகவேண்டா — நீ விளையாடேவதற்கும்
தனியனாய் எங்கும்போகவேண்டா;
ஆயர் பாடிக்கு — திரு ஆய்ப்பாடிக்கு
அணி விளக்கே! — மங்கள தீபமானவனே!
அமர்ந்துவந்து — பொருந்திவந்து
என் முலை உணராய்.

வ்யா. கீர்த்தாம்பரட்டு. தீய புத்திக் கஞ்சன். துர்ப்புத்தியான கம்ஸன். பிள்ளைக்
சொல்லியிறே. *மக்களதுவரைக்கல்லிடமோதின பாபிஷ்ட்டனிறே. உன்மேல்சினமுடை
யன். “தேவகியுடைய அஷ்டமகர்ப்பம் உனக்கு சத்ரு” என்று அசுரீரிவாக்யத்தாலே
சேட்டிருக்கையாலும், பின்பு துரக்கை சொல்லிப்போனவார்த்தையாலும் “நமக்கு சத்ரு
வானவன் கைதப்பிப்போய் நம்மால் கிட்டவொண்ணாத ஸ்த்தலத்திலே புருந்தான், இவனை
பொருவழியாலே ஹிம்ஸித்தாய்விடும்படியென்” என்றிருக்கையாலும், உன்னுடையமேலே
பிசவும் க்ரோதமுடையவன். சோர்வுபார்த்து. அழிச்சுப்பார்த்து. அதாவது - நீ அஸஹாய
னாய்த் திரியும் அஸ்வலம் பார்த்தென்கை. மாயத்தன்னால் வலைப்படுக்கில். உன்னை நலிகைக்
காக மாயாபூதிகளான ஆணூர்பர்க்கினை திரியக்கூடியும் ஸ்த்தவரமாயு முள்ள வடிவுகளைக்
கொண்டு நீ வ்யாபரிக்கும் ஸ்த்தலங்களிலே நிற்கும்படிபண்ணி, நீ அபிரயாமல் வஞ்சகத்தாலே
நடுவாதபடி பிடித்துக்கொள்ளில். வாழ்கில்லேன். நான் பிள்ளை ஜீவித்திருக்க சூதையால்
லேன்; முடிந்தேவிடுவன். வாகதேவா. உன்னுடையபிறே ஸாதவனாவ்வரும் கிழைப்பட
வேண்டிற்று. தாயரித்தாயி. தாய்மார்கொல்லு காரியங்களான். அதாவது - உத்தேசப்பதை
யாலும் பரிவாலும் தாய்மார் வாக்கால் சொல்லுவது பிள்ளைகளுக்கு அவச்யகரணியங்கொண
ன்கை. சாற்றிச்சொன்னேன் போகவேண்டா. இதுதன்னைக் + குன்னாங்குருச்சியாக வன்றிக்கே
எல்லாருமறியும்படி. பரஸித்தமாகச்சொன்னேன்; லீவார்த்தமாகவும் நீ தனித்து ஓரிடத்தில்
போகவேண்டா. ஆயர் பாடிக்கணிவிளக்கே. திருவாய்ப்பாடிக்கு ஒருமங்கள தீபமானவனே.
அணி - அழகு. இத்தால் எனக்கேயன்று, உனக்கொரு தீங்கு வரில் இவ்வூராக இருள்முடி
விடுங்கிடா பென்கை. அமர்ந்தித்தாயி. ஆனபின்பு, பரபரப்பைவிட்டு பரிஷிஷ்ட்டதனாய்வந்து
உனக்கென்று சரத்திருக்கிற முலையை யமுதுசெய்யவேணும்.

பு.—மின்னனைய நுண்ணிடையார் விரிசுமுன்மே னுழைந்தவன்மே

இன்னிகைக்கும் வில்லிபுத்தூ ரினிதமாந்தா யுண்ணைக்கண்டார்

என்னனோன்பு நோற்றாளுகோலோ விவனைப்பெற்ற வயிறுடையார்

என்னும்வார்த்தை பெய்துவித்த விருமகேசா முலையுனையே. க.

பதவுரை.

மின் அலை— மின்னலையொத்ததாய்
நுண்— ஸுக்ஷ்மமாயிராகின்ற

இடையார்— இடைப்பையுடைய வந்தீசனா
விடைய

* அவரும்— வஸுதேவரும். + குன்னாங்குருச்சி- ரஹஸ்யம்.

விரி— பரம்பின
குழல் மேல்— கேசபாசத்தின் மேலே
துழைந்த— மதுபாரார்த்தமாகப் படிந்த
வண்டு— வண்டுகளானவை
இன் இசைக்கும்— இனிதாக இசைக்கைப்
பாடா நிற்கிற
வில்லிபுத்தூர்— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரிலே
இனிது— திருவுள்ளம் பொருந்தி
அமர்ந்தாய்!— வர்த்திக்கிறவனே!
உன்னை கண்டார்— உன்னைப் பார்த்தவர்கள்

இவனை— ‘‘ லோகவிலக்துணை இவனை
பெற்ற வயிது உடையான்— பெற்றவயிற்றை
உடையவன்
என்னோரன்பு நோற்றான் கோல்து— (இதுக்
குடலாக) என்னதபஸ்ஸு பண்ணினானோ’’
என்னும் வார்த்தை— என்று புகழ்ந்துசொல்
தும் சொல்லி
எய்துவித்த— எனக்கு உண்டாக்கித்தந்த
இரும கேசா!— ஹர்ஷ கேசனே!
ஸ்ரீம உணாய்,

வ்யா. அரம்பாட்டு. மின்னித்யாதி. மின்னோடொத்த துன்னிய இடையையுடையவர்க
ளென்னுதல்; மின்னை ஒருவகைக்கு ஒப்பாகவுடைத்தாய், அவ்வளவன்றிக்கே, ஸ்ரீகுழலமான
இடையையுடையவர்க ளென்னுதல். விரிகுழல்மேல் ஸ்ரீகுழல்தவண்டு. விலத்தமான குழல்
மேலே மதுபாரார்த்தமாக அவகாழித்த வண்டுகளானவை. இன்னிசைக்குமித்யாதி. மதுபா
ரத்தாலே செருக்கியினியலிசைக்கைப் பாடாநிற்கும் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே, பரமபத்தியுள்
காட்டில் இனிதாகப்பொருந்தி வர்த்திக்கிறவனே. தாழ்ந்தார்க்கு முகக்கொடுக்கலான தேச
மாகையாலே திருவுள்ளம்பொருந்தி வர்த்திப்பது இக்கேசரிதே. பரமஸாம்பாபநர்க்கு முக
க்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கு மித்தனையிறே பரமபத்திதல்; இங்கு இரண்டும் வித்திக்குமே.
உன்னைக்கண்டா ரித்யாதி. காட்டிற் பிள்ளைகளைப்போ லன்றிக்கே, ருபருண சேஷடிதங்க
ளால் வயாவர்த்தனயிருக்கிற வுன்னைக்கண்டவர்கள், காட்டிலே பாக்யாநிகைகளாய் விலக்து
ணமான பிள்ளைகளைப் பெறுவாருமுண்டிறே. அவ்வளவன்றிக்கே, ‘‘லோகத்தில் கண்டா
பாத விலக்துணயத்தையுடைய விவனைப்பெற்ற வயிதுடையவன் இதுக்குடலாக என்ன நப
ஸஸைப் பண்ணினானோவென்று சலாகித்துச்சொல்லும் வார்த்தையை பெனக்குண்டாக்கித்
தந்த. இருமகேசா. கண்டவர்களுடைய ஸர்வேந்தரியங்களையும் வயக்த்பந்தரத்தின் போ
காதபடி உன் வசமாக்கிக்கொள்ளும் விலக்துணயத்தை யுடையவனே, முலையுணாயே. கூ.

பு.—பெண்ணாழ்வாழ்வார் நின்னோப்பாரைப் பெறுதமென்னு மாயையாலே

கண்டவர்கள் போக்கோழிந்தார் கண்ணிணையார் கலக்ககோக்கி

வண்ணோம்புங் குழலினுநன் வாயமுத மூண்ணவேண்டிக்

கொண்டுபோவான் வந்துநின்ற கோலிந்தா! நீமுலையுணாயே. எ.

பதவுரை.

பெண்டிர்— தந்தாமுடைய பர்த்தாக்கரு
க்கு பாரையகளாய்
வாழ்வார்— வாழாநின்றவர்களாய்
கண்டவர்கள்— உன்னைக் காணாநின்றவர்கள்
நின் ஒப்பாரை— உன்னைப்போன்றபிள்ளைகளை
பெறுதம் என்னும்— பெறவேனுமென்கிற
ஆசையாலே— ஆவசயாலே

போக்கு ஒழிந்தார்— கால் வாக்கிப் போக
மாட்டாதே நின்றவையிடார் கள்;
வண்டு உலாம்— வண்டுகள் படிந்து உலாவா
நின்ற
பு— புஷ்பம்சுளினுலென்றிக்கப்பட்ட
குழலினர்— குழலையுடையவர்கள்
கண் இணையால்— தங்கள் கண்களாலே

கலக்க நோக்கி— உன் திருமேனியின் ஸமு
தாய சோபையைப் பார்த்து
உன் வாய் அமுதம்— உனது வாசமீர்த்தத்தை
உண்ண வேண்டி— உண்ண விரும்பி
கொண்டு போவான்— உன்னைக் கொண்டு
போவதாக

வந்துகின்றார்— வந்திரா நின்றார்கள்
(ஆதலால்,
கோவிந்தா!— ஸர்வ ஸுலபனுனைன்னினே!

நீ முலை உணாய்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. பெண்டிரித்யாதி. ஸ்வபர்த்தாக்களுக்கு பார்வையாளாய் வர்த்
திப்பாராய் உன்னைக் கண்டவர்கள், உன்னைப்போலேயிருக்கும் பிள்ளைகளைப் பெறவேண்டு
மென்று மாணசபாலே கால்வாங்கிப் போகமாட்டாதபடியாய் கிட்டார்கள். வண்ணமும் பூங்க
குழலினார்— கண்ணிகளையால் கலக்க நோக்கி. பெருக்காற்றிலே இழியமாட்டாமல் கணாலிலே
தின்று ஸஞ்சரிப்பாராப் போலே, மதுவின் ஸம்ர்த்தியாலே உங்களே அவகாவிக்கமட்டா
வண்ணகனானவை! மேலேயின்று ஸஞ்சரிக்கும்படி பூவாலே அலங்கார்தபாண குழலியுண்டவா
கள் தங்களுடைய கண்களாலே உன்னுடைய ஸமுதாய சோபாதர்சனஞ் செய்து. கண்க்க
நோக்குகையாவது— ஓரவயவத்திலே உற்று நிற்கையன்றிக்கே, திருமேனியை யெங்குமெனக்
கப் பார்த்தாக. கீழ்— “பெண்டிர் வாழ்வார்” என்று - பக்கவகையாய் பர்த்தபாதத்தர்களாய்
புத்தரஸாபேகைகளானவர்களைச் சொல்லிற்று; இங்கு, வண்ணமும் பூங்குழலினாரென்று—
பாற்பத பெள்வகையாளாய் போகஸாபேகைகளானவர்களைச் சொல்லுகிறது. உன்னித்யாதி.
உள்வாகமீர்த்தம் புலிக்கவேண்டி. யுன்னை யெடுத்துக்கொண்டு போவதாக வந்து நின்றார்கள்.
கோவிந்தா, ஸர்வஸுலபனுனைன்னினே, உன் ஸௌலப்பத்துக்கு இது சேராத. நீ முலையுடையே.
அது வேண்டிபடபடியாகிறது, நீ இப்போது முலை யுண்ணவேணும். எ.

மூ.— இருமலைபோல லேதிருந்தமல்ல ரிருவாங்க மெரிசெய்தாயுன்
திருமலிந்து திகழ்மாள்வு தேக்கவந்தென் னல்துலேரி
ஒருமுலையை வாய்மேத் தொருமுலையை நெருடிக்கொண்டு
இருமுலையு முறைமுறையா ஏங்கியேங்கி யிருந்துதுயே. அ.

பதவுரை.

† இரண்டுமலைபோல்— இரண்டுமலைகள் போலே
எதிர்த்த— மல் பொருவதாக எதிர்த்துவந்த
மல்லர் இருவர்— சாணூர முஷ்டிகாகாதிரு
இரண்டு மல்லர்களுடைய

அங்கம்— சரீரத்தை
எரி செய்தாய்!— பயாக்கியாலே கொளுத்தி
விழுப்படி பண்ணினவனே!

உன்— உன்னுடைய
திரு மலிந்து— அமுத மிருந்து
திகழ்— விளங்காநின்ற
மாள்வு— மார்பானது
தேக்க— முலைப்பாலாலே நிறையுப்படி
வந்து என் அல்குல் ஏறி— என்மடியிலே
வந்தேறி

ஒரு முலையை— ஒரு முலையை

வாய் மடுத்த— திருப்பவளத்திலே வைத்து
ஒரு முலையை— மற்றொருமுலையை
நெருடிக்கொண்டு— திருக்கையாலே பற்றி
நெருடிக்கொண்டு

† இரண்டுமுலையும்— இரண்டு முலைகளையும்
முறை முறையா— மாறி மாறி
ஏங்கி ஏங்கி இருந்து— நடுவே நடுவே இளைத்
திளைத்திருந்து

உணாய்— உண்ணவேணும்.

† “இரண்டொன்றுயிரேக வல்வருமே”
என்னும் நன்னூற் சூத்திரங்கொண்டு “இரு
முலையும்” என்னும் பதத்தை “இரண்டு
முலையும்” என்று பிரித்தெழுதிற்று. இவ்
வாறே கீழும் மேலும் சுண்டுகொள்வது.

வயா. எப்பாம்பாட்டு. இராமையித்யாதி. வடிவின் பெருமைபாலும் திண்ணை
யாலும் இரண்டு மலைபோலே வந்து அறப்பொருவதாக வெளிர்ந்த சாணாபமுஷ்டிகாநிர்வீர
ண்டு மல்லருடையவும் சரீரமானது(க)பயாக்கியாலே(உ)தத்தமாய்விழும்படி. பண்ணினவனே.
உன்னித்யாதி. உன்னுடைய அழகுமிக்கு விளங்காநின்றன மார்வானது. மலிதல்-மிருது.
சுகழ்ச்சி- விளக்கம். அன்றிக்கே, திருவென்று- ரோட்டியைச் சொல்லுகிறதாய், அவனொ
ழுந்தருளி யிருக்கையாலே மிகவும் விளங்காநின்றன வுன்னுடைய மார்வென்னவுமாம்.
தேக்க. தேக்க. முலைப்பாலாலே நிறையும்படியாக. வந்தென்னல்குலேறி. என்மடியிலே
வந்தேறி. ஒருமுலையித்யாதி. ஒருமுலையைத் திருப்பவளத்திலே வைத்து ஒருமுலையைத்
திருக்கையாலே பற்றி நெருக்கிக்கொண்டு இரண்டு முலையையும் மாறி மாறி, பால் பரவின மி
ருதி திருப்பவளத்தில் அடங்காமையாலே நடுநடுவே இளைத்திளைத்து அமர்விரந்து அமுது
செய்யவேணும். அ.

மூ.—அங்கமலப் போதகத்தி லணிகொண்முத்தஞ் சிந்தினற்போல்.
செங்கமல முகம்வெயர்ப்பத் தீமைசெய்தீம் முற்றத்தாடே
அங்கமெல்லாம் புழுதியாக வளையுவண்டா வம்மலிம்ம
அங்கமரர்க் கமுதளித்த வமரர்கோவே முகையுனையே கூ.

படிவுரை.

அம்ம!— ஸ்வாமி!

அம்— அழகிய

கமலப்போது அகத்தில்—தாமரைப் பூவினிட

த்தில்

அணி கொள்— அமுது கொண்ட[அழகிய]

முத்தம்— முத்துக்கள்

சிந்தினற்போல்— சித்தினற்போலே

செம் கமலம்— செந்தாமரை மலர்போன்ற

முகம்— முகமானது

வெயர்ப்ப— குறுவெயர்ப்பு அரும்பும்படி

இம்முற்றத்தாடே—இந்த முற்றத்துள்ளின்று

தீமை செய்து—தீம்புகளைச் செய்து

அக்கம் எல்லாம்— உடம்பு முழுதும்

புழுதி ஆக— புழுதியாகும்படி.

லிம்ம— நிரந்தரமாக

அனைய வெண்டா— புழுதியனையாதேகொள்;

அங்கு— தூர்வாஸச் சாபத்தால் வருந்தின
அக்காலத்திலே

அமரர்க்கு— தேவர்களுக்கு

அமுது அளித்த— அமரத்ததைத் கடைந்

தெடுத்துக் கொடுத்த

அமர் கோவே!— தேவாநிராஜனே!

முகை உறும்.

வயா. ஒன்பதாம்பாட்டு. அங்கமலமித்யாதி. நிறத்தாலும் மணத்தாலும் செவ்விய
யாலும் விளங்குதாலும் அழகியதாயிருக்கும் தாமரைப்பூவினிடத்தில். போது புஷ்பம்.
அகம்- இடம். அணியித்யாதி. நிரம்பையாலும் ஒளியாலும் அழகை யுடைத்தான முத்துக்க
ளானவை சித்தினற்போலே. செங்கமலமித்யாதி. சிவந்து மலர்ந்த தாமரைப்பூப்போலே
யிருக்கிற திருமுகமானது குறுவெயர்ப்பு பரும்பும்படியாக. தீமைபித்யாதி. இம்முற்றத்துள்
ளே நின்று தீம்புகளைச் செய்து உடம்பெல்லாம் புழுதியாககிறாந்து புழுதி யனையவேண்டா.
அம்ம, ஸ்வாமி! பெண்ணுதல்; இவள் சேஷித தூர்சந்தால் வந்த ஆச்சரியோக்கியதல்.
லிம்மலித்யாதி. தூர்வாஸச் சாபோபஹ தராய் அமரர்கள் கையிலே யிடுபட்டுச் சாவாமைக்கு

மருந்து பெறுவதற்கு உன்னை வந்தாச்சரயித்த தேவர்களுக்கு, அத்தனையிலே வயிறு நிரம்ப அமுத்ததை யிடுகையாலே அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனாவனே. முலையுடையே, அப்போது அவர்களேபெண்களாக அது செய்தாற்போலே, இப்போது என்னுடைய வபேண்களாக நீ முலை யுண்களவேணுமென்கை.

மூ.—ஓடலோடக் கிண்கிணிக ளொலிக்குமோசைப் பாணியாலே பாடிப்பாடி வருகின்றாயைப் பற்பாப நென்றிருந்தேன் ஆடியாடி யசைந்தசைந்திட்டதனுக்கேற்ற கூத்தையாடி ஒடியோடிப் போய்விடாதே யுத்தமா! நீ முலையுடையே. ம.

பதவந்தர.

உத்தமா!— புருஷோத்தமனாவனே!

ஓட ஓட— மிகவும் பதறி ஓட கிண்கிணிகள்— திருவடிச்சதங்கைகள்

ஒலிக்கும்— த்வரிக்கிற

ஒசை— த்வரியாகிற

பாணியாலே— சப்தத்தாலே

பாடிப்பாடி— நிரந்தரமாகப் பாடிக்கொண்டும் அதனுக்கு ஏற்ற— அந்தப்பாட்டுக்குத் தகு

தியான

கூத்தை— ரீர்த்தத்ததை

அசைந்தசைந்திட்டு ஆடி ஆடி ஆடி— அதி கம்பீரமாய் அசைந்தசைந்தாடிக்கொண்டும் வருகின்றாயை— என்னை நோக்கி வருகிற வுணை

பற்பாபன் என்று— “ இவன் பற்பாபன் அன்றோ ” என்று

இருந்தேன்— ஆச்சரியப்பட்டுக்கொண்டிருந்தேன்,

(ஆனந்திப்பு.)

ஓடி ஓடி போய்விடாதே - ஓடியோடிப்போ நீ முலை உணாய். [காமல்]

வ்யா. பத்தம்பாட்டு. ஓடலோடவித்யாதி. நடக்கும்போது மெத்தென நடக்கையன்றிக்கே, பால்யத்துக் கிடான செருக்காலே பதறி யோடலோட, பாதச்சதங்கைகளான கிண்கிணிகள் த்வரிக்கும் த்வரியாகிற சப்தத்தாலே. பாடிப்பாடி- அதுனுக்கேற்ற கூத்தை- அசைந்தசைந்திட்டு-ஆடியாடி. அந்த பாட்டுக்குத் தகுதியான ரீர்த்தத்தை, திருமேனி யிடம் வலக்கொண்டு அசைந்தசைந்திட்டு நடக்கிற நடையாலே ஆடியாடி. கூத்தன் கோவலனிறே. நடக்கிற நடையெல்லாம் வல்லாராடினுற்போலேயேயிறே யிருப்பது. ஆகையால் விரைந்து நடந்துவரும்போது திருவடிகளிற சதங்கைகளினுடைய வோசைகள்தானே பாட்டாய், நடக்கிற நடையெல்லாம் ஆட்டமாயிருக்குமாப்த்து. அன்றிக்கே, கிண்கிணிகளொலிக்குமோசை தாளமாக, வாயாலே பாடிப்பாடி, அதனுக்கேற்ற கூத்தை அசைந்தசைந்திட்டாடியாடி. பென்று பொருளாகவுமாம். வருகின்றாயைப் பற்பாபனென்றிருந்தேன். இப்படி பெண்ணை நோக்கி வாராறின்றுள்ள வுணை “ கொப்புழி லெழுகமலப் பூவழகர் ” என்கிறபடியே வேறே ராபரணம் வேண்டாதே திருநாரிகமலந்தானே ஆபரணமாய்ப்பு. யிருப்பானொருவன்னிறே, இவனுக்கு வேறொரு பாட்டும் ஆட்டும் வேணுமோ, சதங்கையோசையும் நடையழகுந்தானே பாட்டுமொட்டொ யிருந்தபடியென! என்று ஆச்சரியப்பட்டிருந்தே நென்னுதல். அழிந்து கிடந்தத்தை யுண்டாக்குமவன்னிறே, நம்முடைய ஸத்தையைத் தருகைக்காக வருகிறோம். ன்றிருந்தேனென்னுதல். ஒடியோடியித்யாதி. இவள் சொன்னதின் சுருத்தறியாதே, “ இவள் நம்முடைய ரீரமைவாய் சொல்லாமல் ஸ்வாதந்தர்ய ப்ரகாசகமான மேன்மையைச் சொல்லுவதே! ” என்று மீண்டு ஒடிப்போகத் தொடங்குகையாலே, இப்படியாடித்

கொண்டு என் கைக்கெட்டாதபடி ஓடியோடிப் போய்விடாதே நீ புருஷோத்தமனாகையாலே ஆச்சரிதபரதத்தரணுகின்பு என்வசத்திலே வந்து என்முலையை யுண்ணவேணு மென்கிறான்.

அ. நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றற்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.—வாரணிந்த கொங்கையாச்சி மாதவாவண் ணென்றமாற்றம்

நீரணிந்த குவளைவாச நிகழ்நாறும் வில்லிபத்தூர்ப்

பாரணிந்த தொல்புகழான் பட்டர்பிரான் பாடல்வல்லார்

சீரணிந்த செங்கண்மான்மேற் சென்றசிந்தை பெறுவந்தாமே. கக.

பதவுரை.

வார் அணிந்த—கச்சாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட

[கச்ச-கஞ்சகம்.]

கொங்கை— முலைகளை யுடைய

ஆச்சி— தாயாரான யசோதைப்பிராட்டி

மாதவா:— “ ஸ்ரீபுரபுதியானவனை!

உண்— முலை உண் ”

[யை

என்ற மாற்றம்— என்று சொன்ன வார்த்தை

நீர் அணிந்த— நீருக்கு அலங்காரமாக அல

ர்ந்த

ருவளை— செங்கழுநீர்ப் பூவின்

வாசம்— வாஸகையானது

நிகழ்— ஒருபடிப்பட

நாறும்— பரிமளியா நின்றான்.

வில்லி பத்தூர்— ஸ்ரீவில்லிபத்தூருக்கு நிர்

வரஹகராய்

பார்— பூமிபடங்கலும்

அணிந்த— பரவினதாய்

தொல்— ஸ்வபாவவித்தமான்

புகழான்— கீர்த்தியை யுடைய

பட்டர்பிரான்— ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரி

பாழ்வார் அருளிச்செய்த

பாடல்— பாட்டுக்களை

வல்லார்தாம்— ஓதவல்லவர்கள்

சீர் அணிந்த— கல்யாணாகுணகணபூஷிதராய்

செம் கண்— சிவந்த கண்களையுடையனாய்

மால்மேல்— ஆச்சரிதர் திறத்தில் வ்யாமோஹ

முடையனான் எம்பெருமான் விஷயத்தில்

சென்ற சிந்தை— சென்ற மனத்தை

பெறுவர்— உடையராவர்கள்.

வ்யா. வாரணிந்த கொங்கையாச்சி. ராஜாக்களுக்கு அபிமதமான் தாவயங்களை பரிசாரகரானவர்கள் கட்டி இலக்கினை யிட்டு, கொண்டு திரியுமாபோலே, கர்ஷணனுக்கு போக்பயன்முலைகள் பிறர்கண்டபாதபடி கச்சாலே சேமித்துக்கொண்டு திரிகையாலே வாராலே அலங்கரித்தான் முலையையுடையவளான ஆய்ச்சியென்று சல்லாகித்துக்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார். மாதவா வுண்ணென்றமாற்றம். ஸ்ரீபுரபுதியானையாலே அவாப்த ஸமஸ்த காமனானவனை அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டுக்கிடாக முலை யுண்ணென்ற சப்தத்தை. நீரித்யாதி. நீருக்கல்லங்காரமாக அலர்ந்த செங்கழுநீரினுடைய பரிமளமானது ஒருபடிப்பட ப்ரகாசியாநின்றது. ஸ்ரீவில்லிபத்தூருக்கு நிர்வாஹகராய். பாரித்யாதி. பூமியில் ராஜாக்களில் பாதாநனானபாண்டியனும், ஜ்ஞாநாக்களில் பாதாநரான செல்வநம்பி தொடக்கமானவர்கள் எவ்வன்றிக்கே பூமியெங்கும் கொண்டாடுமபடி வ்யாப்தமாய், வந்தேநி யன்றிக்கே, ஆத்மாவுக்கு ஸ்வாபாதிக்கமான புகழையுடையராய் ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த பாடலை அப்பவீக்க வல்லவர்கள். சீரித்யாதி. ஆத்மகுணங்களாலே அலங்கரித்தனாய், அவ்வவசோபைக்குப் ப்ரகாசகமான சிவந்த திருக்கண்களை யுடையனாய், இவையிரண்டையும் ஆச்சரிதராதபிக்கும்படி அவர்கள் பக்கல் வ்யாமோஹத்தை யுடையனாய் பிறக்கும்மவன். விஷயத்தில், அண்

றிக்மே, சீர்தயா திக்கு - ஆச்சித பரதந்தர்பமாஹ ருணத்தாலே பலங்கர்தனாய், இந்நீர்மை
க்கும் மேன்மைக்கும் பரகாசகமான சிவந்த திருக்கண்களை யுடையனாய் ஸர்வஸ்மாத்தபரானு
யிருக்கிறவன் விஷயத்திலே பெயந்து பொருளாகவுமாம். சென்றவித்யாதி, பாடல் வல்லார்
தாம் செங்கண்மால் பக்கலிலே பொருபடிப்படச் சென்ற மரஸ்வை யுடைபவாவார். ௧௧.

பெரியவீயர் திருவடிசனே சரணம்.

அடிவரவு:—அரவணை வைத்த தந்தம் கஞ்சன் தீய மின்
பெண்ணிர் இடுமலை யங்கமல மோட வாரணி போய்.

ஆக - திருமொழி, ௧௧ - க்கு, பாட்டு- ௧௨௧.

தி. தீழிற்றிருமொழியிலே- இவனுடைய பால்பாதுருணம்க முலை யுண்கையை
ஹந்துகிடந்து உறங்குகிறவனை யெழுப்பி, முலையுண்ணவேணுமென்றபேஷித்து, அவன்
இருபுத்திருந்தவன்விதும் விடாதே பஹுமுகமாக நிர்ப்பந்தித்து யசோதைப்பிரட்டி முலை
யூட்டினயரகாரத்தை, அவளுடைய பர்ப்பதியையும் ஸ்நேஹத்தை யு முடையாரய்க்கொண்டு
தக்காலம்போலே அவனைக்குறித்துப் பேசி யதுபவித்து இனிபானார்; அவன் அவனுக்குக்
காதுருத்திக் காதுபெருக்கிக் காதுப்பணிகளுமிட்டதுபவிக்க வாசைப்பட்டு, காதுருத்து
கையாஹ உதல்வத்துக்கு ஊரில் பெண்களை பெல்லாம் அழைத்துவிட்டு, வந்தவர்களை ஸம்
பாவிக்கைக்கிடைய பதார்த்தங்களும் ஸம்பாதித்துவைத்து, “அவனைக் காதுருத்து” என்று
அழைக்க, அவன் “நோம்” என்று அஞ்சி, “மாட்டேன்” என்னச் செய்தேயும் அவன்
ஞ்சாதபடியான் வசங்களைச் சொல்லியும் அவனுக்கு அபிமதமான பதார்த்தங்களைக் காட்டி
யும் உடன்படுத்திக்கொண்டு காதுபெருக்கின பரகாரத்தை, தாரும் அவனைப்போலே அதுப
விக்கவாசைப்பட்டு, ததவஸ்த்தாபந்ராய்க்கொண்டு தக்காலம்போலே அவனைக்குறித்து ‘அப்
பரகாரங்களைப் பேசி யதுபவித்து பரிதாபிதா ரித்திருமொழியில். ... *.

மூ.—போய்ப்பாடுண்டி நினைக்கையுந் தாழ்த்தான் பொருத்திற் கஞ்சன்கடியன்
கர்ப்பாருயிலிலைக் கடல்வண்ண வுண்ணித்தனியே போடுங்குந்திரிதி
பெய்ப்பால் முலையுண்ட பித்தனே கேசவமீய் யுண்ணக்காதுருத்த
ஆய்ப்பாலர் பெண்கேளெல்லாரும் வந்தாரண்டக்காய் திருத்தினைவைத்தேன். க.

பதவுரை.

பாடு உடைய- ஸ்வஜந்ரகணத்தில் பரிவை	தாழ்த்தான்- வருவதற்குத் தாமஸித்தான்.
யுடைய	பொரு- யுத்தம் செய்யத்தக்க
நின் தந்தையும்- உன் தமப்பனும்	திறல்- மிக்கையுடைய.
பொய்- பசுமேய்க்கப்போய்	கஞ்சன்- கம்வனுவன்

கடியன்— உன்றிறத்தில் மிகவும் க்ரூரனு
பிராநின்றான்;
கடல் வண்ணு!— கடல் போலே ச்ரமஹர
மான் வடிவையுடைய கண்ணனே!
உன்னை— உன்னை
காப்பாரும்— ரக்ஷிக்கவல்லவரும்
இல்லை— (இங்கே) இல்லை;
(நீயோ வென்றால்,)
தனியே— அலுத்தாயனாய்
எங்கும் போய்— எல்லாவிடங்களிலும் போய்
திரிதி— யதேச்சமாகத் திரியாநின்றாய்;
பேய்— பூதநாயின்
முலை பால்— முலைப்பாலை
உண்ட— உண்ட

பித்தனே!— பேயனே!
கேசவ!— கேசியைக் கொன்றவனே!
நம்பி!— திம்பில் கைதேறினவனே!
உன்னைக்கா துருத்த— உன்கா துருத்துக்கக்கு
ஆய்— ஆய்ப்பாடிபி லுள்ள
பாலர்— பாலர்களுள்
பெண்டுகள்— இடைப்பெண்களும்
எல்லாரும்— ஆகிய இவர்களெல்லாரும்
வந்தார்— வந்திரா நின்றார்கள்;
(அவர்களை ஸம்பாவிக்கைக் கிடாக)
அடைக்காய்— அடைக்காய் முதலானவற்ற
நான் திருத்தி வைத்தேன்— நான் ஸந்தத்த
மாக்கிவைத்தேன்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. போயித்யாதி. பாடுகைய நின்றதனையும்- போய்- தாழ்த்தான். புத்தரக்ஷணத்திலும் ஸ்வஹரக்ஷணத்திலும் இடமுடைய நெஞ்சையுடையனான உன்னுடைய பிதர்வும் “ பசுக்கடையிலே சென்றுவருகிறேன், வருமளவும் நீ பிள்ளையை ரக்ஷித்துக் கொள் ” என்று போய் வரவுதாழ்த்தான். அன்றிக்கே, “ போய் ” என்கிற விதம் - மிகுதிக்கு வாசகமாய், ரக்ஷயவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்திலே மிகவுமளவுடையனாய் “ கூர்வேற் கொடுதொழில் ” என்கிறபடியேநீபிறந்தவன் றுதொடங்கி வேலைப்புகழொழக்கடைத்துபிடித்து, தொட்டிற்சீழே ஓடாதும்கூரி லும் ஸிஹமத்தின்மேலே சீறுமாப்போலே சீறி, உன்னை நேரக் கிக்கொண்டு திரியும் பிதாவானவனும் கார்பார்த்தமாகப் போனவிடத்தே விளம்பித்தானென் னவருமாம். பொருதிறங்களுக்கடியான். பொருகையிலே மிடுக்கையுடைய கம்ஸன் உன்னளவில் மிகவும் க்ரூரன். உன்னை நலிகைக்கு இடம்பார்த்துத் திரிகிறவனாகையாலே ஆராவரவிடும், எது செய்கின்றும் என்று தெரிபாது.

காப்பாருமில்லை. அதுக்கு மேலே விரகநித்து ரக்ஷிக்கவல்லாரை மிக்கில்லை. ரக்ஷகரான வவர் வந்திலர், நானே அபலை, வேறொரு பரிவர் காணவில்லை, யார்தான் ரக்ஷிப்பார். கடல் வண்ணு வுன்னை. “ தன்னோராயிரம் பிள்ளைகள் ” என்கிறபடியே இவ்வூரில் திரிகிற வநே கும் பிள்ளைகளுக்குள்ளே நானுமொருவனுய்த் திரியர்கின்றால் என்னை அவர்கள் அறியப்புகா நின்றார்களாவென்று நீ நினைக்கவேண்டா, கடல் போலே ச்ரமஹரமாயிருக்கிற வன்வடி வழிகே உன்னைக் காட்டிக்கொடாதோ; இப்படியிருக்கிற வுன்னைபுணர்ந்து ரக்ஷிப்பாரா மில் லை யென்னுதல்; ஒரு விரோதிகளில்லையெய்யி லும் *அஸ்த்தாரே பபசக்கை பண்ணி மக்க ளாசாஸனம் பண்ணவேண்டுமென்படியான அழகுடைய வுன்னை விரோதி பூபிஷ்டமான விவ்வி டத்தில் பரிவராய் ரக்ஷிப்பாராமில்லை யென்னுதல். தனியேபோ யெங்கும் திரிதி. பிள்ளைகள் தன்னோடே திரிகிற யென்னவமொண்ணாதபடி. அவர்களையும் விட்டுத் தனியேபோய் என் கும் ஸஞ்சரியா நின்றாய்.

அவர்கள் தன்னோடேகூடப் போனாற்றான் ப்ரயோஜனமென்; பேய்ப்பால் முகையுள்ள பித்தனே. பேயானவன் தாய்வுடிவைக்கொண்டவர, அவனைத் தாயாகவே நினைத்து அழை

முலைப்பாலை யிருந்துண்ட (க) ப்ராந்தன் நீ யல்லையோ. ஆகையால், மாயாருபிகளான வண்ணர்கள், ஒக்க விரையாடுகிற பிள்ளைகளோடொத்த வடிவைக்கொடுவந்து கலசினின்றும் அவர்களைப் பிள்ளைகளோபாதி தோழன்மாராக நினைப்பாடுருவவிதே நீயென்கை. கேசவநம்பி இப்படி நீயென்செய்ய பயப்படுகிறது, நான் கேசவநம்பியன்றோ, என் கையிலேகேசிபட்ட தறியாயோவென்று தன் செளர்யபூர்த்தியைக்காட்ட, அத்தை யவ்வளவிலே விட்டு, தான் உபகரமித்த கார்யத்திலே புரிந்து, காணெய்ன்றுகான், உன்னைக்காதுருத்துவதாக ஆய்ப்பால் பெண்டுகளெல்லாரும் வந்தார்கள்; வந்தவர்களை ஸம்பாவிக்கைக்கிடான அடைக்காய் முதலானவையும் நான் திருத்திலைத்தேன்; ஆனபின்பு, நீ காதுருத்தும்படி வாவேணுமென்கிறாள்.

மு.—வண்ணப்பவள மருங்கினிற் சாத்திமலர்ப்பாதக் கிண்சினியார்ப்ப
நண்ணித்தொழுமவர் சிந்தையிரியாத நாராயண லிங்கேவாராய்
எண்ணற்குரியிரானே திரியையெரியாமே காதுக்கிலேன்
கண்ணுக்குநன்று மழகுமுடைய கனகக்கழப்பு மிலையா. உ-

பதவுரை.

நண்ணி— உன்னை அணுகி
தொழுமவர்— தொழுகின்றவர் களுடைய
சிந்தை— மனஸஸில் சிந்தையும்
பிரியாத— நீங்காத
நாராயண!— நாராயணனே!
வண்ணம்— நல்ல நிறத்தையுடைய
பவளம்— பவழ வடத்தை
மருங்கினில்— அறையிலே
சாத்தி— தரித்து
மலர்— தாமரைப்பூப் போன்ற
பாதம்— திருவடிகளில் சாத்தியிருக்கிற
கிண்கினி— சதங்கையானது
ஆர்ப்ப— த்வறிக்கும்படி
இங்கே— நானழைக்கு மிவ்விடத்துக்கு
வாராய்— வந்தருளாய்;

எண்ணற்கு— “இப்படிப்பட்டவன்” என்று
நினைக்கைக்கும் கூட
அரிய— அந்நிறைவிராசின்ற
பிரானே!— உபகரகளுவனே!
காதுக்கு— உன்காதுகளுக்கு
திரியை— திரியை
எரியாமே— நோவாதபடி
இடுவன்— இடுவேன்;
கண்ணுக்கு— பார்வைக்கு
நன்றும்— மிகவும்
அழகு உடைய— அழகிதாயிராசின்ற
கனகம்— ஸ்வர்ணமயமான
கழப்பு இவை— இந்த கர்ண பூஷணங்கள்
ஆ— ஆச்சர்யகரமாயிராசின்றன.
[இவற்றைப்பாராய் என்றுகருத்து.]

வ்யா. இரண்டாம் பாட்டு. வண்ணபித்யாதி. ஆகாத்திலே பிறக்கையாலே நிறமுடைத்தாயிருந்துள்ள பவளத்தினுடைய வடத்தை அது தனக்கும் அழகு கொடுக்கவற்றான திருவரையிலே சாத்தி. மலரித்யாதி. தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருவடிகளிற் சதங்கைகளானவை த்வறிக்க. திருவரையும் பவளவடமுமான சேர்த்தியழகு தோற்றும்படியாகவும் திருவடிகளிற்சாத்தின சதங்கைகள் த்வறிக்கும்படியாகவும் வாவேணுமென்று கருத்து. நண்ணியித்யாதி. அஹங்காராதிகளாலே உன்னையென்று திரிகையவ்விக்கே, தந்தா லித்யத்தாலே உன்னைக்கிட்டி. ஸ்வசேஷத்வா தருபமாகத் தொழுகையே யாத்நையாயிருக்கு

(௧) ஐரவன்.

மவர்களுடைய நெஞ்சை, “நின்று மிருந்துங்கிடந்துந் திரிந்தும்” என்கிறபடியே இஷ்ட ஸர்வசேஷ்டா விஷயமாகக்கைக்கொண்டு சஷணாலமும் விட்டுப்பிரியாதே வர்த்திக்கும் நாராயணனே நானழைக்கிற விவ்விடத்தேவாராய். எண்ணற்கியிரானே. உன் கைல் ஸ்ரேஹ மில்லாதர்க்கு நினைக்கைக்குங்கடவரியனயிருக்கும் உபகாரகளுனவனே. ஆச்சரிதர்க்கு ஸர்வபனயிருக்கையும், அநாச்சரிதர்க்கு துர்ப்பனயிருக்கையும், மங்களசாஸன பராயிருப்பார்க்குத் தம்பேறாயிரேயிருப்பது. நீ என்னை யழைக்கிறது, திரியை எங்காது எரிய இடுகைக்கள் ரே வென்னு திரியையெரியாமே காதுக்கிவேன். திரியை யுன்காதுகளுக்கு எரிச்சல் வாராத படி அதுகூலமாக இடுவன். கண்ணுக்கித்தயாதி. திரியேற்றிக் காதுபெருக்கினால் உனக்கிடு வதாகச்சமைத்த, கண்ணுக்கு மிகவும் அழகையுடைத்தாயிருக்கிற பொற்கடிப்புகளான விவையு மிருக்கிறபடி பாராய். அழகும் என்றவிடத்தில், (க) சசப்தம் அவ்யயம். நன்று மழ குடையவென்றும் கருக்கடிப்பென்றும் சொன்னவிவை, பிரண்டாலும்- பணித்திருத்தமும்: உபாதாந வையகூண்யமும் சொல்லுகிறது. ௨..

மூ.—வையமெல்லாம்பெறும் வாக்குடல்வாழ் மகரக்குடை கொண்னவைத்தேன்
வெய்யவேகாதிற் றிரியையிலேன் நீ வேண்டியதெல்லாம் தருவன்
உய்யவல்லவாயர் குலத்தினிற்றென்றிய வொண்கூடியாய் கொழுந்தே
மையுன்மைசெய்தின வாய்ச்சியருள்ளத்து மாதவனே பிங்கேவாராய். ந...

பதவுரை.

உய்ய- யாவரும் உஜ்ஜீவிக்கும்படி
இவ்வாயர் குலத்தினில்- இவ்விடைக்குலத்
திலே
தோன்றிய- ஆவிர்ப்பவித்தவனாய்
ஒன் கடர்- மிக்க தேஜஸ்வையுடையனாய்
ஆயர்- இடையர்களுக்கு
கொழுந்தே!- தலைவனானவனே!
வையம் எல்லாம்- பூமிபெல்லாம்
பெறும்- விடைபெறுப்படி பெருவிலையனாய்
வாக் கடல்- விசாலமான கடலிலே
வாழும்- வாழாதின்ற
மகரம்- முதலைகள் போன்ற
குழை- காதுப்பணிகளை [மகரகுண்டலம்.]
கொண்டு வைத்தேன்- சேமித்துக் கொண்டு
வைத்தேன்;

காதில்- காதுகளில்
திரியை- திரியை
வெய்யவே- கொஞ்சம் உஷ்ணமாக
இடுவன்- இடுவேன்;
நீ வேண்டியது எல்லாம்- நீ அபேகழிக்
கிற பகடியா பூபுபலா திகனெல்லாம்
தருவன்- கொடுப்பேன்;
இள ஆய்ச்சியர்- இடைப்பெண்களை
மையன்மை செய்து- உன்வடிவழகாலே
மகிமயங்குப்படி பண்ணி
உள்ளத்து- அவர்கள் நெஞ்சில் எப்போதும்
மிருப்பவனாய்
மாதவனே!- ஸ்ரீ உபபதியானவனே!
இங்கே வாராய்.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. வையமித்யாதி. பொற்கடிப்பாளவே யல்ல, காதுபெருக் கினால் இடம்படியாக பூமியெல்லாம் பெறும் பெருவிலையனான, நீண்டகடலிலே வர்த்திக்கும் மகரம்போலே மிருக்கிற காதுப்பணிகொண்டு வைத்தேனென்ன; நீ மறு சொல்லுகிறது. இப்போது என்காதுக்குத் திரியிடுகைக்காகவன்றோ, திரியிட்டுபோதே காது தினவுதின்று

வரும், எனக்கு வேண்டாவென்ன; வெய்யவேகாழில் திரியையிலேன். (க) சுண்டி சமிக்கம்படி வெச்சுப்போடே காதுகளிலே திரியையிலென்றவிடத்திலும் அவனிசையாமையாலே, இசைக்காக, நீவேண்டியதெல்லாம் தருவன். நீ விரும்பியிருக்கும் அபூபலாதி களெல்லாம் தருவேனென்ன; அவ்வளவிலும் அவன் வாராமையாலே, உய்ய விவ்வாழ் குலத் தினிற்றென்றிய வொண்கடராயர் கொழுந்தே! இருந்ததெழுப்பாக அந்நீவிக்கும்படி இவ்விடைக்குலத்திலேவந்து பிறந்து, அதுதானே யுனக்கு மிகவும் நேஜ்ஜலாம்படிமிருப்பானாய், லே ரிலே வெக்கைத்தட்டினால் கொழுந்து முற்படவாமோபோலே இடையருக்கு ஒருவயலாம்வரில் முந்தாறுமுகம் வாடும்படி அவர்களுக்குத் தலைவகுனவனே. வையன்மை செய்திளவாய் க்சி யுள்ளத்து மாநவனே! ஒருபருவத்தி னிடைப்பென்கரை உன்னுடைய ஸௌந்தர்யா திகளாலே மதியங்குட்படிபண்ணி, அவர்களுடைய நெஞ்சுக்கு ஸ்வகாலமும் விஷயமாம் படியிருப்பானாய், உன்னுடைய நெஞ்சைத்தேதிறைகொள்ளும்பிரட்டிக்கு வல்லபுனவனே? இங்கு வாராய் என்று ஸ்துதிபூர்வமாக வழைக்கிறார்.

மு-வணங்குண்டைய வைரக்கடிப்பிட்டே வாரகாதுதாழ்ப் பெருக்கிக் குணநன்முடையரிக் கோபாலபிள்ளைகள் கோலிந்தாநீ சேல்வக்கொள்ளாய் இணைநன்றுகிய விக்ஷிப்பிட்டா லினியபலாப்பழந்தது சுண்ணாணிமுலை யுண்ணத்தருவன்நான் சோத்தம்பிரக லிங்கேவாராய்.

பதவுரை.

நன்று— நன்றான
வ(ண்)ணம் உடைய— வர்ணத்தையுடைய
வைரக்கடிப்பு— வஜ்ரகுண்டலத்தை
இட்டு— தரித்துக்கொண்டு
வார்காது— நீண்டகாதானது
தாழ்— தோள்வரைக்கும் தாழும்படி
பெருக்கி— (காதுகளை) வளர்த்துக்கொண்டு
இக்கோபால பிள்ளைகள்— இவ்விடைப்பிள்ளை
கள்
நன்று குணம் உடையர்— (தாய்மார் முத
லான) சொன்னதைச்செய்து) நல்ல
குண முடையவர்களாயிராநின்றார்கள்;
கோலிந்தா— ஸூலபுனாவனே!
நீ— அப்பிள்ளைகளோடே சேரவிரும்புகிற
சொல்லு— என் வார்த்தையை
கொள்ளாய்— கைக்கொள்ள மாட்டுகிறாய்;

இணை— ஒன்றுக் கொன்றெத்ததாய்
நன்று அழகிய— மிகவுமழகிய
இக்கடிப்பு— இக்காதுப்பணிகளை
இட்டால்— நீ இட்டிக்கொள்ளு வுவிவாக்கி
இறிய— உனக்கு நிரிமணம்
பலா பழம்— பலாப்பழத்தை
தந்து— கொடுத்து
சுண(ற்கு)ம்— தேமலையுடைத்தாய்
நன்று அணி— மிகவுமழகிதான்
முலை— முலைபை
உண்ண— நீ உண்ணும்படி
நான் தருவன்— நான் கொடுப்பேன்;
பிரான்!— உபகாரகனாவனே!
சோத்தம்— உன்னைத்தொழுக்கிறேன்;
இங்கே வாராய்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. வணமித்யாதி. இப்படி ஸ்துதித்துக்கொண்ட முழைத்தவிடத்திலும் வாராமையாலே, இது தன்னைச் சொன்னாலாகிலும் வருமோவென்று இந்த இடைப்

(க) சுண்ணாணி— தினவு. வெச்சுப்பு— அல்பமான உஷ்ணைத்.

திறைகொள்ளுதை— அபூபலாதிக்கை.

பிள்ளைகளானவர்கள் நல்ல நிறத்தை யுடைத்தான வயிரக்கடிப்பிட்டு, ஒழுஞ்சுநீண்ட காதா னது தோளையும் தாழும்படி பெருக்கி, தாய்மார் முதலானார் சொல்லிற்றுச்செய்து மிகவும் குணமுடையா யிருக்கிறபடி பாராய்; நீயு மிப்படி யிருக்கவேண்டாவோ. கோலிந்தா! நீ சொல்லுக்கொள்ளாய். ஸௌலப்பத்துக்கு “கோலிந்தன்” என்று பேரிட்டுக் கொண்டிருக்கிற நீ என்சொல்லு கைக்கொள்ளுகிற யிலலை பென்ன; உன்சொல்லுக்கேட்டு, நான் கடிப்பிடுவித்துக்கொண்டால் எனக்கென்னன்பு தருவாயென்ன; இணைன்றழகிய லிக்கடிப் பிட்டால், ஒன்றுக் கொன்றொப்பாய் மிகவு மழகியதாயிருக்கிற விர்த்தக்கடிப்பை யிட்டால், இனிய ப்லாப்பழம்நீது. உனக்கினிதான ப்லாப்பழம் தந்து. கணநன்றணி: முலையுண்ணத் தருவன்றான். சுணங்கையுடைத்தாய் நன்றாய் அழகியதான முலையை நீ யமுது செய்யும்படி தருவன் நானென்ன. கணங்கு- முலையேல் தோன்றும் நிறம். நன்றாகையாவது- மந்து வாயிருக்கை. சோத்தம் பிரானிங்கே வாராய். இப்படி சொன்ன வளவிலும் வாராமையாலே, பிரானே உன்னைக்கும்பிடுகிறேன், இங்கேவாராயென்று இரந்தகழக்கிறான். சோத்த மென்கிற விது- அஞ்சலி பண்ணுமவர்கள் அதுக்கு அதுகலமாகத் தாழ்ச்சி நோற்றக் சொல்லுவா றொரு சப்த விசேஷம்.

மூ.—சோத்தம்பிரா ணென்றிரந்தாலுங் கேள்ளாய் சுரிசுமுலாரொடே நீபோய்க் கோத்துக்குரவை பிணைந்திருவந்தாற் குணங்கொண்டுவேவோ நம்பீ! பேர்த்தம்பெரியன வபந்தருவன் பிரானேதிரிபிடு வொட்டில் வேய்த்துந்நோளார் விரும்புகருங்குழல் விட்டுவே! யிங்கேவாராய். ௫.

பதவுரை,

பிரான்!— “உபகாரகனாவனே! சோத்தம் என்று- உன்னைத் தொழுக்கிறேன்” என்று

இரந்தாலும்— வேண்டுகுறலும் கொள்ளாய்- அதை நீ அங்கேகிரிக்கிறிலை; நம்பீ!— தீம்பில் கைதேறினவனே! நீ- நீ

சுரி சுமுலாரொடே போய்- சுருண்ட குழலை யுடைய பெண்கனோடே போய்

கொத்து— கைகொத்து

குரவை பிணைந்து— † குரவைக் கூத்தாடி

இங்கு வந்தால்— இங்கே வந்தால்

குணம் கொண்டுவேவோ— அதை நான் குணமாகக் கொள்ளுவேவோ;

பிரானே!— உபகாரகனே!

திரி இடவொட்டில்— உன்கையில் திரியை இடவொட்டினுபாகில்

பேர்த்தும்— பிண்ணையும்

பெரியன— பெரியவையான

அப்பம்— அப்பங்களை

தருவன்— தருவேன்;

வேய்— மூங்கில் போன்ற

தட— பெருத்திராநின்ற

தோளார்— தோள்களையுடைய பெண்கள்

விரும்பு— விரும்பும்படியான

கரு— கறுத்த

குழல்— குழலையுடைய

விட்டுவே!— விஷ்ணுவே!

நீ இங்கே வாராய்..

† குரவைக்கூத்தாவது— “ஐஹ தாஜேந்தர

ஜனரொ ரோபவரீ” இத்தயாதிப்படியே— ஒவ்

வொரு ஆய்ச்சியின் பக்கத்தில், ஒவ்வொரு

கண்ணாக இருந்தாவே தொரு கூத்து

இதைத்தான் “ராஸகரீடை” என்பார்கள்.

வ்யா. சோத்தம்பாட்டு. சோத்தமித்தயாதி. “சோத்தம்பிரானிங்கே வாராய்” என் றவிடத்திலும் அவன் வாராமையாலே; பிரானே உன்னைத் தொழுக்கிறேனென்று இரந்தாலும் என் சொல்லிக் கைக்கொண்டு நீ வருகிறாயிலையென்றவாதே, நீ யழைக்க நான் வந்த விடத்

இல் குணங்கொள்ளாமல் நேற்று என்னை படித்தவனன்றோ நீ என்ன; அதுவோ? கரிசுழலாரோ நீ போய் கோத்துக்குரவை பிணந்திங்குவந்தால் குணங்கொண்டுவேனோ நம்பி. ஆனற் றவிடத்திலே நீ போய், சுருண்டகுழலை யுடையராயிருக்கும் பெண்களோடே கைகோத்துக் குரவை பிணந்தாடியிங்கேவந்தால் பொடியாதே குணவானென்று உன்னைக்கொள்வனோ நம் பி என்று இவன் சொன்னவாறே, நிருத்தரூபம் நிற்க, அவ்வளவிலே கையினே திரியை எடுத்து இத்தை மிடம்படியவாராயென்ன; அவன் “அது இடவொட்டேன்” என்ன; பிரானே திரியிடவொட்டில் - பேர்த்தும் பெரியனவப்பம் தருவன். எனக்கெல்லாப்படியாலும் உபகாசகனுளவனே திரியித்தையு மிடவொட்டிதியாகில், நீ சிறிது சிறிதென்று பொகடப் பொகட, நீ விரும்பும்படி பெரிபனவான அப்பங்களைத் தருவேன் என்றவிடத்திலும் அவன் வாராமையாலே; வேயித்பாதி. பசுமைக்கும் சுற்றுடைமைக்கும் செவ்வமைக்கும் முங்கிப்போலையாய், பெருத்திருந்துள்ள தோள்களையுடையான பெண்கள் விரும்பும் படியாய், இருண்டுரிண்டிருக்குமுடையுடையான விஷ்ணுவே! நீ இங்கே வாராயென்று அவன் வைலகணயத்தைச்சொல்லிப் புகழ்ந்துகொண்டழைக்கிறான். இ.

மூ.—விண்ணெல்லாங்குடேக் வழித்தாயுன் வாயில்லிரும்பி யதனைநான்நோக்கி

மண்ணெல்லாங்குண்டென் மனத்துள்ளேயுஞ்சி மதுகுதனே யென்றறிந்தேன்

புண்ணைதுமிலையுன் காதுமறியும் பொறுத்திறைப்போதிரும்பி!

கண்ணுவென்காரிமுதிலே கடல்வண்ணு காவலனே முகையுணையே. க.

பதவுரை.

“மண் தின்றாய்” என்று அடித்தவாறே,

விண் எல்லாம்— ஆகாசப்பரப் படங்கலும்

கேட்டா— கேட்கும்படி

அழுதிட்டாய்— அழுத

உன்— உன்னுடைய

வாயில்— வாயிலே

விரும்பி— (“மண் தின்ற சுவண்ணிடாகில் பார்ப்போம்” என்று) ஆகைப்பட்டு

அதனை— அதனை

நான் நோக்கி— நான் பார்த்தவளவிலே

மண் எல்லாம்— பூமியெல்லாம்

கண்டு— உன் திருவயிற்றிலிருக்கிற படி யைக் கண்டு

என் மனத்துள்ளே— என் செஞ்சி னுள்ளே அஞ்சி— (“சுமமுடைய பிள்ளை பென்றிவனை

அடித்தோமே” என்று) அஞ்சி

மதுகுதனே என்று— ‘இவன் மதுவை நிர

வித்த வர்வேசுவரனே’ என்று

அறிந்தேன்— தெரிந்து கொண்டேன்;

புண் ஏதம் இல்லை— புண் ஒன்றுமில்லை;

உன் காது— உன்னுடைய காதுதான்

மறியும்— தன்முடிபுரளும்;

இறைப்போது— சற்றுப்போது

பொறுத்து இரு— பொறுத்துக் கொண்டிரு;

நம்பி!— பூர்ணனே!

கண்ணு!— கண்ணனே!

என்— எனக்கு

கார் முகிலே!— காளமேகம் போல் உதார

னுளவனே!

கடல் வண்ணு!— கடல்போன்ற நிறத்தை

யுடையவனே!

காவலனே!— எனக்கு சகலகளுளவனே!

முகை உணாய்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. விண்ணித்பாதி. “மண் தின்றாய்” என்று அடித்தவாறே

“ஆ” என்ன, ஆகாசப் பரப்படங்கலும் கேட்கும்படியாக வுன்னுடைய வாயிலே “மண் தின்ற சுவண்ணிடாகில் பார்ப்போம்” என்றுமறியும் அந்நை நான் பார்த்தவளவிலே, முன்

புறேலே வாய்வழியே பூயியெல்லா முன்னேயிருக்கிற படிக்கண்டு “நம்முடைய பிள்ளை யென்று இவனை நலிந்தோமே” என்று என்மகன்ஸிவனுள்ளே படிப்பட்டு “இவன் நம் முடைய பிள்ளையல்லன், ஸர்வேசுவர நென்றறிந்தேன்” என்றவாறே; “கவலாவலாவா னுவலாவா 26” என்னுமவ னுக்கையாலே இவன் அந்யனாக்கி வார்த்தை சொன்னது ஸதநி யாமல் அத்தையறப்பித்து, “தன் பிள்ளை” என்று இவனைத்துக் கொள்ளும்படி வந்து கிட்டி நிற்க; அவ்வளவிலே இவன், காதுக்குக் கடிப்பிடுவதாக வுத்தியோகிக்க; “என் னுடைய காது புண், எனக்கு அதுவேண்டா” என்று அவன் சொல்லி; புண்ணெத்துமித்யாதி புண்ணென்றுமித்யை, உன்னுடையகாது தண்டுபுரளும், சுற்றுப்போது பொறுத்திரு நம்பி யென்ன; அவன் பொறுத்தபடியாலே பரிதையாய் கண்ணு. எனக்கு ஸூலபணுவவனே. என்காழ்ச்சிலே, ஜலஸ்த்தலிபாகம் பராமல் உபகரிக்கும் காளமேகம்போலே யெனக்கு உன்னையுபகரித்தவனே. கிடல்வண்ணு. எனக்கு அதுபாவ்யமான கடன்போன்ற நிறத்தத் துடையவனே. காவலனே, எனக்குச்சுக்கனுவனே என்று ஸ்தோதரப்பண்ணி முலை சுண்ணவெணுமென்றபெயர்க்கிறான்.

பு.—முலையேதும்வேண்டேனென்றேடி நின்காதிர்கழப்பைப் பறித்தெறித்திடே மலையையெடுத்து மகிழ்ந்து கண்மாரிகாத்தப் பகரினரமேய்த்தாய்!
சிலையொன்றிறத்தாய்! திரிவிக்கிரமா! திருவாய்ப்பாடிப்பிரானே!
தலைநிலாப்போதே யுன்காதைப்பெருக்காதே விட்டிட்டேன் குற்றமேயன்றே. எ.

பதவுரை.

முலை— “கொடுக்கும் முலையையும்
நதும்— மற்றுமுள்ள பசுப்பாதிக்கையும்
வேண்டேன்— நான் விரும்புகிறிலேன்”
என்று ஓடி— என்று சொல்லி என்னை
கழிய ஓடி.
நின்— உன்னுடைய
காது— காது இட்ட
கடிப்பை— பூஷணத்தை
பறித்து எறித்திட்டு— பிடுக்கி பெறித்து
பொகட்டு,
(அவ்வளவிலே இரத்தன் பசிக்கோபத்தாலே
வாழிப்பிக்க;)
முலைய— கோவர்த்த பர்வதத்தை
எடுத்து— குடையாக எடுத்து
மகிழ்ந்து— ஆயாஸம் தோற்றுகபடி. மன
முகந்து
கல் மாறி— அக்கல் வரலுத்தினின் தும்

காத்து— இடையர்க்கையும் பசுக்களையும்
பசுநிற— பசுக்கட்பங்களை
மேய்த்தாய்!— இடையர் மேய்க்கும் படி.
பண்ணினவனே!
ஒன்று— அத்தீயியமான
சிலை— ஸ்தோவிவாஹ அலக்மான் ருத்ர
ததுஸவைஸ
இறுத்தாய்!— முறித்தவனே!
திரி விக்கிரமா!— திருவடிக்கை வளர்த்து
உலகங்களை யளந்தருளினவனே!
திரு ஆயர்பாடி— திரு ஆயப்பாடியிலுள்ள
ஜநங்களுக்கு
பிரானே!— ஸ்வர்மியானவனே!
தலை— தலைபானது
நிலா— நிலவாத
போது— இளம் பருவத்திலே
உன் காலை— உன் காலை
பெருக்காது— பெருக்காமல்
விட்டிட்டேன்— விட்டுவைத்த என்னுடைய
குற்றம் அன்றே— குற்றமன்றே.

(க) “அனமவோ பார்தவோ ஜாதே.”

வியா. ஏழாம்பாட்டு. முலையித்யாதி. இப்படி. ஸ்தோத்ரம் பண்ணி முலையுண்ணச் சொன்னவாரே, முலையுண்பானாகத் தொடங்கினவானிலே அடிப்பையெடுத்துக் காதிலே யிட, அத்தாலே சிறி; முலையேதும் வேண்டினேன்றோடி. நீ தருகிற முலையும் மற்றுமுன் டான அபூபாதினும் வேண்டினேன்று எனக்குப்பிடிப்பாது என்கைகழியவோடி. நான் பின்பொடார்ந்துவந்தவனாகில் எனக்கு தரிப்பாக, நின்காதில் கடிப்பைப் பறித்தெறிந்திட்டு. உன் காதிலிட்ட கடிப்புக்களை கீரோதந்தோற்றப் பிடுங்கி என்முன்னே எறிந்து பொகட்டு. அவ்வளவிலே இந்தரன் பசிக்கோபத்தாலே வர்ஷிப்பிக்க, அதில் ரக்ஷபவர்க்கம் நோவுப டாதபடி மலையையெடுத்து. முன்பு ரக்ஷகமென்று சொன்ன கோவர்த்தநகரிதன்னையே ரூடையாக வெடுத்து. மகிழ்த்து. மலையைச் சுமந்துகொடுநிற்கிறவனாகில் சற்றுமினைப்பின் றிக்கே, “ரக்ஷபவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணம் பண்ணப் பெற்றோம்” என்று உகந்து. கண் மாறிகாத்து. அந்தக் கல்வாந்தத்தில் ஒருபசுவின்மேலேயாதல், ஓரிடையன்மேலே யாதல் ஒருதுளிரிழாதபடி ரக்ஷித்து. பசுநிறையெய்தாய். “இனவாசினிப்பாடி யங்கையொடுங்க” என்கிறபடியே-மலை, பசுமேயக்கிறவிடத்தன்னிலேசென்று ஏங்குமொக்கக் கவிகையாலே, பசுக்களை இடையர் மேய்க்கும்படி பண்ணினவனே. சிலையொன்றிறத்தாய். ஸ்ரீஜகராஜன் திருமகளுக்கு அல்கமாகவிட்டதாய் ஒருவரால். பேர்க்க வெடுக்கவொண்ணாதபடி அத் விநியமாயிரந்துள்ள ரொத்தமான வில்லை முறித்தவனே. திரிவிக்கிரம. இந்தரன் இழந்த ராஜபத்தை மீட்டுக்கொடுக்கக்கூக, எல்லை நடப்பாரைப்போலே திருவடிகளால் ஸர்வ லோகத்தைபடி மளந்தவனே. திருவாயர்பாடிப்பிரானே. திருவாயர்பாடியிலுள்ள ஜகங்க ளுக்கு ஸர்வபரகாரத்தாலும் உபகாரகனாவனே. இப்படி, எல்லார்க்கு முபகாரகனா நீ என்னுடைய அபேஷிதமும் செய்பவேனுங் காணென்று, முன்பு பறித்தெறிந்த கடிப்புக் களை பிடுவதாக உத்பேபாசிக்க; அதுக்கவ விசையாதொழிய; தலைநிலாவித்யாதி. தலை செவ்வே நில்லாது இளம்பருவத்திலே யுன்னுடைய காதுகளைப்பெருக்காதே விட்டிடுகிவைத்த வென் னுடைய குற்றமன்றோ, உன்னை வெறுக்கிறதென்னென்று தன் செய்தித்தாழ்வைச்சொல்லி நோவுபடுகிறான். எ.

உம.—என்குற்றமேயென்று சொல்லவும் வேண்டாகா னென்றே நான் மண்ணுண்டே அன்புற்றுநாக்கி யடித்தும் பிடித்து மனைவர்க்கும் காட்டிற்றிலையே. [ஞக வன்புற்றவின் பகைக்கொடி வாமன் நம்பியுன் காதுகளும் துன்புற்றனவெல்லந் தீர்ப்பாய்! பிரானே! திரியிட்டேசொல்லுகேன் மெய்யே. அ.

பதவுரை.

என் சூற்றம் என்று—	என்னுடையகுற்	என்னை பிடித்தும்—	சுவடு கண்டாணப்
	றம்’ என்று		போலே என்னைப் பிடித்தும்
சொல்லவும் வேண்டா காண்—	நீ சொல்ல	அடித்தும்—	அடித்தும்
	வேண்டுவிதில்லை காண்;	அனைவர்க்கும்—	எல்லார்க்கும்
நான் மகன் உண்டேனாக—	நான் மண் தின்ற	காட்டிற்றிலையே—	‘இவன் மண்ணுண்ணும்
	தாக நினைத்து		படியைப் பாருகன்’ என்று காட்ட
அன்புற்று—	அன்பையுடையளர்ப்க்கொண்டு		வில்லையோ?
நோக்கி—	என் வாயில் மண்தின்ற சுவ		
	ண்டோ என்று பார்த்து	(என்று அவன் சொல்ல;)	

வன் புற்று அரவின்- வலியபுற்றிலே பதுங்
கிக் கிடக்கிற பாம்புக்கு
பகை- சத்ருவான கருடனை
கொடி- த்வஜமாகவுடையனாய்
வாமன நம்பி!- * குறள் பிரமசாரியாகப்
போய் அபிமதம்பெற்று பூர்ணானவனே!
உன் காதுகள்- உன்னுடைய காதுகள்
தூரும்- தூர்த்துவிடும்
உற்றனை- ஆச்சரிதரன்பட்ட
தூன்பு எல்லாம்- தூன்பத்தை யெல்லாம்

தீர்ப்பாய்!- தீர்த்துமவனே!
பிரானே!- உபகாரகனுனவனே!
திரி இட்டு- உன்காதில் திரியை இட்டு
மெய் * சொல்லுகன்- மெய்யே சொல்லக்
கடவேன்.

“சொல்லுகன்” என்று பாடமான
போது “உன்காதில் திரியை இட்டுவிட்டு
மெய்யே கடக்கப்போய் விடுகிறேன்” என்று
பொருளாகக்கடவது.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. என்முற்றமித்யாதி. “நீ உன் குற்றம் சொல்லி வெறுக்கி
றது நான் உன்சொல்லிற்றுச் செய்திலன் என்று என் குற்றத்தை நினைத்தன்றோ, என் குற்
றமேமென்று சொல்லவுமேவெண்டாகான்” என்ன; “பின்னை யார்குற்றம்” என்ன; “உன்குற்
றமில்லையோ” என்ன; “உன்னை நான் என் செய்தேன்” என்ன; என்னை நான்மண்னொ
ண்டேனாக. மண்ணுண்ணாதவென்றை நான் மண்ணுண்டேனாக நினைத்து. அன்புற்றுநோக்கி-
ஸ்தேநவநிகரப்போலே யென்னுடைய வாயிலும் கைபிலும் மண்சுவடுண்டோவென்று பார்க்
த்து. அடித்துப்பிடித்து மனைவாக்கும் காட்டிற்றிலையே. சுவடு கண்டாரைப்போலே என்னைப்
பிடித்தும், அவ்வளவன்றிக்கே அடித்துப், “பாரிகோள் இவன் மண்தின்னுப்படி” என்ற
எல்லார்க்கும் காட்டிற்றிலையோ வென்ன; வன்புற்றவின் பகைக்கொடி வாமன நம்பி. வலியப
புற்றிலே (க) பாதகரீ தியாலே கிடக்கும் பாம்புக்குப் பகையான கருடனை த்வஜமாகவுடைய
னாய்,*கொடுக்கோனால் நிலங்கொண்டவா மனனான முதலியானவனே.இத்தால்-திருவனந்தா பூ
வானைப் படுக்கையாகக்கொண்டு பெரியதிருவடியை த்வஜமாகக்கொண்டிருப்பானொருவனா
கையாலே, லோகத்தில் ஒன்றுக்கொன்று சேராததாயுள்ளவற்றைச் சேர்த்து நடத்தவல்ல
னுமாய், க்ருமாகச் செய்தவற்றை ந்யாயமாக்கவும் வல்லவனன்றோ வென்கை. உன்காது
கள் தூரும். இப்படி. நீயொன்றுசொல்ல ரானொன்றுசொல்லிப் போதுபோக்கியிருந்தால்
உன்னுடைய காதுகள் தூருக்கான். தூன்புற்றனவெல்லாம் தீர்ப்பாயிரானே. ஆச்சரிதரா
வர்கள் துக்கப்படுமவையெல்லாம் போக்குமுபகாரகனுனவன்பென்ன; நீ என்னை ஸ்தேநா
தீர்ப்புண்ணவேண்டா, “இனியுன்னை முன்போல் பிடிக்குதல், அடிக்குதல் செய்யேன்” என்று
மெய்யாக ஒரு வார்த்தை சொல்லு - நான் திரியிடுகைக்கு இனையடிப்படியென்ன; திரியிட்டேச்
சொல்லுகன்மெய்யே. திரியையிட்டிவிட்டவாறே பின்னை மெய்யே சொல்லக்கடவே
னென்கிறான். அ.

மு-மெய்யென்றுசொல்லுவார் சொல்லிக்கருதித் தொடுப்புண்டாய் வெண்ணெயை
கையைப்பிடித்துக் கரையுரலோடென்னைக் காணவே கட்டிற்றிலையே [யென்று
செய்தனசொல்லிச் சிரித்தங்கிருக்கிற் சிரிதா வன்காதுதூரும்
கையிற்றியை யிடுகிடா யிடுகின்ற காரிகையார் சிரியாமே. க.

(*) வ்யாபகவிதி.

பதவுரை.

சொல்லுவார்- இவன் வெண்ணெய் திருடி
இன்னென்றும் போலே சொல்லுகிறவர்

களுடைய

சொல்லை- வார்த்தையை

மெய் என்று கருதி - உண்மையாக நினை
த்து

வெண்ணெயை- வெண்ணெயை

தொடுப்பு உண்டாய் என்று - களவுகண்டு

உண்டாய் என்று

கையை பிடித்து- என் கையைப் பிடித்து

கரை- விளிம்பையுடைய

உரலோடு- உரலோடு

காண- எல்லாரும் பார்க்கும்படி

என்னை- வெண்ணெய் திருடாதவென்றை

கட்டிற்றிலையோ- கட்டவில்லையோ?

(என்று அவன் சொல்ல;)

கிரீதா!- ஸ்ரீபதி பதிபானவனே!

செய்தன- இப்படி நான் செய்தவற்றை

சொல்லி- சொல்லிக்கொண்டு

சிரித்து- சிரித்துக்கொண்டு

அங்கு இருக்கில்- என்னிடம் வாராமல்

காலயாபரம் பண்ணிக்கொண்டு அங்

கிருந் தாயாகில்

உன் காது தூரும்- உன் காதுகள் தூத்து

விடும்;

(ஆதலால்,)

நின்ற- இங்கு நிற்கிற

இக்காரிகையார்- இப்பெண்கள்

சிரியாமே- 'கழைக்காது' 'கணைக்

காது' என்றிப்படி சொல்லிச்சிரியாதபடி

கையில் திரியை - என் கையில் ; விருக்கிற

திரியை

இடு கிடாய் - உன்னாது பெருக்கும்படி

இடுக்கி கொள்கிடாய்.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. மெய்யித்யாதி. “ திரியிட்டுச் சொல்லுகேன் மெய் ” என்றவாறே, உன் வார்த்தை விசுவஸிக்கப்போகாது, சொன்னார் சொன்னவார்த்தை கேட்டு என்னை சிவகிப்பாரொருத்தியன்றோ வெண்ண; நான் அப்படி செய்ததுண்டோ வெண்ண; மெய்யென்று சொல்லுவார் சொல்லைக்கருதி. “ இவன் வெண்ணெய் களவு கண்டான் ” என்று சொல்லுவார் சொல்லும் வார்த்தையை மெய்யென்று புத்திபண்ணி. தோடுப்புண்டாய் வெண்ணெயை யென்று. வெண்ணெயைக் களவிலே ஜீவித்தாயென்று. தோடுப்பு- களவு. கையைப் பிடித்தித்யாதி. என் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு (க) பாரமான கரையுரலோடு யெல்லாரும் காணும்படி. என்னைக் கட்டிற்றிலையோ வென்று சொல்லி மந்தஸ்யிதஞ் செய்திருக்க. கரையுரலாவது- விளிம்பு சுற்றணையான வுரல். செய்தனவித்யாதி. இப்படி நான் செய்த குற்றம் களைச் சொல்லி ஸ்மிதம் பண்ணிக்கொண்டு என்பக்கல் வாராமல் போதுபோக்கி நீ அங்கே யிருக்கில், ஸ்ரீதானே! உன்காது தூருக்கான். அவர்களுக்காகவாகிலும் வாவென்ன; அவ்வளவிலும் அவன் வாராமையாலே, கையில் திரியைபித்யாதி. நீ விரும்பத்தக்க அழகையுடையார் உன் பக்கல் பராவணயத்தாலே உன்னைவிட்டுப் போகமாட்டாமல் வந்திவிறைகளாய்நிற்கிற இப்பெண்களானவர்கள், “ கழைக்காது, கணைக்காது ” என்றும்போலே சொல்லிச் சிரியாதபடி. உன் காது பெருக்கும்படி. யென்கையில் திரியையிடுகிடா யென்கிறான். கூ.

மூ.—காரிகையார்க்கு முனக்கு மிழக்குற்றென் காதுகள் விங்கியெரியில் தாரியாதாகிறுலை நோந்திமென்று விட்டிட்டென் குற்றமெயன்றே

சேரியிற் பிள்ளைகளெல்லாரும் காதுபெருக்கித் திரியவுங்கண்ணடி.

ஏர்விடைசெற்றிளங்கன் றெறிந்திட்ட விருமகேசா வென்றன்கண்ணே. யி.

பதவுரை.

காதுகள்— என்காதுகளானவை
விக்கி எரியில்— தடித்து எரியுமாகில்
காரிகையார்க்கும் — சிரிக்கிற அப்பெண்
களுக்கும்
உனக்கும்— திரியிட வந்துநிற்கிற உனக்கும்
இழுக்குற்று என் — சேதமென்ன?
(என்று அவன் சொல்லு;)
தாரியாது ஆகில்— திரியிக்கிறது பொரு
தாகில்
தலை நோர்ந்தும் என்று— தலை நோமென்று
விட்டிட்டேன்— இனம்பருவத்தில் விட்டு
வைத்த என்னுடைய
குற்றம் அன்றே— குற்றமன்றே;
ஏர் விடை— எதிர்த்துவந்த 'அரிஷ்டநேமி'
என்னும்பரிஷதத்தை

செற்று— முடித்து
இன கன்று— இளங்கன்றின் வடிவாய் நின்று
அறந்திட்ட— விளரவாய் நின்று அஸூரன்
மேல் எறிந்துபொகட்ட
இருமகேசா!— ஹர்ஷிகேசனே!
என் தன் கண்ணே!— எனக்குக் கண்ணாண்
வகை!
சேரியில்— இவ்விடைச் சேரியிலுள்ள
பிள்ளைகள் எல்லாரும்— எல்லாப் பிள்ளை
களும்
காது பெருக்கி— திரியிட்டுக் காதுகளைப்
பெருக்கிக்கொண்டே
திரியவும்— திரியா நிற்கவும்
காண்டி— காணாநின்றும்.

வியர. பத்தாம்பாட்டு. காரிகையார்க்கித்யாதி. “காரிகையார்கிரியாரே-காகரில் திரியாபடுகிடாய்” என்றவாதே, “சிரிக்கிறகாரிகையார்க்கும்; திரியிட வந்துநிற்கிற உன க்கும் ஏதேனும் சேதமுண்டோ-என்னுடைய காதுகள் விக்கியெரியுமாகில்” என்று அவன் சொல்லி கைக்கெட்டாதபடி நிற்க; தாரியாதாசிலித்யாதி. இனம்பருவத்திலே காதுதட்டுபொரு த்கலாயிருக்க, திரிமுதலானவற்றை யிகெடுத்து பொருதாகில் உந்தலையிலே நோக்காமெண்டா மென்று அப்போது செய்யாமல் விட்டுவைத்த வென்னுடைய குற்றமென்றே வென்று தன்னை வெறுத்து, பின்னையும் விடாதே, சேரியித்யாதி. இவ்வுரில் உன் திறத்தினியின்னை களெல்லாரும் காதுபெருக்கித் திரியவும் காணாநின்றாயிதே பென்றவாதே, உன் அதுமதித் தோற்றநிற்க; ஏர்விடையித்யாதி. “வம்பகிழ்களந்துமால்விடை” என்கித்யாதி. காட்டி கெஞ்சுள்ளே உன்னை நலிவதாக எதிர்த்துவந்த அரிஷ்டநேமியாகிற பரிஷதத்தை நிரஸித்து, கன்றுகள் மேய்க்கிற விடத்திலே இளங்கன்றான வடிவைக்கொண்டெவந்து ஓரஸூரன் நிற்குந் அந்தக்கன்றை பெடுத்து விளரவாய்நின்ற அஸூரன்மேலே பெறிந்து இரண்டுதலைப்பாய்ந்து முடித்து அகற்றின் கையில் அகப்பட்டாதே உன்னை நோக்கித்தந்தவனாய், உன்னைக்கண்டவாய் ஒருடைய ஊர்வீரத்திரியங்கையாய் உன்வசமாக்கிக் கொள்ளுகையாலே ஹர்ஷிகேசனென்னும் திருநாமத்தை யுடையவனாய், எனக்கு (உ) தர்ஷடிபூதனானவனெனயென்று உகந்து சொல்லுகிறான்.

மு.—கண்ணைக்குளிரக் கலந்தெங்கு கோக்கிக் கடிதமழ் பூங்குழலார்கள்
எண்ணத்துளென்று மிருந்துதித்திக்கும் பெருமானே! எங்குமுதே!
உண்ணக்கனிகடருவன் கடிப்பொன்று நோவாமே காதுக்கிவென்
பண்ணைக்கிழியச் சகட முதைத்திட்ட பற்பாபா விங்கேவாராய். கக.

பதவுரை.

கடி தமழ்— பரிமளம் கிசரிசிற.

பூ குழலார்கள்— பூக்களணிந்த கூந்தலை
புடைய ஸ்திரீகள்

‡ கண் குளிர— தங்கள் கண் குளிரும்படி
எங்கும் கலந்து கோக்கி— உன்னுடைய

அவயவசோபையை எங்குமொக்க ஸமு
தாய் மாகப்பார்த்து

எண்ணத்துள்— உன்னோடு கலக்கவேண்டு
மென்றும் நினைவில்

என்றும் இருந்து— என்றும் பொருந்தி
யிருந்து

தித்திக்கும்— அவர்களுக்கு போக்பனாகா
நின்ற

பெருமானே!— பெருமையை புடைபவனே!

எங்கள் அமுதே!— எங்களுக்கு அமீத
மானவனே!

சகடம்— சகடாஸ்தரனை
பண்ணை கிழிய உதைத்திட்ட— கட்டுக்

குலையும்படி உதைத்த
பற்பாபா!— பத்மநாபனே!

உண்ண— நீ அமுது செய்ய
கனிகள் தருவன்— பழங்கள் கொடுப்பேன்;

ஒன்றும் கோவாமே— சற்றும் கோவாதபடி
காதுக்கு— உன்காதுகளுக்கு

கடிப்பு இவென்— பூஷணமிவென்;
இங்கே வாராய்— அதற்கிசைந்து இங்கேவா.

‡ “கண்ணை” என்கிறவிடத்தில் “ஐ”
என்னுமது சாரியை.

வியா. பதினொரம்பாட்டு. கண்ணையித்யாதி. * இவ் வாப்ச்சியச் கண்ணினுள்
விடவேசெய்து கிழிக்குமவனாகையாலே கண்ணைக்குளிரக்கலந்து. உன்னுடைய கண்ணை
அவர்களுடைய கண்களினோடே குளிரக்கலந்து. இத்தால் - கண்கலவியைச் சொன்னபடி.
எங்கும்கோக்கி. அவர்களுடைய வடிவை ஸமுதாயேந் பார்த்து. கடிதமழ் பூங்குழலார்கள்.
பரிமளப்ரசுரமான பூக்களாரே அலக்சுந்தமா மிருந்துள்ள குழலை புடையவர்களுடைய.
எண்ணத்து ளென்றயிருந்து தித்திக்கும் பெருமானே. நெஞ்சுக்குள்ளே ஸர்வகாலமு மிருந்து
ரவிற்கும் பெரியோனே. அன்றிக்கே, கண்ணை யென்கிறவிடத்தில், கிசாரத்தை அடியபமாகி,
கடிதமழ் பூங்குழலாரானவர்கள் தங்கள் கண்குளிரும்படி உன்னுடைய அவயவசோபையைக்
கலக்கக்கொண்டு எங்குமொக்கப்பார்த்து, உன்னோட்டைக்கலகியின் பரகாரங்களைபெண்ண
அவர்களுடைய அபிமதாதுரபமான எண்ணக்கடவாமல் அதுக்குள்ளே பென்று மொக்க
மிருந்து அவர்களுக்கு நிரதிகையபோக்பனாகாநிற்கும் பெருமையை புடையவனே யென்ன
வுமாம். எங்குமுதே. எங்களுக்கு நிரதிகையபோக்பனாமாய் ஸத்தாதாயிரகனுயிரக்கிற
வனே. உனக்கபிமதைகளான வவர்களுக்கும் பரிவரான வெங்களுக்கு முகப்பாம்படி உன்
காதுபெருக்குகளுக்கு வாவென்ன; நான் வருகிறேன், நீ எனக்கு என்னமுதருவாயென்ன;
உண்ணக்கனிகள் தருவன். நீ கிருமபி யமுதுசெய்யும்படி புனக்குப் பழங்கள் தருவோ
னென்ன; ஆனாலும் கடிப்பிடப்புகுந்தால் காதுகோமே யென்ன; கடிப்பொன்றும் கோவாமே
காதுக்கிவென். சற்றும் கோவுவாராதபடி உன்காதுகளுக்குக் கடிப்பிடுவெனென்றவாரே
உடன்பட்டமை தோற்றநிற்க; பண்ணையித்யாதி. கண்வளர்த்தருளுகிற தனியிடத்திலே
காவல்வைத்த சகடம் அனாராகித்தமாய் உன்னை நவியவர, அதனைக்கோப்புக்குலையவுதைத்

சுப்பொகட்டு ஐகத்துக்கு வேர்ப்பற்றானவுண்ணே நோக்கித் தந்தவனல்லையோ, இவ்வண்ணே வாராயென்று புகழ்ந்துகொண்டழைக்கிறான். கஉ.

மூ.—வாவென்றுசொல்லி பென்கையைப்பிடித்து; வலியவேகாதிற்கடிப்பை
கோவத்திரிக்கிலுனக் கிங்கிழுக்குற்றென் காதுகண்ணுந்திரிங் கில்லேன்
நாவற்பழங்கொண்ணே வைத்தேனையொணாய் நம்பி மூன்வஞ்சமகளைக்
சாவப்பாலுண்ணே சகடிற்பாய்ந்திட்ட தாமோதர விக்வேவாராய். கஉ.

பதவுரை.

வா என்று சொல்லி— ‘வா’ என்று
கொல்லியழைத்து
என்கையை— என்னுடையகையை
பிடித்து— கிக்கெனப் பிடித்துக் கொண்டு
வலிய— பலாத்காரமாக
காது— என்காது
கடிப்பை— கடுக்கனை
நோவ— நோம்படி
திரிக்கில்— திரிகி இட்டாயொணாய்
உனக்கு— உனக்கு
இங்கு— இப்போது
இழுக்குற்று என்— சேதமாவதுண்டோ?
காதுகள் நொந்திடும்— என்காதுகள் நோம்,
(ஆதலால்)
கில்லேன்— (வா)மாட்டேன்;
(என்று அவன் சொல்ல);

நம்பி— மூர்ணனுனவனே
நாவல் பழம்— (நீயுக்கும்) நாவற்பழங்களை
கொண்டு வைத்தேன் — மம்பாதித்துக்
கொண்டுவந்து வைத்தேன்;
இவை ஆணாய்— இவற்றைப்பார்;
மூன்— மூன்பு
† வஞ்சமகள்— வஞ்சகையான பேய்க்கி;
சாவ— மாளுப்படி
பால் உண்டு— அவன் மூனாய்; பாலையுண்டு
சகடு— சகடமானது
இற— இற்று முறித்துமும்படி
பாய்ந்திட்ட— அவன்மேல் பாய்ந்த
தாமோதர!— தாமோதரனே!
இங்கேவாராய்.

† “வஞ்சமனை” என்னிடத்தில் யிகா
ரம் சாரியை.

வியா. பன்னிரண்டாம்பாட்டு. வாவித்பாதி. “பற்றாரபாலிக்கவாராய்” என்ற
நவாரே வாவென்றுசொல்லி பென்கையைப் பிடித்து. என்னைவாவென்றுசொல்லியழைத்து,
நான் வரக்கொள்ள, என்கையை யுறைக்கப்பிடித்துக்கொண்டு. வலியவேகாதிற் கடிப்பை
கோவத்திரிக்கிலுனக் கிங்கிழுக்குற்றென். பலாத்காரனை என்காது கடிப்பை நோம்படி. திரிகி
யிடுவதிபாகில் உனக்கு இங்குச் சேதமாவதுண்டோ, என்காதுகள் நோக்கான், வாமாட்
டெனென்ன; நாவற்பழம் கொண்ணேவைத்தேனையொணாய் நம்பி. இவன் வருகைக்காக,
“நீயுக்கும் நாவற்பழம் கொண்டுவைத்தேன்; இவற்றைப் பாராய் நம்பி” என்று காட்ட,
அத்தைக்கண்டவாரே வருவாரைப்போலே நிற்க, மூன்னித்பாதி. மூன்பு தன்வடிவை
மறைத்துத் தாய்வடிவுகொண்டு வஞ்சகையாய்வந்த பேய்ச்சிவைச் சாம்படியாக முனைப்பாலை
யுண்டு, நவிவதாக மேலிட்டிவந்த சகடத்தை முறியவுதைத்துப்பொகட்டு, அவ்விதோதிகள்
கையில் அகப்படாமல் உண்ணேநோக்கித் தந்தவனாய், அந்தசக்திமானு பீருக்கச்செய்தே அசு
க்தரைப்போலே பென்கையிலே பிடியுண்டு நான் கட்டின கயிற்றின் தழும்பு உன்வயிற்றிலே
கிடக்கையாலே தாமோதரனென்று பேராம்படி பென்கையாலே கட்டுண்டிருந்த நீர்மையை
யுடையவனன்றோ, இங்கே வாராயென்று உகந்தழைக்கிறான். கஉ.

அ. நிகழ்தல் இத்திருமொழி கற்றாக்கு பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகொர்.

பூ.—வார்க்காதுதாழ் பெருக்கியமைத்து மகாக்குழையிட வேண்டிச்
சீராலசோனத் திருமாலைச் சொன்னசொற் சிந்தையுண்ணிற்றுதிருப்
பாராந்தோல்புகழான் புதுவைமன்னன் பன்னிரு நாமத்தார் சொன்ன
ஆராதவந்தாதி பன்னிரண்டும் வல்லாரச்சுதனுக் கடியாரே. க௩.

பதவுரை.

வார்— இப்பல் பாகவே நீண்டார நின்ற
காது— காதானது
தாழ்— தாழும்படியாக
பெருக்கி— பெருக்கச் செய்து
அமைத்து— அளவிலே அமைத்து
மகாக்குழை— மகாக்குண்டலக்கோ
இடவேண்டி— சாத்த ஆணைப்பட்டு
சீரால்— சீர்மையோடே
அசோனது— யசோதைப்பிராட்டி
திரு மாலை— ஸ்ரீயப் பதியானவனைக் குறித்து
சொன்ன— சொன்ன
சொல்— சொல்லுகளானவை
சிந்தையுள்— தம் திருவுள்ளத்தில்
நின்று— ஸர்வகாலமும் நின்று
நிகழ்— விளங்கும்படி
பார் ஆர்— பூமிப்பரப்படைக்கும்நிறைந்ததாய்

தொல்— ஸ்வாபா விகமான
அகழான்— கீர்த்தியை யுடையதாய்
புதுவை— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு
மன்னன்— கிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார்
பத்து இரண்டு நாமத்தால்— கேசவாதி
த்வாதச நாமத்தோடு
சொன்ன— அருளிச் செய்ததாய்
ஆராத— அதுபவித்து முடியாததாய்
அந்தாதி— அந்தாதிபான
பத்து இரண்டும்— இப்பன்னிரண்டு பாகுந்
கணையும்
வல்லார்— ஓதவல்லவர்கள்
அச்சதனுக்கு— ஆச்சரிதரை ஒருகாலும்
நமுவமிடாதவனுக்கு
அடியார்— அந்தரங்க கிங்காராவர்.

வ்யா. வாரித்பாதி. ஸ்வபாவமே. பொழுதுநீண்டகாதுவேண்டுமளவுத்தாழப்பெருக்கி,
மட்டிலேபமைத்து, மகாக்குழை சாத்தவேணுமென்றாசைப்பட்டு. சீராலித்பாதி. சீர்மைகுண்
றுதபடி. யசோதைப்பிராட்டி ஸ்ரீயப்பதியானவனைக் குறித்துச்சொன்ன சொல்லுகளானவை.
சிந்தையுள் நின்று நிகழ். தம்முடைய திருவுள்ளத்தினுள்ளே ஸர்வகாலமும் நின்றுவிளங்க.
பாராந்தபாதி. பூமியிலுள்ளாருடைய ஹந்தபங்கன் நிறையும்படி பழையதான் புகழையுடை
யராய்த் திருப்புதுவைக்கு கிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார். பன்னிருநாமமித்பாதி. வைஷ்
ணவசிஹ்நமான திருத்வாதசநாமக்களோடே யருளிச்செய்ததாய், அதனவ அதுபவிதாக்க
ளுக்கு ஒருகாலும் த்ர்ப்திபிறவாதே மேன்மேலு மபேக்ஷிக்கும்படி நிரூபிப்போக்யமாயிருக்
கிற அந்தாதிபான விவை பன்னிரண்டு பாட்டையும் ஸாதிப்பாயமாக வல்லவர்கள். அச்சந்
னுக்குடியாரே. ஆச்சரிதரை பொருகாலும் நமுவமிடாத ஸ்வபாவனுதவனுக்கு அநவாத கிஞ்
கித்தார பாராகப்பெறுவர். க௩.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சாணம்.

(*)

அடிவரவு.—போய் வண்ண வையம் வணம் சோத்தம்
விண் முலை என் மெய் காரிகை கண்ணை வா வார்க்காது வேண்ணெய்.

ஆ. திருமொழி-கஉ - க்கு, பாட்டு - க௩.க.

இரண்டாய்ப்பத்து நாலாந்திருமொழி- வேண்ணையனாந்த- ப்ரவேசம்.

மாநாவான் யசோதைப்பிராட்டி அவனுடைய வவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டால் வந்த பால்பாதுருணமாக அவனை யதஸரித்துக்கொண்டு, காதுபெருக்கி, திரியும் கடிப்பும் முதலானவையிட்டுக் காதுகுத்திப் பெருக்கித் தலைக்கட்டினவநந்தரம், பின்னாகித் காது பெருக்கினால் அந்தச்செடி நீங்கக் குகரிப்பாட்டும் க்ரமத்திலே இவனை மஞ்சனமாட்டவேணுமென்று உத்யோகித்து, அதுக்கு வெண்டு முபகரணங்களையும் ஸம்பாதித்து வைத்து ரீராடவாவென்றழைத்து, அவன் இசையாதவளவிலும் விடாதேநிரப்பந்தித்து, அவசயம் இன்று திருமஞ்சனம் செய்பவென்று நேறுதவைபு மவனுக்கறிவித்து, திருமஞ்சனம் செய்தால் பின்பு திருமேனிக்கலங்காரமாகச் சாத்துகைக் குறுப்பானவைபாகத்தான் தேடிவைத்து அந் கராகா திகளையும் காட்ட இசைந்துவருகைக்குடலாக அவனுக்கு அபிமதமான அபூபபலா திகளையும் முன்னிட்டு அவன்பக்கல் தனக்குண்டான ஸ்ரேஷ்டராதிகளையும் சொல்லி, * புழுதி யனைந்த பொன்மேனிகாண நான் மிகவும் கிறும்பியிருப்பன், ஆனாலும் கண்டவர்கள் “ஒரு த்தி பின்னாவளர்த்தபடிபெண்” என்று பழிப்பார்கள்; அவ்வளவேபுமன்று, நீபுழுதியும் உடம்புமாவிருக்கிறபடியைக் காணில் உனக்கடிமதையான நற்பின்னைப்பிராட்டி சிரிக்கும், என்னுற்போலே சிலவற்றைச் சொல்லியும் அவனைவருந்தி புடன்படுத்தி மஞ்சனமாட்டின ப்ரகாசத்தையும் தாமமுதபஸிக்க வாகைப்பட்டு, பாவநாப்ரகாஷத்தாலே ததவஸ்த்தாபந்ரராய்க்கொண்டு அவன் அப்போது பேசின பாசரங்கையெல்லாம் தத்காலம்போலே அவனைக் குறித்துப் பேசி; அவனை மஞ்சனமாட்டுகையாகிற ரஸத்தைத் தாமமுதபவித்து ஹர்ஷ்டரா கிறு ரித்திருமொழியில்.

மூ.—வேண்ணையனாந்த குணங்கும் விளையாடு புழுதியுங்கொண்டு திண்ணெனவிலவ்விரா வுன்னைத் தேய்த்துக்கிடக்க நாளுட்டேன் எண்ணெய்புளிப் பழங்கொண்டும் கெத்தனைபோது மிருந்தேன் நண்ணவிய பிரானே! நாரண! நீராட வாராய். க.

பதவுரை.

வேண்ணெய் அனைந்த — வேண்ணையை அனைக்கையாதுண்டான்

குணங்கும்— முடை நாற்றத்தையும்

விளையாடு — விளையாடுகையாதுண்டான்

புழுதியும்— புழுதியையும்

கொண்டு — கொண்டு

இவ்விரா — இன்றிரவில்

உன்னை — உன்னை

தேய்த்து— தினவால் உடம்பைப் படுக்கை யிலே தேய்த்துக் கொண்டு

கிடக்க— கிடக்கும்படி

நான்— உன்விஷயத்தில் பரிஸ்வையுடையநான்

திண்ணென்— நிச்சயமாக

ஒட்டேன்— ஸம்மதிக்க மாட்டேன்

எண்ணெய் [என் நெய்]— (உன் உடம்பில் பூசுகைக்கு உரிய) எண்ணெய்க்காப்பும்

புளிப் பழம்— அந்த எண்ணெயைக் சுழற்று

வதற்குப் புளிக்காப்பையும்

கொண்டு— கையில் கொண்டு

இங்கு— இவ்விடத்தில்

எத்தனை போதும்— நெடும் போதாக

இருந்தேன்— இராநின்றேன்;

நண்ணல் அரிய— ஸ்வயதஸ்த்தால் ஒருவர்த் தும் கிட்டவொண்ணுத

பிரானே!— உபகாரகனே!

நாரண!— நாராயணனே!

நீர் ஆட— திருமஞ்சனம் கொண்டருள்

வாராய்— வந்தருள் வேணும்.

மூ.—கூற்றுகளோடச் செலியிறு கட்டெறும்பு பிடித்திட்டால்
தென்றிக்கெடுமாகில் வெண்ணெய்திரட்டி விழும்புமா காண்பன்
நின்றமாமாம சாய்த்தாய் நீ பிறந்த திருவோணம்
இன்றுநீ சீராவவேண்டு வெம்பிரா னோடேவோளாய். உ.

பதவுரை,

1. நுகர்- கன்றிகளானவை
 2. வெருண்டோமெம்படி
 3. வியில்- அவற்றின் கரதுகளில்
 4. மெறுப்பு- கட்டெறும்பை
 5. உத்து இப்பால்- பிடித்து விட்டாயாகில்
 6. ண்றி- ஒன்று போனவழி ஒன்று போகா
 7. மல் கிதழி
 8. மெல் ஆகில்- ஒடிப்போய் விடுமானால்
 (பிறகு நீ,
 9. வண்ணெய் திரட்டி- வெண்ணெயைத்
 10. திரட்டி

கிழங்கும் ஆறு கிழங்கும்படி. எய
சுண்பன்- காண்பேன், [காணமாட்டேன்
என்றபடி.]

[கன்றுகள் சிதறி ஓடிப்போனால், பசுக்கறவாதாகையால் பால் கிடைக்காமற் போகவே உனக்கு ஜீவநமான வெண்ணெய், குறைந்து விடும் என்று கருத்து.]

நின்ற— நெருங்கி நின்ற
மாமாமம்— ஸப்தஸாவ வர்க்குங்களை
சாய்த்தாய்!— முறித்துச் சாய்த்தவனே!
இன்று— இந்நாள்தான்

நீ பிறந்த— நீ அவநரித்த
திரு ஓணம்— சாவண நகர்தரங்காண்;
(ஆகலால்,
நீ நீர் ஆடவேண்டும்— நீ திருமஞ்சனம்
கொண்டருள வேணும்;

எம் பிரான்!— என் காயனே!
ஓடாதே— (என்னை வஞ்சித்து) ஓடிப்
போகாமல்
வராய்— வந்தருளவேணும்.

வயா. இரண்டாம்பாட்டு. கன்றித்தாதி. இவனழைக்கச்செய்தேயும் வாராதே, ஸீலபாஸ்யமின்று கன்றுகள் வெருண்டோடுகிறது காண்கைக்காக அவற்றின் செவியிலே கட்டெறும்புகளைப் பிடித்திட அதைக்கண்டு சொல்லுகிறான்;— கன்றுகள் வெருண்டோடும்படியாக அவற்றின் செவியிலே முறிபக்கடிக்கும் கட்டெறும்புகளைப் பிடித்திட்டால். தென்றிபித்தாதி. வெருண்டே ஒன்றுபோனவழி ஒன்றுபோகாதே சிதறி, காணவொண்ணாத படி. ஓடிப்போய்விடுமுகில். வெண்ணெய்திரட்டி. விழுங்குமாகாண்பன். வெண்ணெயிலுண்டான விருப்பத்தாலே அதைத்திரட்டி. பிறந்து நீவிழுங்கும்படியைக்காணக்கடவேன். கன்றுண்டாணலன்றோ பசு கறக்கலாவது, பசு கறந்தாலன்றோ பாதுண்டாவது; பாதுண்டாய் வெண்ணெயுண்டாகவேணும், ஆகையால் உன்னுடைய ஜீவரங்கியாய் குறையப்புகுதிருந்தென்கை. நீன்ற மராமரம் சாய்த்தாய். † ஓராச்சிதனுடைய அதிசங்கையைப் போக்குகைக்காக நிறைந்தபடி. இலக்குக் குறிக்கவொண்ணாதபடி. நெருங்கிநின்ற மராமாங்களை மறுபாடுருவ எய்து சாய்த்தவனே. நீ பிறந்த திருவோணமீன்று. நீ பவநரித்த திருவோணநகர்தரங்காணின்னு. இதுதான் வைஷ்ணவ நகர்தர மாகையாலும் அவதாராதரங்களிலே இந்த நகர்தராவய முண்டாக்கக்கொகையாலும் தர்மையக்கத்தைப் பற்றச்சொல்லுகிறது. நீ நீராடவேண்டும். பிறந்தநாளைக்கும் குளியா திருப்பாருண்டோ; (க) ஸர்வதா நீயின்று திருமஞ்சனஞ்செய்ய வேணுமென்ன; “மட்டேன்” என்று ஓடப்புக்வாதே எம்பிரானோடேதவாராய். என்னுடைய நாயனே! ஓடலாகாது காண், வராயென்கிறான். ௨..

பு.—பேய்ச்சிபுலையுண்ணக்கண்டு பின்னையு நிலலாதென்னெஞ்சம்
ஆய்ச்சியசொல்லாருங் கூடியழைக்கவு காண்முலைதந்தேன்
காய்ச்சின நீரோடு கெல்லிக் கடாத்திற் பூரித்துவைத்தேன்
வாய்த்த புகழ்மணிவண்ணை! மஞ்சனமாட நீவாராய் ந்.

பதவுரை.

பேய்ச்சி— பூதகையின்
முலை— முலைப்பாலை
உண்ண— அவள் மாளும்படி நீ அமுது
செய்யாதிக்க
கண்டு பின்னையும்— கண்டபின்னும்
என் நெஞ்சம்— என் நெஞ்சானது
நிலைது— (உன்னிடத்தில் ப்ரிதியாலே)
தரிக்கமாட்டாமல்

ஆய்ச்சியர் எல்லாரும்— இடைச்சிக கொஸ்
வாராய்
கடி— ஒன்று சேர்ந்து
அழைக்கவும்— (“அவன் பூதகையின் முலை
யுண்ட போகைச் செய்தி கண்ட, நி
யாயோ? நீயுமவனுக்கு முலைகொடு
க்கப் புகுகிறாயே” என்று-பயர்னு)
என்னை அழையாநிற்கச்செய்தேயும்

† ஓராச்சிதன்-ஸூட்சிவன். நிச்யமுதபர்வத்தில் வந்தார்தம். (க) ஸவபுரா.

முலைதந்தேன் நான்— உனக்கு அஞ்சாமல்
முலை கொடுத்த நான்;
நெல்லியோடு— நெல்லியோடே
காய்ச்சின— காய்ச்சின
நீர்— தீர்த்தத்தை
கடாரத்தில்— திருமஞ்சனத் தாழியிலே.
பூரித்து வைத்தேன்— நிறைத்துவைத்தேன்;

வாய்த்தபுகழ்— நல்லயசுல்லை யுடையனாய்
மணி வண்ணு!— நீலமணி போன்ற வர்
ணத்தை யுடையனான கண்ணனே!
மஞ்சனம் ஆட— (புழுதிமுதலியவை போம்
படி) நீராட
நீ வாராய்.

வ்யா. மூன்றாம் பாட்டு. பேய்ச்சியித்யாதி. “வஞ்சனைபால்வந்த பேய்ச்சி” என்
கிறபடியே— தன்வடிவை மறைத்து என்வடிவைக்கொண்டவந்த பேய்ச்சியுடைய முலையை
அவள் முடியும்படி யுண்டமைகண்டிருக்கச்செய்தே. பின்னையும் நில்லாதேன் னெஞ்சம். இத்
தைக்கண்டால் அஞ்சியோடவேண்டியிருக்க, பின்னையும் என்னுடைய நெஞ்சானது உன்
பக்கல் ஸ்நேஹமடியாக (க) தரிக்கமாட்டாதே. ஆய்ச்சியரெல்லாருங் கடியழைக்கவும். பேய்
ச்சி பட்டுக்கிடக்கிறபடியையும் நீ அவன்மேலே யிருந்து முலையுன்கிறபடியையும் கண்டு,
இடைச்சிக் கொல்லாரும் (உ) பீதைகளாய்க் கூப்பிடச்செய்தேயும் நானஞ்சாமல்வந்து உன்னை
யெறித்து முலையைத்தந்தேன். இப்படியன்றோ எனக்கு உன்பக்கலுண்டான ஸ்நேஹம்; ஆன
பின்பு நான்சொன்னது செய்யவேணும் காணென்கை. காய்ச்சினதீர்த்தாதி. உன்னுடைய
திருமேனிக்கதுருணமாக நெல்லியோடே காய்ச்சின திருமஞ்சனத்தைக் கடாரத்திலேபூரித்து
வைத்தேன். வாய்த்தவித்யாதி. பேய்ச்சியுடைய வஞ்சனையிலே அகப்படாதே அவனை நிர
ஸித்து உன்னைநோக்கித் தருகையாலே நன்றான புகழையுடையனாய், அதுபவிப்பார்க்கு ஆக
ர்ஷகமாம்படி. நீலாத்நம்போன்ற வடிவையுமுடையவனே. மஞ்சனமாட, நீலாராய். மாணிக்கத்
துக்கு மாசேறினாற்போலே உன் திருமேனியில் வந்தேறியான புழுதி முதலானவை போம்
படி திருமஞ்சனம் செய்யவரவேணும்.

மு—கஞ்சன் புணர்ப்பினில்வந்த கடியாககடமுறைத்து
வஞ்சகப்பேய் மகஞ்ச வாய்முலைவைத்த பிரானே!
மஞ்சனம் செங்கழுநீரின் வாசிகையு நாமசாந்தும்
அஞ்சனமூங் கொண்டேவைத்தே னழகனே! நீரடவாராய் ச.
பதவுரை.

கஞ்சன்— கம்லனுடைய
புணர்ப்பினில் வந்த— ப்ரோணையினால் வந்த
கடிய— க்ஞரமான
சகடம்— சகடாஸாண
உதைத்து— திருவடிகளால் முறித்து
வஞ்சகம்— வஞ்சகையையுடைய
பேய் மகன்— புதையானவன்
துஞ்ச— மாண்டுபோம்படி.
முலை— அவன் முலையில்
வாய் வைத்த— வாய் வைத்தமுது செய்த
பிரானே!— நாயனே!
மஞ்சனம்— மஞ்சன் காப்பும்

செம் கழுநீரின் வாசிகையும் — செங்கழு
நீர்மாலையும்
நாது— கஸ்தூரி, பளி நீர் முதலியவற்றால்
பரிமரிப்பாற்றி
சாந்தம்— (கலவைச்) சந்தமும்
அஞ்சனமும்— (திருக்கண்களுக்குச் சாத்த) அஞ்சனமும்
கொண்டு வைத்தேன்— ஸம்பாதித்துவைத்
திருக்கிறேன்;
(ஆதலால்,)
அழகனே!— அழகையுடைய கண்ணனே!
நீரடவாராய்.

வ்யா. நான்குரம்பாட்டு. கஞ்சனியாதி. கம்ஸப்ரேரிதனாய்வந்த அதிகஞ்ஞான சகடாஸுரனை, முலைவடி தாழ்த்துச்சிறி நியிர்த்த திருவடிகளாலே கலக்கழியும்படி யுதைத்து. வஞ்சகமித்யாதி. தாய்வடிவெகெண்டுவந்த வஞ்சகியான பேய்ச்சி முடியும்படியாக அவன் முலையிலே உன் திருப்பவளத்தைவைத்து உண்ட வபகாசஞானவனே. சகடாஸுரன் கையிலும் பூதகைகளிலும் அகப்படாமல் உன்னை நோக்கித்தந்த வபகாசஞானவனன் றேவென்கை. மஞ்சளமித்யாதி. உன் திருமேனிக்கு நிறம்பெறச் சாத்துகைக் கிடான மஞ்சளும், உன் திருமுடிக்கலங்காரமாகச் சாத்தத்தக்க செங்கமுரீர் வரிகளையும், உன் திருமேனிக்கதுருணாமாம்படி ஆறிக்ருளிர்த்து மணத்திருக்கிற சாந்தும், உன்னுடைய திருக்கண்களுக்குச் சாத்துகைக்கிடான அஞ்சளமும் கொண்பவந்து வைத்தேன். அழகனே நீராட, வாராய்! இவையெல்லாம் மிகையாம்படியான வழகையுடையவனே! உன்னதரு தோன்று ம்படி திருமஞ்சளம் செய்ய வாவேணும்.

ம.—அப்பங்கலந்த சிற்றண்டி யக்காரம் பாலிங்கலந்து
சோப்படநான் சுட்டுவைத்தேன் தின்னலுறுதியேனம்!
செப்பிள மென்முலையார்கள் சிறுபுறம்பேசிச் சிறிப்பர்
சோப்பட நீராடவேண்டுஞ் சோத்தம்பிரா னிங்கேவாராய். ரு,

பதவுரை.

சம்பி!— பூர்ணஞானவனே!

நான்— தாயான நான்

அப்பம் கலந்த— அப்பத்தோடே சேர்ந்த

சிறு உண்டி— சிற்றண்டியை

பாவில்— பாவிலே

அக்காரம் கலந்து— நீ கருப்புக்கட்டியை இட்
பெட்டிசைந்து

சோப்பட— நன்றாக

சுட்டு வைத்தேன்— பங்கமாக்கி வைத்தேன்;

தின்னல் உறுதியேல்— அவற்றை அமுது

செய்ய விருப்புற்றிருந்தாயாகில்

சோப்பட— நன்றாக

நீர் ஆடவேண்டும்— திருமஞ்சளம் கொண்
டருள் வேணும்;

(நீ நீராடா திருந்தால்,)

செப்பு— செப்புப்போன்ற ஸந்தி வேசத்தை
யுடைத்தாய்

இள— இளையதாய்

மெல்— மீன்துவான

முலையார்கள்— முலையை யுடையவர்கள்

சிறு — தோற்றின நீசபாஷிதங்களை

புறம்பேசி— காணாதவிடங்களிலே சொல்லி

சிரிப்பர்— பரிஹஸியா நிற்பர்கள்;

பிரான்!— நாயனே!

சோத்தம்— உன்னைத் தொழுக்கிறேன்;

இங்கேவாராய்— (அவர்கள் பரிஹாஸத்
துக் கிடமறும்படி) இங்கே வாவேணும்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. அப்பமித்யாதி. அப்பத்தையும் அத்தோடே சேர்ந்த சிற்றண்டியாகிற அபூப விசேஷத்தையும். அக்காரம் பாலிங்கலந்து. பாவிலே நீகருப்புக்கட்டியைபிட்டுப் பிசைந்து. சோப்படமித்யாதி. நன்றாக நான் சுட்டுவைத்தேன். சோப்பட— நன்றாக, தின்னலுறுதியேல் நம்பி. பின்னத்தனத்தில் பூர்த்தியை யுடையவனே! அமுது செய்யவேணுமென்று அதிலே உற்றிருந்தாயாகில், நீராடவேண்டுமென்று மேலே அந்வுயம். செப்புப்போலே பிருக்கிற ஸந்திவேசத்தையுடைத்தாய் இளையதாய் மீன்துவாபிருக்கிற முலை

நீ கருப்புக் கட்டி-இசைந்து உண்டம்.

பையுடையவர்கள். சிறுபுறம் பேசிச்சிறிப்பர். நீ நீராடாமலிருக்கிற வடிவைக்கண்டால் தோற்றின புன்மைகளைக் காணாதவிடங்களிலே சொல்லிச் சிரியாதிற்பர்கள். சிறுமை - புன்மை. புறம்பேசுகையாவது - காணாதவிடத்தே சொல்லுகை. சொப்பாட நீரூடவேண்டும். அதுக் கிடமறுப்படியாகவும் நன்றாக நீராடவேண்டுமென்ன; அவ்வளவிலும் அவன்வாராயமையாலே சோத்தம்பிரா னிங்கேவாராய். பிரானே! உன்னைத்தொழுக்கிறேன், இங்கே. வாராவென்று அழைக்கிறான்.

மூ.—எண்ணெய்க்குடத்தையுருட்டி யிளம்பிள்ளை கிள்ளியெழுப்பிக்
கண்ணைப்புரட்டி விழித்துக் கழகண்டு செய்யும்பிரானே!
உண்ணக்கனிகடருவ னெலிகடலோத நீர்போலே
வண்ணமழசியலம்பி! மஞ்சளமாட நீ வாராய் க.

பதவுரை.

எண்ணெய்க்குடத்தை-எண்ணெய்க்குடத்தை
உருட்டி— உருட்டியும்
இன பிள்ளை— (துங்குகிற) சிறுப் பிள்ளையை
கிள்ளி எழுப்பி— விரிட்டுக் கூப்பிடும்படி
யாகக் கிள்ளி எழுந்திருக்கச் செய்தும்
கண்ணை— கண் இமையை
புரட்டி விழித்து— அகவாய் புறவாயாகப்
புரட்டி விழித்து [அப்பூச்சி காட்டி
என்றபடி.]
கழகண்டு— இப்படி பொறுக்க முடியாத
திம்புகளை
செய்யும்— செய்யா நின்ற

பிரானே!— ஸ்வதந்தரனே!
உண்ண— நீ புதுக்கும்படி
கணிகள் தருவன்— பழங்கள் கொடுப்பேன்;
(ஆனபின்பு),
ஒளி— கோஷியா நின்ற
கடல்— ஸமுத்ரத்தின்
ததம்— திரைக் கிளப்பத்தையுடைய
நீர்போலே— ஜலம்போலே
அழகிய வண்ணம் — அழகிய நிறத்தை
யுடைய
நம்பி!— பூர்ணனே!
மஞ்சளம் ஆட நீ வாராய்.

வ்யா. ஆரூம்பாட்டு. எண்ணெய்த்யாதி. அகத்திலுள்ள ரொல்லாரும் அந்யபா
ராய்படியாக எண்ணெய்க்குடத்தை யுருட்டி. அத்தை யிறைப்பார் வழிப்பாராய்க்கொண்டு
வ்யாசுலப்பாநிற்கச்செய்தே; இளம்பிள்ளை கிள்ளியெழுப்பி. அத்தைவிடிகளே போடியவா
வேண்டுமபடி-கிடந்துறங்குகிற சிறுப்பிள்ளையைத் தேளெறிந்தார்போலே விரிட்டுக் கூப்பிடும்
படியாகக் கிள்ளியெழுப்பி. கண்ணைப்புரட்டிவிழித்து. அருகுகின்றவர்கள் முகத்திலே “அப்
பூச்சி” என்று கண்ணினிமையை அகவாய் புறவாயாகப்புரட்டி விழித்து. கழகண்டு செய்யும்
பிரானே. இப்படி துல்லுமான தீம்புகளைச் செய்யும் ஸ்வதந்தரனாவனே. ஒருத்தர்
கைபிலும் அடங்காதாது யிராநின்றாடு யானாலும், நான் இப்போது சொல்லிற்றுச் செய்ய
வேணுகாணென்று கருத்து. உண்ணக்கணிகள் தருவன். நீ விரும்பி யமுது செய்யும்படி
நாவல்பழம் முத்தான பழங்களைத்தருவேன். ஒலிகடவித்யாதி. கோஷிக்கடவின திரை
க்கிளப்பத்தை யுடையதான ஜலம்போலே திருமேனியின் நிறமழகிய நம்பி! மஞ்சளமாட
நீ வாராய். உன் திருமேனியில் அழகு தோன்றும்படி திருமஞ்சளமாட நீ வரவேணும்....

மூ.—கறந்தாற்பாலுந்தயிருங் கடைந்துறிமேல் வைத்தவெண்ணெய்
பிறந்ததுவேமுதலாகப் பெற்றறியே னெம்பிரானே!
சிறந்தாற்றா யலாந்து மென்பதனாற் பிறர்முன்னே
மறந்து முரையாடமாட்டேன் மஞ்சனமாட நீ வாயாய். எ.

பதவுரை.

எம் பிரானே!— என் நாயனே!
பிறந்தது முதலாக — நீ பிறந்தவன்று
தொடங்கி
கறந்த— ப்ராப்தகாலங்களில் கறக்கப்பட்ட
நல்லபாலும்— நல்ல பாலைபும்
தயிரும்— தயிரையும்
கடைந்து— கடைந்து
உறிமேல் வைத்த— உறிமேல் வைக்கப்
பட்ட
வெண்ணெய்— வெண்ணெயையும்
பெற்று அறியேன்— என் பெற்றதேயிலை;

சிறந்த நல்தாய்— “பிள்ளைமேல் குற்ற முண்
டானாலும் மறைக்கக் கடவ மிக்க
ப்ரீதியை யுடைய தாயானவள்
அனா தூற்றும்— யழி தூற்றா நின்றாள்”
என்பதனால்— என்று உலகத்தார் கொல்லா
மத்தைப்பற்ற
பிறர் முன்னே— அயலார் முன்பு
மறந்தும்— ஞாபகம் தப்பியும் கட
உரையாட மாட்டேன்— வாய்விடமாட்டேன்
மஞ்சனம் ஆட நீ வாயாய்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. கறந்தவித்யாதி. ப்ராப்தகாலங்களிலே கறந்த நல்லபாலும்.
நன்மையாவது - நாயியும் உழக்குருய்ப்போருகை. தயிரும். ஆந்தப்பாலிலேயுறைந்ததயிரும்.
கடைந்துறிமேல் வைத்தவெண்ணெய். அப்படி யிருந்துள்ள தயிரைக் கடைந்து தாழியிலே
சேர்த்து உறிமேலேவைத்த வெண்ணெயும். பிறந்ததித்யாதி. நீபிறந்தவன்றுதொடங்கி, என்
நாயனே! இவை நான் பெற்றறியேன். சிறந்தவித்யாதி. குற்ற முண்டானாலும் மறைக்கக்
கடவ மிகவும் ஸ்நேஹிநியான தாயானவள்தான் பழிதூற்றுகின்றாளுென்று ஸோகம்சொல்லு
மத்தைப்பற்ற அந்யருடையமுன்பு அபுத்தியூர்வகமாகவும் வாய்விடமாட்டேன். மஞ்சன
மாடநீவாயாய். இப்படி உனக்கு ஸ்நேஹிநியான வெனக்குப்ரியமாக நீ மஞ்சனமாட வா
வேணும்.

மூ.—கன்றினை வாலோலைகட்டிக் கனிகளுதிரவெறிந்து

பின்றுடந்தோடியோர் பாம்பைப் பிடித்துக்கொண் டாட்டினாய்போலும்.
நின்றிறத்தேனல்லே னம்பி! நீபிறந்த திருநன்னாள்
நன்று நீ நீராவேண்டும் காரணவோடாதேவாயாய். அ.

பதவுரை.

கன்றினை— ஒரு கன்றை
வால் ஓலை கட்டி— வாலில் ஓலையைக்கட்டி
கனிகன் உதிர எறிந்து— பழங்கள் உதி
ரும்படி மாத்தின்மேல் வீசியெறிந்து
பின் தொடர்ந்து— பின்னே தொடர்ந்து

ஒடி— ஒடிச்சென்று
ஓர் பாம்பை— ஒரு பாம்பை
பிடித்துக் கொண்டு— பிடித்துக் கொண்டு
ஆட்டினாய்போலும்— ஆட்டினாயோதான்
நம்பி!— தின்பில் கைதேறினவனே!

கின் திறத்தேன் அல்லேன்— உன் படி
கொள்ளும் நாளறியேன்; (ஆதலால்,) நீ நன்று நீர் ஆடவேண்டும்— நீ நன்றாக
நீ பிறந்த— நீ அவதரித்த நிராடவேண்டும்;
நல்— விலங்குணமான நாரண!— நாராயணே!
திரு நான்— திரு நகத்திற்கான் துன்று; ஓடாது வாராய்— ஓடாமல் வந்தருளாய்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. கன்றினைப்பாதி. கன்றுகள் மேய்க்கப்போனவிடத்தே வெருண்டு துள்ளியோடுமது காண்கைக்காக ஒருகன்றை வாலிலே ஒலையைக்கட்டி, உன்னை நனிகைக்காகக் கன்றுகளின் நடுவே கல்கிவந்து நின்றதோர் ஆஸுமான் கன்றைக்குணிலாகக் கொண்டு ஆஸுமான் விளாவினுடைய பழங்கள் உதிரவெறிந்து. பின்னித்யாதி. அதுக் குழம் பின்பாக வேரடிச்சென்று ஒருபாம்பைப் பிடித்துக்கொண்டு ஆட்டினுயோதான். நீ விப்போது செய்கிற தீம்பால் அவையும் செய்தாயாக நான் கேட்டதுகடும்பிறே. துடர்ந்தெ ன்றுது - (க) கதிவாசியாய், சென்றென்றடி. நிக்னித்யாதி. உன்படிக்கொண்கொண்டும் தெரிவிறதில்லை. அதுகிடக்கிடே. நீபிறந்த திருநன்னான். நீ யதறித்த கிலகணமான திரு நகத்திற்காணின்னு. நன்று நீ நிராடவேண்டும். நன்றாக நீ திருமஞ்சளம் செய்பவெனும். ஒருநாளும் நீராடாநாளும் பிறந்தநாளில் நீராடாநாளில்லைபிறே. நாரண வேடாதேவாராய், ஸர்வாத்மாக்களோடும் ஒழிக்கவொழியாத ஸம்பந்தத்தை யுடையவனே? என்னுடைய சொ லலை மறுத்து ஓடாதுவாதுகான், வாராய்.

மூ.—பூணித்தொழுவினிப்புக்குப் புழுதியினைந்த போன்றேனினி
காண்ப்போரிது முகப்ப னாகிலங்கண்டார் பழிப்பர்
நாணெத்தனையுமில்லாதாய்! நற்பின்னை காணிற்சிரிக்கும்
மாணிக்கமே! என்மணியே! மஞ்சனமடா நீவாராய். சூ.

பதவுரை.

பூணித் தொழுவினில்— பசுக்களையடைத்
துத் திறந்து விடும் தொழுவினில்
புக்கு— பரவெகித்து
புழுதி அனைந்த— புழுதியை அனைந்த
பொன் மேனி— பொன் போன்ற திரு
மேனியை
காண— காண்கைக்கு
பொரிதும்— மிகவும்
உடப்பன்— விரும்பியிருப்பேன்;
ஆகிலும்— நானாகத் திருந்தாலும்
கண்டார்— உன்னைப் பார்த்தவர்கள்
பழிப்பார்— (“ ஒருத்தினைப் பெற்று
வளர்த்தபடியென்!” என்று) ஏகவர்கள்;
எத்தனையும்— சற்றேனும் [துளிகட]
நான் இலாதாய்! வெட்க மில்லாதவனே!
நற்பின்னை— நப்பின்னை யானவன்
காணில்— உன் உடம்பைக் கண்டாளாகில்
சிரிக்கும்— சிரியாநிற்கும்;
(ஆதலால்,)
என்— எனக்கு
மாணிக்கமே!— மாணிக்கம் போன்றவனே!
மணியே!— மணிபோன்றவனே!
மஞ்சனம் ஆட நீ வாராய்.

வ்யா. லுன்பதாம்பாட்டு. பூணியித்யாதி. பசுக்களையடைத்துத் திறந்துவிடும் தொழுவினிலேபுக்கு. ஜாதுபுசிதமாகத் தொழுக்களிலே புக்குத் விளாபாடாநிற்குமிறே. புழுதி

(க) மதிவாழி.

யனைத் தொன்மேனி. பாலயா தருணமாகப் புழுதியையிருந்தகைகையாலே, அது திருமேனியெங்கும் வ்யாப்தமானாலும் பொன்னுக்குப் புழுதியேறினாற்போலே யிருக்கும்படியைப் பற்றச்சொல்லுகிறது. காணப்பெரிதுமுகப்பன். நீராட்டிக்காண்பதிலும் (க) முத்தபாவம் தோற்றுக்கையாலே, இப்படி யிருக்கிற வுன் திருமேனியைக் காண்கைக்கு மிகவும் விரும்பி யிருப்பன். ஆகிலும் கண்டார் பழிப்பார். நானாகத் திருந்தாலும் உன்னைக்கண்டவர்கள் “ஒருத் தி பின்னை பெற்று வளர்த்தபடியென்!” என்று ஏசுவர்கள். நானெத்தையுமில்லாதாய், ஏகதேசமும் லஜ்ஜையிலாதவனே. நற்பின்னைகாணிற் சிரிக்கும், நீ புழுதியும் உடம்புமாயிருக்கிற படியை நற்பின்னை காணுமுகில் மைத்துனமையாலே சிரிக்கும். நாட்டார் பழிக்கு அஞ்சுகிறமாதிரியோ, நற்பின்னை சிரிப்புக்கு லஜ்ஜைக்கேண்டாவோ. நீ அதுசெய்யாதொழிகிறது - சிர்லஜ்ஜைகையாலேயேயென்று கருத்து. மாணிக்கமேயென்மணியே, வடிவமுக்கு ஒன்றே உபமாநமாதொன்றில்லாமையாலே அங்குமிங்கும் கதிர் பொறுக்குகிறான். மாணிக்கம் போலேயும் மரகதம்போலேயு மிருக்கிற வடிவமுக்கே யுடையவனே யென்கை, மஞ்சள்மாட நீ வாராய். இப்படி யிருக்கிற வுன் திருமேனியில் வந்தேறியான அழுக்குக் கழிந்து கிளங்கும்படி திருமஞ்சள்மாட வரவேணும்

அ. சிவமத்திலம் - இது திருமொழி. கற்றார்க்கு பலம் சொல்லித்தலைக்கட்டுகிறார்.

மு. - காள்மலிமேனிநிறத்துக் கண்ணபிராணையுங்
வார்மலிகொங்கையுசோதை மஞ்சளமாட்டியவாற்றைப்
பார்மலிதொல்லுதுவைக்கோன் பட்டர்பிரான் சொன்னபாடல்
சீர்மலிசெந்தமிழ்வல்லார் தீவினையாதுமில்லோ. ௮.

பதவுரை.

கார் - நீர் கொண்டெழுந்த காள்மேகத்திற்கு
காட்டில்
மலி - மிகுத்திருந்துள்ள
மேனி நிறம் - திருமேனி நிறத்தை யுடைய
யான்
கண்ண பிராண - கண்ண பிராண
உகந்து - ஆதரித்து
வார் மலி கொங்கை - கச்சி லடங்காமல்
மீழ்மும்படியான முலையையுடைய
அசோதை - யசோதையானவன்
மஞ்சளம் ஆட்டிய - நீராட்டின
ஆற்றை - பாக்ராததை

பார் மலி - பூமியி லடங்காத ஏற்றத்தை
யுடையதாய்
தொல் - பாக்ராதமான
புதுவை - ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு
கோன் - கிர்வாதுகாரன்
பட்டர் பிரான் - பெரியாழ்வார்
சொன்ன - அருளிச்செய்ததாய்
சீர் மலி - லக்ஷணங்களமைந்ததாய்
செம் தமிழ் - செந்தமிழ் யிருந்துள்ள
பாடல் - (இப்) பாடலை
வல்லார் - ஒத்தவல்லவர்கள்
தீவினை யாதம் இலர் - தீவினை யொன்று
மில்லாதவர்கள்.

வ்யா. காள்மலிமேனிநிறத்து, நீர்கொண்டெழுந்த காள்மேகத்திற்காட்டில் மிகுத்திருந்துள்ள திருமேனி நிறத்தையுடைய. கண்ணபிராணையுங், ஆசரிதார்க்கு ஸுலபனுமாய் உபகரணமானவனை ஆதரித்துக்கொண்டு, வார்மலியித்யாதி. கச்சி லடங்காமல்

(க) கீழ்வாவம்.

9 (பா) “நிறத்தென் கண்ணபிராண.”

விழும்படிபாள் முழையுடைய யசோதைப்பிராட்டிமஞ்சமாட்டின் பாகாரத்தை. பார்மலி யித்பாதி. பூமியிலடங்காத ஏற்றத்தையுடைத்தாய்ப் பழையதாபிருந்துள்ள இருப்புது வைக்கு நிர்வாஹகரண பெரியாழ்வாரருளிச்செய்த. சீர்மலிசெந்தமிழ்வல்லார். சீர்மலிகை யாவது- சப்தலக்ஷணங்களில் குறைவற்றிருக்கையாலே அழகுமிக்கிருக்கை. அன்றிக்கே, பதவத்குணங்களால் நிறைந்திருக்கிற வென்னுதல். செந்தமிழ். ஆர்ஜவயுத்தமான தமிழ். அதாவது- சப்தத்தினுடைய பரஸந்தைபாலே உள்ளில் கிடக்கிற அர்த்தம் தானே பாகாசிக் கும்படி யிருக்கை. பாடல். பாட்டுக்கள். வல்லார். இவற்றை வாகிபிராயமாகவல்லவர்க்கள். தீவினையாதுமில்லே. தீவினையொன்று மில்லாதவராவர். அவர்களுக்கு ஒரு துஷ்கர்மங்களுமி லலை யென்கை.

பெரியஜீயர் இருவடிகளே சரணம்.

அடிவாவு.—வெண்ணெய் கன்று பேய்ச்சி கஞ்சு எப்ப மெண்ணெய்
கறந்த கன்றினை பூணி கார் பின்னை.

(*)

ஆ. - திருமொழி, கரு - க்கு, பாட்டு- கசக.

அ. “ எல்லாம் தெய்வங்களை யசோதை பெற்றானே ” என்கிறபடியே அவதார னையமே தொடங்கி இவ்வவதாரசேஷித ரஸமெல்லாம் தானே முற்றுப்பாக வதுபவிக் த யசோதைப்பிராட்டி, அவனுடைய அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டால் வந்த பாலயாதுருண மாக அவன் அவனை “ மஞ்சனமாடவாராய் ” என்று அர்த்தித்து, அவன் அதுக்கிசையா னையாலே அநேக பாகாரேண அதுஸரித்து உடன்படுத்தி மஞ்சனமாட்டித் தலைக்கட்டின வரந்தாம், அவனுக்குத் திருக்குழல்வாருவதாக உத்யோகித்து அவன் பிணங்கியோடாமல் இசைந்து நிறைக்காக, லோகத்தில் சிறுப்பிள்ளைகளைக் குழல்வாருவார், அவர்களை வசப் படுத்துகைக்காக மருட்டிச் சொல்லுமபோலே, இவனுடைய பாலயாதுருணமாக “ அக் காக்காய் குழல்வாரவா ” என்று பலகாலு மிவன் செவிகேட்கச் சொல்லிச் சிராட்டிக்கொ ண்டிருந்து திருக்குழல்வாரின் பாகாரத்தையும் தாமதபவிக்க வாகைப்பட்டு, பாவாரப்பாகர் ஷத்தாலே ததவஸந்தாபநராயக்கொண்டு, தத்காலம்போலே தாம் அவனைக்குறித்து அப்பா சரங்ககாச் சொல்லி, திருக்குழல் வாருகையாகிற ரஸத்தை யதுபவிக்கிறார். *

ம.—பின்னாமணாளைப் பேரிகிடந்தானே

முன்னையமார் முதற்றனி வித்தினை

என்னையுமெங்கள் குடிமுழுதாட்கொண்ட

மன்னனைவந்து குழல்வாராயக் காக்காய்

மாதவன்றன்குழல் வாராயக்காக்காய். க.

பதவுரை.

பின்னை— நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு
மணாளை— வல்லபனும்

பேரில்— “ திருப்பேர் ” என்னும் திவ்ய தேசத்தில்

கிடந்தானை— பள்ளிகொண்ட நுள்ளினவனுய்
முன்னை அமரர்— நித்ய வ-டுரிகளுக்கு
முதல்— தலைவனுய்
தனி வீத்தனை— அத்தனிதிகாரண பூதனுய்
என்னையும்— என்னையும்
எங்கள் குடிமுழுது— * ஏழாட்காலும் பழிப்
பில்லாத எங்கள் குடியி லுள்ளாரெல்லாரை யும்

ஆள் கொண்ட— அடிமை கொண்ட
மன்னனை— ராஜாவானவனை
வந்து— அருகே வந்து

‡ குழல்வாராய் அக்காக்காய்;

மாதவன் தன்— ஸ்ரீயிடு பதியான வனுக்கு
‡ குழல்வாராய் அக்காக்காய்.

‡ இதுசிறுப் பிள்ளைகளைக் குழல் வாராவாச் சேராட்டாகச் சொல்லுகிற பாசரம். பேரில் “ உற் றணபேசு நீ யோடித்திரியாதே ” என்று, “ பிண் டத்திரியையும் பேய்க்கிட்ட நீச்சோறு முண்டற்கு வேண்டி நீ யோடித் திரியாதே ” என்ற மருளிச் செய்த மையால் காகத்தை நோக்கிச் சொல்லும் பாசர மென்று கொள்வதேனும், “ அக்காக்காய் ” என் பது வ்யாவஹாரிகச் சொல்லு.

வ்யா. முதற்பாட்டு. பிள்ளைமணனனை. நற்பிள்ளைப் பிராட்டிக்கு வல்லபனுன வனை. இவ்வவதாரத்துக்கு பரதாநமஸிஷி யிவளிறே. மேன்மைக்கு ஸ்ரீயிடுபதியென்னுமா போலேயிறே நீர்மைக்கு இவளுக்கு வல்லபனென்கிறதும். பேரில் கிடந்தானை. அதுக்குமேலே ஒரு நீர்மையிறேயிது. அவதார ஸௌஸ்ப்யம் போலன்றிறே அர்ச்சாவதார ஸௌ லப்பம். “ கொம்பினர் பிண்ணை கோலங்குடுத்தேறுகொன்றான் - தென்கிருப்பேருள் மேவு மெம்பிரான் ” என்கைபாலே - பிண்ணைக்கு மணானுனதுக்கும் பேரில்கிடந்ததுக்கு மொரு சேர்த்தியுண்டிறே. நற்பிள்ளைப்பிராட்டியைத் திருமணம் புனர்த்து, பின்பு அவனோரே தேகடவந்து கண்வளர்ந்தருளிற்றுத் திருப்பேரிலேபோலே காணும். முன்னையமரித்யாதி. கிழ்ச்சொன்ன நீர்மைக்கெதிர்த்தப்பான மேன்மையைச்சொல்லுகிறது.(க)“ய.சு. ௭ குவெ-௮ வாய்யூரஸ்தி தேவாரி ” என்கிறபடியே பகவததுபவத்துக்கு முதற்பாடான நித்யவ-டு ரிகளுக்கு சேஷித்தேவந்ரதானாய் அவர்களுடைய ஸத்தாதிகளுக்கும்(உ)தாரகாதிகளுக்கும் தானே ஹேதுவானவனை. என்னையுமித்யாதி. தன்னைப் பரிந்தன் லீ. உளேனாகாதவென்னை யும் * ஏழாட்காலும் பழிப்பில்லாத எங்கள் குடியி லுள்ளாரெல்லாரையும் வ்வுருபாதுருபமான வடிவமைக்கொண்ட. மன்னனை. ராஜாவானவனை. வந்துகுழல்வாராயக்காக்காய். இது சிறுப் பிள்ளைகளைக் குழல்வாராவாச் சேராட்டாகச் சொல்லும் பாசரம். மாதவனித்யாதி. நீர்மைக்குப் பிள்ளைமணனனுறைப்போலே, மேன்மைக்கு ஸ்ரீயிடுபதியானவனுடைய குழல்வாராய் வந்தக் காக்காய்.

ஸ்ரீ. — பேயின் முகையுண்ட பிள்ளையின் முன்னம்

மாயச்சகடு மருது பிறுத்தவன்

காயாமலர் வண்ணன் கண்ணன் கருங்குழல்

தூய்தாகவந்து குழல்வாராய்க் காக்காய்

தாமணிவண்ணன் குழல்வாராய்க் காக்காய். உ.

பதவுரை.

இவன் — இச்சிறுப் பிள்ளையானவன்
முன்னம் — முன்பு

பேயின் — பூதனாயின்.
முகை — முகைப்பாலை

(க) “ யத்யூரஸ்தி தேவாரி. ” (உ) யாருகாதி.

உண்ட— அமுது செய்த
பிள்ளை— பிள்ளைகாண்;
மாயம்— கீர்தரிமரன்
சகலம்— சகலத்தையும்
மருதம்— மருதம் மரத்தையும்
இறத்தவன்— முறித்துப் பொகட்டவன்
காரா மலர்— காராய் பூப்போன்ற

வண்ணன்— திருநிறத்தையுடையவன்காண்;
கண்ணன்— (இப்படியிரா நின்ற) கண்ண
னுடைய
கரு குழல்— கறுத்திரா நின்ற திருக்குழலை
தூய்தாக— நன்றாக
வந்துகுழல் வாராய் அக்காக்காய்;
தூ மணி— பழிப்பற்ற நீலமணி போன்ற
வண்ணன்— திருநிறத்தையுடைய வனுடைய
குழல்வாராய் அக்காக்காய்.

பயா. இரண்டாம் பாட்டு. பேயின்முலையுண்ட பிள்ளையென்முன்னம். முன்னம் தாய் வடிவுகொண்டவந்த பூதையுடைய முலையை, தாய்முலையுன்னுமாய்போலே யிருந்துண்ட (க)முத்தனிவன். இவனுக்குப் பிள்ளைத்தனத்தில் புனையிலையாகில் அவன் முடிந்தபடியென் னென்னில் ப்ரதிகுலித்துக் கிட்டினார் முடியக்கடவ வஸ்து ஸ்வபாவத்தாலே முடிந்த வித் தனை. மாயச்சகலமருது யிறுத்திவன். அதுக்குப் பின்பு, கண்வளர்ந்தருளா நிற்கச்செய்தே அஸாரா விஷமாய் நலியவந்த கீர்தரிமரன் சகலத்தையும், தவழ்ந்து போகா நிற்கச் செய்தே நடுவே நலியதாகின்ற மருதம் மரத்தையும் காலாலும் துடையாலும் தள்ளி முறித்துப் பொகட்டவன். காயாமலர்வண்ணன். ஆதம்முன்னகன் மிகையாய்படி அப்போ தலாந்த செவ்விக்காயும் பூப்போலையாய், அதுகலரை எழுத்திற் வித்துக் கொள்ளும் வடி வுமாகு படைத்தவன். கண்ணன். விருபனுலும் விடவொண்ணத ஸௌலப்பத்தை யுடையவன். கருக்குழல். குழலுக்கு ஒரு போலி காணாமையாலே வெதும் கருக்குழ லென்கிறான். தூய்தாகவந்து குழல்வாராய். நன்றாகவந்து குழல்வாராய். தூய்தாக வானு கையாவது - அலகையச் செப்பம் கிடக்கும்படி. வானுகை. தூமணிவண்ணன். பழிப் பற்ற நீலத்தன் போலேயிருக்கிற வடிவையுடையவன். காயம் பூப்போலே போது செய் வாதித ஒரு படிப்பட்டிருக்கும் நீலத்தன் போன்ற வடிவையுடையவனென்கை. ... உ.

மூ.—திண்ணக் கலத்துத் திரையுழி மேல் வைத்த
வெண்ணெய் விழுங்கி விரையனுங்கிடும்
அண்ணலமர் பெருமானை யாயர்தம்
கண்ணனைவந்து குழல்வாரா யக்காக்காய்
காரமுக்கில்வண்ணன் குழல்வாரா யக்காக்காய். ௩.

புதுவுரை.

திண்ணம்— திண்ணிதான்
கலத்து—கலத்திலே
திரை— கயிறுகளால் பின்னப்பட்டுப் பெரி
தாயிருந்தாள்
உயிரேயில்— உயிரில்
வைத்த— பதர்ப்படுத்தி வைக்கப்பட்ட

வெண்ணெய்— வெண்ணெயை.
விழுங்கி— விழுங்கி
விசையன்— கடுக ஓடிவந்து
உறங்கிடும்— உறங்குவான் போல் கிடக்கு
மவனுய்
அண்ணல்— ஸர்வவாழியாய்

அமரர் பெருமானை— நித்யஸூரி ராதையு
ஆயர்தம்— இடையர்களுக்கு
கண்ணனை— கண்ணை வனுடைய
குழல் வந்து வாராய் அக்காக்காய்;

கார்முகில்— நீலமேகம் போன்ற
வண்ணன்— வடிவையுடைய வனுடைய
குழல் வாராய் அக்காக்காய்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. திண்ணக்கலத்து. சிக்கென்ற கலத்திலே, கோல்களாலே மாறிப்படித்தாலும் சுடுபடாத கலமென்கை. திரையுறிமேல்வைத்த. பெரிய வுறிமேலே வைத்த. திரையுறியாவது - சுபிற்றுப் பின்னலாகக் கொண்டு சமைத்த பெரியவுறி. வெண்ணெய் விழுங்கி. இப்படி சேமித்துவைத்த வெண்ணெயை வைத்தருறியுறியாமல் “தைவம் கொண்டதோ” என்னும்படி விழுங்கி. விரையறுறங்கியே. உடையவர்கள் காணாமதற்கு முன்னே கடுகப் போந்து, அறியாதாரைப் போலே கிடந்துறங்கி நிற்கும். வெண்ணெய் விழுங்குகிற போதைப் பதற்றத்திலுங் காட்டில் பதறி உறங்கப்படுக்கால் கண்ணுறங்குகிறேன். குறுவியுட்கொண்டு, வந்தார், போனார் நிழலாட்டம் பார்த்துக் கொண்டு கிடக்கையாலே, “இதென்ன பொய்யுறக்கம்” என்று பிடித்துக் கொள்ளு மவர்களிறே. அண்ணல். ஸ்வாமி. இந்த ஸவரீதசெளர்ய வர்த்தாந்தத்தாலே அருகலாரானவர்களை பெழுதிக்கொள்ளுமவன். அமரர்பெருமானை. * அயர்வது மமர்கள் இபதையை. மேன்மைக்கு இதுக்கல்வருகு சொல்லலாவதில்லைதிறே. ஆயர்தம்கண்ணனை. அம்மேன்மைக்கெதிர்த்தட்டான நீர்மை சொல்லுகிறது. இடக்கை வலக்கை யறியாத இடையர்க்கு நிர்வாஹகளுனவனை. கண்ணன். அவர்களுக்குக் கண்ணனவனென்னவுமாம். கார்முகில்வண்ணன். வர்ஷா கவலாஹகம்போலேயிருக்கிற வடிவையுடையவன். இத்தால்- அதுபரிப்பார்க்கு ச்ரமஹரமான வடிவையுடையவனென்கை. குழல்வாராய்.

மு.—பள்ளத்தில்மேயும் பறவையுருக்கொண்டு

கள்ளவகான் வருவானைத் தான்கண்டு

புள்ளிதுவென்று டொதுக்கோவாய் கீண்டிட்ட

பிள்ளையைவந்து குழல்வாராயக் காக்காய்

பேய்முலையுண்டான் குழல்வாராயக் காக்காய். சி.

பதவுரை.

பள்ளத்தில்— நீர்த்தாழ்வுகளிலே
மேயும்— இரை தேடித்திரியா நிற்கிற
பறவை— கொக்காகிற பகலியின்
உரு கொண்டு— ரூபத்தைக் கொண்டு
வருவான்— வாரா நின்ற
கள்ள அகரனை— கந்திரிமருண அஸூரனை
[ஸகால-ரன்,]
தான்— பரக்காய் அன்றுமேய்த்து விரை
யாடுவிற தான்
கண்டு— பார்த்து

இது புன் என்று— அஸூரனென்று இத்
தைப் பெருக்க நினையாதே ஒரு பகலி
பென்று ஆபாஸமாக நினைத்து
வாய்— அதின் வாயை
பொதுக்கோ— சுடக்கொ
கீண்டிட்ட— கிழித்துப் பொகட்ட
பிள்ளையைவந்து குழல்வாராய் அக்காக்காய்;
பேய்— பூதநாயின்
முலை உண்டான்— முலையை உண்டவனுடைய
குழல்வாராய் அக்காக்காய்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. பள்ளத்திலித்யாதி. நீர்த்தாழ்வுகளிலே இரையெடுத்ததுத்திரி யாநிற்கும் (ச)பகமாகிறபகலியின் வடிவைக்கொண்டு. கள்ளவகான். கந்திரிமரான் அஸூரன்.

உ-ப, ௫-தீ, ௪-௫-பா-பள்ளத்தில்மேயும்-கற்றினம்மேய்த்து- விபாக்கியானம். கறுக:

தன்னுடைய ரூபத்தை மறைத்து பகருபங்கொண்டுவந்து- கர்ந்தரிமனுகையாலேயே. வருவானைத்தான்கண்டு. இப்படி பச்சச்சுநனப்கொண்டு தன்னை நலிய வருகிறவனை, அந்நயபரனாய்க் கன்றுமேய்த்துநின்று விளையாடுகிற தான்கண்டு. புள்ளிதுவென்று. அஸுரமனென்று இத்தைப்பெருக்க நினையாதே, ஒருபகழிபென்று ஆபாஸமாகநினைத்து. பொதுக்கோ வாய்கீண்டிட்ட தன்னை நலிவதாக அங்காந்துவருகிறவாயை, அந்நனுடைய நினைவுக்கிடமறும்படி சடக்கெனக்கிழித்துப்பொகட்ட. பொதுக்கோவென்கிறது- பொதுக்கொனவென்றபடி. அதாவது- சடக்கெனவென்கை. பிள்ளையை. பிள்ளைத்தனத்தில் புரையிலலாதவனை. இத்தனையும் செய்பாநிற்கச்செய்தே இதுதானுமொரு விளையாட்டாயிருந்தபடி. பேய்முழையுண்டான். அவன் முழையுண்டவியடத்தில் பிள்ளைத்தனத்தில் புரையிலலாதாந் போலையாய்த்து- இதுவும்.

௫-கற்றினமேய்த்துக் கனிக்கொருகன்றினைப்

பற்றியெறிந்த பரமனறிருமுடி

உற்றனபேசி நீ யோடித்திரியாதே

அற்றைக்கும்வந்து குழல்வாராயக் காக்காய்

ஆழியான்றன் குழல்வாராயக் காக்காய். ௫.

பதவுரை.

கன்று இனம்- கன்றுகளின் திரளை
மேய்த்து- மேய்த்து
ஒரு கன்றினை - அஸுரமயமாய் வந்த
ஒரு கன்றை
பற்றி- காலைப்பிடித்துத் தூக்கிபெடுத்து
கனிக்கு- அஸுரமயமாய் நின்ற விளாவின்
கனி உதிருகைக்காக
எறிந்த- அதன்மேல் விசிற்பெறிந்த
பரமன்- உபகாசனுள்வனுடைய

திரு முடி-அழகிய திருக்குழலை
உற்றன- உன் ஜாதிக்கேற்றவற்றை
பேசி- சொல்லிக் கொண்டு
நீ ஒடி திரியாதே- நீ ஒடிப் போகாமல்
அற்றைக்கும்- நான்தோறும்
வந்து குழல் வாராய் அக்காக்காய்;
ஆழியான் தன் - திருவாழிணைப் கைவி
லேந்தின வனுடைய
குழல் வாராய் அக்காக்காய்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. கற்றினம்மேய்த்து. கன்றுகளினுடைய திரளையேய்த்து. பால்பத்தில் கன்றுகள் மேய்த்து, பின்னரே பசுக்கள்மேய்ப்பது; ஆகையாலே. இவனும் கன்றுகள்மேய்க்கத் தொடங்கினனாய்த்து. கனிக்கொருகன்றினைப் பற்றியெறிந்த. இப்படி கன்றுமேய்த்துத் திரியாநிற்கிறவிடத்திலே தன்னை நலிகைக்காகக் கன்றான வடிவைக்கொண்டு விளாவானவடிவைக்கொண்டும் வந்துநின்ற கைவஸுரர்களைக்கண்டு, “விளங்கனிக் கொங்கன்று விசிறி.” என்கிறபடியே முள்ளாலே முள்ளைக்கையுமபோலே அஸுரமயமாய்வந்து நின்றொருகன்றை, காலைப்பிடித்துத் தூக்கிபெடுத்து அந்த விளங்கனி யுதிருகைக்காக எறிந்து இரண்டையும் சேரமுடித்துப் பொகட்ட. பரமன்திருமுடி. தன்னை நலியவந்த இவற்றின் கையில் தான்படாதே, அவற்றை நிரளித்து ஜகத்துக்கு பரமசெவியான தன்னை நோக்கித்தந்த உபகாசனுடைய திருமுடியை. உற்றனபேசி நீயோடித்திரியாதே. உன்னுடைய ஜாத்புரிதமனவற்றைச் சொல்லிக்கொண்டு; ஓரிடத்திலே நிலையின்றிக்கே நீபறந்து திரியாதே. அற்றைக்கும்வந்து குழல்வாராய். நான்தோறும் வந்து திருக்குழல்வாராய். ஆழியான். திருவாழியுடையவன்; அவிதேயரை நியமிக்கவல்ல பரிசுமுடையவனென்கை. ௫.

மூ.—கிழக்கிற்குமுமன்னர் கேடிலாதானை
அழிப்பானினந்திட டவ்வாயிதனால்
விழிக்குமளவில வேறுறுத்தானைக்
குழற்கணியாகக் குழல்வாராயக் காக்காய்

கோலிந்தன்றன் குழல்வாராயக் காக்காய். க.

பதவுரை.

கேமி இலாதானை—	கர்ஷணசாயத்தால் ஒரு	வேர் அறுத்தானை—	வேரற்றுப் பேரம்படி
	குறையுமில்லாத இந்தரதிகளை		பண்ணின வனுடைய
அழிப்பான்—	அழிப்பதாக		
நினைந்திட—	நினைத்த	குழற்கு—	திருக்குழலுக்கு
கிழக்கில் குடி—	பார்க்குயோகிஷ புரவானி	அணி ஆக—	அலங்காரமாக
	களின்	குழல் வாராய்	அக்காக்காய்;
மன்னர்—	நாகாலுரன் முதலான வர்களை	கோலிந்தன்—	பசு மேய்ப்ப வனுடைய
விழிக்கும் அளவிலே—	ஒரு நிமிஷமும் பொழு	தன் குழல்—	சிறந்த குழலை
திலே [கண்மூடித்திறப்பதற்குள்ளே]		வாராய்	அக்காக்காய்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. கிழக்கில் குழமன்னர். பார்க்குயோகிஷ புரவானிகளாய் நர
காலுரப்பர்களான ராஜாக்களை. கேடிலாதானை. வாயல் புதுபலங்களுண்டாகையாலே
நமக்கொருகேயுல்லையென்று நினைத்திருந்தவர்களை. அழிப்பான் நினைத்திடே. ஆசிரிதான்
இந்தரதிகளை நலிகையாலே அழிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றி. அவ்வாயிதனால். * கருதுமிடம்
பொருமதாய், “அறமுயலாழி” என்கிறபடியே தன்னிலுங்காட்டில் ஆசிரிதவிரோதி
நிரலரத்தில் மிகவும் முயலாநிற்கும் ஏற்றத்தையுடைய, திருவாயியாலே, விழிக்குமளவிலே
வேறுறுத்தானை. இமைத்த விழிக்கும் முன்னே கிழக்கெடுத்துப் பொகட்டவனை. அத்வா,
கேடிலாதானை யழிப்பான் நினைத்திடே- கிழக்கில் குழமன்னர்- விழிக்குமளவிலே- ஆழிய
தனால்- வேறுறுத்தானை என்று அவ்வயமாக்கி- “நமக்கு எங்களுக்குச் சசுவான் உண்டு” என்
றிருக்கையாலே- தங்களுக்கொரு கேடின்றிக்கே யிருக்குமிந்தரதிகளை அடர்த்தழிப்பதாகக்
கோலின் பார்க்குயோகிஷபுரவானிகளான நாகப்பர்த்தபலுராராஜாக்களின்வர்களை யழிக்கப்
பார்க்கிற வளவிலே அச்செய்தி இந்தான் வந்து விண்ணப்பம்செய்தவரந்தாம், பெரியதிரு
வடிவையே மேற்கொண்டு நாகபுரத்திலே யெழுந்தருளி * கருதுமிடம் பொருல்ல திருவாயி
யாலே அந்த நாகரதிகளை மறுகொண்டாகாதபடி. அறுத்துப்பொகட்டவனை பென்னவு
மாம். குழற்கணியாகக் குழல்வாராய். திருக்குழல்களுக்கு அழகு பிறக்கும்படி. குழல்வாராய்.
கோலிந்தன். பாசுணத்திலே திரந்த வயாபாசுணையுடையவன், தன் குழல். சலாக்ய
மன்னகுழல்.

மூ.—பிண்டத்தினையும் பேய்க்கிட்ட நீச்சோறும்

உண்டற்குவேண்டி நீ யோடித்திரியாதே

அண்டத்தமர் பெருமானுகமர்

வண்டொத்திருண்ட குழல்வாராயக் காக்காய்

மாயவன்றன் குழல்வாராயக் காக்காய். எ.

பிண்டம்— பித்தாதிக்கைக் குறித்திருக்கிற
பிண்டங்களாகிற
திரனாயும்— திரனாயும்
பேய்க்கு— பிசாசங்களைக் குறித்திட்ட
நீர் சோறு— நீரோடு சேர்ந்த சோறுகளை
யும்
உண்டற்கு வேண்டி— உண்ணைக்கு ஆசைப்
பட்டு
நீ— பவிபுக்கான நீ [ஸலிலு-சு,]
ஒடி. திரியாதே - அதுக்கிடம் தேடித் தட்
டித் திரியாமல்

அண்டம்— நித்ய விபூதியிலேயே நின்ற
அமரர்— நித்ய ஸூரிகளுக்கு
பெருமான்— அதுபதியா யிருப்பவனுடைய
அழகு அமர் — அழகு பொருந்தி யிரா
நின்றதாய்
வண்டு ஒத்து— வண்டு போலே
இருண்ட— கறுத்திரா நின்ற
குழல் வாராய் அக்காக்காய்;
மாயவன் தன்— ஆச்சர்ய சக்தியுத்தனை
வனுடைய
குழல் வாராய் அக்காக்காய்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. பிண்டத்திரனாயும். பித்தர்கள் முதலானவை யுத்தேசித்து
இடம் பிண்டங்களாகிற திரனாயும். பேய்க்கிட்டீர்ச்சோறும். பிசாசங்களை யுத்தேசித்து
இட்ட ஜல்லவரிதமான சோறுகளையும். உண்டற்குவேண்டி. உண்ணைக் காசைப்பட்டு.
நீயோடித்திரியாதே. அது கிட்டெடுத்தேடி நீ தட்டித்திரியாதே. அண்டத்தமர்பெருமான். நித்
யவிபூதியிலே ஸூரிகளுக்கு தாயகாதிசுள்ளாம் தானையாயிருக்கும் பெரியவனுடைய
அழகமர்வண்டொத் திருண்டகுழல்வாராய். அழகுபொருந்தி யிருந்துள்ள வண்டுபோலே கரு
ண்டிருண்டிருக்கிற குழல்களை வாராய். மாயவனித்பாதி. ஆச்சர்யசக்தி யுத்தனாவனு
டைய குழலை வந்துவாராய்.

மு.—உந்தியெழுந்த வருவமலர் தன்னில்

சந்தச்சதுமுகன் றன்னைப் படைத்தவன்

கொந்தக்குழைக் குறந்துளியட்டித்

தந்தத்தின் சீப்பாற் குழல்வாராயக் காக்காய்

தாமோதரன்றன் குழல்வாராயக் காக்காய். டி.

பதவுரை.

உந்தி எழுந்த— திருவாயிலுண்டான
உருவம்— அழகிய
மலர் தன்னில்— தாமரை மலரிலே
சந்தம்— சந்தஸ்ஸை நிரூபகமாக வுடைய
சது முகன் தன்னை - நான் முகனாகப் பரஹ்
மாவை
படைத்தவன்— ஸ்ரீஷ்டித்த வனுடைய
கொந்தம்— நெறித்திரா நின்ற
குழலை— திருக்குழலை
புளி குறந்து— புழுது வார்த்து

அட்டி— உறைக்கத்தடவி
தந்தத்தின் சீப்பால்— தந்தத்தால் செய்யப்
பட்ட சீப்பாலே.

குழல்வாராய் அக்காக்காய்;

தாமோதரன் தன் — தாமோதரனுடைய
குழல் வாராயக் காக்காய்.

வயா. எப்பாம்பாட்டு. உந்தியித்யாதி. திருநாபியிலே கிளர்ந்த அழகிய தாமரைப்பூவிலே. உருவம் - அழகு. சந்தமித்யாதி. ஜகத்ஸர்ஷ்டியில் வந்தால் தன்னோடொச்ச விகல்பிக்கலாம்படி ஜ்ஞாரசக்திகளால்வந்த வலைக்ஷணயத்தையுடைய சதுர்முகனை ஸர்ஷ்டித்தவன். சந்தம் - அழகு. அன்றிக்கே, சந்தமென்று (க) சந்தஸ்ஸாய், வேதத்தைத் தனக்கு நிரூபகமாகவுடைய நென்னவுமாம். கொந்தக்குழலைக் குறந்துபுளியட்டி. திருமஞ்சரஞ் செய்கிறபோது புளிகுறந்து அட்டித் திருமஞ்சரஞ்செய்கையாலே நெறித்திருக்கிறகுழலை. கொந்தம் - நெறிப்பு. புளியட்டிக்கொந்தக் குழலென்றது - புளியட்டின் கொந்தக்குழலென்றபடி. திருக்குழல் வாருகிறகாலத்தில் இது கூடாமையாலே திருமஞ்சரகாலத்திற் செய்த தென்னுமிடம் நிக்சிதமிதே. * என்னோய் புளிப்பழங்கொண்டிதே திருமஞ்சரம்செய்தது. அதவா, கொந்தக்குழலை - நெறித்திருக்கிற திருக்குழலை, குறந்து புளியட்டி. அகங்கனில் வளர்ந்ததனால் ஸ்வைவமாகக் குறந்தது. புளியுண்டு - † புழுகு, அத்தை வார்த்தென்னவுமாம். குறந்தது புளியென்கிறவிடத்தில், துகரம் கடைக்குறைத்தலாய்க் கிடக்கிறது. ‡ ஒன்சங்கதை வார்போலே. “புழுக்கட்டி” என்று பாடமாகில் - புழுகைக்குறந்தட்டி என்று பொருளாகக்கடவது. தந்தத்தின்கீடால் குழல்வாராய். திருக்குழலினுடைய சலாக்யதாது குணமாகத் தந்தத்தால்பண்ணின சீப்பைக்கொண்டு குழல்வாராய். தாமோதரானித்யாதி. அபாயான வெனக்குப் பிடித்துக் கட்டலாம்படி ஸுலபன யிருக்கிறவனுடைய குழல்வாராய்.

மூ.—மன்னன்றன் தேவிமார்கண்டு மகிழ்வெய்த

முன்னிவ்வுலகினை முற்றம்ளந்தவன்

பொன்னின்முடியினைப் பூவணமேல்வைத்துப்

பின்னேயிருந்து குழல்வாராயக் காக்காய்

பேராயிரத்தான் குழல்வாராயக் காக்காய். க.

பதவுரை.

மன்னன் தன்— அவனா ராஜனான மஹா

பலியின்

தேவிமார்— மணியாட்டி களானவர்கள்

சுண்டு— இவன் வேஷத்தையும் பாஷணத்

தையும் பார்த்து

மகிழவு எய்த— களிக்கும்படி

முன்— முன்னே

இவ்வுலகினை முற்றம்— இந்தலோகம் முழு

தையும்

அளந்தவன்— அளந்து கொண்ட வனுடைய

¶ பொன் முடியினை— அழகிய திருமுடியை

பூ அணமேல் வைத்து— பூப்போலே மெத்

தென்ற படுக்கையின்மேலே வைத்து

பின்னே இருந்து— பின்புறத்திலே நின்று

குழல் வாராய் அக்காக்காய்;

ஆயிரம் பேரான்— ஆயிரம் திருநாமத்தை

புடையான வனுடைய

குழல் வாராய் அக்காக்காய்.

¶ “பொன்னின்” என்கிறவிடத்தில் “இன்” என்னுமது சாரியை.

(க) ஸ்ரீஸ்ஸாய். † “புழுகு” என்பதைத்தான் “புணகு” என்பார்கள்.

‡ “ஒன்சங்கதை வாராயியான்” என்கிறவிடத்தில், சங்கு கதை-சங்கதை, என்று கண்டக் குறைத்தலாய்ப் புணர்ந்தாற்போலேயென்கை.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. மன்னனித்யாதி. “புலன்கொள்மாணாய்” என்கிற படியே - ஸர்வேந்தரியாபஹாரக்ஷமமான வாமநரூபமும், “பொங்கிலங்கு புரிநூலும்” இப்பாதிப்படியே - அவ்வழகுக்குமேலே கிளர்ந்து விளங்காநின்ற உள்ள யஜ்ஞோபவீதமும், கர்ஷணஜிஹும், முஞ்சியுமான விதீதவேஷமுமாக்கொண்டு மஹாபலியஜ்ஞ வாடத்திலே வல்லாராடினாற்போலே பதறி நடந்துசென்று நின்ற நிலையையும், “கொள்வன்நான்” இப்பாதிப்படியே சொன்ன (க) முத்தஜல்பத்தையும்கண்டு, அவுராராஜனான மஹாபலியனுடைய ஸ்த்ரீகளானவர்கள் ப்ரீதைகளாம்படி முந்துறநின்ற அர்த்தித்து, கையிலே நீர் விழுந்த ஸமஸ்தரம், முன்பே தன்னதாயிருக்கிற விர்தலோகத்தையெல்லாம் இப்போது அபூர்வமாகப்பெற்றற்போலே யளந்து கொண்டவனுடைய. பொன்னின் முடியினை. அழகிய திருமுடியை. பொன் - அழகு. இன் - சாரியை, பூவணமேல் வைத்து. திருமுடியை மார்த்தவத்துக்கீடாக், பூப்போலே மந்துவான அணமேலேவைத்து. பின்னேயிருந்து குழல் வாராய். வானுகைக்கு அதுகுணமாகப் பின்னேயிருந்து திருக்குழல்வாராய். பேராயிரத்தான். தன் வலைகூண்பத்தைக்கண்டு ஸ்துதிக்குமவர்களுக்கு இழிந்த விடமெல்லாம் துறையாம்படி (உ) “உலகவா நாரிவலஹுயவாந” என்கிறபடியே அநேகம் திருநாமங்களை யுடையனானவனுடைய குழல்வாராய்.

அ. சிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகொள்.

மு.—கண்டாரப்பழியாமே யக்காக்காய் கார்வண்ணன்
வண்டாரகுழல்வார வாவென்றவாய்ச்சிசொல்
விண்டோய்மதிள் வில்லிபுத்தூர்க்கோன் பட்டன்சொல்
கொண்டாடிப் பாடக்குறுகா வினைதானே. ௮.

பதவுரை.

அக்காக்காய்— “அக்காக்காய்!
கண்டார் பழியாமே— ‘கண்டவர்கள் பழி
யாத படி
கார் வண்ணன் — நீல மேகவண்ண னானவ
னுடைய
வண்டு ஆர்— மதுபானார்த்தமாக வண்டுகள்
படிந்திருக்கிற
குழல்— திருக்குழலை
வார— வானுவதற்கு
வா என்ற வா” என்று சொல்லியழைத்த
ஆய்ச்சி— யசோதைப் பிராட்டியின்
சொல்— சொல்வை

விண் தோய்— ஆகாசத்தை அளாவிய
மதிள்— மதினையுடைய
வில்லிபுத்தூர்— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு
கோன்— நிர்வாஹகரான
பட்டன்— பெரியாழ்வார்
சொல்— அருளிச்செய்த இத்தை
கொண்டாடி — சப்தார்த்தவைகூண்பத்
தைப் புகழ்ந்து கொண்டு
பாட— பாடுமளவில்
வினைதான் — “வினை” என்று பேர்
பெற்றவை யெல்லாம்
குறுகா— அவர்களுகில் கிட்டமாட்டாது.

வ்யா. கண்டாரித்யாதி. திருமஞ்சாஞ்செய்த குழல்வாராதிருந்தால் கண்டவர்கள் பழிக்கக்கூடும், அவர்கள் பழியாதபடியாக. அக்காக்காய். கார்வண்ணனித்யாதி. மேகம்

(க) கீ— மஹி.

(உ) “தேவோநாம ஸுஹஸ்வர”

போலே சபாமளமான வடிவை யுடையவனுடைய, திருட்சியாலும் சுருட்சியாலும் வண்டு போலேயிருக்கிற திருக்குழலை வாரும்படியாக வாவென்று சொன்ன பசோதைப்பிராட்டியி னுடைய சொல்லை. விண்டோயித்யாதி. ஆகாசத்திலே மிகவுமூப்பந்த மதினையுடைய பூந் தில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வா ரருளிச்செய்த வித்தை. கொண்டாடியித் த்யாதி. சப்தார்த்த வைலக்ஷணயத்தைக் கொண்டாடி, ப்ரீ திப்பிரீதாய்க்கொண்டு பாட, வினை பென்று பேர்பெற்றவை யடங்கலும் தானே யருளுவந்துகிட்டா.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

(*)

அடிவாவு.—பின்னைப் பேய் திண்ணப் பள்ளம் கற்றக் கிழக்கில் பிண்ட முத்தி மன்னன் கண்டார் வேலி.

ஆக திருமொழி- கச - க்ரு, பாட்டு - கடுக.

அ. யசோதைப்பிராட்டி அவனைத் திருக்குழல் வாருவதாக உத்போகித்து, அவன் “ஒட்டேன்” என்று அழுதும் இறங்கியோடாமக்காக அவனுடைய பால்பத்துக் கறு குண்மாம்படி, அக்காக்காய் குழல் வாரவாவென்று பலகாலும் அவன்செவிகேட்கச்சொல்லி யிருந்து அவனை யுகப்பித்துத் திருக்குழல் வாரினபடியை, தாமதபலிக்கையில் ஆசையுடையாய், பாவநாபரகர்ஷத்தாலே அவளான நிலையடைந்து, தக்காலம்போலே அவனைக் குறித்துப் பாசாங்கோப்பேசி யறுபவித்தாராய்நின்றார் - கிழ்; திருக்குழல் வாரினவந்தாம் பூச்சுட்டுவதாகத் தேடுகிறவனவிலே, ஜாத்புகிதமாகக் கன்றுமேய்க்கப்போகிற. பிள்ளைகளோடே தானும் போவானாக வுத்போகித்து, கன்றுகள்மேய்த்து மறிக்கிற கோலைத்தா வென்ன; அவன் இசைந்து கோலைக்கொடாமல், “இவனை ஒப்பித்துக்காணவேணும்” என் னும் கருத்தாலே கோலைவாங்கித் தருகிறேனென்று இவனை யழுக்கமருட்டி “அக்காக்காய் கோல்கொண்டுவா” என்று பலகாலும் சொன்ன பாகாத்ததை, தத்பாவபுத்தாராய்க்கொண்டு அவனைப்போலே தாமும் அவனைக்குறித்துப்பேசி அந்த எலத்தை யறுபவிக்கிறார் - இத்திரு மொழியில். *

மு.—வேலிக்கோல்வெட்டி வினாயாவேல்லெற்றித் தாலிக்கொழுந்தைத் தடங்கழுத்திற்புண்பே பிலித்தழையைப் பிணைத்துப் பிறகிட்டேக் காலிப்பின் போவாற்கோர் கோல்கொண்வோ கடனிறவண்ணற்கோர் கோல்கொண்வோ க்.

பதவுரை.

வேலி—வேலிக்கால்களினே வளர்ந்திருக்கிற	வினாயாடு வில்— வினாயாவெதற்கான வில்
கோல்— கோலை	லாகப் பண்ணி
வெட்டி— வெட்டி	எற்றி— அதிலே காணீன் எறிட்டு

தாவி— பனைபிணுடைய
கொழுந்தை— வெண் குருந்தை
தட கழுத்தில்— பெரிய கழுத்தில்
பூண்டு— ஆபரணமாகப் பூண்டு
பிணி— மயிலிணுடைய
தழையை— தோகைகளை
பிணைத்து— சேர்த்து
பிறகு— திருமுதுகிலே
இட்டு— தொங்க விட்டு
காலி பின்— கன்றுகளின் பின்னே
போவாற்கு— மேய்க்கப் போமவனுக்கு

ஈ ஓர் கோல் கொண்டுவா;
கடல் நிறம்— கடலோடொத்த நிறத்தை
யுடைய
ஈவண்ணற்கு— வடிவையுடைய வனுக்கு
ஈ ஓர் கோல் கொண்டுவா.

ஈ “ஓர் கோல் கொண்டுவா” என்கிற வித
வும், அங்காக்காய் விளித்துச் சொல்லும் பாசுமென்
னுமது ஏழாம்பாட்டாலும், கடைப்பாட்டாலும் விள
ங்கும். இவ்விடத்தில்கோவாவது - கண்டுகள் மே
ய்த்து முறிக்கிற கோல்; அதைச்சொன்னவா என்பது.
ஈ “அண்ணற்கு” என்று பிரித்தால், வவா
மிக்கென்று பொருள்

வ்யா. முதற்பாட்டு. வேலிக்கோல் வெட்டி. வேலிக்கால்களிலே வளர்ந்து நிற்கும்
கோல்களை வெட்டி. அன்றிக்கே, வேலியென்று- வளைவாய், வளைந்த கோலை வெட்டி. பெண்ண
வுமாம். விளையாடு வில்லேற்றி. விலார்த்தமாக வில்லாகப் பண்ணி நாணியேற்றி. தூலிக்
கொழுந்தைத் தடங்கழுத்திற்குண்டு. ஜாத்யுகிதமரகையாலே ச்ரேஷ்டமாயிருந்துள்ள ஆமைத்
தாவிடையத் தடவிதான் கழுத்திலேபூண்டு. அன்றிக்கே, தாவிபென்றது- தானியென்றபடி
யாய், கொழுந்தென்றது- அகின் வெண்குருத்தாய், அது வெள்ளிபோலே பிருக்கையாலே
அத்தை ஆபரணமாகத் தெற்றிப் பூண்பர்களிறே பிணையர்; அதைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்.
பிலியித்யாதி. பிணைப்பிச்சங்களைச் சேர்த்துத் திருமுதுகிலே நாற்றி. காலியித்யாதி. கன்று
காலியின் பின்னே அவற்றை மேய்க்கக்காகப் போமவனுக்கு ஓர் கோல்கொண்டுவா. கட
லீத்யாதி. கடலோடொத்த நிறத்தைபுடைத்தான வடிவையுடையவனுக்கு.

மூ.—கொங்குங்குடந்தையுங் கோட்டியுந் பெரும்
எங்குத்திரிந்து விளையாடு மென்மகள்
சங்கம் பிடிக்குந் துடக்கைக்குத் தக்கல்ல
அங்கமுடையதோர் கோல்கொண்வே
அரக்குவழித்ததோர் கோல்கொண்வே. உ.

.பதவுரை.

கொங்கு— (புஷ்பாதிகளால்) பரிமளத்தை
யுடைய
குடந்தையும்— திருக்குடந்தையிலும்
கோட்டி ஊரும்— திருக்கோட்டி யூரிலும்
பேரும்— திருப்பேர் நகரிலும்
எங்கும்— மற்றுமுள்ள திருப்பதிகளிலும்
திரிந்து— வ்யாபரித்து
விளையாடும்— விளையாடா நிற்கிற
என் மகள்— என் பிள்ளையுடைய
கங்கம்— பூரிபாஞ்ச ஜீர்ப்பத்தை

பிடிக்கும்— பிடித்துக்கொண்டிராநின்ற
தட— விசாலமான
கைக்கு— திருக்கைக்கு
தக்க— தகுந்திராநின்றதாய்
நல் அங்கம் உடையது— நல்லவடிவையுடையது
தான்
ஓர் கோல் கொண்டுவா;
அரக்கு வழித்தது— அரக்குப்பூசப்பட்டிருப்
பதான்
ஓர் கோல் கொண்டுவா.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. கொங்குங்குடந்தையும், பரிமளத்தையுடைத்தான திருநக்
முடந்தையும், கொங்குங்குடந்தை யென்கிறவல்லொற்று மெல்லொற்றாய்க் கிடக்கிறது.
சொல்லுகள் மோடைகளிலு முண்டான பரிமளமும், உன்னுக்கண்ணவார்த்தருளுகிறவனு
டைய திருமேனியின் பரிமளமுமாய்க்கொண்டு ஊடாட்கலும் பரிமளமாய்க் கிடக்கும் தந்தை.
சொட்டியுறும், திருக்கோட்டியுரினும், பேரும், திருப்பேரினும், எங்கும், அதுக்கமான்
திருப்பதிகளிலும், திரித்துலியாடு மென்மகன், வ்யாபரித்து விளையாடாநிற்கு மென்பின்னை
மலைய, சங்கம்பிடிக்கும் தடக்கைக்குத் தக்க, ஸ்ரீபாஞ்சஜயத்தைப் பிடிக்கும் பெரிய திருநக்
கைக்குத் தகுதிபான், நல்லங்கமுடையதோர் கோல்கொண்டவோ, நல்லவடிவையுடைத்தான
தோர் கோல்கொண்டவோ, அரக்கித்யாதி, நிறமுடைத்தாம்படி, அரக்குவழித்தத்தோரு
கோல்கொண்டவோ.

மு.—கறுத்திட்டேதிரிநின்ற சுஞ்சனைக்கொன்றான்

பொறுத்திட்டேதிரிவந்த புள்ளின்வாய்க்கண்டான்

நெறித்த குழல்களை நீங்கமுன்னோடிச்

சிறுக்கன்று மேய்ப்பாற்கோர் கோல்கொண்டவோ

தேவபிரானுக்கோர் கோல்கொண்டவோ, ந.

பதவுரை.

கறுத்த—கேபத்தை யுடையனாகக் கொண்டு
எதிரிட்டே நின்ற— எதிர்த்து நின்ற
சுஞ்சனை— கம்ஸனை
கொன்றான்— முடிந்தவனாக
பொறுத்திட்டே— வருகிற போதை வேகத்
தைப் பொறுத்து நின்று
எதிர் வந்த— தன்னை நலிவதாக எதிரேவந்த
புள்ளின்— பகலாரானுடைய
வாய்க்கண்டான்— வாயைக் கிழித்தவனாக
நெறித்த— நெறித்து முன்னே தொங்கா
நின்ற

† குழல்கள்— திருக்குழல் ஈளானவை
நீங்க— ஒடுகிற வேகத்தாலே இரண்டாம்
கும் நீங்கும் படியாக
முன் ஓடி— கன்றுகளுக்கு முன்னேயோடி
சிறு கன்று— இளங்கன்றுகளை
மேய்ப்பாற்கு— மேய்க்கு மவனு வனுக்கு
ஓர் கோல் கொண்டவா;
தேவர் பிரானுக்கு — தேவர்களுக்கு உடைய
வாசகனான வனுக்கு
ஓர் கோல் கொண்டவா.

† “குழல்களை” என்கிற விடத்தில் நோ
ரம் சாரியை.

வ்யா. முன்றாம்பாட்டு. கறுத்தித்யாதி. கறுப்பு- சிறும், தன்மேலே க்ரோதம்வது.
யுடையனாகக்கொண்டு எதிரிட்டேநின்ற கம்ஸனைக்கொன்றவன், பொறுத்தித்யாதி. வருகிற
போதை வேகத்தைப் பொறுத்துநின்று, தன்னை நலிவதாக எதிரேவந்த பகலாரானுடைய
வாயைக்கிழித்தவன். நெறித்தித்யாதி. நெறித்து முன்னே நாலாநின்ற குழல்களானவை,
ஒடுகிற விசையாலே இரண்டாகும் நீங்கும்படியாகக் கன்றுகளுக்கு முன்னேயோடி. சிறுக்
கன்றுத்யாதி. இளங்கன்றுகளை மேய்க்கிறவனுக்கு ஓர் கோல்கொண்டவோ, தேவபிரானுக்கு
வ்யாசபகர்திகளான கம்ஸதிகளை யழியச் செய்கையாலே தேவர்களுக்கு உபகாரகனான

மு.—ஒன்றையுரைப்பா நெருசொல்லே சொல்லுவான்
தன்று முடியான் துரியோதன் பக்கல்
சென்றங்குப் பாரதங் கையெறிந்தானுக்குத்
கன்றுகள்மேய்ப்பதோர் கோல்கொண்டுவோ
கடல்நிறவண்ணற்கோர் கோல்கொண்டுவோ ஸ.

பதவுரை.

ஒன்றே— அடுத்தாரைக் கைவிடாமையா
கிற ஓர்த்தத்தையே
உரைப்பான்— சொல்லுவானாய்
ஒரு சொல்லே— எல்லார்க்கும் அப்பயர்தா
நம்பண்ணுகையாகிறசொல்லொன்றையே
சொல்லுவான்— சொல்லா நிற்பானாய்
தன்று— நவரத்தங்கனமுத்தின்
முடியான்— கிரீடத்தையுடைய
துரியோதன் பக்கல்— துரியோதனிடத்
திலே

சென்று— பாண்டவர்களுடையதற்குச் சென்று
பாரதம்— பாரத யுத்தத்துக்கு
அங்கு— அங்கே
கை எறிந்தானுக்கு— கைதட்டிப் போந்த
வனான வனுக்கு
கன்றுகள்— கன்றுகளை
மேய்ப்பது— மேய்க்கத்தக்க
ஓர் கோல் கொண்டுவா;
கடல் நிறவண்ணற்கு ஓர்கோல் கொண்டுவா;

வியா. நான்காம்பாட்டு. ஒன்றித்யாதி. “பாண்டவர்களும் நான்கும்கூடி ஜீவிப்
பதிலில்” என்று மோர்த்தமே சொல்லுவானாய், “கூடிஜீவிப்பதிலேயேயாகிலும், அவர்
களுக்கும் ஏதேனும் சில கொடுக்கவேண்டாவோ” என்று மத்யஸ்தர் சொன்னால் “அவர்க
ளுக்கு ஒருகோருக்குத் திலமும் கொடுப்பதில்லை” என்னுமொரு வசனமே சொல்லுவானு
மாயிருக்கும்வனென்கை. அன்றிக்கே, ஆசிரிதவிஷயத்தில் (குறிஞ்சு வாவெதலவெடாவுபு)
இத்யாதிப்படியே-ஒருபடியானும் அவர்களைக்கைவிடாமையாகிற ஓர்த்தமேசொல்லுவானாய்
(உ) “கவயம் வலவ-உலகிதெவெயா டுடிதி” இத்யாதிப்படியே - அவர்களுடைய கை
ணத்துக்குடலான வசனமொன்றுமே சொல்லாநிற்பானாயிருக்கும்வனென்று பதவதிசேஷ
னமாகவுமாம். துன்றுமுடியான். நவரத்தங்களினாலே நெருங்கின அபிஷேகத்தை யுடைய
வன். அபிஷேகத்தகத்திரியராலே நெருங்கி ஸேவிக்கப் படுமவென்னுதல். துரியோத
ன் பக்கல், ஏவம்பூதனான துரியோதன்பக்கலிலே. சென்றங்குப்பாரதம் கையெறிந்தானுக்கு.
இரண்டு தலையும் பொருந்தவிடலாமோவென்று துதனாய்ச்சென்று பொருத்தப்பார்த்தவிடத்
தில் பொருந்தாமையானும் யுத்தத்திலே, பொருந்துகையானும்; ஆனால், அதுதன்னைச் செய்
கவென்று பாரதயுத்தத்துக்கு அங்கே கைதட்டிப் போந்தவனுக்கென்னுதல். அன்றிக்கே,
ஆனால் அதுதன்னைச் செய்வதென்று இசைந்துபோந்து, பாண்டவர்களுக்காய்நின்று பாரத
யுத்தத்திலே கையுமணியும் வகுத்தவனுக் கென்னுதல். எறிதல்- இடுதலாகையாலே; வேண்
டனபொருள் கொள்ளலாமிறே. கன்றுகள்மேய்ப்பதோர் கோல்கொண்டுவோ. பசுமேய்க்கை
யிலும் அவன் விரும்பியிருப்பது கன்றுகள் மேய்க்கையாய்த்து. அதுக்குத் தகுதியாயிருப்ப
தொரு கோல்கொண்டுவோ. கடலித்யாதி. கடலோடொத்த நிறத்தையுடைத்தான் வடிவைய
யுடையவனுக்கு.

(க) “மித்யாவேர ஸம்பாப்தம்.” (உ) “அபயம் ஸர்வபூதேய்யோ ததாமி.”

மூ.—சீரோன்றனாதாய் துரியோதனன்பக்கல்
ஹரோன்று வேண்டிப் பெருத வுரோடத்தால்
பாரோன்றிப் பாரதங் கைசெய்து பார்த்தற்குத்
தேரோன்றை யூந்தாற்கோர் கோல்கொண்வோ
தேவபிராணுக்கோர் கோல்கொண்வோ ரு.

பதவுரை.

<p>ஓர்— ஆசிரித பாரதத்தர்யமாகிற குணம் ஓர்— சேருகைக்கு உறுப்பான [ஒன்று கை-கூடுகை] தூதர்ப் — தூதலாரிபாரதத்தில் அதிகரித்த வனாய் துரியோதன பக்கல் — துரியோதனனின் டைச் சென்று ஹர் ஒன்று— “ பாண்டவர்களுக்கு ஒருநர் தன்னை யாகிலும் கொடு ” என்று வேண்டி— தாழ்ச்சி தோற்றக் கேட்டும்</p>	<p>பெருத— வேண்டியைப் பெரியாத உரோடத்தால்— கோஷத்தாலே பார் ஒன்றி— பூமியிலே கால் பாவி நின்று பாரதம்— பாரதயுத்தத்திலே பார்த்தற்கு— அர்ஜுனனுக்கு கை செய்து— துஷையிரிஞந்து ஒன்று தேவை— ஒப்பற்ற தேவை ஹர்ந்தாற்கு— நடத்தியருளின வனுக்கு. ஓர் கோல் கொண்டுவா; தேவபிராணுக்கு ஓர் கோல் கொண்டுவா.</p>
--	---

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. சீரோன்றனாதாய். “ இன்னார் தூதனென நின்றான் ” என்
திருப்படியே ஆசிரித பாரதத்தர்யமாகிற குணம் தனக்குச் சேருகைக்குறுப்பான தூதர்த்யத்
திலே அதிகரித்த. துரியோதனபக்க ஹரோன்றுவேண்டி. அதாரமிகுதல் பந்துக்களா
யடர்ந்து, பலத்தாலே ஜீவிக்கவிருக்கிற துரியோதனபக்கலிலே சென்று “உங்களுக்குள்ள
அம்சங்களை விபலித்து இரண்டிலையும் பொருந்தி ஜீவித்திருக்கோன் ” என்று முந்துறச்
சொன்னவனில், அவன் “ அதுசெய்பேன் ” என்றவாறே, “ ஆனால் பத்தூர்தன்னைக்
கொடுக்கப்பார்ப்பது ” என்ன; “ அதுவும்கெடுப்பேன் ” என்றவாறே “ ஒருநர் தன்னையா
கிலும் கொடு ” என்றவனில், அவன் அதுக்குமிசையாமல், “ அவர்களுக்கு தர்மமுண்டு,
(க)தத்பலமான ஸ்வர்க்காதி லோகங்களுமுண்டு, அந்தைபுதுபவிக்கக்கடவர்கள், எங்களுக்கு
இத்தனையும்ன்றே உள்ளது, அதில் ஒன்றும் கொடுப்பதில்லை ” என்று வெட்டிதாக வார்
த்ததெனினால்; பெருத வுரோடத்தால். ஒருந்தானும் பெருத கோஷத்தாலே. ஆனால் ஸ்வீர
போக்யையன்றே வலுந்தரை, யுத்தத்தைப்பண்ணி ஜயித்தவர்களொருவர் பூமியை யாளு
க்கொன்ன; அவன் அதுக்குப் பொருந்தினவாறே; பாரோன்றி. திருவுள்ள முகந்து,
பூமியிலே பார்த்தகால்பாவின்து. பாரதம் கைசெய்து. பாரத யுத்தத்திலே பாண்டவர்க
ளுக்காக நின்று கையுமணியும் வகுத்தது. பார்த்தற்குத்தேரோன்றை யூந்தாற்கு. ஆயுதமெடு
க்க வொண்ணாமையாலே வாரத்பத்திலே அதிகரித்ததாய், அர்ஜுனனை (க) ரதியாக்கி, பாதி
பகிஷ்ணை உருளைக்காலாலே நெருக்குகைக் குறுப்பாகையாலே அத்தியியமான தேவை. நட
த்தினவனுக்கு ஓர் கோல்கொண்டுவா. தேவபிராணுக்கு. இந்தநீர்மைக் கெஜிர்த்தட்டாம்படி.
நித்யஸூத்ரிகளுக்கு நிரவாஹகளுன மேன்மையை யுடையவனுக்கு, இத்தால்-மறுபுறத்திலே
பாரதவத்தைச் சொன்னபடி.

(க) தகூ. (உ) ரதியாக்கி.

பெயர்க்கட்கென்றுதல்; அந்விதியமான் விக்ரஹத்தை இவனுக்கு சகல-வ்விஷயமாக்கி, முன்னின்ற அகலிந்த யுபகாரத்தைச் சொல்லுகிறதாம். குடத்தைக் கிடந்தாற்கு. “குடத்தை யன் கொணன்” என்கிறபடியே கர்ஷணாவதார ஸௌலப்பமெல்லாம் தோற்றுப்படியிறே திருக்குடந்தையில் கண்வளர்ந்தருளுவது. அங்கும் கோலப்பிரானுப்போலே, இங்கும் * உராகோலத்திழைநே சாய்ந்தருளுவது.

மூ.—பொற்றிகழ் சித்திரகூடப் பொருப்பினில்
உற்றவடிவி லொருகண்ணுங் கொண்டுவங்
கற்றைக்குழலன் கடியன் விரைந்துன்னை
மற்றைக்கண் கொள்ளாமே கோல்கொண்வோ
மணிவண்ணனம்பிக்கோர் கோல்கொண்வோ. எ.

பதவுரை.

பொன்—சோலைகள், கணிகள் முதலிய
வற்றினுண்டான பொலிவையுடைத்தாய்
கெழ்—விளங்கா நின்ற
கத்திரகூடம்—“சித்திரகூடம்” என்கிற
பெருப்பினில்—மலையின் சாலிலே
வடிவில்—பிராட்டியின் வடிவில்
உற்ற—விபரித புத்தியாலே சென்று உற்ற
இரண்டு கண்களில்
குருகண்—ஒரு கண்ணை
கொண்ட—பறித்து விட்ட
அ—அப்படிப்பட்ட தன்மையை உடைய
குழலன்—மயிர்முடியை யுடையனாய்

கடியன்—குற்றத்துக் கீடாக கிளங்கும்
கொடுர் தன்மையை யுடையனான இவன்
உன்னை—(கோல் கொண்டவராத) உன்னை
(ச் சீறி)
மற்றை கண்—மிருந்திருக்கும் மற்றொரு
கண்ணையும்
கொள்ளாமே—பறியாதபடி
வினாந்து—வினாவாய்
கோல்கொண்வோ;
மணி வண்ணன்—நீலமணிபோன்ற வடிவை
யுடையனாய்
நம்பிக்கு—பூர்ணனாவதுக்கு
ஓர் கோல் கொண்டவா.

வ்யா ஏழாம்பாட்டு. பொற்றிகழித்தாயி. (க) “ஸு-வஸஸ்தி-கௌடொபம்-நிரி-
ராகொவொரோ-நிரிஸி | பஸ்தி-வஸதி-காகு-ஸ்தி-க-வொப-வஸதநே” என்கிறபடியே
நிறவபோதையயி விருப்பிலுங்காட்டில் உகந்தமுந்தருளி யிருக்கும்படி சோலைகளும் கணிக-
களும் பாறைகளும் அருவிகளும் முதலானவற்றால் வந்த பொலிவையுடைத்தாய் விளங்கா-
நின்ற உள்ள சித்திரகூடப் பாவ தார்ச்சவத்திலே எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தேயிறே காசும் வந்து
அபராதம் பண்ணிற்று. பிராட்டியும் தாமுங்குட ஜலகீர்டை பண்ணின பின்பு, பெருமான்
மடியிலே முத்துப் பிராட்டி கண்வளர்ந்து, அந்தரம் (உ) “வ்ய-புரபெணவ்யு-ஸ-ஸ்தி”
என்கிறபடியே பிராட்டி மடியிலே பெருமான் கண்வளர்ந்தருளாநிற்கச்செய்தே, இந்தாபுத்ரா-
னான ஜயந்தன், ஆணாரப்பாக்கி யாகையாலே தேவருபத்தை மறைத்து காகருபத்தைப்பரி-
காத்தித்துக்கொண்டு “ஜநநி” என்றநியாதே, பிராட்டியுடைய வடிவழகைக்கண்டு, விப-

(க) “ஸு-பகச்சித்தாகடோபம்-கிரிராஜோபமே-கிரிஸி | யஸ்தி-வஸதி-காகு-ஸ்தி-க-
குடோ-இவஸந்தநே ||” (உ) “பர்யாயேண ப்ரஸு-ப்தி”

ரீத புத்தியாலே வந்து திருமேனியிலே அண்படுத்த, அத்தாலே பெருமான் சீறியருளி, காகத்தைக்குறித்துப் ப்ரஹ்மஸ்தரத்தைப் ப்ரயோகிக்க; அது, புகழிடமெங்கும் தெருருகையாலே ஓரிடத்திலும் போக்கற்று, (க) “தலேவ ஸாரணம் உக” என்கிறபடியே தன்னுடைய ப்ராணாக்ஷணத்தமாக வந்து சரணம்புக, அத்தாலே, ப்ரஹ்மஸ்தரத்துக்கு ஒரு கண்ணழிவைக் கற்பித்து, ப்ராணனோடே போகவிட்ட கதையைச் சொல்லுகிறது- உற்றவடிவிலொருகண்ணுங் கொண்ட என்று, அதாவது - விபரீதபுத்தியடியாகப் பிராட்டியுடைய வடிவிலே சென்றற்ற இரண்டு கண்ணில் ஒரு கண்ணைப் பறித்துவிட்டவ னென்கை. அக்கற்றைக் குழலன் கடியன். அப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவனாய், செறிந்த திருக்குழலை யுடையறையிருக்கிறவன், குற்றத்துக்கிடாக தண்டிக்கும் க்ரூரன். விரைந்தியாதி. ஆனபின்பு சொன்னது செய்பாமையாலே உன்னைச் சீறி, மற்றைக் கண்ணையும் பறிபாதபடியாக விரைந்து கோல்கொண்டுவா. மணிவண்ணனம்பிக்கு. நீலாத்ரம்போன்ற வடிவையுடையறாய், ஸ்வாதந்தர்யத்தால் பூர்ணனாவனுக்கு ஓர் கோல்கொண்டுவா. எ.

மு.—மின்னிடைச்சீதை பொருட்டாலிவங்கையர்
மன்னன்மணி முடிபத்து முடவீழ்த்
தன்னிகரொன்றில்லாச் சிலகால்வளைத்திட்ட
மின்னுமுடியற்கோர் கோல்கொண்டுவோ
வேலையடைத்தாற்கோர் கோல்கொண்டுவோ. அ.

பதவுரை.

மின்— மின்னலைப்போத்த
இடை— இடையை யுடையளான
சீதைபொருட்டா— ஸீதைபின் நிபித்தமாக
இலங்கையர்— லங்காவாஸிகளான ராக்ஷஸர்
கருக்கு
மன்னன்— தலைவனுள ராவணனுடைய
மணி— ரத்ன இரீடங்களால் விளங்கா நின்ற
முடிபத்தும்— பத்துத்தலைகளும்
உடன்— ஏக்காலத்திலே
வீழ— அற்று விழும்படியாக
தன்— தனக்கு [வில்லுக்கு]

நிகர் ஒன்று இல்லா— ஒப்பானதொன்றில்
லாத [ஒப்பற்ற]
சில— த நுண்ணு
கால் வளைத்து— கால்வளைப்பப்பண்ணி
இட்ட— எய்தவனுய்
மின்னு—விளங்கா நின்றன
முடியற்கு— திரு அபிஷேகத்தை யுடையவ
ஓர் கோல் கொண்டுவா; [னுக்கு
வேலை— கூலை
அடைத்தாற்கு— மலைபாலனைகட்டினவனுக்கு
ஓர் கோல் கொண்டுவா.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. மின்னகிப்பாதி. மின்னோடொத்த இடையையுடைய ளாகையாலே - விரஹஸைவல்லாத ம்ரதுப்ரகர்தியாய், அயோநிஜை யாகையாலே- கர்ப்பவாஸக்லேசமுழுப்பட வறியாத பிராட்டிக்காக. இலங்கையர் மன்னன். இப்படி யிருக்கிறவரைப் பிரித்துக்கொண்டுபோய்ச் சிறைவைத்தவனாய், லங்கையிலுள்ளார் கெல்லாம் நிர்வாஹகனாயிருக்கிற ராவணனுடைய. மணிமுடிபத்து முடவீழ். ரத்னாதிசுளாலே அலங்கர்த்தமான தலைகளை ஓரொன்றாக அறுத்தவிடத்தில், அவன்கொண்ட வரபலத்தாலே மீளவும் மீளவும் கிளருகையாலே, பத்தும் சேர வொருதாலேயற்று விழும்படியாக. தன்னிகரிப்பாதி. தன்

(க) “தமேவசாரணம் உக”

க்கு உபமாநமாவ தொன்றில்லாதபடியிருக்கும் திருவில்லை, கால்வகையுட்படி பண்ணின. வகைத்து இட்ட- வகைத்து எய்த வென்றபடி. மின்னுமுடியற்கு. இப்படி ராவணவதம் பண்ணுகையாலே - விளங்காநின்றதுள்ள விராபிகேசகத்தையுடையதாய் நின்றவனுக்கு. வேலையடைத்தாற்கு. “சரிசுழல் கனிவாய்” இப்பாதிப்படியே வேலையடைத்ததும் பிராட்டிக் காகவிறே. அ.

மு.—தென்னிலங்கைமன்னன் சிரந்தோணியேயு

மின்னிலங்குபூண் விட்டணைமயிக்கு

என்னிலங்கு நாமத்தளவு மரசேன்ற

மின்னிலங்காரற்கோர் கோல்கொண்வோ

வேங்கடவாணற்கோர் கோல்கொண்வோ. ௩௦

உத்தர.

தென்— தென் திசையிலுள்ள

இலங்கை— லங்காபுரிக்கு

மன்னன்— அரசனான ராவணனுடைய

சிரம்— தலைகளையும்

தோள்— தோள்களையும்

துணி செய்து— அறுத்துப் பொகட்டு

மின் இலங்கு— மிகவும் விளங்காநின்ற

பூண்— ஆபரணம் பூண்டவனுப்

நம்பி— ராமபக்தியால் பூர்ணனான

விபிடணனுக்கு— விபிஷணனுடையவனுக்கு

இலங்கு— “விளங்கா நின்றதுள்ள

என் நாமத்தளவும்— என் பெயர் இல்லுல
கில் செல்லு மளவும்

அரசு— உனக்கு அரசு செல்லக்கடவது”

என்ற— என்றருளிச் செய்தவனுப்

மின் இலங்கு— மின்னல் போல் விளங்கா
நின்ற

ஆற்றகு— ஹாரத்தை யுடைய வனுக்கு

ஓர் கோல் கொண்டவோ;

வேங்கடம்— திருவிவங்கடமலையில்

வாணற்கு— வர்த்திக்கு மவனுக்கு

ஓர் கோல் கொண்டவோ.

வா. ஒன்பதாம் பாட்டு. தென்னிப்பாதி. (௧) தூர்க்கதர்பயுத்தமாகையாலே ஒரு வரால் அழிக்கவொண்ணாதபடி யிருக்கும், கட்டளைப்பட்ட லங்கைக்கு கிரவாஹகனான ராவணனுடைய. தென் என்று - அழகாய், சுட்டிகாப்பட்டிருக்கையைச் சொல்லுகிறது. சிரந்தோள் துணிசெய்து. தேவர்கள் கொடுத்த வரபலத்தாலே அழிவில்லைபாக நினைத்திருந்த தலைகளையும் தோள்களையும் துணித்துப்பொகட்டு. மின்னிப்பாதி. ஒளிகிடாநின்றதுள்ள ஆபரணத்தையுடைய ஸ்ரீவிபிஷணனுடையவனுக்கு. (௨) : கௌரிய மகஸூரீ ராஜா ” என்கிறபடியே லங்கையைவிட்டு அந்தரிசுத்தனானபோதே ராவணஸம்பந்தத்தால் வந்த அபுரீ குழப்போய், ராமஸம்பந்தத்தால்வந்த ஸ்ரீபால் பூர்ணனாகையாலே நம்பியென்றது. என்னிலங்கிப்பாதி. என்னுடைய உஜ்ஜ்வலமான நாமம் இந்த லோகத்தில் எவ்வளவும் செல்லும், அவ்வளவும் உனக்கு ராஜ்யம் நடக்கக்கடவதென்று அருளிச்செய்த. மின்னிலங்காரற்கு. ஒளிகிடாநின்ற வெப்பிணைய யுடைபவனுக்கு. அலங்காரம் - ஒப்பனை. அன்றிக்கே, “மின்னிலங்காரற்கு” என்று பாடமானபோது - மின்போலே விளங்காநின்றதுள்ள ஹாரத்தை யுடைபவனுக்கென்று பொருளாகக்கடவது. வேங்கடவாணற்கு. “மிடைந்தவேழ மாவக

(௧) உ-ம-அ-ப-பு-தூ. (௨) “அந்தரிசுத்தச்சரிமாந்.”

ஞு மடங்கவெய்து வேங்கடமடைந்தமால்” என்கிறபடியே - அவ்வவதார ருணமெல்லாம் இங்கே பரகாசிக்கும்படி திருமலைக்கு நிர்வா ஹகனு யிருக்கிறவனுக்கு. கூ.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி சுற்றார்க்கு பஸம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

பூ.—அக்காக்காய்நம்பிக்குக் கோல்கொண்வோவென்று

மிக்காளுரைத்தசோல் வில்லிபுத்தூர்ப்பட்டன்

ஒக்கவுரைத்த தமிழ்பத்தும் வல்லவர்

மக்களைப்பெற்று மகிழ்வரில் வையத்தே. 0.

பதவனா.

நம்பிக்கு—“தீம்பில் கைவனார்த வியனுக்கு

சோல் கொண்வோ என்று கன்றுமேய்க்

கத்தக்க கோல் தேடித்தா” என்று

மிக்காள்— கண்ணனுடைய சைசவ சேஷடி.

தங்களை அறுபவிக்கப்பெறாத தேவகிப்

பிராட்டியிற் காட்டில், தகதுபவத்தா

லுண்டான மேன்மையை யுடையளான

யசோதைப்பிராட்டி.

உரைத்த— சொன்ன

சொல்— சொல்லை

வில்லி புத்தூர் — ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு
நிர்வா ஹகான

பட்டன்— பெரியாழ்வார்

ஒக்க— அவள்சொன்னாற் போலே

உரைத்த— அருளிச்செய்த

தமிழ்— த்ராலிடமான

பத்தும்— (இப்) பத்துப் பாட்டையும்.

வல்லவர்— கற்கவல்லவர்கள்

மக்களை— பகவத்பிரகர்களானசிஷ்யபுத்தூர்

பெற்று— பெற்று

[களை

இவ்வையத்து— இந்த மண்ணுலகில்

மகிழ்வர்— களித்திருக்கப் பெறுவர்கள்.

வ்யா. அக்காக்காய் நம்பிக்குக் கோல் கொண்வோவென்று. கன்றுகள் மேய்க்கப் போம்படி கோல்தேடித்தாவென்று, அழுகிறவனை அழுகைமருட்டுகைக்காகச் சொன்ன பாசரமாய்த்திது. கீழ், “அக்காக்காய் குழல்வார வா” என்றதோபாதிபிறே -இங்கு, அக் காக்காய் கோல்கொண்வோ வென்றதும். மிக்காளுரைத்தசோல். இருவருமொக்க நோன்பு நோற்கச்செய்தே, இவனைப் பெற்றமாத்ரமேயாய், இவனுடைய பாலசேஷ்டகங்க ளொன்று மறுபவிக்கப் பெறுமையாலே “திருவிலேனொன்றும் பெற்றிலேன்” என்ற தேவகிப்பிராட் டியைப் போலன்றியே, “எல்லாம் தெய்வநங்கை யசோதை பெற்றாள்” என்னும்படி இவ் வவதாரத்தினுள்ள ரஸமெல்லா மறுபவிக்கப்பெற்ற பாக்யாதிகையான யசோதைப் பிராட்டி சொன்னசொல்லை. வில்லிபுத்தூர்ப் பட்ட னோக்கவுரைத்த தமிழ் பத்தும் வல்லவர். ஸ்ரீவில்லி புத்தூருக்கு நிர்வாஹகான பெரியாழ்வார் அவளுடைய பாவபந்தத்தை யுடையராய், அவள் சொன்னாற்போலே சொன்னதாய், ஸர்வாதிகாரமான த்ராலிடமாயிருந்துள்ள பத்துப் பாட்டையும் ஸாதிப்பராயமாக வல்லவர்கள். மக்களிட்யாதி. பகவ(ஜ்)த் ஜ்ஞாநப்ரேம பரிபூர்ண ளான சிஷ்யபுத்தூர்களைப் பெற்று, அவர்களும் தாங்களுமாய்க்கொண்டு, இந்த ஸம்ஸாரபூமி யிலே ஆநந்திகளா யிருக்கப் பெறுவர். 0.

பெரியஜீயர் இருவழிகளே சரணம்.

(*)

அடிவரவு.—வேலி கொங்கு கறுத் தொன்றே சீராலப் பெற்றிகழ்

மின்னிடைத் தென்னிலங்கை அக்காக்கா யாரிரை

ஆதிருமொழி- கரு - க்கு, பாட்டு - கக்க.

இரண்டாம் பத்து, ஏழாம் திருமொழி பாவேசம்.

அ. தாயாரான யசோதைப்பிராட்டி, தனக்குக் குழல்வாரின வந்தாம், பூசுஞ் செவ்வா நகுக்கிறவனிலே, அவன் கன்றுகள் மேய்க்கப்போவதாக நினைத்து, “அவை மறித்து மேய்க்கக்கூடான கோல் தரவேணும்” என்றபேசுநீக்க, அது, தனக்கு அறிவீட்டமானது கொண்டு, அவன் கொடாதொழிகையாலே, அவன் அழப்புக்கவாரே, அவனை அழுக்கைமருட்டுவதாக “அக்காக்காய் கோல்கொண்வோ” என்று பலகாலும் சொல்லி அவனமுக்கையைய பற்றி உகப்பித்த பின்பு, அவனுக்குப் பூசுஞ் செவ்வாக்க கோலி, செண்பகம் மல்லிகை செங்கழுநீர் இருவாட்டி கொடக்கமாய், நிறத்தாலும் மணத்தாலும் ஒன்றுபோலொன்றன்றிக் கேட்க விலக்கணமாயிருக்கும் புஷ்பங்களை யுண்டாக்கி, அவற்றைத் தனித்தனியே சொல்லி, உனக்கு இன்ன இன்ன பூசுஞ் செவ்வா வாவென்று அதுவந்திகித்ததைத் துப் பூசுந் துன பாகாந்தைத் தாமுமதுபலிக்க வாகைப்பட்டு, தப்பாவயுத்தராய்க்கொண்டு, அவனைக்குறித்து அவன் பேசினுற்போலே பேசி அந்த ரஸத்தை யதுபலிக்கிறார்— இத்திருமொழியில். ... *

மு.—ஆநிரைமேய்க்க நீ போதி யருமருத் தாவதறியாய்
கானகமெல்லாந்திரிந்துன் கரியதிருமேனிவாடப்
பாணையிற்பாலைப்பருசிப் பற்றாநாடெல்லாஞ் சிறிப்பத்
தேனிலினியிரானே! செண்பகப்பூச் சூட்டவாராய். க.

பதவுரை.

தேனில்— தேனிலுங் காட்டில்
இனிய— இனிவானை
பிரானே!— நாயனே!
பற்றாதர் எல்லாம்— உன்னை உதவாத
ரெல்லாரும்
சிறிப்ப— பரிஹஸிக்கும்படி
பாணையில்— கறத்தபாணை யோடே யிருக்கிற
பாலை— (பச்சைப்) பாலை
பருசி— குடித்து
உன்— உன்னுடைய
கரிய— கறுத்த
திருமேனி— திருமேனியானது
வாட— (காட்டில் பொரு மையாலே)
வாடும்படியாக
கானகம் எல்லாம்— காடெங்கும்
திரிந்து— ஸஞ்சரித்து

ஆநிரை— பசுக்களின் திரை
மேய்க்க— மேய்ப்பதற்கு
நீ— மந்துஸ்வபாவான நீ
போதி— போகா நின்றாய்;
அரு— பெறுதற்கரிய
மருந்து ஆவது— மருந்தாயிருக்கும்நைச்
அறியாய்— அறிவிநிலை;
[இந்த மேனி ஸம்ஸாரிகளுக்கு * நோய்
களால்கும் மருந்தாய் நியமஸூரிகளுக்கு
*போக மகிழ்ச்சிக்கு மருந்தாயிருக்க; இந்
தைக் கொண்டு காட்டில் வாட்டு கிறோமே
என்று அறிவியில்லை என்று கருந்தா.]
(ஆதலால் பசுமேய்க்கப் போகை தவிர்த்து)
செண்பகம் பூ— செண்பகப்பூவை
சூட்ட— நான் சூட்டும்படி
வாராய்— வந்தருள வேணும்.

வ்ய. முதற்பாட்டு. ஆநிரைமேய்க்கநீபோதி. உன்வாசியறியாதே, தனக்கு மேய்ச்சு
துள்ளினிடத்தே ஓடாநிற்கும் பசுநிரையை மேய்க்கைக்காக ஸாகுமாரான நீ போகாநின்
றாய். அருமருந்தாவதறியாய், நீ உன்னைப் பெறுதற்கு அறியமருந்தாவதறியிலை, இங்குள்ளா
ர்க்கு * நோய்களால்கும்மருந்தாய், அங்குள்ளார்க்கு * போதமகிழ்ச்சிக்கு மருந்தாயிருநே

இவன்றூனிநுப்பது. கானகமெல்லாந்திரிந்து. காட்டிடமெங்கும் திரிந்து. பசுக்கள் பச்சை கண்டகிடமெங்கும் பரந்து மேய்கையாலே, உணக்கும் அனையோன விடமெங்கும் திரிய வேணுமிறே. உன்கரியதிருமேனிவாட. * கண்டவர்கள் கண்குளிரும்படிபிறக்கும், உன்னு டைய ச்யாமாமான திருமேனியானது, காட்டில் பொருமையாலே வெக்கைத்தட்டின பூப் போலே வாடுமடியாக.

பாணையிப்பாணையுருகி. கறந்தபாணையோடே யிருக்கிற பச்சைப்பாணை, அந்த பாண் தத்திலே யிருக்கச்செய்தே பருகி. பற்றுதாரெல்லாம் சிரிப்ப. உன்னையுசுவாதா ரெல்லாரும் “எங்கள் வீட்டில் கைப்பாணையில் பாணைக் குடித்துப் போந்தான்” என்று சிரிக்கும்படியாக. தேனிலிவிப்பிரானே. தேனிலுங் காட்டிலினியனான உபகாரகனானவனே. இத்தால் - அது பவிப்பார்க்கு ஒருகாலும் தர்ப்பதி பிறவாதே, மேன்மேலான அதுபவிக்க வேண்டுமென்பது யிருப் பாது யிருக்கிற தன்னை யுபகரிப்பா லும் தானேயா யிருக்குமவ னென்கை. செண்பகப் பூச் சூட்டவாராய். காலபூஷமான செண்பகமானது செவ்விருன்றாமல் சாத்தவாராய். தேனி லினிய பிரானே - பற்றுதா ரெல்லாம் சிரிப்ப - பாணையிற் பாணையுருகி- உன்கரிய திருமேனி வாட- கானகமெல்லாந்திரிந்து- ஆநிரைமேய்க்க நீ போதி - அருமருந்தாவ தறியாய்- செண் பகப்பூச் சூட்டவாராய் என்றவ்யாய். க.

மு.—கருவுடைமேகங்கள் கண்டாலுன்னைக் கண்டாலொக்குங் கண்கள்

உருவுடையாயுலகேழு முண்டாகவந்து பிறந்தாய்

திருவுடையாண்மணவாளா! திருவாங்கத்தே சிந்தாய்

மருவிமணங் கழிந்திற மல்லிகைப்பூச் சூட்டவாராய். உ.

பதவுரை.

கரு உடை— ஐலகர்ப்பமான [நீர்கொண்
மேகங்கள்— மேகங்களை [டெழுந்த
கண்டால்— பார்த்தால்
உன்னை— உன்னை
கண்டால்ஒக்கும்— கண்டாற்போலேயிருக்கிற
கண்கள்— கண்களினுடைய
உருவு உடையாய்!— அழகையுடையவனே!
உலகு ஏழும்— ஸப்த லோகங்களும்
உண்டாக— ஸத்தை பெறும்படி
வந்து— திருவாய்ப் பாடியிலே வந்து
பிறந்தாய்!— திருவவதரித்தவனே!

திரு உடையான்— உன்னை, தனக்கு ஸம்பத்
தாக உடையாளான பிராட்டிக்கு
மணம் ஆளா!— வல்லபனானவனே!
திரு அங்கத்து— திருவாங்கம் பெரிய
கோயிலில்
கிடந்தாய்!— கண்வளர்ந் தருளுமவனே!
மணம்— பரிமளமானது
மருவி— பொருந்தி நின்ற
கழிந்திற— விசாநிந்திற
மல்லிகை பூ— மல்லிகைப் பூவை
சூட்ட வாராய்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. கருவித்யாதி. கண்கள்- உன்னைக் கண்டால்- கருவுடை-
மேகங்கள் கண்டாலொக்கும்- உரு உடையாய். கண்களானவை உன்னைப்பார்த்தால், நீர்கொண்-
டெழுந்த காளமேகங்களைக்கண்டாற்போலே குளிரும்படியான வடிவையுடையவனே. அன்-
றிகே, நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகங்களைக்கண்டால் உன்னைக்கண்டாற்போலேயிருக்கும்.

கண்களுருவடையாய். அழகு ஒருதட்டும் தானொருதட்டொம்படியான கண்களினழகையுடையவனே யென்னவுமாம். உலகேழுமுண்டாகவந்து பிறந்தாய். ஸகலலோகங்களும் உன்னுடைய அவதாரத்தாலே லப்தஸத்தாகமாய் உஜ்ஜீவிற்கும்படி வந்து பிறந்தவனே. திருவுடையார் மணவாளா. “கரு ஸ்ரீ ஸ்ரீ” “ஸ்ரீ-யஸ்ரீ” “திருவுக்கும் திருவாகிய” என்ற படியே - உன்னை, தனக்கு ஸம்பத்தாக வுடையளாயிருக்கும் பெரிய பிராட்டியாருக்கு வல்லபனானவனே. திருவாங்கத்தே கிடந்தாய். அவனாகப்புக்காக ஸம்ஸாரி சேதநரை ரகநித்தருளும்படி கோயிலிலே கண்வளர் தருளினவனே. மருவியித்பாதி. பரிமளமானது நீங்காமல் நின்று கமழாநிற்கு மல்லிகைப்பூச் சூட்டவாராய். உ.

மூ.—மச்சொடுமாளிகையேறி மாதங்கடம்மிடம்புக்குக்
கச்சொடுபட்டைக்கிழித்துக் காம்புதுகிலவையேறி
நிச்சலுந்தீமைகள்செய்வாய்! நீருருவேங்கடத்தேந்தாய்!
பச்சைத்தமநகத்தோடு பாதிநிப்பூச் சூட்டவாராய். ந.

பதவுரை.

மச்சொடு— நடு நிலங்கனோடே கூட
மாளிகை— மேல் நிலங்களிலும்
ஏறி— சென்று ஏறி
[நடு நிலங்கள் மேலும், மேல்நிலங்கள்மேலுமேறி என்றபடி.]
மாதர்கள்தம் இடம்— பெண்களிருக்கிற விடங்களிலே
புக்கு— புருந்து
கச்சொடு— அவர்கள் முலைக்கச்சோடேகூட
பட்டை— அதற்குமேலீடான பட்டுக்களையும்
கிழித்து— கிழித்து
[கச்சையும் பட்டுக்களையும் கிழித்து என்றபடி.]

காம்பு துகில் அலை - நல்ல கரையையுடைய புடவைகளையும்
கிறி— கிழித்து
நிச்சலும்— நாள் தோறும்
தீமைகள் செய்வாய்!— தீம்புகள் செய்யுமவனே!
நீள்— உயர்த்தியையுடைய
திருவேங்கடத்து— திருவேங்கட மலையிலெழுந்தருளி யிருக்கிற
எந்தாய்!— என் ஸ்வாமியானவனே!
பச்சை— பசுமை குன்றாத
தமநகத்தோடு— தவநத்தோடு
பாதிரி பூ— பாதிரிப் பூவை
சூட்ட வாராய்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. மச்சித்யாதி. மச்சு- நடுநிலம். மாளிகை- மேல்நிலம். மச்சோடேகூட மாளிகையிலே சென்றேறி. மாதர்கள்தம்மிடம்புக்கு. பெண்களிருக்கிற விடங்களிலே புக்கு. கச்சொடுபட்டைக் கிழித்து. அவர்கள் முலைக்கச்சோடே அதற்குமேலீடான பட்டுக்களையும் கிழித்து. காம்புதுகிலவையேறி. பணிப்புடவைகளானவற்றையும் கிழித்து. காம்பு துகில்- விளிம்பில் பணிபுடன் சேர்ந்தபுடவை. நிச்சலும் தீமைகள் செய்வாய். நாடோறும் தீம்புகளைச் செய்யுமவனே. வளர வளர தீம்பு கையேறிச் செல்லாநின்றதினே. நீள் திருவேங்கடத்தேந்தாய். ஒக்கத்தையுடைத்தான வடக்குத்திருமலையிலே நிற்கிற என் ஸ்வாமியானவனே. * காணமும். வானமும். வேடுமானவற்றுக்கு முகங்கொடுத்துக்கொண்டு நிற்கிறது ஸ்வாமிதவ.

ப்ராப்சியாலேயிறே. பச்சையித்யாதி. பசுமைகுன்றாத தமனத்தோடே, அதுக்கு பரபாசு
மான நிறத்தையுடைய பாதிரிப்பூவையும் சூட்டும்படி வரவேணும். கூ.

மூ.—தெருவின் கண்ணிலாவாய்ச்சிமார்களைத் தீமைசெய்யாதே
மருவந்தமனக்குத் சீர்மலைமணங் கமழ்கின்ற
புருவங்கருங்குழனெற்றிப் போலிந்த முகிற்கன்றபோலே
உருவமழகியாய்ப் புகந்திவை சூட்டிவாராய். ச.

பதவுரை.

புருவம்— புருவங்களும்
கரு— கறுத்திரா நின்ற
குழல்— திருக்குழலும்
நெற்றி— (இவ்விரண்டிற்கும் ஈடுவே விரா
ங்கா நின்ற) நெற்றியும்
(ஆகிற இவ்வவயவ சோனையாலே,)
பொலிந்த— விளங்கா நிறப்பொருந்
முதில் கன்று போலே— மேகம் பெற்ற கன்று
போலே
சுருவம் அழகிய— வடிவால் அழகியனாய்
நன்று!— ஸர்வவித பரிபூர்ண னானவனே!
தெருவின் கண் நின்று— வீழியிலே நின்று

இன— பருவத்தால் இனாய
ஆய்ச்சிமார்களை — இடைப்பெண்களிடத்
திலே
தீமை செய்யாதே— தீம்பு செய்யவேண்டா;
மணம் கமழ்கின்ற— பரிமளம் வீசாநின்ற
மருவம்— மருவையும்
தமனத்தும்— தவநத்தையும் சேர்த்துக் கூட்
டின்
சீர் மலை இனம்— அழகிய இம்மலைகளை
உகந்து சூட்ட— நாணுகந்து சூட்டும்படி.
நீ வாராய்— நீ வந்தருள வேணும்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. தெருவின்கண் நின்று. நான் மகிழும் மானிகையிலு மேறி
நின்றேன, தெருவிலேயன்றே நின்றுன், என்னை நீ இப்படி சொல்லுவா நென்னென்ன ;
அவ்விடத்தில்தானே நீ தீமைசெய்யாதிருக்கிறது. தெருவிடங்களிலே நின்று. இளவாய்ச்சி
மார்களைத் தீமைசெய்யாதே. அவ்விடத்தில் வீசியபாடா நின்ற பருவத்தாலிராய இடைப்பெண்
களைத் தீமைசெய்யாதே. நெற்றில் சிதைக்கை, வீலோபகாணங்களைப் பறிக்கை, அவர்க
ளைரேடே ஸகரிணக்கிணை முகலாக இவன் செய்யும் விஷயங்கள் வாசாமகோசாமகை
யாலே, தீமைபென்று ஒருசொல்லில் யாக்கச்சொல்லுறார். மருவம் தமனக்குத் சீர்மலை
மணங்கமழ்கின்ற. மருவம் தமனத்தும் கூலத்துகட்டின் அழகிய மலைகாணவை பரிமளம்
காழாநின்றன, உன் திருக்குழலிலே சேர்த்துக் கணம் பாடுமேபோகாநின்றதென்னை, புருவ
நித்யாதி. உபாநாந்நிதான புருவமும், இருண்டிருந்துள்ள குழலும், இரண்டுக்கும் நடு
வே விளங்காநின்றிருநெற்றியுமாவது இவ்வவயவசோனையாலே உஜ்ஜ்வலமாயிருப்பதொ
ரு முகிவீன்ற கன்றுபோலே வடிவால் அழகியனுமாய் ஸர்வவிதா பரிபூர்ணனுமா யிருக்கிற
வனே. உகந்தித்யாதி. “ உகந்திருச் சூட்டப் பெற்றேனும் ” என்கிற வகுப்புடனே, மணம்
கமழாநின்றான் இம்மலைகளை நான் உகந்திருச் சூட்டும்படிபாச வரவேணும். ச.

மூ.—புள்ளினைவாய் பிளந்திட்டாய் பொருகரியின் கெம்பொசித்தாய்
கள்ளவரச்சிறைய மூக்கொடு காலவளைத் தலைகொண்டாய்
அள்ளி நீ வெண்ணெய் விழங்க வஞ்சாதுடியே னடித்தேன்
தேள்ளிய நீர்லேழந்த செங்கழாரீர் சூட்டவாராய். ரு.

பதவுரை.

பொருள்— பொருள் துடைய

வாய்— வாயை

பொருதிட்டாய்— கிழித்துப் பொருட்டவனே

பொரு— யுத்தம்செய்ய உன்மேல் எதிர்த்து

வந்த

கரீரின்— குவையா பிடமென்னும் யானை

யின்

கொய்யு— தந்தத்தை

சூழ்த்தாய்— முறித்தவனே!

களையம்— கர்ந்திம வேலும் கொண்டுவந்த

அரக்கையை— சூர்ப்பணகி என்னும் ராகுஷ்ணியின்

மூக்கோடு— மூக்கோடு கூட

காவலனை— ராகுஷ்ண ராகுஷண ராவண துடைய

தலை கொண்டாய்!— தலைகளை யு மறுத்துப்
பொருட்டவனே!

நீ—

நீ

வெண்ணெய்— வெண்ணெயை

அள்ளி விழுங்க— அள்ளி அமுது செய்ப்புள்

போது

அடியேன்— அடியேன்

அஞ்சாது— உன் திருமேனியின் ஸளகு

மார்பத்தைப் பார்த்து அஞ்சாமல்

அடித்தேன்— அடித்தேன்;

(ஆனபின்பு, நான் செய்தத்தைப் பொறுத்து)

தெள்ளிய நீரில்— நிர்மலமான நீரிலே

எழுந்த— விகலித்த

செங்கழுநீர்— செங்கழுநீரை

சூட்ட வாராய்.

வயா. ஐந்தாம்பாட்டு. புள்ளிணையித்யாதி. கன்றுகள் மேய்க்கிறகிடத்தில் 8 பன் னத்தில் மேயும் பறவையுருக்கொண்டு உன்னை நவீவதாகவந்த பகாஸாரனை வாயைக்கிழித் துப் பொருட்டவனே. பொருவித்யாதி. “கல்யாணத்துக்கு” என்று அழைத்துவிட்டு வழியிலே நவீவதாக கம்ஸன் நிறுத்திவைத்ததாய், உன்மேலே யுத்தேதாந்முதமாய்வந்த குவ வ்யாபிடத்தின் கொம்பை அராயாலேசப் பிடுங்கிப் பொருட்டவனே. கள்ள மித்யாதி. “சேதக்கு ஸேராவன்” என்று கர்ந்திம வேலுக்கொடுவந்த சூர்ப்பணகியாகிற ராகுஷ்ணி மூக்கோடு அவளுக்கு ராகுஷ்ண ராவணன் தலைபையும் அறுத்துப்பொருட்டவனே. இவ ளுக்கு அவன் காவலனாகையாவது - இவனை “ஸ்வவாஸஞ்சாரம் பண்ணித்திரி” என்று யினேகயிதே. அன்றிக்கே, பொதுவிலே, காவலனென்னையாலே ராகுஷ்ணஜாதிக்காக ராகு ஷனென்னையுமாம். இத்தால் - பாபலவிரோதிகளை அராயாலேசப்போங்கி, உன்னை யறுபளி ப்பார்க்கு உன்னை யுபகரித்தவனன்றோ வெண்ணை. அள்ளியித்யாதி. “இவன், வெண்ணெய் தானேயள்ளி விழுங்கவல்லனாவ தெப்போதோ” என்று பார்த்தித்திருந்த நான், நீ வெ ண்ணெயை அள்ளி விழுங்கவும் பெற்றுவைத்து உன்மார்த்தவத்தைப் பார்த்தஞ்சாமல் அடி யேனடித்தேன். யாவாஸிலும் அதுதாயம் தலையெடுத்தால் “அடியேன்” என்றிறே சொ ல்லுவது. இவள்தான் அதுதன்னை முன்னே கிணையாதே அடிக்கவேண்டியதும், இவன் மற் றுமேரிடத்திலே இது செய்யுமளகில் வரும்பழிச்சொலவுக்கு அஞ்சியிறே. தெள்ளிய வித் த்யாதி. ஆனபின்பு நான் முன்செய்த வத்தைப் பொறுத்து, தெளிந்த நீரில் எழுந்ததாகை யாலே நிறத்தாலும் பரிமளத்தாலும் விலகணமாயிருக்கிற செங்கழுநீரை செவ்வையிலே நான் சூட்டும்படி வாராய்.

பு.—எருதுகளோடுபொருதி யேதுமலோபாய் காணம்!

சூருதிய தீமைகள் செய்து கஞ்சனைக்கால் கொடுபாய்த்தாய்

தேருவிற்குத் துணைகள் செய்து சிக்கெனமல்லர்களோடு

பொருது வருகின்ற போன்றே புண்ணைப்பூச் சூட்டவாராய். "க

பதவுரை.

நம்பி!— நப்பின்னைபிடத்தில் வ்யாமோஹத்
தால் பூர்ணனைவனே!

எருதுகளோடு — துஸ்பா விஷ்டமான

எருதுகனோடே

பொருதி. — (நப்பின்னைக்காக) போர்

செய்யா நின்றுய்;

ஏதும்— ஒன்றிலும்

உலாபாய் காண்— ஆசைபற்றிநா நின்றாய்
காண்;

[தேவதந்தைப் பேணுதல், ப்ராணனைப்

பேணுதல் ஒன்றும் செப்பா திராநின்

றாய் என்று கருத்து.]

கருதிய- கம்ஸன் உன்மேல் செய்ய நினைக்க

தீமைகள்— தீமைகளை

செய்து- துவன்மேல் நீ செய்து

கருஞ்சீன- கம்ஸீன

கால் கொடு- உன் கிருவழிகளைக் கொண்டு

[திருவடி-களாலே]

பரய்ந்தரய்- உதைத்தரய்;

தெருவின் கண்— அவனை நிரஸிப்பதாகப்

போகிற வழியிலே

தீமைகள் செய்து— வண்ணனைக் கொன்ற

தும், வில்லை முறித்ததுமான தீமைகளைச்

செப்து

மல்லர்களை- சாணா மலம் கற்கனாகிற

மஸ்ஸோரோடு

சிக்கென— . நிரந்தரமாக

பொருது- போர் செய்து

வருகின்ற— வருகிற

பொண்ணே!— பொன் போன்ற வாழ்வு

புடைய கண்ணீரை!

புன்னை பூ- புன்னைப் பூவை

சூட் வரலாய்.

ல்பா. ஆறும்பாட்டி. எருதுகளோடு பொருதி. நம்பின்னைப் பிராட்டியை வசிக்கை
பாண்ட ஆசையாலே உன் திருமேனியின் மார்த்தவம்பாராமல் அஸுராவிலுட்பாண்ட
களோடு பொரானின்றும். காலாரந்தராமாயிருக்கச் செய்தேயும் தத்தலம்போலே
க்கையாலே, “பொருதி” என்று வர்த்தமாமாசக் சொல்லுகிறது. ஏதுமுலோபாய்
ஒன்றிலும் லோபமற்றிரா நின்றாய்கான். அதாவது - தேவத்தைப் பேணுதல், ப்ரா
பேணுதல் செய்யாதிருக்கை. நம்பி. நம்பின்னைபாளிலே வ்யாமோஹத்தால் ஸூர்
வனே. கருதியதீமைகள்செய்து. கஞ்சன் உன் திறத்தில் செய்யக்கருகின் தீமைகளால்
மறபும் அவன் திறத்திலே நீசெய்து. கஞ்சனைக்கால்கோடு பாய்ந்தாய். கம்மனைத் திருவ
லே உதைத்தாய். அதாவது (க) “ துஷ்டிஹுவ)வ்ருதி.க” என்கிறபடியே அவனி
பார்த்தமஞ்சல்தலத்திலே சென்று குகித்து, (உ) “ கெரொஷ்ரகதுஷ்ருவிமல தீரீ
தீதெடு | வஸுஸவா தபாசீரவ தவ்யோவரிவவர.கவ ” என்கிறபடியே அடி
தைப் பறித்தெறிந்து, மயிரைப்பிடித்திழுத்து மஞ்சல்தலத்திலின்றும் ஸூரியிலே
ள்ளி, அவன்மேலே குகித்திறே அவனைக்கொன்றது. நேருவின் கண் தீமைகள் செய்து.
புழி. அவனை நிரஸிப்பதாகப் போகிறபோது வழியிலே அவனுடைய நீசாங்கொல்லி
கஞ்சனைக்கொன்று, ஆயுதகாலியிலே புகு அவனுக்கு மறம்பிறக்கும்படி. “ வில்லிபு

(க) “துஞ்சமஞ்சு வபவஸத்திதீ” (உ) “கேசேஷ்வாகர்ஷ்ய விசுனத் கிரீட மவரீதிலே 1.ஸகம்ஸம் பா ததரமஸ தல்யோபரி பபாகசு ||” “இது வண்ணை ஐண்டியமே”

வுக்கு' என்று அலங்கரித்திருக்கிற வில்லை முறித்து, அவனுக்கு அபிமதசஜ்ஜமான சூலையாபிடத்தைக்கொண்டு செய்தவினையிதே தெருவின்கண் செய்த தீமைகளாவன. சித்தெண் மல்லர்களோடு பொருது. "ஏவிற்துச்செய்வானேன்றெதிர்த்து வந்தமல்லர்" என்கிறபடியே கம்ஸன் ஏவினது செய்யவேண்டுமென்று மற்பொருளையை ஏன்றுகொண்டுவந்தசாணூர முஷ்டிகராகிற மல்லரோடே ப்ரதிஜ்ஞா பூர்வகமாக உறைக்கப் பொருதழித்து. வருகின்றபொன்னே. இப்படி விரோதிவர்க்கத்தை நிரஸித்து வருகிறபோதைச் செருக்காலே பொன் போலே உஜ்ஜ்வலமான வடிவையுடையவனே. முந்துற கம்ஸநிரஸந்தைச்சொல்லி, அதுக்கு பூர்வத்திலுள்ளவற்றை, பின்பு சொல்லுவானென்னென்னிலி; கம்ஸநிரஸமே ப்ரதாசமாய், இவை அதுக்குறுப்பாக, போகிறவழியில் செய்த வ்யாபாரங்களாகையாலே அதுக்கு முன்னதாகச்சொன்ன விதில் விரோதமில்லை. புண்ணைப்பித்தி. உனக்குப்பாங்கான புண்ணைப்பூச்சு குட்டிம்படியாக நீவாராய். "பொண்ணை புண்ணைப்பூச்சு குட்டவாராய்" என்கையாலே- பொன்னோடு பொண்ணைச்சேர்ப்பாராப்போலே, பொன்போலேயிருக்கிற திருமேனியிலே பொன்னேய்ந்த தாதையுடைய புண்ணைப்பூவைச்சுட்டப் பார்க்கிறார்களானும்.

மூ.—குடங்களேத்தேறலிட்கே கூத்தாடவல்லவெங்கோவே

மடங்கொண்மதிமுகத்தாரை மால்செய்யவல்ல வென்மைந்தா

இடந்திட்டிரணியனெஞ்சை யிருளவாகமுன்கீண்டாய்

குடந்தைக்கிடந்தவெங்கோவே குருக்கத்திப்பூச்சு குட்டவாராய். எ.

பதவுரை.

குடங்கள்— பல குடங்களை

எடுத்தா— கைபிலெடுத்துக் கொண்டும்

ஏறவிட்டு— ஆகாசத்தில் எறிந்தும்

கூத்து ஆடவல்ல— கூத்தாடுவதில் ஸமர்த்தனாய்

எம் கோவே!— எங்களுக்கு ஸ்வரமியானவனே!

மடம் கொள்— மடப்பத்தை யுடையராய்

மதி முகத்தாரை— பூர்ணசந்தரணப் போலே

குளிரந்தமுகத்தை யுடையரான பெண்களை

மால் செய்ய வல்ல— மயக்கவல்ல

என் மைந்தா!— என் பிள்ளையானவனே!

முன்— முற்காலத்தில்

இரணியன்— ஹிரண்யாஸுரனுடைய

நெஞ்சை— மார்பை

இடந்து— திருவிளிகளாலே ஊன்றிவிட்டதா

இரு பிளவாக— இரண்டு பிளவாய்ப்படி

கீண்டாய்!— கிழித்துப் பொகட்டவானே!

குடந்தை— திருக் குடந்தையிலே

கிடந்த— கண்வளர்ந்தருளுகிற

என் கோவே!— என் நாயனே!

குருக்கத்தி பூ— குருக்கத்திப் பூவை

குட்ட வாராய்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. குடங்களித்யாதி. ப்ராஹ்மணர் ஐசுவர்யம் விஞ்சினால் யாக்ஷிகள் புண்ணுமாபோலே, இடையர் ஐசுவர்யம் விஞ்சினால் செருக்குக்குப் போக்குயிட்டாடுவதொரு கூத்தாய்த்து குடக்கூத்தாவது உபயவிபூத் யைசுவர்யம்போ லன்றிக்கே, நிறந்து படைத்த ஐசுவர்யமிதே யிவனுக்கிது. இடையர்க்கு ஐசுவர்யந்தானுவது- சோஸமர்த்திரிதே. அந்தஸமர்த்தி குறைவறவுள்ளது தனக்கேயாகையாலே, அத்தால்வந்த செருக்குக்குப் போக்குவிட்டுக் குடக்கூத்தாடினபடி சொல்லுகிறது. தலையிலே அடுக்குக்குடியிருக்க, இரண்டுநாள் களிலும் குடங்களிருக்க, இரண்டு கைகளிலும் குடங்களை யேந்தி ஆகாசத்திலே எறிந்தாவெ

தொரு கூத்தாய்த்து - குடங்கூத்தாவது. அதைச் சொல்லுகிறது குடங்களுடுத்தேறலிட்டு
கூத்தாடவல்ல என்னு. “குடம்” என்னுதே, குடங்கள் என்கையாலே - பல குடங்க
ளையும் கொண்டு ஆடினமையைச் சொல்லுகிறது. “எடுத்தேறலிட்டு” என்கையாலே - அவற்
றைத் திருக்கையிலே யெடுத்து ஆகாசத்திலே உயர எறிவது ஏற்பதானமையைச் சொல்லு
கிறது. கூத்தாடவல்ல வென்கையாலே - மற்றும் இக்கூத்தாவொருண்டோகிலும், இவன்
ஆடின கட்டளை ஒருவர்க்கு மாடப்போகாதென்னு மிடம் சொல்லுகிறது. இவனுடைய
வைசுதிரி பரதசாஸ்திரத்திலும் காண வரிதாயிருக்கை. எங்கோலே. எங்களுக்கு நாய
களுனவனே. மடங்கோளிய்பாதி. இப்படி யிருக்கிற சேஷ்டிதத்தாலே மடப்பத்தையுடை
யராய், பூர்ணசந்தரணப்போலே குளிர்ந்த ஒளியிபாநின்ற முகத்தையுடையா யிருக்கிற
ஸ்திரிகளைப் பிச்சேற்றவல்ல வென்னுடைய பிள்ளையானவனே. இடந்திட்டிப்பாதி. நெஞ்
சென்று - மார்வைச் சொல்லுகிறது. தேவர்கள் கொடுத்த வரபலத்தாலே பூண்கட்டியிருக்
கிற ஹிரண்யனுடைய மார்வை, “கொலைக்கையாளன் நெஞ்சிடந்த கூருகிராளன்” என்
கிறபடியே கூரிய திருவுகிர்களாலே உறைக்க ஆன்றியிடந்து இரண்டு கூறம்படியாக முற்கா
லத்திலே கிழித்துப் பொகட்டலனே. இத்தால் - சிறுக்கனுடைய ஆபத்திலே வந்து உத
வினவ னாகையாலே தளர்த்தாரை நோக்குமவனென்னுமிடம் சொல்லுகிறது. குடந்தையி
த்பாதி. அவதாரங்களுக்குப் பிற்பாடானவர்களுக்கும் உதவுகைக்காகத் திருக்குடந்தை
யிலே கண்வளர்த்தருளின என்னுயனுனவனே. குருக்கத்தியித்பாதி. உண்கென்று தேடி
வைத்த குருக்கத்திப்பூவை உன் திருக்குழலிலே குட்டிம்படியாக வாராய். எ.

மூ.—சீமாஸிகனவனோடு தோழமைக் கொள்ளவும்வல்லாய்
சாமாறவனையெண்ணிச் சக்கரத்தாற்றுகொண்டாய்
ஆமாறியும்பிரானே யணியரங்கத்தே கிடந்தாய்
ஏமாற்றமென்னைத்தவிர்த்தாய் யிருவாட்சிப் பூக்குடவாராய். அ.

பத்வரை.

சீமாஸிகன் — ‘மாஸிகன்’ என்னும்
பெயரையுடையான்
அவனோடு— ஆண்பாசுரத்தினுள் தலை
வன் என்று ப்ரஸித்திபெற்ற அவனோடே
தோழமை கொள்ளவும்— ஸ்நேஹிக்கவும்
வல்லாய்!— ஸமர்த்தனுனவனே!
அவன்— அவ்வணுணவன்
சரம் ஆறு— சாகத்தக்க வழிகளை
நீ எண்ணி— நீ யோசித்து
சக்கரத்தால்— சக்ராயுதத்தாலே
தலை கொண்டாய்!— அவன் தலையை அறுத்
துப் பொகட்டவனே!
ஆம் ஆறு— மேல் வருமதை
அறியும்— அறிபவல்ல

பிரானே!— நாயனே!

அணி— அழகு பொருந்திய
அரங்கத்து— திருவாங்கமாநகரில்
கிடந்தாய்!— கண்வளர்த்தருளுவனே!
† என்—உன்மேல் பரிவையுடையானான்
ஏமாற்றம்— துக்கத்தை [னுடைய
தவிர்த்தாய்!— நீக்கினவனே!
இருவாட்சி பூ— இருவாட்சிப் பூவை
குட்ட வாராய்.

சீ “சீமாஸிகன்” என்றெயிடத்தில்,
‘சீ’ என்னுமது ஓளபசாரிகச் சொல்லு.
‘பூ’ என்னுமது ‘சீ’ என்றாய், கண்ண
னோடு நடபுக்கொண்டதால்வந்த சீர்மையைச்
சொல்லுகிறதென்பர்.
† காரம் சாரியை.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. சீமாலிகனித்யாதி. மாலிகனென்பா நெருத்தன் கர்ஷணனுக்கு ஸகாவாய், பல ஆபுதங்களும் பயிற்றுவிக்க கர்ஷணன்பக்கலிலே கற்று, இந்த ஆஸக்திபலத்தாலே ஒருவர்க்குமஞ்சாயல் போகத்திலுள்ள ஸாதுக்களை நலிந்து திரியப்படுக்கவாறே, “ஸகாவாய்ப்போந்த விவனை நிரஸிக்கவொண்ணாது” என்று திருவுள்ளத்தில் அப்யந்தவ்யாகுலம் நடந்துபோருகிற காலத்திலே, அவனை ஒருபோது கருகநியமித்தவாறே, அவன்றான், “நயருமுதரு” என்றும்போலே சிலபிதற்றி, எல்லா வாயுதங்களும் பயிற்றுவித்திரோயிடிலும், என்னை, “ஆழிபயிற்றுவித்திரே” என்ன; “இதுநமக்கு அஸாதாணம், உனக்கு கர்த்தவ்யமன்றுகாண்” என்ன; “எனக்கு கர்த்தவ்யமன்றியிலே யிருப்பதோ ராயுதமுண்டோ” என்று அவன் நிர்ப்பந்தக்களைப் பண்ணினவாறே, இவனுடைய துஸ்வபாவங்களடியாக, “இவனை நிரஸிக்கவேணும்” என்று திருவுள்ளம்பற்றி, தன்னுடைய சீர்மைக்குள்ளுதபடி ஆபுதம் பயிற்றுவிக்கிறானாக, திருவாழியை ஒருவிரலாலே சுழற்றி ஆகாசத்திலே எழுகி, சுழன்று வருகிற திருவாழியை மீண்டும் திருக்கைபிலே அராயாலே எறிக, அவன் இத்தகைக்கண்டு, “எனக்கு இது அரிதோ” என்று கைநீட்ட, “உனக்கு இது அரிதுகாண்” என்னச்செய்தேயும் அவன் வாக்கிக்குழற்றி மேலேறிட்டு, மீண்டு சுழன்று வருகிறபோது பிடிப்பானாகநினைத்து, தன்கழுத்தை யடுக்கத்தன் கிரகையெடுத்துக் கொடுத்திடுக, அது * வட்டவாய் நுதிரேமியாகையாலே சுழல்வர இடம் போராதது கொண்டு அதன்வீச்சு இவன்கையில் பிடிபடாமல் இவன்தலையை யரிந்து போகட்டது என்று இதிஹாஸாதிகளிலே சொல்லப்பட்டதொரு வர்த்தாந்தத்தை இப்பாட்டில் பூர்வாந்தத்தாலே ஸங்கீரணை சொல்லுகிறது.

சீமாலிகனவனோடு தோழமைக்கொள்ளவும் வல்லாய். கீ- ஓனபசாரிகம். மாலிகனென்று பேரைபுடையனாய் ஆஸாபரகர் தியா யிருக்கிறவனோடு, உன் குணத்தாலே கலந்து தோழமைக்கொள்ளவும் வல்லவனே.

சாமாநுவனை நியெண்ணி. ஸாதுபிடாதிகளைப் பண்ணப்படுக்கவாறே, இனி அவனை யழிச்செய்யாவிடில் நாடு குறுகிவாது” என்று அவன் சாகத்தக்க வழிகளை நியெ சிந்தித்து, அதாவது- “தோழனைக்கொன்றான்” என்று தனக்கு அபவாதம் வராதபடியாகவும் “தன்னுலேதான் முடிந்தான்” என்னும்படியாகவும் தக்கவழியைச் சிந்திக்கை. “அவனை” என்கிற இடத்தில், கிகாசம்- அவ்யபம். சக்கரத்தால் தலைகொண்டாய். “நமக்கு அஸாதாணமான ஆபுதம், உனக்கிதாசாது காண்” என்னச்செய்தேயும் அவன் நிர்ப்பந்தம் பண்ணினதுக்காக, அவனை, ஆழிபயிற்றுவிப்பாணாப்போலே உபாயருபண திருவாழியாலே சிசுச்சேதம் பண்ணிப் பொகட்டவனே. ஆமாறியும்பிரானே, சத்தநிரஸம், ஆச்சரிதகஷணமாகிற விவற்றில் ஏதேனுமொன்றில் புஞ்ச்தால், மேல்வினாவதறியும் உபகார்களுவனே.

அணியறுங்கத்தே கிந்தாய். “இங்கேகிடந்தால் நமக்கு முழுக்கைக்களை லபிக்கலாம்” என்று ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபாணமான கோயிலிலே பன்னிகொண்டிருக்கிறவனே. ஏமாற்றமென்றதைவிந்தாய். “நல்லார்கள் வாழும் நளிரரங்கம்” என்கிறபடியே பரிவருள்ள தேசத்திலே பன்னிகொள்ளுகையாலே உன் ஸௌகுமார்யாதிக்களை நினைத்து, “உனக்கென்வருகிறதோ” என்று வயிற்றெரியாநிற்குமென் கிலேசத்தைப் போக்கினவனே. ஏமாற்றமாவது- தூக்கம். திருவாட்சிப் பூக்குட்டவாறாய். காலபுஷ்பமானாகிது செவ்வியழிவதற்கு முன்னே உன் திருக்குழலிலே நான் குட்டும்படியவாராய். அ.

மூ.—அண்டத்தமர்கள்சூழ வத்தாணியுள்ளவகிருத்தாய்
தொண்டர்கண்ணெஞ்சிவறைவாய் தாமலராண்மணவாளா
உண்டிட்லேகிணையேழு மோராலியையிற்பில் கொண்டாய்
கண்ணொனுன்னையுக்கக் கருமுனைப்பூச்சுடவாராய். க.

பதவுரை.

அண்டத்தாய்— ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலே
அத்தாணி— நித்ய ஸந்திவிதர்களை
அமர்கள்— நித்யஸூரிகள்
சூழ— சூழ்ந்து ஸேவித்திருக்க
அங்கு— அவர்கள் நடுவே
இருந்தாய்!— வீற்றிருக்குமவனே!
தொண்டர்கள்— பத்தர்களுடைய
நெஞ்சில்— மரஸில்
உறைவாய்!— நித்யவாஸம் செய்யுமவனே!
தூ— பரிசுத்தமான
மலராய்— தாமரைமலரைப் பிறப்பிடமாக
வுடைய பெரியபிராட்டியபாருக்கு
மணம் ஆளா!— வல்லபனுளவனே!
ஏழு உலகினையும்— ஸப்தலோகங்களையும்

உண்டிட்டு— (ப்ரளயத்தி லழியாதபடி)
திருவயிற்றிலேவைத்து
ஓர் ஆல் இலையில்— ஒரு ஆஸத்தனிலே
துயில் கொண்டாய்!— கண்வளர்த்தாருளு
பவனே!

உன்னை— உன்னை
நான் கண்டு— நான் பார்த்து
உகக்க— ஆநந்திக்கும்படி
கருமுனைப் பூ— கருமுனைப் பூவை
சூட்ட வாராய்.

“உள்ளக்கிருத்தாய்” என்கிறவிட
த்திலுள்ள ‘உள்’ என்னுமது இவ்விடத்
தில் அர்வயித்துக் கிடக்கிறது.

ப்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. அண்டத்தித்யாதி. “இறந்தால் தஞ்சுமுண்டமே” என்
றும், “அண்டம்போ யாட்சிபவர்க்கு” என்றும், பாம்பதத்தை “அண்டம்” என்று சொல்
லக்கடவதுமே. அண்டத்தின் அத்தாணி அமர்கள் சூழ - உங்கிருத்தாய். பாம்பதத்தினுள்ளே
அருகிருப்பையுடையான நித்யஸூரிகளஞ்சூழ ஸேவிக்க, அவர்கள் நடுவே * ஏழுலகும்
தனிக்கோல் செல்ல வீற்றிருந்தருளினவனே. அத்தாணி அருகிருப்பு. தொண்டர்கள் நெஞ்சி
வறைவாய். இந்த விபூதியில் முழுக்கூக்களாய் உன்பக்கல் ப்ரோமபுத்தராயிருக்குமவர்களு
டைய மரஸிலுள்ளே, பாம்பதத்திலிருப்பினுக்கூட்டில் உகந்து நித்யவாஸம் பண்ணும
வனே. தாமலராண்மணவாளா. தூய்தானதாமரைப்பூவைப் பிறத்தகமாகவுடைய பெரிய
பிராட்டியபார்க்கு நாயகனுளவனே. (க) “ஸ்ரீ பாலாயபு” என்கிறபடியே பாம்பதத்
திலும், “அரவிர்தப்பாவையுத்தானும்” என்கிறபடியே தொண்டர்களுடைய ஹந்தயத்
திலும், பிராட்டியும் தானும் கூடவிறே யெழுந்தருளி யிருப்பது.

உண்டிட்டித்யாதி. ப்ரளயத்தில் அழியாதபடி ஸகலலோகங்களையும் திருவயிற்றிலே
வைத்து ஒரு பவனுள் ஆவிலையிலே கண்வளர்த்தருளினவனே. இந்த ஆபத்தைவந்துக்கு
ஹேது, கீழ்ச்சொன்ன ஸ்ரீயடித்தவமிமே. (உ) “யவ்யுஷீக்ஷு” உவநகிஷிதவாய்ய
தொ விபதேஷித்யு” என்கிறபடியே ஸகலமும் அவளுடைய இக்கதபாரதீரயமிமே

(க) “சுரியா ஸார்த்தம்.” (உ) “யவ்யுஷீக்ஷுமுகம் ததிங்கித பாரதீநே வித
த்தே கிலம்.”

செய்வது, கண்ணுத்பாதி. மாலையும் மயிரமுடியுமாயிருக்கி உண்ணைக்கண்டு நானுக்கும்படி யாக நீ உசக்கும் கருமுனைப்பிற் சூட்டவாராய்.

மூ.—செண்பகமல்லிகையோடு செங்கழுநீரிருவாட்சி
எண்பகர்பூவுங்கொணர்ந்தே னின்றிவைகுட்டவாவென்று
மண்பகர்கொண்டானை யாய்ச்சி மகிழ்ந்துரைசெய்தலிம்மலை
பண்பகர்வில்லிபுத்தூர்க்கோன் பட்டர்பிரான்சொன்னபத்தே. ௨.

பதவுரை.

செண்பகம்— “செண்பகமும்
மல்லிகையோடு— மல்லிகையுமாகி இப்
பூக்களோடு
செங்கழுநீர்— செங்கழுநீரும்
இருவாட்சி— இருவாட்சியும் முதலாக
என்பகர்— ‘இன்னது இன்னது’ என்று
எண்ணிச் சொல்லப்பட்ட
பூவும்— பூக்களெல்லாவற்றையும்
கொணர்ந்தேன்— தேடிச் கொண்டுவந்தேன்;
இவை— இப்பூவுப்பங்களை
இன்று— இப்போது
சூட்ட— சூட்டிம்படி
வா என்று— வரவேணும்” என்று
பகர்— தன்னது என்று சாஸ்தாவித்தமான்
மண்— பூமியை
கொண்டானை— மஹாபலிபீடத்தில் நிரேற்ற
அனந்தகொண்டவனைக் குறித்து

ஆப்ச்சி— யசோதைப்பிராட்டி
மகிழ்ந்து— மனமுகந்து
உரைசெய்த— சொன்னவற்றை,
பண் — பண்ணிலே சேரும்படி [பண் -
ராகம்.]
பகர்— சொல்லா நிற்கிற
வில்லிபுத்தூர் கோன்— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர்
க்குத் தலைவரான
பட்டர்பிரான்— பெரியாழ்வார்
சொன்ன— அருளரிச்செய்த
இமலை— சொல்மாலையான இவையும்
பத்தே!— ஒருபத்தே!
[என்று இப்பத்தின் மேன்மையைப்
புகழ்ந்து; இதனுடைய ரஸாதுவைந்
தானே இதுக்கு பலமென்று தோற்ற
வருளரிச் செய்கிறார்.]

செண்பகமல்லிகையோடுத்பாதி, பாதிகால புஷ்பிதமான செண்பகமும் லாயங்கா
லுபூவுமாய் மல்லிகையுமாகி விவற்றோடே, பாதிகாலபுஷ்பங்களான செங்கழுநீரிருவாட்
சியும் முதலாக எண்ணிச் சொல்லப்பட்ட பூக்களெல்லாங் கொண்டு வந்தேன். அன்றிக்கே,
எண்பகர்பூ வென்றது இன்னதினனதென்று பரிசுணிக்கப்படுமதாய் சாஸ்தாவித்தமுமான
பூக்களென்னவுமாம் கொண்டாந்தே வென்றது-கொண்டுவந்தேனென்றபடி. இன்றிவைகுட்ட
வாவென்று, இப்போது இவற்றை உன்திருக்குழலிலே சூட்டவாவேணுமென்று, மண்பகர்
கொண்டானை, பகர்தமண்ணைக் கொண்டவனை, பகர்தல்- “மூவுபதா” என்ற இவனு
டைய உக்தியாதல்; “தந்தேன்” என்ற மஹாபலி உக்தியாதல். சாஸ்தாவித்தமான பூபு
ஸையெல்லாம் கொண்டவனை வென்னுதல், ஆய்ச்சிமகிழ்ந்துரைசெய்த, இப்படியிருக்கிற
வனைக்குறித்து இன்றிவைகுட்டவாவென்று யசோதைப்பிராட்டி உகந்துசொன்ன பாகாரங்
களை, செய்த வென்றது - செய்தவற்றைபென்றபடி. பண்பகர்வில்லிபுத்தூர்க்கோன் பட்டர்
பிரான் சொன்ன - இம்மலை - பத்தே, ஆரோமொருவர் ஏதேனுமொன்றைச் சொல்லியும்
பண்ணிலேசேரும்படி சொல்லாநிற்கும் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க்கு கிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார்

மருணிச்செய்த இம்மாலையும் ஒருபத்தி! என்று இதனுடைய ச்லாங்கதையச் சொல்லுகிறது. இதுக்கொரு பலம் சொல்லாதே இத்தைச் வாசித்துவிட்டது, இதனுடைய ரஸத்துப வந்தானே இதுக்கு பலமென்று தோற்றுக்கொக்க.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

—(*)—

அடிவரவு.—ஆரிரை கருமச்சு தெருப்புள் எழுது குடும்
சிமா லண்டம் செண்பக மீத்திரன்.

ஆ. - திருமொழி, க - க்கு, பாட்டு - களக.

அ. சீழே, அவனைத் திருமஞ்சரமாட்டித் திருக்குழல்வாரின் யசோதைப்பிராட்டி
“அவன் திருக்குழல் கலங்காரமாகப் பூச்சுட்டவேணும்” என்றுகொலி, ஒன்றுபோ
லெர்ன்ந்நிக்கே கிலகணமான பூப்பங்கள் பலவற்றையும் ஸம்பாதித்து “இவைசெவ்வி
யழிவதற்கு முன்னே உனக்கு நான் சூட்டும்படி வரவேணும்” என்று அவனைப் பண
காலுமதைத்துப் பூச்சுட்டினவரந்தாம், “அவனழகுக்கு நர்ஷடிதோஷம் வாராதபடி காப்
பிடவேணும்” என்று நினைத்து, “ஸாயங்காலத்திலே உன்னிலேயிப்பதாக தேவனாகி
யெல்லாம் வந்து நில்லாநின்றது, காலமும் ஸந்தைய ஆயிற்று. இக்காலத்தில் உக்ரதேவதை
கள் ஸஞ்சரிக்கும் மன்றுமுதலான ஸத்தலங்களில் நில்லாதே உனக்கு அந்திக்காப்பிடும்படி
ஸாரவேணும்” என்று பலகாலுமநவர்த்தித்ததைத்துக் காப்பிட்ட ப்ரகாரத்தை, தாமதப
கிக்க வரகைப்பட்டு, உகந்தருளின நிலமான திருவெள்ளறையில் அவன்நிற்கிற நிலையிலே
அவனைக்குறித்து, யசோதைப் பிராட்டியுடைய ஸ்நேஹத்தையும் பரிவையு முடையாய்க்
கொண்டு, அவன்பேசினாற்போலேயே அவனுக்குத் திருவந்திக்காப்பிடுகையாகிற ரஸத்தை
யதூபகிக்கிறார் - இத்திருமொழியில், *

ம.—இந்திரனோடு பிரமன்சனிமையவரெல்லாம்
மந்திரமாமலர்கொண்டு மறைந்துவராய் வந்துநின்றார்
சந்திரன்மாளிகைசேருஞ் சதுரங்கள்வெள்ளறைநின்றாய்
அந்தியம்போதிதுவாகு முழகனே காப்பிடவாராய். க.

பதவுரை.

சந்திரன்— சந்திரனாவன்
மாளிகை— ப்ரஸாதங்களிலே
சேரும்— வந்து சேரும்படியிருப்பதாய்
சதுரர்கள்—மங்களாசாரஸ ஸமர்த்தர்கள்வர்த்

வெள்ளறை—திருவெள்ளறையிலே
நின்றாய்— நின்றருளுமவனே!
இந்திரனோடு— தேவேந்திரனோடு
பிரமன்— சதுர்முகப்ரஹ்மாவும்
சசன்— ருத்ராஹம்

திகிற

இமையவர் எல்லாம் - மந்துமுள்ள தேவ
தைகளெல்லாரும்
மந்திரம் - புருஷஹித்தாதி மந்தர்களால்
அபிமந்தரிக்கப்பட்ட
மா மலர் - சிறந்த கல்பகாதிபுஷ்பங்களை
கொண்டு - கைவரில் கொண்டு
மறைந்து - அபயலர் கண்ணுக்குப் புலப்
படாதபடி
உவராய் - அதுர விபரங்காஷ்டர்களாய்
வந்து நின்றார் - வந்திராநின்றார்கள்;

அழகனே! - (கண்ணென்கில் வாராமைக்காக,
எப்போதும் காப்பிடவேண்டுமென்படியான)
அழகையுடையவனே!
இது - இந்தஸமயமானது
அந்தியம் போது ஆகு - ஸாயம் ஸந்தயா
காலமாயிருக்கும்;
(ஆகையால்,)
காப்பு இட - உன்னதுக்குத் திருவந்திக்
காப்பிடும்படி.
வாராய் - கீ வந்தருளாய்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. இந்திரனிட்பாதி. த்ரைலோக்ய பாலகனு இத்தானோடே,
சுதார்த்தசபுவந ஸரஷ்டாவான ப்ரஹ்மாவும், ஜகத் ஸம்ஹாரகத்தாவான ருத்ரானும், இவர்
களுக்கு ப்ரதந்கூராய் வந்திக்கும் மந்துமுண்டான தேவர்களுமெல்லாம். இத்தால் - அதி
காரி புருஷர்களுளோடு அவர்களுக்குக் குடிமக்களாய் வந்திருமவர்களுளோடு வாசியுற எல்லா
ருமென்றபடி. ப்ரஹ்மருத்ரேந்தரர்கள் மூவரையும் சொல்லுகிறவீடத்தில், இத்தானே முந்
தாச் சொல்லிற்று - அவனோபாதி ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுக்கும் அதிகரித்த காரயத்தால் வந்த
ஏற்றமித்தனையொழிய, சுச்வரத்வ சந்தயில்லை பென்று தோற்றுகக்காக. இவர்களுதான்
தொட்டில் ப்ரபுவமே பிடித்து இவ்விஷயத்திலே கிஞ்சிக்கரித்திறே போருவது. ஆகையாலே
* எழிலுடையகணிகணி தத்துவஞபின்ன விர்தானோடே, * வண்ணச்சிறுத்தொட்டில் வா
விட்ட ப்ரஹ்மாவும், * உடையார் காமணிவாவிட்ட ருத்ரானும், * வலம்புரி, சேவடிக்கிண்
கிணி முதலானவை வரவிட்ட மந்துமுண்டான தேவர்களுமெல்லாமென்கை.

மந்திரமாமலர்கொண்டு. திருமந்தரபுஷ்பங்கொண்டு. மந்திரமென்கிறது - * மறை
கொண்ட மந்திரமான ஸ்ரீபுருஷஹித்தாதினை. மாமலென்கிறது - சலாக்பமான கல்பக
புஷ்பாதினை. மறைந்துவராய் வந்துநின்றார். “கட்கரிய பிரமன் சிவனிக்ரீன்” என்கிற
படியே இங்குப் பாராளுடைய கண்ணுக்கு கிஷ்டமாகாதவர்க ளாகையாலே பிறர்க்குத் தெரியா
தபடியாக நீ ப்ரபுவப்பாடிட்டவரே வரும்படி. உனக்கு அதுரவிபரங்காஷ்டாய் வந்து நின்றார்
கள், “மறைந்துவரா” என்று பாடமாளுதும், உவரா - அதுர விபரங்காஷ்டாகவென்று
பொருள்.

சுந்திரனிட்பாதி. சந்தரபதத்தளவும் செல்ல ஒங்கியிருக்கையாலே, சந்தான், மாணி
கைகளிலே வந்து செரும்படியிருப்பதாய், உன் லெளகுமார்பாதினையிந்து மக்களாசாஸ
நம் பண்ணி ரோக்சவல்லல ஸந்தத்தானவர்கள் வந்திக்கிற திருவெள்ளறையிலே நின்றரு
ளினவனே, அந்தியம்போதிதுவாகும். இது ஸந்தயாகாலமாயிருக்கும். கிரியாபட்டுப்பாக்
காலே அஸ்தமித்ததானம் அறிகொயில்லை! அழகனே. தர்ஷடிதோஷபயத்தாலே அகவரதம்
காப்பிடவேண்டுமென்படியான அழகையுடையவனே. அஸ்தமித்ததரியாதார்போலே உன்னது
கின்வாசியும் அழகினுறையிலுமே! காப்பிடவாராய். உன்னுடைய ஸ்வபாபாஸிகமான ஸமு
தாய்சோஸைக்கும் சூப்பினையுமுக்கும் ஒரு குறைவாராதபடியாகத் திருவந்திக்காப்பிட
வாராய்.

மு.—கன்றுகளில்லம்புகுந்து கதறுகின்றபசுவெல்லாம்

நின்றொழிந்தேனுனைக்கவி நேசமேலொன்றியலாதாய்

மன்றினில்லேவந்திப்போது மதிட்டிருவெள்ளறைநின்றாய்

நன்றுகண்டாயென்றன்சொல்லு நானுனைக்காப்பிடவாறாய். உ.

பதவுரை.

பசு எல்லாம்— பசுக்களெல்லாம்

கன்றுகள் இல்லம்— கன்றுகள் நிற்கிற இடத்திலே

புகுந்து— வந்துபுகுந்து

கதறுகின்ற— கன்றுகளைக் குடிக்கவிடுதல்,

கறக்குதல் ஒன்றும் செய்யாமைகொண்டு,

முலைக்கடுப்பாலே கதறுகின்றன;

உன்னை கூவி— உன்னை நானழைந்து

நின்று ஒழிந்தேன்— நின்றுவிட்டேன்;

[நானுனை அழைப்பதில் உற்றிருந்தமை

யால் கன்றுகளைக்குடிக்கவிடுவாரொருவரு

மில்லாமற்போகவிட பசுக்கள் கதறுகின்ற

ன என்று கருத்து. இப்போதிது சொல்லு

கிறது - சடக்களைக் காப்பிட வரவேணு

மென்று மதுக்குறுப்பாக.]

நேசம் நீ ஒன்றும்— என்பக்கல் அல்பன்றே

ஹமும்

இலாதாய்— இல்லாதவனே!

அந்தி போது— மாலைப் பொழுதில்

மன்றில்— நாற்சந்தியிலே

நில்லேல்— நில்லாதேகொள்;

மதன்— மதுமையுடைய

திரு வெள்ளறை— திருவெள்ளறையிலே

நின்றாய்— நின்றருளுமவனே!

என் தன்— தாயான என்னுடைய

சொல்லு— சொல்வானது

கன்றுகண்டாய்— உனக்குப்பரியமாயிருக்கும்

கிடாய்;

(ஆகில் என்செய்யவேணுமென்று அவன்

கேட்க;)

நான் உன்னை காப்பு இட வாராய் என்கிறான்.

(1 ஏல் - அகச.)

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. கன்றித்தாதி. பசுக்களானவை யெல்லாம் கன்றுகள் நிற்கிற இடத்திலே வந்து புகுந்து, கன்றுகளைக் குடிக்கவிடுதல், கறக்குதல் செய்வாரில்லாதது கண்டு முலைக்கடுப்பாலே கதறுகின்றன. அதவா, “கதறுகின்ற” என்றத்தை, கீழும் மேலும் அவ்விதத்து கன்றுகளெல்லாம் தொழுவத்தில் தந்தாம் நிகைகளிலே புகுந்து நின்று முலைபுண்ணப் பெறுமையாலே நாக்கொட்டிக் கதறுகின்றன; பசுக்களெல்லாம் புறம்பே நின்று, கன்றுகள் குடித்தல் கறத்தல் செய்யப்பெறாமல் முலைக்கடுப்பாலே கதறுகின்றன வென்னவுமாம். அவை அப்படிக்கதறுவென்கிறது - முன்போலே நீ கன்றுகளைவிட்டுக் கறவாமைபன்றே, அது செய்யாதொழிவானென்னென்ன; நின்றொழிந்தேனுனைக்கவி. நான் உன்னை யழைத்து நின்றுவிட்டேன்; பின்னை அங்கு ஆகது செய்வார்? அவை கன்றை நினைத்துக் கதறுகிறாப்போலே யன்றே, நானும் உன்னை யழைத்து நின்றுவிட்டபடி. நேசமே லொன்றியலாதாய். என்பக்கல் ஸ்வேஹமாகில் ஒன்றுமில்லாதவனே. கதறுகிற தாய்களளவில் கன்றுகளுக்குண்டான ஸ்வேஹம், என்பக்கலுனக்குண்டாகவேண்டாவோ; அது ஏக தேசமுமில்லாதவனு யிருந்தாயே நீ. நான் உன் பக்கல் ஸ்வேஹ மற்றிருக்கிறேனே, வினை யாடி வருகைக்காக நின்றேனெத்தனை யன்றேவென்ன; மன்றில்நில்லேவந்திப்போது. வந்தபா காலத்திலே சுழாந்தரேவதைகள் நிற்குமிடமான நாற்சந்தியிலே நில்லாதே கொள்ளாய். வினையாகைக்கு ஸ்தத்தையும் காலமுடல்வகாணிது. மதிள் திருவெள்ளறைநின்றாய். மக்களா

சாஸநபார்க்கு அஞ்சவேண்டாதபடி உனக்கு அரணுகப்போரும்படியான மதிநாயுடைய திருவெள்ளறையிலே நின்றருளினவனே. புறம்பே புறப்பட்டு வ்யாபரியாதே அவ்வாறுக் குள்ளே நின்றாயகில்! எனக்கப்படி வயிறுபிடிக்கவேண்டாவே. நன்றுகண்டா யென்றன் சொல்லு. இப்படி சொன்னவிடத்திலும் தன்சொல் அவன் கைக்கொள்ளாமையாலே, என் சொலவு நன்றுகிடாய், அத்தைக் கைக்கொள்ளென்கிறான்; “தாயர்வாய்ச்சொல் கருமங்கண் டாய்” என்றற்போலே. நானுன்னைக்காப்பிடவாராய். உன் பக்கல் ஸ்நேஹபுக்தையாய் மங்க ளாசாஸநபரையா யிருக்கிறான், அநவாதம்காப்பிடவேண்டுமடியான நெளகுமாரயா திகிலே யுடைய உன்னைக் காப்பிடும்படியாக நீவாராய். உ.

மூ.—செப்போதுமென்முடியார்கள் சிறுசோறுமில்லுஞ்சிதைத்திட்டே
அப்போதுநாளுர்ப்பப்போ யடிசிலுமுண்டியுளவாய்
முப்போதும்வானவரேத்து முனிவர்கள்வெள்ளறைநின்றாய்
இப்போதுநாளுந்ஞ்செய்யே நெம்பிராண்காப்பிடவாராய். ந.

பதவுரை.

முப்போதும்— காலை, உச்சி; மாலையாகிற
மூன்றுகாலங்களிலும்

வானவர்— தேவர்களாலே

வத்தும்— துதிக்கப்படுமவராய்

முனிவர்கள் — உன் சிர்மையையே எப்

போதும் மனமடபண் ணுமவர்கள்

வந்ததிக்கிற

வைள்ளறை— திருவெள்ளறையிலே

நின்றாய்!— நின்றருளாமவருவானே!

எம்பிரான்!— எமக்கு நாயுருவானே!

ஆள்வாய்!— என்னை ஆளப்பிறந்தவனே!

செப்புதுதாய்— பொற்கிண்ணமென்று சொல்

லத்தக்க நிலைமையை உடைத்தாய்

மெல்— மந்தாவாயிருந்துள்ள

முலையார்கள்— முலையையுடையவர்களுடைய

சிறு சோறும்— விரையாட்டுக்காக மணல்

கொழித்துச்சமைத்த சிறுசோற்றையும்

சிறு இல்லுள்— மணல் கொட்டகத்தையும்
சிறுதத்திட்டு— அழித்தப்பொகட்டு

(அதுவுமன்றியில்,)

அப்போது — அவற்றை அழித்த அக்கா

லத்திலே

நான் உரப்ப— நானுன்னைச்சிறி வார்த்தை

சொல்ல

போய்— அஞ்சி ஓடிப்போய்

அடிசிலும்— அடிசிலையும் [அடிசில் - இனி

தானசோறு.]

உண்டிலே— அமுதுசெய்திலே; (அகிலும்,)

இப்போது— இப்போது

நான் ஒன்றும் செய்யன்— நானுனைப்

பிடித்தல் அடித்தல்லன் றும்செய்வதில்லை;

காப்பிடவாராய்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு, செப்பித்தயாதி. செப்பென்று சொல்லும்படியான ஸங்கி வேசத்தை யுடைத்தாய், அதுபோலே கடிநயாயிருக்கையன்றிக்கே மந்தாவாயிருக்கும் முலை யையுடையவர்களுடைய. சிறுசோறுமில்லுஞ்சிதைத்திட்டே. லீலார்த்தமாக மணற்கொழித்துச் சமைத்த சிறு சோற்றையும் கொட்டகத்தைப் பழித்திட்டு, அப்போது நானுர்ப்பப்போய். “பெண்களோடே கைப்பிணக்கிட்டு விரையாடித்திரிய வேண்டாகாண்” என்று அப்போது நான்கொழித்தவாதே, நான் பிடிக்குதல் அடிக்குதல் செய்யப்போகிறேன் என்று என்முன் நிதிக்கவஞ்சிப்போய். அடிசிலுமுண்டிலே. உனக்கினிதாகச் சமைத்துவைத்த அடிசிலுமுது

செய்திலை. ஆள்வாய். என்னை யாளப் பிறந்தவனே. இப்படியே நீ பென்னையாளத்தேடுகிறாய். இவ்வையாளையாவது- இவள் சொல்வழி வந்து, இவள் கொடுத்தவற்றையும் விதி யோகம் கொண்டு, கோற்கீழ்க்கன்றாய் நடக்கையிறே. முப்போதுமித்யாதி. “ஆகிரவெந்தி வாய்” என்கிறபடியே, திரிவந்தியும் - பரவற்பாவனை தலைபெடுத்தபோதெல்லாம், தேவர் களாலே, ஸ்துதிக்கப்படும்வளையு, மங்களாசாஸனபரபராய்க்கொண்டு உன்னுடைய ஸம்ர்த்தியை யே எப்போதும் மனநம்பண்ணுகிறகுமவர்களுடைய திருவெள்ளறையிலே நிற்குமவனே. இப்போது நானொன்றும்செய்யேன். அப்போது ஹிதருபமாக உன்னைக்கோபித்து வார்த்தை சொன்னேனாகிலும் இப்போது நானுன்னை ஒன்றும் செய்யேன். எம்பிரான் காப்பிட்வாராய். என்னுடைய ராதனே! உனக்கு நான் காப்பிடும்படியாராய். ந.

மூ.—கண்ணின்மணற்கோடு தூவிக்காலினார் பாய்த்தனையென்றென்று
எண்ணும்பின்கைகள் வந்திட்டிவரால் முறைப்படுகின்றார்
கண்ணனே வெள்ளறைநின்றாய் கண்டாரோடே தீமைசெய்வாய்
வண்ணமேவேலை யதோப்பாய் வள்ளலே காப்பிட்வாராய். ச.

பதவுரை.

கண்ணனே! வெள்ளறை நின்றாய்!—;
கண்டாரோடே— கண்டவரோடெல்லாம்
தீமை செய்வாய்— தீம்புகள் செய்யுமவனே!
‡ வண்ணம்— நிறத்தால்
வேலையது ஒப்பாய்— கடலைஒத்தவனே!
[கடல்போன்ற நிறத்தை
யுடையவனே! என்றபடி.]
வள்ளலே!— உதாரஸ்வபாவனே!
என் அரும— கணக்கிடமுடியாத
பிள்ளைகள்— (உன்னாலேபெட்ட) பெண்
பிள்ளைகளான

‡ இவர்— இவர்கள்
வந்திட்டி— என்முன்னேவந்து
கண்ணில்— “எங்கள் கண்களில்

மணல்— மணலை
கொடு தூவி— கொண்டு தூவி
காலினால்— காலாலே
பாய்த்தனை— உதைத்தாய்”
என்று என்று — என்று -தனித்தனியே
உன்னைக்குறித்துச் சொல்லி
முறைப்படுகின்றார் — முறையிடுகின்றார்;
(ஆதலால் இனி அவர்களிடம் போகாமல்,
காப்பு இட வாராய்.

‡ “வண்ணமே” என்கிறவிடத்தில் ‘ஏ’
என்னுமதும்; ‡ “இவரால்” என்கிற
விடத்தில் ‘ஆல்’ என்னுமதும் அசைச்
சொற்கள்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. கண்ணிலித்யாதி. கண்விழித்து விளையாடவொண்ணாதபடி
கண்ணிலே மணலிக்கொடுவதுதூவி. “எங்கள் கண்ணிலே மணலைத்துவவானேன்” என்
றவாரே, கோபித்துக் காலாலே யுதைத்தாயென்று தனித்தனியேசொல்லி. ஒருவரிருவான்
றிக்கே, அஸங்க்பாதான பிள்ளைகள் உன்னால் ஈடுபட்டமை தோற்றவந்து இவர்கள் முறைப்
படாநின்றபடி பாராய்!. கண்ணனே வெள்ளறைநின்றாய். எல்லார்க்கும் ஸூலபனாய்க்கொ
ண்டு திருவெள்ளறையிலே நின்றருளினவனே. கண்டாரோடே தீமை செய்வாய். உன்
னோடு ஸம்பந்தமும் ஸ்நேஹமுமுண்டாய் நீ செய்தது பொறுக்கத்தக்கவர்க ளன்றிக்கே,
கண்டவர்களோடெல்லாம் தீம்புகளைச்செய்யுமவனே. இப்படி தீமைசெய்ய லாகாதகான்.
வண்ணமேயித்யாதி. நிறத்தால் ஸமுத்தோடொக்கும்வனே. வண்ணம் - நிறம். ஏகா

சம் - அப்பயம். வேலை - ஸமுத்ரம். அதுவென்றது - வேலையாகிற வதுவென்றபடி. இத்
தால் - தீம்புசெய்தாலும் விடவெண்ணுத வடிவழகையுடையவ என்னகை. வள்ளலே.
இவ்வடிவழகை பெனக்கு உபகரித்தவனே! காப்பிடவாராய். ச.

மு.—பல்லாயிரவரிவ்வுரிப் பிள்ளைகடமைகள்செய்வார்
எல்லாமுன்மேலன்றிப்போகா தேமடிரானீயிங்கேவாராய்
நல்லார்கள்வெள்ளைநின்றாய் ஞானச்சுடரேயுன்மேனி
சொல்லாரவாழ்த்தினின்றேத்திச் சொப்படக்காப்பிடவாராய். ௫.

பதவுரை.

நல்லார்கள்— ஸாதுக்கள் வாழ்கிற
வெள்ளை— திருவெள்ளறையிலே
நின்றாய்— நின்றருளுமவனே!
ஞானம்— ஜ்ஞாநமாகிற
சுடரே— பாகையையுடையவனே!
எம் பிரான்!— என் நாயனே!
இ ஊரில்— இவ்விடைச்சேரியில்
திமைகள் செய்வார் — தீம்புகளைச் செய்யு
மவரான
பிள்ளைகள்— பிள்ளைகள்
பல் ஆபிரவார்— அநேகமாயிரம் பேர்களி
ருக்கிறார்கள்;

எல்லாம்—அவர்கள்செய்யும்திமைகளெல்லாம்
உன்மேல் அன்றி— உன்மேலேயும் தொழிய
போகாது— புறப்பு போகாது;
(ஆதலால்.)
நீ இங்கே வாராய்— நீ அவர்களோடு சேரா
மல் இங்கேவாய்;
உன் மேனி— உன் திருமேனியை
சொல் ஆர— சொற்கள் நிறையும்படி
நின்று ஏத்தி— ஈ நின்று ஸ்துதித்து
வாழ்த்தி— மங்களாசாஸநம்பண்ணி
சொப்பட— நன்றாக
காப்பு இட வாராய்.

ஈ 'நின்று' என்னுமது-வார்த்தைப்பாடு.

வ்யா. 'இத்தாம்பாட்டு. பல்லாயிரவரித்யாதி. பஞ்சஸகம் குடியானவிலவ்யூரில் தீ
மை செய்யுமவர்களான பிள்ளைகள் அநேகமாயிரம்பேரிதே. எல்லாமுன்மேலன்றிப்போகாது.
தந்தாம் செய்த தீமைகளை நீ செய்தாயென்று உன்மேலே வைப்பாநின்றார்கள். ஆகையால்,
அவர்கள்செய்த தீமைகளெல்லாம் உன்மேலே ஏறுமதொழிய புறப்புபோகாது. எப்பிரான்
நீயிங்கேவாராய். என் நாயனே! உன்மேலே தோஷமேறிடுகிறவ ரிடத்தில்நின்றும், அவர்கள்
நினைவும் சொலவும் பொருதார் வர்த்திக்கிற விங்கேவாராய். நல்லார்கள் வெள்ளைநின்றாய்,
உன்பக்கத்தோஷகந்தம்சொல்லுமவர்களைஸஹியாதே உனக்குஸ்ரேஷ்டிகளாய் மங்களாசாஸந
பராயிருக்கிறவர்கள் வர்த்திக்கிற திருவெள்ளறையிலே நின்றருளினவனே. ஞானச்சுடரே.
ஜ்ஞாநப்பாகையையுடையவனே. உன்மேனி. அந்தஜ்ஞாநத்துக்கும் ஜ்ஞாநாச்சபமான ஸ்வ
ரூபத்துக்கும் பாகையுடைய உன்னுடைய திருமேனியை. சொல்லார் - நின்றேத்தி. சொல்
நிறையும்படி. நின்று ஸ்துதித்து. ஸர்வசுப்தவாச்சபமான விஷயத்தினீதே சொல் ஆருவது.
“கவிக்கு நிறைபொருளாய் நின்றான்” என்னக்கடவதிற. வாழ்த்தி. மங்களாசாஸ
நம் பண்ணி. சொப்படக் காப்பிடவாராய். நன்றாக நான் காப்பிடவாராய். சொப்பட - நன்
ருகுவென்றபடி.

மு.—கஞ்சன்கறக்கொண்டு நின்மேற் கருநிறச்செய்யுமிப்பேயை
வஞ்சிப்பதற்குவிடுத்தா னென்பதோர்வார்த்தையுமுண்டு

மஞ்சதவழ்மணிமாட மதிட்டருவெள்ளறையின்ருய்
அஞ்சவனியங் குறிக்க வழகனேகாப்பிடவாராய். சு.

பதவுரை.

மஞ்ச— மேகங்காணவை

தவழ் — தவழும்படியான உயர்த்தியைப்
புடைத்தாய்

மணி— மவர்தங்கன் அழுத்திச்சமைக்கப்
பட்டானை

மாடம்— மாடங்கனையும்

மதிள்— மதியையுமுடைய

திருவெள்ளறை— திருவெள்ளறையிலே
நின்றாய்!— நின்றருளுமவனே!

கஞ்சன்— “கடனெனவன்

நின்றமல்— உன்மல்

கறு (ப்பு) கொண்டு — கோடங்கொண்டு

கரு நிறம்— கறுத்த நிறத்தையும்

செம் மாரி— சிவந்தமாரியை முடையவனான

பேயை— புத்தனையை

வஞ்சிப்பதற்கு — வஞ்சனையிலே உன்னை
முடிப்பதற்காக

விடுத்தான்— அனுப்பினான்”

என்பது— என்பது

ஓர் வார்த்தையும்— ஒருவர்த்தார்த்தமும்

உண்டு— நீ பிறந்தபோதே கேட்டாண்டு;
(ஆகலால்,)

நீ அங்கு நிற்க— நீ அங்கே நிற்க

அஞ்சவன்— நான் அஞ்சாநின்றேன்,

அழகனே! — காப்பிடவேண்டும்படியான
அழகையுடையவனே!

காப்பு இட வாராய்.

வ்யா. ஆரம்பபாட்டு. கஞ்சனித்யாதி. அசாநிவாங்கம் கேட்டவன்று தொடக்கி,
அஞ்சந்தம் வைரஜந்தியனாய் அஞ்சிக்கையாலே * மஞ்சனவகைக் கல்விடைபொதி, ஸந்தம்
காப்பம் நழுவுப்போர்த்தென்றுவிட்டு, “அஷ்டமகாப்பமாணவிதெப்போடுகோழிற்பது”
என்று ஹிம்ஸிப்பதாகப் பார்த்துக்கொண்டிராநிற்கச்செய்தேயும் தாயும் தம்பாணமொழிய
அசலரியாதபடி. இருவரிலேவந்துபிறந்து, அவ்விருவரிலே அங்குமின்றும் இருவாய்ப்பாடியிலே
போர்த்தனித்ததை, துர்க்காவசகாதிகளாலே அறிந்த கம்ஸன் உன்விதயத்திலே மிகவும் சிற்
தந்தையுடையாயுக்கொண்டு, கறுப்பென்கிறவித “கறு” என்று குறைத்துவிட்கிறதது.
கறுப்பு - சிற்றம். கருநிறம்த்யாதி. இருவர்தா நொருவாடிவு கொண்டாற்போலே கறுத்த
நிறத்தையும் அங்கித்யவாஸேபோலே சிவந்த தலைமையையும் உடையவனாயிருக்கிற போய்க்கொய;
“கோகொடுநீர் சென்றால் அவனை புன்னால் ஸாதிக்கப்போகாது, வஞ்சநத்தால் சென்று
ஸாதி” என்று விட்டான் என்பதொரு வார்த்தையு முண்டுகொண்டிருக்கிறபோது. இவ்வார்
த்தையான், ஸ்ரீநந்ததேவாபர் வானுதேவார்பகவிலே கேட்டுவந்து சொன்னாராதல்; ஸ்ரீமது
வாயில் நீ பரவைவழக்க நின்றேவந்து பிறந்ததாதல்.

மஞ்சித்யாதி. மேகங்காணவை தவழும்படியான உயர்த்தியைப் புடைத்தாய், மணி
மயமன மாடங்கனையும் அரணுதப் போரும்படியான மதியையுமுடைய திருவெள்ளறை
யிலே *நிலைபா நின்றவனே. அஞ்சவன் நீயங்குறிக்க. “புத்தனைவந்து வஞ்சநத்தால் உன்னை
நவியத்திடுகனதும் தான்வசபா பன்றிக்கே கம்ஸத்தேரிநையார்” என்று வார்த்தை பிறக்
கையால் “அவன் இன்னம் ஆலையானிடம், எது செய்யுமென்று தெரிபாது” என்று
பயஸ்த்தாயமான அவ்விடத்தில் நீநிற்கிற விதுக்கு நான் அஞ்சாநின்றேன். அழகனே காப்பி

* உலகவழக்கமென்பதை, பரவை வழக்கமென்று தமிழர் வழங்கிப்போருவார்கள்.

டவாராய், ஆனபின்பு அங்குதில்லாதே அதிலோகமன அழகையுடையவனே! உன்னுடைய
க்கு தர்ஷ்யதோஷம் வராதபடியாகக் காப்பிடவாராய்.

பு.—கள்ளச்சகடுருதுங் கலக்கழியவுதைசெய்த
பிள்ளையரசே! நீ பேயைப்பிடித்து முலையுண்டபிள்ளை
உள்ளவாரென்றமறியே னெளியுடைவெள்ளையறிந்து
பள்ளிகொள்போதிதுவாகும் பரமனே காப்பிடவாராய். எ.

பதவுரை.

ஒளி உடை— அழகையுடைத்தான
வெள்ளறை— திருவெள்ளையறையிலே
நின்றாய்!— நின்றருளுவனே!
பரமனே!— பரம்புருஷனுனவனே!
கள்ளம்— வஞ்சகமான
சகடம்— சகடத்தையும்
மருதும்— யமளாஜ்ஞாநங்கனையும் [யமளம்—
இரட்டையானது.]
கலக்கு அழிய— ஸந்திபந்தங்கள் அற்றுப்
போம்படி.
உதை செய்து— உதைத்த

பிள்ளை அரசே!— பிள்ளைத்தனத்தில் பட்டார
யந்து நின்ற பெருமைபுடையவனே!
நீ— நீ
பேய் முலையை பிடித்து— பேய்ச்சுயினை முலையு
டைய கையால்பிடித்து
உண்டபிள்ளை— சுவைத்த பின்பு
உள்ள ஆறு— உள்ளபடி.
ஒன்றும் அறியேன்— ஒன்றாமறிகிறிலேன்;
இது— இக்காலம்
பன்னி கொள் போது ஆகும்— கண்வளர்ந்து
தருளுகிற ஸமயமாயிரா நின்றிருந்து
காப்பு இட வாராய்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டி. கள்ளமித்யாதி. கண்வளர்ந்தருளச்செய்தே உன்னை நனியை
தாச அலுவராவீஷ்டமாபவந்த கந்திரிமசகடத்தையும், தவழ்ந்துபோகாநிற்கச்செய்தே உன்னை
நனியைதாச அலுவராவீஷ்டமாபவந்த யமளாஜ்ஞாநங்கனையும் தன்னுடைய ரூபம் காட்டுந்
ருகிந்து சிதிலமாய் விழும்படியாக, “காலாந்சகடம் பாய்ந்தான்” என்றும், “ஊருதரத்தி
றெழுந்திய” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, திருவடிகளாலும், திருத்தடை, திருத்திதாள்
களாலும் தள்ளிப்போகட்ட, பிள்ளையரசே. இந்த அதிபர்வர்த்திகளைச் செய்யாநிற்கச்செய்த
தேயும் பிள்ளைத்தனத்தில் புறையற்றிருந்த பெருமைபுடையவனே. நீபேயைப்பிடித்து
முலையுண்ட பிள்ளை. நீ பேயைத்தாபாக, பிடித்து முலையுண்டபின்பு, உள்ளவாரென்றமறியே
யேன், உள்ளபடி பொன்றும் அறிகிறேனிலை. ஆதலானது— இன்னம் அப்படிக்கொத்தகை
றைச் செய்வதுயாகில், “ஊருதரவல்ல ஓருதரன் அபாயம் விரையும்” என்று பயப்படா
நின்றேனென்கை. ஒளியுடையித்யாதி. மாடங்களும் மனின்களுமான அழகையுடைய திரு
வெள்ளறையிலே நின்றருளினவனே. பள்ளிகொள்போதிதுவாகும். நீ கண்வளர்ந்தருளுந்
போதாய்த்து இப்போது. ஸந்திபந்தங்கள் தளவன்றிக்கே, மாலை வைகிறாய்க் காணென்பபடி
பரமனே காப்பிடவாராய். ஸௌந்தரப்பாதிக்களால் உனக்கு மேற்பட்டாரில்லாதவனே! உன
கொரு குறைவாராதபடியாக காண்காப்பிடவாராய்.

பு.—இன்பமதனையுயர்த்தா யிலையவர்க்கென்றுமரியாய்
கும்பக்களிற்றட்கோவே கொடுங்கஞ்சனெஞ்சினிற்குற்றே
செம்பொன்மதிளவெள்ளையாய் செல்வத்தினால்வளர்ப்பிள்ளாய்
கும்பக்கபாலிகாணங்குக் கடிதேரடிக்காப்பிடவாராய். அ.

பதவுரை.

இன்பம் அதனை— ஆரந்தத்தை
உயர்த்தாய்— எனக்கு அதிகப்பித்தவனே!
இமைபவர்க்கு— தேவர்களுக்கு
என்றும்— எந்நாளும்
அரிபாய்— அறிதற்கரியனாவனே!
கும்பம்— சூழ்ப்தையுடைய
கனியு— சுவலயாபிடகஜத்தை
அட்ட— கொன்ற
கோவே— ராஜாவானவனே!
கொடு— கஞ்சவந்தையான
கஞ்சன்— கண்டையுடைய
கெஞ்சினில்— மலையில்
கந்திரே— யானைப்பால் அச்சுத்தை வினை
கருகுவனே!
செம்பொன் மடில்— செம்பொன் மடிலை
வீருப்பதற்கு உதிகையுடைய

வெள்ளறையாய்— திரு வெள்ளறையை
இருப்பிடமாக வுடையவனே!
செல்வத்தினால்— செல்வச்செருக்கோடே
வளர்— வளராளின்ற
பிள்ளாய்— பிள்ளையானவனே!
அக்கு— அன்னிடத்தில்
கம்பம்— கண்டவர்களுக்கு நடுக்கத்தைத்
தரக்கூடிய
கபாலிகாண்— கபாலத்தையுடைய தூர்க்கை
வஞ்சகரின்றான்காண்;
(ஆதலால் கதாந்ர தேவதைகள்
உலாவுகிற அந்திப்பொழுதில்
அங்கு கில்லாதே.)
காட்டி இடம்— நான் காப்பிடும்படி.
கடிது— விதைவாக
கடி. வாராய்— ஓடிவர.

வியா. எட்டாம் பாட்டு. இன்பமதனையுயர்த்தாய். உன்னுடைய அனுகூரகனை சேஷியு
தாறுபவந்தால் வந்த ஸுதந்தை எனக்கு மேன்மேலு மதிசாபிப்பித்தவனே. “தெருளுகா
பினை கண்டவனேசாவது செல்லலாபிப்பதே திருத்தவனான்” என்னக்கூடவதிறே. இவைய
வர்க்கென்றமாயாய். தந்தாறுபவது துருநகருக்கின்கொண்டு உன்னைவிடுகப்பார்க்கும் தேவர்
களுக்கு என்னுமென்க துய்யப்பாபுனாவனே. இத்தால் - கிழ்ச்சென்ன நீர்மைக்கு எதி
ர்த்துட்டான் மேன்மையாகச் சொல்லுகிறது. சூழ்ப்தையுடைய. “சூழ்ப்தையுடைய”
என்றபடியே மலையகந்தியுடைய உயர்த்தியையுடையதாரிநுக்கும் சுவலயாபிடத்தை விச
லித்த செளர்பத்தையுடைய ராஜாவானவனே. கொடுங்கஞ்சன் கெஞ்சினிற்குந்தே. உன்பக்கல்
என்றுமென்க கஞ்சனாகும்மும் கண்டையுடைய மலையில் கந்திரேபால் பாயவதனுய்க்கொ
ண்டு தோற்றுவானே.

செம்பொன்மடில் வெள்ளறையாய். செம்பொன்மடிலை மிகவும் வளர்ந்தவையான
மதினையுடைய திருவெள்ளறையை வாலந்தந்தாநமாக வுடையவனே. செல்வத்தினால் வளர்
பிள்ளாய். கஞ்சவந்தையுடையகண்டிப்போலே பலர்க்கும் வியாம்புனாய் வளருகையவர்க்கே
ஒருவர் வியமத்தில் அடங்காமல் கெண்டையுடைய. செய்து வேண்டையுடைய புத்தி, செல்வச்
செருக்கோடே வளருகிறபிள்ளையானவனே. கும்பக்கபாலிகாணங்கு, கண்டவர்களுக்கு நடுக்
கத்தை வினைக்கும் உகமாநமமுடைய கபாலத்தையுடைய தூர்க்கை வஞ்சகரின்ற
வந்தலய்காணவியை. அன்றிக்கே, கபாலிபென்று - நுந்தைச்செல்லிற் முடியுமாம். கடி
தோடிக் காட்டிவாராய். அந்தகதாந்ர தேவதைகள் வஞ்சகரின்ற வந்தயாகாணத்தில் அங்கு
கில்லாதே. இக்காலத்தில் நான் உனக்குக் காப்பிடும்படி. உன்களை வோடிவாராய். அடி.

மூ.—இருக்கொடுநீர்சங்கிற் கொணமுட்டெழின்மறையோர் வந்துநின்றார்
தருக்கெனப்பிசுந்திரின்று தாய்சொல்லுக்கொள்ளாய்சிலநாள்
திருக்காட்டநாணுண்ணச்சாத்தத் தேசுடைவெள்ளறைநின்றாய்
உருக்காட்டிமந்திவிளக்கின் றொளிகொள்ளவெறுதேசன்வாராய். கூ.

பதவுரை.

தேச உடை— தேஜஸ்ஸை உடைய
வெள்ளை— திருவெள்ளறையிலே
நின்றாய்— நின்றருளுமவனே!
நம்பி— திம்பில் கைவளர்த்தவனே!
சில நாள்— இன்னும் சில நாளைக்கு
தாய் சொல்லு— தாய்மார் வார்த்தையை
கொள்ளாய்— மேற்கொண்டு நடக்கவேணும்,
இருக்கெட்டு — புருஷனுக்குத்தம்முதலிய
ரிக்குக்கொளேகூட
நீர்— சுத்தஜலத்தை
சங்கில் கொண்டு— சங்கிலைகொண்டு
எழில்— விலகூணரான
மறையோர்— வைதிகபுராஹ்மணர்கள்
வந்து நின்றார்— உனக்கு ரகச்யப்படுவதாக
வந்திரா நின்றார்கள்;

(ஆதலால்,)

சந்தி நின்று— நாற்சந்தியிலே நின்று
தருக்கேல்— கர்வியாதேகொள்;
நான்— தாயானநான்
உன்னை— உனக்கு
திருக் காப்பு சாத்த— அழகிய ரகச்யப்பிடும்
பொருட்டு
உரு— உன் திருமேனியை
காட்டும்— காட்டத்தக்கதான்
அந்தி விளக்கு— திருவந்திக்காப்பை
இன்று— இப்போது
ஒளி கொள்ள— ஒளியை உடைத்தாம்படி.
ஏற்றுக்கேன் — ஏற்றுகின்றேன்;
வாராய்— அதைக்கண்டருளும்படி வாராய்.

வ்யா. ஒன்பதாப்பாட்டு. இருக்கிறபாதி. “வேதப்புவனிதவிருக்கை” என்கிறபடி.
யே புருஷனுக்குத்தாங்களான ரிக்குக்கொளேகூட சுத்தஜலத்தையும் சங்கிலைகொண்டு,
உனக்கு ரகச்யப்படுகைக்காக விலகூணரான புராஹ்மணர்வந்து நின்றார்கள்; அவர்களைச்
கொண்டு ரகச்யப்படுவீத்துக் கொள்ளவேணுங்காண். உங்கள் ஐயரும் அப்படியன்றோ செப்
வது, வாராபென்ன; அதுதேவராயல் கர்வீத்து சந்தியிலேநின்று வினாபாடப்புகவாரே
நீருக்கேல்லாபி சந்திரின்று என்கிறார். திப்பால் பூர்ணணவனே, கஷ்டத்தேவதைகள்
ஸந்திதிபண்ணும் நாற்சந்தியிலேநின்று கர்வியாதேகொள். அவர்கள் ரகச்யப்படுகைக்காக
வந்திரையாலும், அந்த ஸத்தலந்தன்னில் ரில்லாதேவாராய். தாய்சொல்லுக் கொள்ளாய் சில
நாள். இன்னம் சிலநாள் மாதர்வசுபரிபாலம் செய்யவேணுங்காண். திருக்காட்டநாணு
ண்ணச்சாத்த. நான் உன்னை அழகிதான ரகச்யப்பிட. தேசுடைவெள்ளறைநின்றாய். விலகூண
ரானவர்கள் வந்திக்கையால்வந்த தேஜஸ்ஸையுடைத்தான திருவெள்ளறையிலே நின்றரு
ளினவனே. உருக்காட்டு மந்திவிளக்கு. உன் திருமேனியைக்காட்டும் திருவந்திக்காப்பு. ஏற்
துவார் ஏற்றியெடுப்பது பிரதிசயபோக்யமான திருமேனிகாண்கை புருஷர்த்தமாகவிதே;
ஆகையாலே உருக்காட்டுமென்கிறது. இன்றொளிகொள்ள வேற்றுதேசன்வாராய். இப்போது
ஒளியையுடைத்தாம்படி ஏற்றுகின்றேன், இதைக்கண்டருளும்படி. கடுகவாராய். திருக்
காப்பு நானுண்ணச்சாத்த உருக்காட்டு மந்திவிளக்கின் றொளிகொள்ள வேற்றுதேசன் வ
ராய் என்றவயம்.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றாக்கு பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—போதமர்செல்வக்கொழுந்து புணர்திருவெள்ளையானை
மாதர்க்குயர்ந்தவசோதை மகன்றன்னைக்காட்டிப்பமாற்றம்
வேதப்பயன்கொள்ளவல்ல விட்டிசித்தன்சொன்னமலை
பாதப்பயன்கொள்ளவல்ல பத்தருள்ளார்வினைபோடே. ம.

பதவுரை.

மாதர்க்கு— ஸ்திரீகளெல்லாரினும்
உயர்ந்த— மேற்பட்டவானான
அசோதை— யசோதைப்பிராட்டி.
போது— செந்தாமரைப்பூவில் [போது -
புஷ்பம்.]
அமர்— பொருந்தியிருப்பவனாய்
செல்வம்— “ ஸ்ரீ ” என்று பேணாபுடைய
ளாய் [ஸ்கலஸம்பதாந்மிகைபாய்]
கொழுந்து— ப்ரதாமவழியிபான பெரிய
பிராட்டியாரோடு
புணர்— நித்யஸம்ச்சலிஷ்டாய்
திருவெள்ளையானை — திருவெள்ளை
யில் நிற்குமவனாய்
மகன்றன்னை — தனக்கு புதரனாய் நின்ற
கண்ணனைக்குறித்து
காட்டிப்பமாற்றம்—ஸைகஷ்டிபட்டபாகங்களை

வேதம்— வேதத்தின்
பயன்— தாற்பரியத்தை
கொள்ள வல்ல— கைக்கொள்வதில் ஸமர்த்த
ரான
விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்
சொன்ன— அருளிச்செய்த
மலை— சொல்மலையான இத்திருமொழியில்
பாதம்— பாட்டுக்கள்தோறும் பின்னடியில்
சொன்ன
பயன்— ஏ ப்ரயோஜனத்தை
கொள்ளவல்ல— கைக்கொள்ளவல்ல
பத்தர் உள்ளார்— பக்தியுத்தர்களாய் உள்ள
வர்களுடைய
வினை— மங்களாசாஸன விரோதியானபாபம்
போம்— தன்னடையே விட்டோடிப்போம்.
ஏ அநாலது— நாலாமடிநிற்கொன்ன காப்.
பிடுகை.

வ்யா. போதமர்செல்வக்கொழுந்து, தனக்குப் பிறந்தகமன தாமரைப்பூவை பிரிப்
பிடமாக வுடையாய், ஸ்ரீபாகையாலே வகஸஸம்பத்ஸமஷ்டியுதையாய், ப்ரதாமவழியிபா
யிருந்துள்ள பெரியபிராட்டியார். “ பங்கயச்செல்வி ” என்றிறே திருமரம். புணர்திரு
வெள்ளையானை. அவள் தாமரைப்பூவை மறந்து, “ அக்ஷயிலேன் ” என்கிறபடியே
கண்ணகலமும் பிரியமாட்டாதே நித்யஸம்ச்சலேஷம் பண்ணும்படியாய்க்கொண்டு திருவெள்
ளையிலே நிற்கிறாளை. “ கொல் தேடிபோடுங் கொழுந்தது ” என்கிறபடியே கொழுந்
தானதோன்று, 1. பங்கயையொழிய தரிக்கமட்டாததாற்போலே யாய்த்து போதமர் செல்
வக்கொழுந்தான விவரம் திருவெள்ளையானாகிற உபக்யந்தோடே புணர்ந்தல்லது தரிக்க
மாட்டாதபடி. உபக்யம், ஆதரமாய் நிற்குமாத்ரமாய், அதின்மேலே படர்ந்தகொடியே
ப்ரதாமவழியிருக்குமபோலே யாய்த்து, 2. செந்தாமரைக்கண்ணர் அபரதாமாய் இவளே
அவ்வுருக்குப் ப்ரதாமையிருக்குமபடி. மாதர்க்குயர்ந்தவசோதை. “ என்னோன்பு போற்றார்
கொலோ விவனைப் பெற்ற வயிறுடையார் ” என்றும், “ எல்லாம் தெய்வநங்கை யசோதை
பெற்றார் ” என்றும் சொல்லுபபடி. இவனைப் பின்னாயகப்பெற்று, இவனுடைய பாலசேஷ
புதாடிகளான வகஸஸங்களு மதபவிக்கப்பெற்றவ ளாகையாலே லோகத்தில் ஸ்திரீகளெல்
லாரினும் உத்தமவுடையான யசோதைப்பிராட்டி.

மகன்றனைக் காட்டிப் மாற்றும். ருபகுணசேஷத்தக எல்லாவற்றாலும் அந்வரதம் காப்பிடவேண்டும்படியாயிருக்கும் தன்னுடைய புத்ராணாவனை, புத்ராஸ்தோஷமெல்லாம் தோற்ற ரகசியப்பட்ட பாசங்களினை வேதப்பயனித்யாதி. பசுவதவிஷயத்தில் மங்களாசாஸனம் பண்ணுகையே வேததாத்தர்யமென்றறிந்து கைக்கொள்ளவல்ல பெரியாழ்வாரருளிக்செய்த மாலைபாண வித்திருமொழியில். படிப்பயனித்யாதி. பாட்டுக்கள்தோறும் பின்னடியிற்சொன்ன ப்ரயோஜனத்தைக் கைக்கொள்ளவல்ல பக்திமன்களாயுள்ளவர்களுடைய மங்களாசாஸன விரோதியாயுள்ள பாபம் தன்னையே விட்டுப்போம்.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—(*)—

அடிவரவு.—இந்திரன் சுன்று செப்பு கண்ணில் பல்லா கஞ்சன் கள்ள மின்ப மிருக்குப் போதும் வெண்ணெய்.

ஆ - திருமொழி, கள - க்ரு, பாட்டு - கஅக.

அ. கிழ- பூசுருட்டிக் காப்பிட்டு, தனக்கு வசவர்த்தியாக்கி, தன்னருகே இவனை யுறக்கி, நிர்ப்பசையாய், மாதாவான யசோதைப்பிராட்டி தானுமுறக்கி உணர்ந்து, தன்னுடைய கர்ஹகார்பயாவசையாய் வ்யாபரியாகிந், இவனு முணர்ந்துபோய் ஊரிலகங்களிலே புக்கு, அங்குண்டான வெண்ணெய்களை கிழுக்கி அவையிருந்த பாத்ரங்கையுருட்டி யுடைத்து, காப்ப்சிவைத்த பாஸிச் சாய்த்துப்பருகி, அவர்கள் சமைத்துவைத்த பணியாரங்கள் முதலானவற்றை நிச்சேஷமாக வெடுத்து ஜீவித்து, கிறுபெண்ணையழைத்து அவன்கையில் வளையைக் கழற்றிக்கொண்டுபோய் அத்தகைக்கொடுத்து நாவற்பழங்கொண்டு, இப்படி திம்புகளைச் செய்கையாலே அவ்வவ கர்ஹங்களிலுள்ளார் தனித்தனியே வந்து முறைப்பட்டு “உன் பிள்ளையை இங்கே யழைத்துக்கொள்ளாய்” என்ற ப்ரகாரத்தையும், இவளும் இவர்கள் சொன்ன வரத்தரத்திலே இவனை இங்கே யழைத்துக்கொள்ளுகைக்காக, ப்லகால மிவனை ஸ்தோத்ரம் பண்ணுவது, ‘உன்னைப் பிறர்சொல்லும் பரிபவம் எனக்குப் பொறுக்கப்போகிற தில்கை, வாராய்’ என்பதாய் இப்புகைகளிலே பலவற்றையும் சொல்லி இவனை யழைத்த ப்ரகாரத்தையும் ததவஸ்த்தாபந்ராய்க்கொண்டு பேசி, முன்பு அவன் செய்த க்ரீடைகளால் லாவற்றையு மதுபவித்து துறர்ஷ்டராகிறார்- இத்திருமொழியில். *

முதற்பாட்டு. ஊரில் ஸ்தரீகளிலே சிவர் தந்தன் கர்ஹங்களிலே இவன் செய்த திம்புகளை, தாயாரான யசோதைப்பிராட்டிக்கு வந்து சொல்லி, அவனை நீ பிங்கேயபழைக்க வெணுமென்றபடியைச் சொல்லுகிறது. *

மு.—வெண்ணெயிலிழுக்கி வெறுங்கலத்தை வெறிபடையிட்டத னோசைகேட்கும் கண்ணிரான்குற்ற கல்விதனைக் காக்ககிலோமுன் மகனைக்காவாய் பண்ணிற்புளிப் பெய்தாலொக்குந் தீமைபுரைபுரையாலிவை செய்யவல்ல அந்நனைந்நனோர் மகனைப்பெற்ற வசோதைதங்காயுள் மகனைக்கவாய்க.

பதவுரை.

புண்ணில்— வரணத்திலே

புனி— புனியை [புனிக்ஞழம்பை]

பொய்தால் ஒக்கும்— வார்த்தால் கரிக்குமாப்
போலே

நீமை— ஆற்றவெண்ணுந் தீம்புகளை

புரை புரை—அகந்தோறும் [ஆல் - அசை.]

செய்யவல்ல— செய்வதில் திபுனனாய்

அண்ணற்கு— தமையனான பரமனானுக்கு

அண்ணன்— நெய்யடிதழ்நால் ஒத்திராத
வனாய் [அண்ணன் - தூரணத்தன்.]

ஓர்— அந்நிபியலுந்

மகனை— புத்தனை

பெற்ற— பெற்றவனாய்

நய்கை— துர்க்கையான

அசைதாபம்— யசைதாபப்பிராட்டியே!

வெண்ணெய்— தாழ்நிலில் செமித்துவை
த்த வெண்ணெயை

விழுங்கி— நித்செய்தமாகக் கவியிலே விழுங்கி

வெறுந்—கலந்த— வெண்ணெய் இருந்த
பாத்தந்தை

வெண்ணெய் இட்டு—கவியிலே இட்டுவைத்து

அதன்— அது உடைகிற போதுண்டான

ஓசை— த்வரியை

கேட்கும்— கேளாநின்ற

கண்ணன்— கர்ஷணனான

பிரான்— ‡ உபகாரகன்

கற்ற— அப்பயலித்த

கல்விதனை— கீர்திரிமலித்பயை

காக்ககிலோம்— காத்துக்கொள்ள சக்தை
களாகியிலோம்;

(ஆனபின்பு,)

உன்மகனை— உன்பிள்ளையை

காவாய்— நீ காத்துக்கொள்;

(அதுக்குடலாக)

உன்மகனை— தீம்புகளைச் செய்துநிரி
உன்பிள்ளையை

கவாய்— அழைத்துக்கொள்ளாய்
என்று வலிப்பெண்கள் முறைபிட்டுச்
சொல்லுகிறார்கள்.

‡ இது வெறுத்துச்சொல்லும்வார்த்தை;
அபகாரக நென்று விபரித லக்ஷணையால்
பொருள்கொள்க.

நய்யா முத்தர்பாட்டு. வெண்ணெய்விழுங்கி. கடைத்தெடுத்துத் தாழிகளிலே சேர்
தூண்டித்த வெண்ணெயை நித்செய்தமாகக் கவியிலேவிழுங்கி, அவ்வளவுமன்றிக்கே வெறுங்
கலந்ததை வெறுப்பிடைப்பீடு. அது இருந்தபாத்தந்தைக் கவியிலேபிட்டு உடைத்து. வெண்
வெய்தான் விழுங்கினுஞ்ஞன், வெறுங்கலங்களை வெறுப்பிடைப்பிட்டுடைக்குமோ? இத்தால்
இவனுக்கு பரமபொருத்தமென்னென்ன அதனோசைகேட்கும். அது உடைகிறபோதை ஓசை
கேட்கவாய்ப்புது இவனுக்கு பரமபொருத்தம்; அதுக்காகச் செய்யும் என்ன; ஆனால், “உன்
கன் கர்ஷணனாக இவனுக்குப் புருச அவகாசமில்லாதபடி அடைத்து நோக்கிக்கொள்ளுங்
தேகன்” என்க; கண்ணபிரான்கற்ற கல்விதனைக் காக்ககிலோம். கர்ஷணனான வுபகாரகன்
கற்ற கீர்திரிமலித்பயையை நாய்கள் காக்கமாட்டுகியிலோம். எல்லாருடைய களவும் காக்க
லாம், இவனுடைய களவு எல்லாநால் காக்கப்போகாதென்கை. பிரானென்றது - வயதிரே
கோந்தி. மலர்வல்லவாபுறையென்றபடி. உத்தம் கீர்த்துங்களை நீங்கள் காக்கமாட்டிகோளா
தில் ஆக்கப்பாரென்ன; உன்மகனைக்காவாய். உன்னுடையபிள்ளையை நீ காத்துக்கொள்ளு
யுதியாயில் எல்லாம் காவல்பெறும்; நீ அத்தைச்செய்யாய் என்றவாறே, இறுப்பிள்ளைகள் தீம்
புறையேச் செய்யுமா? அல்ல அபியாமல் ஏதேனும்சில செய்துண்டாகில் நீங்களும்க் சற்
தூர் பொறுக்கவேண்டாவென இப்படி அலந்துநற்றலாமோ வென்ன; புண்ணில் புளிப்பெய்தா
லொக்கும் நீமை. புண்ணிலே புனியைப் குறந்திட்டால் கரிக்குமாபோலே தூண்டித்தவை.

நீமைகளைச் செய்யாவின்றால் எங்கனென்போறுப்பது. நீங்கள் ஓரகத்திலுள்ளாரன்றோ இப்படி சொல்லுகிறீர்கள், உங்களுடையகத்திலும் இப்படியின்று இவன் தீம்புகளைச் செய்கிறானு காதேயென்ன? எங்களகமொன்றுமென்று, புறையுறையாலிவையெய்வல்ல. அகந்தோறும் இப்படியிருந்துள்ள தீம்புகளைச் செய்யவல்லவன்காணியென்கிறார்கள். புறையாவது - கர்ஹம். வீபஸையால் - அகந்தோறு மென்றபடி. ஆல் - அசை. அண்ணல் கண்ணான். அண்ணலென்றது - ஸ்வாமிவாசகம். அண்ணல் கண்ணானென்றது - ஸ்வாமித்வ ஸூசக மான கண்ணையுடையவென்றபடி. இத்தால் - இவ்விடத்தில், ஸ்வாமி பென்றது - கீர்தரி மர்க்குத் தலைவென்றபடியாய், இதுக்கு ப்ரகாசகமான் கண்ணையுடையவென்றதாய்த்து. அன்றிகே, அண்ணற்கென்றது - அண்ணலுக்கென்றபடியாய், அண்ணானென்றது - அண் னியாகாதவ என்றபடியாய், இப்படி தீம்புகளைச் செய்கையாலே “தன்னம்பி நம்பியு மிருந்து வளர்ந்தது அவனிலைவசெய்தறியான்” என்கிறபடியே ஸாதுவாய்த்திரியும் நம்பி மூத்தபிராணுக்கும் தனக்கும் ஒருசேர்த்தியில்லாதவென்னவாமாம். ஓர்மகளைப்பெற்ற அசோ ஹைங்காய். இப்படி அத்தியதினான பிள்ளையைப்பெற்றபூர்த்தியை யுடையவனே. உன் மகளைக்கூவாய். இப்படி தீம்புகளைச்செய்து திரியாமே, உன்மகளை உன்பக்கலிலே அழைத் துக்கொள்ளாய்.

அ. இரண்டாம்பாட்டு. இப்படி இவர்கள் சொன்னவந்தாம் யசோதைப்பிராட்டி. தன்புத்ரானவனை யழைத்தபாசாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—வருக வருக வருக விங்கேவாமா நம்பி வருகவிங்கே
கரியகுழல்செய்யவாய் முகத்துக் காதுத்த நம்பி வருகவிங்கே
அரியனிலெனனக்கின்று நங்கா யஞ்சுவண்ண வசலகத்தார்
பரிபவம்பேசத்தரிக்ககிலேன் பாவியெனுக்கிங்கே போதாராயே. உ.
பதவுரை.

வாமான்— * குறள்பிரமசாரியாப்பக்கொண்டு
நம்பி!— அபிமதம்பெற்று பூர்ணானவசின!
இங்கே— (அவ்விடத்தைவிட்டு) இங்கே
வருக வருக வருக— கடுக ஓடிவா;
கரிய குழல்— கறுத்த திருக்குழலையும்
செய்ய வாய்— செவந்த திருப்பவளத்தையும்
முகம்— திருமுகமண்டலத்தைபு முடைய
யை
நம்பி!— குணபூர்ணானவனே!
காதுத்த!— கருத்தத்தக்கரவர்த்தியின் வம்
சத்தை விளங்கச்செய்யுமவனே!
இங்கே வருக— இங்கே வந்தருளாய்;
நங்காய்— { “ உன்மகளைப் புகழ்ந்தழைக்
கிறாயல்லது, அச்சமுறும்படி கடிந்து
பேசுகிறாயே ” என்றெண்ணைப்
பொழுகிற) நங்காய்!

இவன்— இப்பிள்ளையானவன்
எனக்கு— தாயான் எனக்கு
இன்று— இப்போது
அரியன்— கைக்கொட்ட முடியாதவன்,
(என்றுசொல்லி : பிள்ளையைக்குறித்து,)
அஞ்சநம்— மைப்பான்
வண்ண— திருநிறத்தைபுடையவனே!
அசல் அகத்தார்— அயல்விட்டுப்பெண்கள்
பரிபவம்பேச — ‘ கள்ளன், தீம்பன் ’
என்றற்போலேஉண்ணப்பரிபவித்துப்பேச
தரிக்க கிலேன் — நான் தரித்திருக்க
மாட்டேன்;
பாவியெனுக்கு— உன்மேல் ஊரார்துரேற்
றக் கேட்கும்படியான பாபத்தைப்பண்
னின என்மனக்கவலை திரும்படி
இங்கே போதாராய்— இங்கே வாராய்.

வ்யா. வருகவருகவருகவிக்கோ. அங்கேயிருந்து தீப்புக்களைச் செய்து கண்டார்வா யாலே பரிபலங்களைநீதே இங்கே வாவென்கிறார். வருகவேன்றது-வாவென்றபடி. அவன் கடுக வருகைக்காகப் பலகாலும் சொல்லுகிறார். இப்படி யழைத்தவிடத்திலும் வாராமையாலே, வாமனமீட்டு வருகவிக்கோ. ரீவாமநம்பியென்றே, ஆச்சரிதாக்கூணம் செய்யும் குணபூர்த்தி யுடைய ரீ யிக்கேவாராயென்கிறார். அகவனவிலும் வாராமையாலே துரியவித்யாதி. கறுத்த திருக்குழலையும், சிவந்த திருப்பவளத்தையும், உபமாநாஜிதமாய்க்கொண்டு இரண்டுக்கும் ஈடுவே விளங்காநின்ற திருமுசுத்தையுமுடையனாய், மாதாபிதாக்கள் சொல்லிற்றுச் செய்யும் குணபூர்த்தியையுடைய காகுத்தனன்றே ரீ, இங்கே வாராயென்கிறார்; முறைப்பட்டுவந்து நின் றவர்களுலே ஒருத்தி “அஞ்சலாப்பான் அச்சோதை” என்கிறபடியே ரீ நியமியாமல் கொள் கொம்பு கொடுத்தன்றே இப்படி இவன் தீம்பிலே தகனெனவென்றது, இப்போது மிவ னைப் புகழ்ந்துகொண்டு அழைக்கிற பித்தனைப்பாக்கி, நியமித்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகி றிலேயெயென்ன; அரியனியனைக்கின்று நங்கியி என்கிறார். பிள்ளைபெற்று ஸ்ரேஷ்டித்தவள ர்த்துப்போரும் பூர்த்தியையுடையவனே! இவனெனக்கு இன் றபெறுதற்கு அரியவனன்றே, இப்படியிருக்கிறவனை நான் கருக நியமிக்கமாட்டேன்கொன்கை. இப்படி இவன்சொன்ன னுக்கு உத்தரம் சொல்லி, மீளவும் தன்பிள்ளையான வவனைக்குறித்து பரபரிபலம் பொறுக்க மாட்டாமையாலேவந்த தன் கலைசத்தைச் சொல்லி யழைக்கிறார் அஞ்சலவண்ணை. கண்டவர் கார் கண்குளிரும்படி அஞ்சலம்போன்ற திருநிறத்தையுடையவனே. அசலகத்தார் பரியலம் பேசத் தரிக்கவில்லை. அசலகத்தாரானவர்கள் “கள்ளன், தீம்பன்” என்றும்போலே உன் னைப் பரிபலங்கள் சொல்லக்கேட்டுப் பொறுக்கமாட்டுகிறிலைன். பாலியெனுக்கிங்கேபோத றாயே. இச்சொல்லவுகள் கேட்கும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினவெனக்கு இந்தக்கலைசம் திரும்படி இங்கேவாராய். உ.

அ. மூன்றாற்பாட்டு. முன்புத்தையவர்களைப்பொழிய வேறே சிலர் வந்து, தங்கள் கர் ஹத்திலே அவன் செய்த தீம்புகளைச்சொல்லி, இப்படி அருகிருந்தாரை அநியாயஞ்செய்ய லாமேய, உன்பிள்ளையை உன்பக்கலிலே யழைத்துக்கொள்ளாய் என்றபாசாரத்தைச் சொல்லுகிறது. *

மூ.—திருவுடைப்பிள்ளைதான் தீயவாறு தேக்கமொன்றுமில்லன் தேகடையன் உருகவைத்ததுத்தோடு வேண்ணெயுறிச்சி யுடைத்திட்டுப் போந்துகின்றான் அருகிருந்தார்தம்மை யநியாயஞ்செய்வதுதான் வழக்கோவசோதாய்! வருகவேன்றுன்மகன்றன்னக்கவாய் வாழவோட்டானமதுகுதுநே. ந.

பதவுரை.

அச்சோதாய்— யச்சோதைப்பிராட்டியே!
திரு உடை— விச்வரூபத்தால் குறைவில்லாத
பிள்ளை— உன்பிள்ளையான கண்ணன்
தான்— தான்
தீய ஆறு— தீம்பு செய்யும்வகைகளில்
ஒன்றும்— கிறிதேனும்
தேக்கம் இல்லை— தேவகுதலில்லாதவனாய்

தேச உடையன்— அதுதன்னையே தனக்கு
தேஜஸ்ஸாகவுடையனாயிராவின்றான்
உருக வைத்த— உருக்குவதற்காக அழிப்
பில்வைத்த
வெண்ணெய்— வெண்ணெயை
குடத்தொடு— தாழியோடே
உறிச்சி— உறிஞ்சி

உடைத்திட்டு- பாத்தாத்தையுமுடைத்து
போந்து- இவ்வருகே வந்து
கின்றான்- கில்லாகின்றான்;
மதுகுதான் - முன்பு விரோதியானமது
வை நிரஸித்தவன்
வாழ நுட்டான்- இப்போது தானேவிரோ
தியாய்நின்றான், எங்கேநிரகுடிவாழ்ந்திருக்க
வொட்டிடுகிறான்;

அருகு- அண்டையிலே

வ்யா. திருவுடைப்பின்னை. ஸ்ரீமான்னாபின்னை. ஐச்வர்யத்தால்குறை வற்றவனென்கை.
இத்தால் - ஸ்வகீர்த்தத்தில் ஜீவநமற்று வயிறுவாழாமல் செய்கிறானன்றே, செல்வக்கொள்ப
பாலே செய்து தீம்புகளிரே யிவையென்கை. தான்தியவாறு தேக்கமொன்று மில்லை. தான்
தீம்புசெய்யும் பாகாங்கலில் தன் பிறப்பையும் ஐச்வர்யத்தையும் பார்த்து, “நாம் இத்தைச்
செய்யும்படியென்” என்று தேங்குதல் அல்பமுமுடையவன்ல்லன்; தனையறச் செய்பா
திற்கு மென்கை. தேகையன். தேகமில்லாதவனவேயோ, இதுதன்னையே தனக்கு
தேஜஸ்ஸாகவுடையது யிராநிற்கும். இத்தால் - பிறர்சொல்லும் பழிச்சொலவுக்கு அஞ்சா
னென்கை. இப்படி சீக்கள் சொல்லுகைக்கு இவன்றான் செய்தவையென்னென்ன; செய்
தவற்றில் ஒன்றைச்சொல்லுகிறான் உருகியித்யாதி. உருக்குலதாசனைத்த பாத்தாதோடே
வெண்ணையயுறிஞ்சி பாத்தாத்தையு முடைத்து, தான் அல்லாதாரைப்போலே இவ்வருகே
போந்துகில்லாகின்றான். அருகித்யாதி. உன்னயிலே குடியிருந்த வெங்களை உன் பின்னை
யைக்கொண்டு வேண்டிற்றுச் செய்கிறிதானான் ந்யாயமோ அசோதாய். வருக வென்றுன்
மகன்றன்னைக்கவாய். உன்னுடையபின்னையானவனை, இங்கே நின்று இன்னமும் தீம்புகளைச்
செய்யாமல் உன்னருகே வாவென் நழைத்துக்கொள்ளாய். வாழ்வொட்டான் மதுகுதானே.
நீ இது செய்யாயாகில் எங்களை அவன்குடிசெய்து குடிவாழ்ந் திருக்கவொட்டான்காணோ
ன்கை. மதுகுதான் என்றது - முன்பு விரோதிரிசைவநஞ் செய்து போத்தவன், இப்போது,
தான் விரோதியாய் நின்று நலியாநின்ற நென்கிற வெறுப்பாலே.

அ. நான்காம்பாட்டு. “வருகவென்றுன் மகன்றன்னைக் கூவாய்” என்றவாறே,
இவன் அவனை ஸ்துதிப்புவகமாக அழைக்க, அவனும் பரிதரு போடிவந்து அகத்திலே
புஞ்சு, இவன் எதிரேசென்று எடுத்துக்கொண்டபடியைச் சொல்லுகிறது.

மு.—கோண்டல்வண்ண வில்கேபோதராயே கோவிற்பள்ளாயில்கே போதராயே
தேண்டிரைகுழ் திருப்பேர்க்கிடந்த திருநாரணவில்கே போதராயே
உண்ணேந்தேனம்மென்று சொல்லியோடி யகம்புகவாய்ச்சிதானும்
கண்டெதிரே சென்றேதேதுக்கொள்ளக் கண்ணிரான் கற்றகல்லிதானே. ச.

பத்வரை.

கொண்டல்- காளமேகம்போன்ற
வண்ண- வடிவையுடையவனே!
இங்கே போதாய்- இங்கேவராய்;

கோயில் - திருவாங்கம் பெரியகோயிலில்
வர்த்திக்கிற
பின்னாய்- பின்னையானவனே!

இங்கேபோதாய்— இங்கேவாராய்;

தென்— நிர்மலமான

திரை— அலைகளையுடைய புனலாலே

சூழ்— சூழப்பட்ட

திருப்பேர்— திருப்பேர்க்கரிலே

கிடந்த— கண்வளர்த்தருளின

திருநாரண—ஸ்ரீமந்தாராயணே!

இங்கே போதாய்—இங்கே அம்மமுன்னவா

(என்று கண்ணனைத் தாயானவன்

பறமாமித்தழைக்க;)

† அம்மம் உண்மெந்தேன்— “ நான் அம்ம

முண்மெந்தேன்கான் ”

என்று சொல்லி—என்று சொல்லி

ஒடி— விசுவாய்வந்து

வ்யா. கொண்டலித்யாதி. நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகம்போலே யிருக்கிற வடிவை யுடையவனே! அங்குநின்று மிங்கே போதாயே. போதாயென்றது- வாராயென்றபடி. கோயில்பள்ளாயிங்கேபோதாயே. “ கொண்டல்வண்ணன்- வெண்ணொயுடல்வாயன் ” எனும்படி. கோயிலிலேவளிக்கிற பிள்ளையானவனே! இங்கே போதாயே. தெண்டிறையித்யாதி. தென்கை திரைகளை யுடையதான புனலாலே சூழப்பட்ட திருப்பேரிலே கண்வளர்த்த ஸ்ரீமாரண நாராயணனே! இங்கே அம்மமுண்ணப்போதாயே. உண்டித்த்யாதி. இப்படி ஸ்ரீபூர்வகமாக அவளழைத்தவாரே, கிடவந்து அம்ம முண்மெந்தேன் கானென்று சொல்லி ஒடிவந்து அகத்திலேபுகுந்து, தாயாரான இவளும் இவன்வந்த ிவரத்தையும் முகத்தில் ப்ரஸங்கதையையும்கண்டு ப்ரீதையாய் எதிரேசென்று எடுத்துக்கொள்ள, கண்ணபிரானுவன் கற்றகல்வி யிருந்தபடியே! என்று ப்ரீதராகிரார்.

அன்றிக்கே, ஆப்ச்சிதானும் கண்டெதிரேசென்றெடுத்துக்கொள்ளவென்றது- பிறர் சொல்லுமாபோலே தன்செயலைத் தானேசொன்னபடியாய், அம்மமுண்ணவாவேணமென்றழைத்தால் அருகேவந்து நின்று, ‘ வேணும்- வேண்டா ’ என்னவமைத்திருக்க, உண்டு வந்தேனம்மம் என்றபடியும், ஒடிவந்து உள்ளேபுகுந்தபடியும், அந்த உக்திவந்தித்களைக் கண்டு வித்தையாய், தாயாரானதானும், முன் தான்செய்த தீம்புகளைமறந்து எதிரேவந்து எடுத்துக்கொள்ளும்படியாகப் பண்ணினபடியும், இவை யெல்லாவற்றையும் அறுஸந்தித்து, கண்ணபிரான் கற்றகல்விதானேயென்று- ஒருவன் கற்றகல்வி யிருந்தபடியே! இப்பருவத்திலே இத்தனை விரகெல்லாம் இவனறிவதே! என்று தன்னிலே ச்லாகித்து ப்ரீதையாகிரானென்று போஷிக்கவுமாம். இப்படியானபோது, பூர்வோத்தாரத்தங்கள் சேர்த்துவிட்கும்...ச.

அ. ஸீர்தாம்பாட்டு. இப்படி க்ஷத்திலே வந்து புகுந்து இவளை யுகப்பித்து நின்று அவன் முன்போலே அசலகக்கரிலேபோய் தீம்புகளைச்செய்ய, அதிலே ஒருத்தி வந்து தன்னகத்தில் அவன் செய்த தீம்புகளைச் சொல்லி முறைப்பட்டு, உன்மகனை யிங்கே யழைத்துக்கொள்ள யென்றபடியைச் சொல்லுகிறது. *

அகம் புக— விட்டுக்குள் துழைய

ஆப்ச்சிதானும்— தாயானயசோதையும்

கண்டு—இவன் வரவைக்கண்டு

எதிரே சென்று—எதிரேபோய்

எடுத்துக் கொள்ள— மருந்தி லெடுத்துக்

கொள்ளும்படி

கண்ணபிரான்—கண்ணபிரான்

கற்ற—அப்பணித்த

கல்விதான்!—கல்வியிருந்தபடியென்!

என்று மனமகிழுகிரார்.

‡ “ அம்மம் ” என்பது - முடிப்பாறுக்கும் அருத்துக்கும் ப்யாய நாமென்று அடையவனாந்தான்.

மு.—பாலைக்கறந்தேப் பேறவைத்துப் பல்வளையாளென் மகளிருப்ப
மேலையகத்தே நெருப்புவெண்டிச் சென்றிறைப்பொழுதங்கே பேசினின்றேன்
சாளக்கிராமமுடையாம்பி சாய்த்துப்பருகிட்டேப் போந்துநின்றான்
ஆலைக்கரும்பின் மொழியைய வனோதைநங்காயுன் மகனைக்கவாய். ௫.

பதவுரை.

ஆலை— ஆலையிலே ஆடத்தக்க
கரும்பு அனைய— கரும்பையொத்ததாய்
இன்— மதுமான
மொழி— வாக்கையுடையளாய்
அசோதை நங்காய்— ஸ்திரீத்வ பூர்த்தியை
யுடையளான அசோதாய்!
பல் வளையாள்— பல்வளையையுடைய
என் மகள்— என்மகளானவள்
பாலை கறந்து— பசுவின் பாலேக்கறந்து
அறிப்பு— அறிப்பின்மேலே
ஏறவைத்து— மிடாக்களோடு ஏற்றிவைத்து
இருப்ப— அதற்குக் காவலாயிருக்க
மேலை அகத்து— உன் அகத்துக்கு மேலெண்
டைவிட்டிலே
நெருப்பு வேண்டி சென்று— இது காய்ச்ச
வதற்கு நெருப்பெடுத்து வருவதாகப்
போய்

இறைப்பொழுது— கந்தனகாலம்
அங்கே— அவ்விட்டில்
பேசி நின்றேன்— பேசிக்கொண்டு பாக்
காய். நின்றேன்;
(அப்போது,)
சாளக்கிராமம்— ஸ்ரீஸாளக்கிராமத்தை;
உடைய— இருப்பிடமாகவுடையதுய்
நம்பி — ஒன்றாலும், குறையிலலாதவனு
யிருக்குமவன்
சாய்த்து— அப்பாத்ரத்தைச்சாய்த்து
பருகிட்டே— அதிலிருந்த பாலைக்குடித்து
போந்து நின்றான்— கடக்கவந்து நில்லா
நின்றான்;
(ஆகையால் இனி அவன் எங்களைத் தில்
நிம்புசெய்யாதபடி,)
உன்மகனை— உன்பிள்ளையான கண்ணனை
கவாய் — உன் அருகிலழைத்துக்கொள்.

வ்யா. பாலைக்கறந்து. *வாங்கக்குடம் நிறைக்கும் வள்ளல் பெரும்பசுக்களினு லுண்டான
பாலையெல்லாம்கறந்து. அப்பேற்றைவைத்து. அந்தப்பாலையெல்லாம் காய்ச்சுகைக்காக மிடாக்க
ளோடும் தடாக்களோடும் அடுப்பிலே ஏற்றிவைத்து. பல்வளையாளென்மகளிருப்ப. பல்வளை
யையுமுடையளான வென்மகள் இதுக்குக் காவலாக இராநிற்க. மேலையகத்தே நெருப்புவெண்
டிச் சென்று. உன்னகத்துக்கு மேலையானவகத்திலே இது காய்ச்சுகைக்கு நெருப்பெடுத்துச்
கொள்வதாகப்போய். இறைப்பொழுதங்கே பேசினின்றேன். கந்தனகாலம்கே அவர்களோடே
வார்த்தைசொல்லி நின்றேன். இதுவே அவகாசமாக; சாளக்கிராமமித்யாதி. ஸ்ரீஸாளக்கிராமத்
திலே சிப்பவாஸம்செய்கிற பூர்ணன், அபூர்ணணரப்போலே அத்தனை பாத்தரங்களையும் மறித்
துப்பருகி, தான், அல்லாதாரப்போலே இடையப்போந்து நில்லாநின்றான். ஆலைக்கரும்.
பித்யாதி. ஆலைக்கருக்கு பக்வமான கரும்புபோலே இனிதாயிருக்கிற மொழியையும் பூர்த்தி
யையு முடையவனே. உன்மகனைக்கவாய். உன் பிள்ளையானவனை, அங்குகின்று நிமைசெய்
பாதே உன்பக்கலிலே வரும்படி. விளர்த்தழையாய். ௫.

அ. ஆறம்பாட்டு. “அசோதைநங்காய் உன்மகனைக்கவாய்” என்றவாறே, தன்
மகனை இவளழைத்தபடியைச் சொல்லுகிறது.

மு.—போதர்கண்டாயிங்கே போதர்கண்டாய் போதரேனென்னுதே போதர்கண்டாய்
ஏதேனுஞ்சொல்லியசலகத்தா ரேதேனும் பேசநான் கேட்கமாட்டேன்
கோதுகுலமுடைக்குட்டினையோ குன்றெத்தைய் குடமாகேத்தா
வேதப்போருளே யென்வேங்கடவா வித்தகனை யிங்கேபோதராயே. சு.

பதவுரை.

கோது குலம் உடை—எல்லாராலும் கொண்
டாடத்தக்க சீரையுடைய
ஒருட்டினே— வாராய் பிள்ளாய்!
குன்று— கோவர்த்தபர்வதத்தை
எடுத்தாய்— குடையாக எடுத்தவனே!
குடம் ஆகி— குடமெடுத்தாயுள
கூத்தா— கூத்தையுடையவனே!
வேதம்— ஸகலவேதங்களுக்கும்
பொருளே— பரதீபாத்பலனவனே!
என்— என்னுடையவனென்னும்படி
வேங்கடவா— திருவேங்கடமலையில் நிற்
கிறவனே!
வித்தகனே— ஆச்சர்பசுக்கியுத்தனவனே!
இங்கே— (அவ்விடத்தைவிட்டு) இங்கே
போதர் † கண்டாய் } விரைந்து ஓடியா;
போதர்கண்டாய்— }
போதரேன் என்னுதே — வரமாட்டே
னென்று சொல்லாமல்

போதர் † கண்டாய்— வாராய்;
அசல் அகத்தார்— அசல் வீட்டுக்காரர்கள்
ஏதேனும் — உன்விஷயமாக வாக்கால்
சொல்ல வொன்னுதே தோஷக்களை
சொல்லி— தங்கனிலே சொல்லி
ஏதேனும்— என் காதல் கேட்கவும் வா
யாற் சொல்லவொன்னுதவற்றை
பேச— சொல்ல
நான்— உனக்குத்தரையானநான்
கேட்க மாட்டேன்— கேட்டுப் பொறுக்க
மாட்டேன்;
(ஆதலால்,)

இங்கே போதராய்— இங்கேவாராய்,
என்று யசோதை கண்ணின் அழைக்கிறான்.

† “போதரு” என்கிறவிது - “போதர்”
என்று கிடக்கிறது.

வ்யா. போதர்கண்டாயிங்கே. அங்கேவின்று நிம்புசெய்யாதே இங்கே போருகிடாய்.
போதர்என்றதபோதருவென்றபடி. போதர்கண்டாய். இவன் கடுகவருகைக்காக மீளவும் ஒருக்
கால் சொல்லுகிறான். இப்படி இவனழைக்கச்செய்தே அவன் வரமாட்டேனென்ன; போதரே
னென்னுதே போதர்கண்டாய். வாரேனென்னுதே வாசிடா யென்கிறான். என்செய்யத்தான்
நீ இப்படி. நிர்ப்பந்தித் தழைக்கிறதென்ன; ஏதேனும் சொல்லி அசலகத்தார் ஏதேனும் பேச
நான் கேட்கமாட்டேன். அசலகத்தாரானவர்கள் உன்விஷயமாக வாசாமகோசரமான தோஷ
ங்களைத் தங்கனிலேசொல்லி, அவ்வளவுமன்றிக்கே, என் பக்கனிலே வந்து என் செவியாற்
கேட்கவும் வாக்காற் சொல்லவொன்னுதவற்றைச் சொல்ல நான் கேட்டிருக்கமாட்டேன்.
கோதுகுலமுடைக்குட்டினே! ஓ!! எல்லாரும் கொண்டாடும் சீரையுடைய பிள்ளாய். இப்படி
யிருந்துள்ள நீ எல்லாரும் பழிக்கும்படியாவதே! என்று விஷண்ணையாய், ஓ! என்கிறான்.

குன்றெத்தாய். கோக்களையும் கோபருலத்தையும் ௩௪-
சுஷித்தவனே. குடமாகேத்தா. கோலமர்த்திபால் வந்த நீ
டாகக் குடக்கூத்தாயுளவனே. குடமாகேத்தென்றது-
வென்றபடி. இவ்விரண்டாலும்- இக்குலத்துக்கூ

பிச்வர்பமே உனக்கு பிச்வர்பமென்று நினைத்திருக்கும்வனன்றோ, நீ இதுக்கிடாக வந்திக்க வேணங்கானென்கை. வேதப்பொருளே. (க) “வெட்டுமூ லுமெட்டி ரு லுமெட்டி லுமெட்டி” என்கிறபடியே ஸகல வேதப்பாத்தபனுவலே. என்வேங்கடலா. அப்படியே சாஸ்தரத் திலே கேட்டுப்போகையன்றிக்கே; கண்ணிலே காணலாம்படி. * வானோக்கும் வைப்பான திருமலையிலே இரண்டு விபூதியிலுள்ளனாயும் ஒருதுறையிலே அதுபவிப்படுத்துக்கொண்டு என்னுடையவனென்னும்படிநிற்கிறவனே. வித்தகனே. இப்படி நிற்கையாலே விஸ்வரூபின வனே. இங்கேபோதாயே, உன்னுடைய குண்டூராகி சொல்லுவார் வந்திக்கிறவிடத்தில் நின்று உன்குணமே பேசாநிற்கும் நானிருக்கிறவிடத்தில் வாராய். சு.

அ. ஏழாம்பாட்டு. “வித்தகனே யிங்கேபோதாயே” என்று இவனதைத்தவிடத்தில் வாராயல் வேறொருத்திலே போய்ப்புக்கு, அவர்கள் வரதார்த்தமாகச் சமைத்துவைத்த பதார்த்தங்களைப்படைபு ஜீவிக்கையாலே, ஒருத்திவந்து அத்ததைச் சொல்லி முறைப்பட்டு உன்மகனை அழைத்துக்கொள்ளா யென்றபடியைச் சொல்லுகிறது.

மு.—சென்னெரிசி சிறுபகுப்புச் செய்தவக்கார ஔநெய்பாலால் பன்னிரண்டு திருவோண மட்டேன் பண்ணிப்பிள்ளைபரிசறிவன் இன்னமுகப்பனுவலென்றசொல்லி யெல்லாம்விழுங்கிட்டுப் போக்துநின்றான் உன்மகன்றனையே யசோதைங்காய் கூவிக்கொள்ளா யினையுஞ்சிலவே. எ.

பதவுரை.

அசோதை நங்காய்;
செம் நெல் அரிசி— சென்னெலரிசியும்
சிறு பருப்பு— சிறு பயற்றம்பருப்பும்
செய்த— பாகதோஷமற காய்ச்சித்திரட்டின
அக்காரம்— கருப்புக்கட்டியும்
நறு நெய்— மணமிக்க நெய்யும்
பாலால்— பாதுமுகிற இவற்றாலே
பத்து இரண்டு திருவோணம் — பன்னி
ரண்டு திருவோணம்
அட்டேன்— நோன்புக்கு உறுப்பாகபாயலா
பூபங்கள் சமைத்தேன்;
பண்டும்— முன்பும்
இ பிள்ளை— இப்பிள்ளையின்
பரிசு— தன்மையை
அறிவன்— அறிவேன்;
எல்லாம் — திருவோணவர்த்தத்துக்காகச்
சமைத்தவற்றையெல்லாம்

விழுங்கிட்டு— நிச்சேஷமாக விழுங்கி
(அவ்வளவிலும் அத்தப்பதனும்),
இன்னம்— “இன்னமும்
நான் உகப்பன்— நான் விரும்பாவின்றேன்”
என்று சொல்லி— என்று சொல்லி
போந்து நின்றான் — அவ்விடமிட்டிட்டுப்
போந்து ஒன்றுமறிபாதவன்போல்
நில்லாநின்றான்;

(ஆதலால்),

உன் மகன் தன்னை— உன் பிள்ளையை
கூவிக்கொள்ளாய்— அழைத்துக்கொள்;
இவையும்— பிள்ளைகளைத் திம்புசெய்ய விட்
புருக்கிறதிலும்
சிலவே— ஒரு பிள்ளைவளர்க்கையோ?
என்றுசேரியிற் பெண்கள் முறையிடுகிறபடி.

வ்யா. சென்னெலியை நீ உரிசிலத்திலே பழுதற விளைந்து சிவந்து சுத்தமான செந் நெலரிசியும், அப்படிப்பட்ட நிலத்தில் விளைந்த சிறுபயறு நெரித்துண்டாக்கின பருப்பும்,

(ச) “வேதைச்சு ஸர்வவாஹமேவ வேத்யே.” “உரிசிலம்-ஸாசகேத்யம்.

பாகதிதாலும் வாராதபடி காய்ச்சித்திரட்டி. நன்றாகச்செய்த கருப்புக்கட்டியும், நற்பசுவின் பாலாய் நால் ஒன்றும்படி காய்ச்சித்தோய்த்துச் செவ்விறுன்றமல் கடைத்து உருக்கின நெய்யும், நற்பசுக்களில் கறத்தபாலுமாகிற விவற்றினாலே. பன்னிரண்டு திருவிவானமட்டேன். பன்னிரண்டு திருவிவானம் வந்தாக்கமாக பாபஸாபுபங்கன் சமைத்தேன். பண்டு மிப்பிரினை பரிசுறிவன். முன்பும் இப்பிரினைபாகாரமறிவன். அதாவது - திருவிவானவரத்துக் கென்று ஆரம்பித்து இவை சமைத்தபோதே, இவனும் தீம்பிலே ஆரம்பித்து, தேவாச்சசகம் செய்வதுக்குமுன்னே இவற்றைவாரி விதித்துவிடுமென்கை. இப்போது மப்படியே-எல்லாம் விழுங்கிட்டு. இத்திருவிவானத்துக்கென்று சமைத்தவையெல்லாம் ஒன்றும் சேஷியாதபடி விழுங்கி. இன்னமுதப்பண்ணாணென்றுசொல்லி. அதுதாம் தீர்ப்பிறவாமல் இன்னமும் வேண்டியிருப்பன் நானென்றுசொல்லி. போந்துகின்றான். அடியபரணப்போலே அங்குநின்றும்விடப்போந்துகில்லாகின்றான். உன்மகன்றனை யசோதைநங்காய் கூலிக்கொள்ளாய். யசோதைப் பிராட்டி! அங்குத்தீமை செய்யாமல் உன்னுடைய பிள்ளையை உன்பக்கலிலே அழைத்துக் கொள்ளாய். இவையும்கிலவே. பிள்ளைபெற்றார்க்கு, பிள்ளை தீம்புசெய்யாமல் பேணிவளர்க்க வேண்டாவோ, இவையும்கிலபிள்ளைவளர்க்கையோ. எ.

அ. எட்டாம்பாட்டு. “ உன்மகன்றனை யசோதைநங்காய் கூலிக்கொள்ளாய் ” என்றவாறே, தன்மகனை அவனழைத்த பாகாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

பு.—கேசவனே யிங்கேபோதராயே கில்லெனென்ன திங்கேபோதராயே
நேசமிலாதா ரகத்திருந்து நீ வினையாடாதே போதராயே
தூசனஞ்சொல்லுந் தொழுத்தொமாருக் தொண்டருநின்ற விடத்தினின்றும்
தாய்சொல்லுக்கொள்வது தன்மங்கண்டாய் தாமோதரா விங்கேபோதராயே.

பதவுரை.

கேசவனே— அழகிய மயிர்முடியையுடைய
வனே!
இங்கே போதராய்— இங்கேவாராய்;
கில்லென் என்னது — ‘ வரமாட்டேன் ’
என்னுமல்
இங்கே போதராய் - ;
நீ — இங்கு சந்துகியையாடி வருகிறே
னென்கிற நீ
நேசம் இலாதார்— உன்றிறத்தில் ஸ்நேஹ
மற்றவர்களுடைய
அகத்து இருந்து — அகத்திலே நின்று
வினையாடாதே — வினையாட்டொழிவது
மன்றி,

தூசனம் சொல்லும்— உன்னை தூஷிக்கிற
தொழுத்தொமாரும் — இடைச்சிகளுக்கு
அடிச்சிகளானவர்களும்
தொண்டரும்— இடையர்க்கு அடியான
வர்களும்
நின்ற— நிற்கிற
இடத்தில் நின்றும்— இடங்கலில் நின்றும்
போதராய்— இங்கேவாராய்;
தாய் சொல்லு— தாய்வார்த்தையை
கொள்வது— மேற்கொண்டு நடப்பது
தன்மம் கண்டாய்— தம்மகாண்;
தாமோதரா— தாமோதரனே!
இங்கே போதராய்.

வ்யா. கேசவனே யிங்கேபோதராயே. பரசுந்தகேசுனைவனே! அசைந்து நிற்கிற குழல்களும் நீயுமாய் நடந்துவரும்போதையழகை நானதுபயிக்கும்படி அங்குநின்ற மிங்கே வாராய். இப்படி இவளழைத்தவிடத்தில் “ நானிப்போது வரமாட்டேன் ” என்ன;

கிள்ளேனென்னு திங்கேபோதராயே. மாட்டேனென்னுதே இங்கே வாராயென்கிறான். நானி
ங்கே சம்பாப்போதருந்து வினையாடி வருகிறேனென்ன; நேசமித்யாதி. வினையாடிப்போ
தைக்கு உனக்கு வேறிடமில்லையோ; உன்பக்கல் ஸ்நேஹமில்லாதாகத்திலே. திருந்து நீ
வினையாடாதே இங்கேவாராய். தூசனம்சொல்லும் தொழுத்தைமாரும் தொண்டரும் நின்றவிட
த்தில் நின்றும். இவ்வளவேயோ? இடைச்சிக்கு அடிச்சிகளாய்ப் போருகிறவர்களும்
இடைபர்க்கு அடியாய்ப்போருகிறவர்களும் உனக்குச்சொல்லுகிற தூஷணங்களுக்கு ஓரவதி
யில்லையான், அவர்கள் நின்றவிடத்தில் நில்லாதேபோராய். இப்படி சொன்னவிடத்திலும்
அவன் வாராயைமாலே, தாய்சொல்லுக்கொள்வது தன்மங்கண்டாய் என்றிருக்கிறான். பெற்ற
தாய்வசந் கொள்ளுகை பிள்ளைகளுக்கு தர்மங்கான்; நீ தான், †பிறந்தபோதே மாதர்வசந்
பரிபாலனம் பண்ணினவனன்றோ. தாமோதரா. கயிறறையிட்டு வயிற்றிலே கட்டலாம்படி
எனக்குத்தான் முன்பு பல்வயிருந்தவனுமன்றோ. இங்கேபோதராயே. ஆனபின்பு, என்
சொல்லீமருதே இங்கேவாராய். அ-

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. “தாமோதரா இங்கேவாராய்” என்றழைத்தவிடத்திலும்
வாராதே வேறேயொரு கர்ஹத்திலே போப்புக்கு, அவர்கள் சமைத்துவைத்த அபூபாதி
களைபயனடைய வாரிஜீவிகளை முதலான தீம்புகளைச்செய்ய, அவ்வசத்துக்குக் கடவாளானவன்
வந்து முறைப்பட்டு “உன்பிள்ளையை யிங்கேயுழைத்துக்கொள்ளாய்” என்றபடியைச்
சொல்லுகிறது.

மு.—கன்னலிலுட்கேத்தோசீடை காரெள்ளிலுண்டை கலத்திலிட்டே
என்னகமென்றுநான் வைத்துப்போந்தேனிலன் புக்கவற்றைப்பெறுத்திப்போந்தான்
பின்னுமகம்புக்குறியையோக்கிப் பிறங்கொளியெண்ணெயுஞ் சோதிக்கின்றான்
உன்மகன்றன்றை யசோதைநங்காய் கூலிக்கொள்ளா யிலையுஞ்சிலவே. கூ.

பதவுரை.

அசோதைநங்காய்! - ;

கன்னல்— கருப்புக்கட்டிப் பாகுடன்சேர்ந்த
இலட்டுகத்தோடு— லட்டுகத்தோடு
சீடை— சீடையும்
கார் என்னில் உண்டை— காரெள் இட்டு
வாரின என்னுண்டையும்
கலத்தில்— கலத்திலே
வைத்திட்டு— வைத்து
என் அகம் என்று— ‘என்னகமாகையால்
இக்குப் புகுவாரிலை’ என்றுகினைத்து
நான் போந்தேன்— நான் வெளியேவந்
தேன்;

(அவ்வளவில்,)

இவன்— இப்பிள்ளையானவன்
புக்கு— அங்கேபுகுந்து
அவற்றை— அப்பணியாங்களை
பெறுத்தி— † நான்பெறும்படி பண்ணி
போந்தான்— வந்தான்;
பின்னும்— மறுபடியும்
அகம்புக்கு— விட்டிலேபுகுந்து
உறியை நோக்கி— உறியைப்பார்த்து
† இது வ்யதிரேகோத்தி: அதாவது -
அவற்றில் எனக்கு ஒன்றும் சேஷியாதபடி
நானே களவுகண்டானென்கை.

† சதுரப்புகுருபோபலம்ஹரணத்தைத் திருவுள்ளப்பற்றி அருளிச்செய்கிறார்.

௩ மருதே - திரைக்கரியாமல்.

பிறங்கு ஒளி- மிகவும் செவ்வியையுடைய
வெண்ணையும்- பசு வெண்ணையும் உண்
டோ வென்று
சோதிக்கின்றான்- ஆராயாநின்றான்;
(இத்தீம்புகளெனக்குப் பொறுக்கப்
போகாமையால்,)

உன் மகன்தன்னை- உன்பிள்ளையை
கூலிக்கொள்ளாய் - அழைத்துக்கொள்;
இவையும் - இப்படி இவனைத்தீம்பிலே
கைவளர விட்டிருக்கிறவியும்
சிலவே- ஒரு பிள்ளைவளர்க்கையோ?
என்றுசேரியிற்பெண்கள் முறையிடுகிறபடி.

வ்யா. கன்னல். கருப்புக்கட்டி. இது, மேற்சொல்லுகிறவை பெவ்வாவற்றோடும்
அர்வயித்துக் கிடக்கிறது. கருப்புவட்டோடே சமைத்தவை, வட்டிலுங்காட்டில் ரவிக்கு
மிதே. இலட்டுக்கத்தோடே சீடை காரெள்ளிலுண்டை. இலட்டுகமாவது - ஓரப்பலிசேஷம்.
அத்தோடேசீடையையும், காரெள்ளிட்வாரின எள்ளுண்டையையும். கலத்தில்டே. அவ
ற்றுக்கதுருபமான பாத்தாங்களிலே யிட்டே. என்னகமென்றுநான் வைத்துப்போந்தேன். என்
னகமன்றோ, இங்குப் புகுவாரிடையே பென்றுவைத்து நான் புறம்போந்தேன். இவன்புக்
கவற்றைப் பெறுத்திப்போந்தான். நான் போந்தே அவகாசமாக இவன் சென்று புக்கு அவ
ற்றை நான் பெறும்படி பண்ணிப்போந்தானென்று வ்யதிசேகமகச் சொல்லுகிறான். அதா
வது - அவற்றில் எனக்கொன்றும் லபிபாதபடி தானே ஜீவித்துப்போந்தானென்கை. பின்
னாகம்புக்குறியை நோக்கி. அதுபொராமல் மீண்டும் அகத்திலேபுக்கு உரியையப்பார்த்து.
பிறங்கொளி வெண்ணையும் சோதிக்கின்றான். மிகவும் செவ்வியையுடையதான வெண்ணையு
முண்டோவென்று ஆராயாநின்றான். உன்மகனித்யாதி. யசோதைப்பிரட்டே! உன்னு
டைய பிள்ளையானவனை அங்குமின்றும் தீம்புகையாதே உன்னருளையழைத்துக்கொள்ளாய்.
இவையும்சிலவே. இப்படி பிவனைத்தீம்பிலே கைவளரவிட்டிருக்கிற விவையும் ஒருபிள்ளை
வளர்க்கையோ.

அன்றிக்கே, உன்மகன்தன்னை யசோதைநங்காய் கூலிக்கொள்ளாயென்று - குணபூர்
த்தியையுடைய வசோதாய்! அவனும் உன்னைப்போலே குணபூர்த்தியையுடையனும்படி உன்
னருகே பழைத்துக்கொள்ளா பென்றவாரே, என்னுடைய குணபூர்த்தியும் அவனுடைய
தோஷங்களும் சொல்லிக்கதறுகையோ உங்களுக்குள்ளது,சிறுபிள்ளைகள் பட்டைத்திற(து)த
குரம்பைகளிலேபுக்கு கண்டவற்றைப் பொறுக்கி வாயிலேயிடக்கடவதன்றோ,உங்கள் பிள்ளை
கள்தானே உங்களுக்கு வசவர்த்திகளாய்த் திரிகிறன என்று இவள் இவர்களை வெறுத்து
விழுகையாக, அவன் செய்தவற்றுக்குமேலே, இவையும் சிலவேயென்று - இவள் இன்னுப்
பாலே சொல்லுகிறா னாகவுமாம். கூ.

அ. பத்தாம்பாட்டு. “ உன்மகன்தன்னை யசோதை நங்காய் கூலிக்கொள்ளாய் ”
என்று ஒருத்திசொல்லி வாய்மாதவதுக்குமுன்னே வேறே பொருத்திவந்து, தன்னுடைய
கர்வத்தில் இவன் செய்த தீம்புகளை முறைப்பட்டபடியைச் சொல்லுகிறது.

மு.—சொல்லிலரசிப்பதேநங்காய் குழலுடையனுன்பிள்ளாதானே
இல்லம்புத்தேன். மகனாக்கூலிக் கையிலவனையைக் கழற்றிக்கொண்டு
கொல்லையினின்றும் கொணர்ந்துவிற்ற வங்கொருத்திக் கவ்வனாகொடுத்து
நல்லனாவாழ்ந்துகொண்டே நானல்லெனென்று சிரிக்கின்றனே. ய.

பதவுரை.

நங்காய் - குறையுள்ளபாணவசோதாய்!
சொல்லில் - உன்மகன் செய்த தீய்புகளைச்
சொன்னால்

அரசிப்பதி - கோபியாநின்றாய்;
உன் பிள்ளைதான் - உன் பிள்ளையானவன்
சூழல் உடையன் - பற்பல வஞ்சகச் செய்
கைகளை உடையனாயிராநின்றான்;
இல்லம் புகுந்து - என் கிட்டில்துறைமுகத்து
என்மகளை - என் பெண்பிள்ளையை
கூவி - பேர் சொல்லியழைத்து
கையில் - அவன்கையிலிருந்த
வளையை - அடையாளவளையை
கழற்றிக்கொண்டு - கழற்றிக்கொண்டுபோய்
கொல்லையில் சின்று - கொல்லையிலிருந்து
கொணர்ந்து - தெருவில் கொண்டுவந்து

வயா. சொல்லிரசிப்பதி நங்காய். முன்மேல் ஒருத்திசொன்னதுக்குமேலே புண்
னின்மேல் புண்ணை இவளுமொருத்திவந்து தன்மகன் குறைகளைச் சொல்லப்படுக்கவாரே,
இதுவுமொரு சிவகோ! என்று தாயான யசோதைப்பிராட்டி குபிதையாக; நங்காய்! உன்
பிள்ளை செய்தவற்றைச்சொல்லில் நீ கோபியாநின்றாய். சூழலுடையன் உன்பிள்ளைநானே-
உன்பிள்ளையானவனானே துல்லஹமாய் உனக்குவந்து சொல்லிபலலது நிற்கவொண்ணாத
படியான சூழல்களை புடையனாயிராநின்றான். சூழலாவது-சூழ்ச்சி. அதாவது- நானாவான்
கீர்த்திமலகைகள். அவற்றில் இவனுக்கிலாதது இல்லையெனென்ன; இப்படி சொல்லுகைக்கு
அவன் இப்போது துல்லஹமாகச் செய்ததுதான் ஏது; அதைச் சொல்லென்னச் சொல்லு-
கிறான்மேல்; இல்லம் புகுந்தேன் மகளைக்கூவி. என்னகத்திலே புகுந்து என்மகளைப் பேரைச்
சொல்லியழைத்து. கையில்வளையைக் கழற்றிக்கொண்டு. அவன்கையில் அடையாளவளையைக்
கழற்றிக்கொண்டுபோய். கொல்லையித்யாதி. கொல்லையில் சின்று கொடுவந்து, அங்கே
நாவற்பழம் விற்கிறொருத்திக்கு அவ்வளையைக்கொடுத்து. நல்லநா நாவற்பழங்கள்கொண்டு.
தனக்கேறவழகிதான நாவற்பழங்கொண்டு, போரும் போராது என்று சொல்லுகிறவளவிலே
நான்கண்டு, “இவ்வளை உனக்குவந்தபடி யென்” என்று அவளைக்கேட்க, அவள் “இவன்
தந்தான்” என்ன; “நீயோ இவளுக்கு வளைகழற்றிக் கொண்டுக்கொடுத்தாய்” என்ன; நானல்
லேனென்று சிரிக்கின்றனே. “நானல்லென்காண், என்கையில் வளைகண்டாயோ, நான் உன்
இல்லம் புகுகிறது கண்டாயோ, உன் பெண்ணைப் பேரைச்சொல்லியழைக்கிறதைக் கேட்டா
யோ, வந்து கையில் வளைகழற்றினது கண்டாயோ, கண்டாயாகில் உன்வளையை யங்கேபறித்
துக்கொள்ளாவிட்டதென்” என்றும்போலே எனக்கு மறுநாக்கெடுக்க விடவில்லாதபடி சில
வார்த்தைகளைச் சொல்லிநின்று சிரியாநின்றான், இதற்காட்டிலுண்டோ துல்லஹமான
தீம்பென்கை.

அங்கு - அவ்விடத்திலே
விறம் - நாவற்பழம்விறம்
ஒருத்திக்கு - ஒருபெண்ணுக்கு
அவளை - அந்தவளையை
கொடுத்து - கொடுத்து
நல்லநா - தன்மேனியோடொத்து அழகிதான
நாவல் பழங்கள் - நாவற்பழங்களை
கொண்டு - வாங்கிக்கொண்டு
(போரும் போராது என்று சொல்லுகிற
வளவிலே நான் கண்டு ‘இவ்வளை இவளு
க்கு நீயோதந்தாய்?’ என்று கேட்க;)
நான் அல்லென் என்று - ‘இவ்வளை கொடு
த்தவன் நானல்லென்காண்’ என்று
‘சொல்லிக்கொண்டு
சிரிக்கின்றான் - சிரியாநின்றான்.

† நாவற்பழம் விற்கிறவளிடத்தில் கண்டு கேட்கவேண்டுமபடி. யிருக்கையாலே. ‘அடை
யாளவளை’ என்று விசேஷித்தருளிச் செய்கிறார்.

அ. நிகமத்தில், இதற்குமொழி கற்றார், தமக்குப் பராப்பாவ ரென்கிறார்.

பூ.—வண்கேளித்திரைக்கும் பொழில்குழ வகுபுணர்காலிந் தென்னறங்கன்
பண்டவன்செய்த கிரீடையெல்லாம் பட்டரிரான் விட்சேத்தன்டாடல்
கோண்டிவைபாடித் குணிக்கவல்லார் கோலித்தன்முன் ஸடியார்களாகி
எண்டிசைக்கும் விளக்காகிநின்பா ரீணையுடன் றலைமேலனவே. கக.

பதவுரை.

வண்டு— வண்டுகளானவை
களித்து— மதுபாரத்தாலே களித்து
இரைக்குப்— பேரொலியாய்ப் பாடாநிற்கிற
பொழில்— சோலைகளாலும்
வரு— ஆச்சோலைகளுக்காகப் பெருகுவாரா
நின்று
புனல்— நீரையுடைத்தான
காவிரி— திருக்காவிரியாலும்
சூழ்— சூழப்பட்டதாய்
தென்— அழகிதான்
அரங்கன்— திருவரங்கத்தில் வர்த்திக்கிற
அவன்— அப்படிப்பட்டவைபலத்தை யுடை
யனுனவன்
பண்டு— விபவாவதாரத்திலே
செய்த— செய்தருளின
கிரீடையெல்லாம்— கிரீடையாட்டுச் செய்கை
கொல்லாவற்றையும்
விட்டு சித்தன்— விஷ்ணுவை மகஸ்விலே
உடையராய்

பட்டர் பிரான்— பராஹ்மேணுத்தமரான்
பெரியாழ்வார்பாடின
பாடல்— பாடலாகிய
இவை மிகான்— இப்பாசாங்களைக்கொண்டு
பாடி— வாயாரப்பாடி.
குணிக்க வல்லார்— உடம்பு இருந்தவிடத்
திரைதே ஆடவல்லவர்களாய்
கோலித்தன் தன்— கோலித்தனை கண்
ணுக்கு
அடியார்க்கு ஆக— தாஸபூதர்களாய்
எட்டு திசைக்கும்— எட்டு திசை அமுள்ள
இருள்நீங்கும்படி
விளக்கு ஆகி நிற்பார்— விளக்காக விளங்கி
நிற்குமவர்களுடைய
இணை— சேர்த்தியழகையுடைத்தான்
அடி— திருவடிகள்
என்தலைமேலன்— என் தலைமேலே வர்த்த
திக்குமவைகளாயிருக்கும்.
[அவர்கள் திருவடிகளை என்சென்னிநிற்
குடுவேன் என்றபடி.]

வ்யா. வண்டித்தாதி. வண்டுகளானவை மதுபாரத்தாலே களித்துப்பாடுகிற கோ
லத்தை யுடைத்தான பொழில்களாலும், பொழில்களுக்கு தார்கமாகப்பெருகி வாராநின்
முள்ள புனையுடைத்தான காவிரியாலும் சூழப்பட்டு, திருமதின்களும் திருக்கோபுரங்களும்
திருவிதிகளும் * மாடமாளிகைகளான இவற்றோடடைச் சேர்த்தியால்வந்த அழகையுடை
த்தாயிருந்துள்ள * திருவாங்கப்பெருகரிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற வைபவத்தை யுடைய
னுனவன் முன்புசெய்த கீவாசேஷத்தங்கொல்லாவற்றையும். பட்டரிரானித்யாதி. ஸர்வ
வ்யாபகனான விஷ்ணுவை மகஸ்விலேயுடையராய் பராஹ்மேணுத்தமரான் பெரியாழ்வார்
பாடின பாடலான விவற்றைக்கொண்டு. பாடிக்குணிக்கவல்லார். பரீ திப்பிரேரிதாய்ப்பாடி,
உடம்பு இருந்தவிடத்திலிராதே வித்தாய் ஆடவல்லவர்களாய். கோலித்தனித்யாதி. இந்த
சேஷத்தங்கொல்லாம்செய்த கோலித்தனாகே அடியார்களாய், தங்களுடைய ஸநிதி
விசேஷத்தாலே எட்டுதிசை அமுண்டான அந்தகாரம்போம்படி. பாகாசகராய்க்கொண்டு
நிற்குமவர்களுடைய. இணையுடையன்றலைமேலனவே. சேர்த்தியழகையுடைத்தான திருவடி
களானவை என் தலைமேலே ஸர்வகாலமும் வர்த்திக்குமவைகளென்கிறார்.

இக்கால் - “ஒநவல்லபிராக்கன் நம்மையாளுடைபார்க்கப்பண்டே” என்னுமாப் பிராசன. இக்காலையாய்வித்தவர்களுடைய வைபவத்தையும் அவர்கள் பக்கல் தமக்குண்டான கௌரவப்படுத்தியபடியுமருளிச் செய்தாராய்த்து. கக.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

(*)

அடியரசு—வெண்ணெய் வருக திருக்கொண்டல் பாலை போதர்
செந்நெல் கேசவன் கன்னல் சொல்லில் வண் டாற்றில்.

ஆ - திருமொழி, கஅ - க்கு, பாட்டு - 200.

அ. கிழில் திருமொழியிலே - ஊரில் ஸ்த்ரீகளானவர்கள் தந்தாமகங்களில் இவன் செய்த தீட்டிகளைச் சொல்லி, தாயாரான யசோதைப்பிராட்டிக்கு வந்து முறைப்பட்டு “உன் மகளை யிங்கேபழைத்துக்கொள்ளவேணும்” என்றபடியையும், அதுக்கிடாக அவள் அவனை யழைத்த ப்ரகாரங்களையும் சொல்லுகையாலே அவன் ஊரிலகங்கள் தோறும்செய்த நவநீத செளர்யாதி கரீடா விசேஷங்களை யுபபலித்தாராய் நின்றார்; ப்ரபத்தியெளவனங்களான பெண்களோடே அவன் ஓ இட்டமுகொண்டு விளையடுகையாலே அவனாவீடுபட்டபெண்கள், மாதாவான யசோதைப்பிராட்டிபக்கலிலே வந்து, தங்கள் திறத்தில் அவன்செய்த தீட்டிகளிலே சிலவற்றைச் சொல்லி, ஆச்சரிதவிசிராதி நிரஸநசீலனாய், ஆச்சரி தரகடிகனாய், ஆச்சரிதர் கட்டவுமடிக்கவுமாய்ப்பு.பெரிபனாய், ஆச்சரிதர்க்கு நற்சீவனானதன்னை, பூதநைகையில் அகப் படாமல் கோக்கிக்கொடுத்தவனாய், ஆச்சரிதர்க்குத் தன்னையழிபயமாறியும் கார்பம்செய்யுமவ னாய், ஆச்சரிதர் ஆத்திபயிந்துசென்று உதவுமவனாய், நித்யாச்சரிதையான பூமிப்பிராட்டிக்காக நிம்மையானபூமியை உத்தரித்தவனாய் இப்படி ஸர்வவிஷயமாக உபகாரங்களைப் பண்ணின வன் எங்கள் திறத்தில் அபகாரங்களைச் செய்பாநின்றான், ஆனபின்பு இவன் கிழ் ஜீவிசகப் போகாது, இவனுலேநாங்கள் இன்றுமுடிவுதோம் என்று பலகாலும்சொல்லி முறைப்பட்ட ப்ரகாரத்தை, தாமுமப்படியேயேபெரி, அவனுடைய அந்த லீலாவ்யாபார ரஸத்தை அறுபலிக் கிருச் - இத்திருமொழியில். *

மூ.—ஆற்றிலிருந்து விரியாவோங்களைச்

செற்றாலேறிந்து வளைதூகில் கைக்கொண்டு

காற்றிற்கடியனுபோடி யகம்புக்கு

மாற்றமுந்தாரான லின்னுமுற்றம்

வளைத்திறம் போளாலின்னு முற்றம். க.

ஓ இட்டமுகொள்ளுகையாவது - ஒன்றுகொடுத்து, ஒன்றுவாங்குகை; இதுதானும் வரத்தகாவிஷயத்திலெனக்கொள்க.

பதவுரை.

ஆற்றில் இருந்து-பமுநையாற்றங்கரை மண
வீலிருந்து
வினாயாடுவோங்களை — தோழிகளுடன்
வினாயாடுகிற எங்கள்மேல்
சேற்றால் எறிந்து- சேற்றையிட்டெறிந்து
வளை— எங்கள் வளைகளையும்
துகில்— புடவைகளையும்
கைக்கொண்டு— வாரிக்கொண்டு
காற்றில்— காற்றிற் காட்டி-தும்
கடியனாய்— வேகசாலியாய் [மிகவும் த்வ
ரிதனாய்]
ஒடி— ஒடி
அகம் புக்கு— வீட்டினுள்ளே நுழைந்து

மாற்றமும் தாராளம்— நாங்கள் கூப்பிட்டு
இரந்தாலும், அதற்கு ஒரு மறுமொழி
பும் கொடாத கண்ணால்
இன்று முற்று (து)ம்— இன்று † முடி-
வேவாம்.
வளைத்திறம்— வளையின் விஷயமாக
பேசானால்— தருவன், தாரோன் என்பவன்
நிலொன்றும் பேசாதவனானால்
† இன்றுமுற்றும்.

† இது - வயிறெரிந்து சொல்லும்வார்த்
தை. உயிரை இழக்கக்கடவோ மென்றபடி.
† இருகாற்சொல்லுகிறது - ஆற்றமையின்
மிருதி.

வ்யா. முதற்பாட்டு. ஆற்றிலிருந்து. சிலர் “எங்களது” என்றபிமாதிரிக்கும் நிலத்
திலே யிருந்தோமோ, ஸர்வஸாதாரணமான ஸத்தலத்திலேயன்றே நாங்களிருந்தது. இத்தால்
ஏகாந்தமாய், இவனுக்குவந்து நிம்பசெய்ய கொண்டதபடி பலரும் போவார் வருவாரான
ஸ்தலத்திலேயன்றே நாங்களிருந்ததென்கை. வினாயாடுவோங்களை. வினாயாடுகிறவோங்களை.
தன்னையொழிய நாங்கள் அர்ப்பணாகளன்றே; தன் இடையாட்டப்பட்டோமோ: நாங்கள்
முன் நிலை செய்தோமாகியுமாயிரே; தன்னைக்கடைக்கண்ணால் கணிசித்தோமோ: தன்னை
யிங்கிட்டெண்ணினாநிலைமீடர். சேற்றாலெறிந்து. சேற்றையிட்டெறிந்து. பிரறியியதபடி.
கைகளாலே ஸ்பந்தித்தாலாகாதோ; “இதேது” என்று பிரர்கண்டு கேட்கும்படி. சேற்றை
யிட்டெறியவேணுமோ. வளைதுகில்லைக்கொண்டு. நாங்கள் குளிக்கைக்காகக் களைந்திட்டு
ஸைத்தவளைகளையும் துகில்களையும் வாரிக்கொண்டு. இடைப்பெண்களாகையாலே ஆபாணங்
களும் பரியட்டங்களும் களைந்திடுவதைத்திறே குளிப்பது. காற்றிற்கடியனாயோடி. துடா
அகப்பட்டாதே காற்றிலுங்காட்டில் கடியனாயோடி. தன்ஜீவரத்தில் ஒன்றும் குறையாதபடி
கொண்டால், எங்கள் ஜீவரத்தைதபும் கொண்டுபோகவேணுமோ. அவனுக்கு ஜீவரம் இவர்
களுடைய வளைகளும் துகில்களும்; இவர்களுக்கு ஜீவரம் அவன்றன் னுடைய வடிவிறே. அகம்
புக்கு. பின்துடர்ந்துசென்றாலும் காணப்போகாதபடி. தன்னகத்திலேசென்றுபுக்கு. வழி
பறித்து அஸாதாரண ஸ்தலத்திலே பாய்த்திருப்பது. மாற்றமும்தாராளமென்றமுற்றும். நாங்
கள் தன்பேரைச் சொல்லியழைத்தாலும் அதற்கு ஒருமறுமாற்றந்தாலும் சொல்லுகிறா
னில்லை; வார்த்தையும், ஏதேனும்வளையும் துகிலுமோ; ஒரு வார்த்தைதன்னையாகிலும் தந்
தாலாகாதோ. இப்படி ஒருவார்த்தையுமுட்படச் சொல்லாதவனானால் இன்றுமுடிவோம். ஒரு
வார்த்தைபெறில் ஜீவிப்பார்போலேகாணும். வளைத்திறம்பேசானால் வின்முற்றும். தருவ
னென்னுதல், தாரேனென்னுதல், வளையிடையாட்டமாக ஒன்றும் சொல்லாதவனானால் இன்று
முடிவோம். “முற்றுதம்” என்கிறவிது, “முற்றம்” என்று குறைந்தகிடக்கிறது. முற்றுதல்
முற்றலாய்; அதுவது - முடிவாய், முற்றுமென்றது - முடிவேமென்றபடி. ... க.

மு.—குண்டலந்தாமக் குழல்தாழந்நாழ
எண்டிசையோரு மிறைஞ்சித்தொழுதேத்த
வண்டமர்பூங்குழலார் துதில்லைக்கொண்டு
விண்டோய்மரத்தானு லின்றுமுற்றம்
வேண்டவந்தானானு லின்றுமுற்றம். ௨.

பதவுரை.

குண்டலம்— காதுப்பணிகள்
தாழ— தோளளவும் தாழ்ந்தசைய
குழல்— திருக்குழற்கற்றை
தாழ— அத்தோடொக்கத் தாழ்ந்தசையவும்
நாண்— திருக்கழுத்திற் சாத்தின விடுநா
நாண்— திருவுந்தியளவும் தாழ்ந்தசையவும்
எட்டு திசையோரும்— எட்டு திக்கிலுமுள்ள
தேவர், முனிவர் முதலியவர்களெல்லாரும்
இறைஞ்சி) ஸாஷ்டாங்கமாக
தொழுது— வணங்கி
ஏத்த— ஸ்துதிக்கவும்
வண்டு அமர்— வண்டுகள் படிந்துகிடக்கிற

மு— பூக்களா லலங்கரிக்கப்பட்ட
குழலார்— மயிர்முடிபையுடைய ஸ்திரீகளு
டைப
துதில்— புடவைகளை
கைக்கொண்டு— வாரிக்கொண்டு
விண் தோய்— ஆகாசத்தை அளரவிட
மரத்தானல்— குருந்தமரத்தின் மேலேறி
யிரா நின்றவனால்
இன்று முற்றம் ;
வேண்டவும்— “துகிலைப்பணித்தருளாய்”
என்று வேண்டுகுறையும்
தாரானல்— அவற்றைக் கொடாதவனால்
இன்று முற்றம்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. குண்டலந்தாமக்குழல்தாழந்நாழ. குண்டலம் - காதுப் பணி. அதுதிருத்தோள்களளவும் தாழ்ந்தசைய, திருக்குழல்களும் அதுக்கு பாபாகமாம். படி அத்தோடொக்கத்தாழ்ந்தசைய, திருக்கழுத்திற்சாத்தின விடுநாணனது திருவுந்தியள வும்காழ. எண்டிசையோருமிறைஞ்சித் தொழுதேத்த. எட்டு திக்கிலுமுண்டான தேவமறு ஷ்பாதிசெல்லாம் இவ்வடிவழகையும் சேஷடிதவவலக்ஷணப்பத்தையும் கண்டு பக்ராபிமார ராய் வணங்கி ஸ்தோத்ரம்பண்ண. வண்டமர்பூங்குழலார் துதில்லைக்கொண்டு. வண்டு கள்மாறுதபூக்களாலே அலங்கரித்தமான குழையுடையவர்களுடைய, கரையிலே விட்டு னவத்த பரிபட்டங்களைக் கைக்கொண்டு. விண்டோய்மரத்தானு லின்றுமுற்றம். இவர்களுக் கொடாதபடி விண்ணிலேதாய வளர்ந்த குருந்தமரத்திலேயிருந்தவனால் இன்றுமுடிவோம். வேண்டவும் தாரானு லின்றுமுற்றம். “துகிலைப்பணித்தருளாய்” என்றபேசுதிக்கவும் கொடாதவனுலே இன்றுமுடிவோம். ௨.

மு.—தடம்பதோமரைப் பொய்கைகலக்கி

விடம்பனாகத்தை வாஸ்பற்றிளித்தும்

படம்பனேபந்தலை மேலேழப்பாய்த்திட

பேட்டையகைத்தானு லின்றுமுற்றம்

முச்சியிள்ளுரு லின்றுமுற்றம். ௩.

பதவுரை.

தடும்பெரு- விசாலமான
காமரை பொய்கை-தாமரைப் பொய்கையை
கலக்கி - (உள்ளே குதித்து) கலக்கப்
பண்ணி
விடம் படு- அதனால் சீறி விஷத்தை உமி
மூன்று கொண்டு கிளர்ந்த
நாகத்தை- காளியைப் பதத்தை
வால் பற்றி ஈர்த்து- வாலைப்பிடித்திழுத்து
உடம்படு- படத்தையுடைத்தாய்
வை- கோபத்தாலே விஸ்தர்தமான

தலை மேல்- அதன் தலைமேலே
எழ பாய்ந்திட்டு- அதிர்த்தியாலே விஷ
த்தைக் கக்குமபடி கிளர்க்குதித்து
உடம்பை- திருமேனியை
அசைத்தாலால்- அசைத்து ஆழனவனாலே
இன்று முற்றும்- ;
உச்சியில்- அக்காளியின் படத்தின்மேல்
நின்றாலால்- அவனினித்து விழுந்து சரணம்
புகுமளவும் நெருங்க மிதித்து நின்ற
வனாலே
இன்று முற்றும்.

வ்யா. மூன்றம்பாட்டு. நுமித்தயாதி. இடமுடைத்தான தாமரைப்பொய்கையென்
றிறே ப்ரஸித்தி- காளியின் புகுவதற்குமுன்பு; பின்னிறே ஈர்த்தமல் பொய்கையாயிற்று. இப்
படிப்பட்ட பொய்கையை, (க) “நிபவாத ஹரதேதே” வலபுராஜஸ்ய) வெவகதி ।
கெ. மாதிரிவாத தாததி, கொடிவித்தலு கிவாஹு-ரே ।” என்றபடியே பெரிய விசை
யோடே உள்ளே குதித்துக் கலக்கப்பண்ணி. விடம்படுநாகத்தை வால்பற்றி யீர்த்து. இப்படி
யலக்கினவாதே (உ) கருத்தையு, விஷத்தையுமூன்றுகொண்டுகிளர்ந்த காளியனுகிற ஸர்ப்
பத்தை ஒரு சரக்காக நினைவாதே வாலைப்பிடித்திழுத்து. உடம்படுவைத்தலை மேலேழப்பாய்ந்
திட்டு. படத்தை யுடைத்தாய், கோபத்தாலே விஸ்தர்தமான அதிந்தலைமேலே, அதிர்த்தி
யாலே விஷத்தைக் கக்குமபடி கிளர்க்குதித்து. உடம்பையசைத்தாலால்இன்றுமுற்றும். காளி
யனுடைய க்ரோதத்தையும், கிளர்த்தியையும், அவன்பணக்களிலே இவன் சென்று குதித்த
படியையும் கணியிலே நின்றுகண்டு, “இப்பாயின்வாயிலே அகப்படப்புகுகிறுனித்தனை,
எல்லாரும் முடிந்தோம்” என்று படுகாடுபட்டு விழுந்துகிடக்கிற அதுகலரான (க) கோபகோபீ
ஹுநங்கள் தரித்தெழுந்திருக்கும்படியாக, அங்கேகின்று திருமேனியை அசைத்தாடின
வனாலே இன்று முடிவுதோம். உச்சியிலிருந்துவின்றுமுற்றும். அவன் இனித்து விழுந்து
சரணம்புகுமளவும் அந்த பணத்தின்மேலே நெருங்கமிதித்து நின்றவனாலே இன்று முடிவு
தோம். இத்தால்- பாதிகலனை (ச) தமித்து, அதுகலரானவர்களுடைய வயிற்றெரிச்சலைப்
போக்கினவன், ஸ்வசேஷ்டிதங்களாலே எங்களை இப்படி வயிற்றெரியும்படிபண்ணு நின்றான்;
ஆனபின்பு, அவனாலே நாகங்கள் இன்றுமுடிவுதோமென்கை. இருகாற்சொல்லுகிறது -
ஆற்றாமையினுடைய அதிசயம்.

மூ.—தேனுக்குலி செகுத்துப் பணங்கனி
தானேறிந்திட்ட தடும்பெருந்தோளினால்
வானவர்கோன்விட வந்தமழைததே
தாரிரைகாத்தானு லின்றுமுற்றும்
மவைபுய்யக்கொண்டானு லின்றுமுற்றும். ச.

(க) “நிபவாத ஹரதே ததர் ஸர்ப்பராஜஸ்ய வேகதே । தேநாதிபததாததர் கோநா
பிதே ஸ்ஸமஹாஹரதே । (உ) குபுஜாய்-கோபத்தையுடையனாய். (க) மொவபொவீஜச.
(ச) ரித்த - நிவலித்த.

பதவுரை.

தேவனான்—தேவகாஸூரனுடைய
ஆய்—உயிரை
செயுத்து—முடித்து
பன்னாசனி—ஆஸூரமான் பனைமரத்தின்
பழங்களுதிரும்படி
தான்—தான்
வழிநீங்கிட்ட—(அத்தேவகனை) விசிறந்த
கூடபெரு—மிகவும் பெரிய
தேவானால்—தோளாலே
லானவர் தோன்—தேவேந்தான்
யின்—யுவ
வந்த—வந்திக்கவந்த
மழை—மழையை

தடுத்து—மலையைப்பெடுத்துத்தடுத்து
ஆநிரை—பசுக்கட்டத்தை
காத்தானால்—ரக்ஷித்தவனாலே
இன்று முற்றும் - ;
அவை—அவற்றை
உய்யக் கொண்டானால்—உஜ்ஜீவிப்பித்த
வனால்
இன்று முற்றும்.

* “பனைமூன்.....வலிவரின் மீட்பாயம்
மும்.....” என்ற நன்னூற் சூத்திரத்தை
நினைக்க.

வ்யா. நாலாம்பாட்டு. தேனுக்கனித்பரதி. (க) “தூதீகீவா ஸூரனெனெயவ
வெரெய் மதஜீவிதீ | தவ்யிஹவ வயி டக்ஷப பெ நுகர சூணராகி | ததரீ
வயா நுநெகாதி காலா மூழ்வதவார | வ்யயி வ்யா வ்ய தபாரிவ விலா வாரி தா
வநாதிவ ” என்கிறபடியே கழுதையான வடிவைக்கொண்டு, தன்னிரைவதாக வந்துநின்ற
தேவகனுக்கிறவஸூரனுடைய ப்ரானனை, ஆகாசத்திலே பெடுத்ததுச் சுழற்றுற வேகத்தாலே
முடித்து, ஆஸூரமான் பனையினுடைய பழங்களுதிரும்படியாக, தானெறிந்திட்ட மிகவும்
பெரியதோளாலே, வானவரித்யாதி. தனக்கிடுகிறசோற்றை விலக்கி மலைக்கிடுவித்ததடியாக
மிகவும்சூழிதனும், தேவர்களுக்கு நிர்வாஹிகனான இந்தான், ஆப்பப்பாடியினுள்ள கோக்க
ளும் கோப்பிணைகளும் கடவிலே போய்ப்புகும்படி வர்ஷிக்கச்சொல்லி, புஷ்கலாவர்
த்தகாதி மேகங்களை ஏலிவிடிகையாலே அவற்றால் வந்தவர்ஷத்தை, முன்பே ‘ரக்ஷாம்’
என்று சொன்ன மலைதன்னையே குடைபாக வெடுத்ததுத்து, உள்ளத்தில் தான்செய்யு
முபகாமறியும் பசுக்களை ரக்ஷித்தவனாலே இன்றுமுடிவுதோம். அவ்வயித்யாதி. அம்மழை
யிசிறிபடாதபடி நோக்கி, அவற்றை உஜ்ஜீவிப்பித்தவனாலே இன்றுமுடிவுதோம்.

இத்தால் - ரக்ஷயவர்க்கத்துக்கு வந்த வர்ஷாபத்தைப் போக்கினவன், எங்களுக்கு விர
ஹாபத்தை விடாத்து நலியாநின்றான்; ஆனபின்பு, அவனாலே நான்களின் முடிவுதோ
மென்கை.

பு.—ஆய்ச்சியர்சேரி யனாதயிர்பாலுண்டு
பேர்த்தவர்கண்டு பிடிக்கப் பிடியுண்டு
வேய்த்தந்தோளினர் வேண்ணெய்கொன்மாட்டாதங்
காப்புண்டிருந்தானு லின்னுமுற்று
மடியுண்டமுதானு லின்னுமுற்றும். ரு.

(க) “தூதீதவா ப்ராமணைகைவ ஸோம்பதே கதஜீவிதம் | தன்யிரநெவ விசிக்ஷுப
தேவகம்தர்ணசாஜி || ததரீ பலாப்பநேகாதி தீதராக்ரங்கிபதந்கரீ | ப்ரதிவ்யாம் பாதபா
மாய ப்ராயிதா கநாவவ ||”

பதவுரை.

சேரி- சேரியிலே

ஆய்ச்சியர்- இடையர்கள்

அகோ- மத்தநாட்டியுடைத்த

தூயிர்- (கடைவதாகவைத்த) தயிரையும்

பால்- (காய்ச்சுவதாகவைத்த) பாலையும்

உண்டு- அமுது செய்து

பேர்த்து- பிண்ணிபுமொருக்கால் வெண்
ணைப் களவு காண்புக்கவள்ளிலே

அவர்- அவ்விடைச்சிகள்

கண்டு- ஒளித்திருந்து கண்டு

பிடிக்க- கையிலகப்படுத்திக் கொள்ள

பிடி உண்டு- அவர்கள் கையிலே பிடி
பட்டு

வேடி- மூங்கிலைப்பாத்ததாய்

தட- சுற்றுடைமையை உடைத்தீர்

தோனினர்- தோன்களையுடையவர் களு
டைய

வெண்ணெய்- வெண்ணெயை

கொள்மாட்டாது- அபஹரிக்கமாட்டாமல்

அங்கு- அவர்கள்வீட்டில்

ஆப்புண்டு இருந்தாலும்- கட்டுண்டிருந்த
வனம்

இன்று முற்றம் - ;

அடி உண்டு- அவர்கள் கையாலடியுண்
டிருந்தி

அமுதானால்- அமுதவனாலே

இன்று முற்றம்.

வ்யா. கீர்த்தாம்பாட்டு. ஆய்ச்சியர்சேரி. இடைச்சிகள்சேரியிலே. அகோதீயிப்பா
வண்ணே. அவர்கள் கடைவதாக மத்தநாட்டி யுடைத்தவளவிலே வைத்ததவினையும், காய்ச்
சுவதாகவைத்த பாலையு மமுதுசெய்து. அன்றிக்கே, அகோதயிரென்றது - அபிநிவேசாதி
சயத்தாலே தன்கையுள்ளவளும் போகவிட்டு அகோயப்பட்ட தயிரென்னவமாம். பேர்த்தவர்
கண்டு பிடிக்கப்பிடியுண்டு. “மீண்டு ஒருகால் வெண்ணைப் களவுகான்” என்று புருந்த
வளவிலே, அவர்கள் ஒளித்திருந்து கண்டபிடிக்க அவர்கள். கையிலேபிடிபட்டு. வேடிதீயாதி.
பகசுமையாலும் சுற்றுடைமையாலும் வேய்போலே யிருப்பதாய், பெரிதாயிருந்துள்ள தோனோ
யுடையவர்களுடைய வெண்ணெயை அபஹரிக்கமாட்டாதே. அங்கதீயாதி. அங்கேயவர்கள்
கட்டிக் கட்டுண்டிருந்தவனாலே இன்றுமுடிவுதீராம். அடியுண்டிதீயாதி. கட்டினவளவு மண்
றிக்வே, அவர்களாடிக்க அவர்கள் கையாலே அடியுண்டிருந்தமுதவனாலே இன்றுமுடிவுதீராம்.

இத்தால் - அதுகலைகளான அபலைகளுக்கு, கட்டிவைக்கலாம்படி பவ்வனுயிருந்தவன்;
எங்களுக்கு அபவ்வனுப் பிறுக்குக்களைப் பண்ணுகின்றான்; ஆனபின்பு, அவனாலே நான்கள்
இன்றுமுடிவுதீர மென்கை.

மூ.—தள்ளித்தள்ளிநடை யிட்டிளம்பிள்ளையாய்
உள்ளத்தினுள்ளே யவளையுறநோக்கிக்
கள்ளத்தினால்வந்த பேய்ச்சிமுலையுயிர்
துள்ளக்கவைத்தானு லின்மமுற்றம்
துவக்கறவுண்டானு லின்மமுற்றம். க.

பதவுரை.

தள்ளி- தடுமாறி

தள்ளி நடை இட்டு- காலுண்டு நடக்கத்
தரிப்பில்லாமையாலே தள்ளி நடை யிட்டுஇள பிள்ளை ஆய் - இளம்பிள்ளையாயிருக்க
செய்தே

உள்ளத்தின் உள்ளே- தன்நெஞ்சினுள்ளே

அவன்— அவனை [பூதகந்நய]
உறவோக்கி— 'நம்மை நலியவருகிறான்'
என்று உறைக்கப்படுத்தி
கண்ணத்தினால் வந்த— கந்தரிமமா கவந்த
பெய்ச்சி— பூதகந்நயின்
முலை— முலைப்பாநிலாடே
உயிர்— அவருடைய பராக்ஷையும்

துள்ள— அவன் துடிக்கும்படி
சுவைத்தானால்— பஞ்சபர உண்டவனானால்
இன்று முற்றும் - ;
துவக்கு அற— அந்தவிஷத்தில் தனக்கொரு
ஸபர்சமில்லாதபடி
உண்டானால்— உண்டவனானால்
இன்று முற்றும்.

வயா, ஆறும்பாட்டு. தள்ளித்தள்ளிநடையிட்டு. காலான்றி நடக்கத் தரிப்பில்லாமல்
யாலே தமோலித்தளர்நடையிட்டு. இளம்பிள்ளையாய். (க) முகத்தசுவாய். இத்தால் - நடக்
கைக்குவந்த பலமில்லாத அதிபாலனாயிருக்கச்செய்தே பெண்கை. உள்ளத்தினுள்ளே அவளை
யுறவேக்கி. பிறர்க்குத்தெரியாதபடி தன்மனஸினுள்ளே "நம்மை நலியவதாக வருகிறவள்
இவள்" என்று அவளை உறைக்கப்படுத்து. கள்ளமித்பாதி. தன்வடிவை மறைத்துத்
தாய்வடிவைக்கொண்டு கந்தரிமத்தாலேவந்த பூதகந்நயைய முலைப்பாலோடே அவளுயி
ரையும் அவன் துடிக்கும்படி பஞ்சபர வுண்டவனானால் இன்று முடிவுதோம். துவக்கறிவித்பாதி.
அவன்சச்சமுலையை புண்ணிற்கச்செய்தே, அந்நஞ்சில் தனக்கொரு ஸபர்சமற வுண்டவ
னானால் என்று முடிவுதோம்.

இத்தால் - ஆசரிதர்க்கு நஞ்சினான் தன்னை பூதகந்நயில் அகப்படாமல் நோக்கி
உபகரித்தவன், எங்களுக்குத் தன்னைத் தாராமல் அருமைப்படுத்தாநின்றான்; ஆனபின்பு,
அவனானால் நான்கள் இன்று முடிவுதோமென்கை.

மூ.—மாவலிவேள்வியின் மாணுநுவாய்ச்சென்று
மாவடிதாவென் றிறந்தவிம்மண்ணினை
ஓரடியிட்டுரண்டா மடிதன்னிலே
தாவடியிட்டானு லின்றமுற்றம்
தரணியளந்தானு லின்றமுற்றம். எ.

மாவலி— மஹாபலியின்
வேள்வியில்— பஹுவாடத்திலே
மான் உரு ஆய்— ப்ரஹ்மசாரி வேஷத்தை
யுடையனாய்
சென்று— போய்
மூ (ன்று) அடி தா என்று— 'என் கர்
ஸலே மூன்று அடிதா' என்று
இரந்த— பாசித்த ரீதேற்றுப் பெற்ற
இ மண்ணினை— இந்த பூமியை
ஓர் அடி இட்டு— அதன் பாப்படங்கலும்
தனக்குள்ளேயாம்படி ஒரு அடியைஇட்டு

இரண்டாம் அடிதன்னிலே— இரண்டாவ
தான அடியிலே
தாவு அடி இட்டானால்— மேலுலகங்களெல்
லாம் தனக்குள்ளேயாம்படி தாவிடடி
யிட்டவனானால்
இன்று முற்றும்;
* தர்ணி— பூம்பாதிவோகத்தை
அளந்தானால்— அளந்தவனானால்
இன்று முற்றும்.
* "பாணி" என்னும் வடசொல்லின்
திரிபு.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. மாவலிவேள்கிரில். இந்நாணுடைய இச்சுவர்த்தை பலத்தாலே அபஹரித்துக்கொண்டு, “கோவாகிய மாவலி” என்கிறபடியே தன்னரசாய், அழிக்கவொண்ணாதபடி ஒள்தார்பமென்பதொரு குணத்தையுடையனாரிருந்த மஹா பஸிபிணுடைய யாகத்திலே. மாணுருவாய்ச்சேன்று. “கள்ளக்குறளாய்” என்கிறபடியே - அவனை ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணுகைக்காக வாமநவேஷத்தைக் கொண்டு வடிவமுகாலும் நடைபழகாலும் அவன் அபஹரித்தித்தனாய் தான் சொன்னதுமாருமற் செய்யும்படி சென்று, புவடிதாவென்றிருந்த இம்மண்ணினான். அவன் சடக்கென இசைந்து தருகைக்காகவும், பின்பு ஓரடிக்கு அவனைச் சிறைவைக்கைக்காகவும் “வன்காலாலே முன்றடிதா” என்று இரந்துபெற்ற இப்பூமியை. மண்ணென்கிறவிதம் - மற்ற லோகங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். ஓரடியித்யாதி. அளக்கிறவளவிலே பூமிப்பரப்படங்கலும் தனக்குள். லோயாம்படி ஓரடியிட்டு இரண்டாமடிதன்னிலே. தாவடியித்யாதி. ஊர்தவலோகங்க ளடங்கலும் தனக்குள்ளே யாம்படி தாவியடியிட்டவனாலே இன்றுமுடிவுதோம். தாணிபித்யாதி. திருவடிகளின் மார்த்தவம்பாராதே, நீ ஓராச்சரிதனுக்காக இப்படி. லோகத்தை யளந்தவனாலே. யின்னு முடிவுதோம்.

இத்தால் - தன்னை யழியமாறியும் ஆச்சரித ரீபேகிதம் செய்யுமவன் எங்க ளரீபேகிதம் செய்யாதே யீடுபெத்தாரின்றான்; ஆண்பின்பு, அவனாலே நாக்கள் முடிவுதோமென்கை.

மூ.—தாழைதண்ணும்பற் றடம்பெரும்பெய்கைவாய்
வாழமுதலை வலைப்பட்டுவாதிப்புண்
வேழந்தயர்கேட விண்ணோர்பெருமானாய்
ஆழிபணிகொண்டானு லின்றமுற்ற
மதற்குள்சேய்தானு லின்றமுற்றம். அ.

பதவுரை.

தாழை— (கறையிலே) தாழைகளையும்
தண்ண ஆம்பல்— (உள்ளே) குளிர்த்த ஆம்
பலையுமுடைத்தாய்
ஹட பெரு— மிகவும் பெரிதான
பெய்கைவாய்— தடாகத்திலே
வாழும்— இராநின்ற
முதலை— முதலையாகிற
வலை— வலையிலே
பட்டு— அகப்பட்டு
வாதிப்பு உண்— வருந்தின [வாதிப்பு -
பாதை.
வேழம்— ஸ்ரீ கஜேந்தராமவாணுடைய
தாயர்— மனத்தன்பமானது
கேட— திருமடியாக

விண்ணோர்— நித்யஸூரிகளுக்கு
பெருமான்— நிர்வாஹகனுலவன்
ஆய்— பெரிய திருவடியை மேற்கொண்ட
வனுய்
ஆழி— சக்ராபுத்தாலே
(முதலையைத் துணித்து அர்த்தக்கிறையை
விடுவித்து,
பணி கொண்டானால்— அர்த்த கஜேந்தரான்
கையிலிருந்த பூவைத்தம் திருவடிகளில்
இடுவித்துக்கொண்டவனாலே
இன்று முற்றும்
அதற்கு— அர்த்த கஜேந்தரானுக்கு
அருள் செய்தானால்— அப்படி. கர்ப்பைபண்
னினவனால்
இன்று முற்றும்.

நீ ஓராச்சரிதன் - தேவீவந்தன்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. தாழைழிய்பாதி. கரையிலே தாழைகளையும் உள்ளே ஞாநி
ந்த ஆப்பல்களைப் பூண்டத்தாய், மிகவும் பெரிதாயிருந்துள்ள பொய்கையிடத்திலே. தாழை-
கரையிலுண்டான சோலைக்கு உபலக்ஷணம். “மொய்ம்மாம்பூம்பொழிற் பொய்கை” என்
ருநீதி ஆழ்வார். ஆய்ம்மல்-உள்ளுண்டான புஷ்பங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். “வைகு
தாமகாவாங்கிய வேழம்” என்கிறபடியே தாமரை நெருங்கப் பூத்துக்கிடக்கிற துகண்டு அது
பறிக்கைக்காகவிறே “உள்ளே துஷ்டஸத்த்வம் கிடக்கிறது” என்று அழியாதே ஸ்ரீகீஜை
ந்தான்றான் இப்பொய்கையிலே அப்பாதாதத்தோடே சென்று இழிந்தது. வாழ்முதலே வலைப்
பட்டு. நெடுங்கரல்மெல்லாம் “நம் சாபமோகூழ்த்துக்கு ஓரான வராவ தெப்போதோ”
என்கிற கீணோவோடே, அகிணுள்ளே வர்த்தித்தமுதலையாகிற வலையிலேயகப்பட்டு. வாழிப்புண்
வேழம் தயர்க்கே. (க) “உருகுகுடமெதீர் 19, உருகுகுடமெதீர்” என்கிறபடியே.
அது நீருக்கிழுக்க, தான்கரைக்கிழுக்க, (உ) “கிபுரு வடபுலவாயு கபு” என்கிறபடியே.
நெடுங்கரல் இப்படி. பாதைப்பட்ட ஸ்ரீகீஜைந்தாழ்வானுடைய “கையிழி செவ்வி யழி
யாமல் திருவடிகளிலே சாத்தப்பெற்றிலோமே” என்கிற கீலேசம் தீரும்படியாக. “லின்
ணைப்பெருமானு யாழிபணி கோண்டாலுலின்று முற்றும். * அயர்வறுமமசர்களிப்பிபானமை.
கோற்றப் பெரியதிருவடிபை மேற்கொண்டுசென்று. (ங) “19, 19, 19, 19, 19”
என்கிறபடியே திருவாழியாலே முதலையைத் துணித்து அந்தச்சிறையை விடுவித்து அவன்
கையில் பூவைத் திருவடிகளிலே யிடுவித்துக்கொண்டு இப்படி ரக்ஷித்தவனாலே இன்று முடி
வடிகேம். அதற்கிப்பாதி. “கைம்மாய்க்கருள்செய்த” என்கிறபடியே அந்த வாணக்கு
அப்படி அருள்செய்தவனாலே இன்று முடிவுதோம்.

இத்தால்- ஆசிரிதனுடைய ஆர்த்திதீரச்சென்று ரக்ஷித்தவன் எங்களை ஆர்த்திதீரகராயி.
பெரியபடி பன்னாசின்ருன்; ஆனபின்பு, அவனாலே நாங்கள் இன்று முடிவுதோமென்கை.

மு.—வானத்தேழுந்த மழைமுக்கில்போலெங்கும்

கானத்துமேய்ந்து களித்துவிளையாடி

ஏனத்துருவாபிந்த வம்மண்ணினைத்

தானத்தேவைத்தானு லின்றுமுற்றும்

தரணியிந்தானு லின்றுமுற்றும். க.

பதவுரை.

வானத்து— ஆகாசத்திலே

எழுந்த— நீர்கொண்டெழுந்த

மழை முகில் போல்— வர்ஷா-கவலாஹகம்

போன்ற

ஏனம் உரு ஆய்— வராஹரூபியாய்

கானத்து— காட்டிலே

எங்கும்— எல்லாவிடங்களிலும் ஸஞ்சரித்து

மேய்ந்து— கோரைக்கிழுங்கு முதலியவற்றை

அமுதாசெய்து

களித்து— செருக்கையுடைத்தாய்

விளையாடி— விளையாடி

இந்த— அண்டித்தியிலின்று மோட்டு

விடுவித்தெறித்த

இமண்ணினை— இந்த பூமியை

தானத்தே— ஸ்வஸ்தாநத்திலே.

வைத்தானால்— வைத்தவனால்

இன்று முற்றும்;

தானி— பூமியை

இடந்தானால்— உத்தரித்தவனாலே

இன்று முற்றும்.

(க) “கஜ ஆகர்ஷதே திரே க்ராஹ ஆகர்ஷதே ஜிலே.” (உ) “திவ்யம் வர்ஷண
ஹஸகம்.” (ங) “க்ராஹஞ்சத்திரேண மாதவடி.”

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. வாணத்தெழுந்த மழைமுகில்போல். ஆகாசத்திலே நீர் கொண்டெழுந்த காளமேகம்போலே. இத்தால்- திருமேனியின் நிரத்தைச் சொல்லுகிறது. எங்கும் கானத்துமேய்ந்து. காட்டிலே ஒருபுறப்புகழ்பயமற எங்கும் ஸஞ்சரித்து, கோரைக் கிழங்கு முதலானவற்றை ஜீவித்து. களித்துவிடையாடி. ஜாதுபுகிதமான கர்வத்தோடே கூடிக்கொண்டு விடையாடி. ஏனத்தருவாய். நீருக்கும் சேற்றுக்குமிருயாத வராஹவேஷத்தை யுடையனாய். இடந்தவித்யாதி. அண்டத்திலே நின்றும் ஒட்டுவிசித்தெடுத்த இந்த பூமியை “நான் நிலவேழமண்ணும் தானத்தவே” என்னும்படி ஸ்வஸ்த்தாநத்திலே வைத்தவனாலே இன்று முடிவுதோம். தூணியித்யாதி. இப்படி. கிமக்ஸையான பூமியை உத்தரித்தவனாலே இன்று முடிவுதோம்.

இத்தால்-பாசயாபந்நையான பூமியை யெடுத்தவன், எங்களை விரஹப்ரளயத்தே தள்ளாவின்றான்; ஆனபின்பு, அவனாலே நாங்களின் முடிவுதோமென்கை.

அ. கிமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.—அங்கமலக்கண்ணன்றனை யசோதைக்கு
மங்கைநல்லாரகடாம் வந்துமுறைப்பட்ட
அங்கவாசொல்லைப் புதுவைக்கோன்பட்டன்சொல்
இங்கிவைவல்லவர்க் கேதமொன்றில்லையே. ம.

பதவுரை.

மங்கை— பருவத்தால் இனையராய்
நல்லார்கள்தாம்— கர்ஷணன் விஷயத்தில்
ஸ்நேஹமுடையான பெண்களானவர்கள்
அங்கமலம்— அழகிய செந்தாமரைப்பூப்
போன்ற
கண்ணன் தன்னை— திருக்கண்களையுடைய
கண்ணைப்பற்ற
அங்கு வந்து— அவளகத்திலேவந்து
அசோதைக்கு— யசோதையிடத்திலே
முறைப்பட்ட— முறையிட்ட

சொல்லை— சொற்களை
புதுவை— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு
கோன்— கிர்வாஹகாரண
பட்டன்— பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த
சொல் இவை— சொல்லான இவற்றை
இங்கு— இந்தஸம்ஸாரத்தி லிருந்துவைத்தே
வல்லவர்க்கு— ஒதுவல்லவர்களுக்கு
ஏதம்— பொல்லாங்கு
ஒன்று— அல்பமும்
இல்லை— இல்லாதபடிபோம்.

வ்யா. அங்கமலக் கண்ணன்றனை. சிவப்பாலும் விகாஸத்தாலும் செவ்வையாலும் அழகிய தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருக்கண்களை யுடையவனைப்பற்ற. அசோதைக்கு. தாயாரான யசோதைப்பிராட்டிக்கு. மங்கை நல்லார்கள்தாம். பருவத்தானையராய் கர்ஷணனானவிலே ஸ்நேஹிதிகளுமாயிருக்கிற பெண்களானவர்கள் தாங்கள். அங்கு-வந்துமுறைப்பட்ட. அவளகத்திலே வந்து தங்களிப்போடுதோற்ற முறைப்பட்ட. அவர்சொல்லை. அவர்கள் சொல்லை. மங்கைநல்லாரானவர்கள்தாம் - அங்கமலக்கண்ணன்றனைப்பற்ற-அங்கு - வந்து-அசோதைக்கு. முறைப்பட்ட சொல்லை என்றவயம். புதுவைக்கோன்பட்டன்சொல்-இவை. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு கிர்வாஹகாரண பெரியாழ்வாரருளிச்செய்த சொல்லானவியற்றை. இங்கு-வல்

லவர்க்கு. இந்த லோகத்திலே ஸாதிப்பாயமாக வல்லவர்களுக்கு. ஏதெனென்றிலையே. பொல்
காங்கென்னப்பட்டவை யொன்றுமில்லாதபடி போம்.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவாவு.—ஆற்றில் குண்டலம் தடம் தேனுகளுய்ச்சி தள்ளி
மாவலி தாழை வானத்து அங்கமலம் தன்னோர்.

ஆதிருமொழி- கக - க்கு, பாட்டு - உகர.

முன்றும்பத்து, முதல் திருமொழி, தன்னேராயிரம் ப்ரீலகம்.

அ. திருவாய்ப்பாடியில் ப்ராப்தயௌவகைகளாய் லீலாபகைகளாய்த் திரிகிற பெண்
கள் திருத்தில் அவன் துல்லஹுமான தீம்புகளைச் செய்து தங்களை நல்கிற பாகாததை,
தாயாரான யசோதைப்பிராட்டிக்குவந்து முறைப்பட்ட பாகாததை, தற்பாவயுத்தராய்க்
கொண்டு, தாமும் அவர்களைப்போலேபேசி அவனுடைய அந்த லீலாய்பாராஸத்தை அது
பலித்தராய்கின்றார்-கீழ்; மாதர்ஸநேஹத்தாலே பலகாலும் அவனை அம்மமுண்ணவழைத்
தும் அம்ம முட்டியும்போரும் பசோதைப்பிராட்டி, அவனுடைய பருவத்தின் இளமையை
யும் அதுக்கதுரபமல்லாதபடியான அதுமாதாஷ சேஷத்தங்களையும் கண்டு, அவனை “ தன்
னுடைய பிள்ளை ” என்று நினைத்திருக்கை தலிந்து, “ அநியாயமாய் அப்ராதிஹித லீலா
ரணபானு ஸர்வேசுவான் ” என்றதுஸந்தித்து அவனைக்குறித்து அவைதன்னைச்சோலி,
“ உனக்கம்மந்தாவடுகவன் ” என்று பலகாலும் பேசின பாகாததை, தீதவஸ்தாபந்ராய்க்
கொண்டு தாமு மப்படியேபேசி அந்தாஸத்தை அதுபலிக்கொர்- இத்திருமொழியிசில். ... *

மு.—தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளோடு தளர்நடையிட்டு வருவான்

பொன்னேய் நெய்யோடு பாலமுதுண்டொரு புள்ளுவன் டோய்யேநிலமும்
மின்னோர் றுண்ணிடை வஞ்சுகள் கொல்கைதுஞ்ச வாய்வைத்தபிரானே
அன்னையுண்ண யறிந்துகொண்டே னுணக்கஞ்சுவ னம்மந்தரவே. க.

பதவுரை.

தன்— தனக்கு

சொர்— ஒப்பான

ஆயிரம் பிள்ளைகளோடு— ஆயிரம் பிள்ளை
களோடு கூட

தளர்நடை இட்டு— தளர்நடை நடந்து

சுருவான்— வருமவனாய்

பொன் ஏய்— பொன்னோடொத்த நிறத்
தையுடைய

நெய்யோடு— நெய்யோடு கூட

பால் அமுது— போக்யம்மன் பானீயம்

உண்டு— அமுது செய்து

ஒரு— அக்ஷிபீயானு

புள்ளுவன்— கர் தரிமனாய்க்கொண்டு

பொய்யே— பொய்யாக

தவமும்— தவமும்வனாய்

மின் சொர்— மின்னின் ஒத்ததாய்

தன்— ஸஞ்சுமமான்

இடை— இடையையுடைய

வஞ்சம் மகள்— வஞ்சகியான பூதநையான
வள்

துஞ்ச— மாளுப்படி

கொங்கை— அவள் முலையிலே

வாய் வைத்த— திருப்பவளத்தை வைத்து
உண்ட

பிரானே— நாயனே!

அன்னே— ஷீ அம்மே!

உண்ணே— இதுவரை என் பிள்ளையாக பாவி
க்கப்பட்ட உண்ணே

அறிந்து கொண்டேன் — அருந்தெய்வ
மென்று இன்று அறிந்து கொண்டேன்;

(ஆகையால்,)

உனக்கு— உனக்கு

அம்மம் தா— முலை கொடுக்க

அஞ்சுவன்— பயப்படா நின்றேன்.

“ஷீ அம்மே!” என்று அச்சத்தால்
சொல்லுகிற வார்த்தை.

வ்யா. முதற்பாட்டு. தன்னேரித்யாதி. “கர்ஷணன் திருவாய்ப்பாடியிலே வந்த
வதரிக்கிறபோது அவனோடொக்க ஆயிரம் பிள்ளைகள் சேரப்பிறந்தார்கள்” என்று சொல்
லுவதொரு ப்ராஸீத்தி உண்டிதே; பிறப்பாலும் வளர்ப்பாலும் வயஸ்ஸாலும் வளர்த்தியாலும்
அந்யோந்யமுண்டான ஸ்நேஹத்தாலும் தன்னோடொக்கச் சொல்லலாம்படி யிருப்பார் ஆயி
ரம் பிள்ளைகளோடேயாய்த்துத் தளர்நடைபிட்டு வருவது.(க) “வாஸுதேவாஹி கிஸு-ஹிஸு”

என்றுபால்யம்தொடங்கிப் பெருமானையொழிய தரிக்கமாட்டாதஇயைபெருமானைப்போலே,
இவர்களுள் பால்யமேதொடங்கி இவையொழிய தரிக்கமாட்டாத ஸ்நேஹத்தைபுடையாய்,
எப்போதுமொக்கக் கூடித்திரிகையாலே இவர்களோடேகூடியே தளர்நடைபிட்டு வருமெ
ன்னலாமிதே. “தளர்நடைபிட்டு வருமவனே!” என்று ஸம்புத்தி.பென்னெய் நெய்யோடு பால்
முதுனே. செவ்விருன்றாமலுருக்கித் துஞ்சினதாகையாலே பொன்னோடொத்த நிறத்தை
புடைத்தான நெய்யோடே,ரஸ்யமான பால்முதையுமுண்டு. ஒருபுள்ளுவன் பொய்யே தவழும்.
புள்ளுவமாவது- மெய்போலே யிருக்கும்பொய். உண்டிருக்கச்செய்தே “உண்டிலேன்” என்
கையாலே ‘அஸத்யவாதி’ என்று தோற்றுமிதே. ஒருபுள்ளுவனென்றது-கனவுக்கு அக்
விதியென்றபடி. பொய்யேதவழும். தளர்நடைபிட்டுத் திரிகிறவன் அதுக்குக் க்ஷமால்லாதா
ரைப்போலே தவழுகிறதும் க்ரத்ரிமமென்று தோற்றுமிதே; ஆகையானே பொய்யேதவழ
மென்றது. இதுவும், பொய்யேதவழ மொருபுள்ளுவனே! என்று ஸம்புத்தி.

மின்னேரித்யாதி. பெற்றதாய்போலே வருகையாலே, மின்னோடொத்த துண்ணிய
இடைபையும் வஞ்சகத்தைபுமுடையாளான பேய்ச்சியானவன் முடியும்படி அவள் முலையிலே
திருப்பவளத்தை வைத்துண்ட உபகாரகளுவனே. இவ்விடத்தில் உபகாரமாவது, * உலக
ங்கட்கெல்லா மோருபிரான தன்னை முடிக்கவந்தவனே நிரஸித்து, தன்னைநோக்கித் தந்தவிது
விதே. அன்னே. அதாவது- அம்மே! என்று அச்சத்தாலே சொல்லுகிற வார்த்தை. உண்ணே
யறிந்துகொண்டேன். முன்பெல்லாம் என் பிள்ளையாகவும், நான்தருகிற அம்மம் முதலானவை
உனக்கு தாசுதிகளாகவும் நினைத்திருந்தேன்; உன்படிகள் அநிதாநுஷங்களாகையாலே
“ஆயர்புத்திரனல்ல நருந்தேயவம்” என்கிறபடியே- இவன் ஸம்மோதி வஜ்ஜாதிய துமல்லன்,
நாம்கொடுக்கிறவை இவனுக்கு தாசுதிகளுமல்லவென்று நன்றாக வறிந்துகொண்டேன்.
உனக்குக்கவனம்மந்தரவே. இப்படி யிருக்கிறவனக்கு அம்மந்தரவஞ்சுவன். “தவழுகை

(க) “பால்யாத்தப்ராப்தி ஸுஸ்தித்தே”

பொப்” என்றவோபாதி “ஆம்மம்” என்கிற இவன்சொலவும் பொய்யென்று தோற்றுகிற கச்செய்தையும் அவன் சொல்வை அதுஸரித்துச்சொல்லுகிறான். க.

மு.—பொன்போன் மஞ்சனமாட்டி யமுதுட்டிப் போனேன் வருமள விப்பால் வன்பாரச்சகட மிறச்சாடி வடக்கிலகம் புக்கிருந்து மின்போனுண்ணிடையா னொருக்கன்னியை வேற்றருவல் செய்துவைத்த அன்பாவுண்ண யறிந்துகொண்டே னுனக்கஞ்சுவனம்மந்தரவே. உ.

பதவுரை.

பொன் பொல்— பொன் போல் (வடிவமரு விளங்கும்படி)

மஞ்சனம் ஆட்டி— திருமஞ்சனம் செய்து

அமுது ஊட்டி— அமுது செய்யப் பண்ணி

போனேன்— யமுனை நீராடப்போன நான்

வரும் அளவு இப்பால் — வருவதற்கு முன்னே

வடம்— வலியதாய்

பாரம்— பாரமாயிருக்கிற

சகடம்— சகடமானது

இரு— கட்டுக்குலைத் தழியும்படி

சாடி— திருவடிகளா லுதைத்து

வடக்கில்— இவ்வகத்துக்கு வடக்கிலுள்ள

அகம்— அகத்திலே

புக்கு இருந்து— புக்கு + இருந்து

மின் போல்— மின்னலை யொத்ததாய்

தன்— ஸஞ்சுமமான

இடையான்— இடையையுடையளான

ஒரு கன்னியை — ஒரு நவயளவரைபாண

பெண்ணை

வேறு உருவம் செய்து வைத்த— ஸம்போக

சிறுநங்காளாலே மாறுபட்ட வடிவை

யுடையளாம்படி பண்ணிவைத்த

அன்பா— கண்டதொன்றிலே மேல் விழு

ம்படியான அன்பையுடையவனே!

உன்னை இதயாதி பூர்வவத்.

† “ இருந்து ” என்கிறவிது — வார்த

தைப்பாடு.

ல்யா. இரண்டாம்பாட்டு. பொன்னித்தாதி. திருமேனியமரு விளங்கும்படியாகத் திருமஞ்சனஞ்செய்து, “ என்னிளவ் கொங்கையமுத மூட்டி ” என்கிறபடியே அமுது செய்யப்பண்ணி, “ யமுனை நீராடப்போனேன் ” என்கிறபடியே யமுனையாகிறவாற்றிலே குளிப்பதாகப்போன நான் வருவதற்குமுன்னே. வன்பாரச்சகடமிறச்சாடி. வலியதாய்க் கன விதாயிருக்கிற சகடமானது கட்டுக்குலைத்து முறித்துபோம்படியாக, முலைவரவுதாழ்த்துச் சிறி சிறித்த திருவடிகளாலே உதைத்து. வடக்கிலகம்புக்கிருந்து. இவ்வகத்துக்கு வடவ ருக் கிலகத்திலே புக்கிருந்து. மின்போல் நுண்ணிடையாளொரு கன்னியை. மின்போலே துண்ணிதான இடையையுடையளாய், நவயளவரைபா யிருப்பா னொருத்தியை. வேற் றருவல் செய்துவைத்த. ஸம்போகசிறுநங்காளாலே கிசுர்தவிவெஷ்யாம்படி பண்ணிவைத்த. அன்பா. கண்டதொன்றிலே மேல்கிழம்படியான ஸ்நேஹத்தையுடையவனே. இத்தால் - தீம்பனென்றபடி. உன்னை யறிந்துகொண்டேன். இவன் நம்மோடு ஸஜா தியனல்லன், வயா வுத்தனென்று உன்னை உள்ளபடி யறிந்துகொண்டேன். உனக்கஞ்சுவ நம்மந்தரவே. ஆன பின்பு, உனக்கம்மந்தர வருகுவன். உ.

மு.—கும்மாயத்தோடு வேண்ணெய் விழுங்கிக் குடத்துயிர் சாய்த்துப்பருகிப் போய்ம்மாய் மருதான வசுரரைப் பொன்றலித்தின்று நீவந்தாய் இம்மாயம்வல்ல பிள்ளைப்பயின்றே யென்மகனே யென்பர் நின்றார் அம்மாவண்ணை யறிந்துகொண்டே னுனக்கஞ்சுவனம்மந்தரவே.

பதவுரை.

கும்மாயத்தொடு — குழையச் சமைத்த

பருப்போடு

வெண்ணெய்— வெண்ணெயை

விழுங்கி— விழுங்கியும்

குடம்— குடத்தில் நிறைத்த

தயிர்— தயிரை

சாய்த்து— அத்தோடே சாய்த்து

பருகி— அமுது செய்தும்

பொய் மாயம்— பொய்யே ஆச்சர்யமான

மருது ஆன— மருதமங்களாய் நின்ற

அச்சரை— அஸூர்களை

பொன்றுவித்து— விழுந்து முறியும்படி

பண்ணியும்

இன்று— இப்போது

நீ வந்தாய்— நீ ஒன்றும் செய்யாதாராம்
போலே வந்தாய்.

இ மாயம்— இப்படிப்பட்ட ஆச்சர்யங்களை
வல்ல— செய்ய வல்லவனுய்

பிள்ளை நம்பி— பிள்ளை தந்தனத்தால் பூர்ண
இனவனே!

உன்னை— இப்படிப்பட்ட, உன்னை

நின்றார்— நடு நின்றவர்கள்

என் மகன் என்பர்—“என்னுடைய பிள்ளை
யாகச்சொல்லா நிற்பார்கள்;

அம்மா— ஸர்வஸ்வாமியானவனே!

உன்னை இத்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. கும்மாயமித்யாதி. குழையச் சமைத்துவைத்த பருப்போடே வெண்ணெயையும் சேரவிழுங்கி; குடத்தயிரித்யாதி. குடத்திலே நிறைத்திருந்ததயிரை அத்தோடே(யா)சாய்த்த(து)முதுசெய்தது.பொய்பித்யாதி.தங்கள்வேஷம் அதுவன்றிக்கேயிருக்கச்செய்தே, பொய்யே ஆச்சர்யமான மருதுகளாய்நின்ற அஸூர்களை மறியவிழுந்து முறியும்படிபண்ணி. இன்று நீ வந்தாய். இப்போது ஒன்றும் செய்யாதாராப்போலே நீ வந்தாய். இம்மாயம்வல்ல பிள்ளை நம்பி. இந்த ஆச்சர்யங்களைச் செய்வவல்லனாய், பிள்ளைத்தனத்தால் பூர்ணனானவனே!. உன்னை யென்மகனே யென்பர் நின்றார். இப்படி யிருக்கிறவன்னை உன்வாசியறியாத நடுநின்றவர்கள் “என்னுடைய மகன்” என்று சொல்லுவார்கள். அம்மாவுன்னை யறிந்துகொண்டேன். நான் அங்ஙனன்றிக்கே, “என்மகனன்று” என்றும், “எல்லார்க்கும் ஸ்வாமி” என்றும் உன்னை உள்ளபடி யறிந்துகொண்டேன். உனக்கித்யாதி. ஆனபின்பு, உனக்கம்மந்தர வஞ்சவன்.

பு.—மையார்கண் மடவாய்ச்சியர்மக்களை மையன்மைசெய்தவர் பின்போய்க்
கொய்யார் பூநதகில் பற்றித்தணி நீன்று குற்றம் பலபல செய்தாய்
பெய்யாவுன்னைப் புறம்பலபெசுவ புத்தகத்துக்குள கேட்டேன்
ஐயாவுன்னை யறிந்துகொண்டே னானக்கஞ்சுவனம்மந்தரவே. ச.

பதவுரை.

மை ஆர் — அஞ்சுந்தால் அலங்கரிக்கப்

பட்ட

கண்— கண்களையுடையாய்

மடம்— மடப்பத்தை யுடையாரான

ஆய்ச்சியர் மக்களை— இடைப் பெண்களை

மையன்மை செய்து— மோஹிப்பித்தது

அவர் பின் போய்— அவர்கள் பின்னை
போய்

“என்னுடைய” வென்றது + யசோதைனுடைய வென்றபடி.

கொய் ஆர்— கொய்தல் நிறைந்த
 † பூ— அழகிய
 துகில்— புடவைகளை
 பற்றி— பிடித்து
 தனி நின்று— தனியனுப் நின்று
 பல பல— எண்ணிறந்த
 குற்றம்— தீம்புகளை
 செய்தாய்— பண்ணினாய்;
 பொய்யா— கர்த்தரிமனே!
 உன்னை— உன் விஷயமாக
 பேசுவ— பிறர் பேசுகிற
 புறம்பல— பொல்லாங்குகள்

புத்தகத்துக்கு— ஒருபுத்தக மெழுதுகைக்கு
 உள— தகுந்துள்ளவற்றை
 கேட்டேன்— என்காதால் கேட்டேன்;
 ஐயா— கர்த்தரிமர்க் கெல்லாம் ஸ்வாமியான
 வனே!
 உன்னை இப்பாதி பூர்வவத்.

† கொய்யார் பூந்துகிலாவது - புடவை
 களின் கொய்ச்சகம். [கொய்ச்சகமென்பது
 'கொசா' என்று உலகத்தில் சிதைந்து
 வழங்கும்.]

வியா, நான்காம்பாட்டு. மையாநித்யாதி. அஞ்சந்தாலே அலங்கீர்தமான கண்
 களையும், ஆதம்குணங்களில் பித்தாநமான மடப்பத்தையும், குடிப்பிறப்பையு முடையாரான
 பெண்களை. மையன்மைசெய்து. உன்பக்களிலே ஸ்வேஹிக்களாய் தாய்மார் முதலானார்க்கு
 வசவர்த்திக்களாகாதபடி உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளாலே பிச்சேற்றி. அவர்பின்போய்.
 அவர்களுடைய பின்னேபோய். கொய்யாபூந்துகில்பற்றி. கொய்தலார் திருந்துள்ள அழ
 கிய பரியட்டங்களைப் பிடித்து. இத்தால் - அவர்கள் பரியட்டங்களின் கொய்ச்சகங்களைப்
 பிடித்துக்கொண்டு, அவர்கள் பின்னேபோயென்கை. தனிகின்ற குற்றம் பலமலசெய்தாய்.
 வகாந்த ஸ்தலத்திலேநின்று அவாச்யமான வ்யாபார்களை அபரிசன்யமன்படி செய்தாய்.
 ஆவதென், நானொரு குற்றமும் செய்திலேன், நீ மற்றுக்கண்டாயோவென்ன போய்யாவித்
 யாதி. கர்த்தரிமனே! உன்னைப்பொல்லாங்கு பலவற்றையும் பிறர்சொல்வதுமவைகள் ஒருபுஸ்
 தகம் நிறைய வெழுதத்தக்கவை கேட்டேன். அவர்கள் சொல்லுமதாம் நீ கேட்டதுமே
 யோ ஸத்யம், நான்சொன்னதன்றோ ஸத்யமென்ன; ஐயா. இதென்ன தெளிவுதான்! என்று
 கொண்டுகொள்ள. அன்றிக்கே, ஐயா வென்று - கர்த்தரிமர்க்கெல்லாம் ஸ்வாமியானவனே
 யென்கிறானாதல். 'உன்னையறிந்துகொண்டேன். உன்னை அதிலோகமான வுத்திசேஷிதவர்களை
 யுடையவெனன் றறிந்துகொண்டேன். உனக்கித்யாதி. ஆனபின்பு, உனக் கம்மந்தா
 வஞ்சுவன்.

மூ—மூப்போதுங் கடைந்தீண்டியவெண்ணெயினோடு தயிலும்விழுங்கிக்
 கப்பலாயர்கள் காவிற்கொணர்ந்த கலத்தோ சாய்த்துப்பருசி
 மெய்யாவுண்டழு பிள்ளைகன்போல நீவிம்மிவிம்மியழுக்கின்ற
 அப்பாவன்களை யறிந்துகொண்டே னுனக்கஞ்சுவனம்மந்தாவே னு.

பதவுரை.

மூன்று போதும்— காலே, உச்சி, அந்தி
 ஆகிற மூன்று போதிலும்
 கடைந்து— கடையப்பட்டி
 ஈண்டிய— திரண்ட

வெண்ணெயினோடு— வெண்ணெயோடே
 தயிலும்— தயிரையும்
 விழுங்கி— அழுது செய்து
 ஆயர்கள்— இடையர்கள்

கப்பால்- தேராளே
காவில்- காவழியில்
கொணர்ந்த- கொண்டுவந்த பரிசை
கலத்தொடு- அந்த பந்தர்த்தோடே
சாய்த்து- சாய்த்து
பருகி- அமுதுசெய்து
மெய் பால்-உடம்பிலுண்டாகித் முனைப்பாலை
உண்டு- தர்சனமாக உண்டு

அமு- அது பெருத்தபோது அமுதிற்
பிள்ளைகள் போல- பிள்ளைகளைப் போலே
நீ- நீ
விம்மி விம்மி- விக்கி விக்கி
அமுதின்ற- என் முனைப்பாதுனைக்கென்று
அமுதிரு
அப்பா- ஏன் நாயனே!
உன்னை இப்பாதி பூர்வவத்.

வயா. மீர்த்தப்பாட்டு. முப்போதுமித்யதி. எப்போதும் கற்பனை கண்டவன்
காரியச் செல்லும் போலே காணும் திருவாய்ப்பாடி. சிறுகூறையும் உச்சியும் அந்தியுமாகிற்
முன்று பொழுதும் கண்டது திரண்ட வேண்ணெயோடே; அக்காலங்களெல்லாவற்றிலு
முண்டான செறியத் தோய்த்த தயிர்நீரும் விழுங்கி. கப்பாவித்யதி. தோளாலே இடையர்
காவிலே கொண்டுவந்த பால்களை, கொண்டுவந்த பந்தர்த்தோடே சாய்த்துப்பருகி. மெய்ப்
பாலைத்யதி. உடம்பிலுண்டிப்பால் தர்சனமாகவுண்டு, அதுபெருத்தபோது அமும் பிள்ளை
களைப்போலே * என்னினிள் கொங்கையழுத முண்கைக்கு நீபொருமிப் பொருமியழுதின்ற.
அப்பாவுண்ண யறிந்துகொண்டேன். இந்த அதிம த்ஷ சேஷடித்தனையுடையபெரியோனே!
உன்னை "மறுபுறமறையியன்ல்லன்" என்று அறிந்துகொண்டேன். உன்க்கித்யதி. ஆன்
பின்பு, உன்க்கம்மந்தரவஞ்சுவன்.

மூ.-கரும்பாளிளவயற் காய்கதிர்ச்செங்கெலைக் கற்றுகிரை மண்டித்தின்னை
விரும்பாக்கன்றென்று கொண்டு விளங்கினவழி வேறித்திரானே
கரும்பாளிமென்முற் கன்னிபொருத்திக்குச் சூழ்வலைவைத்துத்திரியும்
அரம்பாவுண்ண யறிந்துகொண்டே னுன்க்கஞ்சுவனம்மந்தரவே. க.

பதவுரை.

நீள் வயலை- விரைவான வயலிலே
கரும்பு ஆர்- கரும்புபோலெழுந்ததாய்
காய்- பசங்காய்க்காய்
கதிர்- கதிர்வாயுடைய
செந்நெலை- செந்நெல் தாள்யத்தை
கந்து ஆ நிரை- கன்றுக்கையுடைய பசிக்க
கட்டமானது

மண்டி- மேல் விழுந்தி
திண்ண- திண்ணநிற்கச் செய்தே
விரும்பா- இன்கையில் விரும்ப மில்லாத
ஒன்று- ஒரு
கன்று கொண்டே- கன்றைக் கொண்டு
விளக்கி- விளக்கின் பழங்கன்
விழ- சிதறி விழும்படி.

எறிந்த- விட்டெறிந்த
திரானே- உபகரணமல்லனே!
கரும்பு ஆர்- (புஷ்பத்தில் நண்சயால்)
வண்ணெ செவ்வென்ற படித்திருக்கிற
மெல் குழல்- மந்திரன் கந்தியுடைய
ளான்
கன்னி ஒருத்திக்கு- நலியன்வளையான்
ஒரு பெண் விஷயத்திலே
சூழ்-தப்பாமல் அகப்படுத்திக் கொள்ளுகிற
வலை- திருக்கண்களாகிற வலையை
வைத்து- வைத்து
திரியும்- திரியாநின்ற
அரம்பா- திம்பனுவனே!
உன்னை இப்பாதி பூர்வவத்.

வ்யா. ஆறும்பட்டி. கரும்பித்தாதி. பார்தவயலிலே கரும்புபோலே எழுந்து
பசுங்காயான கண்ணியுடைய செந்நெல்லை கற்றுகிறேன். கண்ணுக்கோடேகூடான பசுநிறையா
னது. மண்டித்தின்ன. விரும்பி மேல்விழுந்து தின்னாநிற்கச்செய்தே. விரும்பாக்கண்ணென்று
கொண்டு. தாதும் தின்பாரைப்போலே பாலியாநிற்கச்செய்தே, தின்னையில் விருப்பமில்லாத
தொரு கண்ணைக்கொண்டு. விளங்குகிற வீழ்வெறிந்துகொண்டு. ஆகாஷமாய்ப்படி பழுத்துகின்ற
விளாவியுடைய பழங்கள் சிதறிவிழும்படியெறிந்த உபகாரகனே. ஓரலாரன் கன்றாய்வந்து
நிற்க, ஓரலாரன் விளாவாய்வந்துநிற்க, இதனையறிந்து, ஒன்றையிட்டு ஒன்றையறிந்து
இரண்டையும் நிரலித்துப்பொகட்ட உபகாரத்தைச் சொல்லுகிறது. கரும்பாரித்தாதி. எப்
போதுமெக்கப் பூமாராகையாலே வண்டுகொண்டவை நெருங்கப்படிந்து கிடக்கும்படி யிருப்
பதாய், மந்துவாயிருந்துள்ள குழையுடையவாய் நவயெளவகையா யிருப்பாரொருத்திக்கு.
குழவிலைவைத்துத் திரியுமாப்பா. “வாகுதேவன்வலை” என்றும், “தாமரைத்தடங்கண் விழி
களி னகவலை” என்றும், “காத்தண்கமலக்கண்ணென்னும் நெடுங்கயிறு” என்றும் சொல்
லுகிறபடியே - தப்பாமலகப்படுத்திக்கொள்ளும் திருக்கண்களாகிற வலையை எப்போது
மொக்க அவன் விஷபத்திலே வைத்து, அகப்படுமானாலும் அப்பாரைப்போலே ஸஞ்சரிக்கிற
தீம்புலனாவனே. உன்னையறிந்துகொண்டேன். எவம்பூதனாவனனை நன்றாகவறிந்துகொண்
டேன். உனக்கித்தயாதி. ஆனபின்பு, உனக்கமமந்தவஞ்சுவன்.

மருட்டார்மென் குழல் கொண்டோழிப்புக்கு வாய்வைத் தவ்வாய்தம்பாடிச்
சுருட்டார்மென்குழற் கண்ணியர்வந்துநனைச் சுற்றத்தொழி நின்றசோதி
பொருட்டாய மிலே நெம்பெருமானுனைப் பெற்றகுற்ற மல்லான்மற்றிங்
கரட்டாவுள்ளை யறிந்துகொண்டே னுனக்கஞ்சுவனம்மந்தாவே. எ.

பதவுரை.

மருட்டு ஆர்— மிகவும் மதிமயங்கப் பண்
னுமதாய்

மெல்— மந்துவான் தவ்வினையுடைய
குழல் கொண்டு— வேயங்குழலைக்கொண்டு
பொழில் புக்குபோகத்தகு ஏகார்தமான்
பொழிலிலே போய்ப்புகுந்து
வாய் வைத்து— அந்த வேயங்குழலை வாயில்
வைத்து உதி
அ ஆயர்தம் பாடி— அவ்விடையருடைய
சேரியி னுள்ள

சுருண்டு— சுருண்டு
ஆர்— பூவாலே அலங்கார்தமாய்
மெல்— மந்துவான்
குழல்— சுந்தலையுடையசான்
கண்ணியர்— பெண்களானவர்கள்

வந்து— குழலோசைதுண்ட வந்து
உன்னை— குழலுதுகிற உன்னை
சுற்றம் தொழ— நாற்புறத்திலும் ஸேலிக்க
சோதி நின்ற— ஜ்யோதிஸ்ஸைய யுடனாய்
எம் பெருமான்— என் நாயனே! [நின்ற
உன்னை— பெருந்தீம்புலனா வன்னை
பெற்றம்— பிள்ளையாகப் பெற்ற
குற்றம் அல்லால்— தோஷமொழிய
மற்று— மற்றைப்படி.
இங்கு— இச்சேரியி னுள்ளாரோடு
பெருள் தாயம் இலேன்— அர்த்ததாயமுண்ட
யேனல்லேன்
அட்டார்— தீம்பனே!

உன்னை இத்தாதி பூர்வவத்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டி. மருட்டாரித்தாதி. கேட்டவர்களை மற்றொன்றறியாதபடி மரு
ளப்பண்ணுதலால் மிக்கிருப்பதாய், அவர்கள் செவியைப்பற்றி வாங்கும்படியாய் மந்துவான்

மூ.—வாளாவாகிவூர் தானைக்கிலார் பிறர்மக்களை மையன்மையெய்து
தோளாலிட்டவ ரோடுதேறித்துநீசொல்லப்பட்டாதன் செய்தார்
கேளாறாயர் குலத்தவரிப்பழி கெட்டேன் வாழ்வில்லை நான்
காளாயுள்ளை யறிந்துகொண்டே னுணக்கஞ்சவ னம்மந்தாவே. ௮.

பதவுரை.

வானா ஐதிலும்— வெறுமனே யாகிலும்
[நீ திம்பு செய்வாதிருந்தாலு மென்று
கருத்து.]

காண கில்லார்— (உன் மினுக்குப் பொரு
தவர்கள்) உன்னைக் காண வேண்டார்கள்;
(இப்படியிருக்கச் செய்தேயும்,)

பிறர் மக்களை— அபற் பெண்களை
 மைபன்மை செய்து — உன்னிழகாலே
 மயக்கி

தோளால் } இட்டு } — தோளாலே அணைத்து
அவரோடு — அப்பெண்களோ டொக்க
நின்று

கிளைத்து— விளையாடி.

சொல்லப் படாதன் — வாயாற் சொல்ல
வெண்ணுத தீய்புகளை
நீ செய்தாய்— நீ செய்தாய்;
ஆயர் குலத்தவர்— இடைக்குலத் திலுள்ள
வர்கள்

இ பழி— இப்படிப்பட்ட பழியை
 கேளார்— கேட்கப் பொறுங்கள்.
 கெட்டேன்! — [இது - வெறுத்துத் தை
 நெறித்துச்சொல்லும் வார்த்தை].
 வாழ்வு இல்லை — இச்சேரியி லெனக்கு
 வாழப்போகாது;

நந்தன்— ஸாதுவான நந்திகோபருடைய
காளாய்— குமாரனுவனே!
உன்னை இக்யாதி பூர்வவத்.

வயா, எட்டாம்பாட்டு, வாளாவித்யாதி, ி தீம்பு செய்யா திருக்கிலும் உன்மீது
க்கம் பொருதவர்கள் வெறுமனேயாகிலும் உன்னைக் காணவேண்டார்கள். அதுக்குமேலே
பிறர்க்குநீ மையன்மை செய்து, பிறருடைய பெண்களை உன் னுடைய இங்கித திகளாலே
அறிவுகூட்டை விளைவித்து, தோளாவிட்ட வரோடுதினத்து, தோளாலே யனைத்திட்டு
அவர்களுடே நின்று விளையாடி, ி சொல்லப்படாதன செய்தாய். வாக் காற் சொல்ல
வொன்னுதவற்றை ி செய்தாய். கேளாராய்குலத்தவிரப்பிழி. இடைக்குலத்தினுள்ளவர்
கள் இப்பழிதேடப் பொருர்கள். கெட்டேன் வாழ்வில்லை. கெட்டேன்! இவ்வூரில் எனக்
கொருவாழ்வில்லை, அதாவது இவ்வூரில் வர்த்திகடப் போகாதென்கை, கெட்டேனென்றது

யிஷாதா திசயத்தாலே கைநெரித்துச் சொல்லுநிற வாந்தத்தை நீநீந்நகாளாய். பசம்புல் ஓச்சாவ மிதியாத ஸ்ரீ நந்தகோபர்பின்னையான நீ இப்படி செய்பக்கடவையோ. அன் றிக்கே, அவர் உன்னையமித்து வளர்க்காமையிறே. நீ பிப்படி தீம்பனய்த் தென்னுதல். உன்னையறிந்து கொண்டேன். பருவமிதுவாயிருக்க, செய்கிற செயல்களினாலாகையாலே உன்னை “நாட்டார்படியல்லலை” என்று அழிந்துகொண்டேன். உனக்கித்யாதி. ஆனமின்பு உனக்கம்மந்தர வஞ்சுவன்.

மூ.—தாய்மாரமோர் லீறகப்போவர் தம்பபன்மார் கற்றுகிறப் பின்புபோவர்
நியாப்பாடி யினங்கன்னிமார்களை நோபடவே கொண்டோதி
காய்வார்க்கென்று முகப்பனவேசெய்து கண்டார்கழறத்திரியும்
ஆயாவன்னையறிந்துகொண்டே னுனக்கஞ்சுவ னிடமந்தாவே. கூ.

பதவுரை.

தாய்மார்— தாய்மாரானவர்கள்
மோர் விற்க— மோர் விற்பதற்காக
போவர்— (பெண்களை அகம்பார்க்க வை
த்துவிட்டு) அபலாருக்குப் போவார்கள்;
தம்பபன்மார்— தம்பபன்மா ரானவர்கள்
கன்று ஆகிறா பின்பு— இளம்பசுக் கூட்
டத்தின் பின்னே
போவர்— போகா நிற்பர்கள்;
நீ— அந்தமையம் பார்த்திருக்கிற நீ
ஆய் பாடி— இடைச் சேரியிலுள்ள
இன கன்னிமார்களை— நவபனவரைகளான
பெண்களை
நோபட—உன்னினைவுக்குவாய்க்குமிடங்களில்

கொண்டு போகிற— கொண்டோதிக்காநின்றாய்;
காய்வார்க்கு— உன்மேல் சிறுநின்ற சிசு
பாலாதிருக்கு
என்று— எப்போதும்
உகப்பனவே— உகக்கும்படியான வற்றையே
செய்து— செய்து
கண்டார்— உன் செயல்களைக் கண்டவர்கள்
கழற— (மனம் கொந்து) உறுத்திச் சொ
ல்லும்படி
திரியும்— திரியாநிற்கிற
ஆயா— இடைக்குமாரனே!
உன்னை இத்தயாதி பூர்வவந்த.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. தாய்மாரித்யாதி. பெண்களை அகம்பார்க்க வைத்து, தாய்மாரானவர்கள் மோர்விற்கப் போகா நிற்பர்கள். இடையார்க்கு ஐசுவர்யம் மிகவுமுண்டானாலும் இடைச்சிசுள் மோர்விறு ஜீவிக்கும்பிறே தங்களுக்குத் தகுதியான ஜீவந்மாக நனைத்திருப்பது. மோர்நானவிறகை அரிதாயிருக்கும்பிறே. திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்ச லக்ஷம் குடியிலும் கற்பனகடைவன குறைவற்றிருக்கையால் அசலாக்காலிலேயேயும் விற்க வேண்டுகையாலே இக்காலவிளம்பம் இவனுக்கு அவகாசமே தவிரையிறே யிருப்பது. தம்ப பன்மாரித்யாதி. தாய்மார்போனும் தம்பபன்மாந்தா னிருந்தாலும் இவனுக்கு நனைத்தபடி செய்யப்போகாதிதே; அதுவுமில்லாதபடி, தம்பபன்மாரானவர்கள் கற்றுவாநிறப்பின்னின் போகாநிற்பர்கள். அவை மேச்சலுள்ளவிடங்களிலே தூரப்போகையும், இவர்களவர த்தை நியமியாமல் அவற்றின்பின்னே போகையும், அவைமேய்ந்து வயிறுநிறந்தாலல்லது மீளாதொழிதையும், அவை மீண்டால் அவற்றின்பின்னே இவர்கள் வருகையுமாயிறே யிரு ப்பது; ஆகையால் இந்தக்கால விளம்பமும் இவனுக்கு அவகாசமிறே. நியாய்பாடி யிள ங்கன்னிமார்களை நோபடவே கொண்டோதி. நீ திருவாய்ப்பாடியில் யுவதிகளானபெண்களை

உன்னினைவுக்கு வாய்க்கும்படி கொண்டுபோதி. அதாவது - உனக்கு அபிமதமான ஸ்தலங் களிலே கொண்டுபோகாநின்ற பென்றபடி. தாய்மார் தம்பன்மார் போகையாலும், கால விலாம்ப முண்டாகையாலும், அவ்வகர்தானே அபிமதஸ்தலமா பிருக்கச்செய்தேயும் “ப்ரா மாதிகமக ஆரேணும் வரக்கடும்” என்றிறே ஸ்தலார்த்தம் தேடிப் போகவேண்டிற்று. காய்வாரிக்குன்றும் உகப்பனவேசெய்து. உன் குணத்திலும் தோஷத்தை ஆவிர்த்தகிருமவர் னளாய், உன்பக்கல் த்வேஷபராயேபோரும் சிசபாவா திகளுக்கு, ‘சொல்லி பரிபலிக்கைக்கு இடம்பெற்றேம்’ என்று ஸர்வகாலமும் உகக்கும்படியானவற்றைச்செய்து. கண்டார்கழறத் திரியுமாயா, காய்வாரனிலிக்கே, உனக்கு நல்லவர்களாய் நீ செய்கிற வ்யாபாரங்களைக் கண்ட வர்கள் நீ செய்கிற திம்புபொருடல் நியமிக்கும்படி திரியாநிற்கு ஆயனே. குல மர்யாதை துண்ணையும் பார்க்கிறிலேயே பென்கை. உன்னை யறிந்துகொண்டேன். நீ யிப்படி திரிந்தா யாகிலும் உன்னுடைய அநிமாநாஷ சேஷதந்தனைக் கண்ட பின்பு, உன்னை “மதஸ்ய கஸ்தூதியனல்லன்” என்று அறிந்துகொண்டேன். உனக்கித்யாதி. ஆனபின்பு, உனக்கு அபிமதஸ்தலங்களை. கூ.

மூ.—தோத்தரர் பூக்குழற்கன்னி யொருத்தியைச் சோலைத்தடங்கொண்டேக்கு முத்தரர் கொங்கைபுணர்ந்திரா நாழிகை மூவேழசென்றபின் வந்தாய் ஒத்தரர்க்கொத்தன பேசுவருண்ண யுரப்பவே நாடுஒன்று மாட்டேன் அத்தாவண்ண யறிந்துகொண்டே னுனைக்கற்கவ னம்மந்தரவே. 0.

பதவுரை.

தோத்து— கொத்தாய்

ஆர்— சேர்ந்திருந்துள்ள

பூ— பூக்களகரிந்த

குழல்— கூந்தலையுடையளாய்

கன்னி— நவயளவருபான

ஒருத்தியை— ஒருத்தியை

† { தடம்— இடமுடைந்தான

சோலை—சோலையிலே

கொண்டு புக்கு— அமைத்துக் கொண்டு போய்

மூத்து— முத்துமாலையாலே

ஆர்— அலங்கரிக்கப்பட்ட

கொங்கை— ஸ்தலங்களிலே

புணர்ந்து— ஸம்சலேஷித்து

இரா— நேற்றிரவு

மூன்று ஏழு நாழிகை சென்றபின்— மூன்று யாமம் கடந்தபிறகு

வந்தாய்— விரிவந்து சேர்ந்தாய்;

உன்னை— உன்நிறத்தில்

ஒத்தார்க்கு ஒத்தன — வேண்டுவார்க்கு

வேண்டினபடி யெல்லாம்

பேசுவர்— குற்றம் சொல்லுவர்கள்;

உரப்ப — (இப்படியிருக்கிற வுன்னைக்) கோடுக்க

நான்— தாயான நான்

ஒன்றும் மாட்டேன்— எவ்வளவும் சக்ஷை யாகிறிலேன்;

அத்தா— என் நாயனே!

உன்னை இத்தாதி பூர்வவத்.

† “தடம்” என்றது “கடல்” என்று வடசொல்லின் விகாரமாய், ‘சோலைத்தட’ மென்றதற்கு - சோலைப் பிரதேசங்களிலே யென்று பொருளாகவுமாம்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. தோத்தாரித்யாதி. கொத்தாய்ச் சேர்ந்திருந்துள்ள பூக்க ளாலே அலங்கரித்தமான் குழலையுடையளாய், நிருவாய்ப்பாடியிலுள்ள பெண்களிற்காட்டல்

“இன்னும்” என்று குறிக்கப்படுவா னொருத்தியை. சோலைத்தம்ப்கொண்டேபுக்கு. இடமுடைத்தான சோலையிலே கொண்டேபுக்கு. முத்தாரகொங்கைபுணர்ந்து. முத்துவடத்தாலே அலங்கர்த்தமான முலைகளிலே ஸம்ச்சிலேஷித்தது. இராநாழிகை மூவேழு சென்றபின் வந்தாய். ராத்திரி மூன்றாயாம மற்றபின் வந்தாய். ஒத்தாரக்கொத்தன பேசுவருன்ன. உன் செயலிது வாகையாலே வேண்டுவார்க்கு வேண்டுவது சொல்லுவருன்ன. உனக்கு தோஷம் சொல்வார்க்கெல்லா மிடமாய்ப்படி செய்பாநின்ற பெண்கை. உற்படவே நாடுநென்றும்மாட்டேன். இப்படி யிருக்கிற வுள்ளைக் கோரிக்கவென்றால் நான் ஏகதேசமும் சுதமையாகிறிலேன். பிள்ளைகளிடம்புகண்டால் தாய்மார் சிகழியார்களுோ? “உன்னுடைய முகம் கண்டும்” என்று மத்தாலே அது என்னுற் செய்யப்படுவாகிறதில்லை. அத்தீர். என்னுடைய நடுத்தனை. உன்னை யறிந்துகொண்டேன். உன்னுடைய அகிமாதுவும் கண்டபின்னை “அநியாயம்” என்றறிந்துகொண்டேன். உனக்கித்தயாதி. ஆனபின்பு. உனக்கம்மந்தாவஞ்சுவன்.

அ. நிகமத்தின், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகோர்.

மு.—காராரிமேனிநிறத் தெம்பிராணைக் கடிக்கமுப் பூக்குமுலாய்ச்சி
ஆராலின்னமுதுண்ணத் தருவனுமம்முந்தாசே நென்றமாற்றம்
பாரார்தொல்புகழான் புதுவையுன்னன் பட்டப்பிரான் சோன்னபடல்
ஏராரின்னிசை மாலையல்லா ரிருமேகேது னடியாரோ. கக.

பதவரை.

கார் ஆர்—மேகத்தோடொத்த
மேனிநிறம்—திருமேனிநிறத்தையுடையனாய்
எம் பிராணை—எனக்கு உபகரகனாவனை
கடி கமழ—வாலனை வீசாநின்ற
பூ—பூக்களைபணிந்த
குழல்—கூந்தலையுடைய
ஆய்ச்சி—யசோதைப் பிராட்டி
ஆர—ஒருக்காலும் தெருட்டாததாய்
இன்—போக்யமாயிருந்துள்ள
அமுது—கொங்கை யருத்ததை
உண்ண—அவன் உன்னும்படி
தருவன்—தருவாளாயிருந்த
நான்—நான்
அம்மம் தாரேன் என்ற மாற்றம்—“உனக்கு அம்மந்தா அஞ்சுவன்” என்ற பாசாரத்தை

பார்—பூமிப்பரப் படங்கலும்
ஆர்—நிறைந்திருப்பதாய்
தொல்—ஸ்வாபாவிசமான
புகழான்—கீர்த்தியை யுடைமராய்
புதுவை—திருப்புதுளைவக்கு
மன்னன்—நிர்வாஹகாரன்
பட்டர் பிரான்—பெரியாழ்வார்
சொன்ன—அருளிக்கெய்த
பாடல்—பாடவாகிற
ஏர் ஆர்—இயழையாலே நிறைந்ததாய்
இன்—இனிய
இசை—இசையோடே கூடியிருந்து
மாலே—சொல்லாலையை
வல்லார்—ஒத வல்லவர்கள்
இருமேகைகள்—ஹ்ருஷீகேசனுக்கு
அடியார்—கிங்கராகப் பெறுவர்கள்.

வ்யா. காராரித்தயாதி. மேகத்தோடு சேர்ந்த திருமேனியின் நிறத்தையுடையனாய் எனக்கு உபகரகனாவனை. கடிக்கமுப்பூக்குமுலாய்ச்சி. நறுநாற்றம் கமழாநின்றன அழகிபுகழலை யுடையாளன் யசோதைப்பிராட்டி. ஆராவீத்தயாதி. ஒருக்காலும் தெருட்டாததாய் இனிதாயிருந்துள்ள என்னிளங்கொங்கையமுதமுண்ண முன்புத்தாதுமேலும்தருவாளாயிரு

ந்த நான் உண்ண யறிந்துகொண்டபின்பு, “உனக்கம்மந்தாரேன், அஞ்சுவன்.” என்று சொன்ன சொல்லை. பாராதித்யாதி. விசேஷஜ்ஞரோடு அவிசேஷஜ்ஞரோடு வாசிய இருந்தாரிருந்தவிடமெங்கும்கொண்டாடுகையாலேயுமியெங்கும்கின்றந்திருப்பதாய், ஸ்வபாவிகமான புகழையுடையாய், திருப்புதுவைக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வாசருக்கிச்செய்த பாடலான. ஏராரித்யாதி. இயலழகால்மிக்கு, அதுக்குமேலே இனியவிசையோடு கூடியிருந்துள்ள ஸந்தர்ப்பத்தை ஸாதிப்ராயமாகவல்லவர்கள், இருக்கேகனடியாரே. இந்திரியங்களைப் பட்டிபுகிராமல் ஸ்வரூபாநுபமாக நடக்கும்படி நியமிக்குவனுக்கு இந்திகந்தாராகப் பெறுவர்.

பெரியஜீயர் திருவடிகளை சரணம்.

அடிவரவு.—தன்னோர் போன் தும்பாயம் ஸமயார் முப்போது
கரும்பு மருட்டார் வாளா தாய்மார் தோத்தார் காரா ரஞ்சாம்.

ஆறு திருமொழி, உரு-க்கு, பாட்டு-உரு.

முன்றும் பத்து - இரண்டார் திருமொழி - அஞ்சனவண்ணன், ப்ரவேசம்.

அ. “அம்முண்ணத்தையிலெழாய்” என்றும் “சுணரன்றணிமுலைபுண்ணத்தருவன்” என்றும் “இவன்பருவத்துக்கு அதுருணமான தாகமிது” என்றுநின்றது காவாதுருணமாக முலைகொடுத்துப்போரும் மாதாவான யசோதைப்பிராட்டி, இவனுடைய சேஷபுத்தகங்களைக் கண்டு இவன்பக்கல் புத்தர்வாதி ப்ரதிபத்தி குலைந்து தேவதாப்ரதிபத்தி விளைந்து, இவன் “அம்முண்ணவேணும்” என்று அழச்செய்தேயும், “உண்ணயறிந்துகொண்டேன். உனக்கம்மந்தரவஞ்சுவன்” என்று பலகாலும் சொன்ன ப்ரகாரத்தை, தாமும் அப்படியேயேயி அதுபவித்தாராய் நின்றார்-கீழ்; அவன் அத்தை அப்போதேமறந்து, முன்போலே தன்னுடைய புத்தருகவே இவனை ப்ரதிபத்திபண்ணி அபிமாதித்து, ப்ராஹ்மணர்க்கு பாலயத்திலே ப்ராஹ்மசர்ய மறுஷ்டித்து, பின்பு கார்ஹஸ்த்ய மறுஷ்டிக்கை தர்மாயிருக்குமாயோலே. இடையர்க்கும் இளம்பருவத்தில் கன்றுகள்மேய்த்து, பக்வரானபின்பு பசுநிரைமேய்க்கை ஜாத்யுசிதமாகையாலே, (க) “வரபுஷ்பஜிமதீவாஹ வத்வாஹ வயவூவத-ஃ” என்கிறபடியே கன்றுகள்மேய்க்கத்த தருதியான பருஷத்தாத ப்ராப்தனை விவனைகிறுதாலே யூட்டி பொருப்புடுத்தி, கன்றுகள்மேய்க்கும்படி போகவிட்டு, அவன்போன வரந்தரம் கண்ணகாலவிசிலேஷம் பொறுக்கமாட்டாதவளாகையாலே அவன் ஊரிலே நின்ற செய்யும் ஸ்வவந்நிதாரங்களைபெல்லாம் பரக்கச்சொல்லி, இப்படி செய்து திரியாமல் “கன்றுகளின் பின்னே இவனை. என்செய்யப்போகவிட்டேன்” என்று இவனுடைய மார்த்தவத்தையும், போகிறவிடத்தின் காமுற்பதைசுண்ணங்கையு மறுஸந்தித்து, “ஸாகுமாரண விவனை இப்படியிருக்கிற காட்டிலே போகவிட்டேனே” என்றும், அவ்வளவுமன்றிக்கே, “குடையும் செருப்பும் கொடாமல் வெய்யிலும் கல்லும் முன்னுமான தேசத்திலே போகவிட்டேனே” என்றும் பருகுமமாக கிலேசித்துச்சொன்ன ப்ரகாரத்தை, ததவஸ்த்தாப்ரகாயக்கொண்டு தாமும்படியேயேயி அதுபவிக்கிறார்- இத்திருமொழியில்.

(க) “ஸர்வஸ்ய ஜகத்பாலஸ வத்ஸபர்வஸ ப்ரஹ்மதீ”

மூ.—அஞ்சனவண்ணனை யாயர்கோலக்கொழுந்தனை
மஞ்சனமாட்டி மனைகடோறந்திரியாமே
கஞ்சனைக்காய்ந்த கழலடிநொவட்கன்றின்பின்
என்செயுப் பிள்ளையுயிர் போக்கினைனெல்லேபாவமே. க.

பதவுரை.

அஞ்சனம்— மைப்போன்ற.
வண்ணனை— திருமேனியை யுடையனாய்.
ஆயர் கோலம்—இடைக்கோலம்பூண்டவனாய்
கொழுந்தினை— அவ்வடையர்களுக்குத்தலை
வனாகக் கண்ணனை
மஞ்சனம் ஆட்டி— நிராட்டி.
மனைகள் தோறும்— பிறர்மனைகள்தோறும்
திரியாமே— (கண்டுகையிற் போல்) திரியக்
கண்டிருக்கப்பெறாமல்.
கஞ்சனை— கம்ஸனை
காய்ந்த— உதைத்த

கழல்— வீரக்கழலை யுடைய
அடி— திருவடிகளானவை
நொவ— நொடிப்படியாக
கன்றின்பின்— புலலைக்கண்டு பார்த்தோடித்
திரியும் கன்றுகளின்பின்னே
பின்னையை— என்பின்னையை
என் செய— ஏதுக்காக
போக்கினேன்— பேரகவிர்டேன் ;
எல்லே பாவமே—என்னே! நான் பண்ணின
பாவமிருந்தபடியென!
என்று வெறுத்துக்கொல்லுகிறான்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. அஞ்சனவண்ணனை. * கண்டவர்கள் கண்ணுளிரும்படி அஞ்சு
நம்போலே யிருண்டிருக்கிற திருமேனியை யுடையவனை. அஞ்சனம் - மை. மைப்படி. மேனி.
விறே. ஆயரித்யாடி. கன்றுகளின்பின்னேபோகிறபோதை நடையின் த்வளையும் திருமேனி
யின் குறுவெயர்ப்பும் அலைந்த திருக்குழல்களும் திருக்கையில் பிடித்த பொந்திகா லுமான
ஆயர்கோலத்தையுடையனாய், அவர்களுக்கு முன்னேயுக் காய்ப்பார்க்கும் தலைவனாவனை.
அன்றிக்கே, வேரிலே வெக்கைதட்டினால் கொழுந்து முற்பட வாடாமோபோலே அவர்களுக்கு,
ஒருநொடிவந்தால் முதல் தன்முகம் வாடும்படியிருக்கையாலே “கொழுந்து” என்கிறதாக
வுமாம். “ஆயர்கொழுந்தாய்” என்றாரிறே ஆழ்வார். மஞ்சனம்த்யாதி. “பொன்போல்,
மஞ்சனமாட்டி” என்கிறபடியே திருமேனியழகு விளங்கும்படி, திருமஞ்சனம் செய்து, தன்
மனைபோலே பிறர்மனைகளோடும் வ்யாபரித்துத் திரியக்கண்டிருக்கப்பெறுகிற கஞ்சனைக்காய்
ந்தகழலடிநொவட்காய்ந்தாய் நியான கம்ஸனை உதைக்கையாலே நொந்திருவடிகளானவை கல்
லும் காமோன னாட்டுவழியிலே நடக்கையாலே மிகவும் நொடிப்படியாக, கழலடி, வீரக்கழலை
யுடையதான திருவடிகளென்கை. கன்றின்பின் என்செயுப்பின்னையைப் போக்கினேன். ஓரி.
டத்தில் நிலலாதே பார்த்தோடித்திரியும் கன்றுகளின்பின்னே ம் துபராக் திரிபான பின்னையை,
ஏதுக்காகப் போகவிர்டேன். இவன் பகவனாய் சத்ருஜயம்பண்ண வல்லானானும், “பின்னே”
என்றிறே இவன் சொல்லுவது. எல்லே பாவமே. என்னே! நான் பண்ணின பாபமிருந்தபடி
என்! என்று வெறுத்துக்கொல்லுகிறான். க.

மூ.—பற்றும்ஞ்சுள்சூசிப் பாவைமாரொடு பாடியில்
சிறிற்சிதைத்தெவ்வுந் தீமைசெய்துதிரியாமே,
கற்றுதுள்ளியுடைவேடர் காணிடக்கன்றின்பின்
எற்றுக்கென்பின்னையைப் போக்கினெனெல்லேபாவமே. உ.

புதுவுரை.

பற்று— பற்றுப்படியின்
மஞ்சள்— மஞ்சளை
பூசி— திருமேனியில் பூசிக்கொண்டு
பாடியிலே— ஆயப்பாடியிலுள்ள
பாவைமாரொடு— பெண்களோடே
சிறு இல்— தன்னை உபேசுத்த விரையர்
மகிழ்வார்களுடைய மனங்கொட்டக்கூகளை
சிறைத்து— திருவடியாலழித்து
எங்கும்— எவ்விடங்களிலும்
திமை செய்து— இப்படியப்பட்ட தீம்புகளைச்
செய்து

திரிபாடெம் = திரியாதபடி
கன்று = கன்றுகளுடைய
தூளி உடை = தூளிகளாலே வயாபத்தாய்
வேடர் = வேடர்திரிகிற.
கர்னிடை = காட்டிலே
கன்றின்பின் = கன்றுகளின் பின்னே
என்ன பின்னைய = என்னுடைய கண்ணின்
எற்றுக்கு = ஏதக்காக
போக்கினேன் = போகவிட்டேன்?
எல்லே! பாவமே.

வயா. இரண்டாம் பட்டி. பற்றுமஞ்சள் பூசி. வயா. பெண்கள் தங்களுக்குப் பூசுகைக்கு மஞ்சள் ஆரைத்தால்பிற்றுப்பாப்பது இவனுடம்பிலேயாய்ந்து, ஒருத்தர் இழுக்கவிடத்திலே ஒருத்தரிழுக்காதே தனித்தனியேயிழுக்கி, பற்றுப்பார்க்கைகயாலே திருமேனியெங்கும் மஞ்சள் பூசினிற்போலே யிருக்குமாய்த்து. அத்தைப்பற்ற “பற்றுமஞ்சள் பூசி” என்னுரை. பாடியில்—பாணவமாரோடு. திருவாப்பாடியிலுள்ள பெண்களோடே. சிறு இல் சிறைத்து. தன்னை உபேசுத்திருந்து விரையாடுகிறவர்களுடைய கொட்டக்கூகளை பழித்து. எங்கும் தீமைசெய்து திரியாமே. இப்புகைகளிலே எங்கும் தீம்புகளைச்செய்து திரியாதபடியாக. இப்படி திரியக்கண்டிருக்கைகயாலே காணும் இயந்தரனுப்பது. கற்றுத்துளியுடை வேடர்காணிடைய முன்வருகிறவர்களைத் தெரிபாதபடி கன்றுகளினுடைய தூளியாலே வயாபத்தாய் அடிச்சுப்பறிக்கும் வேடர் ஸஞ்சரிகிற காட்டிலே, கன்றின்பின் எற்றுக்கென்பின்னைய போக்கினேன். புறம்பொன்றையும் பார்க்கவொட்டாதே தன்பின்னே ஒழுத்திரியப்பண்ணும் கன்றுகளின்பின்னே என்ன பாடியோடத்துக்காக என்பின்னையப் போகவிட்டேன். எல்லே பாவமே. பூர்வத.

பு. — நன்மணிமேகலை நங்கைமாரோடு நாடொறும்
பொன்மணிமேனி புதுதியாடித் திரியாமே
கன்மணிநின்றதீர் தான்தரிடைக்கன்றின்பின்
என்மணிவண்ணைப் போக்கினேன் எல்லேபாவமே. ந.

புதுவுரை.

என்— எனக்கு அதுபவிக்கலாம்படியான்
புணி வண்ணை— நீலமணிபோன்ற வடிவை
புண்டலவனை

நல்— லோகோத்தரமான்
மணி— நல்மணிகள் பதித்த
மேகலை— மேகலையையுடையாய்

பற்றுப்பார்க்கை பற்றும, பற்றுதென்று பரிசைப் பார்க்கை. இழுக்குதல் பூசுதல்.
“அடிச்சு” என்றது— “அடித்து” என்றதற்குப்போலி.

நஞ்சகமாசொடு - னெனந்தாய் பூர்த்தியை

புடைபரான பெண்களோடே

பெண் - அழகிய

மணி - சீவந்தாமபோன்ற

மேனி - திருமேனியானது

நாள்தோறும் - பரிதிதிரும்பும்

புழுதி ஆடி - புழுதிபிலைந்து

திரியாமே - திரியாதபடி

கல் - மலையானது

மணி நின்று ஆகிர் - (இவன் கன்றுகளை யழைக்கிற த்வரியாலும், அவை கூப் படுகிற த்வரியாலும்) பரிதித்வரி யெழுப்பும்படியான

கான் அதரிடை - காட்டுவழியிலே

கன்றின் பின் - கன்றுகளின் பின்னே

போக்கினென் - எல்லே பாவமே.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு, நன்மணியித்யாதி. நல்லாதற்களாலே சேர்க்கப்பட்ட மே கலைபயுடையாய், ஐரத்யுதிதமான குணபூர்த்தியையுடையான் பெண்களோடே ஒருநாளிர ண்டுகாள்நிற்கிக் காடோறும். பொன்னித்யாதி. அழகிய சீவந்தாமபோலே பிருக்கிற திரு மேனி அவர்களோடு இட்டெடுகொள்ளுகையாலே புழுதியாடித் திரியாதபடியாக. * மஞ்சன மாட்டி மன்னகடோறும் திரியக்காண்பதிலும் இப்படி புழுதியாடித் திரியக்காண்கைபோலே காணும் இவந்தானுகத்திருப்பது. கன்மணியித்யாதி. “ கன்று மேய்த்து விளையாடவல் லான வகையீ காஸில் ” என்கிறபடியே மலையேல் காடுகளிலே கன்றுகளை மேய்க்கையாலே ஐரத்யுதிதமாக இவன் கன்றுகளை யழைக்கிற த்வரியாலும், அவைகூன் கூப்பிடுகிற த்வரியா லும், அக்குண்டான மலையானது மணித்வரிபோலே நின்று பரிதித்வரி எழும்படியான கட்டு வழியிலே கன்றின் பின்னே. என் மணிவண்ணனைப் போக்கினென். ஏதேதுமொன்றைக் கண்டவாடு வெருண்டோடுகிற கன்றுகளின்பின்னே, எனக்கதுபாஃபமான சீவந்தாமபோ ன் வடிவையுடையவனைப் போகவிட்டேன். எல்லேபாவமே. 15.

மூ.—வண்ணக்கருங்குழை மாதர்வந்தலர்துற்றிப்

பண்ணிப்பலசெய்திப்பாடி யெங்குத்திரியாமே

கண்ணுக்கினியானைக் கானதரிடைக்கன்றின்பின்

எண்ணற்கரியானைப் போக்கினே நெல்லேபாவமே. ௫.

பதவுரை.

வண்ணம் - அழகியதாய்

கரு - கறுத்திருந்துள்ள

குழல் - கூந்தலையுடையான்

மாதர் - ஸ்திரீகளானவர்கள்

வந்து - ஆரைகுழையத்தலைகுழியோடியவந்து

அஸ்தாந்தரிப்பண்ணி - பழிதூற்றும்படி

யாக்கப்பண்ணி

பல செய்து - அளவற்ற தீம்புகளைச் செய்து

இ பாடி எங்கும் - இச்சேரியெங்கும்

திரியாமே - திரியாதபடி

கண்ணுக்கு - கண்களுக்கு

இனியானை - போக்யனாய்

எண்ணற்கு - ‘இப்படியுட்பட்டான்’ என்று

நினைக்கைக்கு

அரியானை - அரியானை

கானதரித்யாதி பூர்வவதி.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு, வண்ணமித்யாதி. வண்ணம் - அழகு. அழகியதாய்க் கறுத்திருந்துள்ள குழையுடையான் ஸ்திரீகளானவர்கள் தலைகுழையோடியவந்து பழிதூற்றும் படியாகப்பண்ணி, பலசெய்திப்பாடியெங்கும் திரியாமே. ‘பல’ என்னும்தொழில் இத்தனை

பென்று பரிசுணிக்க வொண்ணாதபடியான திம்புகளைச் செய்து இவ்வுறெங்கும் திரியாதபடியாக. அலர்தூற்றுகையும் இவனிப்படி செய்கையுந்தானே ராமாயிருக்கும்போலே காணாமலிருந்து. கண்ணுக்கினியானே. தீம்பாலே நெஞ்சுகள் புண்பட்டாலும் அவற்றைக் கண்வாங்கவொண்ணாதபடி தர்ஷடிப்பியனு யிருக்குமவனே. எண்ணற்கரியானே. அவையத்தாலே பெறப்பார்ப்பார்க்கு நினைக்கக்கும் அரியனுளவனே. கானதரிடைக்கன்றின்பின் - போக்கினை. இப்படி தூல்பனுளவனைக் காட்டுவழியிலே கன்றுகளின்பின்னே போகவிட்டேன். எல்லேபாவமே.

மூ.—அவ்வவ்விடம்புக்கவ்வாயர் பெண்டிர்க்கணுக்களாய்க்
கொவ்வைக்கனிவாய் கொடுத்துக் கூழமைசெய்யாமே
எவ்வுஞ்சிலையுடைவேடர் கானிடைக்கன்றின்பின்
தெய்வத்திலேனைப் போக்கினே நெல்லேபாவமே. ரு.

பதவுரை.

தெய்வம்— தேவர்களுக்கு
தலைவனே— தீர்வா ஹகனுளவனே
அ அ இடம்— மச்சு, மானிகை முதலான
அவ்வவ இடங்களிலே
புக்கு— ஏகாந்தமாகச் சென்றுபுக்கு
அ ஆயர் பெண்டிர்க்கு — அவ்விடைப்
பெண்களுக்கு
அணுக்களாய்— அந்தாங்குளாய்
கொவ்வை கனி— கோவைக்கனியோடொத்த
வாய்— திருவதாரத்தை

கொடுத்து — அவர்களுக்கு ஜீவநமாகக்
கொடுத்து
கூழமை செய்யாமே— கூழமைத்தன மடி.
த்துத் திரியாதபடி.
எவ்வும்— பயங்கரமாக
சிலை }
உடை } வில்லைக் கையிலேயுடைய
வேடர்— வேடர் திரிகிற.
கானிடை— காட்டிலே
கன்றின் பின் போக்கினேன்; எல்லே
பாவமே.

வ்யா. நீந்தாம்பாட்டு. அவ்வவ்விடம்புக்கு. * மச்சொடு மானிகை நிலவறை முதலான அவ்வவ ஸ்தலங்களிலே பிறர்க்குத் தெரியாதபடி சென்றுபுக்கு. அவ்வாய்ப்பெண்டிர்க்கணுக்களாய். அவ்வவ ஸ்தலங்களிலிருந்த இடைப்பெண்களுக்கு அந்தாங்குளாய். அதாவது அவர்கள் (க)புத்தபதிகமாகத்தன்னைச் சமைத்துவைக்கை. கொவ்வைக்கனியாய் கொடுத்து. கோவைப் பழம்போலே யிருக்கிற திருவதாரத்தை அவர்களுக்கு ஜீவநமாகக்கொடுத்து. கூழமை செய்யாமே. கூழமைத்தனமடித்துத் திரியாமே. கூழமையாவது— “உன்னையல்லதறியேன், உன்னுல்லத தரியேன்” என்று † அவரவர்க்கே யற்றனாய் பரிமாறுகை. எவ்வும் சிலையுடை வேடர்களினிடே. எவ்வும்சிலை பென்றது — “எவ்வும் வெவ்வேல்” என்றுமாரியோலே, கண்டவர்களுக்கு பயங்கரமாப்க்கொண்டு துக்கத்தைப் பண்ணுகின்றனள் சிலையென்றுதல். அன்றிக்கே, “எவ்வும்” என்கிறவித்தை, “எவ்வும்” என்று குறைத்துக்கிடக்கிறதாய், “ ஏ ” என்று - அம்புக்குப்போய், அம்போடே சேர்ந்த சிலையென்னவாமாம். முற்பட்ட யோஜனைக்கு, எவ்வுமென்றது-†எவ்வத்தைப் பண்ணுகிறகு மென்றபடி; பிற்பட்ட

யோஜனைக்கு எவ்வும் என்கிறவிடத்தில் வகரவொற்று, கீழிலடிகளுக்குச் சேரவேண்டுகையாலே வந்துகிடக்கிற வித்தனை. இப்படி யிருந்துள்ள சிலைபையுடையான வேடர் வர்த்திக்கிற காட்டிடத்திலே, கன்றின்பின் தெய்வத் தலைவனைப் போக்கினேன். ஸ்வைர கதிகளான கன்றுகளின்பின்னே தேவர்களுக்குத் தலையானவனைப் போக்கிட்டேன். எல்லேபாவமே. ௫.

மூ.—மிடறுமெழுமெழுத்தோட வெண்ணெய் விழுங்கிப்போய்ப்

படிபலசெய்திப்பாடி. மெழுத்திரியாமே

கடிபலதிரி கானதரிடைக் கன்றின்பின்

இடறுவென்பிளையைப் போக்கினேன் எல்லேபாவமே. ௬.

பதவுரை.

வெண்ணெய்— வெண்ணெயை

மிடறு— கழுத்திலே

மெழுமெழுத்து ஓட— (உறுத்தாமல்)

மெழுமெழுத்து உள்ளே யோடும்படி.

விழுங்கி— அழுது செய்து

போய்— புறம்பு போய்

பல— அளவற்ற

படிபு—தீம்புகளை

செய்து— செய்து

இ பாடி எங்கும்— இச்சேரியெங்கும்

திரியாமே— திரியாதபடி.

பல கடிபு— பல காட்டானைகள்

திரி— திரியா நின்றான்

கான் அதரிடை— காட்டுவழியிலே

கன்றின் பின்— கன்றுகளின் பின்னே

இடறு— தட்டித் திரியும்படி

என் பிள்ளையை — ஸுகுமாரனை என் கண்ணனை

போக்கினேன் எல்லே பாவமே.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. மிடறு மெழுமெழுத்தோட வெண்ணெய் விழுங்கிப்போய். இத்தால் - வெண்ணெய் விழுங்கும்போதை அநாயாசம் சொல்லுகிறது. அதாவது - ஓதா பூபாதிகள் அழுதுசெய்யும்போது குறிக்கொண்டு திருப்பவளத்திலே இட்டிருந்துமென்று மெள்ள மிட்டுறுக்குக்கீழே யிழிச்சுவணுமிதே; அங்ஙனன்றிக்கே, “தாழியில் வெண்ணெய் தடங்கையா விழுங்கிய” என்றும், “தடாசிகறைந்த வெள்ளிமலையிருந்தாலொத்த வெண்ணெயை வாரிவிழுங்கிட்டு” என்றும் சொல்லுகிறபடியே வெண்ணெயினுடைய ஸம்பந்தியைக்கண்டு ப்ரியப்பட்டு அபிதிவேசாதிசயத்தாலே திருக்கையைவிரித்து கிறையவள்ளி “கைகலந்துண்டான்” என்கிறபடியே இடக்கையாலும் வலக்கையாலும் வாரியுழுது செய்தும்போது ஒருபருக்கை யில்லாமையாலே மிடற்றிலுறுத்தாமல். மெழுமெழுத்து உள்ளே யோடும்படியாயிதே யிருப்பது. ஆகையால் இது இவன் லொளகுமார்படுத்துக்குச் சேர்ந்திருக்குமிதே. இப்படி வெண்ணெயை யழுதுசெய்து, கவயார்தரங்களிற் காட்டியும் இவன் விரும்பியிருப்பது வெண்ணெயேயிதே. *சாட்டிய வெண்ணெய் தொடுவுண்டைக்காகவிரே வர்தவதரித்ததும். விழுங்கிப்போயென்றது - விழுங்கியிட்டென்னுதல்; ஸ்வர்க்குறத்திலே இப்படி வெண்ணெயை விழுங்கிப் புறம்போயென்னுதல்.

படிபலசெய்து. படிபு - தீம்பு. பலவென்கையாலே - அதுக்கு எண்ணில்லாமம் சொல்லுகிறது. “புத்துபறித்துத் துகில்பற்றிக்கீறிப் படிபுறன் படிபுசெய்ய” என்கிற படியே விளையாடுகிற பெண்கள்கையில் வீலோபசாணங்களைப் பறிப்பது, அவர்கள் புடை

வைகளைப் பற்றிக் கீழிப்பது, சிற்றிலக்களை யழிப்பது, “தொட்டுதைத்து நலியேல்” “எம்
ன்மப்பற்றி மெய்ப்பிண்க் கிட்டக்கால்” என்கிறபடியே அவர்களோடே இட்டெடுகொண்டு
மெய்ப்பிண்க் கிடுவதாய்ச் செல்லும் வயப்பார்களுக்கு ஓவதில்லைமே. இவன் செய்யு
மவை அவாச்யமுமாய் அணங்கையெழுமா யிருக்கையாலேயே “படி” என்றும்
“பல” என்றும் இவன் அடக்கிச் சொல்லிவிட்டது. இப்படி செய்து, இப்படியெங்கும் திரி
யாமே. ஓரகமிரண்டகத்தள வன்றிக்கே, ஒருதெரு இரண்டுதெருவளவு மன்றிக்கே, பஞ்ச
லகதும் குடியாய் ஒருகோல் ஒருமனையான் இத்திருவாய்ப்பாடியெங்கும் இப்படி திரியாதபடி
யாக. “அஞ்சவுரப்பள்ளிசோதையாண்டு விட்டிருக்கும்” என்கிறபடியே இவன் இப்படி
செய்யபுகின்றால் பயப்பட நியமியாதே “நம்முடைய பிள்ளையும் மைத்தனாய் இப்படி செய்
யப்பெற்றே” என்று இது தண்ணக்கண்டு உகந்திருக்கும்வளமே. ஆகையாலே இப்
படி திரியாதபடி போகவிட்டேனென்று க்லேசிக்கிறது.

கூறுபலதிரி களிறுகள் பலவும்திரிகிற. “கெளரிய” என்கிற மதஸ்யத்தை, “கெ
டி” என்று மாபோலே, களிறு என்கிற வித்தை, “கடி” என்கிறது. கருடனை “கரு
ளன்” என்று டகரத்திக்கு எகரமாகச் சொல்லுகிறப்போலே, களிறை “கடி” என்று
ளகரத்துக்கு டகரமாகச் சொல்லுகிறது. ஆனைகள் பலவும் திரிகிற வெண்கையாலே, “காட்
டானைகள் ஆனைக்கண்டால் ஓடித்தொடர்ந்து விழுவிட்டுக் கொல்லும்” என்று அஞ்சிச் சொல்
லுகிறான். கானதரிடை. காட்டுவழியிடத்திலே, அதாவது- சிறப்புப்பாடகையாலே இட
வாய் வலவாய்ப்போக இடமற்றிருக்கும்மே. கல்லிற்பின். அதுவும் தன்னிஷ்டத்திலே
போய் வருகையன்றிக்கே, புல்லுக்கண்டவிடத்திலே துழைந்து போகாநிற்கும் கன்றுகளின்
பின்னே திரியவேணும். இடறவென்பிளையைப் போக்கினேன். இப்படி தட்டிக்கிரியும்
படியாக ஸ்ரீகுமாரானுள் வெண்பிள்ளையைப் போகவிட்டேன். எல்லேபாவமே. கூ.

மூ.—வள்ளிநடங்கிண்டமாதர் வந்தலாந்தாற்றிடத்

துள்ளிவிளையாடித் தோழரோடு திரியாமே

கள்ளியுணங்குவெங் கானதரிடைக்கன்றிப்பின்

புள்ளின்றலைவனைப் போக்கினேனெல்லே பாவமே. எ.

பதவுரை

வள்ளி— இளங்கொடி போன்று
துடங்கு— துவளா நின்னுள்ள
இடை— இடையையுடைய
மாதர்— பெண்களானவர்கள்
வந்து— ஓடிவந்து
அலர் தூற்றிட— பழிதூற்றும் படியாக்
துள்ளி— (நிலத்தில் மிதித்து நடவாதே)
துள்ளிக்கொண்டு
விளையாடி— விளையாடி
தோழரோடு— தோழன்மார்களுடே

திரியாமே— திரியாதபடியாக
கள்ளி— (மழையில்லாத் காலத்திலும் பசு
மைமாத) கள்ளியானது
உணங்கும்— பால்வற்றி உலரும் படியாய்
வெம்— வெப்பத்தையுடைய
கான் அதரிடை— காட்டுவழியிலே
புள்ளின் தலைவனை— பெரிய திருவடிக்கு
நந்தனுனைவனை
போக்கினேன்— எல்லே பாவமே.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. வள்ளியித்யாதி. வள்ளி- கொடி. கொடிபோலே துடங்கு கிற இடையையுடையரான் பெண்கள் வந்து தங்கள் திறத்தில் இவன் செய்த படிமுகைச்சொ ல்லிப் பழிதூற்ற. உணைய வினையாடினால் பழிதூற்றா திராக்களிறே. தள்ளிவினையாடித் தோ டுரோடு திரியாமே. இப்படி இவர்கள்வந்து பழிதூற்றுகின்றால் ஒருசுற்றும் பயமின்றிக்கே இது தன்னையே தனக்கேற்றமாகக்கொண்டு கர்வத்து, குழக்கம் துக்கம் செருக்காலே துள்ளு மாபோலே நிலத்தில் மிதித்து நடவாதே துள்ளிக்கொண்டு விரோதித்து * தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளான தோழன்மாரோடே திரியாதபடியாக. கள்ளியுணங்குவெங்கானதிரிடைக் கண் றின்பின், அநாவர்ஷ்டயாலும் பசுமைமாறாத கள்ளியானது நிலவெம்மையாலே பால்வற்றிப் பசுமையுழிந்து உலரும்படி அதுபுஷ்ணமான காட்டுவழியிலே கன்றுகளின்பின்னே, புள்ளின் தலைவனைப்போக்கினேன். பெரிய திருவடிக்கு நாயகனுப் அவன்மேற்கொண்டு னஞ்சரிக்கு மதொழிய ஒருகாலமும் கால்நடைத்து திரியாதவனைப் போக்கினேன். எல்லேபாவமே. ஏ.

மு.—பன்னிருதிங்கள் வயிற்றிற்கொண்ட வட்பாங்கினால்
என்னிளங்கொங்கை யமுதமுட்டி யேதேத்தியான்
பொன்னடிநோவப்புலரியே காணிக்குன்றின்பின்
என்னிளஞ்சிங்கத்தைப் போக்கினேனெல்லே பாவமே. அ.

பதவுரை.

பத்து இரண்டு திங்கள் — பன்னிரண்டு
மாஸம்
வயிற்றில் கொண்ட— (பிள்ளைக்கு நலுக்
கம் வாராமல்) வயிற்றிலே வைத்து
நோக்கின
அப்பாங்கினால்— விகப்பாங்காக நடத்திப்
போந்த ஸ்ரேஷ்டத்தாலே
யான்— தாயான நான்
என்— என்னுடைய
இள— குழைந்திருக்கிற
கொங்கை அமுதம்— முடியின் பாலை

ஊட்டி எடுத்து— ஊட்டி வளர்த்து
என்— எனக்கு
இள சிங்கத்தை— இளஞ்சிங்கம் போன்ற
வளை
பொன்— ஸாகுமார ஸாகுமாரன்
அடி— திருவடிகள்
நோவ— நோம்படியாக
புலரி— விடியிற் காலத்திலே
கானில்— காட்டிலே
கன்றின் பின்— கன்றுகளின் பின்னே
போக்கினேன் = எல்லே பாவமே.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. பன்னிருதிங்கள். (க) “கதாஸ்தாபொநாஸு” என் கிறபடியே சகர்வாத்திதிரும்புகைப்போலே இவனும் பன்னிரண்டுமாஸம் காப்பவாஸைப் பண் னியிறே பிறந்தது. கப்பிணிகளான ஸ்திரீகள் தங்களுடைய ஆதரத்தால், ஸ்திரி கமர சய நாகினால் கப்பித்திலிருக்கிற பிள்ளைகளுக்கு நலுக்கம்வாராதபடி பேணிக்கொண்டிறே திரிவது; அப்படியே இவனும் பன்னிரண்டுமாஸமும் ஒருநலுக்கம் வாராதபடி பேணி தன் வயிற்றிலேவைத்துக்கொண்டிருந்த ஸ்ரேஷ்டவிசேஷத்தைச் சொல்லுகின்ற—பன்னிரு திங்கள் வயிற்றிற்கொண்ட வட்பாங்கினால் என்று. என்னிளங்கொங்கை யமுதமுட்டி யேதேத்தியான். வயிற்றிலிருந்தகாலம் நலுங்காமல் நோக்கினவன், பிறந்துவாருகிறகாலத்தில் நலுங்கவிடா ளிறே; ஆகையாலே இவனுடைய பருவத்துக்கிடான் தாரகமிட்டு தானெடுத்து வளர்த்துக்

* “...உக்குறள்...யவ்விரியிய்யம்” என்ற நன்னூற் சூத்திர முணர்ச்சு.
(க) “ததச்சத்வாதசேமாலே”

கொண்டு போர்த்தபடி சொல்லுகிறார். இப்படி ஸ்ரேஷ்டரிபான் வென்னுடைய இளமுலையில் பாலைபூட்டி யானெடுத்து பின்னா முழுசி முலை நெருடுங்காலத்தில் “வர்க்கு” என்று இருக்கையன்றிக்கே, குறையுந்திருக்கும்படியையப்பற்ற “இளமுலை” என்கிறது. கொக்கையமுதமென்னையாலே முலைப்பாலென்கிறது. ஊட்டியெடுத்தியானென்றது சிலத்தில் விடாமல் ஒக்கலையிலெடுத்துக்கொண்டிருந்து வளர்த்துவைத்தேனைக்கை. பொன்னடிநெல்வய புலரியேகாணிற் கன்றின்பின். *தண்ணீர்துகொண்ட தவிசு “நெரிஞ்சி” என்னும்படி அத்தயந்தம் மருதுவாய் ஸ்பர்ஹனியமான திருவடிகள் கடியுந்தலத்திலே நடக்கையாலே உணர்ந்து நோம்படியாக, குறுகாலே காட்டிலே மேய்ச்சல் கண்டவிடத்திலேயோடும் கன்றுகளின் பின்னே, என்னினாஞ்சிங்கத்தைப் பேசக்கினைன். என்னுடைய பின்னையப் நான் சிராட்டி-வளர்க்கையாலே விஹக்கன்றுமோலே செருக்கத்திரிகரவனைப் போகவிட்டேன். எல்லையாவமே.

மு:—குடையுஞ்செருப்புங் கொடாதே தாமோதரனைநான்
உடையுங்கடியுனவூன்று வெம்பற்றுகளுடைத்
கடியுவெங்காணிடைக் காலடிநோவக் கன்றின்பின்
கொடியேனென்பிளையப் போக்கினைனெல்லையாவமே. க.

புதுவரை.

குடையுமும்— (வெய்திலுக்கு ரக்கம்மாள்)	கடியுன— கூரியனவாய்க் கொண்டு
குடையையும்	வனமு— காலிலே உறுத்துவனவாய்
செருப்பும்— (சிலவெம்மை முதலிய வற்	வெம்— கால் வைக்க முடியாதவையான்
றுக்கு ரக்கம்மாள்) செருப்பையும்	பரற்கள் உடை— பருக்காங்கற்களை யுடைத்
	தாய்
கொடாதே— கொடாமல்	கடிய வெம்— அத்துவண்ணான்
தாமோதரனை— வயிற்றில் கயிறுத்துத்தும்	காணிடை— காட்டிலே
பையுடையனான் கண்ணனை	கால் அடி நோவ— உள்ளடி நோம்படியாகி
நான் தாயான் நான்	கன்றின் பின்— கன்றுகளின் பின்னே
உடையுமும்— (ஸூரியன் வெப்பத்தாலே)	கொடியேனம்— கடியுந்தத்தியான் நான்
பிளந்து கிடப்பனவாய்	என் இத்தயாதி பூர்வவத்க

வ்யா. லுண்டத்தாம்பாட்டு. குடையும் செருப்பும் கொடாதே. வெயிலுக்கு ரக்கம்மாள் குறையையும், அடிக்குடிலுக்கும் முள்ளு முதலானவற்றுக்கும் ரக்கமான செருப்பையும் கொடுத்து விடாதே. தாமோதரனை நான். எனக்கு பல்வனாய் நான் கட்டினகட்டு அவிழ்க்க மாட்டாமலிருந்த பின்னாயானவனை நான். உடையுங் கடியுன்னூன்று வெம்பற்றுகளுடை. உஷ்ணத்தாலேதான் உடைத்துகிடப்பதாய், கூரியதாய்க்கொண்டு காவினவூன்றுவனவாய், கால் வைக்கப் பெறுதபடி அத்துவண்ணான் பருக்கையையுடைய. கடியுவெங்காணிடை. மேல் குறுக்க நிழலில்லாதபடி கொடியதாய் வெய்திதான் காட்டிலே. காலடிநோவ. கால்களின் உள்ளடி நோம்படியாக. கன்றின்பின் கொடியேனென்பிளையப் போக்கினைன். பச்சை கண்ட விடமெல்லாம் பரந்துதிரியும் கன்றுகளின் பின்னே இவற்றை யெல்லாம் ஒக்கவொக்க நிரூபியாத கொடுமையை யுடையேனான் நான் ஸூருமாரான வென்னுடைய பின்னையப் போகவிட்டேன். எல்லையாவமே.

அ. நிகமத்தில், இத் திருமொழி சுற்றாக்கு பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—என்றுமென்க்கினியானே யென்மன்னிவண்ணனைக்
கன்றின்பின்போக்கினே நென்றேசோதைகழறி
பொன்றிக்குமாடப் புதுவையர்கோன் பட்டன்சொல்
இன்றமிழ்மலைகள் வல்லவர்க்கிடரிலையே. ம:

பதவுரை.

என்றும்— “எப்போதும்
எனக்கு— தாயான எனக்கு
இனியானே— பிரியனாய்
என்— எனக்கு அதுபலிக்கலாம்பழிபான்
மணி வண்ணனை— நிரதந்தம்போன்ற வடி
வையுடையனானவனை
கன்றின்பின்— கன்றுகளின் பின்னே
போக்கினேன்— கரட்டில் போகவிட்டேன்”
என்று— என்று
அசோதை— யசோதைப் பிராட்டி
சுற்றிய— மனம் வருத்திச் சொன்ன சொ
ல்லை
பொன்— பொன்னுலே செய்யப்பட்டதாய்

திகழ— ஒளியிடர் நின்றள்ள
மாடம்— மாடங்களைபுடைய
புதுவையர்— திருப்புதுவையில் வந்ததிக்கு
மவர்களுக்கு
கோன்— நிர்வாஹகரான
பட்டன்— பெரியாழ்வார்
சொல்— ஆளுசிச் செய்ததாய்
இன்— போக்யமயிரந்துள்ள
தமிழ்மலை— தமிழ்த் தொடைகளான
இவற்றை
வல்லவர்க்கு— ஓதவல்லவர்களுக்கு
இடர்— துக்க மென்பது
இல்லை— இல்லாமற் போம்.

வ்யா. என்று மென்க்கினியானே. இப்போது செய்கையின்றிக்கே, எல்லாக்காலத்
திலும் எனக்கு சாலவஹனுனவனை. என்மணிவண்ணனை. எனக்கு அதுபலாய்மான நிலை
தந்தம்போன்ற வடிவையுடையவனை. கன்றின்பின்போக்கினேனென்றேசோதைகழறி, “விசுவ
தறிபாதே கன்றுகளின்பின் போகவிட்டேன்” என்று யசோதைப்பிராட்டி. கலைசப்பட்டு
ச்சொன்னதை. பொன்றிக்குமாடப் புதுவையர்கோன் பட்டன்சொல். பொன்னுலே செய்யப்
பட்டு விளங்குகின்றள்ள மாடங்களைபுடைய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரி லுள்ளாரக்கு நிர்வாஹக
ரான பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த. இன்றமிழ்த் தாதி. சப்தார்த்தங்கனினுடைய ரணத்
தை யுடைத்தான தமிழ்த்தொடைகளான விப்பத்தை ஸாபிராயமாக வல்லவர்களுக்கு பக
வத்திச்சிலேஷ் துதிசமிலனை. ஈடு.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்:

அடிவரவு—அஞ்சுநப் பற்று நன்மணி வண்ணம் அவ்வமிடறு
வள்ளி பன்னிரு குடை யென்றும் சீலை.

ஆ. திருமொழி உக க்கு பாட்டு உகக.

மூன்றும்பத்து, மூன்றாம் திருமொழி, சீலைக்குதம்பை-ப்ரவேசம்.

அ. ஜாதுப்புகித தர்மமாகையாலே யவனைக் கன்றுகள் மேய்க்கப் போகவிட்ட யசோதைப்பிராட்டி, அவன் போனவருந்தாம் தத்திச்சிலைவா ஸனையாடிக்கொண்டு, அவன் ஊரில் நின்றபோது செய்யும் சீலாசேஷ்டி தக்கனை யெல்லாம் சொல்லி, இப்படிசெய்து திரியாமல் இவனை ஏதுக்காகப் போகவிட்டேன் என்றும், அவனுடைய மாந்தவத்தையும் போகிறவிடத்தின் கொமைகளையு மறுஸந்தித்து, இப்படி ஸுகுமாரானவியர் இத்தக்கொடியாகாட்டிலே கன்றுகளின்பின்னே போகவிட்டேன் என்றும் கீலசித்துச் சொன்ன பாகாரங்களை, தாழும் அப்படியே அவனைக்குறித்துப்பேசி யதபலித்தாராய் நின்றார்மீழ்; கன்றுகளைமேய்த்து மீண்டு வருகிறபோது அவள் எதிரே சென்று அவனுடைய திருமேனியையும் அவன் கார்த்தையும் கண்டு பரிசுதையாம், தானுபலித்துப் பலர்க்கு மழைத்துக்காட்டி, லேஷத்திலே என்னைப்போல் பின்னைபெற்று ரீலியென்பது; நான் வாழ்வையுபகந்து, உன்னைக் கன்றுமேய்க்கப் போகவிட்டேன், என்னைப்போலே கடிநகித்தையா விரும்பானொருந்திரியில் லையென்பது; உன்னுடைய திருமேனியெல்லாம் கற்றுத்துளிபா மிருக்கிறதுகாண், நீராடத்தக்கவை சேமித்துவைத்தேன், நீராடி யமுதுசெய்யென்பது; குடையும் கெருபும் கொடாமையாலே திருவடிக்களும் வெதுமித்திருக்கண்களும் சிவந்து திருமேனியுமவுசுதலை யடைந்தாய்காண் என்பதாய்; பின்னையும் பலவற்றையும் அவனைக்குறித்துச் கொல்லிக்கொண்டு சென்று, “கண்ண ரீ நானைத்தொட்டுக் கன்றின்பின் போகேல் கொலஞ்செய் திக்கேறியிரு”. என்னுமதனவாக வவன் செய்யுமவையும் தவிரும்வையும் கற்பித்த பாகாரத்தனை யெல்லாம் ததவஸ்தாபந்ராய்க்கொண்டு, தம்முடைய ப்ரேமாதியத்தாலே தாமுமவனைக்குறித்து அய்யபடியேபேசி, அந்த ரஸத்தை யதபலிக்கிறார் - இத்திருமொழியின்.

மூ.—சீலைக்குதம்பையொருகா நோருகாது சேர்நிறெற்றேன்றிப்பூக்.

கோலப்பிணைக்கச்சங் கூறையுடையங் குளிரிமுத்தின் கோடாலமும்
காலிப்பின்னே வருகின்ற கடல்வண்ணன் வேட்டத்தைவந்து காணீர்.
னாலத்தபுத்திரனைப் பெற்றார் ஈங்குமீர் நானே மற்றுகுமில்லை. க.

பதவுரை.

ஒரு காது— ஒரு காதிலே
சீலை குதம்பை— சீலைத் தக்கையையும்
ஒரு காது— மற்றொரு காதிலே
செங்கிறம் மேல்தோன்றிப்பூ— செங்கார்தன்
பூவையும்
கூறையுடையம்— திருமேனிக் குத் தகுதி
யாகச் சாத்தின பரியட்டத்தையும்
கோலம்— அழகியதாய்
பிணை— பெரிதாயிருந்துள்ள
கச்சம் — (பரியட்டம் நழுவுவாமைக்குச்
சாத்தின) கச்சையும்

குளிரி— குளிரந்திரா நின்ற
முத்தின்— முத்தாலே தொடுக்கப்பட்டதாய்
கோடு— பிணைபோலே வளைந்திருக்கிற
ஆலமும் — ஹாரத்தையு முடையனாக்
கொண்டு
தாவி பின்னே— கன்றுகளின் பின்னே
வருகின்ற— வாராநின்றவனுப்
கடல்— கடல் போன்ற
வண்ணன் — திருநிறத்தை யுடையனான
வனுடைய

வேடத்தை— வேஷத்தை
வந்து காணீர்— வந்து பாருங்கள்;
நங்கை மீர்— ஒன்றறும் குறையில்லாத
பெண்டிற்காள்!
ஞாலத்து— பூமண்டலத்திலே

புத்திரனை— பிள்ளையை
பெற்றார்— பெற்றவர்களுள்
நானே — (“நல்லபிள்ளை பெற்றவன்”
என்று சொல்லத்தக்கவன்) நானே;
மற்று ஆறும் இல்லை— வேறொருவருமில்லை.

வ்யா. முதற்பாட்டு. கீலையித்யாதி. ஒருகாதிலே கீலைக்குதம்பை, ஒருகாதிலே சிவந்தநிறத்தைபுடைய மேல்தோன்றிப்பூ, இரண்டுகாதினும் கீலைக்குதம்பையிட்டு விட்ட, அதிலே ஒருகாதிலத்தைக் கழற்றிப்பொகட்டுச் செங்கார்தன் பூவை யிட்டுக்கொண்மெந்தா னாய்த்து. கோலப்பிணைக் கச்சங்குடையுடையும். திருமேனிக்குத் தகுதியாகச்சாத்தின பரிவட்டமும், அதுமுழுவதபடி அதின்மேலேசாத்தின தர்சனியமாய்ப் பெரிதான கச்சும். குளிர்முத்தின் கோடாலமும். குளிர்ந்தமுத்தாலே சமைக்கப்பட்டுப் பிறற்போலே வளைந்தி ருக்கிற ஹாரமும். “ஆரம்” என்றேயிது “நயபொருளெ றீ” என்கிற ந்யாயத்தாலே “ஆலம்” என்று கிடக்கிறது. அன்றிக்கே, “ஆரம்” என்று பாடந்தானாகவுமாம். காலிப் பின்னேவருகின்ற கடல்வண்ணை வேடத்தை வந்துகாணீர். “கண்ணி” என்கிறவிது ஜாதிப் போகையாலே, இவ்விடத்தில் கன்றுகளைச் சொல்லுகிறது. கன்றுகளை வயிறுகிறையேய் த்து அவற்றை முன்னடக்ககிட்டு தான் பின்னேவாரா நிற்க, கடல்போன்ற நிறத்தையுடையவ னுடைய அலங்காரத்தை வந்துகாணிகாள். “கீலைக்குதம்பை” இத்யாதிபாற் சொன்ன வொப்பணியையிதே “இங்கு வேஷம்” என்கிறது. காணீரென்கிறது - கண்படைத்த ப்ர போஜனம் பெறுபடிவந்து காணுங்கோளென்கை. ஞாலத்தித்யாதி. யிள்ளைவாசியறியும் குணபூர்த்தி யு. “வர்களே! லோகத்தில் புத்திரன்பெற்றவர்களில் “நல்லபிள்ளைபெற்ற வன்” என்று சொல்லத்தக்கேன் நானே, மற்றொருவருமில்லை. “என்னனோன்பு நோற் றுள் கொலோ இவனைப்பெற்ற வயிறுடையாள்” என்று கொண்டாடப்பட்டார் என்னை யொழிய மற்றொருவருண்டோவென்கை. க-

அ. இரண்டாம்பாட்டு. “காணீப்பின்னே வருகின்ற கடல்வண்ணை வேடத்தை வந்து காணீர்” என்று கன்றுமேய்த்து வருகிறபோதை அவனுடைய வடிவையும் அலங்கா ரத்தையும் தானறப்பவித்துப் பிறர்க்குக் காட்டினாயிதே கீட்டினந்து; இது, அவனை எதி ரே சென்று அணைத்துக்கொண்டு; தன்னுடைய ஸ்ரேஷ்டத்தாலே அவன் முதத்தைப்பார்த் துச் சொல்லுகிற பாகரமாயிருக்கிறது. *

மூ.—கன்னிநாமாதிகள்முத்தரு பூம்பொழிற்காலிரித் தென்னரங்கம்
மன்னியசீர் மதுகுதலே கேசவா பாலியேன்வாழவுகந்து
உன்னை யிளங்கன்றுமேய்க்கச் சிறகாலேயூட்டி யொருப்படுத்தேன்
என்னினமனவல்லியா ளொருபெண்ணிலலை என்ருட்டமேமுத்தந்தா உ.

பதவுரை.

கன்னி— அழிக்க வொண்ணாததாய்
நல்— மனோஹரமாய்
மா— பெரிதாயிருந்துள்ள

மதின்— மதின்களாலே
சூழ் தரு— சூழப்பட்டு
பூ— நித்யவஸந்தமான

பொழில்- சோலைகளை யு முடைத்தாய்,
காணியி- காணே! நனியோடு கூடி
தென்ன- தென் திசைக்கு ப்ரதானமான்
அரங்கம்- திருவரங்கத்திலே
மன்னிய- பொருந்தி வந்ததிக்கிற
சொ- கல்யாண குணயுக்தனாய்
மது சூதன- மதுவை நிரஸித்தவனாய்
சேசவா- அழகிய மயிர்முடிவை யுடைய
வனுவனே!
பாவியேன்- பாவியான் நான்
வாழ்வு- நம்முடிக் கேற்ற கன் றுமேய்க்கை
முதலியவாழ்வை
உகந்து- கிறுப்பி
உன்னே- இவ்வஸிச்சு துக்காளல்லாதன்னே

சிறு காலே- கிடீவோறே
ஊட்டி- உண் பித்து
இள கன்று- இளம் கன்றுகளை
மேய்க்க- மேய்க்கைக்காக
ஒருப்பித்தேன் - அவற்றின் பின்னே
போகவிட்டேன்;
என்னில்- { இங்குள்ள செய்து பொறுத்
திருந்த } என்னி லுங்காட்டில்
மனம் வலியான்- நெஞ்சர முடையவர்கள்
ஒரு பெண்- ஒரு பெண்
இல்லை- இவ்வுலகத்திலில்லை;
என் குட்டினே- என் பிள்ளைய்
முத்தம் தா- முத்தம் கொடு
என்று அணைத்து உகந்து சொல்லுகிறான்.

வ்யா. கன்னியித்யாதி. அழியில்லாததாய் அகிலஜகமநோஹரமாய் அரணுகப்போ
ருட்ப்படியான பெருமையை யுடைத்தாயிருந்துள்ள திருமதின்களாலே சூழப்பட்டு, நித்ய
வஸந்தமான் திருச்சோலைக்கே யுடைத்தாய், அவற்றை வளர்ப்பதான கவிரியாகிற மஹாத்மி
யோடுகூடித் தெற்குத்திக்குக்கு ப்ரதானாயிருந்துள்ள திருவரங்கம் திருப்பதியிலே யாவ
ரும் வந்தடிவணங்குமாப்படி நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஸௌசீல்யகுணயுக்தனாய், ஆச்சித்
தவிரோதிகளை மதுவை நிரஸித்தாற்போலே நிரஸித்துப் பொகமவனாய், அவர்களுக்கு மது
பாவ்யமாய்ப்படி ப்ரசஸ்தமான திருக்குழலையுடையது யிருக்கிறவனே. பாலியேன் வாழ்வுகந்து,
உன்னுடைய வருமை பெருமையும் ஸௌகுமார்யமுமறியாத பாவியானான் ஐரத்யுசித் தர்
மர்த்துஷ்டாநமாகிற வாழ்வையுகந்து, உன்னை. இவ்வஸிச்சு துக்கெல்லாம் ஆளல்லாதவுன்னை.
இளங்கன்று மேய்க்க. அன்னியுண்ணவறியாத உன்னைப்போலே, பறித்துக்கசக்கித் தித்தவே
ண்டுப்படியான், இளங்கன்றுகளை மேய்க்கும்படியாக. 'சிறுகாலேயுட்பு யோருப்பித்தேன்.
அவைமேய்க்கப் போகாலைமான் கிடீவோறே "மீள வருமனவும் உனக்கு தாரகமாக வே
றும" என்று ஊட்டி அவற்றின்பின்னே போகவிட்டேன். என்னில் மனவலியா ளொரு
பெண்ணில்கூ. இப்படி உன்னைப்போகவிட்டப் பொருத்திருந்த வென்னிற்காட்டில் நெஞ்
சரமுடையாரொரு பெண் லோகத்திலில்லை. வேறுசிலராகில் நெஞ்சழிந்து கிழுக்துவிடார்
களோ வென்கை. என்னுட்டினே முத்தம்தா. என்னுடைய கிறுப்பின்னையானவனே முத்தம்
தர் வென்று அணைத்து உகந்து சொல்லுகிறான். முத்தம் = அதாம். உ.

மூ-காக்கேண்டுபோய்க் கன்றுகள்மேய்த்து மறியோடிக்கார்க் கோடற்பூச்
சூடியவருகின்ற தாமோதரா கற்றுத்தாளி காணண்ணுட்பு
பேடையழிர்சாயற் பின்னைமணாளா கீராட்டமைத்து வைத்தேன்
ஆடியமுத்தசெய் யப்பனுமுண்டில வுன்னோடுதேனே யுண்பான். ந.

பதவுரை.

காடுகளுடு போய்- காடுகளினுள்ளே போய்
கன்றுகள் மேய்த்து- கன்றுகளை மேய்த்து

மறி ஓடி- அவைகைகழியப் போகாதபடி
மறிக்கைக்காக முன்னே ஓடி

* கார் கோடல் பூ- பெரிய கார்த்தன் பூக்களை
சூடி- திருமுடியில் சூட்டிக் கொண்டு
வருகின்ற- வருகிற
தாமோதர- தாமோதரனே!
உன்- உன்னுடைய
உடம்பு- திருமேனியடங்கலும்
கன்று- கன்றுகளால் கிளப்பப்பட்ட
தூளிகான்- தூளிப்படிந்து கிடக்கிறது
கான்;
மயில் பேடை- பெண்மயில் போன்ற
சாயல்- சாயலையுடைய
பின்னை- நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு

மணுளா- வல்லபனுடையவனே!
நீராட்டு- நீராவெந்தரு வேண்வென்
அன்மத்து வைத்தேன்- ஸந்தந்தமாக்கி
வைத்தேன்;
ஆடி- நீராடி
அமுதுசெய்- அமுது செய்யவேணும்;
உன்னோடுனே- உன்னோடு கூட
உண்பான்- உண்ணவேணுமென்று
அப்பனும்- உன் தம்பபனும்
உண்டிலன்- இதுவரை உண்ணவில்லை,
தாம்பத் செய்யாமல் சடக்கெனவா
என்றபடி.

* கார்- கறுப்பும், பெருமைபும்.

வியா. மூன்றும்பாட்டு. காங்கேளுடோய். கன்றுகளுக்குப் புல்லும்தண்ணீரு முள்ளி
விடம் பார்க்கைக்காகவும், அவை மேய்க்கைக்காகவும், ஒன்று தீபாலென்றன்றிக்கே பலவகை
ப்பட்டிருந்துள்ள காடுகளுக் குள்ளேயோய். கன்றுகள்மேய்த்து மறியோடி. கன்றுகளை மேய்
த்து, அவை கைகழியப்போகாமல் மறிக்கக்காக முன்னேயோடி. கார்த்தோடல்பூக்குடி
வருகின்ற. அவை வயிற்றுநிறைய மேய்த்து வணக்கோடு மடக்கிவைவாதே பரிசுதர்ப், பெரிய
கோடல் பூக்களைத் திருமுடியிலே சாத்திக்கொண்டு வராகிறதிற. தாமோதர, முன்பு தன்
க்கு சியாமயானியிருந்த பந்தத்தை யுணர்த்துகிறான். * மேலும் தான் சிப்பித்தபடி செய்கை
க்காக. கற்றுத்தாளிகாணுண்டிப்பு. கன்றுகளினுடைய திரளுக்கு நடுவே போகையாலே
அந்த தூளியேறிக்கிடக்கிறதுதான் உன்னுடைய திருமேனியெங்கும். பேடை மயிற்சாயல்
பின்னைமணுளா. மயில் பேடைபோலும் சாயலையுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லபனை
வனே. இத்தால் - ஜாதுபுகித தர்மாதல்தான் தாலவந்த தூளியாகையாலும், அதுதான்
ரத்தத்திலேயேறின வார்ப்புப்போலே யிருக்கையாலும் எனக்கினிதா யிருந்ததாகிலும், உன்
க்கபிமதையான நப்பின்னை யோட்டைக்கலவிக்குறுப்பாகக் குளிக்கவேணுமென் னுமிடத்தை
ஸூசிப்பிக்கிறான். நீராட்டம்மத்துவைத்தேன். நீராடுகைக்கு வேண்வென சகமத்துவை
த்தேன். அதாவது - * எண்ணெய் புளிப்பழம் கொண்வெருகையும், * சுயச்சின நீரோடு
நெல்லிக் கடாரத்தில் பூரித்துவைக்கையுமிறே. ஆடியமுதுசெய். இளைப்பாலே சடக்கென்
அமுதுசெய்யப்படுகாதே, நீராடவிட்டு அமுது செய்யவேணும். அட்டனுமுண்டிலன் உன்
னோடுனே யுண்பான். “ உன்னோடு உண்ணவேணும் ” என்று உக்கன் தம்பபன
ரும் உண்டிலன். ஆனபின்பு, காலவிளம்பம்பண்ணுதே கடுக அமுது செய்யென்கை.....

மு. - கடியார்பொழி லணிலேவங்கடவா கரும்போரேறே நீயுக்கடும்

குடையுஞ்செருப்புங் குழலுந்தருவிக்கக் கொள்ளாதே போனும்மாவே
கடியலெவங்காணிடக் கன்றிப்பின்போன சிறுக்குட்டச் செங்கமல
வடியும்வெனும்பி யுன்கண்கள்கிவந்தா யனைத்திட்டாய்நி யெம்பிரான். சா.

பதவுரை.

கடி ஆர்- பரிமள பாகரமர்ண்
பொழில் - பொழில்களையுடையதாய்
அணி- அழகிய

வேங்கடவா- திருவேங்கடமலையில் உறை
யுமனனே;
கரு - கறுத்த நீரத்தை யுடைத்தாய்

போர்— யுத்தோர்முகமான

வீரோ— ரிஷபம்போல் செருக்கியிருக்கு

மலினே!

மால்— கன்றுகவிடத்தில் வயாபோலுத்தை

யுடையவனே!

நீ உகக்கும— நீ உகக்குமவையான

ஞாயபம்— குடைவையயும்

செருப்பும்— செருப்பையும்

ஞாயபம்— வேப்பஞாயபம்

தருவிக்க— தருவிக்கச் செய்யுதும்

கொள்ளாதே— (அவற்றைக்) கொள்ளாமல்

போலும்— கன்றுமேய்க்கப் போனவனே!

கடியாரெம்— ரிகவும் வெவ்விதான

காவிடும்— காட்டிலே

கன்றின் பின்— கன்றுகளின் பின்னே

போன— தொடர்ந்து போன

சிறு குட்டன்— சிறுப்பிள்ளையான வன்

னுடைய

செங்கமலம்— செந்தாமரைப்பூப் போன்ற

அடியும்— திருவடிகளும்

வெதும்பி— கொதித்து

உன்— உன்னுடைய

கண்கள்— கண்களும்

சிவந்து ஆய்— சிவந்த தாவி

அசைந்திட்டாய்— இளைத்தாய்;

நீ எம் பிரான்— நீ என் நாயனன்றோ

என்று மனம் தவிர்த்து சொல்லுகின்றான்.

வியா. நான்காம்பாட்டு. கடியரித்தாதி. பரிமளபச்சுமன பொழில்லை யுடைத் தாய். அழகியதாயிருந்துள்ள திருமலைமேலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனே. கரும்போரேறே. உறுத்த நிறத்தை யுடைத்தாய், செருக்காலே எதிரேபொருது னுவைத்திலே திரியும் நிகை பம்போலே, திருவாய்ப்பாடியை மூலையடியே நடத்தி, மேனணிப்புத் தோற்றத் திரிகிற வனே. “பட்டியேய்ந்தோர் காரேறு” என்னக்கடவனிறே. நீ யுக்கூழித்தாயி. நீ யுக்கு நாயவான வர்ஷாதவாரணமன குடையும், கண்டனாதி பரிஹாரகமான திருவடிநிலைகளும், கன்றுகளையுமடுத்து மேய்க்கைக்கும் அழகுக்கைக்கு முறுப்பாக ஆதனைக்குவான வேய்ங் குறையும் தருவிக்கச்செய்தே இயற்றைவாய்க்கிக்கொள்ளாதே, கன்றுகள் மேய்க்கையில் வாயா னோலுத்தாலே போனவனே. கடியவெங்காளிடைக் கன்றிப்பின்போன. மிகவும்வெம்மை வையுடைத்தான காட்டிலே கன்றுகள்போனவிடமெங்கும் துடர்ந்துபோன. சிறுக்குட்டச் செங்கமலவடியும் வெதும்பி. சிறுப்பிள்ளையான உன்னுடைய சிவந்தகமலம்போன்ற திருவடி களும் கொதித்து. செங்கமலவடியென்கையாலே— திருவடிகளினுடைய மென்மை குன்றித்தி முதலானவற்றைச் சொல்லுகிறது. இப்படியிருக்கிற திருவடிகள் குடையும் செருப்பின் மீக்கே * கடியவெங்காளிலே திரிந்தாய் வெதும்பச்சொல்லவேண்டாவிதே. உன் கண்கள் சிவந்தாய். கால்கொதித்தாய் கண்கள் சிவக்கை நிக்கிறமிறே. அதுக்குமேலே, கன்றுகளுக்கு மேய்ச்சற்றலைமாய்க்கை, அவற்றின் வயிற்றிலே நிறைவுகுறையு பாய்க்கை, “துஷ்டம் கங் கன் வகுறிதுண்டோ” என்று சுற்றும்பலகாலும் பாய்க்கை, கைகழிப்போனவைய யுண் டோ வென்று மறிக்கைக்குப்பாய்க்கைமுதலாக ஓரொன்றிலே ஊன்றப்பாய்க்கையாலும் திரு க்கண்கள் சிவக்குமிதே. அனைத்திட்டாய் எம்பிரான். இளைத்திட்டாய் என்னுயினே. திரு வடியுள்வெதும்பித் திருக்கண்கள் சிவந்தவையவையோ, ஊருக்குள்ளே திரியும்போது “கரும் போரேறு” என்னும்படி. புஷ்கலமான வடிவைபுடையதாய் செருக்கித்திரியக்கடவநீ னோரே இளைத்துவிட்டாயென்று வெறுத்துச் சொல்லுகின்றான். 8.

மூ.—பற்றாங்குக் முன்பாட்ச்சுன்னியத்தை வாய்வைத்தபோரேறேறெயென் சிற்றாய்சிங்கமே சீதைமணனா சிறக்குட்டச் செங்கண்மாலே சிற்றடைபுஞ் சிறப்பத்திராமுவை காட்டிலின்மேல் வைத்துப்போய்க் கற்றுவரோடு கன்றுகண்மேய்த்துக் கலந்துவந்தாய் போலும். ஓ.

பதவுரை.

பற்று - சத்ருக்களான துர்யோதனாதிகள்
 சிங்கம் - சிங்குப்படியாக
 முன் - பாரதபுத்தத்திலே
 பாஞ்ச சந்தியத்தை - ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை
 உயர் வைத்த - வாயில் வைத்து நின்
 போர் விறை - யுத்தோர்முதமான நிகழ்பம்
 போன்ற கண்ணனே!
 என் - எனக்கு விதேயனுய்
 சிறு ஆயர் சிங்கமே - இடைபார்களுக்கு சிங்
 கக்குட்டி போன்றவனே!
 சிதை மறுனா - வீதாவல்லபனே!
 சிறு குட்டன் - சிறுப்பிள்ளையாய் (இருக்
 கச்செய்தேயும்,)
 செம் கண் - செந்தாமரைப்பூப் போன்ற
 கண்ணையுடையனாய்

மாலே - ஸர்வசேஷி யானவனே!
 சிறு ஆடையும் - உன் பருவத்துக்குத்
 தகுதியான திருப்பரியட்டமும்
 சிறு - உன் கைக்கடங்கின்
 பத்திரமும் இவை - விஜயபாடு பத்திரமு
 மாகிற இவற்றை
 கட்டினீன் மேல் - கட்டில் மேலே
 வைத்து போய் - வைத்து, மறந்துபோய்
 கன்று - கன்றுகள் மேய்க்கிற
 ஆயரோடு - இடைப் பிள்ளைகளோடு
 நீ - நீ
 கன்றுகள் மேய்த்து - கன்றுகளை மேய்த்து
 உடன் கலந்து - அவர்களோடே சேர்ந்து
 வந்தாய் போலும் - வந்தாயோதானே,
 என்று உகக்கிறான்.

ஸ்ரீ. மீர்தாம்பாட்டு. பற்றரித்யாதி. (க) “ ௪௪ பூரணாவிபாணவர ” என்கிற
 படியே உனக்கு பூரணபூதான பாண்டவர்களை நனிகையாலே (உ) “ விஷ்ணுநாடுமலமா
 த்வம் ” என்றுமப்படி உனக்கு சத்ருக்களான துர்யோதனாதிகள் (ங) “ ஸகோஷாநார
 யாசுதாஸாநாராணா ஹ்யுதாரி வ்யுதாரயத் ” என்கிறபடியே இதிலுடைய த்வரியையக்
 கேட்டு நடுக்குப்படியாக பாரத ஸமரத்திலே ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைத் திருப்பவனத்திலேவைத்
 தாதி, யுத்தோர்முதமான நிகழ்பம்போலே செருக்குத்தோற்ற நின்றவனே. என்சிறுநாயர்
 சிங்கமே. எனக்குபல்யனாய் “ தன்னேராயிரம் பிள்ளைகள் ” என்கிற சிறுப்பிள்ளைகளோ
 டே ஸிம்ஹக்கன்றுபோலே மேனணிப்புத்தோற்ற விஜயபாடித் திரிகிறவனே. கீதைமணனா,
 ப்ரதிகுலசாஸனமும் அதுகூல ரக்ஷணமும் கண்டால் (ச) “ ஹக்ஷாநா வரிக்ஷாநாநா ”
 என்கிறபடியே, உகத்தனைக்கும் ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளுக்கு வல்லபனுவவனே. சிறுக்
 குட்டிச் செங்கண்மாலே. சிறுப்பிள்ளையா யிருக்கச்செய்தே புண்டரீகாகுத்தவந்தாலே “ ஸர்
 வஸ்மர்த்பான் ” என்று தோற்றும்படி விருக்கிறவனே. சிறுநாடும்பியாதி. உன் பரு
 வத்துக்குத் தகுதியான திருப்பரியட்டமும் உன் திருக்கைக்கடங்கின் விஜயபாடுபத்திரமு
 மாசிற விவற்றைக் கன்றுமேய்க்கப்போகிற த்வரையாலே கிடக்கைப்பாட்டிலே பொகட்டுப்
 போவாரைப்போலே, கண்வளர்ந்தருளின கட்டினீன்மேலேவைத்து மறந்துபோய். கற்றைய
 ரோடீ கன்றுகள்மேய்த்து. கன்றுகள் மேய்க்கிற இடைப்பிள்ளைகளோடே நீ கன்றுகளை
 மேய்த்து. கலந்துன் வந்தாய்போலும். “ அவர்களிலே ஓருவன் ” என்னலாம்படி அவர்
 களுடனே சேர்ந்து வந்தாயோதானென்று உகக்கிறான்.

(க) “ மம பூரணாவி பாண்டவா ” (உ) “ த்விக்ஷதஸ்நாபோத்தவ்யம் ”
 (ங) “ ஸகோஷாநார்த்தாஷ்டாநாம் ஹந்தாரி வ்யுதாரயத் ” (ச) “ பர்த்தாஸம்
 பரிக்ஷ்வஜே ”

மு.—அஞ்சுடராழி யுன்கையகத்தேந்நு மழகாரீபொய்கைபுக்கு
நஞ்சுமிழ்நாகத்தினோடு பிணங்கவநாணாயிர் வாழ்ந்திருந்தேன்
என்செய்யவென்னை வயிறுமறுக்கினு யேறுமோரச்சமில்லை
கஞ்சன்மனத்துக் குகப்பனவேசெய்தாய் காயம்பூவண்ணம் கொண்டாய். கி

பதவுரை.

அம் சுடர்— அழகிய தேஜஸ்ஸையுடைய
ஆழி— திருவாழியை
உன்— உன்னுடைய
கையகத்து— திருக்கையிலே
வந்தும்— ஏற்கிக் கொண்டிருக்கிற
அழகா— அழகையுடையவனே!
நீ— நீ
பொய்கை— நச்சப் பொய்கையிலே
புக்கு— அவகாவித்து
நஞ்சு உமிழ்— விஷத்தை உமிழா நின்ற
நாகத்தினோடு— காளிய நாகத்தோடு
பிணங்கவும்— போர் செய்தபோதும்
நான்— தாயான நான்
உயிர் வாழ்ந்து இருந்தேன்— பராணை தரி
த்திருந்தேன்;

என்னை— என்னை
என் செய்ப— ஏதக்காக
வயிறு மறுக்கினாய்— வயிறு குழப்பப்பண்
னினாய்?
ஏதும்— சற்றும்
ஒர் அச்சம்— ஒர்பயமும்
இல்லை— உனக்கில்லை;
காயம்பூ— காயாமலர் போன்ற
வண்ணம்— நிறத்தை
கொண்டாய்— உடையவனே!
கஞ்சன்— கம்ஸனுடைய
மனத்துக்கு— மஸஸுக்கு
உகப்பனவே— பரிமான் வற்றையே
செய்தாய்— செய்து போரா நின்றாய்.

வ்யா. ஆரம்பாட்டு. அஞ்சுடரித்யாகி. உன் திருமேனி நிறத்துக்கு பாபாகமான
அழகிய தேஜஸ்ஸையுடைய திருவாழியை, வெறுப்புத்திலே ஆலத்தி வழிக்கவேண்டும்
படியான உன் திருக்கையிலே தரித்துக்கொண்டிருக்கிற அழகையுடையவனே. நீ பொய்கை
புக்கு. * கருதுமிடம் பொருது, கைகிற்கும் பரிசுமுண்டாயிருக்க, இயற்றி யில்லாதாரைப்
போலே நீ உன்னுடைய மார்த்தவத்தைப் பாராமல் நச்சப்பொய்கையிலே போய்ப்புக்கு.
நஞ்சுமிழ் நாகத்தினோடு பிணங்கவும் நானாயிர்வாழ்ந்திருந்தேன். க்ரோதத்தாலே மேன்மேலென
நஞ்சை யுமிழாநின்றுள்ள காளியனுஇற ஸர்ப்பத்தோடே, அது தன்னுடலாலே உன்னைக்
கட்ட, அத்தையுதறிப்பொகட்டு, அதனுச்சியிலேறி அந்நிவாலைப் பிடித்துக்கொண்டு நின்
றுதினைத்து வாயாலே ரத்தம் கக்கும்படியாட, இப்படியாய்க்கொண்டு அந்யோந்யம் பிணங்
கினபோது நான் பராணைக்குடே யிருந்தேனிறே. என்செய்ய வென்னை வயிறு மறுக்கினாய்.
ஏதக்காக என்னை யிப்படி வயிறுமறுக்கப் பண்ணினாய். ஏதுமோரச்சமில்லை. இப்படி ஸா
ஹஸ பர்வர்த்தியெய்தால் “உனக்குத்தான் ஒரு திக்குவரும்” என்றதல், “எனக்குவயி
றெரியும்” என்றதல், “லோகமிதுகண்டால் பொருது” என்றதல், உனக்கு ஏகதேச
மும் ஒரு பயமில்லை. கஞ்சன்மனத்துக் குகப்பனவேசெய்தாய். “உனக்கெதேது மொரு
அபாய் மெப்போதோவருவது” என்று இடம்பார்த்திருக்கும் கம்ஸனுடைய மஸஸுக்கு
பரிமான்வற்றையே செய்தாய், காயம்பூவண்ணங்கொண்டாய். காயம்பூப்போலே யிரு
க்கிற திருநிறத்தை யுடையவனே, வேண்டினபடியாகிறது, இவ்வடிவுக்கு ஒரு வைகல்யம்
வாராமல் பிழைக்கப்பெற்றேனென யென்கை, கி.

மூ.—பன்றியுமானபு மீநுமமாகிய பார் கடல்வண்ணை வன்மேல்.

கன்றினுருவாகி மேய்புத்தேவந்த கள்ளவகரர் தம்மைச்

சென்றுபிடித்துச் சிறுக்கைகளாலே விளங்கியெறிந்தாய் போலும்

என்றுமேன் பிள்ளைக்குத்தீமைகள் செய்வார்களாங்கு மாலர்களே. எ

பதவுரை.

பன்றியும்—வராஹவதாரமும்

ஆமையும்—கர்மாவதாரமும்

மீனமும் ஆகிய—மதஸ்யாவதாரமும் செய்.

தருவினவனுய்.

பார் கடல்—கூர்சஸமுத்ரம் போன்ற

வண்ணை—திருநிறத்தை யுடையவனே!

உன் மேல்—உன்னை நவிவதாக.

கன்றின் உரு ஆகி—கன்றின் வடிவையு.

டையராய்க் கொண்டு.

மேய்—கன்றுகள் மேய்கிற

புலத்து—நிலத்திலே

வந்த—வந்து கலந்து நின்ற

களனம்—கந்தரிமச் செயல்களையுடைய

அசுரர் தம்மை—அஸுரர்களை

சென்று—அவர்கள் சேஷ்டைகளானே

‘அஸுரர்’ என்றறிந்துகென்று

சிறுக்கைகளாலே—சிறிய கைகளாலே

பிடித்து—கன்றாய் நின்று அஸுரனைப்

பிடித்து

விள—ஆஸுரமான விளாவினுடைய

காய்—காயுகிரும்படி

எறிந்தாய் போலும்—எறிந்தாயேதான்!

என் பிள்ளைக்கு—என் பிள்ளை திறத்திலே

தீமைகள்—தீம்புகளை

செய்வார்கள்—செய்யக் கோவினவர்கள்

என்றும்—எப்போதும்

அவ்நனம் ஆவர்கள்—அப்படியே மாண்டு

போகக்கவர்கள்

என்று கைகொடுத்துச் சிறிச் சொல்லுகிறான்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. பன்றியுமானபுமீனமுமாகிய. பூம்புத்தரணம்பண்ணின வராஹமும், மந்தராதாரமான கர்மமும், ப்ரளயபத்தஸகமான மதஸ்யமுமான. இத்தால்-அப்பார்க்க திவ்யஸம்ஸத்தாரத்தையழியமாறி திர்பக்ஜாதிபமாக்கிக்கொண்டு ஜகதரக்ஷணம் பண்ணியருளின நீர்மையைச் சொல்லுகிறது. வராஹவதாரத்தை முற்படச்சொல்லிற்று-ப்ரளயாரணவமக்ஷயான பூமியையெடுத்த வளவன்றிக்கே,ஸம்ஸாராரணவமக்ஷரானசேதாரைஉத்தரிப்பிக் கைக்காக தத்தத்தருபோபாயவகளை உபதேசித்த வேற்றத்தைப்பற்ற. “எனத்தருவாயி டந்தபிரான்-ஞானப்பிரன்” என்றாரிதே. பார்த்துவார். திருமங்கையாழ்வாரும் “எனத்தினு ருவாகி நிலமங்கை யெழில்கொண்டான்” என்றவனந்தரம், “ஞானத்தினொளியருவை” என்றாரிதே. இவந்தாரும் “எயிற்றிடை மண்கொண்டவெந்தை பிரப்பகலோதுவித்து” என்றமேலே அருளிச்செய்கிறாரிதே. பார் கடல்வண்ணை. பார் கடல்போலே வெளுத்திருந்துள்ள திருமேனி நிறத்தையுடையவனே. இத்தால்-“பாரினீர்மை” என்கிறபடியே லத்த்வப்ரகாரான கந்தயுகபுருஷர்களுடைய ருச்யதுணமான திருமேனி நிறத்தையுடைய னும்கொண்டு, அவர்களுக்கு ஆச்சரயனீயனாய் ரக்ஷித்தபடி. சொல்லுகிறது. “பார்க்க கடல் வண்ணை” என்று பாடமாகில-பார்க்குமுந்த கடல்போலேயிருக்கிற திருமேனிநிறத்தையுடையவனே யென்கை. அப்போது, இப்படியிருக்கிற திருவடிவையிதே நீ அழியமாறி, திர்பக்ருபமாக்கிக்கொண்டு ஜகதரக்ஷணம் பண்ணிற்றென்றபடி.

உன்மேலித்யாதி. இப்படி ஜகத்துக்கு ஸர்வப்ரகாரக்ஷணனை உன்மேலெளிவதாக
‘ஐமேயங்கிற் கன்றுகளுக்குள்ளே தத்துவம்மாந வடிவைக்கொண்டு அவைமேய்கிற் நிலத்
திலேவந்து கலந்துகின்ற கந்தரிமான அஸூராதங்களை. சென்றுபிடித்துச் சிறுக்கைகளாலே.
அவர்கள்சேஷமுத லிசேஷங்களாலே அறிந்துசென்று சிறுக்கைகளாலே பிடித்து. விளங்கா
‘பெயர்ந்தாய்போலும். ஆஸூரமாய் உண்ணாவிவதாக நின்றவிளாவினுடைய காயுதிர்க்க, எறி
‘வாசைப்போலே, தூக்கியெடுத்தெறிந்து இரண்டுதலைப்பயும் முடித்துப்பொகட்டாயோதான்
‘என்றவாறே “ எறிந்தேன்கான் ” என்று சொல்லிநிக்கு; ‘என்றும்ப்யாதி. என்னுடைய
‘பிள்ளைக்குத் திமைசெய்வதாகக் கோவினவர்கள் என்றும் அப்படியாய்ப் போவர்களென்று
‘நெஞ்செரிச்சலாலே சொல்லுகிறார். அங்ஙனமாவர்களென்றது. அப்படியேயாவர்களென்
‘றப்படியாய், அவ்வினவும் கன்றும்போலே நசித்துப்போவர்களென்றபடி. எ

உ-கேட்டறியாதன கேட்கின்றேன் கேசவா கோவல்லிந்திராருத்
காட்டிய சோறுங்கறியுந்தயிருங் கலந்துகூறுண்டாய் போலும்
ஊட்டமுதலிலே னுன்றன்னைக்கொண் டொருபோது மெனக்கரிது
வாட்டமிலாய்ப்புகு வாசுதேவாவண்ணையஞ்சுவனின்றகேட்டும். அ

ஆதவரை.

கேசுவா- கேசுவனே!

கேட்டு அறியாதன- இதற்குமுன் உன்
‘சிறுக்கில் கேட்டறியாத வற்றையெல்லாம்
‘கேட்டகின்றேன்- இப்போது கேளானின்
‘மேன்;

கோவல்ல- இடையர்கள்
‘இந்திராரு- இந்த்ரனுக்காக்
‘காட்டிய- அனுப்பின
‘சோதும்- சோற்றையும்
‘கறியும்- அதற்குத்தக்க கறியையும்
‘கறியிருந்த- தயிரையும்
‘கலந்து- சேர்க்கலத்து
‘உடன்- ஒன்றும் சேஷியாதபடி
‘உண்டாய் போலும்- உண்டாயோதான்)
(இப்படி யுண்ணவல்ல உனக்கு,)

ஊட்ட- நாள்தோறும் ஊட்ட
முதல் இலேன் - கைம்முத்துடைபேய்க்கி
‘மேன்;
‘உன்றன்ன கொண்டு உன்னை வைத்துக்
‘கொண்டு
ஒரு போதும் ஒரு வேளையும்
எனக்கு- எனக்கு
அரிது- ஆற்றவரிது
வாட்டம் இலா- எம்போதும் வாயாது
புகழ்- புகழையுடைய
வாசுதேவா- வஸுதேவா! திருமகனே!
‘உன்னை- உன்னைக் குறித்து
இன்று தொடரும் - * கேட்டறியாதன
‘கேட்டஇன்று முதலாக
‘அஞ்சுவன்- பயப்படா நின்றேன்.

‘வியா. ஈட்டம்மாட்டு. கேட்டறியாதனவியாதி. ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுக்குக் காரண
‘பூத்துணைகளாலே “ கேசவன் ” என்றும் திருநாமத்தையுடையவனே, இதுக்குமுன்பு உன்
‘விஷயத்தில் கேட்டறியாதன வெல்லாம் இப்போது கேளாதின்றேன் என்றவாறே, “ அதே
‘ஆதான் ” என்று அவன்கேட்கு; கோவல்லித்யாதி. கோதநராகையாலே வர்ஷார்த்தமாக
‘வத்துலர்த்தோதும் இந்த்ரனுக்குச் சோறிட்டுப் போருமிடையானவர்கள், அந்த இந்த்ரனுக்
‘கிடுவதாக வரக்கூட்டின * தன்னுசகடத்தாற்புகட பெருஞ்சோற்றையும் அதுக்குத்தக்க கறி
‘னையும்தயிரையும் அவனுக்கிடாத்தபடி. சில வுத்திவிசேஷங்களைச் சொல்லி நீ விலக்கி, “ நமக்

கெல்லாப்படியாறும் ரகசுகமாயிருக்கிற விம்மலைக்கெங்கோள் ” என்று அந்நின் முன்னே
 ஈடுகொடுத்து, (1) “மேல்வயகுநொலி ” என்று * ஒரு பூதவடிவைக்கொண்டு வந்திருந்து
 எல்லாவற்றையும் சேர்க்கலத்து ஒன்றொழியாமல் நீயே புஷித்துவிட்டாயென்று. “ பாசு
 நல்லன பண்டுகளால் புகப்பெய்த வதனையெல்லாம் - போயிருந்தன்கொரு பூதவடிவிகொன்
 டென் டக்கின்ற ரகசிய - மாயத்தையெல்லாம்முற்றவாரி வளைத்துண்டிருந்தான் ” என்று
 பலரும் வந்து சொல்லுகின்றார்கள், “ அப்படி செய்தாயோதான் ” என்ன; நிரந்தரனாய்
 கின்றவாறே ஊட்டமுதலிலே ஹன்றனைக்கண்டொருபோது மெனக்கறிது. என்னுள்.
 அதாவது - இப்படியுண்ண வல்லவனுக்கு நாள்தோறு மிப்படியூட்டத்தக்க முத்துடையே
 னல்லேன்; இப்படி யிருக்கிற வுண்ணைக்கொண்டு ஒருபோது - மெனக்காற்ற வரிதென்கையே
 ஹாட்டமிலாப்புத்த வாக்கேவா. ஒருகாலும் வாட்டமின்றிக்சே நித்யமாசக் செலுதுப்படி
 யான புகழையுடைய வஸுதேவர் புத்தனே, இப்படிக்கொத்த வ்யாபாரங்களால் உன்புகழு
 க்கு ஒருவாட்டம் வாராதோழியவே ஹுமென்று கருத்து. உன்னையஞ்சுவளிற்று தோட்டும்,
 இப்படிப்பட்ட அதிமாதவத்தவத்தைச்செய்த வுண்ணைக்குறித்து, இன்னமேது செய்யத்தே
 கெறாய், உன்புகழுக்கு வாட்டம் வரப்புகுகிறதோவென்று, கேட்டபரியாதன தோட்ட வின்று
 ஹுடக்கமாக நானஞ்சாநின்றே னென்னுள்.

மூ.—திண்ணாவெண் சங்குடையாய் திருநாட்டிருவோண மின்றமுநாண்முன்
 பண்ணோர்மொழியாரைக் கலிமுனையட்டிப் பல்லாண்டு கறுவித்தேன்
 கண்ணலஞ்செய்யக் கறியுக்கலத்தநரிசியு மாக்கிவைத்தேன்
 கண்ண நீ நானித்தோட்டேக் கன்றன்பின் போகேல் கோலஞ்செய்திக் கையிருக.

பதவுரை.

திண் ஹர்— பாதிகுல் நிரஸநத்தில் நிலை
 போராமல் நின்று முழங்கும் திண்மைபை

புடைத்தாய்

வெண்— வெண்மைபை யுடைத்தான

சங்கு— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை

உடையாய்— திருக்கையி லுடையவ்வே!

திருநான்— நீ பிறத்த திருநகர்தாமான

திருவோணம்— திருவோண நகர்தாம்

இன்றெழுநான்— இன்றைக்கேழாநான்

ஆகையாலே,

முன்— அதுக்குமுன்னே

பண்— பண்ணுடேகடின

ஏர்— அழகிற

மொழியாரை— மொழியையுடையவர்களை

கூனி— அழைத்து

முனையட்டி— திருமுனை சாத்தி

பல்லாண்டு கறுவித்தேன்— மல்களாசர்ஸன்ம்

பண்ணுவித்தேன்

கண்ணலம்— திருக்கல்பாணம்

செய்ய— திருவோணத் திருநகர்த்திர்த்துக்

ருச் செய்வதாக

கறியும்— கறியமுதுகளுந்

அரிசியும்— அமுதுபடிகளுந்

கலத்ததாக்கி வைத்தேன்— பாத்ரஸ்தமாக்கி

வைத்தேன்

கண்ண— எனக்கு கண்ணயிருந்தவனே

நீ— கன்றுகள்மேய்க்கப்போம், நீ

நானித்தோட்டு— நானிமுதலாக

கன்றின்பின்— கன்றுகளின் பின்னே

போகேல்— போகாதேகொள்

கோவம் செய்து— ஆபரணதிகளால் வந்த

வொப்பணைய யுடையனுய்க்கொண்டு

இங்கே இரு— அகத்தைவிட்டுப் போகாமல்

இங்கேயிரு.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. திண்ணா வெண்சங்குதையாய். “படைபோர் புக்கு முழங்கு ம்பாஞ்சுசன்னியம்” என்கிறபடியே ப்ரஜிகுவநிலநத்தில், நிலைபோரால் நீண்ட முழங்கும் திண்மையை யுடைத்தாய் “பாலன்னவண்ணத்துன் பாஞ்சுசன்னியம்” என்கிற படியே திருமேனி நிறத்துக்கு பரபாகமாய்க்கொண்டு அதுகலர்க்குதுபாவ்யமான வெண்மையையுடைத்தா யிருக்கிற ஸ்ரீபாஞ்சுஜந்வுத்தை யுடையவனே. திருநாள் திருவோணமின்றேழு நாள். நீ பிறந்த திருநகர்தர்மன் திருவோணம் இற்றைக்கேழாநாள். முன்னியாதி. ஆகை யாலே அதுக்குடலாக முன்னே பண்ணோடேகூடின அழகிய மொழியையுடையவர்களை யுடைத்துத் திருமுனைசாத்தி மங்களாசாஸனம் பண்ணுவித்தேன். கண்ணுலமித்யாதி. திருவோணத் திருநகர்தர்மத்துக்குத் திருக்கல்யாணம் செய்வதாக கறியமுதுகளும் அமுதுபடிசுளும் சோத்து பாத்தர்த் தர்மக்கிவைத்தேன். கண்ணு. எனக்குக் கண்ணு யுள்ளவனே. நீ நானாத்தோட்டுக் கன்றிப்பின்போகேல். “ஜாதுகிதமான தர்மம்” என்று கன்றுகள் மேய்க்கப்போம் நீ, நாளை முதலாகக் கன்றுகளின்பின்னே போகாதேகொள். கோலஞ்செய்திங்கேயிரு. அபரணுதிகளால் வந்த வொப்பனையை யுடைபவனுக்கொண்டு அகத்தைவிட்டுப் போகாமல் இங்கேயிருவென்று அதுவர்த்தந பூர்வமாக நியமித்துச் சொல்லுகிறான்.க.

அ. நிகழத்தல், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது.

மூ.—புற்றாவல்து லசோதாலைலாய்ச்சி தன்புத்திரன் கோலிந்தனைக் கற்றின் மேய்த்துவரக் கண்கேடுதவள் கற்பித்தமாற்ற மெல்லாம் செற்றமிலாதவர்வாழ்தரு தேன்புதுவை விட்சேித்தனசோல் கற்றியைபாடவல்லார் கடல்வண்ணன்கழலினை காண்டாகளே. ய.

பதவுரை.

மூ.—புற்றாவல்து லசோதாலைலாய்ச்சி தன்புத்திரன் கோலிந்தனைக் கற்றின் மேய்த்துவரக் கண்கேடுதவள் கற்பித்தமாற்ற மெல்லாம் செற்றமிலாதவர்வாழ்தரு தேன்புதுவை விட்சேித்தனசோல் கற்றியைபாடவல்லார் கடல்வண்ணன்கழலினை காண்டாகளே. ய.

புற்றாவல்து— புற்றாவல்துநிற
ஆசுவ— பாம்பின் படித்தை பொத்த
அல்லால்— நிறாபுத்தையுடையளாய்
அச்சோதை— யசோதை பென்னும் பெய
ரை யுடையளாய்
புல்ல—பின்னை திரத்தில் பேரண்பையுடையளா
யிருக்கிற
ஆய்ச்சி— ஆய்ச்சியானவன்
தன்— தன்னுடைய
புத்திரன்— பின்னையார்
கோலிந்தனை— பக்களை எழுதிக்கையால்
வந்த கோலிந்த நென்னும் திருநாமத்
தையுடையவனை
கன்று— கன்றுகளினுடைய
இளம்— இளவீ
கேட்பாத்து— வாய்றுகிறைய மேய்த்து
கயர— திருநிலை
கண்— கண்ணுதர்க்கண்

உகந்து— மனமகிழ்ந்து
ஆவன்— அவன்
கற்பித்த— அவனைக் கற்பித்து இன்னபடி
யின்னபடி செய்யென்று கற்பித்த
மாற்றம்எல்லாம்—சொலவுகளெல்லாவற்றையும்
செற்றம் இலாதவர்— தாம்செய்யும் செய்கை
களில் அனாதையை பில்லாதவர்கள்
வாழ்தரு— வந்திக்கிற
தென்— அழகிய
புதுவை— ஸ்ரீ விஸ்வபுக்தாராருக்கு நிர்வா
ணகரான
விட்டுத்தன்— பெரியாழ்வா எருளிச்செய்த
சொல் இவை— சொல்லான விவற்றை
கற்று— ஓராசார்யன் பக்கவிலே அப்பள்ளித்து
பாட வல்லார்— (அதினுண்டான் இரணிய
யாலே வாய்ப்படைத்த ப்ரயோஜனம்பெறப்)
பாடவல்லவர்கள்

கடல்— கடல்போன்ற

வண்ணன்— திருநிறத்தைபுடையனான் கர்

ஷண்னுடைய

இளை— ஒன்றுக்கொன்றுப்பான்

கழல்— திருவடிகளை

காண்பார்கள்—கண்டதுபலிக்கப் பெறுவார்கள்.

வ்யா. புற்றரவியாதி. தன்நிலத்திலே மிடியுப வளருகையால்வந்த ஒளியையும் கொழுப்பையுமுடையதான அரவியுடைய பணம்போலேயிருக்கிற நிதம்ப்பரதேசத்தைபுடையளாய், “யசோகை” என்கிற திருநாமத்தைபுடையளாய், புந்ரவிஷயத்தில் ஸ்ரேஷ்ணத்தைபுடையளாயிருக்கிற ஆய்ச்சியானவன். தன்புத்திறன் கோலிந்தனை. தன்புத்தானை கோலிந்தனை. இவனக்குப் புத்ரானைகையாலேயே, கோலிந்தனைத்தான் பெற்றது. கர்ஷணனை பென்றபடி. கற்பினம் மேய்த்துவாக்கண்கேற்று. கன்றுகளினுடைய ஸ்முதிரத்தை ஒன்றொழியாமல் வயிறுவிறையமேய்த்து, அத்தாலே ஸந்துஷ்டனாகக் கொண்டுவரக்கண்டு பரிதையாய். அவன் கற்பித்த மாற்றமெல்லாம். அவன் அவனைக்குறித்து “இன்னபடி இன்னபடி செய்” என்று கற்பித்த சொலவுகளெல்லாவற்றையும். சேற்றித்தியாதி. மங்களாசாஸனபராய் அதுக்கு அதுகூலரைக் கூட்டியும் ப்ரதிகூலரை நீக்கியும் தாம்செய்யும் வ்யாபாரங்களில் அஸூயையிலலாதவர்கள் வர்த்திக்கிற தர்சகியமான ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு தீர்வாறு கரான பெரியாழ்வார் தருளிச்செய்த சொல்லான விவற்றை. கற்று-பாடவல்லார். ஓராசாரியன் பக்கவிலேயப்பயலித்து, இதுவாண்டான் சலயதையாலே பரிதிப்பிரேமதாயக்கொண்டு பாடவல்லார். கடல்வண்ணன் கழலினைகாண்பார்களே. “காலிப்பிள்ளை வருகின்ற கடல்வண்ணன்” என்றுசொன்ன கடல்போன்ற நிறத்தைபுடையனான் கர்ஷண்னுடைய பரம்பர ஸந்தர்சமான திருவடிகளைத் தாம்கண்டாற்போலே கண்டதுபலிக்கப் பெறுவார்களே, ... மி.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

அடிவரவு.—கீழை கன்னி காடு கடி புற்று ரஞ்சுடர் பன்றி
கேட்டுத் திண்ணா புற்றுத் தறை.

ஆ. - திருமொழி, ௨௨ - க்ரு, பாட்டு - ௨௪௧.

மூன்றும்பத்து. நான்குந்திருமொழி - தழைகளும் - ப்ரவேசம்.

அ.—கீழே - “நானைத்தொட்டுக் கன்றின்பின் போகேல் கோலம் செய்திங்கேயிரு” என்னகையாலே, ஏழாநாளெழுந் தருளியிருந்து திருவாணத் திருநகர்த்துமல் கொண்டாடி விட்டபின்பு; பசுக்களையும் கன்றுகளையும் மேய்க்கப்போய் அகையமேய்ந்த பரிதியாலே தன்னை நாநாபாகரமாக அலங்கரித்துக் குழலாதுவது இசைபாடுவதாய்க் கொண்ட தானும் * தன்னோராயிரம் திருத்தோழன்மாருமாகப் பெரியமேனாணிப்போடே எழுந்தருளி வருகிற பாகாரத்தைக் கண்டு, திருவாய்ப்பாடியிலே பெண்கள் பல்கணிவழியே துழைந்து பார்ப்பாரும் கிற்பாரும், அவன் வரும்போதாக எதிரே நின்று உக்கள்வனாயே யிழுவாதே கொள்ளுகோள் என்பாரும், வருகிற வவன்வடிவை என்பெண் அருகேகின்று கண்டாள்பித்தனை,

அதுகண்டு இவ்வுரோன்று புணரானின்ற தென்பாரும், அவன்வருகிற படியைத்.தெருவிலே கண்டு, அவன்பக்கல் ஸ்ரேஹத்தாலே தாங்கள் விக்ரகைகளாய், காணுதாராயு மழைத்துக் காட்டுவாரும், அவன் சேஷடி.தத்திலே யிடுபட்டு தாங்கள் அந்நயார்ஹாரணமை சொல்லு வாரும், அவன் இத்தெருவே வருமாலை “எங்கள் பந்தைப் பறித்துக்கொண்டு போனவன்” என்றுவிர்த்து அவனுடைய பவனவாய் முறுவலைக் காண்போம் என்பாரும், அவன்வர வைக்கண்டு தாம்தாம் ஈடுபட்டமையைத் தாய்மர்க்குச் சொல்லும்படி விக்ரகைகளாவாரு மாய்,இப்படி அவன்பக்கல் காழற்றபரகாரத்தை அவர்களுள்ளருடையவும் பாவவர்த்தியை யுடையராய்க் கொண்டு தாம் அவனைக்குறித்துப்பேசு பரிதாசுகிறார் - இத்திருமொழியில்.

மு. - தழைக்குந் தொங்கலுந் ததும்பியெங்குந் தண்ணுமையெக்க மத்தளிதாழ்ப்பிலீக் குழல்களுங் கீதமுமாகியெங்குந் கோவிர்தன் வருகின்றகட்டங்கண்டு மழைகொளோ வருகின்றதென்று சொல்லி மங்கைமார் சாலகவாசல்பற்றி நுழைவனர் நிற்பனராசியெங்கு முள்ளம்விட்டுண்மறந்தொழிந்தனரே. க.

பதவுரை.

தழைக்குந் தொங்கலும்—தழையென்றும்,
தொங்க லென்றும்பேர் பெற்ற பிலீக்
குடைகள்

எங்கும் ததும்பி— எங்கும் நிறைந்து
தண்ணுமை— மந்தங்கட்களும்
எங்கும்— ஓருதந்திரியையுடைய
மத்தளி— மத்தளியென்றும் வாத்தியங்களும்
தூழ் பிலீ— பிலீதூங்கின திருச்சிறந்தங்க
ளும்

குழல்களும்— இலைக்குழல், வெய்க்குழல்
முதலான முரளிகளும்
நிதழும்— ஜாதிக்குத்தக் பாட்டுக்களும்
எங்கும் ஆற— எங்கு மிசையையாய்க்
கொண்டு

கோவிர்தன்— கண்ணபிரான்
வருகின்ற— * தன்னிரையிரம் பிள்ளை
ளும் தாதுமாக வருகிற

கட்டம்— கட்டத்தை
கண்டு— பார்த்து
மழை கொல் ஓ— “மேகையுழற மேதான்
வருகின்றது— தறைமேலே ஈட்டு வுரு
கிறது”

என்று— என்று
மங்கைமார்— யுவதிகளான பெண்கள்
சொல்லி— களித்துச் சொல்லி
சாலகம் வாசல் } ஜாலகார்த்தங்கையர்
பற்றி } சென்றுவிட்டி.

தழைவனர்—(வ்யாபோஹத்தாலே சென்று
மேல்விழுவதாக) தழைவாரும்
நிற்பனர் ஆக— (ருருஜுபீதி முதலிய
வற்றால்) நிற்பாருமரி

எங்கும்— அவன்பேரான வழியெங்கும்
உள்ளம் விட்டு— நெஞ்சைப் பாக்கவிட்டு
உணர்— உணவை
மறந்தொழிந்தனர்— மறந்து விட்டார்கள்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. தழையின்பாதி. தழையென்றும், தொங்கலென்றும்- பிலீக் குடைவிரேஷங்கள். “தழைதொங்கல் சாபாலம் பிச்சம் குளிரி பிலீக்குருசுமாகும்” என்று தழையென்றும், தொங்கலென்றும், சாபாலமென்றும், பிச்சமென்றும், குளிரியென்றும், பிலீக்குடைக்குப் பேராகச்சொன்னுளிறே திவாகரன். எல்லாம் பிலீக்குடைக்குப்பேராற ளும் அதில் ஆகாரபேதமுண்டாகையாலே, தழையென்றும் தொங்கலென்றும் பரித்துச்சொ ள்வுகிறது. “தழைகளும்” என்றுபலவாகச்சொல்லுகையாலே, “தொங்கலும்” என்றிருவிட் த்திலும் பஹுவசகம்விவகிதம். ததும்பியெங்கும் எங்கும்நிறைந்து. தண்ணுமை, அநாவது

ஒருமங்கனவாய்வியேசுலம். எக்கமாவது- ஏசுத்தீரியாய், மத்தளியென்று பிரித்துச்சொல்லவும். அன்றிக்கே, எக்கமத்தளியென்று - ஒரு பறைவியேசுலமாகவும். தாழ்பிலி. பிலித்துக்கின சிற்றென்னுதல்; பிலிதாழந்த வாய்பென்னுதல். குழல்களும். இங்கு முல், வேய்க்குமுல்முதலான குழல்களும். கீதமும், ஜாத்யுசிதமான பாட்டுக்களும், ஆகியெங்கும். எங்கு மிணவையாய்க்கொண்டு. கோலிந்தன்வருகின்ற கூட்டங்கண்டு. கோரகந்ணத்துக்கு முடி. குடினவன் * தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளும் தானுமாய் வருகிற பிள்ளைக்கண்டு. மழைகொலோ வருகின்ற தென்னுசொல்லி மங்கைமூர், மேக ஸமுதிரமோதான் தறைமேலே நடந்துவருகிறதென்று யுவதிகளானஸ்தீரிகள் கொண்டாட்டத்துடனே சொல்லி. சாலகவாஸுடற்றி. பல்கணித்வாரங்களைக் கட்டி. நுழைவனாநிற்பனாகி. வ்யாமோஹத்தாலேசென்று மேல்விழுவுதாக ஹைமலாயரும், ஜாலகப்ரஜிபத்தத்தாலும் பந்துவர்க்க பிரியாலும் ஸ்தீரீத்வாபிமாநத்தாலும் நிற்பாருமாகி. எங்குமுள்ளம்விட்டு அவன் போனவழியெங்கும் நெஞ்சைப்பூக்கவிட்டு. ஐயன்மறந்தொழிந்தனரே. உணவைமறந்துவிட்டார்கள். உணவைவினைக்கும்போது நெஞ்சுவேணுமிதே; நெஞ்சு அவன்பின்னே போய்விட்டதே; நெஞ்சில்லாதார்க்கு நினைக்கப்போமோ. ஆகையாலே, “மறந்தனர்” என்றுதே, மறந்துவிட்டார்களென்கிறது.

மு.—வல்லிநுண்ணித முன்னவாடைகொண்டு வசைபறத் திருவரைவிரித்ததேத்துப் பல்லிநுண்பற்றுக் வண்டுவாள்சாத்திப் பனைக்கக்கத்திப் புலதழைடுவே முல்லைன்னவமவர் வேங்கைமலரணிந்து பல்லாயர் குழாநடுவே எல்லியம்போதாகப் பிள்ளைவரு மெதிரிநின்றங்கிணவனுழிவெய்மினே உ.

பத்வரை.

வல்லி—கல்பகக் கொடியின்
துண்—துண்ணியதான
இதழ் அன்ன—இதழ் போல் மந்துவாய்
கிறத்திருக்கிற
ஆடை கொண்டு—பரியட்டத்தைக்
கொண்டு
வசை அற—பழுதற்றிருக்கும்படி [நன்றாக]
திரு அரை—திருவரையிலே
விரித்து உடுத்து—விரித்துச் சாத்திக்கொண்டும்

(அதுக்குமேலே,)

பனைக்கக்க—பெரிய கக்கசை
உத்தி—கிணப்பி
பல்லி—பல்லியானது
துண் பற்று—சுவர்களிலே இடைவெளி
பறப் பற்றிக்கிட்டுமாப்போலே
உடைவாள்—திருக்குற்றுவடைவாளை
சாத்தி—சாத்திக்கொண்டும்
பல் தழை நடுவே—பல் பிலிக்குடைகளின்
நடுவே

நல்—அழகியதாய்
நறு—பரிமளம் வீசாகின்றது
முல்லை மலர்—முல்லைப் பூவும்
வேங்கை மலர்—வேங்கைப்பூவுமாகிற இவ
நிறை
அணிந்து—தொடுத்துச் சாத்திக்கொண்டும்
பல்—பலரான
ஆயர்—இடையருடைய
குழா நடுவே—கிரர் நடுவில்
எல்லியம்போது ஆக—அந்தியம் போதாகா
கின்றவளவில்
பின்னை—*நந்தகோபஞ்ஞமான கண்ணன்
வரும்—வருவன்;
அங்கு—அவ்வழியிலே
எதிர் நின்ற—எதிரே நின்றது
இனம் வனை—(உங்கள்கையில் கிடக்கிற) கிர
ளானவர்களை
இழுவேல்மின்—இழுவாதே கொள்ளு
கோள்.
என்று தோழிமார்கள் சொல்லிக்கொள்ளும்
பாசாமாய்ச் செல்லுகிறது.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு, வல்லியித்யாதி. கல்பசுவல்லியி னுடைய நன்னிதாயிய இதுதற்போலே மீர்துவாய் நிறத்திருக்கிற பரியபட்டத்தைக்கொண்டு. வசையுத்திருவரை விரித்துத்து. நன்றாகத்திருவரையிலே விரித்துச்சாத்தி. வசையுறவென்றது. பழுதறவென் றபடி. பரிவட்டம் நன்றாலும் உடுக்கவல்லதொரு ஸாமர்த்த்யமுண்டிதே. அதாவது. பரி வட்டம்சாத்தினால் (க) “*உகரொயபவூழி க கடிக்கடி*” என்கிறபடியே திருவரை. பூத்தாற்போலேயிருக்கை. பல்லியித்யாதி. பணைக்கச்சுந்தி. பல்லிநுண்பற்றுகடவுடாவாள்சா த்தி. திருவரையிற்சாத்தின பரிவட்டத்துக்குமேலே முசிவறவிரித்து ஆழ்த்துச்சாத்தின. பெரிபகச்சுக்கொப்பி- சுவர்களிலே நீரந்த்மராகப்பல்லிபற்றிக்கிடந்தாற்போலே, வைத்துக் கட்டினதாயிராதே, “*ஹஜ்ஜம்*” என்னலாப்படி திருக்கும்புடையானைச்சாத்தி. பலதழை நடுவே. புலபிலிக்குடைகளின்மடுவே. முல்லையித்யாதி. ஜாத்தியுதிதமாக, செவ்விரைநுடைய பரிமலித்யாதி விசுவீதமர்ன முல்லைப்பூவும் சேவங்கைப்பூவுமாகிற விஷ்ணுநாத் தொடுத்திற் சாத்தி. பல்லாயர்குழாநடுவே, “*தன்னேராயிரம் பிள்ளைகள்*” என்கிறபடியே தன்னோடு டொத்த தரத்தாராய், தன்னை வேலித்துக்கொண்டிருக்கிற புலபூபருடைய திவ்யநடுவே, எல்லியம்போதாகப் பிள்ளைவரும். அந்தியுட்போதாக பூநீரந்தகோபர் திருமகனானவன்வரும். எதிர்நின்றங்கிளவளை யீழுவேன்மினே. அவன்வருகிறவழியிலே எதிர்நின்றது உங்கன்கையில் கிடக்கிற திரளானவையை யிழுவாதேகொள்ளுங்கோள். எதிர்நின்றகையென்றும், வலையிழ க்கையென்றும் இரண்டிலையோடே தரணும், இன்னவையிழுவேன்மினென்கையாலே. எதிர் நின்றவர்களில் இன்னவையில் ஒருவளை நோக்கவல்லாரிலை என்னுமிடம் சொல்லுகிறது. உ.

பு.—சுரிதையுத் தேழிலில்லுத் சென்னேகோலுமேலாடையுத், தேழமுன்மார் கொண் டிருக்கையா லொருவன்றன் ரோதுன்றி யாரிநரபின் கீர்க் குறித்தசங்கம் [டோட வுருகையில் வரையுபின்னகண்ணன் மஞ்சளமேனியும் வடிவங்கண்டான் அருதேநின்றருளான் பெண்ணோக்கிக்கண்டாள் துக்கண்டிவ்வுருள் நுண்ணுக்கின்றதோ.

பதவுரை.

சுரிதையும்— உடைவாகையும் [உமாபிகா]
தெறி வில்லும்— சுண்டி வில்லையும்
செண்டு கோலும்— பூஞ்சண்ணைத்தான்
கோலையும்
மேல் ஆடையும்— மேல் சாத்தையும்
தோழன்மார்— (தன்னை இறைப்போதும்
பிரிந்து ஆற்றமாட்டாத) தோழன்
மாரானவர்கள்
கொண்டு— தங்கள் கையிற்கொண்டு
ஓட— (வேண்டினபோது கொடுக்கக்கூக,
ஓடிதூராமல்) பின்னே வேலித்துவர
ஒருவன் தன்— உயிர்த் தோழனான வொரு
வனுடைய

தோழி— தோழி
ஒரு கையால்— ஒரு திருக்கையாலே
நன்றி— ஊன்றிக் கொண்டு.
(மற்றொரு திருக்கையாலே),
ஆ நிரை— பசு நிரையின்
இனம்— கூட்டமானது
பிள்ளை— திரும்புகைக் குறுப்பாக
குறித்த— ஊதின்
சங்கம்— சங்கத்தைப். பிடித்துக்கொண்டு
வருகையில்— பின்னே வருகிறவளவிலே
வாடிய— வாட்டத்தையுடையது
பிள்ளை— நவயௌவனான
கண்ணன்— கண்ணனுடைய

மஞ்சளும்— பட்டுப்படாத மஞ்சளையும்
மேனியும்— திருமேனியின் நிறத்தையும்
வடிவம்— அவயவ ஸமுதாய சோபையையும்
அருகே— அவன் வருகிற வழிக்கருகிலே
நின்றான்— நின்றானான்
என் பெண்— என் பெண்ணானவள்
கண்டான்— (எல்லாரும் பார்த்திருப்போலே)
பார்த்தான்;

(அதுவுமன்றி, அபூர்வதர்சமாய்கையாலே)
கோக்கிக்கண்டான்— மிகுமுகி கண்ணைத்துப்
பார்த்தான்
அது கண்டு— இவள் கண்ணைத்துப்பார்த்த
அவ்வளவைக்கொண்டு
இவள்— இச் சேரியிலுள்ளவர்கள்
ஒன்று புணர்கின்றது - அவதேயமவருள்
கொரு ஸம்பந்தத்தைக் கட்டிப்பிடித்
துக் சொல்லாநின்றார்கள்.
என்று ஒருத்தியின் தாய் சொல்லுகிறாள்.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. சுரிகையுமித்யாதி. பசுமேய்க்கப்போம்போது கிரோதிரஸஸி.
நத்துக்கும் ஸீலைக்குமுதுப்பான வபகாணங்கள் பலவும் கொண்டாப்த்தப்போவது. சுரிகை
என்று ஓராயுதவிசேஷம். கீழே, “ உடைவான்சர்த்தி ” என்றும், இங்கே, “ சுரிகை ”
என்றும் சொல்லுகையாலே கிரோதிரஸஸி நத்துக்குடான ஆபுதங்கள் *சென்று செருக்கெ
ய்யுமவர்களாகையாலே ஆபுதமும் வேணுமிதே. தெறியில்லாவது - சுண்டுமில்லா; இதுவும்
செண்டுகோலும் ஸீலைக்குபகாணம்; இவற்றையும். மேலாடையும். பசுமேய்த்துவருப்போ
து திருவரைக்குத் தருகியாக, முன்புசாத்தின பரியட்டத்துடனே சாத்தனைக்குத் தருகி
யான மேற்சாத்தையும். தோழன்மார்பொண்டோட. ஸமரவயங்கராய்த் தனக்கு ஸ்ரீசுலிந
ளாய்த் தன்னையொருக்கைகாலமும் பிரிந்திருக்கமாட்டாத தோழன்மாராவர்கள் தங்கள்
தங்கள் கைகளிலேகொண்டு அபிசகித்தலையுத்திலே கொடுக்கக்காக ஓரடி தாமராமல் பின்
னேகிரிந்துலேவித்துக்கொண்டவர. ஒருகையாலொருவன்றன்றோகையுற்றார். கீழ்ச்சொன்ன
தோழன்மாராவன்றிக்கே, உயிர்த்தோழரும் பரியபரணுமாய் ஸுதிரபாதுமாயிருப்பாரொரு
வனுடைய தோலை ஒருதிருக்கையாலே ஸ்பர்சித்து. ஆகிரையினமீளக்குறித்தசங்கம். மற்
றொருதிருக்கையாலேபசுநிரையினுடைய திரளானதுமீளும்படியாககூடினசங்கத்தைப்பிடித்
துக்கொண்டு. சங்கம்சூரிக்கும்போது, ஆகிரையினமானது மேய்கைக்குறுப்பாகக் குறிக்
கும்மதும், மீள்கைக்குறுப்பாகக் குறிக்மதும், பக்கத்துவிலங்காமக் குறுப்பாகக்குறிக்கு
மதமாய் பஹுமுகமாயிதே பிரிப்பது. இவையெல்லாம், ஊதுகிற தவறியிசேஷத்தாலே
வாஸநபண்ணின பசுக்களறியுமிதே; இப்போது வாயங்காலமாகையாலே, மீள்குறித்தசங்
கம் என்கிறது. இந்தத்தவறியதான் * பூங்கொள் திருமுகத்து மடுத்ததுயி சங்கொலிபோலே
திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களுக்கும் தன்வரவையுணர்ந்தனைக் குடலாயிதேயிருப்பது.
வருகையிலவாயுள்ள கண்ணன். இப்படியவருகிறவளின், பசுக்களின்பின்னே திரிந்த
ஆயாஸம்பொருத ஸௌகுமாரயத்தாலும், பசுல்லெல்லம் பெண்களைப்பிரிந்து போகையாறு
ண்டான் தளர்த்தியாலும்வந்த வாட்டத்தையுடையனும் நவயெனவரையிருந்துள்ள கர்ஷண
னுடைய. மஞ்சளும் மேனியுமித்யாதி. *பற்றுமஞ்சள் பூசும்படி ஸுலபனாகையாலே அவர்
கள் பூசு, பட்டுப்படாத மஞ்சளும், அதுக்குப்பாபாகமான திருமேனியின் நிறமும், திவ்யமான
அவயவ ஸமுதாயசோபையும், அவன் வருகிறவழிக்கருகே நின்றவளான என்பென், எல்
லாரும்காண்கிறவோபாதி கண்டான். நோக்கிக்கண்டான். கிரோதாபுட்போகிறவன் அபூர்வ
தர்சத்தாலே புரிந்து கண்ணைத்துப்பார்த்தான். அதுகண்டிலுள்ளோன்று புணர்க்கின்றதே. இவ
ள் கண்ணைத்துப்பார்த்த அவ்வளவைக்கொண்டு, அவன்பக்கிலே பரவணையாய் பார்த்தா
ளாகக்கொண்டு, இவ்வூரானது ஒன்றைத்தொடுத்து நடத்தாநின்றது. ஒன்றுபுணர்க்கையா

வது இவளுக்கும்வனுக்கும் ஒருஸம்பந்தமின்றிக்கே பிருக்கச்செய்தே உண்டானற்போலே ஒன்றைப்பிடித்துச் சொல்லுகை. கூ.

மூ.—குன்றெடுத்தாநிரைகாத்திரான் கோவலனாய்க் குழுவாழியுதிக்க
கன்றுகண்மேய்த்துத் தன்ஞெழுதோடு கலந்துடன்வருவானைத் தெருவிர்கண்டு
என்றமிலனை யொப்பாரை நங்காய் கண்டறியேனெழு வந்துகாணாய்
ஒன்றுநில்லா வனாகமுன்று துகிலேந்திளமுலையு மென்வச மல்லவே. ச.

பதவுரை.

கோவலன் ஆய்—கோபுரலுத்திப்பிறந்தவனுய்
ஞன்று— கோவர்த்தந் பரவதுத்தை
எடுத்தா— குடையாக எடுத்து
ஆ நிரை— பசுக்களின் நிரை
காத்த—(கும்பைவந்தேமுநர்ள்பெய்தபோது)
பிரான்— உபகாசகன் [ரக்ஷித்த
குழன்— வேய்க்குழலை
கூடி கூடி— டஞ்சாது முதிக்கொண்டு
கன்றுகள் மேய்த்து— கன்றுகளை மேய்த்து
கண் தோழரோடு— கூடப்போனதன் தோழ
ர்களோடே.
கலந்து— கலந்து
உடன் வருவானை— கூடவருகிறவனை
தெருவில் கண்டு—தெருவிலேபார்த்து
நங்காய்—ஸ்திரீ தவழூர்த்தியைப்பயுடையவளை !

என்று— எந்நாளும்
இவனை ஒப்பாரை—இவன்போல்வாரை
கண்டறியேன்— பார்த்தறியேன்
ஏயு— தோழி!
வந்து காணாய்— வந்துபார்;
(அவனைக் கண்டபின்பு)
துநில்— வஸ்தாழம்
கழன்று— அனரையில் தங்காதபடி கழன்று
வனை— கைவளைகளும்
ஒன்றுமில்லா—ஒன்றுமில்லாதவனில்லை;
எந்து— எந்தப்படுபதாய்
இள— இளைப்புகள்
முலையு— முலைகளும்
என் வசம் அல்ல— என்னுடைய வசத்தில்
நிற்கிறன வில்லை.

வியா. நான்காம்பாட்டு. குன்றெடுத்தாநிரைகாத்திரான். இந்தரன் பசிக்கோபத்
தாலே கல்வரஷத்தை வர்ஷிப்பிக்கூப்புகவாரே “கல்லெடுத்திடுக்கன்மாரிகாததாய்” என்கி
றபடியே- முன்பு “ரக்ஷகம்” என்று சொன்ன மலைதன்னையே வர்ஷவாரணமான குடையா
கலெடுத்த, ரக்ஷயவர்க்கமான பசுநிரையின்மேல் ஒருதுளியிழாதபடி ரக்ஷித்தவபகாரகன்.
கோவலனாய். கீழ்ச்சொன்னதுக்கும் மேல்சொல்லுவிருத்திற்கும் வேறது இக்குடிப்பிழப்பிடுமே.
ஆய்என்கையாலே- இடைத்தன்னத்தில் புரையிலல்லாமெசொல்லுகிறது. ஆகையாலிதே “ரக்ஷ
யவர்க்கமான் பசுக்கள் நலங்கவொண்ணது” என்றுமுநர்ள் ஒருபடிப்பட்ட மலையைச்சுமந்து
கொண்டுநின்று ரக்ஷித்தது. இப்படிமலையைச்சுமந்துநின்றவிடத்தில் ஓர்யாஸம் தோற்றிற்
றில்லையிதே- ரக்ஷயவர்க்கத்தில் ஒருவர் தந்தாமுடையரக்ஷணத்துக்குஒருபதர்மப்பண்ணினரில்
லாமையாலே. குழுவாழியுதி-இதவும் ஜாத்யுகித் வர்த்தியிதே. வீப்பையாலே - பலனானும்
வதனும் என்னுமிடம் சொல்லுகிறது. அதாவது - கன்றுகள் மேய்க்கைக்கும் கைகழியப்
போகாதபடி மறிக்கைக்கும் ஊண்நோக்கி மீனாகைக்கு முடலாகப் பலகாலு முதுமிதே. கன்
றுகறித்தாதி. கன்றுகள் வயிறுநிறையும்படி மேய்த்து, கூடப்போன் தன்னுடைய தோழ
ன்மாரோடே “அவர்களிலொருவன்” என்னலாம்படி கலந்து கூடவருகிறவனைத் தெருவி
லேகண்டு. என்றமித்யாதி. ஒருகாலத்திலும் இவனையொப்பாரைக் கண்டறியேன் நங்காய்.

எடி! வந்துகாண்பென்று - தனக்குத் தோழியானவனையும் காணவழக்கிறான். நங்காபென் கையாலே - நினைத்தகாரியம் தனக்குத் தலைக்கட்டித் தரல்லல் குணமுற்றதியுடையவ னென்னு மிடந் தோற்றச் சொல்லுகிறான். ஏடிபென்றது - தோழியென்றபடி: “எல்லேயுமேடியும் தோழியும் முன்னிலைப்பேர்” என்னக்கடவகிறே; ஒன்றித்தயாதி. அவனைக்கண்ட வந் தாம் தனக்குப் பிரந்த விகர்த்தியைச் சொல்லுகிறான். துக்கில் - கழன்று - வளை - ஒன்றிலில்லா, பரியபட்டமு மணாயிற் றெங்காதபடி. கழன்று, கையில்லவனாகளும் வலியுதித்ததிலும் ஒன்றும் நிற்கென்கில்லை. ஏந்திள்முலை யு மென்வசமல்லலை. ஏந்துதலையும் இளமையை யு முடைத் தான முலையும் என்னுடைய வசத்தில் நிற்கென்கில்லை. “கொங்கைகளிந்து குமைத்துக் குதருவித்து ஆவியையாருவஞ்செய்யும்” என்கிறபடியே தன்விசம்மக்க் கெளரீந்து நலியா நின்றது.

மூ.—கற்றிநின்றாய் தழைக்கிடைச் சுருள்பங்கிதேத்திரத்தாலணிந்து
புற்றிநின்றாய் கடைத்தலையே பாடவுமாடக் கண்டேனென்றிப்பின்
மற்றொருவர்க்கென்கேள் பேசலொட்டென் மாலிநஞ்சோலை யெம்மாற்குல்லால்
கொற்றவனுக்கிவளரி மென்றெண்ணிக்கொடுபின்கள் கொடாக்கிதோழிப்பமே.

பதவுரை:

ஆயர்— தோழர்ான இடைபர்கள்
கற்றி நின்றும்—குழி நின்றகொண்டு
தழைகள்— பிலிக்குடைக்கை
இட— திருமேனிக்குப்பாங்காகப்பிடித்துவர்
சுருள்— சுருண்ட
பங்கை— திருக்குழல்களை
நேத்திரத்தால்— பிலிக்கண்களாலே
அணிந்து— அவங்கரித்து
ஆயர்— இடைபர்களுடைய
கடைத்தலை— தலைக்கடையிலே
பற்றி நின்றும்— நெஞ்சு பொருந்தி நின்றது
பாடவும் ஆடவும் கண்டேன்—பாடவும் ஆட
வும் பார்த்தேன்;
அணிப்பின்— இப்படிப்பட்ட இவனுக்
கொழிய
மற்று ஒருவர்க்கு—வேறொருவர்க்கென்று
என்னை— என்னை
பேசலொட்டேன்—சொல்லவொட்டேன்;

(என்ன; நீ எவனுக்கொழியென்று சொ
ல்லுகிறபென்ன;)
மாலிருஞ்சோலை—திருமலிருஞ்சோலையிலே
என்—என்னைத்தனக்குடிர்த்தாங்கிக்கொண்ட
மாயற்கு அல்லால்—ஆச்சரியசக்தியுத்தன
எம்பெருமனுக்கொழிய
(என்ன; ஆகில் என்செய்யச் சொல்லுகிற
யென்னை;)
கொற்றவனுக்கு—ஆயிஷ்ணுவான அலனுக்கு
இவள் ஆம்— இவள்தருந்தவன்
என்று என்னி—என்று நினைத்து
கொடுமின்கள்— கொடுக்கோள்;
கொடாகில்— அப்படி. கொடாக்களாகில்
¶ கோழிப்பமே— உங்கள் குழப்பம்முடி
வோடே தலைக்கட்டிமத்தனை
யென்று கருத்து.
¶ கோழிப்பம்— மனக்கலக்கம்.

வயா. கீர்தாம்பாட்டு. கற்றிநின்றாய் தழைக்கிடைச் சுருள்பங்கிதேத்திரத்தாலணிந்து
அத்பந்த ஸ்ரேணிகளாய்ச் சூழ்ந்துகொண்டு நின்று வரத்தாபபரி ஹாரமான் குடைகளைத்தன்
திருமேனிக்கு அதருணமாகப்பிடிக்க. சுருள்பங்கி நேத்திரத்தாலணிந்து, சுருண்ட திருக்கு
ழலை பெடுத்துக்கட்டி, சூழப்பிலிக்கண்களாலே யலக்கரித்து, பற்றிநின்றாய் கடைத்தலையே
பாடவு மாடக்கண்டேன். ஆயர்தலைக்கடையிலே நெஞ்சுபொருந்திநின்றது பாடவும், ஆடவும்

கண்டேன். அன்றிக்கே, பற்றிநின்றென்றது - தலைக்கடையைப்பற்றிநின் நென்னவழமும் ஆபத்தலைக்கடையென்றது - நம்முடைய தலைக்கடை என்றபடி. அன்றிப்பின் மற்றொருவர்க்கென்றேப் பேசலொட்டேன். இப்படிப்பட்டவனுக்கொழிய வேறொருவர்க்கென்று என்னைச் சொல்லவொட்டேன். நீங்கள் நினைத்திருக்கிறது செய்யலவதிலலை; நீங்கள் வாய்விடில் காண்முடிவன். “மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படியல் வாழவில்லேன்” என்னுமபோலே சொல்லுகிறான். இப்படி இவன் சொன்னவாறே, இவன் தன்னினைவை இவன் வாயாலே கேட்கக்கூக “எவனுக்கொழிய என்று நீசொல்லுகிறது” என்ன; மாலிருஞ்சோலைமேல் மாயற்கல்லல்ல என்கிறான். “கர்ஷணனுக்கு” என்னுதே இப்படி சொல்லிற்று. இவனுக்கு ஓரடியுடைமை சொல்லுகக்கூக. அடியுடைமை சொல்லும்போது ஒருநீகோதர் ஸம்பந்தம் சொல்லவேணுமிறே. மாலிருஞ்சோலைபோலே என்னையும்தனக்கு அஸாதாரண வர்த்திக்கொண்ட ஆச்சரிய சக்தியுத்தனுக் கொழியவென்றபடி. திருவாய்ப்பாடியி லுங்காட்டில் திருமாலிருஞ்சோலை அவனுக்கு அஸாதாரண தேசம்போலேகாணும். அவதாரகால மித்தனையுமிறேயங்கு; நித்யஸங்கிதி யிங்கேயமிறே. கொற்றவனுக்கு. கொற்றம் - வெற்றி. நீங்கள் கொடுத்தனிகோளாகிலும் தனக்கு என்றது விடாதவனுக்கென்கை. * அண்ணந்திருக்கவேபாங்கவனைக்கைப்பிடித்தவனிறே. இவளாம் என்றெண்ணிக்கொடுமின்கள். *தனிவழி போயினே னென்னும்சொல் வாரதபடி (க) “த-லுரிவவயொவூதீர்த” என்கிறபடியே- “அவனுக்குஇவன்அதுருபை” என்று நினைத்து(உ); உவமபடிவாய் தவவூ தீவ்வென(ஆ) என்கிறபடியே கொடுக்கோள். கொடியாகில் கோழும்படு. அப்படி கொடகோளாகில் நீங்கள் குழம்பினிகோளா மித்தனை; நான் போகத்தவிரேன். சிந்தயந்திபோலே யிருப்பாரொருத்திபோலேகாணுமியன். ஆனபின்பு, உங்கள்குழம்பம் நிஷ்பரயோஜனம்; முடிவோடே தலைக்கட்டு மென்கிறான். கோழும்பம் - குழம்பம். டு.

உ. - சிந்தாமலங்கத்தன் திருநெற்றிமேற்றிருத்திய கோறம்புந் திருக்குழலும்
அந்தரமுழவத் தண்டழைத் காவன்கீழ் வருமாயசோடேன் வனிகோல்வீச
அந்தமொன்றில்லாத வாயப்பிள்ளையறிந்தறித் திவ்விதிபோதுமாகில்
புதுகொண்டானென்று வனையுழவைத்துப் பவளவாயமுறவவவ வுங் காண்போந்தோழி.

பதவுரை.

தன் - தன்னுடைய
திரு நெற்றி மேல் - திருநெற்றியிலே சாந்தி
சிந்துரம் - லிந்தூர ருண்ணமானது [என]
இலங்க - விளங்கவும்
திருத்திய - அதுக்குமேலே திருத்தச்சாந்
கோறம்பும் - திருக்குறும்பும் [இன]
திரு குழலும் - அதுக்குப்பாபாகமான திரு
இலங்க - விளங்கவும் [க்குழற் கற்றையும்
அந்தரம் - ஆகாசமடங்கலும்
முழவம் - வாத்யகோஷங்களாலே முழங்க
தன் - குளிர்த்த [வும்]

தழை - பீலிக்குடையாகிற
காவின் கீழ் - சோலைவின் கீழே
வரும் - தன்னுடனே வருகிற
ஆபரோடேன் - இடைப்பிள்ளைகளோடேகூட
வனிகோல் - வளைந்த தடிகளை
விச - (ஒருவர்க்கொருவர் வெற்றிகூறி)
எறிந்து கொண்வொ
ஒன்று - (ஒப்பனை முதலியவற்றில்) ஒவ்
வொன்றே
அந்தம் இல்லாத - எல்லாகாணவொண்ணாத
ஆயப்பிள்ளை - இடைப்பிள்ளையானவன்

(க) “துவயசிலவியோ வர்த்தாம்” (உ) “வஹதாம்சரி தவ பாதீசங்கைசாரம்”
இது சாத்திரி; கோதரசப்தம் பர்வதத்தையும் வசிக்ரும்.

அறிந்தறிந்து- தன்னைப்பொழிய எனக்குச்
செல்லாமையையும், என்னை பொழியத்
தனக்குச் செல்லும் படியையும் மறிந்து
வைத்தும்

இவ்விதி- இத்தெருவில்
போதும் ஆகில்- வருவானானால்
பந்து- “எங்கள்பந்தை
கொண்டான்- (நாங்கள் வினையாடும்போது)
பறித்துக்கொண்டு போனான்”

என்று- என்று முறையிட்டு
வளைத்துவைத்து-புறம்போகாதபடி தடுத்த
பவளம்- பவளம்போன்ற இவ்வுத்து
வாய்- திருவதர்த்தையும்
முறுவலும்- புன் சிரிப்பையும்
தோழி- தோழி?
காண்போம்- நாம் கண்டதுபலிக்கக்கூடவோம்
என்று தோழிகள் ஒருவர் கொருவர்
பேசுகிறதாய்ச் செல்லுகிறது.

வியா. ஆறும்பாட்டு. சிந்துமில்லக்கத்தன் திருநெற்றிமேல். “நான்மன்னு வெண்
டங்கன்கொல் ஈயந்தார்க்கு நச்சில்கொல்” என்னும்படியான அழகையுடைய தன் திரு
நெற்றிக்குமேலே, அதுக்கு பரபரக்காம்படி சாத்தின விந்தாரகூர்னமானதுவிளங்க. திரு
த்திய கோறும்பும் திருக்குழலும். அதுக்குமேலே திருந்தச்சாத்தின திருக்குறும்பும், அது
க்கு பரபரக்காம திருக்குழற் கற்றையும் விளங்க. கீழ். “இலங்க” என்றது. இங்கும்
வரக்கடவது. அந்தீரமுழலும். ஆகாசமெல்லாம் வாற்ப கோஷங்களாலே முழங்கு முழங்கி
மென்று - மத்தளமாய், அதினுடைய முழக்கம் அப்பா ஹார்ப்புமாய்ச் கிடக்கிறது. தண்ட
ழைக்காவல்கீழ். குளிர்ந்த பிலிக்குடையாகிற சோலைக்கீழே. வருமாயரோடென். தன்னு
டனே வருகிற திருத்தோழன்மாரான ஆயிரோடேகூட, வளைகோல்வீசு. ஒருவர்க்கொரு
வர் வெற்றிகாட்டி வளைத்து பெறிந்துகொண்டு. அந்தமொன்றில்லாத வாய்ப்பிள்ளை. ஒப்பனை
பழகும் வருகிற அலங்காரமும் லீலாவயாபாரமும் ஒரொன்றே எத்தனையேது மனவுடையரா
லும் எல்லகாண வொண்ணாத இடைப்பிள்ளை. அறிந்தறிந்தில்லீதி போதுமாகில். தன்னை
பொழிய வெளக்குச் செல்லாமையும் என்னைப்பொழியத் தனக்குச் செல்லும்படியான தீம்பு
கையுமறிந்தால் இத்தெருவில் வரக்கடவது; இவற்றையறிந்து வைத்தும் இத்தெருவே வந்
தானாகில். பந்துகொண்டானென்று விளைத்துவைத்து. “கிரகிலே நாம் அவனை வளைக்கும்படி
யென்?” என்று நீ நினைக்கவேண்டா, “நாங்கள் வினையாடுமேபோது எங்கள் பந்தைப் பறி
த்துக் கொண்டுபோனான்” என்றுசொல்லிப் போகாதபடி தடுத்துவைத்து. பவளவாய்
முறுவலும் காண்போம்தோழி. நாம் இப்படி செய்தவாரே, அவன் காலவாக்கிப் போகாமே
நின்று மந்தல்பிதம் பண்ணுமே, அப்போது அவனுடைய பவளம்போலே யிருக்கிற திருவ
தாத்துக்கு பரபரக்காம முறுவலையும், தோழி! நாம் கண்டதுபலிக்கக் கூடவோம் என்று
மனோதிக்கிறது.

பு. - சாலப்பன்னிரைப்பின்னே தழைக்காவல்கீழ் தன் திருமேனி நின்னெருளிதகழ
நீலன்னறுங்குஞ்சி நேத்திரத்தாலணிந்து பல்லாயர்துறாநடுவே
கோலச்செந்தாமரைக்கண் மிரிக்குமுறுதி யிசைபாடிக்குனித்தாயரோ
டாலித்துவருகின்ற வாய்ப்பிள்ளை யழகுண்டென்க ளயாக்கின்றதே. எ.

பதவுரை.

சீ சால் பல் - பற்பலவான

நின்ன பின்னே - பக்திதூரின் பின்னே

தழை - பிலிக்குடையாகிற

சீ சால் - மிகவும்.

காவின் கிழ- சோலையின் கிழே
தன்- தன்னுடைய
திருமேனி- திருமேனியானது
கின்று- † கின்று
ஒளி திகழ- ஒளி விளங்க
நீலம்- நீலநிறத்தை யுடைத்தாய்
நல்- சுருட்சியாலும் நீட்சியாலு முண்டான
நன்மையையுடைத்தாய்
நறு- பரிமாணம் கமழாநின்றன
குஞ்சி- திருக்குழற் கற்றையை
நேத்திரத்தால்- பிவிக்கண்களாலே
அணிந்து- அலங்கரித்து
பல்- பல
ஆயர் குமர நடுவே- இடையர்களின் கட-
டத்தின் நடுவே
கோலம்- அழகியதாய்
செம்- சிவந்திருந்துள்ள

தாமரை- தாமரைபோலே யிருக்கிற
கண்- திருக்கண்களானவை
மிளிர்- ஸ்பிரிக்கும்படி
குழல்- வேய்க்குழலை
வகி- வகிக்கொண்டும்
இசை- அதற்குரிய இசைகளை
பாடி- பாடிக்கொண்டும்
குனித்து- ஆடிக்கொண்டும்
ஆபரோடு- இடைப்பிள்ளைகளோடு
ஆலித்து வருகின்ற- ஸம்பாமித்து வருகிற
ஆயப்பிள்ளை- இடைப்பிள்ளையின்
அழகு கண்டு- வடிவழகைக்கண்டு
என் மகள்- என் பெண் பிள்ளையானவள்
அபரக்கின்றது- துவளாநின்றான்
என்று ஒருத்தியின் தாய் சொல்லும்.
பாகுமாய்ச் செல்லுகிறது.

† 'கின்று' என்கிறவித - வார்த்தைப்பாடு.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. சாலப்பன்னிரைப் பின்னே. மிகவும் பலவான பசுநிரைகளின் பின்னே. ஒரொரு திறமாக வெண்ணிலும் பரிகணிக்க வெண்ணைப்படியாய்ந்து கோலம், தந்திர நிருக்கும்படி. இப்படியிருக்கிற பசுநிரையை முன் நடக்கவிட்டு பிற்குழையிலே யாய்ந்து இவற்றை வருகது. தலைக்காலின்கீழ். பிவிக்குடைச் சோலைக்கீழே. தந்திரு. மேனி நின்றொளிதிகழ. பக்கங்கள் வயிறுநிறைய மேய்ந்து விளப் பெறுகையாலும், “பெண் களோடே கலக்கக் கிடான காலம்வந்தது” என்னுமத்தாலு முண்டான வுடப்பாலே தன் னுடைய திருமேனியானது நின்றொளியினங்க. நீலநன்னறுக்குஞ்சி நேத்திரத்தாலணிந்து. நீலமான நிறத்தை யுடைத்தாய் சுருட்சியாலும் நீட்சியாலு முண்டான நன்மையை யுடைத் தாய் பரிமாணமாய் இருந்துள்ள திருக்குழலைப் பிவிக்கண்களாலே அலங்கரித்து.

பல்லாயர் குமரநடுவே. அநேகமான ஆயர் நிரைக்கு நடுவே. கோலச்செந்தாமரைக் கண்மிளிர். தர்சநியமாய்ச் சிவந்த தாமரைபோலே. யிருக்கிற திருக்கண்களானவை. மிளிர். இத்தால் - திருத்தோழன்மாருடைய திரை இடம்வலல் கொண்டு பார்த்து மகிழ்ந்துகொ ண்டி வரும்படி சொல்லுகிறது. குழலாயிசைபாடிக்குனிந்து. “ஆமருவினநிரைமேய்க்க நீபோக்கு ஒருபகலாயிரமுழி” என்னுமபடி. பகலெல்லாம் தன்னைப்பிரிந்து நோயுபட்டுக் கிடந்த பெண்கள் தான்வருகிறமையறிந்து கொந்தளிக்கும்படியாகவும், அவர்களைப் பிரிசை யாலே தனக்குண்டான ஆர்த்தியெல்லாம் தோன்றும்படியாகவும், ப்ரணயரோஷம் கொண் டாடி யிருப்பாரென்கில். மறம் திருப்படியாகவும் தக்கபாசரங்களை வைத்துத் திருக்குழலை யூதி, அதுக்கு அதுருபமான இசைகளையும்பாடி, “கத்தன்கோவலன்” என்கிறபடியே வருகிறபோதை நடையழகிலே வல்லாராடி ஒற்போலேயாடி.

ஆயரோடாலித்துவருகின்ற வாயப்பிள்ளை. இப்படியே கிழ்ச்சொன்ன தோழன்மாரின் வாயரோடேகூட மேனணிப்புத்தோன்ற கவித்துவருகிற இடைப்பிள்ளையுடைய, அழகு

கண்ணென் மகளாய்க்கின்றதே. அவனுடைய வடிவழகைக்கண்டமாத்ரங்கொண்டோனும் என்னுடைய பெண்பிள்ளையானவன் தன்னுடைய ருடிப்பிறப்பையும் ஸ்திரீத்வாபிமாநத்தையும் என்னுடைய நியந்தர்த்தத்தையும் நிரூபிக்கக் கமையல்லாதபடி அறிவழிகிறது. ... எ.

பு.—சீர்தூர்ப்பொடிக்கொண்டு சென்னியப்பித் திருநாம மிட்டங்கோ ிலைந்தன்னால் அந்தரயின்றித் தன்னெற்பங்கியையழகிய நேத்திரத்தாலணிந்து இத்திரன்போல் வகுமையப்பிள்ளை யெதிர்நின்றங்கினவனா யிழைவலென்னன் னத்தியினின்றுகண்ணம் நங்கைதன்னுகிலோடு சரிவனாகழல்கின்றதே. அ.

பதவுரை.

சென்னி— “ திருமுடியிலே

சீர்தூரம் பொடி கொண்டு— வீர்தூர ரூர்
ணத்தைக் கொண்டு

அப்பி— சாத்தியம்

அங்கு— திருநெற்றியில்

ஓர் இலை † தன்னால்— ஒரிலையாலே

திருநாமம் இட்டு— ஊர்த்தவபுண்டாம் சா
த்தியம்

தன்— தன்னுடைய

நெறி— நெறித்திரா நின்றுள்ள

பங்கியை— திருக்குழலை

அழகிய— அழகியதான

நேத்திரத்தால்— பிலிக்கண்களாலே

அணிந்து— அலங்கரித்துக் கொண்டும்

இத்திரன் போல்— தேவேந்திரனைப்போல்

வரும்— வருகிற

ஆப்பிள்ளை— இடைப்பிள்ளைக்கு

எதிர் அங்கு— எதிரான அவ்விடத்தில்

ய்யா. எட்டாம்பாட்டு. சீர்தூர்ப்பொடிக்கொண்டு சென்னியப்பி. சாதிவிக்கப்பொடி கொண்டு திருமுடியிலேசாக்தி. கீழ், “ சீர்தூரயிலங்கத்தன் திருநெற்றியோல் ” என்று வீர்தூரரூர்ணத்தைத் திருநெற்றியிலே விளங்கும்படி துவகமாகச்சாத்தினபடி சொல்லிற்று; இங்கே, “ சென்னியப்பி ” என்னகயாலே திருமுடியிலே திருக்குழல்மேலே அங்கங்கொண்டு பரக்கச்செரியச்சாத்தினபடி சொல்லுகிறது. திருநாமமிட்டங்கோரியைத்தன்னால். கேசரித்தாய்நீண்டு ஒட்டினையிடத்திலே பற்றும்படி இளையதாய் நிறத்திருப்பதொரு இலையாலே திருநெற்றியிலே திருநாமமாக இட்டு. ஊர்த்தவபுண்டாக்காரமாக அமுத்திவைக்காமாய்த் தன் ஆங்கென்று திருநாமத்துக்கு அதுருபந்தலமான திருநெற்றியைச் சொல்லுகிறது. “ இலையம் ” என்றெறிவிடத்தில், அம்சாரியை. அதாவா, சாதிவிக்கப்பொடியை ஆய்வாய்ஜலத்தாலே நனைத்துத் திருநெற்றியிலே திருநாமமாகச்சாத்தியென்னவடிமாம். அப்போதைக்கு, “ ஒரிலையம் ” என்று பாடாமாய், இல்லென்று— உள்ளாய், அய்மென்று— ஜலமாய், ஒரிலையமென்று— ஒரிலையத்தன்னால் ” என்று பாடாந்நகரம்.

நின்று— நின்றுகொண்டிருந்து

இனம் வளை— திரளான வளைகளை

இழுவேல்— இழுவாதேகொள் ”

என்ன— என்று என் பெண்ணைக் குறித்து

நான் சொல்லச்செய்தேயும்

சர்க்கிலில்— அவன் வருகிற வழியான சர்க்கிலிலே

நின்று கண்ணம்— நின்று கிடர்!

நங்கைதன்— * நான்மடமச்சம் முதலையவற்

ரூல் குறாவற்றவளான இவளுடைய

துகிலொடு— பரியட்டத்தோடு

சரிவனா— சரி யென்னும் வனையும்.

கழல்கின்றது— கழலாநின்றது

என்று ஒருத்தியின் தாய் தந்தோழி

மார்களுடன் சொல்லித் தளருகி

— ருளாய்ச் சொல்லுகிறது.

† “ இலையத்தன்னால் ” என்றவிடத்தில்

‘ அம் ’ சாரியை.

முது திருப்பவளத்துக்குட்பட்டதொரு ஜலமென்றபடி. “ஆப்பிள்கை” என்ற இடைத்தனத்துக்கும் பிள்ளைத்தனத்துக்கும் சேருவதொரு வ்யாபாரமிதேயிது. அந்தரமித்யாதி. தன் னுடைய நெறித்தகுமுலை யிடைவெளியில்லாதபடி அமுதிய பிசிக்கண்களாலே அவங்கரித்து.

இந்திரன் போல்வருமாய்ப்பிள்ளை. ஸ்ரீதீயான தேவர்கண்டங்கலும் ஸேவிக்க அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனான இந்த்ரன் அவர்கள்நடுவே தன்வைபவமெல்லார்தோற்றவருமாய்போலே, சுதன்னேராயிரம் பிள்ளைகளான திருத்தோழன்மாரடங்கலும் ஸேவிக்க அவர்கள்நடுவே தன்செருக்கும் பெருமையும் தோற்றும்படி வருமாய்ப்பிள்ளை. அன்றிக்கே, இந்த்ரகபத்தனக்கு முகப்பவர்த்தி ஈசுவரவிஷயத்திலேயாகையாலே, பரமஸரம்பாபந்நான ஸ்ரீரிக்ஷணேவிக்க அவர்கள் நடுவே ஸர்வேசுவரன்னுன் வருமாபோலே வருகிறவனென்னவழாம். தர்மைய்யமுண்டேயாகிலும் அவதாரப்பயுத்தமான நிலையவிட்டு, (க) “விஷ்ணுநாமஸ்தொபாஸ்யீ” என்றார்போலே இப்படி சொல்லலாமே. இப்படிவருகிற ஆப்பிள்கையுடைய எதிரிநின்றங்கினை லக்ஷியிழவேலென்ன. அவன்வரவுக்கு எதிராக அந்தஸ்தலத்திலேநின்ற உன்னுடைய இனவன்களை இழவாதேகொள்ளென்று நான்சொல்ல. “எதிரிநிற்கை” என்றும், “வரைபிழக்கை” என்றும் இரண்டில்லைபோலேகாணும். இனவனையென்கையாலே-எதிரிநின்றவர்களுக்கையில் ஒருவனாயும் தொங்காதென் னுமிடம் தோற்றுகிறது. வரைபிழக்கையாவது - ஸ்திரீ த்வ மழிகையிதே.

சந்தியிலின்றுகண்டீர். என்சொல் கேளாமல் ஊர்ப்பொதுவான அவன்வருகிறவழியான சந்தியிலேகின்றுகண்டீர். நங்கைதன்னுகிலோசேரிவளை கழல்கின்றதே. முன்பு ஸ்திரீ த்வத்தால் பரிபூரணையாயிருந்த இவளுடைய பரியட்டத்தோடேகூடச் சரிவனையும் கழலாநின்றது. “கோல்வளை, கழல்வளை, வரிவளை” என்னுமாபோலே, “சரிவளை” என்றும் ஒருவளை விசேஷம். “கழல்வளையைத்தாழும் கழல்வளையேயாக்கினர்” என்றபடியே முன்பே “சரிவளை” என்று பேராயிருந்தவித்தை, நாமமாத்ரமன்றிக்கே, கையில் தொங்காமல் சரிந்து கழன்றுபோம்படி பண்ணினாறுய்த்த அவன் தன்னுடைய காட்சியாலே. இத்தால் - வினவப்புருந்தவர்களுக்குத் தன் பெண்பிள்ளையுடைய விக்ரிக்கு ஷேறுதவையும் விக்ரிவிசேஷத்தன்னையும் சொன்னாறுய்த்து. அடி.

பூ.—வலங்காதின் மேற்றேன்றிப் பூவணிக்ரு மல்லிகைவண்மாரை மௌவன்மாரை சிலங்காரத்தார் குழல்தாமலித்தே. தீங்குமுல்வாய் மடுத்தாதிபூதி அவங்காரத்தார்வரு மாய்ப்பிள்ளை யழகுக்கன் டென்மகளாசைப்பட்டு விலங்கிநிலவாதேதிரின்று கண்டவெள்வளைகழன்று மெய்மலிசின்றதே. க.

பதவுரை.

வலங்காதின— வலங்காதினே
மேல்தோன்றி பூ— செங்காரத்தன் பூவ
அணிந்து— சாத்திக் கொண்டும்
வனம்— அழகிய
மல்லிகை மாரை— மல்லிகைப்பூ மலையைமும்

மளவல் மாரை— காட்டுமல்லிகை மலையைமும்
[அணிந்து]— சாத்திக் கொண்டும்
சிலங்காரத்தால்— சங்காரத்தோடே
குழல்— திருக்குழற் றன்றையை
தாழ விட்டு— திருமுதுகில் தாழவிட்டு

(க) “விஷ்ணுநாமஸ்தொபாஸ்யீ”

திம்- யாவர்க்கும் இனிமையைத்தாரா நின்
றுள்ள

குழல்- வெயற்குழலை

வாய் மடுத்து- திருப்பவளத்தில் வைத்து

வாதிவாதி- பலகாலா திக் கொண்டும்

அலங்காரத்தால்- இப்படிப்பட்ட வேஷத்
தோடே

வரும்- வாராநின்ற

ஆயப்பிள்ளை- இடைப்பிள்ளையின்

அழகு கண்டு- அழகைக்கண்டு

என் மகள்- என் பெண்ணைவன்

ஆசைப்பட்டு- ஆசைப்பட்டு

விலங்கி நிலவாது- ('இது கண்டவர்களை
வருத்தும்' என்று கண்ணை மாறவைத்து)

வழிவிலங்கி நிலவாதே

எதிர் நின்று கண்டீர்- அவனுக்கெதிரே
நின்று கிடீர்!

வெள்வனை- சங்குவனைகளும்

கழன்று- (கையில் தங்காமல்) கழன்று

மெய்- சரீரமும்

மெலிதின்றது- கர்சியாநின்றார்

என்று- வினவவந்தவர்களுக்குத் தன்

பெண்ணின் தன்சையைச் சொல்லு

கிற தாயார் பாகமாய்ப்

செல்லுகிறது.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. வலங்காதில் மேல்தோன்றிப் பூவணிந்து. வனக்காதினே
செங்காந்தள்பூவை யலங்காரமாகச்சாத்தி. இடக்காதுக்கு ஒன்றும் சொல்லாமையாலே ஒரு
காதுக்குச் சாத்திக்கொண்டு வருகிறவிதமானும் ஓரழகாகச் சாத்திக்கொண்டு வந்துநென்
றுதல்; ஒரு காதுக்குச் சாத்திவளவளமில்லே, மல்லிகைமாலையைக் காண்கையாலே அந்தை
மறந்து இத்தைச்சாத்தி விட்டாநென்னுதல். மல்லிகைவளமாலை. "வனம்" என்கிறவி
த்தை, மல்லிகையோடே சேர்த்து - காட்டு மல்லிகைமாலையென்னுதல். அன்றிக்கே, வன
மென்று - அழகாய், மல்லிகையா லுண்டான் அழகியுமாகியென்னுதல். மொளவல்மாலை.
மொளவல்வது மல்லிகையின் அவாந்தரபேதம். பூவை, காயா என்னுமிடத்தில், பூவை
யாவது - காயாவின் அவாந்தரபேதமானாற் போலே. மொளவல் மாலைபென்று - இங்கும்
அந்தவனப்புக் கூட்டிச் சொல்லவுமாம். கீழ், "அணிந்து" என்றதை இங்கும் கூட்டி
இம்மாலைகளையுமணிந்து என்று சொல்லக்கடவது. இவைதான் திருமாற்புக்கு அலங்கார
மாகச் சாத்தும்வையிறே.

சிலங்காரத்தால் குழல்தாழ்விட்டு. சிலங்காரம் - சர்க்காரம்; அலங்காரமென்றபடி. இத்
தால் - திருக்குழல் பணியாகச் சாத்தும் பூந்தொடைகளைச் சொல்லுகிறது. அந்த அலங்
காரத்தோடே கூடத் திருக்குழலைத் திருமுதலிலே தாழ்விட்டு. தீங்குழல்வாய் மடுத்தாதிபூதி.
திமென்று - இனிமை. "இன்னார்க்கு" என்று விசேஷியாகையாலே - தன்னோடு பிற
ரோடு வாசியற எல்லார்க்கு மினிதாயிருக்கும் குழலென்றபடி. கேட்கிறவர்களிலும் தன்
செவி பணித்தாகையாலே "பேதுறுமுகம்செப்து நொந்து நொந்து" என்கிறபடியே
முதல்தன்னைவருத்தி, பின்னைபிறே யவ்வருகுபோவது. பிறரைவருத்துகையாவது - "அவி
யுனாமந்து வானவரெல்லாம்" என்றும், "தும்புருவோடு நாரதனும் தந்தம்வினைமற
ந்து" என்றும், "கோவலர் குறுமியர் - வந்து கவிழ்ந்து நின்றனர்" என்றும், "பறவை
யின் கணங்கள் கடுதூறந்து வந்துகுழந்து" என்றும் "மாங்கள்நின்று மதுதாரைகள்
பாயும்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே - தேவமறுவ்ய நிர்ப்பகஸ்தாவா விபாகமற எல்லா
வையுமொக்க வருத்துகை. இப்படியிருக்கிற திருக்குழலைத் திருப்பவளத்திலே வைத்துப்
பலகாலு முதிக்கொண்டு.

அலங்காரத்தால் வருமாயப்பிள்ளை ஏவப்பகாரங்களான அலங்காரங்களோடே வருகிற இடைப்பிள்ளையுடைய, “பிள்ளை” என்னையாலே (க) “வாகு-பாரா” என்கிறபருவத்தைச் சொல்லுகிறது. அழகுக்கண்டென்மகளாய்செய்து, கண்டவர்கள் கண்ணையும் நெஞ்சையும் தன்வசமாக்கிக்கொள்ளும் அழகைக்கண்டு என்னுடைய பெண்பிள்ளையானவளாய்செய்து. விலங்கிலல்லாதேதிரிந்துகண்டவர், “இது கண்டவர்களை வருத்தும்” என்று கண்ணை மாறவைத்து வழியில்லங்கில்லாதே அதனைப் பார்த்துக்கொண்டு எதிரோகின்று கிடர். வெள்ளிகழன்று மெய்மெலிகின்றதே. சங்குவனையும் சுழன்று சரீரமும் மெலியாகின்றது. உடம்பு மெலிந்தன்றோ வனையும் சுழலுவது; வனையுழலுதல் முந்துறச்சொல்லி, பின்பு உடம்பு மெலியுசொல்லுவா நென்னென்னில்; வனையுழலுதலுக்கென்று தக்கவளையுமெலிந்து; கருத்தோற்றிற்றென்னுதல். அன்றிக்கே, முந்துற வனையுழலுதலுக்கென்று தக்கவளையுமெலிந்து; அவ்வளவுமன்றிக்கே, “இனி வனையு ஆரம்பிப்பது” என்றுப்படி. மேன்மேலும் மெலிந்து செல்லுபடியையச்சொல்லுகிறுள்ளதுதல். இதுவும் வினாவந்தவர்களுக்குத் தன்மக்கள்தகையத் தாயாச்சொன்னவார்த்தை.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றார்க்கு பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.—விண்ணின்மீதுமார்கள் விரும்பித்தொழி மிறைத்தயர்பாடியில் வீதியுடைய கண்ணன் காலிப்பின்னே யெழுந்தருளிக் கண்டிளவாய்க் கன்னிமார்க்குமுற்ற வண்ணம்வண்டமாற்பொழிற் புதுவையர்கோன் விடச்சேத்தன்கோன்ன மாலைபுத்தம் பண்ணின்மலர் பாரம்பெத்தருள்ளார் பரிமாணவகுந்த நண்ணுவரே. ௮.

பதவுரை.

விண்ணின்மீது — ஸ்வர்க்காதிலோகங்களின்

அள்ள

அபரங்கள் — தேவர்கள்

விருமபி — உகந்து

தொழ — ஸேவித்து நிற்க

மிறைத்து — அவர்களை அநாதரித்து

ஆயர் பாடியில் — இடைச் சேரியில்

வீதியுடைய — வீதியின் நடுவே

காலி பின்னே — பசுக்களின் பின்னே

கண்ணன் — கண்ணபிரான்

எழுந்தருள் — எழுந்தருள் நிற்க

கண்டு — பார்த்து

இள — நவயளவகைகளின்

ஆய் கன்னிமார்க்கு — இடைப்பிண்கள்

காழற்ற வண்ணம் — ஆசைப்பட்டபடியை

வண்டு — வண்டுகளானவை

அமர் — படித்துக்கிடக்கிற

பொழில் — கோலத்தையுடைய

புதுவையார் — ஸ்ரீ விஸ்வபுத்தூரில் உள்ளார்

கரு

கோன் — நிர்வா திறகரான

விட்டு சித்தன் — பெரியாழ்வார்

சொன்ன — அருளிச்செய்த

மலை — சொல்லமையான

பத்தும் — இப்பத்துப் பாசுரங்களையும்

இன்பம் வர — சலாஸ்வாத முண்டாம்படி.

பண் — பண்ணிலே

பாடும் — பாடாநிறிந்த

பத்தர் உள்ளார் — பத்தர்கள் யிருக்கும் வர்கள்

பரிமாண — மேலானதுக்கும் மேலான

வைகுந்தம் — ஸ்ரீ வைகுண்டத்தை

நண்ணுவர் — கிட்டப் பெறுவர்கள்.

(சு) “யுவாகுமாரே”

வ்வா. விண்ணினிமிதமரர்கள் விருப்பத்தொழு, ஸ்வர்க்காதர்புரிதரலோகங்களில் தேவர்கள் ஆதரித்துக்கொண்டுதொழு. பூபாரசிரஸநாதர்தமக பார்த்தித்து அவதரிப்பித்தவர்து ளாகையாலே திருவதர்தர்தாலமேதொடங்கி. இவனுடைய திவ்யசேஷபுத்தககெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டு அவ்வவ்யசேஷபுத்தகங்களைவிட வித்தாரிபிறே தேவர்கள் தரிசுருப்பது. ஆகையாலே, உபபவியுதிராதலுளவியன் கோபலஜாதிபனுப், ஜாதபுரிவர்த்திமியன் கோகலுனைத்திலே அதுகரித்து, ஜாதபுரிதமான் அலங்காரத்தை யுடைபுறப்படுத்தக்கொண்டு திரிகிரபுறபுறப்படுத்தல் அவர்கள் விருப்பத்திற் தொழாதிசர்தகரிபிறே, அன்றிக்கே, விண்ணினிமிதென் கிறதா (ச) "தாஸலுபுபுபு" என்றெ பரிபுத்தத்தையரி, அங்குருத்தான, அமரருண்டு. நிதம்பலுபுரிக்க, அவர்கள் தாங்காதர்த்தித்தெயுமேனமக்கெதிர்த்தத்தான இரிசீர் னுறையக் காண்கையாலே அதுபாதர்ப்பண்ணித் தொழும்புடியாக வெள்ளவமாம். பிறைந்து, மிதங்குச்செபு. அதாவது அப்படி தொழுது நிந்திரவர்களுக்கு முகம்கொடாதே அராதரித்து, பசுக்களையும் திருவாய்ப்பாடியி லுள்ளாரையும் ஆதரித்துக் கொண்டுபோகை: ஆயிர் பாயுபிலிவீதியுடெண்ணன் காலிப்பின்னே யெழுந்தருளக்கண்ணே. திருவாய்ப்பாடியில் தெருவின்றிலேபசுக்களின் பின்னே சேழ்ச்சென்ன கொப்பண்ணுகோமும் அனலதா தும் மிகையாப் படியான வடிவத்தோடும் கர்ஷுன்னெழுத் தருளக்கண்டு. இளவாய்க்கண்ணினார் காழற்ற வண்ணம். "சாகலகாலப்பறி துறையுளர் நிற்பனாகி" என்றது முதலாக, "வெள்வனைகழன்று வெய்மெளகிசென்ற" என்றது முடியாகச் சொன்னபடியே யுவித்களான இடைப்பெண்கள் ஆகஸ்ப்பட்டு விசுந்தைகளான பரகாரத்தை, வண்டமர்பொழிவித்தபாதி. மதுபாநாதர்த்தர்ப்படிந்த வண்ணிகள் வேறென்றைப் புரிந்துபாராமல் ஸர்வகாலமும் பொருத்தித் திடக்கும்படியான திருச்சேலைகளையுடைய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரி லுள்ளார்து கிர்வா னாகாய், * அரவத்தமனிப்படியே ஸர்வேச்சரனை எப்போதும் தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே னைத்துக்கொண்டிருக்கையாலே "விஷ்ணுவித்தன்" என்னும் திருநாமத்தை யுடையான பொய்யாடவர ருளிச்செய்த யாழியான இப்பத்தையும், பண்ணினிப்பவர்ப்பாயும் பத்தினினே பாடபதிரும் பத்திராம்கார யுள்ளவர்கள். பரமினிலைபுத்தும் கண்ணுவிரே. (உ) "வீறுகி வுடுவெழுடி லவயுடகி வுடுவெழுடி" என்றபடியே மேலானதுக் கெல்லாம்மேலாய் "பரமத்தனைக் கும்புத்திருத்தெதுவர பல்லாண்டு" என்றபடியே பகவதபவமங்களாசாஸநங்கிப்பண்ணி காலத்தவருள்ளதனையும் வர்த்திக்கலாம் தேசமான் ஸ்ரீ வைகுண்டத்தை பாரிசுக்கப்பெயுவர்,

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

அடிவரவு.—தமிழ் வல்லி கரிகை குன்று சுற்றிச் சிந்துரம்
சாலச் சிந்துரப்பொடி வலம் விண்ணாட்டு.

ஆ - திருமொழி, உக - க்ரு, பாட்டு - உருக.

(க) “நாகஸய பார்ஷ்டே” (உ) “விஸ்வதர்பார்ஷ்டேஷு-ஸர்வதர்பார்ஷ்டேஷு-”

மூன்றும்பத்து - கிந்தாந்திருமொழி - அடிக் குவி - ப்ரவேசம்.

அ. கிழச்சொன்னபடியே தான்விரும்பி மேய்த்துக்கொண்டுபோகிற கன்றுகளுக்கும் பசுக்களுக்கும், தனக்கு அபிமதவிஷயங்களான கோபகோபிஜநங்களுக்கும் பாதகமாம்படி இந்தான் பசிக்கோபத்தாலே கல்வர்ஷத்தை வர்ஷிப்பிக்க, “ குன்றெடுத்தாரிணாகாதிரான் ” என்கிறபடியே மலையையெடுத்து எச்சியவர்க்கமானவற்றுக்கு ஒரு ரவிஷவாராதபடி நோக்கினவுபகாரம் திருவுள்ளத்திலே பின்னாட்டி, மலையெடுக்கவேண்டின நேறுதல்களையும், மலைதன்னிலுண்டான வளப்பங்களையும், மலையினுடைய பாப்பையும், அதினுடைய களப்பாட்டையும், அத்தை அநாயாவேரப் பிடுங்கியெடுத்தபடியையும், அதுதன்னை எழுநாள் ஒருபடிப்பட்ட தரித்துக்கொண்டுகின்ற படியையும், அத்தால் திருக்கைக்கு ஒரு வாட்டமின்றிக்கேயிருந்தபடியையுமெல்லாம் தக்காலம்போலேதரித்துப்பேசி, அவனுடைய ஆபத்தலகவ்முகிற மஹாகுணத்துக்கு ப்ரகாசகமான அந்த திவ்யசேஷ்டத்தினுடைய ரஸத்தையதபவித்து இனிபராகிறார் - இத்திருமொழியில்.

மூ.—அடிக் குவிசேற்றுப்பருப்பதமும் தயிர்வாவிய நெய்யளறுமடங்கப்

பொட்டத்தற்று மாசிப்பகைபுணர்த்த பொருமாகடல்வண்ணன் பொறுத்தமலை வட்டத்தடங்கண்மடமன்கன்றினை வலைவாய்பற்றிக்கொண்டேறமகளிர் கொட்டைத்தலைப்பால் கொடுத்துவளர்க்குங்கோவர்த்தகமென்னுங் கொற்றக்குடையே.

பதவுரை.

அட்டு— சமைத்து
குவி— குவிக்கப்பட்ட
சோறு— சோறுகிற
பருப்பதமும்— பாவதமும்
தயிர் வாவியும்— தயிரோடையும்
நெய் அளறும்— நெய்ச் சேறும்
அடங்க— ஆகிய இவற்றையெல்லாம்
பொட்ட— சுடக்கென
துற்று— அழுது செய்து
மாரி— மழையாகிற
பகை— பகையை
புணர்த்த— உண்டாக்கினவனுய்
பொரு— திரைபொருகிற
மா கடல்— கருங்கடல் போன்ற
வண்ணன்— திருநிறத்தை யுடையனானவன்
பொறுத்த— தாங்கின
மலை— மலையாவது;
வட்டம்— வர்த்துலமாய்
தட— பெருத்திருந்துள்ள

கண்— கண்களையுடைத்தாய்
மடம்— தாயின் வசத்திலே ஒழுகும் பவ்
யதையையு முடைத்தான்
மான் கன்றினை— மான்கன்றை
வலைவாய்— வலையிலே
பற்றிக்கொண்டு— பிடித்துக்கொண்டு
குறமகளிர்— குறப்பெண்கள்
கொட்டை— பஞ்சுச்சுருவின
தலை— தலையினுலே
பால்கொடுத்து— பால் உண்ணக்கொடுத்து
வளர்க்கும்— வளர்க்காநிற்பதாய்
கோவர்த்தனம் என்னும்— பசுக்களைப் பெரு
க்கிக்கொண்டு போருகையாலே ‘ கோவர்
த்தர ’ மென்னும் பேரையுடைத்தாய்
கொற்றம்— அம்மழையை வென்ற வெற்
றியையுடைத்தாய்
குடை— ஒருவர்மே லொருதனி விழாத
படி கவிந்து நிற்கையாலே குடைபென்
னப்பெற்றமலையாம்.
புஞ்சுச்சுருவின் தலையாலே பால்தோய்த்து
மான் கன்றுகளுக்குக் கொடுப்பார்கள்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. அடிக் குவிசேற்றுப் பருப்பதமும். ஆக்கிக் குவித்த சோற்றுப் பாவதமும். கோபஜநங்கள், வர்ஷார்த்தமாக இந்தானே ஆராதித்து, அவன் பரிதருய்வார்

விப்பிக்க அத்தாலே பசுக்களுக்குப் புல்லும் தண்ணீருமுண்டாய், அத்தாலே பாடும் செய்யும்மிருந்து ஐர்த்துசிதமான ஸம்பத்தோடே வந்திக்கக்கடவராயிறே விரும்பது. ஆகையாலே, “எழில்மீழில்பழநடைசெய் மந்திரவீதியிற் பூசனை” என்று இத்தைப் பழையதாகநடந்துபோரும் அதுஷ்டாநமாகச்சொல்லுகிறது. இப்படிவர்கையாலே, இர்த் ராராதலை பண்ணுகைக்காக, திருவாப்பப்படியில் பஞ்சலக்ஷ்முடியில் ஹி வாசல்கள்தோறும் வரிவைத்துச்சமைத்து, “தன்னுசகடத்தார் புக்கபெருஞ்சோறு” என்னிறபடியே சகடு கனிலே வைத்திழுத்துக்கொண்டுவந்த சோறெல்லாம்சோ, பெரும்திருப்பாவாண்டிபோலே ருவிக்கையாலே பர்வதம்போலே உபார்திருக்குமிறே; அத்தைப்பற்ற “அட்டுக்குவிசோற் றுப்பருப்பதம்” என்கிறது. பருப்பதமென்றது - பர்வதமென்றபடி, தயில்லாலியும், தரி யோடையும், நெய்யானும், நெய்ச்சேறும், அச்சோற்றுமலைவீண்மேலே தொட்டினாகக் கட்டி தயிரை நிறையவிடுகையாலே, அத்தை அந்தமலைக்குண்டான லோகடாக ருபித் துச்சொல்லுகிறது. நெய்யையும் அப்படியே தொட்டினாகப்பிடித்து அதுக்குள்ளும் சுறி மெற்கும் நிறையவிடுகையாலே செறிந்துகிடக்கும்படியைப்பற்ற “அளவு” என்கிறது. இவை யிரண்டையும்சொன்னது - மந்துமுண்டான பால் பழக்கள் கறிகள் முதலானவை அச் சும் உபலக்ஷணம், அடங்கி, இவையடைய, பொட்டித்து, போர்த்துற்று சடக் கெனவழுதுசெய்து. தேவதார்த்தத்தை உத்தேசித்துச்சமைத்ததை தந்தர்யாயியரய் என்றும் ஜீவிக்கவும்வல்ல தனக்கொழிய, “தனக்கு அந்நயார் ஹாரியிருப்பாரக்காகது” என்றும் அடங்கத்தானே யழுதுசெய்தது. “நாங்கள் முன்புசெய்துபோர்தமயானதை செய்வவேணும், என்று மறுமலன்ஸூப்பட்டு இன்னமும் இவர்கள் கிலக்கவும்கிடம்” என்றும்பத்துச் சடக்கெனவழுதுசெய்தது. மாரிப்பகைபுணர்த்து, வர்ஷமாகி பகைகையுண் டாக்கின. அதாவது - இந்தாணுக்கென்று சமைத்தசோற்றை அலணுக்கு இடாதபடி கிலக்கி, மலைக்கு இச்சொல்லி, (உ) “மொவயட்டிநொலி” என்று தான் அடையஜீவித்துவிடுகையாலேயிறே அவன் புகிக்கோபத்தாலே புஷ்கலாவர்த்தகாதி மேகங்கனியேவி வர்ஷிப்பிக்க வேண்டிற்று; ஆகையாலே வர்ஷமாகி பகையையுண்டாக்கினான் இவன்ருகையென்றது. பொருமாகடல்வண்ணன். திரைபொருகிற சுருக்கடல்போன்ற திருநிறத்தைபுடையவன். தான்பிறந்தஜூரி லுள்ளவர்களுக்கு அந்யசிக்ஷைவத்தை அறுக்கையா லுண்டான ஹர்ஷோத் தேகத்தையும் திருமேனியின் புகையும் சொல்லுகிறது. பொறுத்தமலை. தரித்துக்கொண்டு நின்றமலை. ஏழுநாள் ஒருபடிப்படச்சுமந்துகொண்டிறே நின்றது. வீட்டத்தங்கண்மட மான்கன்றிறை. வீட்டணித்துப்பெருத்தகண்களையும், தாயினுடையவசத்திலே பொழுதும் பல்பகையையுமுடைத்தான மான்கன்றை. வலைவாய்பற்றிக்கொண்டு. வலிபிடித்தேபிடித் துக்கொண்டு. அம்மலையேல் வர்த்திக்கிற குரவர், மான்கன்றுகளை சூழ்வலைக்குள்ளாக்கிப் பிடித்துக்கொண்டுபோய், தக்களிடைக்களிலே குறப்பெண்களையேல் காட்டிக்கொடுப்பார்களாய்த் து: குறக்களிக்கொட்டைத் தலைப்பால்கொடுத்து வளர்க்கும். அந்தக்குறப்பெண்க ளானவர்கள் பஞ்சுச்சுருளைப் பாலிலேதோய்த்து, அதினுடைய தலையை தாய்முலைபோலே உண்ணக்கொடுத்து வளர்ப்பார்களாய்த்து. கொட்டை - பஞ்சுச்சுருள். கோவர்த்தம் தயாதி. புல்லும் தண்ணீரும் எப்போதுமுண்டாய், பசுக்களை வர்த்திப்பித்துக்கொண்டு போருகையாலே “கோவர்த்தம்” என்கிற பேரையுடைத்தாய், நல்லவந்தவர்த்தத்தை ஜூரி த்து ஒருவரமேல் ஒருதுளிவிழாதபடி கவிந்துநிறுக்கையாலே “கோவர்த்தமென்னும் கொற் றக்குடை” என்கிறது.

(க) “கோவர்த்தநொலி,” † வட்டணித்து - வர்த்துலமாய்.

பு. — வழுவொன்றுமில்லாச்செய்கை வானவர்கோன் வலிப்பட்டுமுனிந்து விடுக்கப்பட்ட மழைவந்தெழுநாள் பெய்துமாத்தடைப்ப மதுகுதனேத்துமறித்தமலை இழவுநீர்பாததோற்றிப் பிடியிளஞ்சியந்தொடர்ந்து முகுதலும் குழலியிடைக்காலிட்டெதிர்த்தபொருள் கோவர்த்தமென்னுங்கொற்றக்குடையே. ௨.

புதவுரை.

ஒன்றும் வழு இல்லா — இர்தர்பட்டம்
பெறுதற்குச் செய்த ஸாதநாம்சத்திலொ
ன்றும் நழுவுதலில்லாத
செய்கை — செய்கைகளையுடைய
வானவர் கோன் — தேவோந்தரனுடைய
வலிப்பட்டு — வசத்திலிருக்குமவனுய்
முனிந்து (ஆயிரம் கண்களும் சிவக்கும்
படி) கோபித்து
விடுக்கப்பட்ட — எவப்பட்டு
மழை — மேகங்களானவை
வந்து — வந்து
எழுநாள் — ஏழுநாள்
பெய்து — வர்ஷித்து
மாத்தடைப்ப — கோ, கோபாதிகள் புறம்பு
போக்கதும்படி தகைவைப்பண்ண
மது குதன் — மதுவைநிரலித்த கண்ணன்
எடுத்து — ஆயாஸமின்றி எடுத்து

மறித்த — தலைமூகப் பிடித்த
மலை — மலையாவது;
இள சியம் — சிங்கக்குட்டியானது
தொடர்ந்து — (யானைக்குழுவியை நவில
தாகத்) தொடர்ந்து
முகுதலும் — கிட்டினவனவிலே
இழவு — தன்குழவிக்கு வரும் துன்பத்தை
தரிபாதது — ஸஹித்திருக்கமாட்டாத
ஒர் — ஒரு
சுற்றுப்பிடி — சுன்ற பெண்ணையானது,
குழவி — தன்குட்டியை
காலிடை — நாலுகால்சுரைக்கும் நடுவே
இட்டு — அடக்கிக்கொண்டு
எதிர்த்து — அந்த சிங்கக்குட்டி யோடெதிர்த்து
பொருள் — போர்செய்யா நிற்கிற
கோவர்த்தமென்னும் கொற்றக்குடையம்,

ல்யா. இரண்டாம்பாட்டு. வழுவித்யாதி. இர்தர்பதப்ராப்திக்குதுப்பான ஸாதநத்தில் ஒன்றும் நழுவுதலில்லாதபடிசெய்து. அந்தாலே ந்யாயத்திம்சத்தோடி தேவர்களுக்கு சிர்வாஹகளை இர்தரனுடைய வலியிலே அகப்பட்டு. இத்தால் - மேகங்களுக்கு அவன்சொன்னது செய்தே நிற்கவேண்டுமென்படியான பராநீர்தவம் சொல்லுகிறது. முனிந்து விடுக்கப்பட்ட. அவன் பலத்திலே யகப்பட்டு நிற்கிறவனவன்றிக்கே * பழநடைசெய் மந்திர விதியில் பூசனைபெறாமையாலே தாமரைக்காடி வெடித்தாற்போலே ஆயிரங்கண்ணும் செவக்கும்படி கோபித்து எவப்பட்டு. மழைவந்து புஷ்கலாவர்த்தகாதி மேகங்களானவைவந்து. ஏழுநாள்பெய்து மாத்தடைப்ப. ஒருநாளிரண்டு நாள்ன்றிக்கே, ஏழுநாளொருபடிப்பட்ட கல் வர்ஷமாக வர்ஷித்து, பசுக்களுக்கும் இடையரிடைச்சி களுக்கும் புறம்பு போக்கதும்படி தகைவைப்பண்ண. மதுகுதனேத்துமறித்தமலை. விரோதிநிரலா சேனானவன் எடுத்து, பசுக்கள் எட்டிமேய்ந்து நிற்கலாம்படி தலைமூகமறித்தமலை. இழவுநீர்பாத தோற்றிப்பிடி. குழவியிழவுநீரிக் காட்டாததொரு சுன்றபெண்ணையானது. இளஞ்சியம் தொடர்ந்துமுகுதலும். வயஸ்வாஸினாய விஹமமானது இத்தை நவிலதாகத் துடர்ந்துவந்து முடுகினவனவிலே. குழலியிடைக்காலிட்டெதிந்துபொருள். தன்கண்ணைத் தன்னுடைய நாலுகால்வரும் நடுவே யிட்டெடுக்கொண்டு, அந்த விஹமக்கன்றோடே ஈதிர்த்து பொராநிநிற. கோவர்த்தமென்னும் கொற்றக்குடையே.

பூ.—அம்மைத்தடங்கண்மடவாய்ச்சியரு மாளுயருமாநிரையுமலரி
 ி எம்மைச்சரணென்று கொள்ளென்றிரப்ப விலங்காழிக்கை யெந்தையேத்தமலை
 தம்மைச்சரணென்ற தம்பாவையரைப் புனமேய்சின்றமாளினங் காண்மினென்று
 கொம்மைப்புக்குன்றர் சிலைகுனிக்குங் கோவர்த்தநமென்னுங் கொற்றக்குடையே. ௩.

பதவுரை.

அம்— அழகியதாய்
 மை— அஞ்ஞநாலங்கர் தமாய்
 தட— விசாலமான
 கண்— கண்களையுடையதாய்
 மடம்— மடப்பத்தையு முடையதான
 ஆய்ச்சியரும்— இடைச்சிகளும்
 ஆன் ஆபரும்— கோரகூணத்தையே தொ
 ழிலாகவுடையதான இடையர்களும்
 ஆநிரையும்— பசுக்களின் நிரளும்
 அலறி— வர்ஷபாதையால் வருந்திக் கூப்
 பிட்டு
 எம்மை— “ எங்களை
 சரண் என்று— “ரக்ஷிக்கக்கடவோம்” என்று
 கொள் என்று— திருவுள்ளம் பற்றவேணும்”
 என்று
 இரப்ப— பார்த்திக்க
 இலங்கு— ஒளியையுடைய
 ஆழி— திருவாழியாழ்வாரை
 கை— திருக்கையிலேந்தின
 எந்தை— என் ஸ்வாமியானவன்

எடுத்த— (அவற்றைக்காக்க) எடுத்த
 மலை— மலையாவது;
 தம்மை— தங்களை
 சரண் என்ற—ரக்ஷிக்கவேணுமென்றுபற்றின
 தம் பாவையரை— தங்கள் பெண்களை
 (புனத்திலே ஸஞ்சரிக்கிறவர்களுடைய
 கண்களைக்கண்டு,)
 புனம் மேய்கின்ற— “ நம் புனத்தையழி
 த்துமேய்கிற
 மான் இனம்— மான்களின் நிரை
 காண்மின்— பாரும்கள் ”
 என்று— என்றொருருவர்க் கொருவர்காட்டி.
 கொம்மை— திரண்டிருண்ட
 புயம்— தோள்களையுடைய
 குன்றர்— பர்வதவரல்களான குறவர்
 சிலை— வில்லை
 குனிக்கும்— (அவர்கள்மேலே சரத்தை
 விடுவதாக) விளையாண்டுள்ள
 கோவர்த்தமென்னும் கொற்றக்குடையாம்.

வ்யா. முன்றும்பாட்டு. அம்மைத்தடமித்யாதி. வெறும்புறத்திலே அழகியதாய்,
 அதுக்குமேலே அஞ்சரத்தாலே அலங்கர் தமாய்ப் பெருத்திருந்துள்ள கண்களையும் ஸ்வாபா
 விகமான மடப்பத்தையு முடையதான இடைச்சிகளும். ஆனாயும். கோரகூணப்பரான இ
 டையரும். ஆநிரையும். அவர்களுக்கு ரக்ஷயமான பசுக்களையும். அலறி. (க) “மொமொ
 லீஃ தலஹு உரீவா தபு” என்கிறபடியே வர்ஷவேசத்தாலே க்லேசித்துக் கூப்பிட்டு.
 எம்மைச்சரணென்று கொள்ளென்றிரப்ப. எங்களை “ரக்ஷிக்கக்கடவோம்” என்று நீயே
 ரக்ஷகனாய் ஏன் துகொள்ளவேணு மென்றுபார்த்திக்க, இலங்காழிக்கை யெந்தையேத்தமலை.
 * கருதுமிடம் பொரவல்ல தேஜஸ்ஸையுடைய திருவாழியைத் திருக்கையிலே யுடையனான
 என்ஸ்வாமியானவன் இவற்றை ரக்ஷிக்கக்காக வெடுத்தமலை. இப்போது, திருவாழி
 யைத் திருக்கையிலே யுடையனானமை சொன்னது - இந்தரனைத் தலையறுத்துப் பொகட
 வல்ல பரிசுமுன்பாயிருக்க, “உன்பதுகொண்டநாம் உயிரையும் கொள்ளவொன்னது,
 அதுகலனுக்குவந்த கலக்கபாகையாலே தானே தெளிந்துகொளும்” என்று தன்னுடைய

(க) “கோகோபே ஜஸஸங்குலம் தீவார்த்தம்.” ி “சரணென்றுகொள்” என்று
 பாடபிருக்கவேணுமென்று வ்யாக்யானசலியால் விளங்குகின்றது.

சக்திபவர்க்கத்தக்கொரு நலிவுவாராமல்மலையெய்துத்துக்கொண்டு நின்றநீர்மையைச் சொல் லுகைக்காக. தம்மைச்சுரணென்ற தும்பாவையரை. தங்களை “சக்திகள்” என்று பற்றியி ருக்கிற தங்கன்பெண்களை. புனமேய்ச்சின்ற மானின்னங்காண்மினென்று. புனத்திலே வார பரிக்கிறவர்கள் கண்களைக்காண, “நம்புனத்தை யழித்துமேய்கிற மானினம் பாரிகோள்” என்ற ஒருவர்க்கொருவர்காட்டி. கோம்மைப்புயல் குன்றா சிலைதுணிக்கும். அவர்கள்மேலே சரத்தைவிடுவதாக, பெரியதோரை யுடையான குண்டுவர் விற்களை வனையாநின்றன. கோவர்த்தமென்னும் கொற்றக்குடையே. கூ.

கூ-கடுவாய்ச்சின்வெங்கட்களிற்றினுக்குக் கவளமெதேத்துக்கொடுப்பானவன்போல் அடிவாயற்கைகயிட் டெழப்பற்றித்திட்மார்பெருமான் கொண்டுகின்றமலை கடல்வாய்ச்சென்று மேகங்கவிழ்ந்திறங்கிக் கதவாய்ப்பட்டநீர்முகம் தேறியெங்கும் குடவாய்ப்பட்டின்ற மழைபொழிபுங் கோவர்த்தமென்னுங் கொற்றக்குடையே. கூ.

பதவுரை.

கடு- கொடியதான்
வாய்- வாயை யுடைத்தாய்
சினம்- மிக்க சிறுதலையுடைத்தாய்
வெம்- வெவ்விதான
கண்- கண்களையுமுடைத்தான
களிற்றினுக்கு- யானைக்கு
கவளம்- சோற்றுக்கவளத்தை
எடுத்து- திரட்டி எடுத்து
கொடுப்பானவன்போல் - கொடுக்கும்பாக்
னைப்போல்
அடிவாய்- மலையின் வேர்ப்பற்றிலே
உற- உறுப்படியாக
கை- இருக்கையை
இட்டி- கிழே செலுத்தி
எழ பறித்திட்டி- கிளரப்படுக்கி
அமர பெருமான்- தேவர்களுக்குத் தலை
வருண கண்ணன்

கொண்டு நின்ற - தாங்கிக்கொண்டுநின்ற
மலை- மலையாவது;
மேகம்- மேகங்களானவை
கடல்வாய் சென்று- கடலிலே போய்
இறங்கி- அதன் கரையிலே இறங்கி
கவிழ்ந்து- கவிழ்ந்து கிடந்து
கதவாய்ப்பட்ட- (கடல்)வெறுந்திறையாப்படி.
நீர்- அக்குள்ள நீரையெல்லாம்
முகந்து- பெண்ணுகொண்டு.
ஏறி- ஆகாசத்திலேறி
எங்கும்- எல்லாவிடங்களிலும்
குடவாய்ப்பட நின்று- குடத்திட்டிச் சொரி
ந்தார்போலே நின்று
மழை பொழியும்- மழைபொழியாநின்றிற
கோவர்த்தமென்னுங்கொற்றக்குடையாம்.

வியா, நான்காம்பாட்டு. கடுவாய்ச்சின்வெங்கண் களிற்றினுக்கு, கொடியவாயையும் கோபத்தையும் வெவ்வித கண்ணையுமுடைய யானைக்கு, கவளமெதேத்துக் கொடுப்பானவன் போல். கவளத்தைத் திரட்டியெடுத்துக் கொடுக்கிற பாகனுனைப்போலே. இத்தால் - மேகத்தை ஆணையினுடைய ஸ்தானேயாகவும், மலைகைகவளத்தினுடைய ஸ்தானேயாகவும் அது எடுத்துப்பிடிக்கிற கர்ஷணனைக் கவளமெடுத்துக் கொடுக்கிற பாகனுடைய ஸ்தானேயாகவும் ரூபித்துக் கொண்டருளிக் செய்கிறார். மேகத்தை யானையென்றது - ஆணையோடு அதுக்குமாய் முண்டாகையோ; “மதயானையோலெழுந்த மாமுலிகளாள்” என்னக்கட வதிறே. “கடுவாய்ச்சின் வெங்கண்களிறு” என்னையாலே - இங்கும் மத்தகஜமென்று

தோற்று கின்றதிறே. எங்கனையென்னில்; கவொபென்று - க்ருமாயிருந்துள்ள பிள்ளு தலாகிற சப்தத்தையும் க்ரோதத்தையும், “வெங்கண்” என்று - நெருப்புப்பற்ற கண்களையும் சொல்லுகையாலே. இத்தனையும் மேகத்துக்கு முண்டிறே; கேட்டவர்களுக்கு பயங்கரமாய் படியான முழக்கமும், அடத்துக்கொண்டு வர்ஷிக்கிறதிறே ஆகியும், “தீவனைத்து மின்னிலரும்” என்கிறபடியே கொள்ளிவட்டம் போலேயிருக்கிற மின்னினுடைய சுழிப் பையுமுடைத்தாய், திருட்சியாலும் திரட்சியாலும் உயர்த்தியாலும் கண்டவர்களுக்கு “மத் தகஜம்” என்றே சொல்லலாம்படி யிருக்கையாலே.

அடிவாயுறக்கையிட்டுப் பெழப்பறித்திட்டு. மலையினுடைய வேர்ப்பற்றிலே உறும்படியாகத் திருக்கையைக் கீழேசெலுத்தி, மற்றத் திருக்கையாலே மேலேயிடித்துக் கிளரப்பிடுங்கி. அமரப்பெருமான் கொண்டுநின்றமலை. * அயர்வறுமமர்களைப்பிடி, இயற்றியில்லாதாரைப்போலே தானேதரித்துக் கொண்டுகின்றமலை. கடல்வாய்ச்சென்று மேகம்கலிழந்திறங்கி. கடலிடத்தேசென்று மேகங்கள் இறங்கிக் கலிழந்துகிடந்து. கதுவாய்ப்பட்ட நீர்முகத்தேறி. கதுவாய்ப்பட்ட வென்றது - வடுப்பட்டுவென்றபடி. வடுப்படுகையாவது - குறைபடுகை. இத்தால் - கடல்குறைபடும்படியாக அங்குள்ள நீர்களைல்லாவற்றையும் முகந்துகொண்டு ஆகாசத்திலே யேறியென்கை. அன்றிக்கே, கதுவுதல்-கவவுதலாய், அபிவிவெசயுத்தமானவாயையுடைத்தாய்க்கொண்டு “பெரும்பெளவம் மண்டியுண்ட” என்கிறபடியே கடல்வெறுந்தறையாய்ப்படி. அங்குள்ளீரை முகந்துகொண்டு ஏறியென்னவாயாம். எங்கும் குடவாய்ப்பட்டின்று மழைபொழியும். ஸார்வத்திரிமாபக்கொண்டு குடத்திட்டுச் சொரிந்தார்போலே ஏழுநாள் ஒருபடிப்பட்டகின்ற வர்ஷத்ததச்சொகிற. கோவர்த்தநமென்னும் கொற்றக்குடையே.

பு.—வானத்திலுள்ளீர்வலியுள்ளீரே லறையோவந்து வாங்குமினென்பவன்போல் எனத்தருவாகிய வீசனெந்தையிடவனெழ வாங்கியெடுத்தமலை கானக்களியான தன்கொம்பிழந்து கதுவாய்ப்பதஞ்சோரத் தன்கையெடுத்துக் கணற்பிறைவேண்டி யண்ணுந்துறிஞங் கோவர்த்தநமென்னுங் கொற்றக்குடையே.

பதவுரை.

வானத்தில் உள்ளீர்— “மேலுலகங்களில்
வலிக்குமவர்களே!
வலியீர் உள்ளீரேல்— வல்லமையுள்ளவர்களாயிருந்தீர்களாகில்
அறை— ஜபலாசகமான நாவலீட்டி
வந்து— இவ்விடம் வந்து
வாங்குமின்— இம்மலையை பெடுத்துக்காணுங்கள்”
என்பவன் போல்— என்று சொல்லுமவன் போலே
எனம் உரு ஆகிய— வராஹவேஷங்கொண்டு, பூமியை அண்டித்திடுகின்ற மொட்டு
விடுவித்தவனுய்

சசன்— ஸர்வநிர்வாஹகரூப
எந்தை— எமக்கு ஸ்வாமியாயுள்ளவன்
இடவன்— மன்கட்டிபோலே
எழ— வேர்ப்பற்றேடு கிளரும்படி
வாங்கி— வாங்கி
எடுத்த— எடுத்துக்கொண்டு நின்ற
மலை— மலையாவது;
கானம்— காட்டிலே
கனி— செருக்கித்திரிகிற
யானை— யானையானது
தன் கொம்பு— தன் தந்தத்தை
இழந்து— (கரைபொருதுகிரியையாலே ஓரிடத்தில் குத்துண்டு முறிகையாலே) இழந்து

கனுவாய் — கொம்பு முறிந்து புண்பட்ட	பிறை-மூன்றாம் பிறையைப் பிறை-சந்திரனை
வாயிலே	வேண்டி- விரும்பி
நகம்- மதரீரானது	அண்ணாந்து நிற்கும்-மேலே பார்த்துக்கொ
சேர- ஒழுக்காநிற்க	ண்டு நில்லாநிற்கிற
தன் கை எடுத்து- தன் துதிக்கையையெடு	கோவர்த்தனமென்னுங்கொற்றக்குடையாம்.
கூனல்- வளைந்திருந்துள்ள	

வ்யா. மீர்தாம்பாட்டு. வானத்தின்பாதி. உபரிதரிலோகங்களிலே வந்ததிக்கையா லே மதுஷயிற் காட்டில் அநிசயிதஜ்ஞாநசந்திராகதத்தந்தாமை அபிமாநித்துக்கொண்டிருக் கிறவர்களை! நினைத்து செய்துமுடிக்கவல்ல சக்திபாண்களாபிருப்பாராநன்றிகொளாதில். அன்றையோவந்நுவாங்குமினென்பவன்போல். “அறையோவறா! இம்மலையைவந்து, வாங்கக் காணுங்கோள்” என்பாரைப்போலே. ஏனத்திருவாகியகிசனெத்தை. “ஸப்தந்திபாதி மலீயதரையான பூமியிடிபயிழந்து கிழிண்டபித்தியோடே சேர்ந்துவிடக்க, நீருக்கும் சேர் துக்குமிருபாத வராஹவேஷங்கொண்டு “ஊன்றியிட்டு எயிற்றிற்கொண்ட” என்கிற படியே மறுபாடுருவக்குத்தி அண்டபித்தியினின்றும் ஒட்டுகிடுகித்து ஆகாசத்திலேயேபிடி டுத் திருவெயிற்றிலேதரித்த சக்திமாலைய், தன்னையொழிந்த ஸமஸ்தபதார்த்தங்களுந் தா னிட்டவருக்காம்படி. நடத்தவல்ல ஸர்வநியந்தராய்ய், அவற்றினுடையபலத்தை ஸ்வநிரமாம் படியிருக்கும் ஸர்வகரணபூதனுனவன்.

இடவெனெழாவகி யெடுத்தமலை. வேர்ப்பற்றோடே ஒருகட்டிபோலே கிளருப்படி. வாங்கி யெய்துத்துக்கொண்டுநின்ற மலை. இடவெனெழப்பறித்தென்னுதல். பெர்த்தென்னு தல்கெய்யாதே, வாங்கியெய்வையாலே அராயாலே எடுத்தமைசொல்லுகிறது. பர்வதங்க ளோடேகூட பாநாககதையானபூமியைத் திருவெயிற்றிலேகுத்தி ஒட்டுகிடுகித்தெடுத்த சக்திமாலையினுக்கு, ஒருகட்டியையெடுத்தெத்தாற்போலே அம்மலையை யிடந்தெடுத்தகாலில் ஓரருவையிலையேறே. கானக்களியானே தன்கொம்பிழந்து. காட்டிலேமதித்துந்நிரிநிறவாணையானது உரைபொருதுதிரிகையாலே ஓரிடத்திலே குத்தினவனவிலே தன்கொப்புமுறிய, அத்தாலே தன்கொம்பையிழந்து. கதுவாய்மதஞ்சேர. கதுவுதல்- விடப்படுதலாய், கொம்பு முறிந்து புண்பட்டவாயிலே மதஜலமொழுக, தன்கைகித்யாதி. நன்னாற்றுவையாலே கையையெடுத்து வளைந்தபிறையை, தானிழந்தகொம்பாகப் பரிமித்து அக்கையேபேசுகித்து மேலேபார்த்துக்கொண்டு நில்லாநிற்கும். கோவர்த்தனமென்னும் கொற்றக்குடையே. ...ரு

பூ.—சேப்பானைய சிஞ்ஞாலவன்றன் செந்தாமரைக்கைவிரி லைந்தியாய்
கப்பாகமடுத்து மணர்நெருந்தோள் காம்பாகக்கொடுத்துக் கவித்தமலை
எப்பாமேபந்திழி தேள்ளருவிலங்குமணி முத்துவடம்பிறழ்
குப்பாயமெனின்ற காட்சிதருங் கோவர்த்தனமென்னும் கொற்றக்குடையே.

பதவுரை.

செப்பாடு உடைய— ஆர்ஜவருணத்தை யு	அவன்— அப்படிப்பட்டருணத்தை யுடைய
உடையாய்	ருணவன்
திரு மால்— ஸ்ரியபிஜயாய்	தன்— தன்னுடைய

செம் தாமரை— செந்தாமரைப் பூப்போன்ற
கை— திருக்கையிலுள்ள
விரல்— ஐந்திலையும்— ஐந்த் விரல்களையும்
கப்பாக— மலையாகிற குடைக்குக் காம்படி
யிலுண்டான கப்பாகக்கொண்டு
சுவித்து— செறித்து
மணி— நீலமணிபோன்ற நிறத்தையுடைத்தாய்
நெடு— நெடியதாயிருந்துள்ள
தோள்— திருத்தோளை
காம்பாக— அக்குடைக்குக் காம்பாக
கொடுத்து— கொடுத்து
கவித்த— தலைமீழாகக் கவித்த
கலை— மலையாவது;

எப்பாடும்— எல்லாப்பக்கங்களிலும்
பாந்து இழி— பரவித் தங்குகிற
தொள் அருகி— தொனித்த அருகிகளானவை
இலங்கு— விளங்காநின்றுள்ள
மணி— அழகிய
முத்து வடம்— முத்துவடம்போலே
பிறழ— தனித்தனியே பரகாசிக்க
குப்பாயம் என நின்று— அதுதான் அவ்
னுக்கோர் முத்துச்சுட்டையென்று
தோற்றம்படியாக நின்று
காட்சி தரும்— காட்சி கொடாநிற்கிற
கோவர்த்தனமென் னுக்கொற்றக்குடையாம்.

ல்யா. ஆறும்பாட்டு. செப்பாடுடையதிருமால். செப்பாடாவது— செவ்வை. அதாவது— ஆர்ஜயகுணம். “ திருமால் ” என்சையாலே, இவ்விடத்தில் அந்த ஆர்ஜயமாவது * சிதகுரைத்தாலும் நன்றுசெய்தாரென்கை. அன்றிக்கே, இந்தானுக்கிட்ட சோற்றைவிலக்கி மலைக்கிவித்து வர்ஷாபத்தைவிளைத்து “ இவை பட்டபடுக ” என்றிருக்கையன்றிக்கே, முன்பு “ ரஷ்கம் ” என்று சொன்ன மலைதன்னையே பெய்த்து ரஷித்த செவ்வைப் பாட்டைச் சொல்லுகிறது. இப்படி ரஷிக்கைக்கடி அவனோட்டை மைப்பந்தமாகையாலே “ திருமால் ” என்கிறது என்று இங்ஙனே யோஷிக்கவுமாம். அவன். அப்படிப்பட்ட குணத்தையுடையவன். தன்செந்தாமரைக்கைவிரலிலுந்திலையும் கப்பாகமடுத்து. தன் னுடைய சிவந்த தாமரைப்பூப்போலே பிறுக்கிற திருக்கையில் விரல்களைத்தையும் மலையாகிற குடைக்குக் காம்படியிலுண்டான கப்பாகக்கொண்டு செறித்து.

மணிநெடுந்தோள் காம்பாகக்கொடுத்துக் கவித்துமலை. நீலரத்னம்போன்ற நிறத்தையுடைத்தாய் நெடியதாயிருக்கிற திருத்தோளை அதுக்குக் காம்பாகக்கொடுத்து, பஞ்சலக்ஷம் குடியிலுள்ளார்க்கும் பசுக்களுக்கும் மழையால் நவீவு வாராதபடியாகவும், பசுக்களுக்குச் சுவபெடாத புல்லும்தண்ணீரு முண்டாம்படியாகவும் தலைமீழாகக்கவித்தமலை. எப்பாடும் பார்த்திழி தெள்ளுகூவி. “ சுனைவாய் நிறைநீர் பினிற்சொரிய ” என்கிறபடியே அவனைச்சூழ எல்லாபார்ச்சுவத்திலும் இடைவிடாமல் தங்குகிற தெளிந்த சுனைநீரருகிகளானவை. இலங்குமணி முத்துவடம் பிறழ. விளங்காநின்ற அழகிய முத்துவடம்போலே தனித்தனியே பரகாசிக்க குப்பாயமெனநின்று காட்சித்தரும். “ அதுதான் அவனுக்கொரு முத்துச்சுட்டை ” என்ற தோற்றம்படியாக நின்று காட்சிகொடாநிற்கும். கோவர்த்தனமென்னும் கொற்றக்குடையே

பூ.— பூக்கள் லவமுண்டப் பம்பறையன் பட்டபூமியைத்தாங்கிக் கிடப்பவன்போல்
துங்கைவிரலிந்து மலரவைத்துத் தாமோதரன்ருங்குதுவரைதான்
அடங்கச்சென்றிலங்கையை யீட்டித்தவனுமன்புகழ்பாடித் தங்குட்டன்களைக்
குடன்கைக்கொண்டு மந்திகள்கன்னவளர்த்தும் கோவர்த்தனமென்னும் கொற்றக்குடையே

பதவுரை.

படங்கள் பலி உடை—பலப்படங்களை யுடைய
பாம்பு அரையன்— லர்ப்பராஜனுன்வன்
படர்— பரமின
சூரியை— சூரியை
தாங்கி இடப்பவன் போல்— தன்தலைகளா
லே தாங்கிக்கொண்டு இடக்குமாப்போலே
தட— இடமுடைத்தான்
கைவிரல் லீர்தும்— கையிலுள்ள லீர்துவிர
ல்களையும்
மலரவைத்து— பரப்பிவைத்து
தாமோதரன்— தாமோதரனுனவன்
தாங்கு— தாங்கிக்கொண்டுநின்ற
தட— பெரிய
வரை தான்— மலையாவது;
சென்று— ஆகாசவழியாலே போய்க்கிட்டு.

இலங்கையை— லங்கையை
அடங்க— முழுதும்
ஈழித்த— கட்டித்துப்பொகட்ட
அனுமன்— ஹனுமானுடைய
புகழ்— கீர்த்தியை
மந்திகள்— பெண்குரங்குகளானவை
பாடி— பாடி
தம்— தங்கள் தங்களுடைய
குடன்களை— குட்டிகளை
குடங்கை— உள்ளங்கையிலே
கொண்டு— ஏந்திக்கொண்டு
கண்வளர்த்தும்— சீராட்டியுறங்கப்பண்ணு
நிற்கிற
கோவர்த்தன மென்னுங்கொற்றக்குடையே.
† “பலவும்” என்ற விடத்தில் “உம்”சாரியை.

வியா. ஏழம்பாட்டு. படங்களின்பாதி பலபணங்கையுமுடைய நாகராஜன், பர
ப்பையுடைத்தான சூரியைத் தன்தலைகளாலே தரித்துக்கொண்டு இடக்குமவன்போலே.
துடங்கைவிரலிலும் மலரவைத்து. இடமுடைத்தான திருக்கையி லீர்துவிரலையும் மலர
வைத்து. தாமோதரன் தாங்குநுடவரைதான். ஓர் அபலைக்குக்கட்டவு மடிக்கவுமாய்ப்படி பெயரி
யுறப், அவள்கட்டினகட்டைய விழுத்துக்கொள்ள சக்தனுமன்றிக்கே யிருந்தவன் தரித்
துக்கொண்டுநின்ற பெரியமலைதான். பஞ்சலக்ஷ்மீயும் ஊரிலுள்ள பசுநினைகளு மெல்
லாம் சேரவொ துங்கலாம்படியிறே மலையின்பரப்பு. தானென்று - அதின் கந்தையும் அதின்
மேலுண்டான வர்சுலங்கையையும் மர்கனிசேஷங்களையும் அந்நிலத்துக்கடைத்த மதுஷயராயு
மெல்லாம் நினைக்கிறது.

அடங்கச்சென்றிலங்கையை யீடழித்து. தார்க்கதரயயுத்தமாய், தேவர்கள்கொடுத்த
வரபலத்தாலும் ராவணனுடைய புஜபலத்தாலும் ஒருவரால்சென்று அழிக்கவொண்ணாத
படி யிருக்கிற லங்கையைமெல்லாம் “ஓதமாகடலைக்கடந்தேறி” என்கிறபடியே சென்று
“உயர்கொள்மாக்கடி காவையிறுத்து” இத்யாதிப்படியே கட்டித்துப்பொகட்ட. அங்
மண்புகழ்பாடி. ஹனுமானுடைய கீர்த்தியைப்பாடி. தம் குடன்களை. தந்தாமுடைய குட்
டிகளை. குடனென்கிறது பரிதியாலே. குடங்கைக்கொண்டு. குடங்கைகளிலே யேந்தி
க்கொண்டு. மந்திகள் கண்வளர்த்தும். மந்திகளானவை சீராட்டியுறங்கப்பண்ணுநிற்கும்.
மந்தி- பெண்குரங்கு. கோவர்த்தனமென்னுங் கொற்றக்குடையே. எ.

பு.—சலமாபுகிற பல்கணப்போர்க்களத்துச் சரமாரிபோழிந்தெங்கும் பூசலிட்டு
நலிவாணாக்கேடகக் கோப்பவன்போல் நாராயணன் முன்முகங்காத்தமலை
இலைவேய்குரம்பைத் தவமாமுனிவரிஞ்ஞார் நடுவேசென்றணர் சோறியக்
கோலுவாய்ச்சின வேங்கைகளின் றறற்குத் கோவர்த்தனமென்னுங் கொற்றக்குடையே.

பதவுரை.

சலம்— நீர் கொண்டெழுந்த
மா முகில்— கார் மேகங்களுடைய
பல் கணம்— பல திரளானது
பேர் கணத்து— யுத்த பூமியிலே
சரம் மாரி பொழிந்து— சரங்களை வர்ஷித்
தாற்போலே வர்ஷித்துக்கொண்டு
எங்கும்— இடைச்சேரியடங்கலும்
பூசலிட்டு— இடித்து முழங்கி யுத்தம்பண்ணி
நலிவான்— வருத்துவதாக
உற— ஒருப்பட்ட வளவிலே
கேடகம் கோப்பவன்போல்— கடகு கோத்
துப் பிடிக்குமவன் போலே
நாராயணன்— நாராயணனாவன்
(திருக்கையி லெடுத்துக் கொண்டு,)
முன்— முந்திவருகிற
முகம்— வர்ஷமுசுத்தினின்றும்

காத்த— ரக்ஷித்த
மலை— மலைபாவது;
இலை வேய குரம்பை— பாணசாலிகளில்
வளிக்கிற
தவம் மா முனிவர் இருந் } தபஸ்விகளாயி
தார் நடுவே சென்று } ருத்த மஹர்ஷி
கள் நடுவே சென்று
அணார் சொறிய - தன்கழுத்தை அவர்கள்
சொறிய
கொலை— கொல்லுகிற
வாய்— வாயையுடையதாய்
சினம்— கோபத்தையுடைத்தான
வேங்கைகள் புலிகளானவை
நின்று உறங்கும்— சிந்தையுடைய உறங்கா
நிற்கிற
கோவர்த்தந மென்னுங்கொற்றக்குடையாம்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு, சலமாழகிலித்யாதி. பலதிரளாய்க்கடலை வரளாகப்பருகி
நீர்கொண்டெழுந்த மஹாமேகங்களானவை, யுத்தபூமியில் சரவர்ஷம்போலே வர்ஷித்துக்
கொண்டு திருவாய்ப்பாடியில் ஊரோடு பசுக்கள் மேயுமிடத்தோலோசியற எங்கும் “ என்ச
னைத் தப்பவல்லாருண்டோ ” என்று இடித்து முழங்கிப் பூசலிட்டு நலிவதாகவொருப்பட்ட
வளவிலே, அந்த சர்வரக்ஷத்தைத் தகைக்கக்குக் கடகு கோத்துப் பிடிக்குமவன்போலே ஸர்வ
ரக்ஷகனான நாராயணன் தன்கையிலே யெடுத்துக்கொண்டு முந்திவருகிற வர்ஷமுசுத்தைத்
தகைத்தமலை. இலைவேயகுரம்பை. இலையாலே வேயந்தருகல்; பாணசாலையென்றபடி.
இத்தை வாஸஸ்த்தாசமாக வுடையராயிருந்துள்ள. தவமா முனிவர். தபோநிஷ்டரான மஹ
ர்ஷிகள். இருந்தார்டுவேசென்று. தபஸ்வ—ககா ஹரிடத்திலே திரள விருந்தவர்கள் நடுவே
சென்று. அணார் சொறிய. “ ஸர்வமும் பகவதாத்மகம் ” என்று கண்டிருக்கையாலே ஒன்
றிய மொருபயமற்றிருக்குமவர்கள் தன் கழுத்தைச் சொறிய. கொலைவாய்ச்சின வேங்கை
கள் நின்றாறங்கும். கொல்லுகிறவாயையும் சினத்தையுமுடைத்தான புலிகளானவை அந்த
ஸைசுத்தாலேகின்று உறங்காநிற்கும். கோவர்த்தநமென்னுங் கொற்றக்குடையே. ... அப.

மு.—வன்பேய் முகையுண்டதோர் வாயுடையன் வன்றுணைனின்றதோர் வன்பரத்தைத்
தன்பெரிட்டுக்கொண்டு தாணிதன்னிற் ருமோதான் ருத்ததுடவரைதான்
முன்பேவழிகாட்ட முகக்கணங்கள் முதகிற்பெய்து தம்முடைக்குட்டின்களைக்
கொம்பெற்றியிருந்து குதியிற்றுங் கோவர்த்தநமென்னுங் கொற்றக்குடையே. கூ.

பதவுரை.

வன் பேய்— வலியுள்ளன பூதநாயின்
முகை— (விஷந்தடவின்) முகையை

உண்டது ஓர் } உண்டதொரு வாயையு
வாயுடையன் } யுடையதாய்

வன் பாத்தை- வலிய பாத்தைத் (தாங்கிக்
கொண்டு)
நின்றது ஓர்— நின்றதொரு
வன் தூணை— வலிய தூணைப்போலே
தன் பேர்— 'கோவர்த்தன்' என்ற தன்
பேரை
இட்டுக்கொண்டு— அந்தமலைக்கு இட்டுக்
கொண்டு
தரணிதன்னில் — இங்கிலத்திலே
தாமோதரன்— ஆய்ச்சி யொருத்திக்குக்
கட்டவு மடிக்கவுமாம்படி பவ்யனுயிரு
ந்தவன்
தாங்கு— தாங்கிக்கொண்டு நின்ற
தடம் வரை தான்— பெரிய மலையாவது;
முடிக்கணங்கள்— (ஓர் வகைப்பட்ட) சூங்கு
களின் திரளானவை

முன்பே— ஏற்கவே
வழி காட்ட— ஒரு கிளையில் நின்று மற்
றொரு கிளையில் பாயும் வழி
காட்டுகைக்காக
தம்முடை சூட்டன்களை— தந்தம் சூட்டி
களை
முதுகில்— முதுகிலே
பெய்து— கட்டிக்கொண்டு போய்
கொம்பு— கொம்பிலே
ஏற்றி இருந்து— ஏற்றிவைத்து
குதி— ஒரு கொம்பில் நின்று மொரு
கொம்பிலே தத்தம்படிப்பை
பயிற்றும்— பழக்குவியாநிற்கிற
கோவர்த்த மென்னுங் கொற்றக்
குடையும்.

வ்யா. ஒன்பதாம் பாட்டு. வன்பேய்முலையுண்டதோர் வாயுடையன். வலிய பேடி
டைய முலையுண்டதொரு வாயுடையவன். பேய்க்கு வன்மையாவது-இவனுடைய மொள
க்தயத்தையும் வடிவமாகவும் கண்டவிடத்திலும் இளகாத நெஞ்சின்வலிமை. அன்றிக்கே,
வன்மை முலைக்கு விசேஷனமாய்- அதின் விஷத்தினுடைய க்ரோராயத்தைச் சொல்லவுமாம்.
நெஞ்சேற்றின முலையிறே. ஒர்வாயென்றது- அந்த நெஞ்சைப்பொறுத்து உண்கையாலும் அ
வனை முடிக்கையாலும் அத்தீயமான்வாயென்றபடி. வந்துணைநின்றதோர் வன்பாத்தை
வலியபாத்தை தரித்துநின்றதொரு வலியதூணைப்போலே. "தரித்து" என்ற விறு
வும் அப்பா ஹார்பம்.

தன்பேரிட்டுக்கொண்டு. "கோவர்த்தன்" என்ற தன்பேரை அதுக்கிட்டுக்கொ
ண்டு, தூணிதன்னில். தேசாதரங்களில் வயாவர்த்தி. அதாவது - பேரளவுடையாரன்
பாஹுமேசாதிகள்போல்வாய்க்கன்றிக்கே, கூடும் தாமதுஷ்யரும் கானலம்படியான இங்கில
த்திலே யென்றபடி. தாமோதரன். பெற்றதாய்க்குக் கட்டிவைக்கலாம்படி பவ்யனுயிருந்த
வன். "வன்பேய்முலை யுண்டதோர் வாயுடையன்" என்றும், "தாமோதரன்" என்றும்
சொல்லுகையாலே - பேய்த்தாயைமுடித்து ஆய்த்தாய்க்கு பவ்யனுயிருந்தபடி. சொல்லு
கிறது. தாங்குதடவரைதான். இப்படி யிருக்கிறவன் தரித்துக்கொண்டுநின்ற பெரிய மலை
தான். முன்பேயிப்பாதி. முடிக்கணங்களானவை ஏற்கவே பண்போடுபண்பாயும்வழி
காட்டுகைக்காகத் தந்தாமுடைய சூட்டிகளை முதுகிலே கட்டிக்கொண்டுபோய், கொம்பிலே
யேற்றியிருந்து ஒரு கொம்பில் நின்று ஒரு கொம்பிலே குதிக்கும்படியை, தான்முற்றாக்
குதித்துக் காட்டி அப்பாவிப்பியாநிற்கும். கோவர்த்தமென்னுங் கொற்றக்குடையே. ...

அ. பத்தாம்பாட்டு. கோடியித்யாதி. “மழைவந்தெழுநாள் பெய்து மாத்தடைபட” என்கிறபடியே - ஏழுநாள் ஒருபடிப்பட்ட வர்ஷிக்கிறவனையில் ரக்ஷயவர்க்கத்துக்கு ஒரு நலிவுவாராபடி மலையைபெடுத்து தரித்துக்கொண்டுநின்ற ரக்ஷித்த பாகாரத்தை யருளிச் செய்தார் - கீழ்; இப்படி யேழுநாள் மலையைச் சுமந்துகொண்டு நின்றவனையில் திருக்கையில் ஒருவாட்டின்மீதே யிருந்தபடியை யதுபவித்து, மங்களாசாஸ்பராகையாலே பீர்தர யருளிச் செய்கிறார் - இங்ங்.

மூ.—கோடியேறு செந்தாமரைக் கைவிரல்கள் கோலமுமழிந்தில வாழற்றில
வடிவேறுதிருவுளி ரோந்துமில் மணிவண்ணன் மலையுமோர் சம்பிரதம்
முடியேறிய மாமுதிர்பல்கணங்கண் முன்னெற்றி நரைத்தன போலவெங்கும்
குடியேறியிருந்து மழைபொழியுங் கோவர்த்தமென்னுங் கொற்றக்குடையே. ம.

பதவுரை.

கொடி ஏறு— த்வஜத்தை ரோகருபமாக
தரித்துக்கொண்டிருப்பதாய்
செம் தாமரை— செந்தாமரைப்பூப் போன்ற
கை விரல்கள்— திருக்கைகளும் திருவிரல்
களும்

(ஏழுநாள் ஒரு படிப்பட்ட மலையைச்
சுமந்து கொடு நின்ற வளவிலும்,)
கோலமும்— இயற்கையான அழகும்
அழிந்தில— அழிந்தனவில்கை;
வாழற்றில— வாட்டத்தை யு மடைந்தன
வில்கை;

வடிவு ஏறு — அழகுமிக்கிருந்துள்ள
திரு உகிர்— திரு நகங்களானவை
நொந்தும் இல— நொந்தனவில்கை;
மணி வண்ணன் — நீலரத்நவண்ணுன
கண்ணனெடுத்த
மலையும்— கோவர்த்த கிரியும்

(அத்தை இவனெடுத்துக் கொண்டு
நின்ற நிலையும்,)
ஒர் சம்பிரதம்— ஒரு கண்கட்டு விதைய
யாயிருந்தது;

(அந்த மலை எது வென்ன;)
முடி— மலையின் கிரகத்திலே
ஏறிய— ஏறின
மா முகில்— பெரிய மேகங்களின்
பல் கணங்கள்— பல திரங்களானவை
முன் நெற்றி— தங்கள் நெற்றியின் முற்
பாகமானது
நரைத்தன போல்— நரைத்தாப்போலே
எங்கும்— எல்லா விடங்களிலும்
குடி ஏறி இருந்து— குடியேறியிருந்து
மழை பொழியும்— மழை சொரியா நிற்கிற
கோவர்த்த மென்னுங் கொற்றக்
குடையாய்.

வாய். பத்தாம்பாட்டு. கோடியேறு செந்தாமரைக் கைவிரல்கள். (க) “புலவதுலப
கூதலிவெந்நவாணிநா” என்கிறபடியே பீசுவாயஸாசகமான த்வஜவஜ்ஜாதி சிவந்தவ
களை ரோகருபனை உடைத்தாயிதே திருக்கைதாறியிருப்பது; அதுக்கெல்லா முபலகூனை
மாக த்வஜமொன்றையு முருளிச்செய்கிறார். த்வஜத்தை ரோகருபனை தரித்துக்கொண்டிரு
ப்பதாய், நிறத்தாலும் செவ்வியாலும் மார்த்தவத்தாலும் செந்தாமரைபோலேயிருக்கிறதிரு
க்கையும் திருவிரல்களும். கோலமுமழிந்தில வாழற்றில. ஏழுநாள் ஒருபடிப்பட்ட மலையைச்
சுமந்துகொண்டு நின்றவனையில், ஸ்வாபாஸிகமான வழகும் அழிந்தனவில்கை; பாரம் பொரு
மையாலே தளர்ந்து வாட்டத்தை யடைந்தனவில்கை. வடிவேறுதிருவுளி ரோந்துமில். அழகு
மிக்கிருந்துள்ள திருவுகிர்களானவை நொந்தனவில்கை.

(ச) “த்வஜ வஜ்ஜாபஜ கர்த்த சிவந்தேந பாணிநா”

மணிவண்ணம்மையு மோர்சம்பிரதம். நீலரத்னம் போலே யிருக்கிற வடிவையுடைய வன் எடுத்தமலையும், அத்தைப்பிவனெடுத்து நின்ற நிலையும் ஒரு இத்தரஜாலம். அதாவது - மலையைப்பெடுத்துச் சுமந்து கொடுத்தின்று மெய்யாகில் அதிசயமான விசுத்திகளிலொன்று திருக்கையிலே காணவேண்டாவோ? அநிலலாமையால் இதொரு கண்காட்டி கிதைய போலே யிருப்பதொன்றென்கை. எடுத்த திருக்கையில் ஒரு விசுத்திகாணையாலே இத்தரஜாலமென்ற வித்தையொழிய, அது பர்மார்த்த மென் னுயிடத்தை யருளிச்செய்குருமேல் முடியித்யாதி. மலையின்கொடு முடியிலேயேயுள்ள மஹா மேகக்கரினுடைய பலவகைப்பட்ட ஸமுஹங்களாவை, முன்னெற்றி நரைத்தனபோல வெங்குங் குடியேறியிருந்து மறைமொழியும். அதுனுடைய முன்னெற்றி நரைத்தனபோலே குழக குடியேறியிருந்து லோகத்துக் கெல்லாம் லுல ஸம்ப் திதியுண்டாம்படி வர்ஷத்தைச் சொரியாநிற்கும். வர்ஷியாமல் வெணுத் திருக்கும் காலத்திலும் வஸ்தவ்யதேசம் மலைத்தலையோ மாகையாலே “முன்னெற்றி நரைத்தனபோல வெங்கும் குடியேறியிருந்து” என்பது. இப்படி மேகக்கரிநுந்து வர்ஷியா நிற்கும். கோவர்த்தமென்னும் கொற்றக்குடையே. ஆகையால் இத்தரஜாலமன்று, பர்மார்த்தமென்கை.

அ.---கிசமத்தில், இத்திருமொழி கற்றாக்கு பல்மசொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார். மு.---அரலின்பள்ளிகொண்டரவந்துர்த்தி ட்ரவப்பகையுர்தியவனுடைய குரலிற்கொடி முல்லைகளின்முற்றத்தும் கோவர்த்தமென்னும் கொற்றக்குடமேல் திருவிநொடி மறைவாணர்புத்தூர்த் திகழ்பட்டிரான் சொன்னமாயிதும் புரவமனன்குடைப் பத்தருள்ளார் பர்மானவைகுந்த நண்ணுவதே. கக.

அசனில்— திருவனந்தாமரவன் மேலே
பள்ளிகொண்டு— (கார்பத்தியிலே) பள்ளி
கொண்டு
(அத்தைவிட்டு, ஆய்ப்பாடியில்
வர்த்தவதரித்து,)
அரவம்— காளியாகத்தை
தூர்த்திட்டு— ஓட்டிவிட்டு
அரவம்— ஸர்ப்பஜாதிக் கெல்லாம்
பகை— பகையான பெரிய திருவடிபை
ணர்தியவனுடைய — வாஹநமாக வுடைய
வனுடைய
குரலில்— குரவமர்த்திலே
கொடி— கொடியாய்ப் பட்டிந்து கிடக்கிற
முல்லைகள்— முல்லைகளாவை
நின்று— நிலைபெற்று
உறங்கும்— உறங்கும்படி யிருப்பதாய்
கோவர்த்தம் என்னும்— கோவர்த்தம்
மென்னும் திருநாமத்தை யுடைத்தாய்
கொற்றம்— மறைமொழித் தெய்வநியை
யுடைத்தான
குடைமேல்— குடையான பர்வதவிஷ்டமாக

பதவரை.
திருவிண்— வைஷ்ணவ ஸ்ரீயால்
பொலி— விளங்கா நின்றவர்கடாய்
மறை— வேதத்துக்கு
வாணர்— வ்யாஸபதம் செலுத்த வல்ல
ரானவர்கள் வர்த்திக்கிற
புத்தார்— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில்
கிகழ்— விளங்கா நின்றவர்கள்
பட்டர் பிரான்— பெரியாழ்வார்
சொன்ன— அருளிச்செய்த
மலை— சொல் மாலையான
பத்தம்— இப்பத்துப் பாகரங்கனையும்
பரவும்— பரவும்படியான
மனம்— மனஸை
நன்கு— நன்கு
உடை— உடையவர்களாய்
பத்தர் உள்ளார்— பக்திமாண்களர் யுள்ள
வர்கள்
பர்மான— எல்லாவற்றுக்கும் மேலான
வைகுந்தம்— ஸ்ரீ வைகுண்டத்தை
நண்ணுவர்— அணுகப் பெறுவார்கள்;

வ்யா. அரவிற்பள்ளிகொண்டு, மென்மை குளிர்ந்தி நற்றங்களைப் பார்த்தியாக வுடைய திருவனந்தாழ்வான்மேலே திருப்பாற்கடலிலே பள்ளிகொண்டு, அரவம் தூந்திட்டு. (க) “நரமயாந் தூ-ஹி-ஹி-ஹி” என்கிறபடியே அப்பெருங்கையை விட்டுப்போந்து அவதரித்த விடத்திலே கோபஜாதியும் கோக்களும் தண்ணீர் குடிக்கிற மரீ வை விஷத்துவிதமாகக் கொண்டுவிட்டுத் தானியனாகிற ஸர்ப்பத்தை அங்குமின்று மோட்டி விட்டு. அரவப்புகையூர்தியவனுடைய. “அரவம்” என்கிற ஜாதிக்கெல்லாம் புகையான பெ ரிய திருவடியை வா ஹ்நமாக நடத்துகிறவனுடைய.

சூரலிலித்யாதி. “சூரவு” என்றி வர்க்குத்திலே கொடியாய்ப் பட்டந்துகிக்கிற முல்லைகளானவை நின்றிருக்கும்படி யிருப்பதாய், கோவர்த்தம்மென்றி திருநாமத்தையு டைத்தாய், வர்ஷத்தைத் தகைகைக்குக் கொற்றக்குடையான பர்வதவிஷயமாக. “சூரவக் கொடிமுல்லைகள்” என்றுபாடமானபோது - சூரவாகிய வர்க்குமும் அகின்றமேலே பட்டந்த கொடியான முல்லைபும் நின்றிருக்குமென்று பொருளாகக்கடவது. திருநிற்பொலியித்யாதி. ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயால் பிக்கு வேதத்துக்கு வ்யாஸபதம் செலுத்த வல்லனானவர்கள் வர்த் திக்கிற ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் ஸர்வோத்தமாய்க்கொண்டு விளங்காமின்றுள்ள பெரியாழ்வார குளிச்செய்த சப்தஸந்தர்ப்பமான விபத்தையும், பவமணங்குடைப் பத்தருள்ளாரா. ப்ரீதி பரவசராய்க் கொண்டுபேசும் நல்லமனஸ்ஸையுடைய பக்திமான்களா யுள்ளவர்கள். பரிமாண வைகுந்தம் நண்ணுவேரே. தங்களுடைய ஜ்ஞாந ப்ரமோதுருணமாக பவத துபவகைங்கர்யக் களிலே அர்வயித்து * அடியார்கள் குறாங்கையுடன்கூடி வாழலாய்மடியிருக்கும் ஸர் வோத்தமமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தைப் பராயிக்கப்பெறுவர். கக.

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசாணம்.

அடிவாவு.—அட்டு வழ வம்மம் கடு வான் செப்பாடு பட்டம் தலம்
வண்டிய கொடியாலில் நாவல்..

(*)

ஆ. - திருமொழி, ௨௪ - க்கு, பாட்டு - ௨௪௨.

மூன்றும்பத்து ஆறுத்திருமொழி- நாவலம்பெரிய, ப்ரவேசம்.

அ.—நாம்பிறந்த வளருகிறவரிலே “ஒருதரவ்யத்தை ஒரு தேவதாரத்தாதுக் கிடு கையாவதென்” என்று இர்த்தாதுக்கிடுகிற சோற்றைமீலக்கி மலைக்கிடுகித்து அத்தையடை யத் தானமுதுசெய்து விடுகையாலே அவன் (உ)க்குத்தனாய், திருவாய்ப்பாடியை யழிப்பதாக புஷ்கலாவர்த்தகாதி மேகங்கையேலிக் கல்வர்த்தத்தை வர்ஷிப்பிக்க, “கல்லெடுத்துக் கன்மாரி காத்தாய்” என்கிறபடியே கோவர்த்தநோத்தரணம்பண்ணி, அந்தவர்த்தத்தை ரக்ஷயவர்க் கத்தின்றமேலே விழாதபடி, நோக்கின திவ்யசேஷஷ்டதஸத்தையுபவித்தார் - கீழ்; “குழல்

(க) “நாகபாயங்கமுத்தஸ்ரீயஹ்யாகதம்.” (உ) சூரலி.

கோவலர்” என்றபடியே - கோபர்க்குக் குழுவாதுகை ஐந்துபுதி வர்த்தியாகையாலே, ஸ்ரீ நந்தகோபர் திருமகனாகையாலே தானும் அந்தவர்த்தியாலே யதிகரித்துப் பலகாலும் குழுவாதுகை கொண்டு போருமவனாகையாலே, ஒருநாள் ஸ்ரீபர்த்தாவர்த்தியாலே நின்று திருக்குழுவைப் படைத்து, அந்தக்குழுவோசையுமியே யுலகினான் ஸ்ரீகோபரினாலேசென்ற தங்கன்பர்த்துக்கள் பண்ணினவைத்த காவல்களையும் கடந்து இவன் நின்றவிடத்தேவந்து குழந்துகொண்டு நின்ற படியையும், வேறேசென்ற அரைகுறையத் தலைகுறைய வேறடிவந்து ஸத்தீர்வம் பின்னாடியை படியாலே ஒடுங்கி நெகிழ்த்தவுடைய ஒரு கையாலே தாங்கி இவள்ளவிலே கண்ணோட நின்ற படியையும், உபரிதரலோகவர்த்திகளான ஸ்திரீகள் இக்குழுவோசையைக் கேட்டுவந்து திரண்டு நெஞ்சருகி, கண்கள்பனிக்கை முதுதலான விக்கிகளோடே இவிலே செவிமடுத்திருக்கொண்டு நின்றபடியையும், மேககை திலோத்தமை மதுதலான நர்த்தகை பகைகளாய்த் திரியும் அபஸ்ரஸ்ஸுக்கள், உலாவியுலாவிக் குழுவாதுகை விவனுடைய வடிவையும் குழுவோசையையும்கண்டு, “நாமும் சிவராயாடிப்பாடித் திரிகிறோமே” என்று ஸத்தீரித்து அறிவழிந்து தந்தாமுடைய ஆடல்பாடல்களைத் தாங்கி மாரின்படியையும், ஸத்தீதெயராய்த் திரியும் தம்புருநாதரும் கிந்திரிதுங்கனும் இந்தக்குழுவோசையினுடைய ரஸத்திலே யிடுபட்டுத் தந்தாமுடைய விண்ணைமறப்பார் கிந்திரத்தொடோ மென்பாரான படியையும், ஆகாசசாரிகளான கீகாரத்தப்பரெல்லாரும் அமர்த்தப்போலேயிருக்கிற இந்திதவிலேயிலே யகப்பட்டு சிதிலராய்க் கைமறித்து நின்றபடியையும், தேவர்களுல்லாரும் தங்கள் ஓவிரப்போ ஐந்தைமறந்து திருவாய்ப்பாடி நிறையவந்து திரண்டு இக்குழுவோசையினுடைய ரஸத்தைப் புலித்து இவனைவிடாதே பின்பற்றித் திரிந்தபடியையும், பசுவி ஐவல்கள் தந்தாம் கடனட விட்டுவந்து குழந்து புகாடுபோலே கிடந்தபடியையும், பசுந்திரிகள் இக்குழுவோசையைக்கேட்டு பாவசமாய்க் கால்களாப்பரப்பித் தலைகளை நாற்றிக் கொண்டு செவியை யகைக்கவும் மாட்டாமல் நின்றபடியையும், மான் திரிள்களானவை மேய்கைமுதுதலான வற்றைமறந்து நிச்சலமாய்க்கொண்டு சித்திரப்பிதங்கன்போலே நின்றபடியையும், அசேதமமான மரங்களானவை சேதநங்கனிதுவ் காட்டில் அத்தயாச்சர்யமாட்படி சிடுபட்டபடியையும் தனித்தனி பேபேசி அவனுடைய திருக்குழுவோசையினுடைய வைசித்திரியை யதபவிக்கிறார் - இத்திருமொழியில்.

பு.—நாவலம்பெரிய தீவனில்வாழ நங்கைமீள்களினோ ர்ப்புத்தகேளீர்

காவலம்புரியுடைய திருமாறையவாயிற் குழுவோசையுமியே

கோவலர்சிறுமிய ரிளங்கொக்கை குதுகுலிப்ப வுடவளவிலுந்தேங்கும்

காவலுக்கடங்கு கயிறுமாலையகிவந்து கலிழந்துநின்றனரே.

பதவுரை.

பெரிய- பெரிதாயிருந்துள்ள
நாவலம் † தீவனில்- ஜம்பூத்வீபத்திலே
வாழும்- வாழாநின்றிருந்துள்ளவர்களாய்
நங்கைமீள்கள்- ஒன்றாறும் குறையில்லாத
வர்களே!

இது ஓர்- இதொரு

அற்புதம்- ஆச்சர்யத்தை

கேளீர்- கேளுங்கோள்;

து- சுத்தமான

வலம்புரி உடைய- ஸ்ரீபரஞ்சனரூபத்தைத் திருக்கையிலே உடைய

† “நாவலம்” என்ற விடத்தில் ‘அம்’ சாரியை.

† கர்த்தப்பர்- கர்த்தவர்.

திருமால்- ஸ்ரீயுபதிராயன்வன்

உயர்- போகையான்

வாயில்- திருப்பவளத்தில் வைத்து வந்து
சிறு

குழல்- முரணியினுடைய

ஒசை வழியே- இசையின் மார்க்கமாக

கோ வல்- இடையருடைய

செறுமயர்- சிறுப் பெண்களானவர்கள்

இன- பவமாயிருந்துள்ள

கொங்கை- தங்கள் ஸ்தந்தங்களானவை

குதுகுலிப்பு- நாகக் முன்னே போகிறே

மென்று நெறித்து குதாஹலம் பண்ண

உடல் - சரீரமும்

உள் - நெஞ்சும்

அழிந்து- கட்டுக்கொலைந்து

எங்கும்- எங்குமுள்ள

காவலும்- காவலையும்

கடந்து- அகிர்மித்து

கயிறு மாலை- கயிற்றில் ஒழுங்குபடச் சேர்

ஆகி வந்து- ந்த மாலைகள் போலே

கயிற்று நின்றனர்- (அவனைக் கண்ட

வாறே லஜ்ஜித்துக்) கவிமுத்தலிப்படு

கின்றார்கள்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. நாவலம்பெரியதீவ்னிஸ். நாவலையுடையதான பெரியதீவ்னிஸ். த்விபார்தரக் கண்பற்றப் பெருமைபுடைய ஜம்புத்தீபத்திலே பென்றபடி. இந்தத் தீபத்தினுடைய வைபவம் வேறொரு த்விபத்துக்கிலேயே. அதாவது - த்விபார்தரங்களெல்லாம் (க) போகபூமியாயிருக்குமித்தனையிறேயுள்ளது; ஆர்ஜநூமியுள்ளது இநிலேயிறே; இத்தன்னிலும் நவமகண்டமான பாரதவாஹியிறே ஆர்ஜநூமியாயிருப்பது; வர்ஷார்தரக் களும் (க)போகபூமிகளினையிறே; அப்படியிருந்த தானிலும் பாரதவாஹி பாரதவ்யத்தைப் பற்ற த்விபார்தரக்களின் காட்டில் இந்தத் தீபத்துக்கு ஏற்றம்சொல்லக் குறையிலே; த்விபார்தரங்களில் போகங்களுக்கும் உபரிநரபாதான லோகங்களில் போகங்களுக்கும் மோகாத்துக்கும் ஸாதாரணத்தாரம் பண்ணலாவது இங்கேயாகையாலும், தீவிய தேசங்களும் முழுகூட்களும் பாகாயேனாயுள்ளது இங்கேயாகையாலும் இந்த பாரதவாஹித்தோடே கூடி சிறுக்கையாலே ஜம்புத்தீபத்தை “பெரியதீவு” என்றருளிச்செய்கிறார். வாழும்நங்கை மீர்கள். அவனவதரித்த தேசத்திலேயிறந்து அவனுடைய அவதாரானு சேஷத்தங்களை யெல்லாம் அதுபவிக்கையாறே வாழ்வையுடையாய், அதுக்கிடான ஜ்ஞாநரோமங்களால் பூர்ணையுள்ளவர்களுையென்று தாழும் கோபஜம்த்தை ஆஸ்தாரம்பண்ணினவராகையாலே திருவாய்ப்பாடி யினுள்ளாரோடு ஸஜாதீபராய்நின்று அங்குத்தை விசேஷஜ்ஞாநரான ஸந்தீரிகளிலே சிலவர் ஸம்போதித்து அருளிச்செய்கிற வேனதுதல்; அன்றிக்கே, (க) “ஸவரவ வாவ-உவ்வொலன் வாக்ஷா ஸ்ராவ உவ்ருதே 1 ஹ்ருதாயிததூரூ” என்றபடியே பகவத்வயதிரித்தசெல்லாரையும் ஸ்வாதந்தரயகந்தாஹித்தயா ஸந்தீராய்ரொன்றுனைத்து ஜம்புத்தீபத்தில் பகவதபவ பரான விசேஷஜ்ஞாநரையுடைய “நங்கைமீ” என்று ஸம்போதிக்கிறாகையுமாம். இதோஷ்பூம் கேளீர். இதோசாச்சயம் கேளிகோள். காலம்பூரியுடைய திருமால். தாய்தானவலம்பூரியையுடைய ஸ்ரீயுபதிராயனவன். இத்தால்-பாதிக்கலை நிரணிக்கவும் அதுகலரைச் சேர்ப்பிக்கவும்ல்லல் பரிசுத்தையுடையவனென்கை. ஸ்ரீபாஞ்சஜ்ஞாநத்துக்குத் தாய்மையாலது- சேஷநினைவறிந்து காரியம் செய்யவல்ல சுத்தி. இப்படியிருக்கையாலே தன்னுடைய த்வநிகொண்டே அவனுக்கந்தர் வாழவும் முனிந்தார் முழுவதும் பண்ணுதிருமாய்த்து. காயவாயில் குழலோகையுடையே. திருப்பவளத்துக்குத்

(க) ஹோமவரூபி.

(க) “ஸவரவாஸ-தேவோஸௌ ஸாக்ஷாந்புருஷ உச்சத- ஸந்தீராயமிததஸ்ஸவம்”

ஒல்கி— (ஸ்ஜித்த) ஒடுங்கி
அரி ஒடு— செவ்வரி, கருவரிகள் ஒடின
கண்— கண்களானவை

ஒட— அவன் பக்களிலே ஒட
நின்றனர்— நிகைத்து நின்றார்கள்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. இடவண்ணையிடத்தோளோடு சேர்ந்து. இடப்பாச்சுவத்
தில் சம்பருஸ்தாரத்தை இடத்திருத்தோளோடேசாய்த்து. இருநகரூட. இரண்டு திருக்
கையும் திருக்குழலோடே சேர. புருவம்நெரிந்தேற. திருப்புருவங்களானவை நெளிந்து
மேலேகிளர. குடவயிறுட. திருவயிற்றிலே வாயுவைப்பூரித்து நிறுத்தித் திருப்பவளத்
தாலே க்ரமசு ிட்டு ஊதவேண்டுமெகையாலே திருவயிறு குடம்போலே தோற்ற. வாய்கடை
கூட. திருப்பவளம் இரண்டாகும் குவிந்து திருக்குழல் துளிகளளவாக. கோலிந்தன்குழல்
கோதினபோது. கோரகூண்டதிலே திகழிதனாய், அவை விலங்காமைக்கும் மேய்கைக்கும்
மீளாமைக்கும் தகுதியாக ஆதவல்லானாகையாலே “கோலிந்தன்” என்கிறது; அறியாதா
னாஜிலும் தவிரவாய்ப்பாலே ஆகர்ஷகமாம்படி யிருக்கையாலே “குழல்கோடு” என்கி
றது. இத்தால்-ஊதுகிறவனுடைய லாமர்த்தியமும், அதுக்கு உபகரணமான குழலினுடைய
வைலகூண்டயமும் சொல்லிற்றாய்த்து. மடமயில்களோடு மான்பிணைபோலே. மடப்பத்தை
யுடைத்தான மயில்கள்போலவும், நோக்கையுடைத்தான மான்பிணை போலவும். “மயில்
கள்” என்கிற பன்மைக்கிடாக, “மான்பிணை” என்கிற ஏகவச்சமும்- ஜாத்யபேராயமாய்,
பன்மைபிலேயாகக்கடவது. மங்கைமார்கள். யுவதிகளான ஸ்திரீகள். மலர்க்கூந்தலமிழ்-
அஷ்டா திகளாலே அலங்கர்த்தமான குழல்கள் நெகிழ்த்தலைய. உடைநெகிழ். ஒப்பித்துத்த
பரியட்டம் நெகிழ். இப்படி அரைகுறையத் தலைகுறையத் குழலோசைவழியே போடிவந்து-
ஓர்கையால் துதிவழிற். நெகிழ்த்த துதினை ஒருகையாலே தாங்கி. ஒல்கி. ஸ்திரீதவம் பின்
னாட்டினபடியாலே ஒடுங்கி. ஒடரிக்கணை நின்றனரே. ஸ்திரீதவம் பின்னாட்டினதும் ஒடு
கிறகண்ணை நிஷேதிக்கப்போமோ. செவ்வரி கருவரியோடானகண்கள் அவன்பக்களிலே
போட நின்றார்கள். “மடமயில்” “மான்பிணை” என்ற தர்ஷடார்த்தவயத்துக்கும் “மலர்க்
கூந்தலமிழ்” “ஒடரிக்கணை” என்ற இரண்டும் தார்ஷ்டார்த்திகம். உ-

மூ.—வானிளவரசு வைகுந்தக்குட்டன் வாசுதேவன் மதுரைமன்னன்நாதர்
கோனிளவரசு கோவலர்குட்டன் கோலிந்தன் குழல்கோடுதினபோது
வானிளம்படியார் வந்துவந்தீனடி. மனமுருகி மலர்க்கண்கள்பளிப்பத்
தேனளவுசேறிக்கூந்தலமிழ்ச் சென்னிவெர்ப்பச் செவிசேர்த்துநின்றனரே. ந.

பதவுரை.

வான்— பரமபத்துக்கு
இள அரசு— யுவராஜனுய்
† வைகுந்தம் குட்டன்— அத்திரு நாட்டி
வள்ளார் அரவரதம் நோக்க வேண்டும்
படியான சிறப்பினையாய்
வாசுதேவன்— வனாதிதவர் திருமகனாய்
மதுரை— வடமதுரைக்கு
மன்னன்— நிர்வாணகனாய்

நாதர் கோன்— நாதகோபருக்குப் (பின்னோ
யாய்)
இள அரசு— இளவரசானவனுய்
கோவலர் குட்டன்— இடையர்களுக்குப்
பரியவேண்டும்படியான பின்னையாய்
† “வைகுந்தக்குட்டன்” என்றதற்கு,
“வைகுண்டன்” என்னும் பேரையுடைய
குட்டனென்றும் பொருளாகு மென்பர்.

கோயிர்தன் - பசுமேய்க்கப்பெற்ற கண்ண
னாவன்

குழல் கொடி ஊதினபோது;
வான் - தேவலோகத்திலே வர்த்திப்பாராய்
இள - அதுபவயோக்யமான
படியார் - சரீரங்களை யுடையாரை ஸ்திரீகள்
வந்து வந்து ஈண்டி - (குழலோசைதூண்டி)
வந்து வந்து திரண்டு

மனம் - மனஸ்ஸானது
உருகி - நீர்ப்பண்டம் போலே உருகி
மலர் - மலர் போன்ற
கண்கள் - கண்களானவை

பணிப்ப - ஆந்தரபாஷ்பத்தாலே குளிரவும்
தேன் அளவு - தேனோடு கூடின
செறி - செறிந்த
கூந்தல் - கூந்தலானது
அலிழ - அலிழ்ந்து அலையவும்
சென்னி - நெற்றியானது
வேர்ப்ப - ஸ்வேதஸ்விரிநமாகவும்
செவி - காதுகளை
சேர்த்து - இக்குழலோசையிலே மடுத்தாக்
கொண்டு
நின்றனர் - நின்றார்கள்.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. வானிளவரசு. பாம்பதத்துக்கு இளவரசாயுள்ளவன்.
(க)வர்த்தமந்திரிகள்கீழே பாலராஜனாவன் வர்த்திக்குமாபோலே யாய்த்து - "மூதுவாரம் -
விண்ணாட்டவர்" என்கிற நித்யஸூரிகளை ப்ரதாராக்கி அவர்கள்கீழே தன்னையமைத்துக்
கொண்டு இவர்களுக்கு சேஷியாயிருக்கும்படி. "திருவனந்தராமுவரம்மடியிலும் ஸ்ரீஸேநா
பதியாழ்வான் பிரம்பின் கீழிலும் பெரியதிருவடி சிறுகின்றீழிலுமாய்த்து இத்தத்தவம் வளரு
வது" என்றிதே பட்டாருளிச்செய்வது. வைகுந்தத்துடன். அங்குள்ளார்க்குக் குழை
ச்சரசாககிளைத்து* அஸ்த்தாநேயசங்கைபண்ணி அரவாதம் நோக்கவேண்டும்படியானபரு
வுத்தையுடையவன். வாகுதேவன். ஸ்ரீவஸுதேவர் திருமகன். இத்தால்*சிறப்பிசீயானபா
த்வத்தில் வ்யாவர்த்தி. மதுரைமன்னன். ஸ்ரீமதுரைக்கு ராஜாவானவன். பாம்பதத்தில்
ஸ்வதந்தராயிருப்பாரொருவரில்லாமையாலே தன்னுடைய ஆசிரித பாததந்த்யம் தோற்ற
இருக்கும்படியாய்ப்பற்ற "இளவரசு" என்கிறது; இங்கு இருந்ததேகுடியாக ஸ்வதந்தர
ராகையாலே ஈரசு அறுத்துக்கொண்டிருக்கும்படியாய்ப்பற்ற. "மன்னன்" என்றது. நீந்தி
கோளினவரசு. "வாகுதேவன்" என்றதற்கும் அவ்வருகேயொரு நீர்மையிறேயிது. அது
ராஜகுலம்; இது கோபகுலமிறே. ஸ்ரீரந்தகோபர் திருமகனான இளவரசு. பஞ்சஸக்தம்முடி
க்கும் அரசு ஸ்ரீரந்தகோபராகையாலே, இவனை "இளவரசு" என்கிறது. கோவலர்குடன்.
*வைகுந்தக்குடனில் வ்யாவர்த்தி. கோபஜாநியாகப்பரிந்து நோக்கவேண்டும்படியான
பருவுத்தையுடையவன். கோலிர்தன். ஜாத்யுதிமான கோரகூணமே யாத்ரையாயுள்ளவன்.
குழல்கொடுதினபோது. ஸர்வவசிகாரபரிகரமான குழல்க்கொண்டு ஊதினபோது. வானிளம்
படியார். வானிலே வர்த்திப்பாராய் அந்தலோகமுள்ளவனவும் ஜாமாணக்களின்திக்வே, (உ)
போகயோக்யமான சரீரங்களை யுடைய ஸ்திரீகள். படி-சரீரம். வந்துவந்திண்டி. குழலோசை
வழியே வந்துவந்து திரண்டு. மனமுருகி. மனஸ்ஸு நீர்ப்பண்டமாயுருகி. மலர்க்கண்கள்
பணிப்ப. மலர்போலேயிருக்கிறகண்களில் ஆந்தரதாச்சுக்கள் துளித்துவிழ. தேனளவுசெறி
கூந்தலலிழ. ஒடிவந்தவிசையாலே புஷ்பாதிசுருதிந்தாலும் அவை முடிக்கையாலுண்டான்.
தேன்சுவமி கிடக்கும்மிறே; ஆகையாலே தேனோடுகூடின செறிந்த குழல்களானவையலிழ.
சென்னிவேர்ப்ப. நெற்றிவேர்க்க. தேவஸ்திரீகளுக்கு வேர்ப்புண்டாமோ வென்னில்; வந்து

க்களுக்கு ஸ்வபாவபேதங்களைப் பிறப்பிக்கும் திருக்குழலோசையாவ்வந்த விக்ரமியென்று சொல்வது, சேவிசேர்த்துநின்றனரே. இக்குழலோசையிலே சேவியை மகித்துக்கொண்டு நின்றார்கள்.

மு.—தேனுகன்பிலம்பன் காளியனென்னுள் தீப்பப்பூகே ளடங்கவழக்கிக்
கானகம்படி யுலாலியுலாலிக் சருஞ்சிறுக்கன் குழலாதினபோது
மேனகையொடு திலோத்தமையரம்பை யுருப்பசியரவர் லென்கியுயங்கி
வானகம்படியில் வாய்திறப்பின்றி யுடல் பாடலிடை மறநீனர்தாமே. ச.

புதலரை.

தேனுகன்— தேதுகாஸூரன்,
பிலம்பன்— ப்ரணம்பாஸூரன்,
காளியன்— காளிய நாகன்,
என்னும்— என்று சொல்லப்படுகிற
தீம்பன்— கொடியவையான
பூடுகள் அடங்க— பூண்டுக்கையெல்லாம்
உழக்கி— தலையழித்துப் பொகட்டு
கானகம்— காட்டிலே
படி— இயற்கையாக
உலாவி உலாவி (தன் இச்சையாலே
நின்று) நெடுங்காலம் ஸஞ்சரித்து
கரு— கரியதிரும்பினைய யுடையனாய்
சிறுக்கன்— இளம்பிள்ளையான கண்ணன்
குழல் ஊனினபோது—
மேனகையொடு— மேனகையோடு

திலோத்தமை } இவர்களாகிற
அரம்பை }
உருப்படி }
அரவர்— அப்ரணஸ்ஸூக்கன்
லென்கி— வென்கப்பட்டு
மயங்கி— (இவனுடைய குழலோசையி-
லிடுபாட்டமே), மயங்கி
வானகம்— தேவலோகத்தினும்
படியில்— பூலோகத்தினும்
வாய்திறப்பு இன்றி— வாய் திறவாமல்
தாமே— (பாப்பிரேண, மின்றிக்கே.)
தாங்கினோ
ஆடல் பாடல் இவை— ஆடலும் பாடலும்
மாகிற இவற்றை,
மறநீனர்— தவிர்த்து விட்டார்கள்.

வாய். நான்காம்பாட்டு. தேனுகனியாதி. கழுதையானவடிவைக்கொண்டு காட்
டுக்குள்ளே நலிவதாகவந்துநின்ற தேனுகன், இடைப்பிள்ளைகளும் தானுமாக விரையாடா
நிற்கச்செய்தே அவர்களோடு ஸமாநுபயன்கொண்டு வந்துகலந்து நம்பிமுத்தபிரானோ
டொக்க விரையாடி நலியத்தேடின ப்ரணம்பன், பசுக்களும் இடையாரும் தன்னிர்ஞாக்கிற
மடுவை விஷத்தாலே துணித்துக்கொண்டுக்கிடந்தகாளியன் என்றுசொல்லப்பட்டதஷ்யுண்டு
களைபாடங்கத் தலையழித்துப்பொகட்டு. தீப்பப்பூடுன்றது - பரவிம்ஸாரூபமான தீம்பை
யுடைத்தான் பூண்டென்றபடி. ஓரொன்றே அகிதர்பலமாயிருக்க, இவற்றை “ பூடுகள் ”
என்று சக்துதாமகச் சொல்லிற்று - நிரஸிக்கிவனுடைய பலத்துக்கு இவை அப்பாபாஸங்
கது. கானகம்படியுலாலியுலாலி. வாகியநிவாரில்லாத காட்டுக்குள்ளே “ தன்னுடைய
நன்மயமுறு காடவேனும் ” என்னும் கருத்தாலன்றிக்கே ஸ்வபாவிகமாகத்தன்னிச்சையா
லன்றிக்கே ஸஞ்சரித்து ஸஞ்சரித்து. எப்படியேயானாலும் அடிமறிநிபிப்புக்கால் வல்லா
ராடிகுன்றபேலேயேயேயிறுபது. கருஞ்சிறுக்கன் குழலாதினபோது, கண்டவர்கள் கண்ணுளிருநட்
படி ச்யாமன்களான திருமேனியையும் பருவத்தால்வந்த இரமையையுமுடையவன் குழலா

இனப்போது. இப்படி யுலாவிக்கொண்டுநின்று திருக்குழைப்பது தினவளவில. மேனன்கரீர்ப்
யாதி. “உபரிதாலோகங்களில் ஆடுகைக்கும் பாடுகைக்கும் தங்களுக்கு மேற்பட்டாரில்லை”
என்று ப்ரஸித்தைகளாயிருக்கும் மேகை, இலோத்தமை, ரம்பை, ஊர்வசி என்று அப்பரஸஸ்
ஸூக்கரானவர்கள் இவன் நடையழகையும் குழலோகையையும் கண்ணிலும் செவியாலும்
அதூபலித்தையாலே “நாமும் சிலராய் ஆடிப்பாடித் திரிகிறோமே” என்று ஸ்ரேஷ்டத்து, ஸ்ரே
ஷ்டனுடைப முதிர்ந்தியாலே மயங்கி. வானகமித்யாதி. வானிடத்திலும் பூமிமீடத்திலும்
ஆடப்பட என்ஈறவிது நம்வரபாற் சொல்லக்கடவோமல்லோம் என்று தங்களுடைய ஆட
லும் பாடலுமாகிற விவற்றைத் தவிர்த்தார்கள். இவர்கள் இப்படித்தவிர்த்தது, இரண்டினு
டையவும் வாசிபயிர்த்த மத்பலத்தரானவர்கள் “இனி நீக்களாடவும் பாடவும் வேண்டா”
என்று தவிர்த்தையாலேயோவென்னில; அன்று; தாமே. தாம்களே தவிர்த்துவிட்டார்கள். ச

மூ.—முன்னரசிங்கமநாதி யவுணன்முக்கியத்தை முடிப்பான் மூவுலகின்
மன்னரஞ்சு மதுகுநன்வாயிற் குழலினோகை செவியைப்பற்றிவாங்க
நன்னரமுடைய தும்புருவோடு நாரதனுந் தந்தம்விரைமற்றது
கிற்றிதுபங்களுந் தந்தங்கிற்ற ந்தோடுகிலோ மென்றனரே. ௫.

பதவுரை.

முன்— முற்காலத்திலே
நரசிங்கம் அது ஆகி— நரசிங்கம் வடிவம்
கொண்டு
அவுணன்— ஹிரன்பாஸூரனுடைய
முக்கியத்தை— மேன்மைப
முடிப்பான்— அழித்தவனாய்
மூ உலகில் மன்னர்— மூன்று லோகங்களிலு
முள்ள அரசர்களுந்
அஞ்சும்— தன் மதிப்பைக் கண்டால் உள்
ளம் நடுங்கும்படியா நடுங்கிற
மது குதன்ன— மது நிரஸநம் செய்தரு
வின கண்ணன்
வாயில்— திருப்பவளத்தில் வைத்துநின்
குழலின்— திருக்குழலி னுடைய
ஓகை— தவகியானது
செவியை— காலைத்

பற்றி வாங்க— பிடித்திழுக்க
நல் நாமு உடைய— நல்ல யினை நம்மை
யுடைய
தும்புருவோடு — ‘தும்புரு’ என்னும்
ரிஷியோடு
நாரதனும்— நாரதமஹர்ஷியும்
தம் தம்— தங்கன் தங்களுடைய
யினை— யினைய
மறந்து— மறந்து
(அதுவு மன்றிக்கே, 1)
கிற்ற மிதுனங்கழும்— ‘கிற்ற மிதுனங்
கள்’ என்று சொல்லப்படு மயங்களுந்
தம் தம்— தந்தாமுடைய
கிற்றம்— கிற்றம்தான்
தொடுகிலோம் என்றனர்— இனித் தொடர்
கடவோ மல்லோமென்று விட்டார்கள்.

வ்யா. வீரதாம்பாட்டு. முன்னரசிங்கமநாதி. முற்காலத்திலே “தேவாதி சதூர்
வித ஜாதிமீல் ஒன்றாலும் படக்கடவே னல்லேன்” என்று அவன்கொண்ட வரத்துக்கு
அவிருத்தமாக நிரஸிக்கக்காக “நாஸ்யாயத் தநுக்ஷயா வலிஹஸ்யாயத் தநு
ஹயா” என்கிறபடியே - நாத்வ ஸிஹமத்வங்க ளிரண்டையும் சேர்த்து ஹருவடிவாக்கொ
ண்டு. “அதாதி” என்றது, இப்படி நாத்வ ஸிஹமத்வங்களைச் சேர்த்து ஹருவடிவாக்கொ

(க) “நாஸ்யார்த்த ததம்க் த்வா ஸிஹமஸ்யார்த்த ததம்கதா”

உட்கத்தில் சோர்ச்சேர்த்தியா யிருக்கைபன்றிக்கே “அழகியானதானே யரியுருவந்தானே” என்றுப்படி இருந்த வழிதுடைய வகியத்ததைச் சொல்லுகிறது. அவுணன் முக்கியத்தை மூட்டான். எல்லா யில்லாத பெரும்தவத்தாலே பல மறுக்குக்களைப் பண்ணுகின்றது. அவ் அபரணாயல்வெய்து, தானே ஜகத்துக்கெல்லாம் பரதானாய், பகவந்நாமம் கேட்கப் பொருமல் அதுசொன்னதுவே ஹேதுவாக “வயிற்றிற் பிறந்தபிள்ளை” என்று பாரதேவாசாமகோசாயான பிடைக்கையெல்லாம் பண்ணின ஹிரண்யாஸுரனுடைய வேண்டப் பட்டையழித்துப் போகட்டவன். முகிலகில் மண்ணாக்கும். முன்றுலோகத்தினுண்டான ராஜாக்களும், அநிமாதுஷ சேஷடிதக்கனாவந்த தன்மதிப்பைக்கண்டால் உள்ளம் நடுங்கும்படியிருக்கிற. மறுகுதண்ணவாயிற் குழலினோகை செவியைப்பற்றிவாங்க. ஆசரிதவிரோதி யான மதுவை நிரஸித்தவனுடைய திருப்பவளத்தில் வைத்தான திருக்குழலினுடையதல்வ நியானது செவியைப்பிடித்திழுக்க. நண்ணும்பித்யாதி. செவிப்படைத்தாரெல்லாராயும் தன் னுடைய தவநியாவே வசிகரிக்கவற்றான நன்மையையுடைய வினைநரம்பைத் தந்தாமுக்கும் பெரியவுடைமையாக நீனைத்திருக்கும் தும்புருவும் நாரதனும். “காநவியைக்கு தும்புரு நாரதர்” என்று ஸர்வலோகப்ரஸித்தாயிருக்குமவர்களிறே; இப்படி யிருக்கிறவர்களும். தம்மில்லையெழுந்து. தந்தாமுக்கு ஸர்வகாலமும் அபிமதமான வினைகளைப்பெடுத்துப் பாடாத வளாவன்றிக்கே, அவைதன்னை நோகமற்றது. கிற்றியித்யாதி. கிற்றாகொண்டு பாடித்திரி கையாலே “கிற்றாமிதநங்கள்” என்று ஜகத்ப்ரஸித்தங்களா யிருக்கிறவர்களும் தந்தாமுடைய கிற்றம் இனித் தொடக்கலோமல்லோமென்று விட்டார்கள்.

மூ.—செம்பெருந்தங்கண்ணன் திரடோளன் தேவகிசிறுவன் தேவர்களிச்சங்கம்
நம்பரமனங்களை குழலாதக்கேட்டவர்க ளிருற்றனகேளீர்
அம்பரந்திரியுங் காந்தப்பரேல்லா மமுதகீதவலையார் சுருக்குண்டு
கம்பரமன்றென்று நாணிமயங்கி னைந்துசேய்ந்து கைம்மறித்துநின்றனரே. சு.

பதவுரை.

செம்— சிவந்தாய்
பெரு தட— மிகவும் பெருத்திருந்துள்ள
கண்ணன்— திருக்கண்களை யுடையனாய்
திரன்— (முங்கில் போலே) திரண்டிருக்கிற
தோளன்— திருத்தோள்களை யுடையனாய்
தேவகி— தேவகிப் பிராட்டிக்கு
சிறுவன்— மகனாய்
தேவர்கள் சிங்கம்— தேவலிங்கமாய்
நம்— நமக்கு
பரமன்— தன் பெருமை யெல்லாமறிய
லாம்படி யிருக்குமவன்
இ நான்— இந்தநிசம்
குழல் ஊத— திருக்குழலுதாம் போது
கேட்டவர்கள்— (அக்குழலோகையைக்)
கேட்டவர்கள்.

இடர் உற்றன்— இடருற்ற பரகாரங்களை
கேளீர்— கேளுக்கோள்;
அம்பரம்— ஆகாசத்திலே
திரியும்— திரியாகின்ற
காந்தப்பர் எல்லாம்— கந்தர்வ ஜாதியர்
எல்லாரும்
அமுத கீதம்— அமுந்தம்போல் இவரிய
இசையாகிற்
வலையால்— வலையாலே
சுருக்குண்டு— கட்டுண்டு
நம் பரம் அன்று என்று— நம்மால் இனிப்
பாடப் போகாதென்று
நாணி— முன்பெல்லாம் பாடினதற்கும்
வஜ்ஜித்து
மயங்கி— மயங்கி

நைந்து— மஞ்சைதிலியத்தை யுமடைந்து நைந்து நின்று— இனி நாம் ஒன்றாகும் கடலோ பக்லோடு ஒன்று, கையை மடக்கிக் கொண்டு நின்றார்கள்.

வியா. ஆறும்பாட்டு. செம்பெருந்தடங்கண்ணன். சிலந்து மிகவும் பெருத்திருக்கிற திருக்கண்களை யுடையவன். திரள்தோளன். கணையங்கன்போலே திரண்டிருக்கிற திருத்தோள்களை யுடையவன். தேவசிற்றவன். தேவசிப்பிராட்டிக்கு விதேயனுன புத்தானுவன். தேவர்கள் சிங்கம். துர்மாதிகளான தேவர்களுக்கு லிற்றம்மப்போலே அந்நிபவரீயான பிறக்கும்வன். நம் பரமன். தன்னபிம்நாந்தர்ப்பூதான நமக்குத் தன்பெருமையெல்லா மறியலாம்படி பிறக்கும்வன். இந்நாள் குழலாத. இன்றைநாள் குமுலாத. கேட்டவர்க ளிடநூற்றானகேள்வர். இக்குழலோசையைக் கேட்டவர்கள் இதுவடையாஸத்தாலே வித்தானபடியைக் கேளிகோள். கேட்டவர்கள்தான் ஆர், அவர்களிடநூற்ற பாகாடுமென்னென்ன; சொல்லுகிறதேமேல் அம்பாமித்யாதி. அந்தரிக்கசாரிகளாய் நர்த்ததே பராயப்போரும் கந்தர்வஜாதியெல்லாம் அமர்தம்போலே யினிதான காவலையிலே கட்டுண்டு. நம்பரமன்றென்று. இனிப்பாடவென்பதொன்று நமக்கு பரமன்றென்று. நானி. கீழ்பாடிப்போனதாக்கும் லஜ்ஜித்து. மயங்கி. கீழ்மேல் ஒன்றுதானாம் நினைக்கமாட்டாதபடி யறிவுழிந்து. நைந்து. அறிவுக்கு தவாரமான அந்தகொண்ம் சிவிலமர்ய். சோர்ந்து. சரீரம் கட்டுக்கொலைந்து தளர்ந்து. கைமறித்து நின்றனரே. தங்கள் தளர்த்தி வாக்கால் சொல்லவும் பலமற்று “ஒன்றுக்கும் கழமல்லோம்” என்று கையை மறித்துக்கொண்டு நின்றார்கள்.

மூ.—புலியுண்கண்டதோ ஶ்ற்புத்தகேள்வர் ஸுனிமேய்க்குமிளங் கோலவர்கூட்டத் தவையுணுகத்தனையான்குழலாத வமரலோகத்தளவஞ் சென்றிகைப்ப அவியுணைமற்ற வானவசெல்லா மாய்பாடிநிறையப் புத்தினைடிச் செலியுணுவின்சுவை கொண்மேகிழ்ந்து கோலிந்தனைத்தோடாந்தென்றம்விடாசே. பதவாரை.

புலியுன்— பூமியிலே
நான் கண்டது ஓர்— நான்கண்டதொரு
அற்புதம்— ஆச்சரியத்தை
கேள்வர்— கேளுங்கோள்;
பூனி மேய்க்கும்— கன்றுகள்மேய்க்கிற
இள கோலவர் } கோபாலபாலர்மிக்கிருந்
கூட்டத்தவையுள் } துள்ள கூட்டத்திலே
நாகம் அனைபான்— திருவனந்தாழ்வான்
மேலேபள்ளிகொண்டருளு மவனுன ஸர்
வேச்வரன்
குமல் ஊத— திருக்குழலை ஊத
(அதின் தவநியானது,)
அமரலோகத்தளவும்— தேவலோகத்தளவும்
சென்று— வியாபித்து
இலகப்ப— தவநிக்க

வானவர் எல்லாம்— தேவஜாதியெல்லாரும்
அகி— அந்தணர் தங்களுக்குக்களிக்கும் ஹவி
ஸ்ஸை
உண மறந்து— புலிக்க மறந்து
ஆயர்பாடி— திருவாய்ப்பாடியானது
நிறைய— நிறையுப்படி
புருந்து— வந்து
நனடி— நெருங்கி
செவி உள் நா— செவியின் உள்ளாவாலே
இன்கவை—குழலோசையின் இனியாஸத்தை
கொண்டு உட்கொண்டு
மகிழ்ந்து— உள்ளம் களிந்து
கோவித்தனை— பசுமேய்க்கும் கண்ணனை
தொடர்ந்து— பிண்டொடர்ந்து
என்றும்— ஒருகூணகாலமும்
விடார்— விடமாட்டாமறிஞர்தார்கள்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. புலியுள் நான்கண்டதோ ரற்பதம் கேளீர். கார் காலத்திலே சூழ்ந்தாற்போலே இப்படி சிறுப்பதொன்று உண்டாகைக்கு யோக்யதையில்லாத பூமியிலே, “இது அகடிதம்” என்று அறிந்தான் பிறர்வாயால் கேட்கையன்றிக்கே பரத்யக்யமாக்க்கண்டதோ ராச்சர்யம் கேளிகோள். பூணிமேய்க்குமிளம் கோவலர் கூடத்தீவையுள். குழல்வன முதுக்கொண்டு கன்றுகளும் பசுக்களும் மேய்த்துத்திரியும் இளங்காசிகளான இடையர் திரண்டதிரளில். நாகத்தனையான்குழலுந். அநந்தசாயியாகையாலே ஸர்வாதிகுணவன் தத்ஸஜாதியனாய்கின்ற குழலுந். அமரலோகத்தளவும் சென்றிசைப்ப. அந்நக்சுழலோசை தேவலோகத்தளவும் சென்று தவரிக்க, அவியுணமுற்று வானவரெல்லாம். தேவர்களெல்லாரும், தன்களுடைய கொளவாதுருணமாக யர்கங்களிலே ப்ராஹ்மணர் ஸமர்ப்பிக்கும் ஹவிஸைக்களை புஜிக்கமுறந்து. அவர்களுக்கு தாரகாதிகளெல்லாம் அயர்தமாயிருக்க அதுமறந்தார்கள் என்னுதே, இத்ததைச்சொல்லிற்று தவ்ளர் வைபவத்துக்குறுப்பாகையாலே அதிலுங்காட்டில் அவர்கள்விரும்பி ஜீவிப்பது இதுவாகையாலே. ஆயிராழிற்றையப்புருத்தீண்டு. அவ்வாவனத்திகே மதஷயகந்தம்பொருடல் பூமியில்காவிட அருவருத் துத் திரியுமவர்கள் “இவன் பிறந்துவளருகிற ஊர்” என்னுமத்தாலே திருவாய்ப்பாடி. நிறையப்புகுந்து திரண்டு. செவியுணலின் சுவைகொண்டுமெய்த்து. செவிக்குள்ளில் நாவாலே சூழலிலிழந்த இசையின் இனியரஸத்தை புஜித்து ஆரந்தித்து. செவிக்கு நாவுண்டோ வென்னில்; “செவியுணரிட்ட” என்னக்கடவதினே; சேதந ஸமாதியாலே செரல்லுகிறது. அன்றிக்கே; செவிக்கு உணவாயிருந்துள்ள இனினான காரஸத்தை புஜித்து என்னவுமாம் “செவிக்குண விலவாதபோது” என்றானிறே. கோலிந்தனைத்தொடர்ந்தென்றும்விடாரே. கோரகஷணபரணாவனை அவன்போனவிடமெங்கும் தொடர்ந்து ஒருசுண்ணகாலமும் விடுகிற லர்கள். ஸர்வன்மாத்பரணவன் கோபலங்க மய்த்திலே தத்ஸஜாதியனாய் நின்று குழலுந்நுகையும், அந்நக்சுழலோசை தேவலோகத்தளவும் செல்லுகையும், அதைக்கேட்டுத் தேவர்களெல்லாரும் தாங்கள் விரும்பியிருக்கும் ஹரிப்போஜனத்தை மறக்கையும், அவ்வளவன்றிக்கே மதஷயகந்தம்பொருதவர்கள் கோபச்சோணியிலேவந்து திரளுகையும், இந்நக்சுழலோசையினுடைய ரஸத்தை புஜித்து ஆரந்திகளாய்க்கொண்டு இவனைவிடாதே பின்பற்றித்திரிகையுமாகி இவையெல்லாம் அகடிதங்களானையாலும், அதுக்குமுன்பு இந்நலோகத்தில் கண்டநியாமையாறுமிதே “புலியுள் நான்கண்டதோ ரற்பதங்கேளீர்” என்று அருவரிச்செய்தது. எ.

மூ.—சிறுவரில்கூடலிப்பரிமாறச் செய்யுமாய்க் கோப்பளிப்பிக் குறுவெயர்ப்புருவங் கூடலிப்பக் கோலிந்தன்குழல்கோ தேனபோது பறவையின்கணங்கள் கூடேற்றது வந்துகுழந்து பகோகேடிப்பக் கறவையின்கணங்கள் கால்பரப்பிட்டுக் கவிழ்த்திறங்கிச் செவியாட்டகில்லாவே.

புதுவர்.

செறு—சிறுத்திருந்துள்ள
விடங்கள்—திருவிரங்களானவை
தட்டி—தட்டிக்கொண்டு
பரிமாற—வ்யாபரிக்கும்படியாகவும்,
செய் தண்—சுவந்த் தண்களானவை

கோட—விரியும்படியாகவும்
செய்ய—சுவந்த்
வரீய்—திருப்பவளமானது
கொப்பளிப்ப—குமிழ்க்கும்படியாகவும்,
குறு வெயர்—குறுவெயர்ப்பு அரும்கினை

புருவம்— திருப்புருவமானது
கூடலிப்ப— மேலே கிளர்ந்து வளையும்
படியாகவும்
கோவிந்தன்— கோவிந்தனுனைவன்
குழல் கொடு— திருக்குழலைக் கொண்டு
ஊதினபோது— ஊதினபோது
பறவையின் கணங்கள்— பசுபிகளின் திரள்
களானவை
கூடு துறந்து— தந்தாமுடைய கூட்டை
விட்டு
வந்து— கர்ஷணன் பக்கவிலே வந்து

குழந்து— குழந்து கொண்டு
படு காமு— வெட்டி விழுந்த காடுபோலே
கிடப்ப— மெய் மறந்து கிடக்க
கறவையின் கணங்கள்— பசுக்களின் திரள்
களானவை
கால் பரப்பிட்டு— கால்களைப் பரப்பி
கவிழ்ந்து இறங்கி— தலைகளைத் தொங்க
விட்டுக் கொண்டு
செவி— காதுகளை
ஐயுட் கில்லா— அசைக்கவும் மாட்டாதே
நின்றன.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. சிறுவிரல்கள் தடவிப்பரிமாற. “கருஞ்சிறுக்கள்” என்ற
பருவத்துக்குத் தகுதியாம்படி சிறுத்திருந்துள்ள திருவிரல்களானவை திருக்குழலின் துளை
களில் புதைக்கவேண்டிவது புதைத்துத் திறக்கவேண்டிவது திறக்கக்காக்கக் குழலின் துளை
களைத் தடவிக்கொண்டு வ்யாபரிக்க. செங்குண்கோட. * இடவண்ணை யிடத்தேர்னொடுசாய்த்
துத் துள்தோறும் கண்ணோடகின்று ஊதுகையாலே, சிவந்திருக்கிற திருக்கண்களானவை
வக்கிக்க. செய்யவாய் கொப்பளிப்ப. “வாய்கடைகூட” என்றபடியே இரண்டுக்கடைவா
யையும் குவித்து ஊதுகிறபோது சிவந்திருப்பவளமானது அகவாயிலுண்டான வாயுவி
னுடைய பூரிப்பாலே குமிழ்க்க. குறுவெயர்ப் புருவக்கூடலிப்ப. * உலர்வியலாவிக்க் குமுறுது
மே ஆயாஸம்பொருமல் வெள்குமார்யத்தாலே குறுவெயர்ப்பரும்பின திருப்புருவமானது
கோலெகிண்டுத்துவளைய. கோவிந்தன் குழல்கொடுத்தேபோது. கோரகத்தைத்திலே திகுதினாய்.
அவற்றை மேய்த்துக்கொண்டு திரியுமவன் அவை மேய்ந்து வயிதுநிறைந்த ஹர்ஷத்தாலே
லர்வஜந்துஜாதமநோஹமான திருக்குழலைக்கொண்டு ஊதினபோது. பறவையின்கணங்கள்.
பசுபிகளினுடைய திரள்கள். கூடு துறந்து. தந்தாமுடைய வஸ்தவபஸ்தலன்களைவிட்டு. வந்து
குழந்து புகோடுகிடப்ப. குழலோசைவழியே ஊதுகிறவளாவும். வந்துகுழந்துகொண்டு
வெட்டிவிழுந்தகாடுபோலே பரவசமாப்க்கிடக்க. கறவையின்கணங்கள். பசுக்களினுடைய
திரள்களானவை. கால்பரப்பிட்டு. பரவசப்பத்தாலே கால்களைப்பரப்பி. கவிழ்த்திறங்கி.
தலைகளை மிகவும் நன்றிக்கொண்டு. செவியாட்டகில்லாவே. “செவியையசைக்கில் இசைக்கு
பாதிபந்தகமாம்” என்று செவியையாட்டவும் மாட்டாதேகின்றன. அ.

மூ.—திரண்டெழுதழைமழை முகில்வண்ணன் செங்கமலமலர்க்குழ வண்டினம்போலே
சுருண்டிருண்ட குதருழந்த முகத்தானாதுகின்ற குழலோசைவழியே
மருண்மோன்கணங்கண் மெய்கைமறந்து மெய்த்தபுல்லுங் கடைவாய்வழிசோர்
இரண்போடே துலங்காப் புடைபெயரா வெழுதுசித்திரங்கன்போல நின்றனவே. கூ.

பதவுரை.

(கார்காலத்திலே,)

திரண்டு— திரண்டு
எழு— மேலெழுந்து

தழை— தழைத்திருக்கிற
மழை முகில்— காள்மேகம் போன்ற
வண்ணன்— திருநிறத்தை யுடையனானவன்

செம் கமலம் மலர்— செந்தாமரைப் பூவை
குழம்— குழப்பபுகுந்த
வண்டு இனம் போலே— வண்டுகளின்
திரள்போலே
சுருண்டு இருண்ட— சுருட்சியையும் இருட்
சியையு முடைத்தான
குழல்— கேசபாசங்களானவை
தாழ்ந்த— தாழ்ந்திருந்துள்ள
முகத்தான்— முகத்தையுடையவன்
ஊதுகின்ற— ஊதுகிற
குழல் ஓசைவழியே— குழலோசை செவிப்
பட்ட வழியே
மான் கணங்கள்— மான் திரளானவை
மருண்டு— அழிவழிந்து

மேய்கை மறந்து— மேய்ச்சலையும் மறந்து
மேய்த்த— மேயக் கவ்வின
புல்லும்— புல்லும்
கடைவாய் வழி— கடைவாய் வழியே
சோர— நழுவி விழ
இரண்டு பாடும்— முன்னும் பின்னுமான
இரண்டருகும்
துலங்கா— அசையாமலும்
புடை— பக்கங்களில்
பெயரா— அடிபெயர மாட்டாமலும்
எழுது— (சுவரில்) எழுதப்பட்ட
சித்திரங்கள் போல — சித்திரங்களைப்
போலே
நின்றன— ஒரு செயலற்று நின்றன.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. திரண்டெழு தழைமதமுழகில்வண்ணன். கார்ணலத்திலே
தன்னிலே திரண்டுகொண்டு. அகவாயில் நீர்க்கருத்தாலே தழைப்புண்டாயிருக்கிற வர்ஷுக்
வலாஹகம்போலே யிருக்கிற திருநிறத்தையுடையவன். செங்கமலமிய்யாதி. சிவந்தசெந்
தாமரைப்பூவைச் சூழப்புகுந்தவன்டிணைய திரள்போலே சுருட்சியையு மிருட்சியையு
முடைத்தான திருக்குழல்கள் தாழ்ந்த திருமுகத்தையுடையவன். ஊதுகின்ற குழலோசை
வழியே, ஊதுகின்றதுள்ள திருக்குழலோசை செவிப்பட்டவழியே, மருண்டிய்யாதி. மான்
திரள்களானவை ஸ்லாசியவிஜாதிய விபாகாதிதன் தோன்றாதபடி அழிவழிந்து, தனக்கு
தாசுமக எப்போதும் செய்துபோரும் மேய்கையைத் தவிரகையன்றிக்கே, வில்மரித்து
மேயக்கவின் புல்லும் இறக்குதல் உமிழ்தல் செய்யமாட்டாத யாசவ்யத்தாலே கடைவாய்
வழியே நழுவிவிழ. இரண்டுபோமிய்யாதி. முன்னும்பின்னுமான இரண்டருகும் அசை
யாதே பக்கங்களில் போகவும் மாட்டாதே சித்தரத்தில் எழுதினவைபோலே ஒரு வ்யாபார
மற்று நின்றன.

மூ.—கருங்கண்டோகை மயிர்மீயணிக் குட்டிநன்குத்தே பீதகவாடை.
அருங்கலவுருவி னாய்பெருமா னவனெருதவன் குழலாதினபோது
மாங்கணின் மதுநாரைகள்பாயு மலர்கள்வீழும் வளர்கோம்புகடாழும்.
இரக்குங்கம்புந் திருமானின்ற நின்றபக்கநோக்கி யவைசெய்யுய்துணமே. ௮.

பதவுரை.

கரு— கறுத்த
கண்— கண்ணையுடைத்தான
தோகை— இறகுகையுடைய
மயில் பிலி— மயில் பிச்சங்களை
அணிந்து— திருமுடியில் சாத்திக்கொண்டு,
தனக்கு— தனக்கு

கட்டி உடுத்த— அமுத்தச் சாத்தின
பீதகம் ஆடை— திருப்பீதகம் பரத்தையும்
அரு— பெறுதற்கரிய
கலம்— திரு ஆபரணங்களையு முடைய
உருவின்— திருமேனியை யுடையனாய்
ஆயர்— இடையாக் கெல்லாம்

பெருமானவன்- தலைவனானவனாய்
ஒருவன்- அத்தீயியனாய் யிருக்கிறவன்
குழல் ஊதினபோது-;
மாங்கள்- மாக்களானவை
நின்று- ஒருபடிப்பட நின்று
மது தாரைகள்- மது தாரைகளை
பாயும்- பாயாநிற்கும்;
மலர்கள்- கொம்பில் நிற்கும் பூக்களெல்
லாம்
வீரமும்- நிலைகொடுத்து வீழாநிற்கும்;

வளர்- மேலே வளருகிற
கொம்புகள்- கொம்புகளானவை
தாழும்- கீழே படியாநிற்கும்;
இரங்கும்- தன் நிலை கொலைத்து ஈடுபடா
நிற்கும்;
கும்பும்- (அஞ்ஜலி செய்வாரைப் போலே,
தாழ்ந்த கொம்புகளைக்) குவியாநிற்கும்;
அவை- அந்த மாக்களானவை
செய்யும்- செய்யா நிற்கிற
குணமே- குணமிருந்தபடியென்!
என்று ஆச்சரியப்படுகிறார்.

வியா. பத்தாம்பாட்டி. கருங்கண்ணோகையித்யாதி. கருகின கண்ணையுடையதான
தோகைமயிற்சிலையைத் திருமுடிக்கு அலங்காரமாகச்சாத்தி. கூட்டி நன்குதேத்த பீடகவாண்ட
யருங்கலவுருவின். திருவரைபூத்தாற்போலே அமுத்தக்கொண்டு நன்றாகச்சாத்தின திருப்
பிதாம்பரத்தையும், பெறுதற்கரிய திருவாராணங்கையுமுடைய திருமேனியையுடையனாய்.
ஆயர்பெருமானவனோடுவன் குழலாதினபோது. ஆயர்க்கதிபதியான் நீர்மைபையுடையனாய்,
அழகானும் நீர்மையானும் ப்ரஸித்தனாய் அத்தீயியனாய் யிருக்கிறவன் திருக்குழலாதினபோது.
மாங்களின்று மதுதாரைகளாயும். தேவமந்தியதிரயக்ஜா திகள் உருகினவளவனவளிக்கே, அசே
தாக்களான வர்க்குக்களானவை ஒருபடிப்பட நின்று உள்ளருகினமை தோற்ற மதுதாரை
கள் பாயாநிற்கும். மலர்களிலும். கொம்பில்நிற்கிற பூக்களெல்லாம் நிலைகொடுத்து வீழா
நிற்கும். வளர்கொம்புகள் தாழும். மேலேவளருகிற சாகைகளானவை கீழேபடியாநிற்கும்.
இரங்கும். தன்னிலேநின்றலேத்து ஈடுபடாநிற்கும். கும்பும்திருமாலிற்ற நின்றபக்கமளேக்கி.
ஸூரியபதியானவன் உலாவிபுலாவிகின்று குழலாதினவழியே அவன் நின்ற நின்ற பார்ச்சவந்
களைநோக்கி, அஞ்சலிசெய்வாரைப்போலே தாழ்ந்த கொம்புகளைக் குவியாநிற்கும். அவை
செய்யும் குணமே. அவைசெய்த குணமிருந்தபடி யென்றான்! என்று ஆச்சரியப்படுகிறார். வி.

அ. சிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றாக்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.—குழலிருண்கேருண் டேறியகுஞ்சிக் கோலிந்தனுடைய கோமளவாயில்
குழன்முழஞ்சுகளினுடே சூழித்தனக் கொழித்தழிந்த வழுதப்பறைநனைக்
குழன்முழவம்விளம்பும் புதுவைக்கொன் லிட்சேத்தன்விர்த்ததுழிழல்வல்லார்
குழலேவன்றகுளிர்வாயினாகிச் சாதுகோட்டியுட் கொள்ளப்படுவாரே. கக.

பதவுரை.

குழல்- திருநெற்றியில் தாழ்ந்த குழலை
யுடையனாய்
இருண்டு- கறுத்து
சுருண்டு- சுருண்டு
ஏறிய- மேலே நெடுகவளர்ந்த
குஞ்சி- மயிர்முடியை யுடையனாய்

கோலிந்தனுடைய- பசு மேய்க்குமவனுன்
கண்ணனுடைய
கோமளம்- அழகிய
வாயில்- திருப்பவளத்திசு
குழல்- திருக்குழலின்
முழஞ்சுகளினுடே- தூள்களின் வழியே

குமிழ்த்து— கிளர்ந்து
கொழித்து எழுந்த— அலையெறிந்துகுதித்த
அமுதம் புனல்தன்னை— அமர்த் துலகத்தை
குழல் குழுவம்— குழலின் ஓசையாக
விளம்பும்— சொன்ன
புதுவை கோன்— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு
நிர்வாஹகரான
விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்
விரித்த— விரிவாகச் சொன்ன
தமிழ்— தமிழ்ப்பாட்டுக்களான இவற்றை

வல்லார்— ஓதவல்லவர்கள்
குழலை— குழலோசையின் குளிர்ந்தையை
வென்ற— கீழாம்படிபண்ணி
குளிர்— குளிர்ந்த
வாயினர் ஆக— சொல்லையுடையாராய்க்
கொண்டு
சாது கோட்டி— ஸாதுக்களின் கோஷ்டம்
டியில்
உள் கொள்ளப்படுவார் — அங்கீகரிக்கப்
பெறுவார்கள்.

வ்யா. குழலித்யாதி. “ சுருண்டிருண்ட குழல்தாழ்ந்தமுகத்தான் ” என்கிறபடியே திருநெற்றிப்ரதேசத்திலே தாழ்ந்த திருக்குழலாய் இருண்டுசுருண்டுமேலேநெடுகவளர்ந்த கேசபாசத்தையுடையாய் கோரகூணபரணியிருக்குமவனுடைய அழகிய திருப்பவளத்திலே. குழல்முழங்கித்யாதி. திருக்குழலில் துளைகளின்வழியே கிளர்ந்து அலையெறிந்துகுதித்த அமர்துலகத்தைக் குழலோசையாகச்சொன்ன. இத்தால்— குழலோசையினுடைய ப்ரவாஹமும் ரஸயதையுஞ் சொன்னபடி. புதுவைக்கோன் விட்கேரித்தன் விரித்த தமிழ்வல்லார். ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார் இதினுடைய வைபவத்தை விலத்தேரணப்ரதிபாதித்த த்ராவிடகரத்தைகளான இவற்றை ஸாபிப்ராயமாக வல்லவர்கள். குழலைவன்ற குளிர்வாயினாரகி. திருக்குழலோசையினுடைய குளிர்ந்தியையும் கீழ்ப்படுத்தித் தான்மேலாம்படி குளிர்ந்த வ்யவஹாரத்தை யுடையாய். சாதுகோட்டியுள் கொள்ளப்படுவாரே. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திரளிலேபுகுந்தால் அவர்கள் ஸஹர்தயமாகப் பரிக்ரஹிக்கும் படியாவர்கள். கக.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—நாவல் இட வான் தேனுக்கன் முன் செம்பெரும்புலி சிறு
திரண்டு கருக் குழ லைய.

(*)

ஆ. = திருமொழி, உரு - க்ரு, பாட்டு - உளக.

அ. “ போகத்தில் வழுவாத புதுவையர்கோன் ” என்கிறபடியே திருவவதார ஸமயமே தொடங்கி க்ரீஷ்ணவதார ருணசேஷடிதங்களை பெய்ந்ருழியாமல் அதுபவித்துக் கொண்டே போந்தார்-இழி; மற்றுள்ளவாழ்வார்களைக் குமிழ்கிருண்ணப்பண்ணும் அவனுடைய ஸௌந்தர்யமாகிற ஆழங்காஸ்தானே மேடாய் தரித்துநின்று மங்களாசாஸனம்பண்ண

ணிப்போரும் ஸ்வபாவரானவீவர், இப்போது அவர்களைப்போலே அவனை யதபவிக்கவே னுமென் னுமாசை கிளர்ந்து, அவ்வாசா துருபமாகக்கிடீ யதபவிக்கப்பெறுமையாலே தா மான தன்மையழிந்து ஒருகோபகல்பகாவஸ்த்தையை ப்ராப்தராய், ஸ்வதசையை அந்நாப தேசத்தாலே பேசுகிறார். அதாவது- பருவம் கிரம்புவதுக்குமுன்னே கர்ஷணவிஷயத்திலே ப்ரவணையாகாநின்ற தன்மகளுடைய தசைபைக்கண்ட திருத்தாயார், இவன்பருவத்தின் இன மையையும், இப்படியிருக்கச்செய்தே அவன்விஷயத்திலே ப்ரவணையாய் அவனோடே இவள் கலந்துவருகிறபடியையும், இதுக்கடி ஸஜாதீயைகளாய் தத்திஷயத்தில் ப்ரவணைகளாயிருக் கும் பாலைகளோடுண்டான ஸம்ஸர்க்கம் என்னுமத்தையும், இவள் லீலாய்யாபாரத்திலே அந்வயிக்கிலும் அவனுடைய சிஹந்தங்களோழிய வேறென்றறியாளானபடியையும், இவை எல்லாவற்றுக்கும் மூலமாகத் தோழிமார் இவனை வசிகரித்துக்கொண்டுபோய் அவன் பக்க விலே அகப்படுத்தினபடியையும், இவள் தன்னுடைய ப்ராவணய ப்ரகாசங்களையும், இத் தைக்கண்ட பந்துவர்க்கமும் அந்நயம் சொல்லுகிற வர்க்கைதனையுமெல்லாம், ஸந்திவி தரைக்குறித்தும் தன்னிலேயும் பேசின பாகாசங்களாலே யருளிச்செய்கிறார். *

மு.—ஐயபுழுதி யுடம்பனைத் திவள்பேச்சு மலந்தலையாய்ச்
செய்யாநூலின் சிறுருடை செய்நுடேக்கவும் வல்லளல்லள்
கையினிற் சிறுதுதையோ டிவள் முற்றில்பிரிந்துமில்ள்
பையாவணைப் பள்ளியானோடு கைவைத்திவள் வகுமே. க.

பதவுரை.

இவள்— இனம்பருவத்தானாள் என் பெண்
பின்னையானவள்
உடம்பு— தன் உடம்பெல்லாம்
ஐய புழுதி— அழகிய புழுதியாற்படி
அனைந்து— புழுதியனைந்து
(உடம்பெல்லாம் புழுதியாவானென்?)
என்றால், விஜாயாபடி புழுதிய
னைத்தே நென்னமாட்டாமல்,)
இவள் பேச்சும்— இவள் தன் சொல்லும்
அலந்தலையாய்— கலங்கினதாய்
(அதுவுமன்றி,)
செய்ய— சிவந்த
நூலின்— நூலாலே சமைக்கப்பட்ட
சிறு ஆடை— சிறுருடையை
செப்பன்— ஒழுங்குபட
உடுக்கவும் வல்லள் அல்லள்— உடுக்கவும்
மாட்டாதவளாய்

கையினில்— கையிலிருக்கும்தான்
சிறு துதையோடு— (மணற் சோறுக்கும்))
சிறிய துதையோடு
முற்றில்— சிறு சுளகையும்
பிரிந்தும் இவள்— விடுவதும் செய்திலள்;
(பின்னையென் செய்யுமென்னில்);)
இவள்— இப்படிப்பட்ட பருவத்தானாள்
இவள்
பை— பணத்தையுடைய
அரவு— கிருவனந்தாழ்வானாக
அணை— அணையை
பள்ளியானோடு — கிருப்படுக்கையாக
உடையவனோடு
கை வைத்து வரும்— கை கலந்து வாரா
நின்றான்.
என்று ஒரு பிராட்டிதசையை ப்ராபித்த
ஆழ்வார், தாயார் பாகாத்தாலே பேசுகிறார்.

வ்யா. முகற்பாட்டு. ஐயபுழுதியுடம்பனைந்து அழகியபுழுதியை யுடம்பெங்குமனை
ந்து. அதாவது- புழுதியிலேயிருந்து விஜாயாடுகையாலே சரிமெல்லாம் புழுதியிலே

வாய்ப்புதயாழிருக்கை. இவள்பேச்சுமலந்தலையாய். 'உடம்பெல்லாம் புழுதிபாவானென்' என்றும் 'வினாயாடிப் புழுதிபனைந்தேன்' என்று சொல்லலாயிடுமே; அது சொல்லாமல், உட்கு சூழல் அம்மனை யென்றப் போலே சில அந்நித பாஷணங்களைப் பண்ணுகை போலே இவள்பேச்சும் கலங்கி. செய்யுள்தயாதி. சிவந்தநாலாலே சமைக்கப்பட்ட சிறிய பூநடைய உடுக்கு மடைவறிந்து நன்றாகவுடுக்கவும் மாட்டாள். கையினிலித்பாதி. வினாயாகுலமாய்க்கொண்டு கையிலிருக்கும் மணற்சோளாக்கும் சிறு தூதையும் மணற்கொழிக்கும் சிறுசுள்கும் இவள் கிடுவதும் செய்திலள். இவள்பருவமிது. டையரலித்பாதி. "அரவணையாயரேறே" என்னும்படி திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாக வுடையவனோடே இவன்கைகலந்து வாராநின்றாள்.

மூ.—வாயிற்பல்லுமெழுந்தில மயிருமுடி கூடிற்றில
சாய்விலாதருந்தலைச் சிலபிள்ளைகளோடிணங்கித்
தீயணக்கிணங்காடிவந்தில டன்னன்ன செம்மைசொல்லி
மாயன் மாமணிவண்ணன் மேலவண் மாலுறுகின்றாரே. உ.

பதவுரை.

வாயில்— வாயிலே
பல்லும்— பற்களும்
எழுந்தில— எழுந்தனவில்லை;
மயிரும்— மயிரும்
முடி கூடிற்றில— சேர்த்து முடிக்கலாம்படி
கூடினவில்லை;
‡ இவள்— இத்தன்மையளான என் பெண்
பிள்ளையாள்வள்
சாய்வு இலாத— ஒடுக்கமில்லாத வர்களாய்
குறுந்தலை— தன்மையில் தலைநின்ற
சில பிள்ளைகளோடு— சில பெண்களோடு
இணங்கி— சேர்த்து
தீ இணக்கு— பொல்லாத இணக்கத்தோடே
இணங்காடி— கலந்து
வந்து— வந்து

‡ இவள்— இவள்
தன் அன்ன— இப்படி செய்துவந்த தன்
செம்மை— செவ்வையை
சொல்லி— சொல்லிக்கொண்டு
மாயன்— ஆச்சரிய சேஷ்டி நங்களை யுடைய
யானுய்
மாமணி— நீலமணிபோன்ற
வண்ணன் மேல்— திருநிறத்தை யுடைய
வன் மேலே
மால் உறுகின்றாள்— பிச்சேறாநின்றாள்.

‡ "இவள்" என்று அடிக்கடி சொல்வது— பருவத்துக்கும் செயலுக்கும் சசுவைவடிவம் மிருந்தது! என்னுமத்தைப்பற்ற.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. வாயிற்பல்லுமெழுந்தில. வாயில் பல்லும் முனைத்தனவில்லை. இத்தால்— பெற்றதாயாகையாலே இவளை அட்பந்த சிவவாகினைத்துச் சொல்லுகிறாள். மயிரும் முடி கூடிற்றில. மயிரும் சேர்த்து முடிக்கலாம்படி கூடினவில்லை. சாய்வித்யாதி. சாய்வு— ஒடுக்கம். தாய்க்கடங்காதே தன்மையில் தலைநின்ற சில பெண்பிள்ளைகளோடே கூடி. தீயணக்கிணங்காடிவந்து. பொல்லாத இணக்கத்தோடே இணங்கிவந்து. அதாவது— தன்னோடு கலந்தாகாத தாய்க்கேடுடங்காதபடி கலக்கறுக்கும் விஷயத்தோடே கலந்துவந்தென்கை. இவள் தன்னன்ன செம்மைசொல்லி. இப்படி செய்துவந்த இவள், தன்னோடொத்த செவ்வையையச் சொல்லி. அதாவது— 'இத்தனைபோது' எங்கேபோனாற்படி.

“ஆரோடிணங்கிவந்தாய்”? என்றால், உண்மையெல்லாம் சொல்லுகையன்றிக் தன்னுடைய கந்தரிமாறு குணமாகச்சில குழலோத்திகளைச் செவ்வையிலே சொல்லி யென்னை. மாயன் மாமணி மெண்ணன்மேல். ஆச்சரியமான குணசேஷத்தையும் நீலாத்நம்போன்ற வடிவையுமுடையவன் விஷயத்திலே. இவன் மாலுங்கின்றன. இப்படி செம்மைசொன்னவின், அதுக்குச் சீராதபடி. அவன் குணசேஷத்தையும் சொல்லுவது வடிவத்தைச் சொல்லுவதாய்க் கொண்டு நிச்சேசுகின்றான். ௨.

பூ.—பொங்குவெண் மணற்கொண்டு சிற்றிலுமுற்றத் திழைக்கலுநிலை
சங்குசக்காரத்தனே வாள்விலுமல்ல திழைக்கலுநீர்
கொங்கையின்னங் குவிந்தேழுந்தில கோலிந்தனோடவனைச்
சங்கையாகி யென்னுள்ளாடொறுந் தட்டுருப்பாகின்றதே. ௩.

புதலுரை.

முற்றத்து— முற்றத்திலே
பொங்கு— தண்ணியதாய்
வெண்— வெளுத்திரா கின்ற
மணல் கொண்டு— மணலைக் கொண்டு
சிறு இல்— சிற்றிலி [கொட்டகத்தை]
இழைக்கல் உறில்— சமைக்க முயன்ற
ளாகில்

சங்கு— ஸ்ரீ பாஞ்சாலுந்நமம்
சக்காரம்— திருவாழியாழ்வானம்
தண்டு— கதையும்
வாள்— நந்தகவானம்
விலிலும் அல்லது— ஸ்ரீசார்ங்கதூஸ்ஸு-
மல்லாத மறொன்றை

இழைக்கல் உறள்— இழைக்க நினைபாள்;
கெட்கை— முலைகளானவை.
இன்னம்— இவ்வம்
குவிந்து— முகம் திரண்டு
எழுந்தல்— எழுந்தலில்லை;
கோலிந்தனோடு— பசு மேய்க்கும் கண்ணோடே

இவனோ } ‘இவனாக்குகலி உண்டா
சங்கை ஆகி —’ யிருந்ததாச வேணும்’
என்று சங்கித்து
நான் தொறும்— நானோறும்.
என் உள்ளம்— என் மனமானது
தட்டுருப்பா கின்றது— தமோறிச் செல்லா
கின்றது.

வியா. மூன்றும்பாட்டு. பொங்கிப்பாதி. “புறம்பே போய் * திமிண்கிணங் காடாதே முற்றத்திலே யிருந்து விளையாடி” என்று நான் நியமித்து வைத்தால், வண்டலிட்டதானையிலே தண்ணியதாய் வெளுத்திருக்கிற மணலைக்கொண்டு முற்றத்திலே கொட்டகுழிமட வொருப்பட்டாளாகில், உறில் என்கையிலே— இதில் இவளுக்கு மால்லவீராவையும்தன் னுடையகிர்ப்பந்தத்துக்காகச் செய்கிறத்தினையென்னுமதம் தோற்றச்சொல்லுகின்றான். சங்கிப்பாதி. அவனுக்கு அலாதாரணசிவநமஸ்ய அமுதக்கும் விரோதிநிலைந். துக்குமுடலாயிருக்கும் ஸ்ரீபஞ்சாயதமுமொழிய வேறென்று இடநினைபாள். கொங்கையின்னம் குவிந்தேழுந்தில. “முலையோ முழுமுற்றம் போந்தில” என்கிறபடியே முலைகளாவை ஆன்முலைக்கும் பெண்முலைக்கும் வாசிடேதாற்ற முகம் திரண்டு கிளர்ந்தனவிலை. இவன் தான் யுவதியானாலும் தாயார்க்கு அவளுடைய சைசவமிதே தோற்றுபவது. கோலிந்தனோடவனைச் சங்கையாகி. பசுக்களோடும் பொருந்திவந்திக்கும் நீர்மையையுடையதுனவனோடே யிவளுக்குக் கலையிப்பாடவேணுமென்று சங்கித்து. என்னுள்ளம் நானோறும் தட்டுருப்பாகின்றதே. என்னுடைய மால்லவானது நான்தோறும் தமோறிச்செல்லாகின்றது. இவ

நுடைய சைவத்தைப் பார்த்தவாறே “உண்டு” என்னப்போகிறதில்லை; ஆகையால், இன்னதென்று நினைவிக்கமாட்டாமல் என்னுடைய ஹந்தயமானது தமொழுநின்றதென்னை. தத்தெழுப்பு தமொற்றம்.

மூ.—ஏழைபேதையோர் பாலகன்வம் தேன்பெண்மகளை யெளித்தி
தோழிமாற்பலர் கொண்டோய்ச் செய்தருழ்ச்சியை யார்க்குரைக்கேன்
ஆழியானென்னு மாழமொழையிற் பாய்ச்சியகப்படுத்தி
மூதையுப்பறியாததென்னு மூதுரையுமில்லே. ச.

பதவுரை.

ஏழை— சபையாய்
பேதை— அறியாதவளாய்
ஓர்— ஒப்பற்ற
பாலகன்— இனம்பருவத்தனான
என் பெண்மகளை— என் பெண்பிள்ளையை
தோழிமார் பலர்— பல தோழிமார்கள்
வந்து— நேராகவந்து
என்கி— ஈடுபடுத்தி
கொண்டுபோய்— தங்களுகோடுகூடக் கொண்
டுபோய்
ஆழியான் என்னும் — திருவாழியை
யுடையவென்று ப்ரஸித்தமாய்
ஆழம்— ஒருவரால் நிலைகொள்ள வொண்
னாத ஆழத்தையுடைத்தான
¶ மோழையில்— கிழாறு போலே யிருக்கி
ற விஷயத்திலே

பாய்ச்சி— உள்நுறத்தள்ளி
அகப்படுத்தி— அகப்படப்பண்ணி
செய்த— செய்த
ருழ்ச்சியை— கீர்த்திம வ்யாபாரத்தை
ஆர்க்கு உரைக்கேன்— ஆர்க்குச் சொல்
லுவேன்;
மூழை— “அகப்பையானது [துடுப்பு]
உப்பு— தான் முகக்கிற பதார்த்தத்தின்
ரஸத்தை
அறியாதது— அறியமர்ப்பாதது.”
என்னும்— என்கிற
மூதுரையும்— பழமொழியும்
இலன்— தன் பக்கவிலாதவளானான்.
¶ மோழை— கிழாறு.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. ஏழை. நல்லதுகண்டால் விடமாட்டாத சபை. பேதை. மேலவியைவது நிரூபிக்கத்தக்க வறியிலலாதவன். ஓர் பாலகன். இரண்டுக்குமுடியான பருவத்தின் இளமையையுடையவன். என்பெண்மகளை. இப்படியிருக்கிற வென்பெண்பிள்ளையை. தோழிமாற்பலர்-வந்து-என்கி-கொண்டுபோய். தோழிமார்க்கெகாவந்து “வினியாடப்போரு” என்று எத்தி, கூடக்கொண்டுபோய். ஆழியானென்னு மாழமொழையிற் பாய்ச்சியகப்படுத்தி - செய்தருழ்ச்சியை யார்க்குரைக்கேன். “அணிபாராழி” என்கிறபடியே ஸர்வாபாரணங்களும் தானேபாக்கப்போரும்படியான திருவாழியையுடையவென்கு ப்ரஸித்தமாய், ஒருவரால் நிலைகொள்ளவொண்ணாதபடியிருப்பதாய், அகப்படாத உள்வாங்கிக்கொள்ளும் கிழாறுபோலே யிருக்கிறவிஷயத்திலே உள்நுறத்தள்ளியகப்படும்படி பண்ணிச் செய்த கீர்த்திமவ்யாபாரத்தை யார்க்குச்சொல்லுவேன். மூழையித்யாதி. இவன்படியார்த்தால், “முகத்துபரிமாறுகிற மூழையானது தான்முகக்கிற பதார்த்தத்தின் ரஸமறியாது” என்னும் அந்த மூதுரையும் தன்பக்கல் இல்லாதவன்கிடர். அதாவது- தாங்கள் கலந்து பரிமாறுகிறவிஷயத்தின் ரஸமறியாதாரை “உப்பறியா மூழையாய்” என்று லோகம்கொல்லும்.

பழமொழிக்கும் போக்பதையில்லாதவன் காணுமிவன். இப்படியிருக்கிற விவர இவர்கள் இவ்விஷயத்திலே கொண்டுபோய் அகப்படுத்தி மற்றொன்றறியாதபடியாக்ருவதே! என்று தன்னிலேநொந்து சொல்லுகிறான்.

நாமோடு மறியவேபோய் நல்லதுழாயலங்கல்

சூழநாரணன் போமிடமெல்லாஞ் சோதித்துழிதருகின்றான்

கேவேண்டுகின்றார் பலருளர் கேசவனோடிவனைப்

பாடுகாவலிமீடு நென்றென்று பார்த்தோழினதே டு.

பதவுரை.

நாடும்— திருவாய்ப்பாடி சூழ்த்த நாட்டி
உள்ளாரும்

ஊரும்— திருவாய்ப்பாடியாகிற ஊரி ஊள்
ளவர்களும்

அறிய— அறியும்படியாக

போய்— அகத்தைவிட்டுப் புறம்பேபோய்

நல்ல— பசுமை நிறத்தையுடைய

துழாய் அலங்கல்— திருந்துழாய் மாண்பை

சூழ— சூழிக்கொண்டு

நாரணன்— கண்ணானவன்

போம் இடம் எல்லாம்— வ்யாபரிக்குமிடம்
மெங்கும்

சோதித்து— தேடி

உழிதருகின்றான்— திரியாகின்றான்;

கேடு— (இக்குடிக்குக்) கேட்டை
வேண்டுகின்றார்— கிறும்புகிறவர்கள்

பலர் உளர் — பலருமுண்டு;

(ஆகையால்,)

கேசவனோடு— ப்ரசஸ்தகேசனான கண்ண
னோடு

இவரை— அவன் பின்னே திரிகிற இவரை

பாடுகாவல் இடமின்— அருகு காவலிடுங்

கோள்;

என்று என்று என்று இத்தையே பல

காலும் சொல்லி

பார்— பூமியிலுள்ள அதுகல ஜநமானது

தமொறினது— தறும்பிச் செல்லா நின்றது

வ்யா. இத்தாம்பாட்டு. நாமோடுமறியவேபோய், தானும் தன்னைப்போன்ற பந்து வர்க்கமும் அறித்தவனவாக அவன் பக்கலிலே ப்ரவணியாய் அகம்பிட்டுப் புறப்படாம லிருக்கையன்றிக்கே, திருவாய்ப்பாடி சூழ்த்தநாடும் திருவாய்ப்பாடியான ஊர்தானும் இருந்ததேருடியாக அறியும்படியாக கர்ஹத்தையிட்டுப் புறம்பேபோய், நல்லதுழாயலங்கல் சூழி, ஸம்ச்சேஷத்தாலே பிசகின திருந்துழாய் மாண்பைச் சூழிக்கொண்டு, நாரணனிட்யாதி, நாராயணனென்னும் திருநாமத்தையுடைய கர்ஷணன் வ்யாபரிக்குமிடம் பலவன் டாகையாலே அவன் போமிடமெல்லாம் அவனைக் காண்கைக்காக ஆராய்ந்து திரியாகின்றான். அதாவது-பசுமையுக்கை, பெண்களோடே கலக்கை, வினாயகை தொடக்கமானவற்றுக்காக அவன் வ்யாபரிக்குமிடங்களெங்கும் தேடித்திரியா நின்றனென்கை. கேடுவேண்டுகின்றார் பலருளர். இக்குடியின் மிணக்கம் பொருமையாலே “இதுக்கோரவத்யம்வாக் காணவல் லோமே!” என்று இக்குடிக்குக்கேடு வேண்டியிருக்கிறார் பலருண்டு. கேசவனிட்யாதி. ஆனபின்பு, ப்ரசஸ்த கேசனானவனோடு அவ்வைலகக்ஷணத்திலே யெடுப்புண்டு பின்பற்றித் திரிகிறவிவரை, தானேபோய்ச் சேர்ந்தாளாகாமல் நீங்கனே கொண்டுபோய்ச் சேர்த்து அருகு காவலிடுங்கோள். அதாவது-அவனுக்கு ஆஸந்நமான அந்நபூசகாவலிலே யாக்குங்கோ

னென்கை. என்றென்று பார்த்துமொழினதே. இப்படி இத்தைப் பலகாலும் சொல்லி, இக் குழக்குத் தீங்குவரப்பொறுத லோகத்தில் அதுகூல ஜாமானது நின்ற தனம்பிற்றென் னென்றார். இ.

ஸ்ர.—பட்டங்கட்டிப் பொற்றோடுபெய்திவள் பாடகமுந் சிலம்பும்
இட்டமாகவளர்த்த தென்தேனுக் கேன்றோடிருக்கவருள்
பொட்டப்போய்ப் புறப்பட்டுநீழறிவள் பூவைப்பூவண்ணாவென்னும்
வட்டவாரிகுழன் மங்கைமீ ரீவண்ணாவாறுகின்றாளே. சு.

புதுவரை.

வட்டம்— சுருட்சியை யுடைத்தாய்
வாரர்— நீண்டிருந்துள்ள
சூழல்— கடந்தலை யுடையவர்களாய்.
மங்கைமீர்— பருவத்தால் வந்த இளமை
பையுடைபவர்களான பெண்கள்!
பட்டம்— நெற்றிக்கணியான பட்டத்தை
கட்டி— கட்டியும்
பொன்னோடு— (காதுக்கணியான) பொன்
தூற்றெய்த தோட்டையும்
பாடகமும் சிலம்பும்— (கழுலணியான)
பாடகத்தையும் சிலம்பையும்
பெய்து— இடமும்
இவள் இட்டமாக— இவனிஷ்டப்படி
வளர்த்து— வளர்த்து
எடுத்தேனுக்கு— இறப்பிலெடுத்துக்
கொண்டு திரிந்த எனக்கு
இவள்— இப்படி அருமைபாக வளர்க்கப்
பட்ட இவள்

என்றோடு— இப்படி சிராட்டிவளர்த்த என்
தேனோடு
இருக்கவருள்— என்னருகி லிருக்கவும்
இகைசெறிவள்;
இவள்—
பொட்ட— துடிக்கிறது
போய்— எண்ணைக் கைவிட்டுப் போய்
புறப்பட்டு நின்றது— எல்லாரும் காணாத்
தெருவிலே புறப்பட்டு கின்று
பூவைப்பூ வண்ணா என்னும்— “காயாம்பூப்
போன்ற நிறத்தையுடையவனே!”
என்று வாய்விட்டுக் கூப்பிடா
நிற்கும்;
(இருவரிலிருந்த தென்னென்னன்);
மாறுறுகின்றான்— பிச்சேறினான்
என்றித்தனை காயாமிருந்த தென்கிருள்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. பட்டமித்யாதி. லலாடபூஷணமான பட்டத்தைக்கட்டி, கன்னபூஷணமான பொன்னின் தோட்டையிட்டு, பாதுபூஷணமான பாடகத்தையும் சிலம்பையும்பிட்டு. “பெய்து” என்றித்க்ரியை இங்கும் அர்வயித்க்கக்கடவது. இவைதான் ஸர்வபாணங்களுக்கு முபலக்ஷணம். இட்டமாகவித்யாதி. ரியமித்து வளர்க்கையன்றிக்கே இவளுடைய இஷ்டத்திலே வளர்த்து, நிஷத்திலே நடக்கவிடாமல் ஒக்கலையிலே பெயடுத்துக் கொண்டு திரிந்துவளக்கு. இவள்-என்றோடிருக்கவருள். இப்படி நான் சிராட்டி வளர்க்கப்பெற்ற சிவன், இப்படி வளர்த்தவன்தொழுவென்று ஸ்நேஹித்து எனக்கு பம்பையாய் நடக்கவேணுமிதே; அது செய்யாவிட்டால், நான் தன்னைக்கண்டதபலித்துக் கொண்டிருக்கும்படி நெஞ்சொழியவும் என்னருகு. ஸ்டாமலிருக்கலாமிதே; அதுவும் செய்கிறிவன். பொட்டப்போயித்யாதி. அவ்வளவுமன்றிக்கே, சடக்கை என்னையிட்டுப்போய், எல்லாரும்காணப்படா தெருவிலே புறப்பட்டு கின்று, ஸ்தீர்த்தவத்தாலே வாய்திறவாமலிருக்கக்

கடவகிவன் காயாம் பூவண்ணுவென்று அவ்னுடைய வடிவத்தை யதுபலிக்கை பிறுண்டான்
கமிடாய்தோற்றக் கூப்பிடாநிற்கும். வட்டவார்த்துழல் மங்கைமீர். சுருளாரீண்ட குழலையும்
பருவத்தால்வந்த இளமையை யுமுடையவர்களே! நீங்களுமெல்லாம் உங்கள் தாய்மார்க்கு
கியாமையைகளாய்ப் போருகிறீர்களே, இவ்வுருப்படி போர்வேண்டாவோ, அது செய்யா
டல்; இவ்ளமாவறுகின்றாளே. இவள் அவன்விஷயத்திலே பிச்சேருகின்றாள். ... க.

மூ.—பேசவுந்தேரியாத பெண்ணையிற் பேதையேன் பேதையிவள்
கசமின்றிநின்றார்க டம்மெதிரீர் கோல்கழிந்தான் மூழையாய்க்
கேசவாவென்றுக் கேடிலீயென்றுக் கிஞ்சுகவாய் மொழியான்.
வாசவார்த்துழல் மங்கைமீர்வண் மாலுறுகின்றாளே. ஏ.

பதவுரை.

வாசம்— பரிமாபரகரமாய்

வார்— நீண்டிருந்துள்ள

சூழல்— கூந்தலை யுடையர்களாய்

மங்கைமீர்— மடப்பத்தால் பூர்களைகளான

பெண்கள்!

பேதையேன்— இவனைச் செவ்வே நிறுத்

தும் வகையறியாத என்னுடைய

பேதை— பெண்பிள்ளையாய்

பேசவும் தேரியாத— ஒருவார்த்தை சொல்

லவும் பெ(ர்)றாத

பெண்மையின்— பெண்தன்மையை யுடைய

யளாய்

கிஞ்சுகம்— கிரியினுடைய

வாய் மொழியான்— வாய் மொழிபோன்ற

வாய் மொழியை யுடையளான

இவள்— இவள்

நின்றார்கள் தம்— நான் மடம்சம்சம் பயிர்ப்பு

முதலானவற்றில் தவறாமல் நின்ற

வர்களுக்கு

எதிரீர்— முன்னே

கசம் இன்றி— கசாமல்

கோல் கழிந்தான்— கோலில் நின்று

நிற்கின

மூழையாய்— அகப்பைபோலே

(என்னோடு உறவற்றவளாய்க் கொண்டு)

கேசவா என்றும்— ‘ அழகிய மயிர்முடியை

யுடையவனே! ’ என்றும்.

கேடிலீ என்றும்— ‘ ஒரு கேடுமற்றவனே! ’

[அச்சுத்தனே!] என்றும் சொல்லி

மாலுறுகின்றாள்— பிச்சேருகின்றாள்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டி. பேசவும் தேரியாத பெண்மையின். ஒருவார்த்தை சொல்லப்
பெறாத ஸ்திரீத்வத்தையுடைய. அதாவது தன்னுடைய ஆசாரத்தால் ஸ்திரீத்வத்துக்கு
ஒரு நடுவுதல்லவாராதபடி வர்த்திக்குமளவளறிக்கே, நடுவுதலுண்டாக ஒருவர் ஒரு வார்த்
தைசொல்லிலும் அதுபொருடல் டீ மார்த்துப்படியான ஸ்திரீத்வத்தையுடையவென்கை. ஸ்த்
ரீத்வமாவது— “ நான் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பு ” என்கிற ஆத்குணையோகம். பேதையேன்
பேதை. ஒரு கிரகறியாத வென்னுடைய பெண்பிள்ளை. அதாவது - தன் குலத்துக்கும்
ஸ்திரீத்வத்துக்கும் அதுகுணமாக நடத்துமதொழியப் பேர்ந்துபுரிந்து நிற்கைக்கு ஒரு
கிரகறியாத வென்வயிற்றிற் பிறந்தவென்கை. இவள். இப்படியிருக்கிறவள். கசமின்றி
நின்றார்கள் டம்மெதிரீர். “ தந்தாமுடைய ஸ்திரீத்வத்திலும் மார்த்தப்பயதைவிலும் தவறாமல்
நின்றவர்கள் தங்கள் ஸ்திரீதியிலே நாமித்தைச் செய்யும்படியென ” என்கிற கச்சமின்
றிக்கே. கோல்கழிந்தான்முழையாய். டீ கோல்கழிந்தமுழைபோலே தனக்கு ஆசாயமானவெ

டீ மார்த்துப்படியான - மனம்வருந்தும்படியான. டீ ‘ தரியாத ’ என்று பாட்டமானால்
கிரகறியார்த்துக்குச் சேரும். டீ கோல்கழிந்த முழை - காமபிலவாத அகப்பை.

ன்றோடு ஓட்டற்றவனாய். இத்தால்- எனக்கு நியாயப்பயல்லாதவனென்கை. கேசவாவென்றும். ப்ரசஸ்தகேசனுனவனெயென்றும். கேடிலீயென்றும். உன்னுல்லது செல்லாதவர் கனாயொருநாளும் கைவிடாதவனெயென்றும். கிஞ்சகவாய்மொழியான். கிளியெய்மொத்த வாயிற் பழுப்பையும் பேச்சில் இளமையையுமுடையவன். தனக்கடங்காமல் கைகழிந்து அவன்பேரைச் சொல்லிவந்து கூப்பிடுகிற தகையினும், இவளுடைய அதாசோபையும் மது ரபாஷணமும் திருத்தாயாருக்கு ஆகர்ஷகமாயிருக்கிறது காணும். வாசவார்குமலம்மங்கைமீர்- பரிமளிதமாய் ஒருருநீண்டமயிர்முடிபையும் பருவத்தால்வந்த இளமையையுமுடையவர் களே! இவ்வமாலுறுகின்றோளே. இப்படி யிவன் விஷயத்திலே பிச்சேருகின்றான். எ.

மு.—காறைபூணங் கண்ணாடி.காணும் தன்மையில் வளைதலுக்கும்
கூறையுக்கு மயர்க்குத் தன்கோவைச் செவ்வாய்திருத்தும்
தேறித்தேறிநின் றாயிரம்பேர்த் தேவன்றிறும் பிதற்றும்
மாறின்மாமணி வண்ணன்மேலிவண் மாலுறுகின்றோளே. அ.

பதவுரை.

காறை— பொன்றாச் செய்த காறையை
பூணும்— கழுத்திலே பூணுகின்றான்;
கண்ணாடி— கண்ணாடிப் புறத்திலே
காணும்— (காறையும் கழுத்துமான அழகைக்) காணுகின்றான்;
தன் கையில்— தன் கையிலிருக்கிற
வளை— வளைப
ருவக்கும்— அசைத்துப் பாராகின்றான்;
கூறை— புடைவையை
உடுக்கும்— ஒழுங்குபட உடாநின்றான்;
(அவன் வாவுக்கிடாக இவ்வளவு அலன் கரித்தவளவிலும், அவன் வர்க்காண மையாலே,)
அயர்க்கும்— தளராகின்றான்;
(மீளவும் இதற்குமேலாக அலக்கரிக்கத் தொடங்கி,)
கோவை— கோவைக்கவிபோலே

செம்— சிவந்திருந்துள்ள
தன் வாய்— தன்னுடைய அதரத்தை
திருத்தும்— மிகச் சிவக்கும்படி பண்ணுகின்றான்;
தேறித் தேறி— மிகத் தெளிவுடையவராய் நின்று— தரித்து நின்று
ஆயிரம் பேர்— * நாமஸஹஸ்ரவானுதிய
தேவன்— தேவனுடைய
திறம்— ப்ரகாரங்களை
பிதற்றும்— அடைவுகெடப் (ஆகையால்,)
மாறு இல்— ஒப்பில்லாத
மா மணி— நிலமணி போன்ற
வண்ணன் மேல்— நிறத்தையுடைய கண்ணன் விஷயத்திலே
இவன் மாறுறுகின்றான்— இவன் பிச்சேருகின்றான்.

வ்யா. எட்டாம்பரட்டு. காறைபூணும். தன்னற்றாமைப்போலே “ஏதெனுமொன் றைச்செய்த நாமவண்பெருவேணும்” என்று நினைத்து, “அவனுக்கு ஆகர்ஷகமாய்ப்படி நம்மை பலங்கரிக்கவே அவன்தானேவந்து மேல்விழும்” என்று தான் தன்னையலக்கரிக்கை யிலே ப்ரவர்த்தையாய், ப்ரதமம், அவன் கண்டு ப்ரியப்பட்டுக் கட்டிக்கொள்ளும் கழுத்து க்கு அலங்காரமாகக் காறையைப்பூணும். இதுதான் உத்தமாய்க்கத்துக்கும் உடம்புக்கும் நடுவாய் நின்று ஒளிவிடுவதோரபரணமிதே. கண்ணாடி.காணும். காறைபூண்டதிருத்தம் தன்கண்ணாடி கிஷயமல்லாமையாலே, அவனுக்கும்படி வாய்த்ததோ விஷயையோ என்று

பிடிமறிகைக்காக காரையும் கழுத்துமான சேர்த்திபழகைக்கண்ணாடிப்புறத்திலே பாராநிற்கும். இதுதான் அவயவாந்தரங்களிலாபாணங்களும் இவள் பூணுமதுக்கு முபலக்ஷணம். தன்னையில் வளைகலுக்கும். இம்மனோரதமடியாக உடம்பிலே ஒரு பூரிப்புத் தோற்றுகையாலே அதறிக்கைக்காக கையில் வளைபயனைத்துப் பாராநிற்கும். கிஹகாச்சயத்தாலே கையில் வளைகள் கழன்றாலும் பின்னியும் எடுப்பது இவ்வதாயிறே இவள்தானிருப்பது. இவள் எடுத்துஇட்டாலும் அவை கையில் தொங்காதே; இப்போது உடம்பில் தோன்றுகிற பூரிப்பாலே அஹை கையில் தொங்கினமையறிக்கைக்காக அசைத்துப்பாரா நிற்குமென்கை.

கூறையுக்கும். பரிபட்டமும் அளையில் தொங்கும்படியாய்த்து - இம்மனோரத சிபந்தாமன தேஹபௌஷ்ணயத்தாலேயிறே; அல்லாதபோது, கையிலேயொரு ததையும், காலிலும் தறையிலும் ஒரு த தலைமாமிறே. வளையும் கலையும், கந்தைக்கேதரைப்போலே கழலும்போதும் ஒக்கக்கழன்று, தொங்கும்போதும் ஒக்கத்தொங்காநிற்குமாய்த்து; காரை பூண்டதுக்குமேலே ஓரதசியம் தேகைக்காகவிறே கூறையுடுக்கப்படுகின்றது. அதாவது - அவளுக்காகக்ஷகமாப்படி பரிபட்டத்தை நன்றாக வுடாநிற்குமென்கை. இவளுடைய அமுனிலேயாய்த்து அவனீடுபடுவது. ஆகையால், அவன் உக்கத்தக்கவுடை வாய்ப்பு வருமானவும் சூலைப்பது உடுப்பதாய்ச் செல்லாநிற்குமாய்த்து. அயாக்கும். இப்படி அவன் வரவுக்குடலாகத் தன்னை பலக்கரித்தவளவிலும் வரக்காணுமையாலே அறிவழியாநிற்கும்.

தன்கோவைச்செவ்வாய் திருத்தும். மீளவு மறிவு குடிபுகுந்து “இன்னமும் அவனுக்காகக்ஷகமாப்படி யிருப்பதோ ரதசியம் ஈம்பக்கலிலே உண்டாக்கக்கடவேம்” என்று ஸ்வையமே தோவைப்பழம்போலே சிவந்திருக்கிற தன்னுடைய அதரத்தை ராகஜகமான பதார்த்த ஸேவைகளாலும் மிகவும் சிவக்கும்படி பண்ணுகிறும். அல்லாதவைபேரண்களிக்கே, இது அவனுக்கு வாய்புகுசோறு யிருப்பதொன்றிறே; “தொண்டையஞ் செங்கனி வாய் தகர்த்தான்” என்கிறபடியே. தேஜித்தேஜிநின்று. தன்னுடைய அவயவாலங்காரத்தின் வாய்ப்பாடும் (க) “தவ்யுபா ஸஹவெயுணா” என்கிறபடியே இத்தசையில் வந்து உதவுகைக்கோள அவன்ருணங்களில் விச்வாஸத்தாலும் அபரத்தைதவிர்ந்து மேன்மேலும் தெளிவை யுடையளாய், அத்தெளிவு கைகொடுக்கத் தரிந்துநின்று. ஆயிரம்போர்த் தேவன் திறம்பிற்றும். (உ) “பெநவாநா ஸஹஸ்யவா” என்கிறபடியே தன்னுண் சேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமான ஆயிரம் திருநாமக்களை யுடையனாய், அவை யெல்லாவற்றி அயும் மனோஹரமான வடிவழகை யுடையருணவனுடைய பாகாரங்களை, அவற்றினுடைய ரஸ்யனைப்பாலே கலக்கி அடைவுகெடப் பேசாநிற்கும். மாறிவித்யாதி. ஆகையால், ஒப்பில்லாத நிலத்தாம்போன்ற வடிவழகையுடையவன் விஷயமாக இவளிடப்படி பிச்சேருகின்றான். அ

மூ.—கைத்தலத்துள்ள மாடழியக் கண்ணுலங்கள் செய்திவளை வைத்துவைத்துக்கோண் டென்னவாணிப் ஈம்மைவடுப்பேத்தும் செய்த்தலையெழு நாற்றுப்போலவன் செய்வனசெய்துகொள்ள மைத்தடமுசில்வண்ணைக்கல் வளரவிறேயின்களே கூ.

† தலை - தலைப்பு, முந்தானை. (க) “தஸயிம்ச்சபஹவோகுணம்.”

(உ) “தேவோநாம ஸஹஸ்ரவாந்.”

பதவுரை-

(இவன் விஷயமாக,)

கைத்தலத்து உள்ள— கையிலுள்ள
 ஶீ மாடு அழிய-செல்வமெல்லா மழியும்படி
 கண்ணுலங்கள்— கல்பாணங்களை
 செய்து— பண்ணி
 இவளை— நமக்குக் கீழ்ப்படியாத இவளை
 வைத்து வைத்துக் கொண்டு— நியமித்தும்
 காவலிடும் வைத்துக் கொண்டிருந்து
 என்ன வாணிபம் — என்னப் பரையோஜமுண்
 நம்மை— நம் குடிக்கு [டாம்;
 வடுப்படுத்துப்— பழியுண்டாக்கா நிற்கும்;
 (என்று தாயார் செல்லல்— இவ்வதக்
 கேட்ட பந்துக்கள்—)
 செய்தலை— கழனியிலே
 எழு— வளருகிற
 நாற்றுப்போல்— நூற்றையுடையவன் வேண்
 டுனபடி அவற்றை விநியோகம்கொள்ளு
 மாப்போலே

இவளையும்;

அவன் — இவளாலே விரும்பப்படுகிற
 அவன்
 செய்வன செய்துகொள்ள— வேண்டின
 படி செய்து கொள்ளும்படியாக
 மை— கறுத்ததாய்
 தட— பெருத்திருந்துள்ள
 முகில்— மேகம்போன்ற
 வண்ணன் பக்கல்— வடிவையுடையவன்
 பக்கலிலே
 வளர— இவள் வளரும்படியாக
 விடுமின்கள்— விடுங்கோள்
 என்றார்கள்.

¶ “ மாடு - பொன், பக்கம், செல்வம் ”
 என்று நிகண்டும்.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. கைத்தலத்துள்ளவியாதி. பந்துவர்க்கத்துக்கீடாகவும்
 ஶீசவரபத்துக்கீடாகவும், இதொரு பெண்ணுமன்றோ நமக்குள்ளது என்னும் ஸ்ரேஷ்டத்
 தாலே லோகமெல்லாம் கொண்டாடும்படி கையிலுள்ள தாமெல்லாமழிய இவள் விஷயமாக
 வுண்டான கல்பாணங்களை பெல்லாம்செய்து. இவளையித்யாதி. “ நம்முடையகீழடங்காத
 பருவமான விலங்குக் கடக்கலாமோ ” என்று பார்த்து, நியமித்தும் காவலிடும் வைத்துக்
 கொண்டிருந்து என்ன பரையோஜமுண்டு. நமக்கு மிவருக்கும் ஜாத்யுகிதமாகக் கொள்ள
 லாவதொரு பரையோஜமில்லையே. நம்மைவடுப்பேத்தும். இதுக்குமுன்பு ஒரு பழிப்பற்
 துப்போந்த நம்மை வடுப்பிடுவது பண்ணும். அதாவது - “ பந்துக்கள் உடன்படாதிருக்
 சுத்தானே புறப்பட்டுப்போனாள் ” என்னும்படிபோய் நம்முடையகுடிக்கு அவத்யத்தை
 வினைக்குமென்கை. செய்தலையித்யாதி. செய்தலையிலே வளர்ந்த நூற்று உடையவன்
 வேண்டுகபடி விநியோகம் கொள்ளுமாபோலே இவளையும் அவன்வேண்டுகபடி செய்து
 கொள்ள. ஸமயித்யாதி. கழுத்தேக்கட்டையாக நிரைப்பருகுகையாலே கறுத்துப் பெருத்
 திருந்துள்ள மேகம்போலே இருக்கிற வடிவையுடையவன்பக்கலிலே இவள்வளரும்படியாக
 நிகளே சேர்த்துவிடுங்கோள், என்று இப்படி பந்துக்கள் சொன்னார்கள் என்கிறவித்தனை
 யும் இவ்விடத்தில் அபிப்பிரேதம். அதுக்கடி “ தாயுரைசெய்தனை ” என்று திருமொழி
 முழுதும், தாயார்வார்த்தையென்று நிகமிக்கையாலே, இது மேலிற்பாட்டுக்குமொக்கும். கூ.

பு—பெருப்பெருத்த கண்ணுலங்கள்செய்து பேணுகமில்லத்துள்ளே

இருத்தவா னெண்ணிநாயிருக்க விவளுமொன் றெண்ணுகின்றான்
 மருத்துவப்பதுநிங்கிளுளென்னும் வார்த்தையுலேத்தன்முன்
 ஒருப்படுத்தியேவிவரை யுலகள்ளதானிண்டிக்கே. ம.

பதவுரை.

பெருப் பெருத்த— மிகப் பெரிதான
கண்ணலங்கள்— கல்பாகங்களே
செய்து— பண்ணி
பேணி— குலமர்ப்பாதையைப் பேணி
நம் இல்லத்துள்ளே— நம் அகத்துக்குள்ளே
இருந்துவான்— இவனை இருந்துவதாக
நாம் எண்ணி இருக்க— நாம் நினைத்திருக்க
இவன்— இப்பெண்பிள்ளையானவன்
ஒன்று— நம் எண்ணத்துக்கு எதிர்த்து
டான தொன்றை
எண்ணுகின்றான்— எண்ணுகின்றான்
(என்று தாயார் சொல்லு; - இதைக்
கேட்ட பந்துக்கள்.)

மருத்துவப்பதம் நீங் } வைத்தன் செய்யும்
கிணர் என்னும் } மருத்தில் பாகம் பார்
த்துச் செய்யாதபோது அதுகை
தவறுமாப்போலே, இவன் பதம்
பார்த்து நாம் செய்யாமையாலே
கைகழிந்தான் என்கிற
வார்த்தை— வார்த்தையானது
படுவதன் முன்— உலகத்தி னுண்டாவதற்கு
முன்னே
உலகு அளந்தானிடக்கே— உலகத்தை
நீரேற்றனந்த வனிடத்திலே
இவனை— இவனை
ஒருப்படுத்திமீன்— நீங்களை சேர்த்து
விடுங்கோள்
என்றார்கள்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. பெருப்பெருத்த கண்ணலங்கள் செய்து. லோகத்திலுள்
ளார் கிசுவர்பச்செருக்காலே பெருக்கச்செய்யும் கல்பாகங்களிலும் பெரியதான கல்பாகம்
களைச்செய்து. பேணி. குலமர்ப்பாதையைப்பேணி. நம்பில்லத்துள்ளேயித்பாதி. நம்
முடைய கர்ஹத்துக்குள்ளே இருந்துவதாக நாம் மனோநித்துக் கொண்டிருக்க, இவ்ரு
மொன்மெண்ணுகின்றான். நம்முடைய எண்ணுதலுக்கு விபரீதமாக இவ்ருமொன்மை
யெண்ணுகின்றான். அதாவது—இங்குத்தையிருப்பு காரகர்ஹவாமாய், அவன் பக்கலிலே
போகவே மனோநியா நின்றனென்கை. மருத்துவப்பதமித்பாதி. மருத்துவனுனவன்
சுமைக்கிற ஓனலத்தில் பாகம்பார்த்துச் செய்யாதபோது அது கைதவறுமாப் போலே,
இவன்பதம் பார்த்து நாம் செய்யாமையாலே இவன் கைகழிந்தானென்னும் வார்த்தை லோ
கத்திலுண்டாவதுக்கு முன்னே. ஒருப்படுத்திமீனித்யாதி. தன்னுடையமைய மஹாபலி
“என்னது” என்றிருக்க, கிரகாலே அவன் பக்கலில்இன்றும் வாங்கித் தன்னிருவருகளின்
கீழே யிடிகொண்டவன் பக்கலிலே இவனை நீங்களை சேர்த்துவிடுங்கோள்; நீங்கள் சேராத
போது இவன் ஸ்வபாவத்தாலும் இரண்டிலையும் சேர்த்தேவிடும்; ஆனபின்பு, ஏற்கவே
நீங்களை சேர்த்துவிடுங்கோளென்று தவிர்ப்பிக்கிறார்கள். டி.

மு.—ஞாலமுற்று முண்டாலிலுத்துயி ன்ராயண்ணுக்கிலன்
மாலதாதி மகிழ்ந்தனளென்று தாயுரைசெய்ததனைக்
கோலமாற்பொழில்குழ் புதுவையர்கோன் விட்கேத்தன்சொன்ன
மாலுபத்தும் வல்லவர்குடிகிலைவருதுயே. கக்.

பதவுரை.

ஞாலம் முற்றும்— பூமி தொடக்கமான
லகலலோகங்களையும்
உண்டு— பரளபத்தில்பிபாதபடி திருவ
பிற்றிலை வைத்து

ஆல் இலை— ஓர் ஆலத்தனிலே
ஆயில்— கண்வளர்ந்தருளின
நாராயணனுக்கு— நாராயணன் விஷயத்
திலே

இவன்—;
மாலதாதி— மிக்க ஆசையை யுடையவளாய்க்
கொண்டு
மகிழ்ந்தனன் என்று - மகிழ்ந்தாளென்று
தாய்— திருத்தாயார்
உரை செய்தனை— சொன்னதை
கோலம் ஆர்— அழகுமிக்கிருந்துள்ள
பொழில்— பொழிலாலே
சூழ்— சூழப்பட்ட
புதுவைவர்— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரி லுள்ளார்க்கு

கோன்—நீதிர்வாறுகாரன்
கிட்கெத்தன்— பெரியாழ்வார்
சொன்ன— அருளிச்செய்த
மாலை— சொல்லாமலையான
பத்தும்— பத்துப்பாட்டையும்
வல்லவர்கட்கு— ஓதவல்லவர்களுக்கு
வரு— பகவதபவத்துக்கு விரோதியாய்
வருவதொரு
தூயர்— துக்கம்
இல்லை— உண்டாகாது.

வ்யா. ஞாலமித்யாதி. பூமிதொடக்கமான ஸகலலோகங்களைப் பரளபத்தில் அழியாத
படி திருவயிற்றிலேவைத்து ஒருபவனுள் ஆவியிலே கண்வளர்ந்தருளின அகடித்தகடரா
ஸாமர்த்த்யத்தை யுடையதாய் ஸர்வஸ்வராயமான நாராயணனுக்கு. இவன்மாலதாதி மகிழ்ந்தன
ளென்றித்யாதி. அதிபாஸ்பாஸவிவள் அதிமாத்ரமான வ்யாமோஹத்தை யுடையளாய்
தத்ஸம்ச்சலேஷ மநோரதத்தாலே ப்ரீதைபானுளென்று தாயாரானவள் சொன்னசொல்லை.
கோலமித்யாதி. அழகுமிக்கிருந்துள்ள பொழிலாலே சூழப்பட்ட ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரி லுள்
ளார்க்கு நிர்வாஹகாரன் பெரியாழ்வாரருளிச்செய்த வந்தர்ப்பமாய் சலாக்யமாயிருந்துள்ள
பத்துப்பாட்டையும் ஸாபிராயமாக அதுஸந்திக்க வல்லவர்களுக்கு. இல்லைவருத்யரே.
பகவதபவாதிகளுக்கு விரோதியாய் வருவதொரு துக்கமில்லை. கக.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சாணம்.

அடிவரவு.—ஐய வாயில் பொங்கு கேழை நாடி பட்டம் பேச
காறை கைத்தலப் பெரு ஞாலம் நல்ல.

ஆட திருமொழி-௨௬-க்கு, பாட்டு-௨௮௪.

மூன்றும்பத்து - எட்டாந்திருமொழி - நல்லதோர் தாமரை, ப்ரவேசம்.

அ.—மேழிற்றிருமொழியிலே - தன்பெண்பிள்ளைக்கு அவன்பக்கல் செலுதுற ப்ரா
வன்பத்தைக்கண்ட திருத்தாயார் “கோவிந்தனோடி வளைச்சங்கையாதி” என்று அவனோடு
இவளுக்குக் கலையுண்டாய்த்தேராவென்று முந்தறச்சங்கித்து, பின்பு பலதேஹதுக்களாலும்
ஸம்ச்சலேஷம் ப்ரவர்த்தமானமையைத் தாதுமறிந்து, இவளுடைய ப்ராவண்பத்திலே ‡ முறு
குதலைக்கண்ட பந்துக்களும், “மருத்துவப்பதம் நீங்கினுளென்னும் வார்த்தைபடுதென்முன்
ஒருப்படுத்திடுமினிவனை யுகளந்தாளிடைக்கே” என்றுசொல்லி யிருக்கச்செய்தேயும்,
சுடக்கெனவினாந்து கொடாதொழிகையாலே, அவன் முற்பாட்டனுய்வந்து † கள்வன் கொல்

‡ முறுகுதல் - முகிர்த்தி.

† “கள்வன்கொல் யானறியேன்” என்ற திருமொழியிற் சொன்ன பிராட்டி.

கூற்றிப் பிராட்டியைக் கொண்டுபோனும்போலே இவளை † அத்தவாளத்தலையாலே மறைத்துக் கொண்டு தன்னுடைய இவ்வரசகரியர் திருவாய்ப்பாடியிலே கொண்டுபோக, அந்தாங்கமாகக் காத்துக்கொண்டிருந்த திருத்தாயார், படுக்கையில் பெண்பிள்ளையைக் காணாமையாலே “இவளைப்பொழியக் கொண்டுபோவாரில்லை” என்றும் “இவள் கொண்டுபோவது தான் திருவாய்ப்பாடியிலே” என்றும் அறுதியிட்டு; இவள்போகையாலே தன் திருமாளி கைபெல்லாமழகிழிந்து வெறியோடிற்றென்றும்; இவள் இப்படி யடைவுசேடாகக் கொண்டு போனவிது இக்குடிக்கு ஏச்சாமோ குணமாமோவென்றும்; இவளுக்கு பாணிக்ரஹணர்த்தமாய் உதல்வம் இப்படி நடக்குமோவென்றும்; மாபிராசன யசோதைப்பிராட்டி இவளைக் கண்டுகொண்டு மணவாட்டுப் பெண்பிள்ளையென்று ஸத்கரிக்குமோவென்றும்; மாமனான ஸ்ரீநாதனோபர் உகந்தனைத்துக் கொண்டு இவள் வைகடிக்ஷணத்தக்கண்டு இவளைப்பெற்ற தாயார், இனி தரிக்கமாட்டாரென்பதோ வென்றும்; அவன்றான் நிறிநருலத்தி லுள்ளாரைப் போலே என்மகளைப் புணர்ந்து உடன்போகைக்கு ஹேதுவாகக்கொண்டு குடிவாழுமோ, நாடெல்லாமறியும்படி நன்றாகக் கண்ணுஞ்செய்து கைப்பிடிக்குமோவென்றும்; தன்பெருமையாலே அவள் இவளுக்கு ருபகுணத்தோஷங்களைச்சொல்லி வரிசையறுத்து ஆண்டிடுமோ, தனக்கு ஜாதபிதமான மறியிபாகப் பட்டங்கட்டி பூர்வ மறியிக்ஷண முன்னே வைபவம் தோற்ற வைக்குமோவென்றும்; இவள்தான் தயிர்க்கடைகை முதலான வந்தொழிப்கள் செய்து குடிவாழ்க்கை வாழவல்லனோ வென்றும் இப்படி க்கேசெத்தும் மனோதித்தும் சென்ற ப்ரசாரத்தைச் சொல்லுகிறது - இத்திருமொழியில். *

மூ.—சுல்லதோர் தாமரைப்பொய்கை காண்மலர்மேற் பணிசோர்
அல்லியுந்தாது முதிர்ந்திட டழகழிந்தா லொத்ததாலோ
இல்லம்வெறியோடிற்றாலோ வேன்மகளை யெங்குக்காணென்
மல்லரை யட்டவன்பின்போய் மதுரைப்பறம் புக்காள்கொலோ. க.

பதவுரை.

சுல்லதா— அழகியதாய்
தூர்— ஒப்பற்றிருக்கிற
தாமரைப் பொய்கை— தாமரைப் பொய்கையானது
நான்— அப்போதலர்ந்த
மலர் மேல்— பூவினமேல்
பணி— அதுக்கு விரோதியான பணியானது
சோர்— விழ (அத்தாலே,)
அல்லியும்— உள் இதழும்
தாதும்— துகளும்
உதிர்ந்திட்டு— உதிர்ந்து
அழகு அழிந்தால் ஒத்ததா— அழகழிந்ததாய் போலே,
இல்லம்— அகமாண்டு

† வெறியோடிற்று— வெளியாய் விட்டது;
என் மகளை— என் பெண்பிள்ளையை
எங்கும்— எவ்விடத்திலும்
காணென்— காண்கிறிலேன்;
மல்லரை— சாணூர, முஷ்டிகர்களை
அட்டவன்பின் போய்— நிராஸித்தவன்பின்
னேபோய்
மதுரைப் புறம்— மதுரைக்கு அணித்தான
ஆய்ப்பாடியிலே
புக்காள் கொல்— புருந்தாளோ!
என்று ஸந்தேஷிக்கிறாள்.
(ஆல் - ௭ - அசை.)

† ‘விடு வெறிச்சென்றிருக்கிறது’
என்று உலகவழக்கத்துக்கேற்ப.

† அத்தவாளத்தலை - முந்தானை.

வ்யா. முதற்பாட்டு. ஸல்லதேர்தாமரைப்பொய்கை. பரப்புவாதத் தாமரைப்பூத்
துக் கிடக்கையாலே, அழகுயதாய் அத்தவியமான பொய்கையானது. நான்மலர்மேற்புள்ளி
சோர. சிவப்பு, கிசுநம், குளிர்ந்தி, பரிமளம், மார்த்தவம் இவற்றையுடைத்தான நாய்
பூவினமேலே, அதுக்கு கிருத்தமான பனியானது சொரிய. அல்லியித்யாதி. அத்தாலே
அல்லியும் தாதும் செவ்விகெட்டுத் தீர்ந்து அலங்காரமானபூ அழிகையாலே தர்னழகுழிந்
தாற்போலே யிரானின்றது. ஸ்தாவராஜா திக்கெல்லா முபகாரகமா யிருந்ததேபாடுதும் தாம்
ரைக்கு பாத்தகமாக்கை நியதஸ்வபாவமிதேபனிக்ரு. அப்படி பனியேறுண்ட தாமரைப்போடை
போலேயர்ப்புத்து இத்திருமாளிகை கிடக்கிறது. ஆலும், ஒவும் கிஷாதா திசயஸூசகம்.
இல்லம் வெறியோடிற்றுவோ. கர்ஹமானது வெறிபாய்ந்துவிட்டது. ஒருஜகைஞ்சாரமற்று
வெளியாய்க்விடவா நின்றதென்கை. இக் கர்ஹம்முழுக்க இப்பெண்பிள்ளை யொருத்தியும்
போலே காணுமிருந்தான்; எல்லாருமிருந்தாலும் இவனொருத்தியும் போகவே திருத்தாயா
ர்க்கு அப்படி தோற்றுமிதே. மீளவும் “ஆலே” என்கிறான் - கிஷாதா திசயத்தாலே.
என்கொண்டேயுங்கொணான். என்பெண்பிள்ளையை போரிடத்திலும் காண்கிறிலேன். கர்
ஹம்மா த்ரமன்நிக்சே, பண்டு இவளிருக்குமிடம் ஸஞ்சரிக்குமிடமெங்கும் தேடிக்காணுமை
யாலே சொல்லுகிறான். மல்லையித்யாதி. இங்குக்காணுமையாலே “அவன் கொண்டு
போனான்” என்று அது தியிட்டே, மல்லிரைவநம்பண்ணின விர்ப்பாட்டையுடையவன் பின்
னேபோய், மதுரைப்புறத்திலே புருந்தாளோ வென்கிறான். மதுரைப்புறமாவது - மது
ரைக்கு அடுத்த அணித்தான் திருவாய்ப்பாடி. “மதுரைப்புறம் புகள்கொளே” என்
றது - “அணிபாளி புருவர்கொளோ” என்றற்போலே. அதாவது - ஒருவர்கொருவர்
ஊமத்தங்காயாகையாலே கம்வநகரிபான மதுரைதன்னிலே சென்று புகவும் கூடுமிதே;
அது செய்யாதே, தனக்கு உத்தேசப்படியான திருவாய்ப்பாடியிலே போப்புகுந்தாளோ
வென்று ஸம்சயிக்கிறான்.

பு.—ஒன்றுமறி வொன்றிலலாத வுருவறைக் கோபால்தங்கள்
கன்றுகான் மாறுமாபோலே கன்னியிருந்தானைக்கொண்டு
நன்றுச்சிற்செய்துபோன ஞாயனன் செய்ததீமை
என்றுமெய்கள்கூழ்க் கோரேச்சக்கொ லாயிடுங்கொளோ. உ.

பதவுரை,

ஒன்று— பொருத்தின
அறிவு— ஞானம்
ஒன்று— அன்புமும்
இல்லாத— இல்லாதவர்களாய்
உரு—அஹ— ரூபவீரர்களான
கோபாலர் தாங்கள்— இடையாரானவர்கள்
கன்றுகால் மாறுமாபோலே— ஸ்வபூதியாய்
கன்னுக்கு நன்றாயிருந்துள்ள என்று
களை உடையவர்களையாமல் கள
விலே கொண்டுபோமாப்போலே
கன்னி— கன்னிகையாய்
இருந்தாநீ— எனக்குக் கீழ்ப்படிந்திருந்த
என்மகளை

நன்று— மிகவும்
கிறி செய்து— உபாயப்பண்ணி
கொண்டு போனான்— கொண்டு போன
வனாகிய
நாராயணன்— நாராயணனானவன்
செய்த— செய்த
தீமை— தீம்பானது
எமர்கள் குடிக்கு— எங்கள் குலத்துக்கு
என்றும்— எப்போதும்
ஓர் ஏச்சு ஆயிடும்கொல் ஒரு பழிப்
பாமோ புகழாமோ?
என்கிறான்.

ய்யா. இரண்டாம்பாட்டு. ஒன்றுமறிவொன்றில்லாத பொருத்தின வறிவு ஒன்று மில்லாத. வெளிகளைவகிக்கனோடு சேர்ந்த வறிவு அறபுமூயில்லாத; * அறிவொன்று மில்லாத வாய்க்குலமிதே; காட்டிலே பசுமேய்க்கப்போன விடங்களிலே வழினைத்தால் வழிகாட்டுவது பசுக்களாம்படியிதே இவர்களறிவிருப்பது. உருவறைக்கோபாலர். ரூப நயீரான கோபாலர். ஆத்மகுணமில்லாதாற்போலே ரூபகுணமில்லாதவர்களுக்கை. தங்குள். “தாங்கள்” என்றறிவித்தைக் குறைத்துக்கிடக்கிறது. கோபாலர் தாங்களென்றபடி. இவர்களுடைய வறிவுகேடும் வடிவுகேடும் சொன்னது-இவைபார்த்தால் பொல்லாதாயிருக்கு மாப்போலே, இவர்களுடையவர்த்தியும் பார்த்தால் பொல்லாதாயிருக்கும்னக்கைக்காக. அந்த வர்த்திதன்னைச் சொல்லுகிறதுமேல் கன்றுகால்மாறுமாபோலே என்று, கன்றுகால் மாறுகையா வது- தீதாயிருந்துள்ள தங்களுடைய கன்றுகளை “உங்களு” என்று பிறர்க்குக் காட்டி, “நல்லதாயிருந்துள்ள அவர்களுடைய கன்றுகளைத் தங்களதாக்கிக்கொள்ளுகையும், நல்லபுரி யாய்க்கண்ணுக்கு நன்றியிருக்கும் கன்றுகளை உடையவர்களரியாமல் கனவிலே நிலைபெர்த் துக்கொண்டோகையுமிதே; இதில் பிற்பட்டதே இவ்விடத்துக்குச் சேருவது. இப்படி இவர்கள் செய்யுமாபோலே.

கண்ணியிருந்தாளை நன்றிமதிச்செய்து - கொண்டு- போனான். கந்திகையாய், விஷய ரஸமென்பதொன்றறியாதே படிக்கந்து புறப்படாமல் என்கிதேயிருந்தவனை, முன்நிம்பு செய் து தன் சுவட்டையறிவித்துத் தன்வசமாக்கி, நானறியாதபடி மிகவும் விரகு செய்து கொ ண்டுபோனான். நாராயணன் செய்ததீமை. வமல்தகல்யாணகுணத்தமகனாகையாலே நன்மை யே செய்யக்கடவவவன் இப்படி தீமையைச்செய்வதே! இவ்விடத்தில் தீமையாவது-தன்னு டைமையைத்தான் கொண்டுபோம்போது வரைந்து வெளிப்படக்கொண்டுபோகலாயிருக்க, இப்படி காலிலே கொண்டுபோனது. என்றறித்பாதி. இப்படி யிவன்செய்த தீமை நிரவ த்யமானவெங்கள் குடிக்கு எல்லாக்காலத்திலும் நிற்பதொரு பழிப்பாடமே; அன்றிக்கே, இக்குடியிற்பிறந்ததொரு விஷயத்தை வரைந்துகொடுக்கப் பெறாமல் அவன் முற்பாடனாய் வந்து தைக்கொண்டுபோனவிதத்தன்னாலே இக்குடிக்கேற்றமாடமோ. “கொல்லென்பர் கொலே. குணம் மிக்கனென்பர்கொலோ” என்னுமாபோலே, இக்குடிக்கு இது பழியாடமோ, புகழாடமோ வென்கிறான். ௨.

மூ.—குமரிமணஞ் செய்துகொண்டு கோலஞ்செய் தில்லத்திருத்தித்
தமரும்பிறகுமறியத் தாமோதரற் கென்றுசாற்றி
அமரப்பதியுடைத்தேவி யரசாணியை வழிபட்டேத்
துமிலமெழப் பறைகொட்டித் தோரணாட்டிடுங்கொலோ. ௩௩௬

பதவுரை.

குமரி— கன்னிப்பெண்ணுக்கு
மணம்செய்துகொண்டு— விவாஹத்துக்கு
முன்னதாகச் செய்யும் கல்யாணம் செய்து
கோலம்செய்து— ஆடை, ஆபரணங்களாலே
அலங்கரித்து
இல்லத்து — விவாஹபவர்த்திலே

இருத்தி— உட்காரவைத்து
தமரும்— பந்துக்களும்
பிறரும்— மற்ற முள்ளாரும்
அறிய— அறியும்படி
தாமோதரற்கு— தாமோதரனான கண்ணு

என்று — கொடுக்கப் புகுகிறோமென்று
சாற்றி— பறையறைந்து (அதனால்,)
அமரப்பதியுடை— தேவாதிராஜனுடைய
தேவி— தேவியான இவள்
அரசாணியை— அரசுக்கிரையை
வழிப்பட்டு— (ஐரத்பாசாரப்படி) வலம்வர
துயிலம் எழ— பேரரசுவாரம் தோன்ற

பறை கொட்டி— பறையை முழங்கி
தோரணம்— மகாதோரணம் முதலியவற்றை
நாட்டிடும் கொல் ஓ— ஊரெங்கும் நாட்டி
அலங்கரித்துக் கொண்டாவெரர்களோ?
கொண்டாட்ட மேதுக் தென்பர்
களோ வென்று ஸந்தேஷிக்கிறான்.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. குமரிமணம்செய்துகொண்டு. குமரி- கந்திகை. கந்திகாவலம் த்
தையில் செய்யும் கல்பாணத்தைச் செய்துகொண்டு. அதாவது- விவாஹத்துக்கு பூர்வாக
மாகச்செய்யும் உத்ஸவவிசேஷத்தைச் சொன்னபடி. கோலஞ்செய்து. ஆபாணவஸ்திரங்க
ராவா திகளாலே யலங்கரித்து. இல்லந்திருத்தி. கல்பாணகர்ஹத்திலே யிருத்தி. தமரு
மித்யாதி. பந்துக்களும் மற்றமுள்ளாரும்பியும்படி, “தாமோதரனுக்கு இவனைக்கொடுக்
கப்புகுநின்றோம்” என்று ப்ரஸித்தமாக்கி, தாமோதரனென்றது—மாதாவானவள் கட்டின
கட்டு அவிழ்த்துக்கொள்ள சக்தனன்றிக்கே அவள் நியமனம் தப்பாமலிருந்த நீர்மையைபு
டையவளென்றபடி. அமரப்பதியுடைத்தேவி. அங்குத்தைக்கென்று ஸங்கல்பித்து *தமரும்
பிறரு மறிபச்சாற்றினபோதே * அயர்வதுமமரர்களிபதியானவனுடைய தேவியானவள்.
அரசாணியையவழிப்பட்டு. ஐரத்புதிதமாம்படி அலங்காரபீடத்துக்குத்தானான அரசாணியை
வலம்வந்து. அரசாணியாவது-அலங்காரபீடத்தின்மேலே நாட்டும் அச்வத்தத்தண்டம். துயில
மெழப்பறைகொட்டி. பெரிய ஆரவாரத்தோன்ற வாத்யத்தைமுழங்கி. “மத்தளங்கொட்ட”
என்னக்கடவதிறே. தோரணம்நாட்டிடுங்கொலோ. ஊரெங்கும் தோரணம் நாட்டுகைமுதலான
அலங்காரங்களைக் கற்பித்துக் கொண்டாவெரர்களோ; குடியிறந்தார், “கல்பாணத்துக்குக்
கொண்டாட்டமென்செய்ய?” என்பார்களோ?

மு.—ஒருமகடன்னையுடையே னுலகநிறைந்த புகழால்

திருமகள்போல வளர்த்தேன் செங்கண்மாரான் கொண்டுபோனான்

பெருமகளாய்க் குடிவாழ்ந்து பெரும்பிள்ளைபெற்ற வசோதை

மருமகனைக்கண்னேக்கு மணட்டுப்பிறந் செய்யுங்கொலோ. ச.

பதவுரை.

ஒரு மகன்தன்னை— ஒரே பெண்பிள்ளையை

உடையேன்— உடையாளான நான்

உலகம் நிறைந்த— லோகமெங்கும் பரவின

புகழால்— கீர்த்தியோடே

திருமகள்போல— பெரிய பிராட்டியவாரைப்

போலே

வளர்த்தேன்— சீராட்டி வளர்த்தேன்;

இப்படிப்பட்டவனை,

செம் கண்— சிவந்த கண்மையுடையனாய்

மால்— வ்யாமோஹத்தை யுடையனான

கண்ணன்

தான்— தானே [டான்;

கொண்டுபோனான்— கொண்டுபோய் விட்

பெரு மகளாய்— பெரிய பெண்பிள்ளையாய்

குடிவாழ்ந்து— குடிவாழ்க்கை வாழ்ந்து

பெரு பிள்ளை — பெருமை பொருந்திய

பிள்ளையை

பெற்ற— பெற்ற

அசோதை— யசோதைப் பிராட்டியானவள்

மருமகனை கண்டு— நாட்டுப் பெண்ணைக்

கண்டு

உகந்து— ப்ரியப்பட்டு

மணட்டுப்பிறம் செய் } மணவாட்டிக்குச்

யும் கொல் ஓ } செய்யக் கடவ கீர்

மைகளைச் செய்வனோ, ளன

கிகத்துக்குத் தக்கவளவு அற

ர்தயமாகச் செய்து விடுவனோ

என்று ஸந்தேஷிக்கிறான்

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. ஒருமகள் தன்னை யுடையேன். அத்திதியையா யிருப்பா னொரு பெண்பிள்ளையையுடையேன். ஒருமகனென்கையாலே - ஏகபுத்திரியென்னுமிடமும், தன்னை பெண்கையாலே - ஸௌந்தர்யாதிகளா லுண்டான இவளுடைய மதிப்பும், உடையே னென்கையாலே - இவளை புத்திரியாக வுடையளாகையாலுண்டான தன் னுடைய ஏற்றமுஞ் சொல்லுகிறது. உலகம் நின்றுந் புகழால். விசேஷஜ்ஞரோடு அவிசேஷஜ்ஞரோடு வாசிய றத் தந்தாமுடைய அளவுகளுக்கிடாக இருந்த யிருந்த விடங்களிலே இவளுடைய குணங் கைச்சொல்லிச் சொல்கும்படி ஸோகமெல்லாம் வ்யாப்தமான புகழோடே. தீருமகன்போல வளர்த்தேன். “கடியாமலர்ப்பாவையொப்பான்” என்கிறபடியே ஸர்வர்க்கும் கைவல்கூ ணையத்துக்கு உபமாக பூமியாய் புருஷகாரவ்யுத்தையான *நாரீண முத்தமையோடு வந்தச் ச்வபாவையாம்படி வளர்த்தேன். செங்கண்மால் தான் கொண்டுபோனான். (*) “யபா கபுராவாஸ்யாஸீக்ய” என்கிறபடியே ஸ்வாபாஸீகமான சிவப்புக்குமேலே *பக்கநோக் கறியாமல் இவளைப்பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் வ்யாமோஹத்தாலும் சிவந்த திருக்கண்களை யுடையாய், இந்தவ்யாமோஹமேதனைக்கு நிரூபகமாம்படி யிருக்கும்வன், ஆதிவாழ்நிகரை வரக்காட்டியாதல், பெரியதிருவடிபை வரக்காட்டியாதல் கொடுபோகையன்றிக்கே, * கள்வ ன்கொல்லில் பிராட்டியைக்கொண்டுபோனாற்போலே தானேகொண்டுபோனான். “ஆழ்வா ன்திருநாட்டிக் கெழுந்தருளினபோது, உடையவர், விசிலேஷம் பொறுக்கமாட்டாமல், ‘ஒருமகள் தன்னை யுடையேன்’ என்றும், ‘உலகம்நிறைந்த புகழால் திருமகன்போல வள ர்த்தேன்’ என்றும், ‘செங்கண்மால் தான் கொண்டுபோனான்’ என்று மருளிச்செய்தார்” என்று ப்ரஸித்தமிறே. (உ) “உவரே தரேஸாஷாணாம்பவகுதாபஸூரேவக” என் கிறபடியே - ஸாதுக்களுக்கெல்லா முபமாக பூமியாகச் சொல்லலாம்படி யிருக்கையாலே உல கம் நிறைந்த புகழுள்ளது ஆழ்வானுக்கேயிறே. பெருமகளாய்க் குடிவாழ்ந்து. பெரிய பெண் பிள்ளையாய்க் குடிவாழ்க்கைவாழ்ந்து. திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலகூழ் குடிக்கும் நிர்வா ஹகாரண பெருமையையுடைய ஸ்ரீசந்தகோபர் மஹிஷியரையாலே இவளை “பெருமகள்” என்கிறது. அவர் ணர்க்காரியத்துக்கெல்லாம் அபிமானியாய் நிர்வஹிக்கையாலே “குடி வாழ்ந்து” என்கிறது. பெரும்பிள்ளை பெற்றவசோதை. பெரியபிள்ளையைப் பெற்றவசோதை. ரூபகுணத்தாலும் ஆத்மகுணத்தாலும் பரிபூர்ணனாய் “என்னனோன்பு நோற்றாளுக்கொலோ இவனைப்பெற்ற வயிறுடையான்” என்னும்படி யிருக்கையாலே “பெரும்பிள்ளை” என் கிறது. தானும்பெருமகள், பெற்றதும் பெரும்பிள்ளைகாணுமிவன். மருமகனைக்கண்டுகேந்து. மருமகனைக்கண்டு ப்ரியப்பட்டு. “அவன்கொண்டுபோனான்” என்று வெறுத்தகாலத்தி லும், போனால் பிரக்கும் முறையறுவு சொல்லவேண்டுகையாலே “மருமகள்” என்கிறான். கண்டுகேந்து. பெண்பிள்ளையுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளையும் வ்யாமோஹத்தை யும்கண்டு மடியிலேவைத்தினைத்து, “பெறுப்பேறுபெற்றோம்”. என்று ப்ரியப்பட்டு. மண்டுபேறும் செய்யுண்டொலோ. மணவாட்டுப்பிள்ளையாக நினைத்துத் தான் செய்யக்கடவ சீர்மைகள் செய்யுமோ; “கடிய கட்டமன்றோ” என்று - லௌகிகத்துக்குத் தக்கவளவு அஹர்தயமாகச் செய்துகொடுமோ.

மூ—தன்மாமன் கந்தகோபாலன் தழிஇக்கொண்டென் மகடனினைச்

செம்மாந்திரே யென்றசொல்லிச் செழுங்கயற் கண்ணுஞ் செவ்வாயும்

(க) “யதாகப்பர்ஸம்புண்டரீகம்.”

(உ) “உபமாகம சேஷானாம் ஸாதுநாம் பவஸதாபவத்.”

கொம்மைமுலையு மிடையுக் கொழும்பினைத் தோள்களுங் கண்டிப்
பும்மகளைப் பெற்றதாய்நினித்தரியா ரென்னுந் கொலேர். ௫.

பதவுரை.

தன்— பெண்பிள்ளை தனக்கு
மாமன்— மாமனான
நந்த கோபாலன்— நந்த கோபாலனவர்
என் மகள் தன்னை— என் மகளை
தழீஇக்கொண்டு— அணைத்து மடியிலே
வைத்துக்கொண்டு
செம்மாந்து இரு— 'செவ்வே இரு' என்று
என்று சொல்லி } சொல்லி
செழு— செழுமைதங்கிய
கயல்— கயல் (மதல்யம்) போன்ற
கண்ணும்— கண்களையும்
செம்— சிவந்திருந்துள்ள
வாயும்— அதரத்தையும்
கொம்மை— பருத்த

முலையும்— ஸ்தனங்களையும்
இடையும்— இடையையும்
கொழு— செழித்த
பனை— மூங்கிலையொத்த
தோள்களும்— தோள்களையும்
கண்டிட்டு— தனித்தனியாக உற்றுப்பார்த்து
இ மகளை— 'இப்பெண்பிள்ளையை'
பெற்ற தாயர்— பெற்ற தாயாரானவள்
இனி— இவளைப் பிரிந்த பின்பு
தரியார்— தரித்திருக்க மாட்டாள்
என்னும் கொல்லு— என்னு சொல்லுவரோ,
அவிகர்தராயிருப்பாரோ என்று ஸந்
தேவிக்ஞாள்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. தன்மாமின் நந்தகோபாலன், பெண்பிள்ளை தனக்கு மாமனா
ரான ஸ்ரீநந்தகோபர். தழீஇக்கொண்டென்மகள்தன்னை. " நமக்கு மருமகள் " என்னும்
ஸ்தனே ஹந்தோற்ற என்மகன் தன்னை பனைத்துக்கொண்டு மடியிலேவைத்து. செம்மாந்திரோ
யென்றுசொல்லி, இவள் வீரீதியாலே நிலம்பார்க்க, செவ்வேயிருவென்றுசொல்லி, செம்
மாப்பு- செவ்வை. முகம் முதலான அவயவங்களையும் ஸமுதாயசோபையையும் பார்க்கைக்
காணிறே- செவ்வேயிருவென்பது, செழுங்கயற்கண்ணும், அழகிய கயல்போன்றகண்ணை
யும், செவ்வாயும், ஸ்வபாவமே சிவந்திருக்கிற அதரத்தையும், கொம்மைமுலையும், பருவத்
தினளவல்லாத பரிணாமத்தை யுடைத்தான முலையையும், கொம்மை- பெருமை, இடையும்,
முலையினுடைய வளர்த்தியாலே நெருங்கி நேர்ந்திருக்கிற இடையையும், கொழும்பினைத்
தோள்களும், சுற்றுடைமையாலும் பசுமையாலும் செவ்வையாலும் வளர்த்தமூங்கில்போலே
யிருக்கிற தோள்களையும், கொழுமை- அழகும், பெருமையும், கண்டிட்டு, தனித்தனியும்
ஸமுதாயேவையும் தர்சித்து. என்னுடைய இழவுநெஞ்சிலே தோன்றி இம்மகளாயித்தயாதி. இப்
பெண்பிள்ளையைப் பெற்ற தாயாரானவள் இவளைப்பிரிந்தபின்பு பாரணனோடே தரிக்கமாட்
டாளென்று சொல்லுவரோ; அன்றிக்கே; அவிகர்தராயிருப்பாரோ. ௩

மு.—வேடர்மறக்குலம்போலே வேண்டிற்றுச் செய்தென்மகளைத்

சுடியுட்பட்டே யாகத்தொண்டு சூடிவாழங்கோலோ

நானேகருமறிய நல்லதோர் கண்ணுலஞ்செய்து

சாடிழப்பாழ்த்தபெருமான் தக்கவாகைப்பற்றுங்கோலோ. ௬.

பதவுரை.

வேடர்— நீசஜாதியான வேடராயும்
மறக்குலம் போலே— மறக்குலத்தினுள்
ளாராயும் போலே.

என் மகளை— என் பெண்பிள்ளையை
வேண்டிற்று செய்து — வேண்டியபடி
செய்து.

கூடிய கூட்டமே } ஆணும் பெண்ணும் நெ
இத கொண்டு } ஞ்சு பொருந்திக் கூடின
கூட்டம்மாத்திரமே மண
மாகக் கொண்டு

சூடிவாரும் கொல் ஓ — சூடிவாழ்க்கை
வாழுமோ;

சாடு — சகடத்தை
இற — முறியும்படி
பாய்ந்த — உதைத்த
பெருமான் — ஸ்வாமியரின்வன்

சாடும் — அவிசெஷஜ்ஞரும்
நகரும் — விசெஷஜ்ஞரும்
அறிய — அறியும்படியாக
நல்லது — விலகடினமாய்
ஓர் — ஒப்பற்றிருப்பதொரு
கண்ணலம் செய்து — சல்பரணம் செய்து
தக்க ஆ-ஸ்வஜாத்யாசாரத்துக்குத்தக்கபடி
கைப்பற்றும் கொல் ஓ — கைப்பற்றித்த
மணம் கொள்ளுமோ என்று
தாயார் ஸந்தேஷிக்கொள்.

வ்யா, ஆறும்பாட்டு. வேடர்மறக்குலம்போலே. தண்ணியஜாதியான் வேடஸார்ம்
மறக்குலத்திலுள்ளாரையும் போலே. “கள்ளர், பள்ளிகள்” என்னுமாபோலே, வேடர்
மறவர் என்கிறதும் தண்ணியஜாதியில் அவாந்தரபேதம். வேண்பிறந்துச்செய்து. இரண்டு
தலையிலுமுண்டான சூடிப்பிறப்பைப்பாராதே, ஒருசாஸ்தரமாய்தையின்றிக்கே, தனக்கு
தேவண்டினபடிசெய்து. என்மகளை. பழுதற்ற குலத்திலேயுள்ள என்வயிற்றிலேபிறந்த
பெண்பிள்ளையை. கூடியகூட்டமேயாகக்கொண்டு. புணர்ந்துதன்போக்கில் இரண்டு தலை
பும் நெஞ்சுபொருந்திக் கூடின கூட்டரவுமாத்ரமே மணமாகக்கொண்டு. சூடிவாழ்க்கொலோ.
சூடிவாழ்க்கைவாழுமோ. சாழறப்பாய்ந்தபெருமான். நானெருமறிய நல்லதோர் கண்ணலம்
செய்து. தக்கவா கைப்பற்றுங்கொலோ. அஸாராதிவசத்தாலே தனியிடத்திலே நலியவந்த
சகடத்தை, முலைவாவு தாழ்த்துச்சீறி நிரித்த திருவடிகளாலே முறியவதைத்துத் தன்னை
நோக்கி, “தனியிடத்திலே பிள்ளையைவிட்டுவைத்துப் போகையாலே தாழ்வுவந்து”
கூன்று தாயர்க்குத் தாழ்வுவார்த்தபடி நோக்கினதுகுணதிகளுவன், இரண்டு சூடிக்கும்
பழிவார்த்தபடி, திருவாய்ப்பாடி குழந்தாடும் திருவாய்ப்பாடியாகிற நகரமுறியும்படியாக
“இதுக்குமுன்பு இப்படியிலே” என்னும்படி விலகடினமாய் அத்தியேயமான கல்வாணத்
தைச்செய்து, ஜாத்திபிதமான தர்மத்துக்குத் தகுதியாக பாணிகரவற்றஞ்செய்யுமே. ... கூ.

மு. — அண்டத்தமர்பெருமர் ஞுழியானின் றென்மகளைப்
பண்டப்பழிப்புக்கள் சொல்லிப்பரிசுற வாண்டிடுக்கொலோ
கொண்டுசூடிவாழ்க்கைவாழ்ந்து கோவலர்பட்டல் கலித்துப்
பண்ணைமுண்டமுன்னே பாதுகாவல்வைக்குங்கொலோ. எ.

பதவுரை.

அண்டத்து — பாம்ப்த்வாஸிகளான்
அமரர் — நித்யஸூரிகளுக்கு
பெருமான் — தலைவனாய்
ஆழியான் — சகரபாணியா யிருக்கும்வன்
என் — என்னுடைய
மகளை — பெண்பிள்ளையை

இன்று — இப்போது
பண்டம் பழிப்பு } பதார்த்த துஷணம்
க்கள் சொல்லி } சொல்லி
பரிசு அற — வரிசை கெட
ஆண்டிடும் கொல் ஓ — ஆறவனோ;
சூடிவாழ்க்கையாதல் குணத்திலேயாதல்
சில குறைகளைச் சொல்லியெய்கை.

(அல்லது,)

பண்டை மனுட்டி } முன்பே பட்டங்கட்
மார் முன்னே— } டித் தனக்கு முதல்
மனவாட்டியாயிரு
ப்பவர்கள் முன்னே

கொண்டு— இவனைக் கொண்டு

குடிவாழ்க்கை வாழ்ந்து— தன் கர்ஹகர்
தயங்களை பெல்லாம் நடத்தி
கோவலர் பட்டம் கவித்து— 'இடைக்குல
த்துக்குத் தலைவி' என்று தன் மனை
விபானமை தோற்றப் பட்டங்கட்டி
பாதுகாவல் வைக் } அந்தப்புரக்காவலிலே
கும் கொல்லு } வைப்பேனா.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டி. அண்டத்தூர்பெருமா னுழியான். அப்ரகர்தமான பரமப
தத்திலே அஸ்பர்ஷ்டஸம்ஸார கந்தரான நித்யவாசுரிகளுக்குநிர்வாஹகனுய், ஸர்வேசுவரத்வ
சிற்றொரு திருவாழியை தரித்துக்கொண்டிருக்கும் பெருமையையுடையவன். அந்தப்பெ
ருமையால்வந்த செருக்காலே. இன்றென்மகளைப் பண்டப்பழிப்புக்கள் சொல்லி. ஸர்வலக்ஷ
ண ஸம்பந்தையான வென்னுடைய பெண்பிள்ளையை, இப்போது பதார்த்த தூஷணங்கள்
சொல்லி. அதாவது- ரூபத்திலேயாதல், குணத்திலேயாதல் சிலகுறைகளைச் சொல்லி பெண்
கை. டரிசுறவாண்டிடுங்கொலோ. அபகர்ஷபுத்தியாலே வரிசைகடையுண்டிடுமோ. அதா
வது- அந்தாங்க வர்த்திகொள்ளாமல் புறத்தொழில்களைக்கொண்டெனினிடுமோ என்கை. கொண்டு
குடிவாழ்க்கை வாழ்ந்து. இவனைக்கொண்டு தன்னுடைய குடிவாழ்க்கை பெல்லாம் வாழ்ந்து.
அதாவது- இவன் முகப்பாகத் தன்னுடைய கர்ஹகர்தயமெல்லாம் நடத்தியென்கை. கோவ
லாப்பட்டங்கவித்து. "கோபருலத்துக்கு ஸ்வாமிநி" என்று தன்மஹிஷிபானமைதோற்றப்
பட்டங்கட்டி. பண்டைமனுட்டிமார் முன்னே. பண்டேபட்டங்கட்டி, தனக்கு மஹிஷிச
ளாயிருக்கிறவர்கள்முன்னே. பாதுகாவல்வைக்குங்கொலோ. அந்தப்புரக்காவலிலே வைக்
குமோ.

மூ.—குடியிற்பிறந்தவர் செய்யுள் குணமொன்றுஞ் செய்திலனந்தோ
கடையொன்றுஞ் செய்திலனங்காய் நந்தகோபனமகன் கண்ணன்
இடையிருபாலும் வணங்க விளைத்தினாத் தேன்மகளோங்கிக்
கடைகயிறே பற்றிவாங்கிக் கைதழும்பேறிடுங்கொலோ. அ.

பதவுரை.

நங்காய்— குணபூர்க்கையானவனே!
சந்தேகோபன்— ஸூநந்தேகோபருடைய
மகன்— திருமகனான
கண்ணன்— கண்ணனானவன்
குடியில்— உயர்ந்த குடியிலே
பிறந்தவர்— பிறந்தவர்கள்
செய்யும்— தங்கள் குடிக்குத்தகுதியாகச்
செய்கிற

குணம்— குணத்தில்
ஒன்றும்— ஒன்றேனும்
செய்திலன்— செய்தானென்றில்லை;

(அதுவுமன்றி,)
கடை— லோகநடத்தைவிலும்
ஒன்றும்— ஏகதேசமும்
செய்திலன்— செய்யவில்லையே;
அந்தோ— ஐயோ! [என்றுமனம் வருந்தி]
இடை— இடையானது
இருபாலும்— இருபக்கமும்
வணங்க— விரியும்படி.
என் மகள்— என் மகளைனவள்
ஏங்கி— (முச்சுத்தாங்கிக் கடையமாட்டா
மல் நடுநடுவே) ஏங்கி.

இளைத்து இளைத்து— மிகவு மிகைத்து
கடைசியிறே— கடைசிறு கயிற்றையே
பற்றி— பிடித்து

வாங்கி— வலித்து (அதனால்,
கை— மீதுவான கையானது
தழும்பு ஏறி } தழும்பேறிவிடுமோ.
மே கொல்லு

வ்யா: எட்டாம்பாட்டு. சூடியிற்பிறந்தவர் செய்யும் குணமொன்றும் செய்திலன். உயர்ந்தகுடியிலே பிறந்தவர்கள் அக்குடிக்குத்தகுதிபாகச் செய்யும் குணத்தில் ஒன்றும் செய்திலன். அதாவது- முறையிலே பிவகோவரைந்தகொண்டு வெளியில் கொண்டு போகாமையிறே. அந்தோ. ஐயோ! என்று விஷண்ணையாகிறான். நடையொன்றும் செய்திலன். குடியிற்பிறந்தவர்கள் செய்யுமா செய்யாவிட்டால் லோகத்தில் நடக்கும் மர்ப்பாததான் செய்யவேணுமிறே; அதில் ஏகதேசமும் செய்திலன். அதாவது- லோகத்திலே பிப்படிசெய்வாரில் லையிறே பெண்கை. நங்காய். குலமர்ப்பாதையும் லோகமர்ப்பாதையு மறியும் குணபூர்த்தியுடையவரென்று, தனக்கு பந்துவாய் ஸந்தி ஹிதையானவள் முகத்தைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான். நந்தகோபன்மகள் கண்ணன். குடிப்பிறப்பில் வந்தால் ஸூரந்தகோபர் திருமகனுயிருக்கிற கர்ஷணன். நங்காய் நந்தகோபன்மகள் கண்ணன் - சூடியிற்பிறந்தவர்களையும் குணமொன்றும் செய்திலன் - நடையொன்றும் செய்திலன் - அந்தோ என்று அவன்முறைகெடக் கொண்டுபோன பாகாரத்தைச் சொல்லி விஷண்ணையாய், மேல் தன்னுடைய பெண்பிள்ளையின் மார்த்தவத்தை நினைத்து நொந்து சொல்லுகிறான். இடையிருபாலும் வணங்க. இடம்பலங்கொண்டு கடைகையாலே, இடையானது இரண்டு பார்ச்சவத்திலும் வணங்க. இகைத்தினைத்தென்மகளேங்கி. ஸுகுமாரியான வென்பெண்பிள்ளை பலஹாசியாலே மூச்சுத்தாங்கிக் கடையமாட்டாமல்ஏங்கி நடுடுவே யினைத்தினைத்து. கடைசியிற்பயாதி. தொடக்கினகாரியம் தலைக்கட்டுமளவும் இடைவிடாமல் கடைசயிற்றையே பிடித்துவலித்து, அத்தாலே தளிர்போலே மீதுவானகையானது தழும்பேறிவிடுமோ வென்கிறான். கோவலர் பட்டங்கட்டினும் கடைசயிறு வலிக்கவேணுமிறே இடைச்சிகளுக்கு. தான் தன் பெண்ணின் மார்த்தவம் சொல்லுகிறு ளித்தனையிறே. அ.

மு.---வெண்ணிறத்தோய் தயிர்தன்னை வெள்வரைப்பின் முன்னெழுந்து
கண்ணுறங்காதேயிருந்து கடையவந்தான் வல்லள்கொலோ
ஒண்ணிறத்தாமரைச் செங்கணுலகளந்தா நென்மகளைப்
பண்ணையாப் பணிகொண்டு பரிசுவாண்டுகேக்கொலோ. ஊ.

பத்வரை.

தூன்— மென்மைத் தன்மையுள்ள என்
பெண்ணைவள்
வெள் நிறம்— வெண்ணை நிறத்தைபுடை
த்தாய்
தோய்— செறிவத் தோய்ந்த
தயிர் தன்னை— தாயிரை
வெள் வளர்ப்பின் முன்— கிழக்கு வெளுப்
புத்தற்கு முன்னே

எழுந்து— எழுந்திருந்து
கண் உறங்காதே இருந்து— கண்விழித்துக்
கொண்டிருந்து
கடையவும்— வருந்திக் கடையவும்
வல்லள் கொல் ஓ— வல்லளோ!
(இப்படியிருக்க;)
ஒண் நிறம்— அழகிய நிறத்தைபுடைய
தாமரை— தாமரைமலர் போன்று

செம்— சிவந்த

கண்— கண்ணோபுடையனாய்

உலகு— எல்லா உலகங்களையும்

அளந்தான்— நீரேற்றளந்து கொண்டவன்

என் மகளை— என் மகளை

பண்ணையாய் } இழி தொழில்களிலே
பணிபொண்டு } வகிக்கொண்டு

பரிசு அற— பெருமைகெட

ஆண்டிபிம் கொல்லு— ஆளுவதோ;

அறிவியிலென் என்கிறான்.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. வெண்ணிறத்தோய் துயிர்தன்னை. செவ்விருன்றாகபடி. காப்ச்சித்தோய்க்கையாலே வெளுத்தநிறத்தையுடைத்தாய்ச் செறியத்தோய்ந்த தயிர்தன்னை. வெள்வரைப்பின் முன்னெழுந்து. ஆதித்போதயத்துக்கு வையசகமான வெள்வரைப்புத் தேர்ந்துவதற்குமுன்னே பெழுந்திருந்து. வெள்வரைப்பு. கிழக்குவெளுக்கை- ப்ராஹ்மணர் ஸந்த்யாவந்தரார்த்தமாக அருளேறையத்துக்கு முன்னே பெழுந்திருக்கும்போலே யிறே- இடைச்சிகளும் தயிர்கடைகைக்கு எழுந்திருக்கும்படி. கண்ணுறங்காதேயிருந்து. எழுந்திருந்தாலும் நித்தாபகையாமிறே; அதின் வசமாகாதே விழித்திருந்து. கடைவலும் தான்வல்லள் கொலோ. ம்ரதுபரகர் தியான தான் ஆயாவித்துக்கடையவும் வல்லளோ. ஒண்ணிறமித்யாதி. அலர்ந்தபோதை அமுதிய நிறத்தையுடைத்தான தாமரைபோலே சிவந்ததிருக்கண்களோபுடையனாய், ஸமஸ்திலோகங்களையும் தன் திருவடிகளின்கீழே யாக்கிக்கொண்டவன். இத்தால்- தன் கண்ணழகாலே இவளை அநந்தபார்வையாக்கித் தன்காற்றிழை பிட்டுக்கொண்டவனென்கை. என்மகளைப் பண்ணையாய் பணிகொண்டு. நான் * திருமகன்போல வளர்த்த வென் பெண்பிள்ளையை, பண்புகெடத்தாழ்ந்த பணிகளிலே யேவிக் கொண்டு. பரிசுற ஆண்டிபிங்கொலோ. இவளுடைய பெருமைகெடஆளுமோ, பெருமைகெடாதபடி யானுமோ, அறிவியிலென் என்கிறான்.

அ. நிகமத்தில் இத்திருமொழிகற்றார்க்கு பஸ்தொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—மாயவன்பின் வழிசென்று வழியிடை மாற்றங்களைக்கேட்டு

ஆயர்கள் சேரியிலும்புக கங்குத்தைமாற்றமு மெல்லாம்

தாயவன் சொல்லியசொல்லித் தண்புதுவைப்பட்டுன் தொன்ன

தாயதமிழ்ப்பதும்வல்லார் துமணியவண்ணனாக்காளரே. ம.

பதவுரை.

மாயவன்— ஆச்சரிய சேஷடி. தங்களைபுடைய
ஸர்வேஸ்வரனுக்கு

பின்வழி சென்று— பின்னேபோய்

வழியிடை மா } போம் வழியிடைமீலே
றங்கள் கேட்டு } கண்ட அபூர்வ வஸ்துக்
கள் விஷயமான வர்த்தநர்
தங்களைக்கேட்டு

ஆயர்கள் சேரியிலும்— திருவாய்ப்பாடி

யிலும்

புக்கு— புருந்து

அங்குத்தை— அங்குள்ளார்க்குத் தக்கபடி
செய்த

மாற்றமும் எல்லாம்— தன் பெண்பிள்ளை

யின் சொலவுகொல்லா வற்றையும்

தாயவன்— தாயானவன்

சொல்லிய— அருகுநின்றவர்களைக் குறித்
துச் சொன்ன

சொல்லை— சொல்லை

தன்— குளிர்த்த

[வரான

புதுவை— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்குத் தலை

பட்டன்— பெரியாழ்வார்
சொன்ன— அருளிச்செய்த
தூய— (பகவத்க்ஷயமாகையாலே) பரி
சுத்தமான
தமிழ்— தமிழ் பாஷையான

பத்தும்— பத்துப் பாட்டையும்
வல்லார்— ஓதவல்லவர்கள்
தூ மணி— பழிப்பற்ற நீலமணிபோன்ற
வண்ணனுக்கு— வடிவழகை புடையவனுக்கு
ஆளர்— அடிமைசெய்யப் பெறுவர்.

வ்யா. மாயவன்பின் வழிசென்று. தன்னுடைய பெண்பிள்ளையானவன், ரூப குண சேஷத்தவர்களால் ஆச்சரியபூதனாய், அவற்றைக்காட்டித் தன்னை வசிகரித்துக்கொண்டவனுடையபிள்ளை, * கள்வன் கொல்லில் பிராட்டியைப்போலே வழிபோய். வழிபிண்டமாற்றங் கள்கேட்டு. “ கிளிபோல் மிழற்றிடந்து ” என்கிறபடியே போகிறவழி யிகடையிலே அநு ர்வ பதார்த்தங்களைக் கண்டால் இவை பென்னென்று அவ்விஷயமாக அவனை வார்த்தைகள் கேட்டு. ஆயர்கள் சேரியிலும்புக்கு. ப்ராப்யதேசமான திருவாய்ப்பாடியிலும் சென்று புரு ற்று. இப்படியுண்டான செயல்களையும். அங்குத்தை மாற்றமுமெல்லாம். அவ்வூரில் புருந்த பின்பு, அங்குண்டான யசோதைப்பிராட்டி, ஸ்ரீரந்தகோபர், நரயகனு கர்ஷணன், தன் பெண்பிள்ளையான விவள், தந்தாமுக்கு அதுருணமாகச்செய்யும் வந்தார்தமான சொல்லு களையும் எல்லாவற்றையும். “ மாற்றமும் ” என்கிற ஸமூச்சபவாசி சபத்தத்தாலே - கீழுண் டான செயல்களையும் கூட்டிக்கொள்வது. தாயவள் சொல்லிய சொல்லை. திருத்தாயாரான வன் தன் கற்றுத்திலையிருந்து தன்னிலே க்லைசுத்தும் மனோரகித்தும் ஸந்திவிதரைக்குறி த்துச் சொன்ன சொல்லுகளை. *

அதலா, மாயவளித்தபாதி. தன்னுடைமையைத் தாண்டுகொண்டுபோகையாலும், அது தன்னை முகையிலே காட்டிக்கொடுக்கக் கொண்டுபோகாமையாலுமுண்டான குணதோஷங்க ளிரண்டும் உபாதேயமாய்த் தோற்றும்படியிருக்கிற ஆச்சரியபூதனானவன் போனவழியிலே தானும் வழிப்பட்டுச்சென்று, வழியெதிர்வந்தாரை முன்போனவர்களுடைய ஸ்திதி கமந சயந ப்ரகாரங்களையும் வினவிக் கேட்டு. ஆயர்கள் சேரியிலும் புக்கு. திருவாய்ப்பாடியில் ஸ்ரீ ரந்தகோபர் தெருவளவாகச்சென்று, அங்குநின்றவர்களை அங்குத்தை விசேஷங்களையும் வினவிக் கேட்டு. தாயவள் சொல்லிய சொல்லை. வழியெதிர்வந்தாரை “ மதுரைப்புறம் புக் காள்கொலோ ” என்றுகேட்டும், * எம்கள்குடிக்கு ஒசேச்சாமோ குணமாமோ என்றும் போலே கேட்டும், திருவாய்ப்பாடியில் தோரணம்முதலான அலங்காரங்களும் வரத்யகோஷங்களும் கண்டு கேட்டிகோனோவென்று கேட்டும், ஆயர்கள் சேரியிலேசென்று யசோதை ஸ்ரீரந்தகோபருடைய ஆதாராதரங்களெல்லாம் வினவிக் கேட்டு அவர்கள் சொன்ன விசே ஷங்களெமெல்லாம் திருத்தாயாரானவன் சொன்னப்ரகாரங்களையென்று இவ்வையோலிக்கடி யாம். இதுவாக்காட்டில், பூர்வையோஜனைக்கு ஒளசித்யமுண்டு.

தண்புதுவைப்பட்டன்சொன்ன. ஸம்ஸரச்சமஹாமான குளிர்ந்திழையுடைய திருப் புதுவைக்கு நிரவாஹகான பெரியாழ்வாரருளிச்செய்த. தூயநீழ்ப்புத்துவல்லார். ஸம்ஸக் ர்த சுப்தம்போலேயிருண்டு பொருள்தெரியாதபடி யிருக்கையன்றிக்கே, பெண்ணுக்கும் பேதைக்கும் அறியலாம்படி ஸ்வர்த்த ப்ரகாசகமாயிருக்கும் தூய்மையையுடைத்தான த்ரவிடபாஷையாய், ஒசொன்றே ஓராத்மவினுடைய உஜ்ஜீவரத்துக்குப் போருமென்னும்படி

யிருக்கிற பத்துப்பாட்டையும் ஸாதிப்பாயமாக அதுவந்திக்கவல்லவர்கள். துமணியெண்ணு
க்காளசே. பழிப்பற்ற நீலநீரம்போன்ற வடிவழகையுடையனுக்கு சேஷபூதராய் அடிமை
செய்யப் பெறுவர். ௮.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—நல்ல தொன்று குமரி யொரு தன்மாமன் லேவ்
சண்டக் குடி வெண்ணிற மாயவ னென்னுதன்.

ஆ, திருமொழி-௨௭-க்கு, பாட்டு-௨௯௪.

மூன்றும்பத்து - ஒன்பதாந்திருமொழி - என்னுதன், ப்ரவேசம்.

அ. கர்ஷ்ணாவதாராகபாவணராய், தஞ்ஞனசேஷடிதங்களைப் பதபலித்துக்கொ
ண்டு போந்தார்-ஓம்; இப்போது, அந்தக் கர்ஷ்ணாவதாரானசேஷடிதங்களைவிட ஏதழ்வு
காலிகமான சாமாவதாரானசேஷடிதங்களையும் ஏககாலத்திலே யதபலிக்கவேணும்பென்
னும் அபிநிவேசம்மேற்று, அதுக்குடலாக இரண்டு ஸ்ரீகோபிமாவல்லந்தையைப் ப்ராப்தராய்,
அதிலே ஒருத்தி-கர்ஷ்ணாவதாரானசேஷடிதமும், ஒருத்தி சாமாவதாரானசேஷடிதமுமா
கக்கொண்டு, ஒருவர்க்கொருவர் எதிரியாய்க்கொண்டு சொல்லி, உந்திபறந்த பாசரத்தாலே
உபயாவதாரானசேஷடிதங்களையும்பேசி யதபலிக்கிறார்- இத்திருமொழியில். இரண்டு
கோபிமாவல்லந்தையை ஏககாலத்திலே யடையக்கூடுமோவென்றில்; பகவத்ப்ரஸாதவிசேஷ
த்தாலே ஜ்ஞாதத்தில் தடையற்றால் எல்லாம் சொல்லலாயிற்றே. “ ‘ மானமருமென்னோக்கி ’
என்கிற திருமொழியிலே, இரண்டு பிராட்டிமார்தகை ஏககாலத்திலே கூடும்படியென்? ’
என்று ஜீயர் பட்டரைக்கேட்க; ‘ தேசவிசேஷத்தில் அநேக சரீரபரிக்கூறும் ஏககாலத்திலே
கூடுகிறபடி எவ்வளவு; அப்படியே இவரையும்பார்த்து அருளினால்கூடும் ’ என்றுருளிக்கொ
தார். என்று ப்ரஸித்தமிற்றே. *

மூ.—என்னுதன்றேலிக் கன்றின்பப்பூ வியாதான்
தன்னுதன்காணவே தண்புமாத்நீனை
வன்னுதப்புள்ளால் வலியப்பறித்திட்ட
என்னுதன்வன்மையைப் பாடிப்பற வெஃபிரான் வன்மையைப்பாடிப்பற. க.

பதவுரை.

என்— எனக்கு
நாதன்— சேஷியான ஸர்வேச்வரானுடைய
தேவர்க்கு — தேவியான் ஸத்பபாமைப்
பிராட்டிக்கு

அன்று— அவன் விரும்பினபோது
இன்பம்— மகோதரமான
பூ— கற்பகப்பூவை [யுடைய
சயந்தான் தன்— கொடாத இத்தரணி

நாதன்— நாயகனுன இரத்தர்ன்
காணவே— கன்மே நிற்கும்போதே
தான்— தலைத்துக் குளிர்த்து
பு— புத்துக்கிடக்கிற
மாத்நினை— கல்பவர்க்குத்தை
நாதம்— ஸாமவேதரூபனுய்
வல்— வலியையுடைய
புள்ளால்— பெரியதிருவடிபாலே
வலிய— பலவந்தமாக
பறித்து— பிடுங்கிக் கொண்டுவந்து
இட்ட— ஸத்யபாமை கர்ஹத்தில் ஈட்டவனுப்

என் நாதன்— என்னை அடிமைகொண்ட
வனுடைய
வன்மையை— நினைத்தது முடிக்கும்வல்ல
மைமைய
பாடி— பரிதியாலே பாடிக்கொண்டு
பற— உந்துபடு;
எம்— எமக்கு
பிரான் — உபகாரகனுனவனுடைய
வன்மைபப்பாடிப்பற
என்று கர்ஹனாவதாரத்தில் ஈடுபட்டா
னொருத்தி சொல்லுகிறான்.

வ்யா, முதற்பாட்டி. என்னுதன் தேவிக்கு. என்னுடைய நாதனுனவனுடைய தேவிக்கு. நாதனென்றது - சேஷியென்றபடி. ஸவருபத்தைபுணர்ந்தால் எல்லார்க்கும் தனித்தனியே “என்னுதன், என்னுதன்” என்னலாம்படியிறே வந்துவோட்டைப் பார்ப்பதிறிக்கும்படி. இவ்வாற்தானுடைய சேஷத்தவந்தான் கேவலம் அவனானவன்திகே மிதுநவிலையாயிறே யிருப்பது ஆகையானிறே “என்னுதன் தேவிக்கு” என்றது. (க) “விஷ்ணு-வதூ” என்கிறபடியே இவனுக்கு நிருபகம்-அவனுடையதேவியென்னுமதிறே. “தேவி” என்கையாலே - ஸத்யபாமைய் பிராட்டியுடைய வால்லப்பம் சொல்லுகிறது. அன்று, நாகாஸூரவதம்பண்ணி தங்களுக்குக் குடியிருப்புப் பண்ணிக்கொடுத்த கர்ஹனேடுகூடி, தன்னுடைய கர்ஹத்திலே ஸத்யபாமைய்பிராட்டி. யெழுந்தருளினவன்று. அப்பேகூர் பிரபேகூரமாக மஹாநிதி கைப்பட்டவன்று. இன்புப்பூயிதான். போக்யமான கல்பகப்பூ வர், அத்தைக்கண்டு நாய்ச்சியார் அபேகூறிக்கவும் பெற்றவைத்து. நிர்ப்பாக்கையாகையாலே நிரத்தகமாகச் சிலிறே துக்ககோச்சொல்லிக் கொடாத இரத்தாரணி. தந்தாதன். “அவனைத்தனக்கு நாதனாகவுடையோம்” என்னுமித்தையிறே இவன் தனக்குக்கனக்க பலமாக நினைத்திருப்பது. காணவே. “நான் முப்பத்துமுகக்கோடி தேவர்களுக்கும் நிர்வாஹகனுன இரத்தர்னல்லே” என்று தன்னைப் போர்ப்பொலிய அபிமானித்திருக்குமவன் கண்டுகொடு நிற்கவே. தன்னுமரத்தினை, தலைத்துக்குளிர்த்து புத்துசிறி கல்பகவர்க்குத்தை. வன்னுதுப்புள்ளால். நாதந்தார வேதமயனுயிருக்கிற பெரியதிருவடிபாலே. (உ) “சுரேஷ்டபரிபொரமாயுசுரேஷ்ட” இத்தபாதிபாலே. இவனுடைய வேதமயத்வம் ஸுவ்யத்தமாகச் சொல்லப்பட நின்றுதிறே. நாதத்துக்கு வன்மையாவது பாறு யருதர்ஷ்டிகளால் சரிப்பிக்கவொண்ணுமை. வன்மை, பெரிய திருவடிக்கு விசேஷனமாகவுமாம். இவனுக்கு வலிமையாவது - நினைத்தகாரியம் செய்து முடிக்கவல்லசக்தி. வலியப் பறித்திட்ட வலியாலே பிடுங்கிக்கொண்டபோர்த்த. அவன்றனை யபேகூறித்துக் கொள்ளுகையன்றிகே, அவனுடைய அஸந்நிதியிலே பிடுங்குகையுமன்றிகே, அவன் பார்த்துநின்று விலக்கச்செய்தே, பலத்தரலையிறே பிடுங்கிக்கொண்டு போர்த்தது. என்னுதன்வன்மையைப் பாடிப்பற. அபிமானையான ஸத்யபாமைய்பிராட்டிக்கு பாதந்தரனுய் காரியம்செய்த பான

(க) “விஷ்ணுபதீம்” (உ) “நிர்வர்த்ததேவிரோ காயதர்ஷ்டிக”

யிதவருணத்தாலே பெண்ணை யெழுதிக்கொண்டவனுடைய, நினைத்தது முடிக்கவல்ல பல தன்னைப் பரிசியாலே பாடிக்கொண்டபிற. எம்பிரான்வன்மையைப் பாடிப்பற. பிராட்டிக்குச் செய்த உபகாரம் தனக்குச் செய்ததாக நினைத்து “எம்பிரான்” என்கிறார். “வன்மையைப் பாடிப்பற” என்று மீளவும் சொல்லிற்றுப் பரிசிப் பரகர்த்தாலே, பறவென்று - உந்திப் பறவென்பபடி.

மூ.—என்வில்வலிகண்டு போவென்றெதிர்வர்தான்

தன்வல்லினோடு தவத்தையெதிர்வாங்கி

முன்வில்வலித்து முதுபெண்ணுருண்டான்

தன்வில்லின் வன்மையைப்பாடிப்பற தாசரத்தன்மையைப்பாடிப்பற. உ

புதவுரை.

என்— என்னுடைய

வில்— வில்லின்

வலி— வலியை

கண்டு போ என்று— ‘கண்டு போ’ என்று

எதிர்வந்தான் தன்— எதிர்ந்துவந்த பரசு

ராமனுடைய

வில்லினோடும் தவத்தை— வில்லையும் தபஸ்

ஸையும்

எதிர்— அவன் கண்முன்னே

வாங்கி— அழித்தவனாய்

முன்— இதுக்குமுன்னே

வில்— திருக்கையில் வில்லை

வலித்து— வலித்து [யுடைய]

முதுபெண்— தாடகி என்னும் ராகுலி

உயிர்— உயிரை

உண்டான் தன்— முடித்த சக்ரவர்த்தி திரு

மகனுடைய

வில்லின் வன்மையைப் பாடிப்பற—;

தாசரதி— தசரதபுத்ரனுடைய

தன்மையை— குணத்தை

பாடிப்பற. [இதுராமாவதாரத்தினிடு

பட்டவன்வார்த்தை.]

வியா. இரண்டாம் பாட்டு. என்னித்யாதி. “என்னுடைய வில்லின்வலியைக் கண்டபோ” என்று எதிரேவந்த பரசுராமனுடைய, அதாவது - மாதேசுவர: துறப்பங் கம்பண்ணி ஸ்ரீஜகராஜன் திருமகனைத் திருமணம்புணர்ந்து, பெரியசெருக்கோடே திரு வயோத்யைபையோக்கி பொழுந்தருளா நிற்கச்செய்தே, இந்த விசேஷத்தைக்கேட்டு, குபி ததூர்தயனாய்த் தன்னுடைய வில்லையுமெடுத்ததுக்கொண்டு நடுவழியிலேவந்து தோன்ற,சக்ர வர்த்தியெதிரேசென்று பொற்பூக்களையும் கவிலேபொகட்டு அதுவர்த்தித்து (க) “ஷா வா தாஸேஷா” என்ற பிஷபஸ்தா—பிஷபுலி” என்று அந்தித்தவளவிலும் அத்தை அநிகரமித்துத் தள்ளிக் கொடுபோந்து, தன்சீற்றமெல்லாம் தோற்றும்படி மூகத்தைப் பார்த்து, “முன்பேமூடிப்போய் பலவிடங்களிலும் பூண்கட்டிக்கிடக்கிறதொரு சொத்தை வில்லைமுறித்தேன் என்று கர்வோத்தரனாய் வருகிற நீ என்னையில் வில்லிவாங்கி விரைத் தாயாகில் சமத்தன்” என்னும் நினைவாலே, “என்வில்வலிகண்டுபோ” என்று தன்னு டைய பூர்வபாசராமக்களையும் அதுக்கடியான தபஸ்ஸையும் கணக்கினைத்து, “சக்ரவர்த: திதிரமகன்” என்றமதியாதே எதிரே அடர்ந்துவந்தபடினைச் சொல்லுகிறது.

(க) “பாலநாம்பவபுத்ராண ம்பயம்தா துமர் ஹஸி.”

முன்வில்லவாதித்து முதுபெண்ணுயிருண்பான். இதுக்கு பூர்வத்திலே விசுவாமித்ரமஹர்ஷியி னுடைய அத்வரத்தானார் த்ரமாக மஹர்ஷியோடேகூட எழுந்தருளினவனவிலே, பா ஹிம்ஸையிலே பழகி, யாகங்களையும் ப்ராஹ்மணசையும் ஸபல்ஸூக்ஷ்ணியுமறித்துக்கொண்டு, மிரியும் ராக்ஷஸியான் தாடகை, அதிரக்கப்பிட்டுக் கைகளையுமெடுத்துக்கொண்டு மிகுந்த மிகுந்தகோபத்தோடே நல்லதாக அடர்ந்துவர, விசுவாமித்ர நியோசகத்தாலே திருக்கையில் வில்லனைத்து அவளுடைய ப்ராணனைமுடித்துவன், தன்னில்லின்வன்மையைப் பாடிப்பற. ஆவன் தன்னுடைய வில்லின்வன்மையைப் பாடிக்கொண்டுப் பற என்று எதிர்ப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான். வில்லுக்கு வலிமைப்பாவது- “காயுக்கெஞ்சினை” என்கிறபடியே ப்ரஜிபகூநிரஸ நத்தில் பெருமான் கண்பார்க்கிலும் கண்பாராமல் காரியம் செய்யும் திரைமை. தாசரதிதன்மை யைப்பாடிப்பற. இத்தால்- இவ்வமிதாநாஷதேவூததன்னைச் செய்பாநிற்கச்செய்தேயும், மீள வும் ஈசுவரகத்மதர “ஐயர் புகண்” என்றே தன்னினைத்துதின்று கார்பஞ்செய்தகுணத்தை, தச் சொல்லுகிறான்.

விருப்புற்று- விருப்பத்தை யுடையனய்.

வந்— போகாநிற்கச் செய்தே
எதிர்— எதிரின்று பொருவதாக
விரைந்து வந்து— விரைந்தோடி வந்தவனாய்
செருக்குற்றான்— கர்வத்தைபடைந்தருக்
மனுடைய
விரம் சிதைய— வீரப்பழியும்படி
தலையை— தலையை

சொத்திட்டான்— அம்பாலே சிரைத்து
கிட்டவனுடைய
வன்மையைப் பாடிப்பற—;
தேவகி சிங்கத்தை — தேவகிவயற்றிற்
பிறக்கையாலே சிங்கம்போன்ற
வீரப்பாட்டையுடையவனை
பாடிப்பற—

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. உருப்பிரிவங்கையைத் தேரேற்றிக்கொண்டு. “கண்ணு
லங்கேரிடித்து” என்கிறபாட்டிற் சொல்லுகிறபடியே - நான் முன்புதேடின தீநெல்லம்
இதிலே செல்லும்படி கல்யாணத்தைப் பெருக்கக்கோடித்து, புதுப்பூ மொக்கவேணும்
என்று ஆசைப்பட்டிருப்பாரைப்போலே கர்வகையானவில்கைக் கைப்பிடிப்பதாக விரும்பி,
அதுக்கு பூர்வகரியைகளெல்லாம் செய்து “இனி இவ்விஷயம் நமக்குக்கப்புகுந்தது”
என்று நிச்சயித்திருந்த சிசுபாலன் தேஜோஹாநிப்பட்டு, ஒருவர்முகம்பார்க்க லஜ்ஜித்து
அண்ணாந்து கொண்டிருக்கும்படியாக அவ்கேசென்று கையைப்பிடித்தெடுத்து, ருக்மிணிப்
பிராட்டியைத் திருத்தேரிலே யேற்றிக்கொண்டு. விருப்புற்றங்கேக. அவ்வளவிலே விரும்பு
பந்தைப் பண்ணிக்கொண்டு போராநிற்கச்செய்தே. அவ்வளவிலே விநாஸித்தபாதி. ருக்
மிணிப் பிராட்டியினுடைய தமையனுன் ருக்மன், “இப்படி செய்கையாவதென்” என்று
எதிர்பொருது மீட்பானாக விரைந்துவந்து தன்னுடைய வீரத்தால்வந்த செருக்கையுடைய
னாய்க்கொண்டு தகைய. “இவனைக்கொல்லில் ருக்மிணிப்பிராட்டி மால்ஸு” பிச்சும்”
என்று அவளைப்பிடித்துத் தேர்க்காலோடேகட்டி அவனுடைய வீரத்துக்கு பங்கமாக
அவன்றலையை அம்பாலே சிரைத்து கிட்டவனுடைய வலியை, பரிதிப்போரிதையாய்க்
கொண்டு பாடிப்பற. அன்றிக்கே, “வந்தசெருக்குற்றான்” என்று பாடமானபோது -
“மீட்கவேணும்” என்னும் கறுவுத்லாலே விரைந்து எதிர்த்து வந்த கர்வயுத்தனாவது
டையதலையைச் சிரைத்திட்டான் வன்மையைப் பாடிப்பறவென்கை. தேவகிசிங்கத்தைப்
பாடிப்பற. ருக்மிணிப்பிராட்டியைத் திருமணம்புணருகைக்குடலான தேவகிவயிற்றில் பிறப்
பையும், ப்ரதிபக்ஷநிஸநத்தில் விற்றமம்போலே யிருக்கும் வீரப்பாட்டையு முடையவனைப்
பாடிப்பற.

மூ.—மாற்றத்தாய்சென்று வனம்போகேயென்றிட
சுற்றத்தாய்பிள்ளேடார் தெம்பிரானென்றழக
கூற்றுத்தாய்சொல்லக் கோடியவனம்போன
சீற்றமிலாதானப்பாடிப்பற சீதைமனாளைப்பாடிப்பற. ௧௪

பதவுரை.

மாறு தாய்— தம் தாயர்சையொத்த ஸுமி
தர்சையார்
சென்று— சென்று
வனமே— காட்டுக்கே
போகு— போ

என்றிட— என்று நியமிக்கவும்
என்று தாய்— பெற்றதாயாரான பூநீ கள்ள
ஸலையார்
பிண்டொடர்ந்து— பின்னே சென்று
எம்பிரான்— என் நாயனே!

(உண்ணப்பிரிந்து எப்படி தரித்
திரும்பேன்;')

என்று அழ— என்று கத்தி அழவும்
கூற்றுத்தாய் சொல்ல— கூற்றம் போன்ற
கைகேயியுடைய சொல்லைக் கொண்டு
விசாடிய வனம்— கொடிய காட்டிலே

போன— எழுந்தருளினவனும்
சிறும் இலாதனை— 'காட்டிலே பேர்க்
கிட்டாள்' என்கிற கோபமில்லாதவனை
பாடிப்பற—; [வளை
சேதம் மனோனனை— வீதைக்கு வல்லபனான்
பாடிப்பற.

வியா. நான்காம்பாட்டு. மாற்றுத்தாய்சென்று வண்மையோடுகெட்டுவிட்ட மாற்றுத்தாய்
பென்றது- மற்றைத்தாய்பென்றபடி. அன்றிக்கே, 'மாறு' என்று - ஒப்பாய், மாறான் தாய்-
பெற்றதாய்க்குப்போலியான தாயென்னவுமாம். ஸ்ரீசௌந்தியோரோபாதி, பெருமான் பக்
கல் அதிஸ்நேஹிநியாயிதே ஸுமித்தையாரிருப்பது. இப்படியிருக்கிற தாயாரானவன் செ
ன்று "நீர்வந்திலேபோம்" என்றுசொல்ல. அதாவது- திருவடிகேஷகமங்கனமேலேநீர்
ஸவார்த்தமாகத் திருப்படைவீடெல்லா மல்குகரித்து உதவமும்பொடவி புரையுந்தான
வளவீட்டாதிருநீர் தாதுமாகக்கொண்டு, ராஜாவான சக்ரவர்த்தி, திருவடிகேஷகார்த்தமாகப்
பெருமானுக்குக் காப்புக்கட்டி, புரட்சாணக்களும் செய்வித்து, "இனி அபிஷேகம்செய்யு
'மித்தனை' என்று முஹூர்த்தம்பார்த்திருக்கிறவளவிலே, கைகேயியானவன் குப்பைவார்த்
தாதையலே நெஞ்சகலங்கி, பர்த்தாவான சக்ரவர்த்தியைப்பார்த்து, எனக்கு "இரண்டுவாழ்
மண்டே முன்னே தந்திருப்பது, அதிரண்டும் இப்போது செய்யவேணும்; அதாவது- எம்மனை
அபிஷேகம்செய்யாமல் காட்டிலேபோகவிடவேணும், பாதனை அபிஷேகம் செய்யவேணும்"
என்ன; வந்தபரம்பரையானனாகையால் "என்செய்வோம்" என்று இடிவழிமுத்தாற்போலே
இவ்வார்த்தையைக்கேட்டுக் கேட்கப்பட்டி, பெருமானையழைத்துக்கொண்டவரும்படியாக ஸு
மந்திரணப்போகவிட்டி, தான்கலங்கிக்கிடக்க; ஸுமந்தன்சென்று "ஐயர் எழுந்தருளச்
சொல்லுகிறார்" என்கையலே, பெருமானும், திருவடிகேஷகத்துக்கென்று அலங்கரித்த திவ்
யகாதாராய்க்கொண்டு, பிராட்டி மங்களாசாணம் பண்ணிக்கொண்டு அந்திபுரத்தவார்த்தா
வும் பிள்ளேயேவர, திவ்யார்த்தபுரத்திலின்று புறப்பட்டுப் பெரிய கோலாஹஸத்தோ
டே எழுந்தருளினவந்து தம்பபுறரைக்காணப் புரந்தவளவிலே, கலங்கிக்கிடக்கிறபடியைக்க
ண்டு "இதுக்கடியென்" என்று பப்பபட்டி, "ஐயர்க்கு இப்போதுக் கேட்கமேது" என்று
கைகேயியைக்கேட்க; "முன்பே எனக்கு இரண்டுவரம் தந்திருப்பர்; அந்த இரண்டுவரமும்
இப்போது பெறுகக்கூட உம்மைக் காட்டிலே போகவிடவேணுமென்றும், பாதனை அபி
ஷேகம் செய்யவேணுமென்றும் நானபேசுதித்தென்;ஸ்தயம் தப்பாதவராகையலே அதுக்கு
அதுமதிப்பண்ணி உம்மைக் காட்டிலேபோகவிடவதாக அழைத்துவிட்டார்; இப்போது உம்
மைக்கண்டவாரே வாய்திறந்து சொல்லமாட்டாமல் கிடக்கிறார்" என்ன; "இப்படியோ
ரான் ஐயர்க்கு பாதந்தாரும் வர்த்தித்தபடி, என்னை நியமிக்கும்போதெனக்கும் இப்படி கீலே
கிக்கலேணுமோ, நெருப்பிலே விழ்ச்சொன்னால் அதுவும் என் செய்யேயோ" என்ன;
"ஆனால், அவர்க்காக நான் சொல்லுகிறேன், நீர் வரவாஸார்த்தமாகப்போம்" என்ன; "அப்
படி செய்யக்கடவேன்" என்று ஸங்கல்பித்துப் புறப்பட்டுத் தாயாரான கௌஸையானையும்
வந்துகண்டு வாகவார்த்தமாக உத்தியோகிக்கிறவளவிலே, இனியபெருமான், தம்முடைய
திருத்தாயாரான ஸுமித்தையார் பக்கவிலே வந்து, "ஐயர் சொல்லிற்றுச் செய்யவேண்டு
கையாலே பெருமான் காட்டிலே எழுந்தருளாநின்றார், நானும் கூட்டிலேகித்துக்கொண்டு

சுற்றுத்தாய் பின்தொடர்ந்து எம்ப்ரானென்றும். பெற்ற தாயாரான ஸ்ரீகௌஸையார் பின்னேதொடர்ந்து சென்று தன்னுடைய பிரிவாற்றுகை பெல்லாம்செல்லி, “எகபுக் கையான நான் உம்மைப்பிரிந் திருக்கமாட்டேன், என்னுடைய நாயனே!” என்று கட்டிக் கொண்டு அழ. சுற்றுத்தாய்க்கால். சுற்றம்போன்ற கைகேயியாகிற தாய்செல்ல. பெரு மாளுடைய ஸௌகுமாரயத்தையும், போகிறயிடத்திலுண்டான கொணமையையும் பாராமல், பதிலுலாம்பவத்தவம் வசவஸம் பண்ணச்சொன்ன க்ரௌரயத்தையப்பற்ற - இவர்க்குக் கூற்றுத்தாயென்கிறது. “பித்ர்வசபரத்தாராய்ப் போனார்” என்னு நிற்ச்செய்தே, இவன்சொன்னதுக்காகப் போனார் என்கிறது - அவர் வாய்விட்டுச் சொல்லமாட்டாரே அதுமதி பண்ணிக்கிடக்க, அதுதானும் சொன்னான் இவளாகையாலேயே. மர்த்றுத்தாய் சென்று வம்போகே யென்றிடவும், சுற்றுத்தாய் பின்தொடர்ந்து எம்ப்ரானென்றழவும், கூற்றுத்தாய் சொல்லடியாகக் கொடியவத்திலே போனவென்றபடி.

அதவா, மாற்றுத்தரப்பென்றிருது - கைசீசியாகவும், கூற்றுத்தரப் பென்றிருது - ஸுமீத்தாயாராகவும் யோஜிக்கவுமாம். அப்போதைக்கு, மாற்றுத்தரப்பென்றது - பாபந்ரியாகையாலே; ஸூரிகளெல்லையாகுக்குத் தன் நினைவாலே மாற்றத்தரப்பென்றபடி. ஸூரிதாழ்வான் நினைவுக்கு மேல் பொருந்தாமையாலே மாற்றத்தரப்பென்றது தகவுமாம். “வாறு” என்றுசொல்லி, “தாய்” என்னவிவண்டுகிறது பெருமான் நினைவாலேயேயிறு; “நடுகிலாச்சி” என்றிறே அவர் எப்போது மருளிச்செய்வது. சென்றுவனம்போகேயென்றிட வாகமே சென்றுபோகு என்றுசியமிக்க. அதாவது - சாஜபோகத்தில் கொஞ்சகையாலே வந்ததாவுஞ்சென்று அநிலையோய்விடு என்று சியமிக்கவென்னை; “வா” என்றுகொன்றே; “போ” என்னுமதலேயேயிறே இவன்சொல்லுவது. சுற்றுத்தரப்பிப்பாதி. பெற்றதாயாரான கொள்கையார், “என்னாயினே! ஏகபுத்தாயான நான் உம்முடைய விசீலஷ வயகைம் பொறுக்கயாட்டேன், நான் எப்படி உம்மைப்போகவிட்டு தரித்திருப்பது” என்று பின்னொட்டித்து சென்றது.

கூற்றுத்தாபச்சொல்லு. ஸுமித்தையாகிற தாபச்சொல்லு. கூறுபட்ட ஹனிஸ்ஸை புறநிகைபாலே கூற்றுத்தாயென்னுதல்; சகாவர்த்திக்கு மூவரும் ஸஹதர்மசாரிணிகளாகையாடுவையதாம்சத்தாலே கூற்றுத்தாயென்னுதல்; ஸூடுக்ளஸையாராப்போலே நிஷேதித்து அறு

(க) “ஸ்ரீலங்கைத் தலைநகரமான கால்கத்திலிருந்து ஸ்ரீலங்கைப் பிரதமர் மாகாணங்களில் புறப்பாதரிக்கப்பட்ட” (உ) “சுருதி நகரம் விஜயபுரம் இராணுவத்தினால் அடையாளம் காட்டி கச்சு நாடுகளிலும்.”

உத்தியோகம் “ அஹம் மமதைகளாலே ஒருத்தி ‘எனக்கு’ என்றது உமக்கென்செய்ய” என்று இவள் சொன்னதை மிகவும் திருவுள்ளம்பற்றுகையாலே விச்சலேஷ்டிருக்காபி ப்ரபத்தாலே கூற்றம்போன்ற தாயென்னுதல். இப்படியிருக்கிறவள் வசந்ததைக்கொண்டு கொடியவனம்போன. முற்பட்டயோஜனை- நாலுர்பிள்ளை யிட்டருளின வ்யாக்யாசபாக்கிரியை; பிற்பட்டயோஜனை- 3 பிள்ளை யிட்டருளின வ்யாக்யாசபாக்கிரியை. முற்பட்டயோஜனையில், “ சென்றுவரம்போகே ” என்கிற விதுக்கு ஸ்வாஸார்த்தம் வித்திக்கையும், *கூற்றுத்தாய் சொல்லக்கொடிய வரம்போனவிது “ தண்டகநூற்றவள் சொற்கொண்டுபோகி ” என்றும், “ குலக்குமார க்ரஹையப் போவென்று விடைகொடுப்ப. விலக்குமணன்றன்னோடு மல்லே வியது ” என்றும், “ கொடியவள்வாய் கடியசொற்கேட்டு - காந்தொடுத்த நெறிபோகி ” என்றும் கீழ்மேல் அருளிச்செய்தவற்றுக்குச் சேர்ந்திருக்கையுமுண்டி.

ஸம்பரதாய்த்திலும் வந்தால், நம்பிள்ளை ஸ்ரீபாதத்திலே கேட்ட சிறியாழ்வானப் பிள்ளைருமார் பக்கலிலேகேட்ட நாலுர்பிள்ளை யருளிச்செய்த தானையாலேவந்த ப்ராபல்ய முண்டு. அவர்தாம் ஆச்சான்பிள்ளை திருத்தமப்பனானையாலே, பிள்ளைக்கு பாமாசார்ப ருமிதே; ஆனையாலே, அந்தயோஜனை முற்படவெழுதி, பிள்ளையருளிச் செய்தயோஜனை பிற்பட்ட எழுதப்பட்டது. இரண்டியோஜனையிலும், ஸுமித்தையார், பெருமான் முகம் பார்த்துச் சொன்னதாகச் சொல்லப்பட்டவசநம் ஸ்ரீராமாயணத்தில் இல்லையெய்யாகிலும் இதுவாஸந்தா புராணந்தா திகளிலேபாதல், கல்பாந்தரத்திலேபாதல் உண்டென்று கொள் ளுதலும் * மயர்வற மதிலமருளப் பெற்றவிவர் இப்படி யருளிச்செய்கையாலே.

கொடியவனம்போன். “ கன்னிரந்து தியந்து கழையுடைந்து கால்கழன்று, பின் னும் திரைவயிற்றுப்பேயே திரிந்துலவாக், கொன்னவிலும் வெவ்வானம் ” என்னும்படி யிறே காட்டின்கொடுமை தானிருப்பது; இப்படியிருக்கிற காட்டிலே, * வைவாயவேல் நெடுங்கண் நேரிழையு மிளங்கோவும் பின்புபோக வெழுந்தருளின. சீற்றமிலாதாரினை. “கட் டினகாப்போடே காட்டிலே தள்ளிவிட்டான்” என்னும் சீற்றம் ஏகதேசமும் திருவுள்ளத்தி லேல்லாதவனை. (ச) “ சீரவகுக்கண வணரவம் க்ரஷ்டுபுஷ்டுரலிவராயே. நாலுரவநவா வெவ்வாயவ நவா வெவ்வாயவரபு ” என்று - ஸந்தோஷத்தோடேயிறே யெழுந்தருளிற்று. சீதைமண்ணைப்பாடிப்பற. வரவாஸந்தான் ஸஸமாய்த்தது அவள்கடப் போகையாலே யிறே. பிசாட்டியும் தாமும் “ ஏகாந்தஸமநுபவிக்கலாம்தேசம் ” என்றிறே காதென்னை விரும்பிற்று. (உ) “ உயாதுலி குகுகுடவா சிதாதி. க்ரஷ்டுரலிவராயே. வயிசுபவா ஸாது சிதாதி. க்ரஷ்டுரலிவராயே தாது ” என்றிறேயருளிச்செய்தது. இப்படியிருக்கிறவனைப் பாடிப்பறவென்று ப்ரதிகோடியான வளைப்பார்த்து வியமிக்கிறான்.

மு. - பஞ்சவந்தானயப் பாதக்கைசெய்து

நஞ்சுமிழ்நாகங்கிடந்த நற்பொய்கைபுக்கு

† பிள்ளையாவிருந் - திருவாய்மொழிப்பிள்ளை. இவர் இப்பாபத்தத்துக்கு ஸ்வாபதேசவ்யாக்யாசமிட்டருளியிருப்பதாகப் பெரியோர் பணிப்பர். (ச) “மாச லக்ஷண ஸந்தாபம் காந்தீர் லக்ஷம்பாவிப்பயே-சாஜ்யம்வா வரவாரேவா வரவாரே மதேஹதயே ” (உ) “தர்சனம் சித்ரகடல்யமந்தாமிந்யாச்ச சோபதே-அதிகம் புரவாஸாச்ச மயே தவசதர்சநாத். ”

அஞ்சனவண்ணனைப்பாடிப்பற வகோதைத்தன்சிங்கத்தப்பாடிப்பற. ௫.

பஞ்சவர்— பஞ்சபாண்டவர்களுக்கு
துதனாய்— துதனாய்க்கொண்டு
பாரதம்— பாரதயுத்தத்திலே
கை செய்து— ஸஹகரித்து
நஞ்சு— விஷத்தை
உமிழ்— உமிழாவின்ற
நாகம்— காளிபாகம்
கிடந்த— கிடந்த [யிலே
நல் பொய்கை—கொடிய பொய்கைக் கரை
புக்கு—போய்ப்புக்கு

அஞ்சு— அவன் அஞ்சும்படி
பணத்தின்மேல்— பணங்காரின்மேலே
பாய்ந்திட்டு— குதித்து இளைப்பிடுத்து
(அவ்வளவிலே, அவதூறும் அவன்
மனையியும் சாண்டியுக்.)
அஞ்சு செய்து — அவனைக் கொல்லாமல்
விட்டவனாய்
அஞ்சுணம்— மைப்போன்று
வண்ணனை— வர்ணத்தை யுடையனாயினான்
பாடிப்பறி—
அசோதை தன் சிங்கத்தைப் பாடிப்பறி.

[illegible]

(ச) “கம்பாமா தரமனோவர்த்தி : ப்ரஸீதமே.”

(உ) “புரத்தீரிக்ஷாப்ரத்யுதாம்.”

மு.—முடியென்றி மூவுலகங்களு மாண்னேன்
 னடியேற்கருளேன் றவன்பின்ருடர்ந்த
 படியில்குணத்துப் பரதனம்பிக்கன்
 மடிக்கியேந்தினைப்பாடிப்பற வயோத்தியர்கோமானைப்பாடிப்பற. சு—

பதவுரை.

முடி ஒன்றி— “திருமுடிமுடி
 மூ உலகங்களும்—பூமி, சுவர்க்கம், பாதாள
 மென்கிற மூன்று லோகங்களையும்
 ஆண்டு— பரிபாலித்துக்கொண்டு
 உன்— தேவரிருடைய
 அடியேற்கு— தாஸனாவெனக்கு
 அருள்— கர்ப்பபண்ணியருளவேணும்”
 என்று— என்று பரார்த்தித்தி.
 அவன்பின் } அந்தசகாவர்த்திநிருமகன்
 தொடர்ந்த } பின்னேசென்று தொடர்ந்த
 படியில்கு— ஒப்பில்லாத

ருணம்— ருணங்களை யுடையருண
 பரதன் நம்பிக்கு— ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு
 அன்று— அவன் மனம்வருந்திநின்ற அக்கா-
 லத்திலே
 அடிநிலை— ஸ்ரீபாதாஸககளை
 சந்தான— அளித்தருளினவனை
 பாடிப்பற—
 அடியோத்தியர்— திருவடியோத்தியர் லுள்ளார்ந்து
 கோமானை— ராஜாவானவனை
 பாடிப்பற.

விபா. ஆறம்பாட்டி. முடிவித்தபாதி. சகாவர்த்திக்கு சகஸ்தார்த்தங்கள் பண்ணின
 அன்று நாயிதுபாடி, ராஜ்யத்திலுள்ளாரும் பெளராஸபதமும் புரோஹிதரான வஸிஷ்ட
 டாதிசுளும் எல்லாரும் திரளவீருந்து “பெருமான் கர்பேறப்போனார், சகாவர்த்தி துஞ்சினான்
 நாடு அரசாஜகமாய்க்கிடக்க வொண்ணாது” என்று தன்னை முடிசூட்டுவதாக மங்களாவஹ
 மான தூய்கொஷத்தைபும் பண்ணிக்கொண்டிருக்க, அந்தவநி கேட்டபோதே கணக்க
 கோவுபட்டி, (சு) “விஷ்ணுவஸவாஸிஸ்ய ஜமதென்துயவ-பொஹிதபு” என்கிறபடியே
 தன்னுற்றுகமையெல்லாம் தோற்றும்படி திரளிலேயிருந்து, “ஒருதிரளாக விருந்து என்னு
 ஸைய சேஷத்தவத்தை அபஹரிப்பதே!” என்று பெருமிடதுசெய்து கூப்பிட்டி, (உ) “நியஸி
 விஷ்ணுவஸவாவெய்யபெசு” என்கிற க்ரமமும் பாரதே, புரோஹிதனான வஸிஷ்ட
 பகவானையும் “அழகிதாக இக்குடிக்கு முன்னேருகுவிறிதம்பார்த்தாய்” என்று அத்திரளிலே
 கர்ஹித்து, (ஈ) “ரஃஜிஹா மஹாராஜிஸ்ய யஜ்ஞவத-பிஸமா ம-தூவிகயஸுஸாஸ்யஜ்ஞகோ
 உபெசு ராஜிபுரஹாரக” என்று ஒருவனுக்கு திரண்டு வஸ்து சேஷமானால் ஒன்றை
 ஒன்று நிரவஹிக்குமோ; ராஜ்யந்தான் என்னையாண்டாலோ, நாடு அரசாஜகமாய்க் கிடக்க
 வொண்ணாது என்கிறவித்தையே பார்க்குமித்தனையோ, இதைக்கு விஷயபூதனான என்னை
 யும் பார்த்து வார்த்தை சொல்லவேண்டாலோ, அவர் பொருட்டிப்போன ராஜ்யத்தை அப
 ஹரித்தால், அவரைப்பிரிந்த வஸந்தரம் முடிந்தவன் வயிற்றிலே நிரந்தவனும்படி பெருமனே
 நான்” என்று சொன்னவாரே; “ஆனால் செய்யவருப்பதென்” என்று அவர்களெல்லா
 ரும் இவன் தன்னைக்கேட்க, “நாமெல்லாரும் கூடப்போய் பெருமான் திருவடிகளிலே விழு

(சு) “விஷ்ணுவஸவாமத்யே ஜகர்தேஹச புரோஹிதம்.”

(உ) “நியஸிதிக்கமம் ரஹஸிபேரதயே” (ஈ) “ராஜ்யஞ்சாஹஞ்சாஹஸ்ய தர்மம்
 வத்துமிஹார்ஹரி | கதமதசரதாஜ்ஜாகோ பவேத்சாஜ்யபஹாரக”.

ந்து அவரை மீட்டுக்கொள்விவந்து திருவழிவேகம் பண்ணுவிப்போம் வாரும்போள்” என்று எல்லாரையும் கூட்டுக்கொண்டு திருச்சித்திர கூடத்திலே போய், பெருமான் திருவடிகளிலே தன்னுத்தியை முன்னிட்டுச் சரணம்புகுந்து கிண்ணப்பஞ்செய்த பாகாதத்தைச் சொல்லுகிறது.

முடியோன்றி. முடியைத்தவிர்த்து சடைபைப்புகொண்டு நாட்டைவிட்டுக் காட்டிலே பெருந்தருளின தேவரீர், இக்காட்டையும் நாபஸவேஷத்தையும் விட்டு நாட்டிலே திருவபோதையையிலே பெருந்தருளிக் திருமுடிசூடி. மூவுலகங்களுமாண்டு. (க) “பெருந்தருளியே சிவிய சாபெநபெருந்தருளியே சாபெநபெருந்தருளியே” என்கிறபடியே முன்று லோகத்தையும் லகதமாக்கியாண்டு. உண்ணாமியற்களுள்ளென்றவன்பின்பெருந்தருளியே. (உ) “பெருந்தருளியே சிவிய சாபெநபெருந்தருளியே சாபெநபெருந்தருளியே” என்று பாகாதவாய்க் கூறுகொள்ள இருக்கிறவனன்றிக்கே; அகிலாஹஸ்யமும் தேவரீரோடே அகிலரிக்கையாலே சிவ்யமாய், அவ்வளவுமன்றிக்கே, காயவிகாராத்ரஹும்படி உமக்கு தானையிருக்கிறவெனக்கு பர்வாதத்தைப் பண்ணியருளவேணும் என்று அர்த்தித்து, பின்னேசென்று அதுவார்த்தித்த. படியில்குணத்துப் பரதன்மபிக்கு. “இக்குடியில் முதலாரிருக்க இளையார் முடிசூடியறிவாரிலை” என்ற குலமர்யாதையை நோக்குகையாலும், ஸ்வாதந்தர்யபிதியாலே முடிசூட வெருவி, தன்ஸ்வரூபத்தை நோக்குகையாலும், ஆர்த்தியோடே திருவடிகளிலேவந்து விழுந்து “மீண்டு எழுந்தருளியே திருவழிவேகம் பண்ணியருளவேணும்” என்று அர்த்திக்கையாலும், ஒப்பில்லாத துணத்தையுடையதுள் ஸ்ரீபாதாழ்வானுக்கு அன்றாடியிலேயிருந்தானே. அவன் ஆர்த்தமாய்-நிற அக்காலத்திலே, “நீசொல்ல நாம் இப்போது மீண்டோமாவில், நம் மீயர் சொன்னது செய்யாமல் சாஜ்பசர்த்தையாலே மீண்டோமாவோம்; நீ நம்மைமீட்டுக்கொண்டு போனாயாவில், ‘ஸ்ரீபாதாழ்வான் இரண்டுஞ்செய்ய வல்லவையிருந்தான், - முன்பு, கீழோலையைத்தானையக்கொண்டு சாஜ்பத்தையவாங்கித் தமையனைக் காடேற்போகவிட்டான்; இப்போது, லோகாபவாதம்முதிர்த்தவாதே பின்பொடர்ந்துசென்று கண்ணப்பிசைந்து காலிலேவிழுந்து மீட்டுக்கொண்டுவந்தான்’ என்னும் அவத்யமும் உனக்குவரும்; ஆனபின்பு, உன்னை ஸ்வாதந்தரான்கி வார்த்தை சொன்னார் முன்னே, உன்ஸ்வரூபாதரூபமான பாகாதத்தையத்தைப் பெற்று நீபோ” என்று, அவன் நிர்ப்பந்தியாதபடி வார்த்தைசொல்லி யிசைவித்து, “மாவடியைத்தம்பிக்கு வான்பணியம்வைத்து” என்கிறபடியே அவன் ஸ்வாதந்தர்யபயமெல்லாம் போம்படியாகவும், “மீண்டு எழுந்தருளுவர்” என்னுமதுக்குவிச்வாஸமாகவும் திருவடிகளிலேகளைக்கொடுத்து * அடிசூடுமசாக்கி விட்டவனைப் பாடிப்பற. அயோத்தியர்கோமானைப் பாடிப்பற. ஸ்ரீபாதாழ்வான்-முடிசூடாமல் அடிசூடிப்போகையாலே திருவடியாதையயிதுள்ளார்க்கு தானேநிர்வாஹகணுவனைப் பாடிப்பற என்று எதிரியைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

மூ.—காளியன்பொய்கை கலங்கப்பாய்ந்திட்டவன்

நீண்முடியைந்திலு நின்றவடஞ்செய்து

மீளவவனு க்குதள் செய்தலித்தகன்

தோள்வலிவீரமோடிப்பற தாமனியண்ணனைப்பாடிப்பற. எ.

(க) “தனாலோக்யமபிநாதேந பெருந்தருளியாதவந்தாம்.” (உ) “பாகாதசிவியஸ்ய நாஸ்ய பாகாதம் கர்தாமர்ஹஸி.”

பதவுரை.

காளியன்—காளியநாகம் கிடந்த
பொய்கை—பொய்கையானது
கலங்க—கலங்கும்படி
பாப்திட்டு—சென்று குதித்து
அவன்—அவனுடையதாய்
நீள்—ஆகாசத்தளவும் கிளர்ந்திருக்கிற
முடி இரத்திலும்—இந்து பணங்களிலும்
நின்று—மாறிமாறி அடியிட்டுநின்று
நடம் செய்து—கத்தாடி [படியும்
யிள்—(அவன் சரணம்புக்கவளவிலே) மறு

அவனுக்கு—அந்த காளியனுக்கு
அருள் செய்து—கிருவுள்ளமிரக்கின
வித்தகன்—விஸ்மயநீயனுள்வனுடைய
தோள் வலி—புலபலத்தையும்
வீரம்—விரப்பாட்டையும்
பாடிப்பற—
து—பழிப்பற்ற
மணி—நீலரத்தம்போன்ற
வண்ணனை—வடிவழகை புண்டியவனை
பாடிப்பற.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. காளியன்பொய்கை. வேறுமூற்றத்திலே “காளியன்பொய்கை” என்னவென்றுக்காணும் அந்நின் க்ரௌர்யத்துக்கு; “பாம்புப்பாழி” என்னுமா போலே. அனுகூல ஸ்தவர ஜங்கமா திகளெல்லாம் அழலாலேபட்டு விழும்படியிற்ற பொய்கையில் விஷத்தினுடைய க்ரௌர்யமிருப்பது. “ஆபிரவாய்ச்சமும் பொய்கை” என்னக் கடவதுமே. கலங்கப்பாய்த்திட்டு. “காளியன் தடத்தைக்கலக்கி” என்கிறபடியே பொய்கைகலங்கும்படி ஒடிச்சென்று குதித்து. அவனித்யாதி. பொய்கையைக் கலக்கினவானே அதுக்குள்ளாக் கிடக்கிறவன் அதிக்குத்தனும், தலையெடுத்து ஆகாசத்திலே கிளர்ந்த பணங்களை விரித்துக்கொண்டு நிற்க, அப்பணங்களின் மேலே ஏறி இந்துபணங்களிலும் மாறிமாறிநின்று நர்த்தஞ்செய்து. மீளவல்லுக்கருள் செய்துவித்தகன். (க) “கருணாநிதி ரொய்யுசொய்யுசொய்யு” தபொணிசுடி” என்கிறபடியே தலைகளுள் கருத்தும்மெரிந்து வாசங்களாலே ரத்தம்சொரியும்படி அவன் இளைத்து, தன்னுடைய ப்ரானன் பெறுகக்காகச் சரணம்புகுந்தவானே, முன்பு அவனைக் கொல்லகின்ற தகோபத்தையிட்டு, அவன் ப்ரானன் பெறும்படி, மீண்டு அவனுக்கு ப்ரணாதத்தைப்பண்ணின விஸ்மயநீயனுள் வனுடைய விஸ்மயநீயத்வமாவது-முன்பு, கோபத்துக்கு விஷயமாகி மூச்சுக்கிற்ற வவன்றன்னியே ப்ரணாதத்துக்கு விஷயமாகி ரஷித்த ஆச்சர்யம். தோள்வலிநீரமே பாடிப்பற. இப்படியிருக்கிறவனுடைய, “பாம்பாலாப்புண்டு” என்கிறபடியே காளியன் தன்னுடையலே கொடுக்கச் சுற்றிக் கட்டினவிடத்திலும் அந்நிடுபடாதே உதறிப்பொய்து வாலிப்பிறத்தாக்கி மேலேநின்றாடின தோள்வலியையும் வீரப்பாட்டையும் பாடிப்பற. நாமணித்யாதி. காளியனுக்கு ப்ரானனைக்கொடுத்துத் தூத்தி யோட்டிவிட்டு, விஷஜலமன் பொய்கையை அம் ரதஜலமாம்படி கடாஷித்து, பசுக்களும் இடையரும் முன்புபோலே தண்ணீர்க்குடிக்கும்படி பண்ணுகையாலே, பழிப்பற்ற நீலரத்தம்போலே கிருமேனியின் அழகுவிளங்கும்படி நின்ற வனைப் பாடிப்பற. என்று ப்ரதிகோடியானவனைப்பார்த்து நியமிக்கிறான்.

பூ.—தார்க்கிளந்தம்பிக் கரசிந்துதண்டக

நூற்றவன்சொற்கொண்டு பொதிநுடங்கீடைச்

சூர்ப்பணகாவைச் செவியொடுமூக்கவள்

அர்க்கவரிந்தானப் பாடிப்பற வயோத்திக்கரசனைப்பாடிப்பற. அ.

(க) “தம்பாபிந்நகரோக்ரீவமாயேப்படி ஸ்ருதகோணிதம்.”

பதவுரை.

தார்க்கு-மீரில் இட்டுச் சூயம்பன்னுடைக்கு
இள-தகர்த்
தம்பிக்கு-தம்பியான் ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு
அரசு-நந்து-அருளுமரசைக்கொடுத்து
தூற்றவன் செல் } விசாரித்த கைகேயி
கொண்டு } யின் சொற்படி.
தண்டகம்-தண்டகாரண்பத்தைக்குறித்து
போகி-எழுந்தருளி
துடங்கு-துவளர்நின்ற
இடை-இடைபடையுடையளான்
சூர்ப்பண்காவை-சூர்ப்பண்கையை
செவியெடு முக்கு-காதையும்முக்கையும்

அவள் ஆர்க்கு-அவள் கதர்க்கதற
அரிந்தாளை-அறுத்தவனை
பாடிப்பற-
அத்யாத்மிக்ரு-திருவயோத்யைக்கு
அரசனை-ராஜாவானவனை
பாடிப்பற.

“அறுத்தது இனியபெருமானா யிரு
க்க, பெருமாள் அறுத்ததாகச் சொன்ன
விது *ராமதக்ஷிணபாஹு-தவ பாயுத்தமான
யிப்பத்தைப்பற்ற.

வியா. எட்டாமாட்டு. தார்க்கிளந்துவிக்கூடுக்து. “அடியிலே சக்ரவர்த்தி அது
மதி உண்டாகையாலும், பெருமாள் உடன்பட்டுப் போகையாலும், நாடு அராஜகமாய்க்
கிடக்கவொண்ணாது, நீழிருட வேணும்” என்று வலிவுடையதிகளும் ராஜலோகாதிகளும்
அர்த்திக்கையாலும் அபிஷேகம் செய்யலாவதொரு புடையுண்டாயிருக்க, “மூத்தாரிடுக்க
இனியாழ்முடி குடியறிவாரிலை” என்றிருமாய்தையை நினைத்து, “மாலையிட்டு ராஜ்
யம்பன்னுடைக்கு நான் இனியவன், தமையனாரிடுக்க எனக்கு முடிருட பார்த்தியிலை”
என்று அறுத்துத் திருச்சித்திரகூடத் தளவும்வந்து “மீண்டெழுந்தருள்வேணும்” என்று
அர்த்தித்த தம்பியான் ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு அறிஞன்மாக அருளுமரசைக் கொடுத்து.

தண்டகதூற்றவன் சொல்கொண்டு போகி. “ராஜ்யத்தை விடுவித்து தண்டகாரண்
யத்திலே போகவிடக் கடவோம்” என்று விசாரித்தவன் சொல்லிக் கைக்கொண்டுபோய்.
“கூற்றுத்தாய் சொல்லக் கொடியவன்ம்போன்” என்றிறே கீழும் சொல்லிற்று. ஸ்ரீபர
தாழ்வானேடே திருச்சித்திரகூடத்தளவும் சென்றவலிவுடையதிகள் தொடக்கமானார், மீள
கைக்குடலாகச் சொன்ன வார்த்தைகளும் கேளாமல், இவன்சொன்னவார்த்தையைத் திரு
வுள்ளத்திலே கொண்டுறே ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு அரசிந்து அநந்தரம் தண்டகாரண்பத்தேற
வெழுந்தருளிற்று.

துடங்கிடையித்யாதி. ராமருபினியாகையாலே ஸ்வவேஷத்தை மறைத்து அந்நய
தாபிமதமானதொரு ஸ்திரீவேஷத்தைக்கொண்டு வருகையாலே, துடங்கினை இடையை
புடையளான சூர்ப்பண்ணியை: தன்னுடைக்காட்டி. “என்னை விஷயிகரிக்கவேணும்”
என்று வந்தவனவில, பிராட்டியைக்காட்டி. “நமக்கு இவளென்றிருந்தியுண்டு, அங்கேபோ”
என்று இனியபெருமானைக்காட்டி; அங்கே சென்றவனவிலே, “நான் அவர்க்கு சேஷபூதனா
யிருப்பானொருத்தன்; இன்னம் அவர்தம்பக்கவிலேபோ” என்ன; இப்படி உபாலம்பிக்கை
யாலே அவன் அறிஞருத்தையாய், பன்னிய வேஷத்தைக்கொண்டு, எடுத்துக்கொண்டு போகப்
புக்கவனவிலே, செவியோடேகூட அவன்முக்கையும், அவன் கதர்க்கதற அறுத்தவனை.

(க) பாபா சிவன) உத்திரண வரஹு" என்கிறபடியே இளையபெருமாள் கண்ணபூதா கையாலே ஆயத்த நிலை கந்தர்தவம் பெருமானாகச் சொல்லுகிறது. பாடிப்பற. அயோத்தியித்பாதி. ஸ்ரீபரதாழ்வன் முடிசூடாமையாலும், திருவடிகிலை கொடுத்துப் போருகையாலும், திருவயோத்யைக்குத்தானே ராஜாவானனைப் பாடிப்பற வென்னுமத்தை அவரை நியமிக்கிறார்.

மூ.—மாயச்சகட முதைத்து மருதிருத்

தூயர்களோடேயா யாரிரைகாத்தணி

வேயின் குழவாதி வித்தகளுய்நின்ற

ஆயர்களைற்றினைப்பாடிப்பற வாரிரைமேய்த்தானைப்பாடிப்பற. கூ.

பதவுரை.

மாயம்— வஞ்சாத்நையுடைய

சகடம்— சகடாஸாரண

உதைத்து— கட்டுக்குழையும்படி திருவடி

களாலுதைத்தும்

மருது— யமனாரஜாநலகளை

இயத்து— முறித்தும்

ஆயர்களோடு— இடையர்களோடு

போய்— காடேறப்போய்

ஆ நிரை— பசுக்களின் திரை

காத்து— ரகழித்தும்

அணி— அழகிய

வேயின் குழல்— வேய்க்குழலை

வகதி— வகதி

வித்தகளுய் நின்ற— விஸ்வரூபினாய் நின்ற

ஆயர்கள் ஏற்றினை— இடையர்க்குத் தலை

வானவனை

பாடிப்பற—;

ஆநிரை மேய்த்தானைப் பாடிப்பற—.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. மாயச்சகடமுதைத்து. “ கள்ளச்சகடம் கலக்கழியக்கா லோச்சி ” என்கிறபடியே காவலாகவைத்தவதிலே அஸுரர்கள் ஆவேசத்து நலியவருகையாலே பா.தகம் என்று தோற்றதபடி கந்தரிமமான சகடத்தை, ஸ்தம்பபார்த்தியாய் நிமிர்த்த திருவடிகளாலே யுதைத்து. அன்றிக்கே, சகடமானது † உருமாயும்படி உதைத்து என்னவு மாம். மருதிருத்து. தாயார்கட்டி வைத்த உரையுமிழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்துபோகாநிற்க, நலிவதாக வழியிலேநின்ற இரட்டை மருதுகளின்ருளே றழைந்து அப்புறத்தேபோய், உ ரல் தடைபடுகையாலே அத்தைவலித்துக்கொண்டு அம்மருதுகள் இரண்டருகும் சாய்ந்து விழும்படி முறித்து. ஆயர்களோடுபோய் ஆநிரைகாத்து. பசுமேய்க்கப்போகிற இடைய ரோடே அவர்களில் பரதாநாயுக்கொண்டுபோய், புல்லும் தண்ணீருமுள்ளவிடம் பார்த்து வயிறுநிறைய மேய்க்கையாலே பசுநிரையை ரகழித்து. அணிவேயின் குழவாதி வித்தகளுய் நின்ற. நாட்டிற் பசுக்களைப்போலே கேவலம் புல்லும் தண்ணீரும் தாரசுமாக வளருமவை யன்றிக்கே, குழலோசையே தாரசுமாக வளருமவையாகையாலே, அவற்றை மேய்க்கைக்கும் சிதறிப்போகாமல் குவிக்கைக்கும் மீட்கைக்குமாக, அழகிய வேய்க்குழலையுதி, தன்னுடைய ஸாமர்த்த்யம் தோற்றநின்ற. ஆயர்களேற்றினை. கோபர்க்குத்தலைவனான செருக்கையுடைய வனை. பாடிப்பற. ஆநிரைமேய்த்தானை. “ திவத்திலும் பசுநிரைமேய்ப்புவத்தி ” என்கிற படியே- பரமபத்திலிருப்பிலுக்காட்டில் உகந்து பசுநிரைமேய்த்தவனை. பாடிப்பற. என்று எதிரியைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார். கூ.

(க) “ ராமஸ்யதக்ஷிணோபாஹு” † இவ்வர்த்தம் சொல்லுமபேரது “ மாய ” என்று வினையெச்சமாக்குக.

மு.—காராங்கடலை யடைத்திட்டி டிலங்கைபுக்
கோராதான் பொன்முடி யொன்பதோடொன்றையும்
நோவலன்றம்பிக்கே நீளாச்நீத
ஆராவமுதனைப்பாடிப்பற வயோத்தியர்வேந்தனைப்பாடிப்பற. மி.

பதவுரை.

கார் ஆர்— ஆழத்தின் மிகுதியாலே கருமை
மிக்கிருந்துள்ள
கடலை— கடலை
அடைத்திட்டி— மலைகளைக் கொண்டடைத்து
இலங்கை புக்கு— லங்கையில் புருந்து
ஓராதான்— பெருமான் வீரப்பாட்டை மதி
பாத ராவணனுடைய
பொன்முடி ஒன்பது கிரீடம் தரித்த அழகிய
தோடு ஒன்றையும் பத்துத்தலைகளையும்
நோ— அறுத்துப் பொகட்டு
அவன் தம்பிக்கே— அவன் தம்பியான
விபிஷணனுக்கே

நீன்— நெடுங்காலம் நடக்கும்படி
அரசு— ஆதிராஜ்யத்தை
சந்த— கொடுத்தவனுப்
ஆர்— எவ்வளவுகாலம் புஜித்தாலும் தீர்
ப்திரிதவாத
அமுதனை— அமர்தம் போல் போக்யனு
ளவனை
பாடிப்பற—
அயோத்தியர்— அயோத்தியி னுள்ளார்க்கு
வேந்தனை— ராஜாவானவனை
பாடிப்பற—

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. காராங்கடலை யடைத்திட்டி. ஆழத்தின் மிகுதியாலே கருமை
மிக்கிருந்துள்ள கடலை, அகடிதகடாஸாமர்த்யம் தோற்றுப்படி, நீரைக்கண்டவாறே ஆழக்
கடவமலைகளையிட்டுக் குங்குளைக்கொண்டடைத்து. இலங்கைபுக்கு. (க) “கஜாங்காவண
வரலிசாபு” என்கிறபடியே மண்பாடுகளை ஒருவர்க்கும் ப்ரவேசிக்கவரிதாய், அதுஞ்ரு
மேலே உள்ளூவின்று கோக்குறவனுடைய பஸ்த்தையுமுடைத்தாகையாலே துஷ்பரபமா
யிருக்கிற லங்கையிலே, எழுபதுவெள்ளம் வாராணேரையும்கொண்டு சென்றுபுக்கு
ஓராதான் பொன்முடி யொன்பதோடொன்றையும் நோ, இந்த அநிமா துஷ்சேஷடி தங்களைக்கண்டு
வைத்தும் இவற்றில் ஒன்றையும் நிரூபியாதே, தன்னுடைய வரபலபுஜபலங்களைப் பெருக்க
நினைத்து, “தான்போதுமென்றெழுந்தான் தரணியாளன்” என்கிறபடியே - சக்ரவர்த்தி
திருமகள் என்னும் வீரப்பாட்டையரிபாமல் ஆபானனுகநினைத்து, தான் வெல்லுவானாக
விருந்த ராவணனுடைய அபிஷேகயுக்தமான அழகையுடைய தலைகளை, திருச்சாங்களாலே,
முன்பு, ஓரொருதலைபாக அறுத்தாற்போலன்றிக்கே, “காலமிதுவென்றயன்வாளியினால்
கதிர் நீன்முடிபத்தமறுத்தமரும்” என்கிறபடியே. “இன்று இவனைமுடிக்கைக்குக்காலம்”
என்று, ப்ரஹ்மால்தாரூபமான சரத்தாலே, பத்தும் சேர ஒருகாலேவிழுப்படி அறுத்துப்
பொகட்டு.

அவன்றம்பிக்கே நீளாச்நீத. (உ) “கஜாங்காவணவரலிசாபு” என்கிறபடியே
ஸ்வநிகர்ஷத்துக்குடலாக, “ராவணன்பின்பிறந்தவன்” என்று சொல்லிக்கொண்டெவந்து
திருவடிகளைச்சேர்ந்த ஸ்ரீவிபிஷணனுக்கே, “*என்னிலக்குராமத்தளவுமாக” என்று

(உ) “லங்காமாவணபாலிதாம்.” (உ) “அஹஜோராவணஸ்யா ஹம்.”

தீர்க்ககாலம் நடக்கும்படி, லங்கைக்கு அரசாசிற ஐச்வர்யத்தைக்கொடுத்த. ஆராவமுதனை, இந்தக்குணத்தாலில் ஒருகாலும் தீர்ப்பிற்றவாமல் மேன்மேலென தீர்வுணையவினாக்கும் அமர்தம்போலே, அதுபவிப்பார்க்கு நிராசியபோக்யனாவனைப் பாடிப்பற. அயோத்தியர் வேந்தனை. சாவணவதாரந்தரம் மீண்டு எழுந்தருளி, திருவயிஷேகம்பண்ணியிருந்து ஆளுகையாலே, திருவயோத்யையிலுள்ளார்க்கு ராஜாவானவனை. பாடிப்பற. என்று பிற்கோடி ஸரணவனை நியமிக்கிறான்.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றார்க்கு பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.—நந்தன்மதலையைக் காதுத்தனைநலின்
ஹந்திபுந்த வொளியிழையார்கள்கொல்
செந்தமிழ்த் தென்புதுவை விட்டுசித்தன்சொல்
ஐந்தினுடைந்து வல்லாரக் கல்லலில்லையே. கக.
பதவுரை.

நந்தன் மதலையை— நந்தகோபன் குமாருனை
கண்ணையும்
காதுத்தனை— கருத்த சக்ரவர்த்தியின்
வம்சஸ்த்தனை சக்ரவர்த்தி திருமகனையும்
நலின்து— ஒருவர்க்கொருவர் எதிரியாய்க்
கொண்டு சொல்லி
உந்தி பறந்த — † உந்திபறக்கையாசிற
வீலாஸம் கொண்டாடின
ஒளி— அழகிய [கருடைய
இழையார்கள்— ஆபரணமணிந்த பெண்
சொல்— சொல்லை
செம்— செவ்வையையுடைய
தமிழ்— தமிழ் பாஷையாலே

தென்— அழகிய [ஹகரண
புதுவை— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வா
கிட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்
சொல்— அருளிச்செய்த
ஐந்தினுடைந்து வல்லாரக் கல்லலில்லையே.
யமான ஐந்தும், ராமாவதார விஷயமான
ஐந்துமான இப்பத்தை
வல்லார்க்கு— ஒதவல்லவர்களுக்கு
அல்லல் இல்லை — யாதொரு துன்பமு
மில்லை.

† “உந்தி— மகளிர் வினாயாட்டினுன்று”
என்று தமிழர்.

வயா. நந்தன்மதலையைக் காதுத்தனை நலின்து. ஸ்ரீநந்தகோபர் திருமகனையும், கருத்
ஸ்தருலோத்பவனை சக்ரவர்த்தி திருமகனையும், ஒருவர்க்கொருவர் எதிரியாய்க்கொண்டு
சொல்லி. உந்திபறந்த ஒளியிழையார்கள்கொல். உந்திபறக்கையாசிற வீலாஸம் கொண்டா
டின அழகிய ஆபரணலங்கர்த்தைகளான பெண்களுடைய சொல்லை. செந்தமிழ்த்தென்புதுவை
விட்டுசித்தன்சொல். ஆர்ஜவருபமான த்ராலிபாஷையாலே, அழகிய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க்கு
நிர்வாஹகரண பெரியாழ்வாரருளிச்செய்த. ஐந்தினுடைந்துவல்லார்க்கு. கர்ஷணுவதா
ரவிஷயமானவைந்தும், ராமாவதாரவிஷயமான வைந்துமான இப்பத்தையும் ஸாபிபாயமாக
வல்லார்க்கு. அல்லலில்லையே. ஸாம்ஸாரிகளுக்கென்றுமில்லை. கக

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—என்னுடன் என்வில் உருப்பிணி மாற்றுப்
பஞ்சவர் முடி காளியன் தார் மரியக் காரார் நந்தன் ஹேழிந்த.

அ. திருமொழி, உஅ - க்கு, பாட்டு - ௩௦௮.

மூன்றாம் பத்து - பத்தாந்திருமொழி - நெறிந்த கருங்குழல், ப்ரவேசம்.

அ. கீழ்நிறுமொழியிலே ராமாவதாரண சேஷ்டதங்களை அதுபவித்தவீவர்,
(ச) “ ராவகடுவையவதீதா ” என்கிறபடியே அவ்வவதாரா நிருணமரக ஒக்கவந்தவதரித்த
பிராட்டி, தன்னுடைய புருஷகார்தேவோபயோபயான க்ர்பாபாரதந்த்ரபா நய்யாஹத்தவந்
களை சேதசெல்லாருமறிந்து விசுவஸித்துத் தண்ணிப்பற்றுக்கருடாக, “ நம்முடைய
அதுஷ்டாநத்தாலே வெளியிடக்கடவோம் ” என்று திருவுள்ளம்பற்றி; அதில் ப்ரதமத்
திலே தன்னுடைய க்ர்பையை வெளியிடுகைக்காக, “ தண்டகாரணப்பத்திலே எழுந்தருளி
யிருக்கச்செய்தே ராவணன்பிரித்தான் ” என்றொரு வ்யாஜத்தாலே லங்கையிலே பெழுந்
தருள, (உ) “ சூகூதாஹே நாமஹே ” என்கிற அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டாலே
பெருமான் இவன்போன விடமறியாமல், திருத்தம்பியாரும் தாமுமாய்க்கொண்டு தேடித்
திரியா நிற்கச்செய்தே, பம்பாநீரத்திலே எழுந்தருளின வளவிலே, மஹாராஜனுடைய
நியோகத்தாலே ஸ்லவேஷத்தையுறந்து பரிவாஜகவேஷ பரிக்காஹம் பண்ணிவந்து, முகந்
காட்டின திருவடியோடே முந்தற உறவுசெய்து, பின்பு அவர்கொடுபோய்க் சேர்க்கு,
ராஜ்ய தாக்கணியிழந்து சுரமடைந்து கிடக்கிற மஹாராஜரைக்கண்டு, அவரோடே ஸக்யம்
பண்ணி, அந்ததரம் அவர்க்கு விசேஷதிபான வாலிபை நிராதித்து, அவரை ராஜ்ய தாக்க
ளோடே சேர்த்து வாசனாதிபதிபாக்கி கிஷ்கிந்தையேறப் போகவிட்டு, திருத்தம்பியாரும்
தாமுமாகப் பெருமான் வர்ஷாகால மித்தனையும் மால்பவானிலே பெழுந்தருளியிருக்க,
படைவிட்டிலே போனவீவர், பெருமான் செய்த உபகாரத்தையும் அவருடைய தனிமையை
யும் மறந்து, விஷயப்ரவணராய் தார்போகா ஸத்தாயிடுத்துவிட, வர்ஷாகாலத்துக்குப்
பின்பு, அவர் வர்க்கானுமையாலே (ங) “ கரேஷு சூனுஸாநீ ஸுநகாஷு நகாஷு ஸு
ஸாஷு கரேஷு கிஷ்கிந்தை நாமஹே ” என்கிறபடியே கணக்க க்ஷேபித்தருளி
இளையபெருமானைப் பார்த்து, “ நீர்போய் வெதுப்பியாகிலும் மஹாராஜரை யுழைத்துக்
கொண்டுவராம் ” என்றுவிட, அவர் கிஷ்கிந்தைவாரத்திலே பெழுந்தருளி ஜ்யோகோஷத்
தைப்பண்ண, அத்தைக்கேட்டு மஹாராஜர் நடுங்கி, கழுத்தில் மாலையையும் அறுத்துப்
பொகட்டு, காபேயமாகச்சில வ்யாபாரங்களைப்பண்ணி, அருகேகின்ற திருவடியைப்பார்த்து,
“ இவ்வளவில் நமக்குச் செய்பு வடுப்பதென் ? ” என்ன; (சு) “ க்யுதா வ்யாபாரபலாந் வடுக
தாநுத்யுத்யாநி வடுகநிபு 1 கருடாணாநுவிருவநி யுக்தாஸ்யபுபாநாநாநி ” என்று
அபராதகாலத்திலே அதுதாபம்பிடுத்து மீண்டேருமாய், எனியள சில செய்கிறுமல்லோம்,
நீரக்கழிய அபராதம் பண்ணினபின்பு இனி ஓர்ஞ்சவிரோமல் பொகாது என்ன; அவ்வள
விலும் தாம் முந்தறப் புறப்பட பயப்பட்டு, “ இவையபெருமான் திருவுள்ளத்தில் கிடக்கை
தாரணையவிட்டு ஆற்றவேணும் ” என்று தாரணைப் புறப்படவிட, அவர் (ரு) “ வ்யாபாரப
லாநி ” இத்தயாதிப்படியே இளையபெருமான் ஸந்திசியிலே வந்து, இளையபெருமான் திரு
வுள்ளத்தில் கிடக்கு ஆறுமப்படி வார்த்தைகள் விண்ணப்பஞ் செய்தபின்பு, மஹாராஜர்

(ச) “ ராகவத்வேபவதந்தீதா. ” (உ) “ ஆத்மாநம்மதாஹம்மயே. ”

(ங) “ காமவந்தஞ்ச ஸுகீரீவம் நஷ்டாஞ்ச ஜநகாத்மஜாம் - புத்வாகாலமதிதஞ்ச
முமோஹபாமாதாரி. ” (ச) க்ர்பாராதஸ்யவிரோதநாந்யத்ப்ச்யாம்யஹம்ஸதாம் 1 அந்தரோ
ஹஞ்ஜலீழ்ப்வா ஸந்தமணஸ்யப்ரஸாதாதாத். ” தாரண- ப்ராரோப்யம், ஸுகீரீவத்தியான
தாஹாயும், (ரு) “ ஸாப்ரஸ்கலந்தீ. ”

(க) “யாழ்ப்பெணம் ஸ்தல ராணியி லுபஹாதி” என்பது தாமிச-திருநாஸர்வாணமரங்கத்தே.”
(உ) “பரியந்தருமபச்யந்திம் பச்யந்திம் ராகுதஸீகணம் - ஸ்வகணேநம்ரீகீமதீரீராமச்வகணீ
ராவந்தாமிவ.” (ங) வெணு^{பு}பெ^{பெ}நா^{பெ}டி^{பெ}தேயாய். (ச) “ஏவம்பஹாதிதாருசிந்தா
ருசிந்தயதித்வமஹாகு^{பெ} - ஸம்சரஜீவமதூரம் வாச்யம் வைதேஹயா^{பெ} வ்யாஜஹாரஹ^{பெ}.”

இதேதொழுவன்று (4) “கி.நு.ஊரூதி.அலோலேவாயடி” இப்பாதிப்படியே விகாரிக்கிற வளவிலே, இவன்முன்னேவந்து கையும் அஞ்சலியுமாய் நின்று அதுவர்த்தக பூர்வகமாகச் சிலவார்த்தைகளைச் சொல்ல, அவன்பிதையாய், இவனை “ராவணன்” என்று அபிசங்கக உண்ணி, “இப்படி ரவிபலாகராகாரான்” என்று வதந்யமாகப் பல்வார்த்தைகளையும் சொல்ல, இவளுடைய அபிசங்ககையைத் தீர்க்கக்காக, பெருமானாரளிச் செய்துவிட்ட அடையாளங்களைப் பெல்லாம் ஸுஸ்பஷ்டமாக இவன் திருவுள்ளத்திலே படிப்படி விண்ணப்பம் செய்து, தான் ராமதூதன் என்னுமிடத்தை யறிவித்து, பின்பு, திருவாழிமோசிரத்தையும் கொடுத்த அவன் திருவுள்ளத்தை மிகவும் உகப்பித்த பாகாரத்தை யதஸந்தித்து, அதிலுத் தமக்குண்டான ஆதாரதீபத்தாலே அவன் அப்போது விண்ணப்பஞ்செய்த அடையாளங்களை யும் திருவாழிமோசிரம் கொடுத்தபடியையும், அதுகண்டு அவன் பரிசுதபான படியைப் புழைவல்லாம் அடையேயேயி யதுபவிக்கிறார்- இத்திருமொழியில்.

மூ.—நெறிந்தகருங் குழன்மடவாய் நின்னடியேன் விண்ணப்பம்
செறிந்தமணி முடிச்சளகன் சிலையிறுத்துநீனைக் கொணர்ந்த
தறிந்தரசு களைகட்ட வருந்தவத்தோ னிடையிலங்கச்
செறிந்தசிவகோடு தவத்தைச் சிதைத்ததுமோ ரடையாளம். க.

பதவுரை.

நெறிந்த— நெறித்ததாய்
கரு— கறுத்திரா நின்றான்
குழல்— கூந்தலை யுடையளாய்
மடவாய் — மடப்பத்தை யுடையளான
பிராட்டியே!
நின்— தேவரிருக்கு
அடியேன்— தாஸனுன என்னுடைய
விண்ணப்பம்— விஜ்ஞாபகமாவது;-
செறிந்த— நெருங்கின
மணி— நவநாகுமுத்திச் சமைத்த
முடி— கிரீடத்தை தரித்த
சளகன்— ஐரகாரஜராவர்
சிலை— கல்பகலமாகவைத்த தனுஸ்வை
இறுத்து— முறித்து
நினை— தேவரின [நினை]
கொணர்ந்தது— பரிணயம் செய்துகொண்டு
போன சேதியை

அறிந்து— அறிந்து
அரசு— இருபத்தொரு தலைமுறை துஷ்ட
ராஜாக்களாகிற
களை கட்ட— களையைப் பிடுக்கினவனுய்
அரு— ஒருவார்க்கும் செய்யவொண்ணாத
தவத்தோன்— தபஸ்ஸையுடையனான பர
சுராமனுவன்
இடை— நடுவழியிலே
விலங்கு— தகைய [குத்தருந்த
செறிந்த— அவன் கர்வபங்கம் செய்துந்
சிலை கொடு— விலலைக் கொண்டு
தவத்தை— அவன் தபஸ்ஸை
செதைத்ததும்— அறுத்ததும்
ஓர் அடையாளம்— (அடியேன் பெருமா
ளுடைய அடியானென்று தேவரீர்
அறிதற்கு) ஓரடையாளம்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. நெறிந்தகருங்குழல்மடவாய். நெறித்துக்கருகின குழலையும் மடப்பத்தையு முடையவளே. கோராமலிராயிராதே, கருண்டு கடையளவும் செல்ல

(க) “கிந்துஸ்யாச் சித்தமோஹாயம்.”

இருண்டிருக்கையிறே குழலுக்கு ஏற்றம். இதுதான் பூர்வத்தில் படியாயிட்டுச் சொல்லு
கிறபடி. (க) “நீலநாகபாலவெண்பா ஐகநம்கதையகபா” என்றுப்படியிறே இப்
போது கிடக்கிறது. நாயகரான பெருமானோடேகூடிச் செவ்வதோற்றச் செருக்கியிருக்க
புராந்தையாயிருக்க, அவரைப்பிரிந்து, க்லேசத்தாலே துவண்டு ஒடுங்கியிருக்கிற படி
யைப்பற்ற “மடவாப்” என்கிறான். அதவா, மடப்பமர்வது - பற்றிற்று விடாமையாய்,
இங்கேயிருக்கச் செய்தேயும் (உ) “கடவாபெழுந்த தலவலிவு” என்கிறபடியே பெருமா
னையே நினைத்துக்கொண்டு மற்றொன்றறிபர்ம விருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறாகவுமாம்.
நினைடியேன் விண்ணப்பம். (ங) “கடவாபெழுந்த தலவலிவு” என்று பெருமா
னருக்கு அடியனுனபோதே இவருக்கு மடியனுனகயாலே, உணக்கடியனுன வென்னுடைய
விண்ணப்பமென்கிறான். இத்தால் - உனக்கு அடியனுன நான் விண்ணப்பஞ்செய்கிற வார்
த்தையைக்கேட்டருள் வேணுமென்கை.

செறிந்தமணி முடிச்சுனகன் சிலையிறுத்து. நெருங்கின ரதற்க்களோடேகூடின அபிஷே
கத்தையுடைய ஐகநராஜன், தேவரீருக்கு கல்கமாகிட்ட வில்லை முறித்து. “இந்த வில்லை
வளைத்தார்க்கு இவனைக்கொடுக்கக்கடவோம்” என்று விரியசுல்கமாக அவன் கல்பித்துவை
த்த வில்லிறேயது. அப்படியிருக்கிறவில்லை வளைக்கத்தானும் வேரகத்தில் ஆனின்னிக்கே
யிருக்க, திருக்கையில் பலத்துக்கு இலக்குப்போராமையாலே அக்கறமுறித்து நினைக்கொ
ணர்ந்ததறிந்து. இந்தவிரப்பாட்டைக்கண்டு, (ச) “உயர்வார் தரக்கல - தர வாமயபிடிவார்
கவ ! ஸு கீழ்மெது தாமஉருவெ வாணிமூ லீஷ்வாணிதா” என்கிறபடியே “இவ
னைக் கைக்கொண்டருளவேணும்” என்றுமறிப்பிக்க, தேவரீரை பாணிகாணும்பண்ணிக்
கொண்டு போந்தசெதியை யறிந்து. அரசுகளைக்கட்ட அருந்தவத்தோளிடைவிலக்க. இருபத்
தொருபடிகால் அஷ்டகூற்றியான ராஜாக்களாகிற களையை நிரஸித்தவனாய், ஒருவரால்
செய்யவொண்ணாத தபஸ்ஸையுடையனாயிருந்துள்ள பாசராமன், திருவபோத்தையக்கு எழு
ந்தருளாரித்கச்செய்தே இடைவழியிலே “என்வில்வலி கண்டுபோ” என்று வந்துதனகய.
“வில்லக்” என்றது - விலக்கவென்றபடி. செறிந்தவித்பாதி. அவன் கையினின்றும் வான்
கினதாயிருக்கச்செய்தேயும், வைஷ்ணவமான ததஸ்ஸாகையாலே இத்தலைக்கதருபமாயிருக்
கிற வில்லைக்கொண்டு அவனுடைய தபோபங்கத்தைப் பண்ணிவிட்டது மோரையாளம்.
“தவத்தைச் சிதைத்த தடையாளம்” என்குதே “சிதைத்ததுமோரையாளம்” என்னை
யாலே - இன்னமும் பலவடையாளங்களும் சொல்லுவதாக நினைத்துச்சொல்லுகிறானென்னு
யிடந்தோற்றுகிறது. சங்கராவர்த்தி பிறக்குமளவும் சொல்லவேணுமிறே.

மூ—அல்லியம்புமலர்க்கோதா யடிபண்ணித்தேன் விண்ணப்பம்

சொல்லுகேன் கேட்டருளாய் துணைமலர்க்கண் மடமானே

எல்லியம்போ தினிதிருத்த லிருந்ததோ சீடவனகயில்

மல்லிகைமா மாலைகொண்டங் கார்த்தமோரையாளம். ௨.

(க) “நீலநாகபாலவெண்பா ஐகநம்கதையகபா,” (உ) “அல்பாதேவயர்மநக்
தஸ்மிந்,” (ங) “தாலோஹம் கோஸலேந்தர்ஸய,” (ச) “இயம்நீ தர்மம்ஸாதா
ஸமூதா மசநீதவ - ப்ரதிச்சகசநாம் பத்ரந்தேபாணிக் கர்ஹுணீஷ்வபாணிக்,”

அல்லி— உன்விருந்த விளாந்துபடி
மலர்— அலர்ந்த
அம்— அழகிய
கோதாய்— (பூமலரால் தரிசிக்கப்பட்ட)
மாலைபோலே யிருப்பவளாய்
துணை மலர்— இசைந்த தாமரை மலர்
போன்ற
கண்— கண்களையும்
மடம்— மடப்பதையும் முண்டிய
மாதே— மான் போன்றவளே!
அடி— தேவரீர் திருவடிகளிலே
பணிந்தேன்— பணிந்த என்னுடைய
யின்னைப்பம்— விஜ்ஞாபந்ததை

சொல்லுகள்— சொல்லாநின்றேன்,
கேட்டருளாய்— தேவரீர் கேட்டருள
வேணும்;
எல்லியம்போன— இரக்கல்லத்திலே
இனிது இருத்தல்— பெருமானும் தேவரீரு
மினிப இருப்பாக
இருந்தது ஓர்— இருந்ததொரு
இடவகையிடை— ஸத்தந்ததிலே
மா— சிறந்த [பைக் கொண்டு
மல்லிகமலை கொண்டு— மல்லிகைமலை
அங்கு— அல்லித்திலேயே
ஆர்த்ததும்— கட்டிவைத்ததும்
நூர் அடைபாளம்.

வயா. இரண்டாம்பாட்டு, அல்லியம்புமலர்க்கோதாய். அல்லிதோன்றும்படி விச
லிதமான அழகியபூசலே கட்டப்பட்ட மாலைபோலே யிருக்கிறவளே. இத்தால் திருமே
னியுடைய தந்தையையும், மார்த்தவத்தையும், துவட்டியையும் சொல்லுகிறது. அடிபணிந்
தேன் விண்ணப்பம். என்னுடைய ஸ்வரூபா நுருபமாக தேவரீர் திருவடிகளிலே வணங்கி,
தலைபடைத்த ப்ரபோஜனம் பெற்றேன், இனி வயாபடைத்த ப்ரபோஜனம் பெறுப்படி யின்
னைப்பம் செய்யத்தக்கதொன்றுண்டு என்ன; அதுகேட்கையி துண்டான ஆதரங்கோற்றக்
கடாசுநித் துக்கொண்டிருக்கிறபடியைக்கண்டு 'நீனைமலர்க்கண்மடமானே - சொல்லுகேன்
கேட்டருளாய்' என்கிறான். என்பக்கல் வரதல்லபந்தோன்ற என்னைக்கடாசுநித் துக்கொண்
டிருக்கையாலும் பவ்யதையாலும் இணைமலர்போலே யிருக்கிற கண்களையுடையவளாய், மடப்
பத்தையு முடைத்தான மான்போலே யிருக்கிறவளே!. அந்தவிண்ணப்பத்தனைச்சொல்லு
கிறேன் கேட்டருளவேணுமென்கை. மேல் - அது தன்னைச்சொல்லுகிறான் எல்லியித்பாடி.
சாத்திகாலத்திலே பெருமானும் தேவரீருமாய் ரேணத்தாமானகிருப்பாக இருந்ததொருங்
தலத்திலே மல்லிகைநித்யாதி. சலாப்பமான மல்லிகைமலையைக்கொண்டு பெருமானை பந்து
த்துலையத்தும் ஓடையாளம். பெருமானுடையபாணியித்வ பாரதந்தர்ப்பயத்தமாய் போக
தசையில் நடப்பதொரு ரஸமாய்த்து இது; ஆகையாலே, அல்லாத வடையாளங்கள் போலன்
றிக்கை, அத்தந்தாஹஸ்யமாயிருப்ப தொன்றிறே இதுதான். (க) 'வடாபிரகாசகதாஹஸ
யவயயுதிடு-பொந. வ. ஹாநரோந-வடாபிரகாசகதாஹஸயகாசகதாஹஸயுதிதி' என்று
இவன் தானும் பெருமானுறியுபித்தனையிறே. 2.

பூ—தலக்கியாமனத்தனளாய்க் கைகேயிவரம்பேணட்
மலக்கியாமனத்தனளாய் மன்னவனுமருதொழியக்
சூலக்குமராகாரேயப் போலென்றுவிடைகொடுப்ப
இலக்குமணன்நெருமே மங்கேகியதோரடையாளம். ௩.

(க) “வமாத்வாதசதத்தாரஹம் சாகவஸ்யநிவேசநே - புஞ்ஜாநாமா துஷாந்போகாந்
ஸர்வகாமஸம்ரத்திநீ.”

பதவுரை.

கைகேயி— கைகேயியர்னவள்
 கலக்கிய— கலக்கியாலே கலக்கப்பட்ட
 மா— பெரிய [கொண்டு
 மனத்தன்னாய்— மனஸ்ஸையுடையளாய்க்
 வரம் வேண்ட— ராமவரவாங்குமும், பரத்
 ராஜ்யபிஷேகமூலாகிற இரண்டுவரங்
 களையு மிப்போதே நிறைவேற்ற வே
 னுமென்று கேட்க,
 மன்னவனும்— தசரத சகாவர்த்தியும்
 கலக்கிய— மலக்கப்பட்ட
 மா— கம்பிரமான் [கொண்டு
 யனத்தன்னாய்— மனஸ்ஸையுடையனாய்க்

மறந்தொழிய— மறுக்கமாட்டாமல் சோகி
 த்துக் கிடக்கச் செய்தே
 (ஸம்மந்தரணக்கொண்டு பெருமானை
 அழைப்பித்து,)
 குலம் } இக்குலம் விளங்குவந்து பிறந்த
 குமர } குமரனே!
 காடு உறைய } வரவாஸார்த்தமாகப் போ.
 போ என்று } வென்று
 விடை கொடுப்ப— நியமிக்க [தோடே
 இலக்குமணன் தன்னோடு— இராயபெருமா
 அங்கு— தண்டகாரணத்திலே
 வியதும்— எழுந்தருளினதும்
 தர் அடையாளம்.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. கலக்கியமாய்ந்தன்னாய். குப்பையாலே கலக்கப்பட்ட பெரியமனஸ்ஸையுடையளாய். முன்பு, புத்தான ஸ்ரீபரதாழ்வானிலுக் காட்டில் பெருமான் பக்கல் ஸ்ரீரேஷிதியாய், பர்த்தவான சகாவர்த்தியினுடைய பிரியமேசெய்து போர்த வளாகையாலே “பெரியமனஸ்ஸையுடையவள்” என்கிறது. இப்படியிருக்கிற மனஸ்ஸை, மந்தரம் கடலைக் கலக்கிறபோலே காணும் - மந்தரை கலக்கிப்படி. அதாவது - முற்பட இவள் சொன்னவை எல்லாம் அநிஷ்டமாய், “இப்படி சொல்லலாகாதான்” என்று பெருமான்பக்கல் தனக்குண்டான ஸ்ரீரேஷித்தைச் சொல்லியும் பெருமானுடைய குணங் களைச் சொல்லியு மிருந்தவளை, உத்தரோத்தரம் தான் சொல்லுகிற வசங்களாலே பெருமான் பக்கல் ஸ்ரீரேஷித்தைக் குறித்து, “அவரை அபிஷேகம் பண்ணவொண்ணது, என் மகளை யபிஷேகம் பண்ணவேணும்” என்று சொல்லும்படி யாக்கினான் இவளையிதே. எனக்கேயிவரம்வேண்ட. இப்படி கலக்கப்பட்ட மனஸ்ஸையுடையளாய்க் கொண்டு, கைகேயி பானவள், தனக்குமுன்பே தருவதாகச் சொல்லிக்கிடக்கிற வரமிரண்டையும் இப்போது தரவேணுமென்றும் - அதுதான் பதினாறுஸம்வதஸம் பெருமானைக் காட்டிலே போகவிடு கையும, ஸ்வபுத்தான பரதனை அபிஷேகம் பண்ணுகையும் என்றுசொல்லி அபேஷிக்க, மலக்கியவியதாதி. அதுக்கு அவன் இசையாமையாலே, அறுபதினாயிரமாண்டு ஸ்தம்பரகிஜ்ஞையுப் போந்தீர், இப்போது அஸத்யபாதிஜ்ஞையோ வென்றும், நீ இது செய்யாயாகில் நான் என் பரணனை விடுவேன் என்றும் அதிருபிதையாய்க் கொண்டு இவள் சொன்ன சொல்லுகளாலே மலக்கப்பட்ட மற்ற மனஸ்ஸையுடையனாய்க் கொண்டு, ராஜா வானவனும் மறுக்கமாட்டாதொழிய, “மாமனத்தனாய்” என்றது அறுபதினாயிரமாண்டு வளிஷ்டாதிக்கை வேவித்து தர்மாதர்மங்கொல்லாமயிந்து, ராஜ்யத்தில் ஒருவர் ஒருபுதுதும் செய்யாதபடி நோக்கிக்கொண்டு போர்தவனுகையாலே, ஒருவரால் கலக்கவொண்ணாதபடி யான மனஸ்ஸில் இடமுடையவென்றபடி. இப்படியிருக்கிற மனஸ்ஸையும் தன்னுடைய உத்திசேஷிதன்களாலே “என்செய்வோம்” என்று தெருடாடும்படி பண்ணினாளாய்த்து கைகேயி. மந்தரை தன்மனஸ்ஸைக் கலக்கிறபோலேயாய்த்து - இவள் அவள் மனஸ்ஸைக்

கலக்கிவடிக. இப்படியான மலர்வையுடையனாய், இவன் சொன்னதற்கு மறுத்து ஒன்றும் சொல்லமாட்டாதிருக்க.

குலக்குமா காணையப்போவென்று விடைகொடுப்ப. மறுக்கமாட்டாமையாலே ராஜாவானவன் சொகித்துக் கிடக்கச்செய்தே, பெருமானையழைத்துக்கொண்டுள்ளவென்று ஸாமந்தரனைப் பார்த்துச் சொல்லுவதாக நினைத்து, சோக்கிலகந்தாலே அதுதானும் மாட்டாதொழிய, இவன் அருகேயிருந்து, “ராஜா ராத்ரியெல்லாம் உதஸவ பராக்காலே நித்ரையற்றிருக்கையாலே சாரந்தராய், சற்று உறங்குகிறார்; நீ கடுகப்போய் பெருமானையழைத்துக்கொண்டிவா” என்றுபோகவிடுகையாலே, அவன் போய், பெருமானை பெழுந்திருநிலித்துக்கொண்டு வந்தவளையில், பிதாவானவன் சொகித்துக் கிடக்கிறபடியைக் கண்டு, “இதுக்கடியென்” என்று க்லேசப்பட்டிக் கேட்டவாதே “முன்பே எனக்கு இரண்டொரு தூத்திருப்பர்; அதிரண்டும் எனக்கு இப்போது தரவேணும்; அதாவது - பதினாறுஸம்வத்ஸாம் உம்மைக் காட்டிலே போகவிடுவதும்; பாசனை அபிஷேகம் செய்யவேணும் என்று நான் சொன்னேன்; * ஸத்யதாமபராயணனாகையாலே மறுக்கமாட்டாமல் அதுமகிசெய்து, உம்மைக் காட்டிலே போகவிடுவதாக அழைத்துவிட்டார்; உம்மைக்கண்டவாதே வாய்நிறந்து சொல்லமாட்டாமல் கிடக்கிறார் காணும்” என்ன; “என்னை நியமிக்கும் போதைக்கும் இப்படி க்லேசிக்கவேணுமோ? பாதொன்று திருவுள்ளமானபடி செய்யேனோ நான்” என்ன; “ஆனால், அவர்க்காக நான் சொல்லுகிறேன், இக்குலம் விளங்கவந்து பிறந்த குமாரரான நீ, உங்கள் யிபரை ஸத்யபாதிஜ்ஞாக்கவிவண்டியிருந்தீராகில், அவருடைய வசநபரிபாலகராய்க் கொண்டு வரவாஸம் பண்ணும்படியாகப்போம்” என்று போக்கிலே துருப்படுத்த. இலக்குமணன் றன்னோடுமங்கேகிய தோரடையாளம். (க) “ஸ்ரீமதவகாசி ஹரஹம ஹேரவிதிதிபுத்ர தருநிவகுபுஷ்யாந பாயாநாநுபுஷ்யமெராமத்யுதகி” என்றபடியே - தாம் புறப்படுவதற்கு முன்னே, கூடப்போவதாக மரபிசாத்தி துருப்பட்டு நிற்கிற இளையபெருமானோடே காதேற வெழுந்தருளினது ஓடையாளம். ஏருதல் - போகை.

மு.—வாரணிந்தமுலைமடவாய் வைதேவீ விண்ணப்பம்

தேரணிந்தவையோத்தியர்கோன் பெருந்தேவீ கேட்டருளாய்

காணிந்தவேல்வலவன் குகனோடுங் கங்கைதன்னினி

கீரணிந்ததோழமைக் கொண்டதுமோ ரடையாளம். ச.

பதவுரை.

வார் அணிந்த— கச்சை அணிந்த
முலை— முலைபையுடையளாய்
மடவாய்— மடப்பத்தை யுடையளாய்
வைதேவீ—விதேஹரஜன் திருமகளாய்

தேர்— தேர்களாலே
அணிந்த— அலங்கரிக்கப்பட்ட [ர்க்கு
அயோத்தியர்— அயோத்யையிலுள்ள
கோன்— ஸ்வாமியான பெருமானுடைய

(க) “ப்ராகேவது மஹாபாகஸ் ஸுமிதிரிர் மிதர்ந்தநஃ - பூர்வஜஸ்யாநுயாத் ரார்த்தே தருமே ஹாஸந்ந்தே.”

பெரு- பெருமைக்குத் தக்கவளான
தேவீ- தேவீ!

விண்ணப்பம் கேட்டருளாய்;

கூர் அணிந்த- மிகக்கூர்மையுடைய

நில- வேல் தொழிலில்

வல்லவன்- வல்லவனான

குக்கினும்- ஸ்ரீ குறும் பெருமானோடே
கங்கை தன்னில்- கங்கைக்கரையிலுள்ள

சர்ங்கிபோ புரத்திலே

சீர் அணிந்த- சீர்மை மிகுந்த

தோழமை- ஸ்ரேஷ்ணத்த

கொண்டதும்- கொண்டதும்

ஓர் அடையாளம்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. வாசணிந்தமுலைமடவாய், கச்சனிந்தமுலைகளையும் மடப் பத்தையுமுடையவளே. ராஜாக்களுக்கு போக்பமானவஸ்துக்களெண்ணெரிவார், பிறர் கண்படாபடி கட்டி முத்தரையிட்டுக்கொண்டு திரியுமாபோலே, “பெருமானுக்கு போக்ப மானவியை பிறர்க்கன்படவொண்ணாது” என்னுமத்தாலேயாய்த்து இவள் கச்சிட்டுக்கட்டி மறைத்துக்கொண்டிருப்பது. இப்படி இருந்த முலைகள் இப்போது வெறுமபுரத்திலே இருப்பதே! என்று க்வேசித்துச் சொல்லுகிறானால்; அன்றிக்கே, கச்சாலே அடக்கி ஆளவே ன்றும்படி பரிணதமாய்த் தகைத்திருக்குமவை, இப்போது (க) “உவா-உவாவுராடி” என்கிறபடியே திருமேனியினுக்கையாலே சோஷித்திருக்கிறபடியையப்பற்றச் சொல்லுகிறானால், “மடவாய்” என்றது ஸ்திரீ த்வத்தால்வந்த ஒடுக்கமன்றிக்கே, பிரிவாற்றாமையால் வந்த துவட்சியைப்பற்றச் சொல்லுகிறானால்; அன்றிக்கே, மடப்பமாவது- பற்றிற்றுவிடாமையாய், அசுவரதம் பெருமானவிலே திருவுள்ளமாய், மற்றொன்றையா திருக்கிறபடியைப் பற்றச் சொல்லுகிறானால். வைதேவீ. விதேஹபுத்திரியானவளே. இப்படிதேஹத்தை புபேஷித்திருக்கலாய்த்து இக்குடியில் பிறப்பிடுமென்கை. தோணிந்தவயோத்தியர்கோன் பேருந்தேவீ. தேர்கனாலே அலங்கர்தமான திருவயோத்திய யிலுள்ளார்க்கு, நிர்வஹகரான பெருமானுடைய பெருமைக்குத்தகுதியானதேவீ. (உ) “த-ஆஸீதுஉபொவ்யூதீம் த-ஆஸீதுநி நகவுணாடி” நிரவு வெரதம் ததிடு உடுவீம் தகெண்பிவிறுதகவுணா” என்னக்கடவதிறே. அல்லது ஒரு சிறுத்தேவியுண்டாய், பெருந்தேவியென்கிறதனதே. பெருமாள் ரகதாவரதானையாலே. விண்ணப்பம் கேட்டருளாய். நான் விண்ணப்பஞ் செய்கிற வித் தைக் கேட்டருளவேணும். கரணிந்தவேல்வல்லவன். மிகக்கூர்மையுடைய வேல்தொழிலில் வல்லவன். ஸ்ரீ குறும்பெருமாள் வேல்வாங்கினுரென்றால் சுற்றுபுறம் மண்ணுண்ணும் படியாய்த்து இவருடைய சொர்யமிருப்பது. குக்கினுமித்யாதி. இப்படிவேலுங்கையுமாய்த் திரியுமதொழிய, “ஏழைவதலன்” இத்யாதிப்படியே - அபிஜநவித்யா வர்த்தந் னொன்றுமில்லாத ஸ்ரீ குறும் பெருமானோடே கங்காதீமான சர்ங்கிபோபுரத்திலே “மாழைமான்மடனோக்கி உந்தோழி உம்பினம்பி தோழன் நீயெனக்கு” என்றருளிச் செய்தபடியே குணத்தோடே கூடின தோழமை கொண்டதும் ஓரடையாளம். ... ௧.

பு. —மானமருமென்னோக்கி வைதேவீவிண்ணப்பம்

கானமருங்கல்லதர்போய்க் காரணேந்தகாலத்துத்

தேனமரும்பொழிஞ்சாரற் சித்திரகூடத்திருப்ப

பான்மொழியாய் பாதணம்பிபணிந்தமோ ரடையாளம். ௫.

(க) “உவாஸக்சரம்.” (உ) “தூஸலெவயோவர்த்தம் தூஸாபிஜநகவுணா” ராகவோஹ திவைதிதேவீம் தஞ்சேயமஸிதேகவுணா.”

பதவுரை.

மான் அமரும்— மான்பேடை போன்ற
மெல்— மெல்லிய
நோக்கி— நோக்கையுடையனாய்
வைதேயி— விதேஹ ராஜபுத்திரியாய்
பால்— பால்போலே போக்பமான
மொழியாய்— மொழியை யுடையவளே!
விண்ணப்பம்—
கான் அமரும்— காடு செறிந்திருப்பதாய்
கல் அதர்— * கல் நிரைந்து கிடப்பதான
வழியிலே
போய்— எழுந்தருளி

காடு உளறந்த காலத்து— வரவாஸம் பண்ணின காலத்திலே
தேன் அமரும்— தேன் நிறைந்த
பொழில்— சோலைகளோடு சேர்ந்த
சரஸ்— தாழ்வரையை யுடைய
சித்திர கூடத்து— சித்திரகூட பர்வதத்திலே
இருப்ப— எழுந்தருளியிருக்கச் செய்தே
நம்பி— பாரதந்தர்யத்தால் பூர்ணனான
பரதன்— பரதாழ்வான்
பணிந்ததும்— “மீண்டுமூந்தருளவேணும்”
மென்று பரபத்தி பண்ணின தும்
ஓர் அடையாளம்.

வ்யா. இரந்தாம்பாட்டு. மாணமுழித்தாதி. மாடுஒடொத்திருந்துள்ள மர்து
வாண நோக்கை யுடையனாய், விதேஹ ராஜாவினுடைய புத்திரியானவளே. இத்தால்
(க)“வியபஹுநரீவஸ்யுஷீ வஸ்யுஷீராக்ஷவீ மஹஸ்யு வ்யாஜனே நஜீ மீக்ஷீ ரோ ஸு மஹேண
நாஸ்யுதாஸி” என்கிறபடியே - தன்னினத்தைப் பிரிந்து அநேகம் நாப்களினுடைய
திரள்களாலே வளைக்கப்பட்டு நடுவேகின்று மலங்கமலங்க விழிப்பதொரு மான்பேடை
போலே, அதுகூலஜநத்தின் முகத்திலே விழிக்கப்பெறாமல் பாதிகுலமான ராக்ஷஸிகளைக்
தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற விருப்பையும், அவர்களுடைய தர்ஜபர்த்தஸங்கங்களில்
உளைந்து வேண்டியுத்தரோத்யுத்தையாம்படி. தேஹத்தைபுபேக்ஷித்தபடிடையபும் சொல்லு
கிறது. விண்ணப்பம். அடியேன் விண்ணப்பம் செய்கிறவார்த்தையைத் திருவுள்ளம்பூர்
யருளவேணும்.

மாணமுழித்தாதி. காடுசெறிந்திருப்பதாய் * கல்நிரைந்து கிடப்பதானவழியிலே
திருவடிகளின் மார்த்தவம்பாராதேபோய் வரவாஸம்பண்ணினகாலத்திலே, தேனமுழித்
தாதி. வண்ணென்மாராமல் பொருந்திக்கிடக்கிற பொழில்களோடுசேர்ந்த பர்வதத்தையு
டைய சித்திரகூட பர்வதத்திலே.(உ) “உடரோரூரூரவீ நம கபாஜீன வ்யாஸிண புகூஸ்யுஷீ
நயாஸந்தன வீர கஜவரவாஸ்யு” என்கிறபடியே இளையபெருமான்சமைத்த ஸ்ரீபரண
சாலையிலே எழுந்தருளியிராகிற்க. பான்மொழியாய், பால்போலே ரஸாவஹமான பேக்
சையுடையவளே. இதுக்குமுன்பு இவன்சொன்ன வார்த்தைகளில் எவ்வகையாலும் இது
கேட்கையிலுண்டான ஆதர்த்தாலும் சொல்லுகிறான். பரதன்மீ பணிந்தது மோரடையாளம்.
பாரதந்தர்யத்தால் பூர்ணனான ஸ்ரீபரதாழ்வான்வந்து “மீண்டு எழுந்தருளவேணும்”
என்று பரபத்திபண்ணினது மோரடையாளம்.

(க) “பரியஞ்ஞமப்ச்யந்திம் பச்யந்திம்ராக்ஷஸீகணம்” ஸ்வகணேநமர்சிம்ஸுநாரம்
த்வகணே நாவர்தாமிவ.” (உ) “உடரோராமமாவீநம் ஜடாமண்டலதாரிணம்” கர்ஷ்ணஜி
நதரம் தந்துசீரவஸ்கலவாஸவம்.”

மு.—சித்திரகூடத்திருப்பிச் சிறுகாக்கை முலைதீண்ட.

அத்திரமேகொண்டெறிய வளைத்துலங்கும் திரிந்தோடி.

வித்தகனே யிராமாவோ நின்றுவய டென்றையுப்ப.

அத்திரமே யதின்கண்ணை யறுத்துடுமோ ருடையாளம் க.

பதவுரை.

சித்திரகூடத்து— சித்திரகூடப் பர்வதத்திலே இருப்பி— இருக்கச் செய்தே

(இந்தரன் மகனுன ஐயந்தனுனவன்,)
செய— பரவிறு அழில் மிதந்தன்கனிநா ன
காக்கை— காக்கை வடிவாரிப் கொண்டு
முலை— (தேவரீர்) திரு முலைத்துத் திலே
தினாட— நவிய

(அவ்வாறிலே பெருமான் ஈ.வாந்தருளி,)
அத்திர— பரஹ்மான்ந்தரத்தை
கொண்டு— ஒரு தர்பத்திலேநிட்டு
எழிற்ப— அக்காத்தின் மேலே பரவையுக்க
(அது நின் தொடர்ந்த செல்ல, அக்கைத்
தப்பவழி தோடி,)
அறிந்து உலகம்— எல்லாவோ கங்கனி லும்

ஒடி திரிந்து— ஒடித்திரிந்து
(அவ்வாறிலும் தனக்கொரு புகழிலும் கா-
னாமையாலே மீண்டுவுந்து,)

வித்தகனே— யாவரும் வியக்கத்தக்கவனுப்
இராமா— யாவரையும் எயிபடுக்க வல்லவ
னுனவனே?

நின் அவயம்— உனக்கு அபயமென்று
முன்னது அமைபாட— அமைக்கலும் இருக்க
மை தோற்றுகப்படுக

அத்திரமே— முன்பு தலையறுப்பதாகத்
தொடர்ந்த அந்தரந்தரனை
அதின் கண்ணை— அக்காத்தினுள் ஒரு
கண்ணை

அறுத்தனம்— அறுத்துப் பெருகட்டும்
ஓர் அடிபாளம்.

வ்யா. ஆறம்பாட்டு. சித்திரகூடத்திருப்பி. சேலைகளும் ஆடிகளும் சிலாதலங்களு
மாரிங்கொண்டு போகண்தாநமாரிருக்கும் சித்திரகூடப்பர்வத ப்ரதேசத்திலே, (க) “தவொர
கபயநவதென்தொடர் கரநாபுரத்த வயமழிலுடைய விஷய அபவநிலைகளை தவ ஒழிவொழி
கிபட ” என்கிறபடியே பெருமாளும் தேவரீருமாய்க்கொண்டு லோகநாஸ்தவானிந்து ஒரு
வர்க்கொருவர் மாறியாறி மலையிலே கணவனர்த்து லோகநாஸ்தவானிதிக்கச்செய்தே. சிறு
காக்கைமுலைதீண்ட இந்தரன்மகனுன ஐயந்தன் தமோருண்பாகசுனாகையலே பரப்தாபரா
ப்த விவேகநுர்ப்பனுப் தேவரீவந்தனை மறைத்துக் கூடாநாண காசுவேந்தனைப் பரிசுரமித்
தார்கொண்டுவந்து, பெருமான், மலையிலே கணவனர்த்துநாளாநிற்கச்செய்தே, (உ) “வாயஸ
ஸமயஸமயி விஜயாஸ நாளாஸ ” என்கிறபடியே ஜநநியென்றநியாதே தேவரீர் திரு
முலைத்தடுத்திலே நவிய. அத்திரமேகொண்டெறிய. அவ்வாறிலே பெருமாளுணர்ந்தருளி,
(க) “சுரீபதிவாயஸநாளாஸ வனுமென நெய்நா ” என்று அகிருத்ததாய்,
(உ) “வாயஸஸமயஸநாளாஸ வனுமென நெய்நாஸ நெய்நாஸ வாயஸஸமயி ” என்கிற
ஜநநியாஸநாளாஸநாளாஸ வனுமென நெய்நாஸ நெய்நாஸ வாயஸஸமயி ” என்கிற

(க) “தஸ்யோபபாஸநண்டேஷா நாளாபுர்ப்பாஸநண்டேஷா ” விஹந்தயஸஸில க்ஷி
ந்நாதவாக்தே ஸமுபாஸிதம். ” (உ) “வாயஸஸமயஸநாளாஸ விததாஸநாளாஸநாளாஸ ”
(க) “சுரீபதிவாயஸநாளாஸ பஞ்சவந்தரேணபோகிநா. ” (உ) “ஸதர்ப்பம்ஸம்ஸதர
த்கர்ஷய பரஹ்மெணுஸந்தரேண யோஜயேந ” ஸதிப்தஇவகாலாக்கிரி ஜநநியாஸமுகோ
த்திலும் ஸதம்பாதிப்தம்சிகேஷப தர்ப்பந்தம் வாயஸஸமயி ”

படியே ஒருதர்ப்பத்தைப்பெடுத்து, அதில் பரஹ்மாவந்தரத்தை யோலிந்து, அதனை அந்த
காதத்தின்பேரிலே செலுத்தியது. அனைத்துலகமும்பாதி. அந்த அஸ்தரம் மந்தகதியாகவிடு
கையிலே பின்புதொடர்ந்துசெல்ல, அதனைத்தப்பவழிதேடி, (க) “வாஸித்ராவவாரித்யுக்
ஹ்மொபுரஸு வஹிபுக்” : சிவஞ்சகி : நுலம்பரிசு” என்கிறபடியே முந்துற
பிதர்க்குறந்திலே சென்றவளவில், பிதாவாலும் மாதாவாலும் கைவிடப்பட்டு, பந்துக்க
ளானவர்கள்தான் கைக்கொள்ளுவார்களோவென்று அவர்க்குப்பக்களிலே சென்றவளவில்
அவர்களாலும் பரித்தபதனும், ஆர்ச்சம்மய பாதாநான ரிஷிகள்தான் கைக்கொள்ளுவார்களோ
வென்று அவர்க்கு பக்களிலே சென்றவளவில் அவர்களும் கைக்கொண்டபாலே, திறந்து
கிடந்த வாசல்கள்தோறும் ஒருகால் நுழைந்துபோலே ஒன்பதின்கால் நுழைந்து மூன்று
லோகங்களைபும் வளைய ஒடித்திரிந்தவிடத்திலும், ஒருவரும் கைக்கொள்ளாமையாலே
(உ) “அடுவபரணம் ம” என்கிறபடியே சிறிதும் காலிக்கட்டிக்கொள்ளாமல்படி
யிருக்கும் கப்பாவானகையாலே விஷ்ணுமயமாய், எல்லாநாயும் குணத்தாலே ரமிப்பிக்கவல்
லவனே! என்று சரண்புனை பெருமான்குணத்தைச்சொல்லி, “ஓ!” என்று தன்னுடைய
அரங்கத்திவந்தை முன்னிட்டிக்கொண்டு “உனக்கு அபயம்” என்று காணுகதனுடைய
தோற்றக்கூப்பிட்டு, அத்திரமொழிப்பாதி. இப்படி சரணம் புருகையாலே (ங) “வாக்
நிவாகிதவஹிதே பரணபுரணம் தபு : வபு வஹிபிகாகு : கபுபயவபுபுரா
வயல்” என்கிறபடியே கருபாயலே பெருமாள் காத்திருக்கிறவளவில், காசத்துக்கு
பாணபாதாம்பண்ணி அஸ்தரத்துக்கு ஒருகண்ணழிவு கற்பிக்கையாலே, முன்புதலையுட
பதாசத் தொடர்ந்த அஸ்தரத்தானே அதனுடைய ஒருகண்ணை யறுத்துவிட்டதும்
ஒரையாளம்.

மூ.—மின்னுத்தநுண்ணிடையாய் மெய்யடியேன் விண்ணப்பம்.

பொன்னுத்தமொன்னு புருத்தினிவினியாட

நின்னன்பிவழிநின்று சிலையிடித் தெம்பினானேகப்

பின்னையக்கிலக்குமணன் பிரிந்ததுமோ ரடையாளம். எ.

பதவுரை.

மின் ஒத்த—மின்னுத்தொத்திருந்துள்ள
துன்—துண்ணிய
இடையாய்—இடையை உடையவளே!
மெய்—குற்றமற்ற
அடியேன்—சேஷபூதனான நான் செய்கிற
விண்ணப்பம்—விண்ணப்பத்தைக் கேட்
டருளவேணும்;

பொன் ஒத்த—பொன்போன்ற நிர்த்தை
யுடைத்தான
மான் ஒன்று—ஒரு மானுடைய
புருத்து—பாணசாலையின் முன்னேவந்து
புருத்து
இனிது—மனோஹரமாக
வினியாட—துள்ளிவினியாட

(க) “ஸபிதாசபரித்யக்த ஸ்ஸுரைச்சஸமஹர்ஷிபி” : தீர்ந்தோகாஸ்ஸம்பரிசம்ய”
(உ) “தமேவசரணங்கத” (ங) “ஸதம்சிபதிதம்புமொன் சரணயச்சரணாகதம் : வதா
ர்ஹமபிகாகுத்தி கருபாயாரியபால்யத்.”

நின்— தேவரீருடைய [நிலை நின்னு
அன்பின் வழி நின்னு— ஆசையின் வழி
சிலை பிடித்து— வில்லை பெடுத்துக்கொண்டு
எம்பிரான்— பெருமான்
எக — அத்தைப்பிடிப்பதாக நெடுந்தூர
மெழுக்தூள்

பின்னே— பிற்பாடு
அங்கு— அங்கே
இலக்குமணன்— இளையபெருமான்
பிரிந்ததும்— பிரிந்துபோனதும்
தூர் அடையான்ம்

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. மின்னித்பாதி, மின்னென்துத் திருந்துள்ள துண்ணிர
இடைபயுடையாய். இடையிதுடைய துண்ணிமையும், தீர்த்தனையில் நோவுபடாத்
வொண்ணுமைக்கு உடலாயிருக்குமிதே; அத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறான். மெய்யடியேன்
விண்ணப்பம். புரையற்ற நீசஷ்டுத்துன் நான் விண்ணப்பஞ் செய்கிறதைத் திருவுள்ளம்
பற்றியருளவேணும். மெய்யடியானாகையாவது - எதிர்த்தலையில் ஸமர்த்தியே புருஷர்த்த
மாயிருக்கும்பொழுது, ஸ்வபாயோஜன பானந்திக்கேயிருக்கை. பொன்னெத்துமானித்பாதி.
மாயாவியானமரீசன் இதுக்குமுன்பு லோகத்தில் கண்டறிபர்த்தொரு வடிவையெடுத்துச்
கொண்டெவந்த தாகையாலே, பொன்போலிருக்கிற நிறத்தையும் நாராரத்தங்கள் போலிருக்
கிற புள்ளியையும் மற்றுமேகம் லவசிக்கிறியை முடைத்தாயிருப்ப தெருமானுத்து, எழுந்
தருளியிருக்கிற ஆசாமத்தின் முன்னேவந்து புகுந்து மகோதரமரம்படி. மின்னு துள்ளி
விளையாட. நிண்ணிபின்வழிநின்னு. “ இத்தைப்பிடித்துத்தாவேணும் ” என்று பெருமா
னாப்பார்த்து தேவரீர் அருளிச்செய்தவியிடத்தில், இளையபெருமான் அருகேநின்று, “லோக
த்தில் இப்படி யிருப்பதொரு மரகமில்லை, மரீசன் இவ்வகை சிலமாயாருபங்களைக்கொண்டு
நிறியும் என்றுபாரித்தம்; ஆகையால், இது மாயாமர்கம் ” என்னுதித்தச்செய்யோபும்;
தேவரீருடைய ஆசையின்வழியிலேநின்னு. சிலைபிடித்தேம் பிரானேக. இளையபெருமானை
இங்குத்தைக்குக் காவலாக நிறுத்தியிருக்கையாலே, பிடித்தயில்லம் தரமுமாய்க்கொண்டு
அத்தைப்பிடிப்பதாகத் பெருமான் நெடுந்தூரமெழுக்தூள், பின்பு தங்குநிலையெல்லாரையும்
விஷயிகிறத உபகாரத்தைவினைத்து “ எம்பிரான் ” என்கிறான். பின்னேயேதாராதி. நெடு
ந்தூரம் பின்பற்றிப்போன விடத்திலும் பிடிக்கொடாமல் அறுதப்பித்திரிணையாலே “ இது
மாயாமர்கம் ” என்று திருவுள்ளம்பற்றி அநின்மேலே சரத்தைவிட, அறுபட்டுவிழுவது
போது “ஹா!ஸீதே!, ஹா!லக்ஷ்மணா!” என்று பெருமான் மிடற்றேருசையோலே கூப்பிட்டுத்
கொண்டுவிழ, அத்தை தேவரீர்கேட்டருளி, பெருமாளுக்கேதேனும் அபாயம்வந்ததாக
நினைந்து, “ இத்தைச்சடக்கெனப்போய் அறியும் ” என்று அருளிச்செய்யச் செய்தோபும்
இங்குத்தைக்குக் காவலாக நிறுத்திய போகையாலும், பெருமாளுடைய செளர்பத்தையறி
கையாலும் “ அங்குத்தைக்கு ஒன்றுமவாராது, தேவரீர் பப்பப்பட்டருளவேண்டா ” என்று
விண்ணப்பம்செய்து, தாம்போகமாட்டாமல் சுற்றிக்கொண்டுநிற்க, அவர் நிலைமல் போக
வேண்டுமபடி தேவரீர் சிலவருளிச்செய்கையாலே, பிற்பாடு அங்கே இளையபெருமான்
பிரிந்துபோனது மோகடையான்ம்.

மு — எமத்தகுமாமலர்க்குமலர் வலதேவிவிண்ணப்பம்
ஒத்தபுகழ்வானாக்கோ ஹுனிருந்து நனைத்தே
அத்தகுசையோத்தியர் கோ னக்யாளமிவை மொழிந்தான்
இத்தகையுலையாள மீதவன்கைமோதிரமே. அ.

பதவுரை.

மைத்தரு— மைப்போலே கறுத்து
மா— சிறந்த
மலர்— மலரை அணிந்த
குழலாய்— கூந்துலையுடையளாய்
வைத்தவி— விதேஹராஜன் குலம்விளங்கி
வந்தவதரித்தவனே!
விண்ணப்பம்— அடியேன் செய்யும் விண்
ணப்பத்தைக் கேட்டுள்ளவேனும;
ஒத்த புகழ்— ஸுகதுக்கங்களில் பெருமர
ளோடொத்தவர் என்கிற
புகழையுடையாய்
வானார்— வானர்களுக்கு
கோன்— அநிபதிபான ஸங்கீவர்
உடன் இருந்து— பெருமானுடன் கூட
இருந்து
நீனை— தேவாரை
தேட— தேடுகக்காக
அ— தரு— அந்தவினைக்குத் தருதியான
சீர்— கல்பான குணங்களை யுடையாய்
அயோத்தியர்— அயோத்யையிலுள்ளவர்க்கு

கோன்— ஸ்வாமியான பெருமான்
இவை அடையாளம் இவ்வடையாளங்களை
யெல்லாம்
மொழிந்தான்— அருளிச்செய்தார்;
(ஆனபின்பு,
அடையாளம்— அடியேன் விண்ணப்பம்
செய்த அடையாளங்களைத்தனையும்
‡ இத்தகையால் — இந்தப் பிரகாரத்தாலே
வந்தவை,
(என்று அறிவித்து)
ஈது— இது
அவன் கை— அவர்கையில் தரித்திருந்த
மோதிரம்— திருவாழிமோதிரம்
[என்று மோதிரத்தையும் கொடுத்தா
னுப்து.]

‡ ‘இத்தகை’ என்று பிரித்து— ‘இவ்
வண்ணமானதே’ என்று பொருளாகி,
‘ஆல்’ என்று மிகைத அசைச் சொல்லா
க்குவார் சிலர்.

வியா. எட்டாம்பாட்டு. மைத்தருமாமலர்க்குழலாய். மைப்போலே இருண்டு சொக்
யம்மனமலரோடேகடியிருக்கும் குழையுடையவனே. இந்த மீசெஷ்ணங்கள் இப்போதிருந்
திற இருப்புக்குச் சேராமையாலே, இப்படியிருக்கைக்கு போக்யமான குழலென்று சொல்லு
கிறனாமிதனை. பிரிவாற்றாமையாலே பேணாமலிருக்கையால் புகழிபடைத்துப் பூமாயிமே
நிப்போது கிடக்கிறது. ஸவதேவீ. தேவீததை உபேகித்திருக்கிறபடியைக்கொண்டு
சொல்லுகிறான். விண்ணப்பம். இந்த விண்ணப்பத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றவேனுமென்கை.

ஒத்துபுகழ்வானர்க்கோன். காண்பதுக்குமுன்னே (அ) “ஸு—தீ, வம்நாபுதிவதி”
(உ) “ஸு—தீ, வம்ஸரணம்மதஃ” என்று இனியபெருமான் அருளிச்செய்யும்படி தாமே
பஹுமாரம் பண்ணிக்கொண்டெவந்து, கண்டபின்பு அக்நிலாக்ஷிகமாக ஸக்யம்பண்ணி, (ங)
“ஸு—வயலெய்யா வலிமூடு செய்யாடு செய்யு—வம் ஸு—வயலு—தன” என்று இனிய பெரு
மான் அருளிச்செய்தபின்பு, “பெருமானே! சோகஹர்ஷங்கள் ஒத்துப்போந்தவர்” என்
னுமபுகழையுடையாய் வானாதிபதியான மஹாராஜர். இப்போது, வானாதிபதியென்றது
ஸாபிபராயம். அதாவது— தேவாரைத்தேடுகைக்காக (க) “பா—கவீ—நா—வலவயாணி”

(க) “ஸு—கீ—வம்நாதமிச்சதி” (உ) “ஸு—கீ—வம் சரணம்சதஃ” (ங) “தவம்வய
ஸ்யோஸிஹ்ருத்யோமேஹ்யேகம் து—கம்ஸு—சஞ்சநென்” (ச) “யாம்கபிராம்ஸஹஸாரணி”

என்கிறபடியே திருக்கள் தோறும் திரள் திரளாகப் போகவிடத்தக்க வரலாலைகையையுடையவரென்கை. உடனிருந்து. மால்பவானிலும் கிஷ்கிந்தையிலுமாகப் பிரிந்திருந்துபோய் பெருமாளுடன் கூடியிருந்து. நினைத்தேயு. தேவரீரைத்தேடுகைக்காக. ஸர்வதிருக்களிலும் ஆள்கிறவனவானிலே, (சு) “ விபொஷெண துஸு-பூ-வொ ஹநகித்யுப-பூ-துவாநு ” என்கிறபடியே எல்லாரையும்போலன்றிக்கே விசேஷித்து என்னை யெமொரித்து “ இவன் இக்காரியத்துக்கு ஸமர்த்தன் ” என்று மஹாராஜர் திருவுள்ளம்பற்றினவரந்தாம்.

அத்திருசீரயோத்தியர்கோ ணடையாளமிவை மொழிந்தான். தேவரீரைப்பிரிந்தபின்பு கண்ணமுறக்கமுமற்று கழித்ததும் ஊர்ந்தது மறியாதே ஏதேனும்பொரு போகப்பதார்த்தன் களைக் கண்டால் தேவரீரை நினைத்து ஈடுபடாநின்றனள அந்தநிலைக்குத் தகுதியான பரண யித்தவருணத்தையுடையாய், ஸ்ரீபாதாழ்வான் * அடிருமேரசாய்த் திருவடிநிலைகொண்டு போகையாலே திருவடியோத்தையி லுள்ளார்க்குத் தாமோஜாவான் பெருமான், விண்ணப் பஞ் செய்து இந்தவடையாளங்களெல்லாம் அடியேனுக்குத் தம்முடைய திருப்பவளத்தாலே யருளிச்செய்தார். அல்லாதபோது * மல்லிகைமாமாலையென்கு அக்கார்த்தது அடியேனுக்கு அறியக்கூடுமோ. இத்தகையாலடையாளம். ஆனபின்பு, விண்ணப்பஞ்செய்த வடையாள மித்தனையும் இந்தபாகாரத்தாலே வந்ததென்று அறிவித்து. நதவளகைமோதிரமே. இது அவர்திருக்கையில் திருவாழிமோதிரமென்று, (உ) “ ராஜ நாராஜி ததெனுந வபரூபெவ்யும ” னெபகூ ” என்கிறபடியே பெருமாளுடைய திருநாமத்தாலே அக்கைமாயிருக்கிற திரு வாழிமோதிரத்தைக் கொடுத்தானாய்தது. அ.

உ.— திக்குநிறைபுகழாளன் றீவெள்விச்சென்றநாள்
மிக்கபெருஞ்சன்வரவே வில்லியுத்தான் மோதிரங்கண்
டொக்குமாலடையாள மனுமானென்றுச்சிமேல்
ஸ்வத்துக்கொண்கேந்தனளால் மலர்க்குமுலாள்கீதையுமே. ௩௮

பத்வரை.

மலர்— மலர்களணிந்த
குழலாள்— கூந்தலையுடையளான்
சிறை— வீதையானவள்,
திக்கு— எல்லா திருக்களிலும்
நிறை— நிறைந்த [ராஜனுடைய
புகழாளன்— புகழையுடையான ஸ்ரீஜாக
தி— முத்திவளர்க்கிற
வேள்வி— யாகத்திலே
சென்ற நாள் — விசுவாமித்ரரோடு எழு
ந்தருளின காலத்திலே
மிக்க பெரு — மிகப் பெரிதான்

சுவை நடுவே— ஸ்பையின் நடுவிலே
வில் — தனக்கு அல்கமாகக் கந்தித்திருந்த
விலை
இறுத்தான்— முறித்த பெருமாளுடைய
மோதிரம்— திருவாழிமோதிரத்தை
கண்டு— பார்த்து
அனுமான்— ஹனுமான்!
அடையாளம்— நீ முன்சொன்ன அடை
யாளங்களும், திருவாழி மோதிரத்தின்
டையாளமும்
ஒக்கும் என்று— ஒத்திருந்ததென்று சொல்லி

(சு) “ விசேஷெண துஸு-கரீவொ ஹநுமத்யர்த்தமுத்தவார ” (உ) “ ராமராமா ந்திதஞ்சேதம் பூப்பதேவ்யங்குளி பகம். ”

உச்சிமேல்— தன் தலையின்மேல்
வைத்துக்கொண்டு— திருவாழிமோதி
ரத்தை வைத்துக்கொண்டு

உகந்தனன்— திருவுள்ளமுக்கந்தான்.

[ஆல் - ஆச்சர்யம்.]

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. திக்கித்யாதி. தத்தவஜ்ஜநாதாலும், ப்ராக்ரதவிஷ்டப்
வைராக்யத்தாலும், முமுக்ஷுவாய் பலாபிஷந்திராவிதமாக கர்மாதுஷ்டாநங்களைப் பண்ணிக்
கொண்டு போருகையாலும், ஸ்வயதிக்குக்களிலும் நிறைந்த புகழமுபுடையான ஸ்ரீஜாக்ரஜ
னுடைய ஆஹவரீபாத்தியந்திரயத்தோடே பண்ணும் யாகத்திலே விசுவாமித்ராமஹர்ஷி
கொண்டுசெல்ல எழுந்தருளின காலத்திலே. மிக்கபெரும் சுவைநடுவே. மிகவும்பெரிய ஸார
மயத்திலே. வில் இறுத்தான் மோதிரங்கண்டு. தனக்கு கல்கமாகக் கல்பித்திருந்த வில்லை
முறித்த பெருமானுடைய திருக்கையிலே அப்போது கிடந்ததாய், பின்பு பாணிக்ரஹணம்
பண்ணுகிறபோது தன்கையிலே உறுத்தினதாய், ஸர்வகாலமும் பெருமான் திருக்கையிலே
கிடக்குமதான திருவாழிமோதி ரத்தைக்கண்டு.

ஒக்குமித்யாதி. அதுமானே! நீமுன்பு சொன்னவடையாளங்களுக்கும் திருவாழிமோ
தி ரத்திலடையாளமும் ஒக்குமென்று அவன் முதத்தைப் பார்த்துக்கொல்லி, (க) “ஹ்ருதீ-தூ
பெபுக்ஷிணஸவா உரூ-ஈகரலிலலிஷணம்” உரூரூபிவஹம்பூதா கிரககீரோதிதாலாயி”
என்கிறபடியே - அத்திருவாழிமோதி ரத்தை வாங்கி அதனுடைய கௌரவமும் தன்னு
டைய ஆதாமும்தோற்றத் தலையிலே வைத்துக்கொண்டு, பின்னை, அத்தைக் கையிலே
யேந்தி, வைத்தகண்மாரமல் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையாலே அத்திருவாழிமோதி ரத்தோடு
சேர்ந்த திருவிரியும் அத்தோடுசேர்ந்த திருக்கையையும் அத்தோடுசேர்ந்த திருத்தோள்
களையும் நினைபாரின்றுகொண்டு, அவ்வழியாலே திருமேனியெல்லாவற்றையும் நினைந்து,
பாவனாபரகர்ஷத்தாலே பெருமான் அலங்கரிக்கப் பூமுடித்து ஒருபடுக்கையிலே யிருந்தாற்
போலே தோன்றி, பிராட்டி மிகவும் பரிதையானொன்று ஆச்சர்யப்பட்டுள்ளிச் செப்கிறார்.
ஆல் - ஆச்சர்யம்.

அ.—நிசமத்தில், இத்திருமொழிகற்றாக்கு பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

பூ.—வாசாநுமுலைமடவாள் வைத்தலிதனைக்கண்டு

சீராகுத்திரலனுமன் றெரிந்துரைத்த வடையாளம்

பாளாரும்புகழ்ப்புதுவைப் பட்டர்பிரான் பாடல்வல்லார்

ஏராரும்வைகுந்தத் திமையவரோ டிருப்பாரே. ௫.

பதவுரை.

வார் ஆரும்— கச்சோடு கடின்

முலை— ஸ்தனங்களை யுடையளாய்

மடவாள்— மடப்பத்தையுடையளான

வைத்தெவிதனை— பிராட்டியை

கண்டு— கண்டு

சீர் ஆரும்— சீர்மைபொருந்திய

(க) “ஹ்ருதீத்வாப்ரேக்ஷமாணஸா பர்த்துக்ஷிபூஷணம்” பர்த்தாசமியஸம்பாப்தா
ஜாக்ரமுகிதாபவத்.”

திறல்— சத்தியையுடைய
அனுமன்— திருவடி
தெரிந்து— ஆராய்ந்து
உரைத்த— விசுவலிக்கும்படி சொன்ன
அடையாளம்— அடையாளங்களை
பார் ஆறும்— பூமியெங்கும் பரவின
புகழ்— கீர்த்தியை யுடையாய் [ரான
புகழை— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்குகிரவாழை

பட்டர்சோன்— பெரியாழ்வார் அருளிச்
செய்த
பாடல்— பாடலான கிவற்றை
வல்லார்— ஒதவல்லவர்கள்
ஏர் ஆறும்— எல்லா நன்மைகளும் சேர்ந்த
வைகுந்தத்து— ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே
இமையவரோடு— நித்யஸூரிகளோடு
இருப்பார்— இருத்தப் பெறுவர்கள்.

வியா. பத்தாம்பாட்டு. வாராகுமித்யாதி. வாரோடுசேர்த்திருக்கைக்கு போக்யமா. யிருக்கச்செய்தே, இப்போது வெறுப்புறத்திலே யிராநிற்பதான முலையையுடையளாய், விச ஹத்தால்வந்த துவட்சியையு முடையளாய், தேஹத்தில் உபேகைத்யாவே விதேஹபுத்ரி யானமை தோற்றமிருக்கிற பிராட்டியைக்கண்டு. சீராகும் திறலனுமன். முதலிகளெல்லாரு முண்டாயிருக்க “இவ்வேனியிக்காரியம் செய்யவல்லான்” என்று பெருமாள் திருவுள்ளம். பற்றி, அடையாளங்களும் சொல்லித் திருவாழிமோதிரமும் கொடுத்தவிடும்படி ஜ்ஞாநாதி குணங்களால் பரிபூர்ணனாய், நினைத்தது முடிக்கவல்ல சக்திமானாயிருக்கிற திருவடி.. தெரிந்துரைத்தவனையாளாம். பெருமானருளிச் செய்தபுகளில் ஒன்றும் தப்பாமல் ஆராய்ந்து பிராட்டிக்கு விசுவலசீயமாக விண்ணப்பம் செய்த அடையாளங்களை. வாராகுமித்யாதி. பூமியெங்கும் நிறைந்த புகழையுடையான ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு கிரவாழைகாரன பெரியா ழ்வாரருளிச்செய்த பாடலான கிவற்றை ஸாபித்யமாக வல்லவர்கள். ஏராகுமித்யாதி. எல்லாநன்மைகளும் சேர்ந்த பாம்பத்திலே, “அடியரோடருந்தமை” என்கிறபடியே “ நிரந்தரபுகழைபுடையவரான நித்யஸூரிகளோடு ஒரு கோவைவாயிருக்கப்பெறுவர். ௮, பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவாவு.—நெறி யல்லி கலக்கிய வாரணி மான்
சித்திர மின் மைத்த திக்கு வாராகும் கதிரி.

ஆகதிருமொழி-உக-க்கு, பாட்டு-௩௮௮.

முன்னுப்பத்து முற்றிற்று.

(*)

தாலாம்பத்து - முதற்றிருமொழி - கதிராயிரமிரவி ப்ரவேசம்.

அ.—கர்ஷ்ணவதாரகர்வணராய், திருவதார ஸமயமேதொடங்கி அவ்வதார ஸமயே அதுபவித்துக்கொண்டு போந்தவர், கர்ஷ்ணவதார சேஷ்டிதங்களையும் ராமாவதார சேஷ்டிதங்களையும் ஏகசாலத்திலே அதுபவிக்கவேணு மென்னுமபடியா யிருப்பதொரு அபி நிவேசம் பிறந்த, அவைதன்னை ஏகாசாயத்திலிட்டு அதுபவிக்கப் போகாமையாலே இரண்டு வடிவுகொண்டு ஒன்றுக்கொன்று எதிரியாகப்பேசி அதுபவித்த வந்ததாம், ராமாவதாரா த குணமாக வந்தவதரித்தருளின பிராட்டி, தன்னுடைய புருஷாகாரவத்துக்கு ப்ரதாரகுண மான க்ரபையை வெளியிடுகைக்காக “ராவணன் பிரித்தான்” என்று ஒருவ்யாஜுத்தாலே லங்கையிலே யெழுந்தருள, அவ்வவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டாலே பெருமாள் அவள்போன விடம் இன்னவிடமென்றறியாமல் தேடிக்கொண்டு திரியாநிற்க, மஹாராஜரோடே உறவு

செய்தவாந்தரம் அவருடைய ஸர்வபரிகாரத்தையும் திரட்டி இக்குக்கள்கேர்தும் தேடுமபடி வகைவகையாகப் போகவிடுகிறவளவிலே, பெருமான், திருவடியினுடைய புத்திசக்த்யாதி களைக்கண்டு “ இவனே இக்கார்பம் செய்துமுடிக்கவல்லான் ” என்று திருவுள்ளம்பற்றி, பிராட்டியைக்கண்டால் விண்ணப்பஞ் செய்பத்தக்க வடைபாளங்களைப் பருளிச்செய்த திரு வாழிமோதிரத்தையும் கொடுத்துப்போகவிட, திருவடியும் லங்கையிலேசென்று பிராட்டி யைக்கண்டு திருவடித்தொழுது, ராவணன்மாயைபால்வரு மதிசுந்தைதிரும்படி பெருமான் பருளிச்செய்த அடைபாளங்களைப்பெல்லாம் விண்ணப்பம்செய்து, திருவாழிமோதிரத்தையும் கொடுத்து, பிராட்டி திருவுள்ளத்தை மிகவும் உசுப்பித்த ப்ரகாரத்தை அதுலந்தித்து, அந்தப் புரகைக்கர்ப ரஸத்திலுண்டான ஆசையாலே பிராட்டிக்குத் திருவடிவிண்ணப்பஞ்செய்த அடைபாளங்களையும், திருவாழிமோதிரம் கொடுத்தபடியையும், அதுகண்டு பிராட்டி திரு வுள்ளமுகந்த படியையுமெல்லாம் அடைவேபேசியுறபயித்துப் பீரதானார்- கீழில் திருமொழி யிலேப்ரமகர்ஷணவதாரங்களோடு அவதாரந்தரங்களோடு அபதாரந்தரங்களோடு வாயிற தர்மையையுத்தாலே எல்லாம் ஏகாச்யமாகையாலே “ இப்படியிருக்கிற விஷயத்தைக் கண்ணு ளே கண்டதுபயிக்கவேணும் ” என்று தேடுகையாகிறவிது தம்மு ஒருபுடை செல்லு கிறபடியையும், மாநலாதுபவத்தினுடைய கரைபுரட்சியாலே அவ்விஷயத்தன்னை ஸுஸ்பஷ்ட டமாகக் கண்டதாகவே ஒருபுடை தோற்றியிருக்கிறபடியையு மதுலந்தித்து, அவையிரண் டையும், அவதாராதி விசிஷ்டஞக ஸர்வேச்வரனைக் கண்ணுலே காணவேணுமென்று தேடி த்திரிகிறார் சிலரும், “ அப்படியேதெனிகிறோளாகில் அவனை உள்படிய கண்டாருவர் ” என்று சொல்லுகிறார் சிலருமாகக்கொண்டு, தம்மை இரண்டுவகையாக வகுத்துநின்றுபெரி இனியாரிறார் - இத்திருமொழியில். “ நாடுதிரேல் ” என்றும், “ கண்டாருவர் ” என்றும் பன்மையாகவருளிச்செய்தது - * கட்கண்ணற்காண்கையில் அபேக்ஷாரூபஜ்ஞர வ்யக்திகளும், * உட்கண்ணுல்கண்டு அதிலுற்றத்தாலே பாஹ்யாதுபவமும் லெத்தித்த தென்று தோற்றுப்படியான ஜ்ஞாநவ்யக்திகளும் பலவுமுண்டாவையாலே. *

பு.—கதிராயிரவிரலி கலந்தேறித்தா லோத்தனைமுடியன்
எதிரில்பெருமையிராமனை யிருக்குமிடநாதேரேல்
அதிருக்கழற்பொருதோ ளிரணியனாகும்பிளந்திரியாய்
உதிரமனைந்தகையோடிருந்தானே யுள்ளவாகண்டருளார். க.

பதவுரை.

கதிர்— (எண்ணிறந்த) கிரணங்களையுடைய
ஆயிரம் இரவி— ஆயிரமாதியர்கள்
கலந்தா— சேர்ந்த
எறித்தால் ஒத்த— ப்ரகாசித்தாற் போலே
யிருக்கும் தேஜஸ்ஸையுடைய
நீள் முடியன்— உயர்ந்த திருவபிஷேகத்
தையுடையனாய்
எதிர் இல்— ஒப்பற்ற
பெருமை— பெருமையையுடைய
இரம்மன் † — சக்ரவர்த்தி திருமகன்

இருக்கும் இடம்— எழுந்தருளி யிருக்கு
மிடத்தை
நாதேரில்— தேடுகிறதோளாகில்
(சொல்லுகிறேன்;)
அதிரும்— ஒலியாநின்றுள்ள
கழல்— வீரக்கழலையுடையனாய்
பொரு— போர்செய்யப் பதைக்கிற
தோள்— தோள்களையுடையனான

† இ. - சாரியை.

இரணியன்— ஹிரண்யாஸுரனுடைய
ஆகம்— பார்வை
அரியாய்— நரஸிஹ்மருதியாய்
பிளந்து— இருபிளவாகப் பிளந்து

உதிரம் அனைத்தும்— ரத்தத்தைப்பிளந்த
கையோடு— கைப்போடு
இருந்தானே— இருந்தவனை
உள்ள ஆ— உள்ளபடி
கண்டார் உளர்— கண்டவர்கள் உளர்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. கதிரித்யாதி. ஸஹஸ்ரகிரணங்களை ஆயிரமாகிதயர்கள்
சேரப் பாகாசித்தார்போலேயிருக்கும் தேஜஸ்ஸையுடைத்தாய் ஆதிராஜ்யஸூசகமான ஓக்
கத்தையுடைத்தான திருவழிவேகத்தை யுடையவன். இத்தால் - ராவணவதம்பண்ணி ஸ்ரீ
விபீஷணமுதலான லங்கைக்கு ராஜாவாக அழிவேகஞ்செய்து பிராட்டியும் தாமுமான சேர்த்
தியோடே திருவபோத்யையிலே பெழுந்தருளித் திருவழிவேகம் பண்ணியிருந்த படிஷபச்
சொல்லுகிறது. எதிரில்பெருமையிராமனை. ரூபகுணங்களாலும் ஆத்மகுணங்களாலும்
அழிமாறுஷ சேஷடிதங்களாலும் ஒப்பில்லாத வைபவத்தையுடையனும், எல்லாருடைய
கொஞ்சுகளையும் ஸ்வவைலக்ஷணத்தாலே எயிப்பிக்கும் ஸ்வபாவனையாலே “ராமன்”
என்னும் நிருநாமத்தை யுடையவன். இருக்குமிடம் ஈதேதிரேல். எழுந்தருளியிருக்கும்மிடம்
தேடுகிறிகோளாகில்.

அதிருங்குழல்பொருதோளிரணியனாகும்பிளந்திரியாய். ப்ரஹ்மலோக பர்பந்தமாக எல்
லாரையும் தன்மோக்கி ஈரசுமயிருந்தவனாகையாலே, த்வயியாசினுள்ள வீரக்கழிப்பி
டையனாய், தனக்கு ஓரெதிரியில்லாமையாலே புத்தகண்டி வந்ததியாசினுள்ள தோள்
களைபுடையனாயிருந்துள்ள ஹிரண்யனுடைய வரபலபுஜபலங்களாலே பூண்கட்டியிருந்த
மார்வை, தேவர்கள் கொடுத்த வரத்துக்கு விரோதம் வாராதபடியாக நரஸிஹ்ம ரூபத்தைக்
கொண்டு இருபிளவாக்கி. உதிரமனைந்தகையோடுருந்தானே. பிளந்தவனில் சில்லாதே
உதிரத்தைப்பிளையும் “வெஞ்சினத்தரி” என்கிறபடியே மிகுந்த சிற்றத்தாலே அவனுடைய
சுரீரமெங்கும் * குருதிருழம்பி யெழுப்படி கூருகிராலே குடைந்து குடைப்படுமிக்கி யெடுக்
கையாலே, உதிரமனைந்த கையோடே சிற்றத்தோற்ற விரந்தவன். உள்ளவாகண்டாருளர்.
ஸம்சயபிபர்யயாஹிதமாக உள்ளபடி கண்டாருளர். உள்ளவாகண்டைகையாவது - அவதார
ப்ரபுத்தமான ஆகாரங்களைப்பிட்டு வேறுபடக்காணாதே, “ராமாவதாரமாய் ராவணவதம்
பண்ணினவனும், ந்ரஸிஹ்மாவதாரமாய் ஹிரண்யவதம் பண்ணினவனும் ஒருவனே”
என்று வஸ்துவத்துடைய படியறிந்துகாண்கை. முன்பு ஹிரண்யனுனவன்றினேயிதே
பின்பு ராவணனுப்பிரந்தவன். ப்ரஹ்மாகிளப்பக்கல் ஹிரண்ய ராவணர்களிருவரும்
கொண்டவர்களுக்கு விரோதம் வாராதபடி நிரஸிக்க வேண்டுகையாலேயேயே ரூபபேதம்
கொள்ளவேண்டிற்று. அதாவது - “தேவாதிசுதுர்வித ஜாதியிலொன்றாலும் படக்கடவே
ளல்வேன்” என்று வரங்கொள்ளுகையாலே நரஸிஹ்மமாக வேண்டிற்று - அங்கு; “தே
வர்கள் அஸுரர்கள் எகக்ஷஸர் முதலானு ரொருவராலும் படக்கடவேளல்வேன்” என்று
வரங்கொள்ளுகையாலும், மதஷ்யகா ஒன்றாக கணியாமற் போருகையாலும், மதஷ்யனாய்
நின்று கொல்லவேண்டிற்று - இங்கு; ஆகையால், கார்பாறுகுணமாகக்கொண்ட ரூபபேத
மாத்ரமேயாய், பாகாரி ஒன்றேயாகையாலே இந்த ஐக்யமறிந்து காணுகையாயிற்று - உள்ள
படி காணுகையாவது.

அ. இரண்டாம்பாட்டு. ஈந்தகமித்யாதி. சிம்பாட்டிலே ஈச்வரத்தவம் தோற்றிற்றிதே;
“ஈச்வரன்” என்றதுதியிட்டால் பின்னை ஸ்ரீபஞ்சாயுத் தரத்தவம் சொல்லலாயிதே; ராவண

வாதத்தாலுமிதே ஈசுவர்த்வந்தாம் மறைக்கவேண்டவது; ஆகையாலிதே, ராவணவதாரந் தாம் வந்தாபற்றமாதிதேவர்கள், (க) “ஊவாநீராவெனாவிடிவடி ஸ்ரீ ராவணசுரபாடுபா விவ-டி” என்றது. பின்னையும், (உ) “சூதே நஃநாநாநாநா” என்று இவாரு ளிச்செய்தது - முன்பு கின்ற நிலையில் புரையறுதி தோற்றுக்கைக்காகவிறே.

மூ.—நமத்தகுஞ்சங்குதண்ணீ நாணுலிச்சாரங்கம் தீருச்சக்கரம்

வந்துபெருமையிராமனை யிருக்குமிட நாடுதிரேல்

காந்தன்முசிழ்விறற் சீதைக்காக்கி கடுஞ்சிலுசென்றிருக்க

வேந்தர்தலைவன்சனகராசன்றன் வேள்வியிற்கண்டாருளர். உ.

பதவுரை.

நாந்தகம்— நந்தகமென்னும் வாரீரையும்

சங்கு— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும்

தண்டு— ஸ்ரீகனமோதகி கதையையும்

நான் ஓலி— ஜ்யாகோஷந்தையுடைய

சாரங்கம்— ஸ்ரீசாரங்கதந்துலையையும்

திருச்சக்கரம்— திருவாழி பாழ்வானையும்

வந்து— தரித்துக்கொண்டிருக்கிற

பெருமை— பெருமையையுடைய

இராமன் இருக்குமிடம் நாடுதிரேல்;

காந்தன்— செங்காந்தனிலுடைய

முனிழ்— முனிழித்தப்போன்ற

விரல்— விரற்கரையுடைய

சீதைக்காக்கி— பிராட்டிக்காக

வேந்தர் தலைவன்— ராஜாக்களுக்கெல்லாம்

சனகராஜன் தன்— ஸ்ரீஜனகராஜனுடைய

வேள்வியில்— யாகத்திலே

சென்று— எழுந்தருளி

கடுகிலை— வலியவிலை

இறுக்கம்— முறிக்க

கண்டார் உளர்— கண்டவர்கள் உளர்.

வ்யா. நாந்தகம். திருக்கையில் பிரியாதேயிருந்து எதிரிகளை அறச்செய்யும் திருக் குத்துடைவரன். சங்கு. வாய்க்கையிலேயிருந்து தன்னுணையாலே எதிரிகளை முழக்காயாக அழிப்பபண்ணும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம். தண்டு. கைவிடாமலிருந்து எதிரிகளை நெரியஅடிக்கும் ஸ்ரீகதை. நாணுலிச்சாரங்கம். ஜ்யாகோஷவலிதமாய் எதிரிகள் மேலே சரவரஷத்தை வர்ஷிக்கும் ஸ்ரீசாரங்கம். தீருச்சக்கரம். கருதுமிடம்பொருது கைவந்திருக்கும் திருவாழி. வந்துபெருமையிராமனை. இவற்றை யழகுக்குடலாகவும் விரோதி நிரஸரத்துக் குடலாகவும் தரித்துக்கொண்டிருக்கும் பெருமையையுடையதாய், இவையினைப்படி தன்வடிவமாகாலே பெல்லாரையும் சமீபிக்கவல்லவனை. இருக்குமிடம் நாடுதிரேல். இந்த செளரயாதிகளும் ஸௌந்தரயாதிகளும் அவனிக்கு மிடத்தேசென்று காணவேணுமென்று, இருக்குமிடம் தேடுகிறகோளாகில், காந்தனித்யாதி செங்காந்தன் முனிழித்தப் போலேயிருக்கிற திருவிர ந்கரையுடைய பிராட்டிக்காக. கடுஞ்சிலுசென்றிருக்க. கிச்சவாமித்ரமஹர்ஷி கொடுசெல்லச் சென்று, ரொத்தரமாய் ஒருவரால் எடுக்கவும் வளைக்கவும் அரிது என்றுகிடந்த வலியவிலை முறிக்க. கடுமை - கிண்ணை. வேந்தரித்யாதி. ராஜதர்மத்தோடே தத்தவஜ்ஞாரத்தைடி முடையவனுக்கையாலே ராஜாக்களுக் கெல்லாம்தலைவனுள் ஸ்ரீஜனகராஜனுடைய யாகத்திலே கண்டாருளர்.

இங்கு, “இராமனைநாடுதிரேல் - வேள்வியில் கண்டாருளர்” என்கிறதில் வேறு பாடு தோன்றாதப் போலேயிறே - “இராமனைநாடுதிரேல் - உதிரமனைத்தையோடிருந் தானை - கண்டாருளர்” என்கிறதும்.

(க) “பவாந்நாராயணேதேவஃ ஸ்ரீமாந்சக்ராயுதோவிடி” (உ) “ஆத்மநாம் மாதுஷம்நயே”.

மூ.—கொலையான கொம்புபறித்துக் கடலர்சேனைபொருதழியச்
சிலையான்மரம்மர மெய்ததேவனைச் சிக்கணாநாதிரேல்
தலையாற்றாக்கினத் தாங்கிச்சென்று நடவரைகொண்டடைப்ப
அலையார்கடற்கரை வீற்றிருந்தானை யங்குத்தைக்கண்டாருளர். ந்

பத்வரை.

கொலை— ஆளாக்கண்டால் கொல்லுமதான்
யானை— குல்லயாபிடத்தின்
கொம்பு— கொம்பை
பறித்து— பறித்தவனாய்
கடலர்— ஜலஸ்த்ரஸ் வானிகளான ராக்ஷ
ஸர்களுடைய
சேனை— ஜேனையானது
அழிய— அழியும்படி
பொருது— போர் செய்தவனாய்
சிலையால்— வில்லாலே
மராமரம்— மராமரங்களை
எய்த— மதுபாடுருவ எய்தவனாய்
தேவனை— தேவனுனவனை

சிக்கண— சிக்கணிகளாக இருந்து
நாடுகிரேல்—
சூரற்கு இனம்— வானரஜேஸ்நயானது
தலையால் தாங்கி— சிவஸாவலித்துக்
கொண்டு
சென்று— போய் [கொண்டு
தடவரைகொண்டு— பெரியமலைகளைக்
அடைப்ப— அணையாக அடைக்க
அலை ஆர்— அலை எழிற
கடல் கரை— கடற்கரையிலே
வீற்றிருந்தானை— எழுந்தருளியிருந்தவனை
அங்குத்தை— அந்தஸ்தலத்திலே
கண்டார் உளர்.

ஆயா, மூன்றாம் பாட்டு. கொலையான கொம்புபறித்து, “கவளக்கடர்க்களிறு” என்கிறபடியே தார்தர்வ்யங்களைப் பருகலித்துப் பிச்சேற்றி மதஜலமொழுதும்படி நிறுத்தனையாலே, ஆளாக்கணிகளால் கொல்லுமதான குல்லயாபிடமாகிற ஆணையினுடைய கொம்புகளை அராயாலே பறித்து. கடலர்சேனைபொருதழிய. மஹர்ஷிகளை நலிகையாலே சந்தருக்களான ஜலஸ்த்ரஸ்வானிகளான ராக்ஷஸருடைய ஜேனையானது விசேஷம் சொல்லவும் ஒருவரில்லாதபடி அழியும்படியாகப் பொருது. சிலையால் மராமரமெய்ததேவனை. (க) “ஸுபூவஸு ஹிதஸாவஸீ தித்யுலீபெபுணராவவெ” என்கிறபடியே மஹாராஜருடைய அபிசங்கையைத் தீர்க்கக்காக வில்லாலே மராமரங்களை மதுபாடுருவளய்து, அவரதிசங்கையைத் தீர்த்த ஹர்ஷத்தாலே திருமேனியிறிறந்த புகளையுடையவனை. சிக்கண நாதிரேல், “அதொரு வயத்தி, இதொரு வயத்தி” என்று பிரித்துப் பரிபத்திபண்ணாதே, தர்மியொன்று என்றே அபவலித்து அவனிருந்தவிடம் தேடுகிறீர்களாகில்.

நிலையித்யாதி. ஸ்ரீவாநரவீரர்களுடைய திவர்களானவை “பெருமான் திருவடிகள் படப்புகுகிறதன்றோ” என்றும் கொளவபுத்தியாலே சிவஸாவலித்துக்கொண்டு சென்று, பெரியமலைகளைக் கொண்டேனே பூடறுத்து அணையாகவடைக்க. அலையித்யாதி. அலையிக்குருந்துள்ள கடற்கரையிலே அவ்வலைநீர் தெறிக்கும்படி ஆஸந்ரமக் அவர்கள் செய்கிற அடிமையைப்பார்த்து உகந்துகொண்டு அவர்களை அடிமைகொள்ளுகையால் வந்த வ்யாவர்த்தி தோற்ற எழுந்தருளியிருந்தவனை அந்த ஸத்தலத்திலே கண்டவர்களுளர். ந்.

(க) “ஸுபூவஸு ஹித்யுலீபெபுணராவவெ”

மூ.—தோயம்பரந்தரேவு சூழலிற்றெல்லைவடிவகொண்ட
மாயக்குழலியநனை நாடுநிலம்பின் சுவனோக்கேன்
ஆய்மடமகள் பின்னாக்காகி யடல்வீடையேழ்நையும்
வியப்பொருதுவியர்த்துநின்றானை மெய்ம்மையேகண்டாருளர். ௧.

பதவுரை.

பரந்த- பரவின்
தோயம்— ஜலத்தினுடைய
நடுவு— மத்பத்திலே
சூழலின்— உபாயத்தாலே
தொல்லை— பழையதான்
வடிவு— வடிவம்
கொண்ட— சுருக்கிக்கொண்ட
மாயம்— ஆச்சரியத்தையுடைய
சூழலி அதனை— அந்தக்குழலியை
நாட— தேட
உயில்— ஒருப்படுவீர்களானால்
வம்பின்— வாருங்கோள்;
சுவடு— ஓரடையாளம் [கிறேன்;
உரைக்கேன் - உங்களுக்குச் சொல்லு

ஆயர்— கோபாரன் ஸ்ரீகுட்பருடைய
மகள்— பெண்பிள்ளையாய்
மடம்— மடப்பத்தையுடையளான்
பின்னாக்காகி— நற்பின்னைப் பிராட்டிக்காக
அடல்— போர்செய்ய எதிர்த்துவாரா நின்
துள்ள
விடை ஏழினையும்— ரிஷபங்களேழையும்
விய— முடியும்படியாக
பொருது— போர்செய்து
வியர்த்த நின்றானை— அந்த வருத்தத்தாலே
குறுவெயர்ப்பரும்பின வடிவும்
தானுமாய் நின்றவனை
மெய்ம்மையே— உண்மையாகவே
கண்டார் உளர்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. தோயம்பரந்த நடுவுசூழலில் தோயம்பரந்த
போது. அதாவது- சுற்றும் ஸமுத்திரமாய், அதுக்குருகே வந்ததுலாகாமாயிருக்கிற பூமி
யெங்கும் ஜலத்தாலே வ்யாப்தமானகாலத்திலே யென்கை. “ பரந்த ” என்கிறதுக்குமே
லே, “ போது ” என்கிற வித்தனையும் அத்யாஹார்யம். அன்றிக்கே, தோயம்பரந்தநடுவு-
ஜலம்பரந்தநடுவே; அதாவது- பரந்த ஜலத்தினுடைய மத்பத்திலே யென்றபடி. சூழலின்
தொல்லைவடிவகொண்ட. ரக்ஷயவர்க்கம் ப்ரளயத்திலே யழியாதபடி. ரக்ஷிக்கக்கூடான விர
காலே, பழையதான அப்ரகர்த விக்ரஹத்தை சுருக்கிக்கொண்ட மேல், “ சூழலி ” என்
கையாலே வடிவைச்சுருக்கிக்கொண்ட என்று நியமித்துச் சொல்லவேணும். மாயமித்யாதி.
திருவடிவைக்கொண்டு பெரியலோகங்களை வயிற்றிலேவைத்து ஒருபவனை ஆலந்தாரிலே
கண்வளர்ந்தருளின அகடித்தகடநா லாமர்த்யத்தால்வந்த ஆச்சரியத்தையுடைய அந்தக்குழ
லியை. (௪) “ ॐ ஸுபராமாயே நம: ॥ ॐ ஸுபராமாயே நம: ॥ ॐ ஸுபராமாயே நம: ॥ ”
என்றாரிறே- ஆழ்வான். “ சூழலி ” என்கிறதுக்கிடாக- “ அதனை ” என்கிறது. அவனை
யென்றபடி. நாடுநிலம். தேடுகையிலே அத்தவனிக்கில். வம்பின் சுவனோக்கேன். வாருங்
கோள் உங்களுக்கு ஓரடையாளம் சொல்லுகிறேன். சுவடாவது- அகடித்தகடநாளாமர்த்ய ஸூ
சுமனானதொரு வ்யாபாரம், அதாவது- அஸுராவிக்ஷ்டமான ரிஷபங்களேழையும் ஒருக்காலே
ண்டடியாக நெரித்துப்பொகட்டுகிறே.

(௧) “ முத்தச்சிகரவடதளேசயிதோஸிதந்வாதந்வா ஜகத்திபிருஷேணவிகாஸமேவ-
ஜிபிமாந்தவதுசக்திமதர்கிதவ்யாம் அவ்யாஜகர்த்தயஸேகிபிஹாவதிர்ணம். ”

கிரஸிலிலே சுந்தரதையுமாகையாலே கண்டத்தளவிலே இன்றுவிடுகையாலும் கறுத்திருந்துள்ளகண்டத்தை யுடையனான ருத்ரனும். நான்முகனும். ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகைக்கிடான பல் முகத்தையுடைய ப்ரஹ்மாவும். முறையால் சீரேறுவாசகம் செய்யநின்ற. ப்ரஹ்மபாவகர் தலை யெடுத்து, தான் சேஷியும் தாங்கள் சேஷபூதருமான முறையால், தன்னுடைய குணங்ளால் ப்ரசரமான வசங்களைக்கொண்டு ஸ்தோத்ரம்பண்ணும்படி நின்ற. திருமலை நாடுதிரோல். தத்ததபிஷ்ட்பாதனா ஸ்ரியபேதியை, அவனும் அவளுமான சேர்ந்தியோடேகாணவேணும் என்று தேடுகிறீர்களாகில்.

வாரேறுகொக்கை யுருப்பினியை. “கர்ஷணனுக்கு போக்யமானவிவை பிறர்க்கு படவொண்ணது” என்று, “செங்கச்சுக்கொண்டு கண்ணடையார்த்து” என்கிறபடியே கச்சாலே மறைத்துக்கொண்டிருக்கிற திருமுலைத்தடங்கையுடைய ருக்மிணிப்பிராட்டியை. வலியப்பிடித்துக்கொண்டு தேரேற்றி. பந்துக்கையுமுடன்படுத்தி * கண்ணுமும் கோடித்துக் கைப்பிடிப்பதாகத் திண்ணாந்திருந்த சிசுபாலன் ஸ்ரீஜாவிஷ்டனாய் அண்ணாந்திருக்கும்படியாக ஆறுபவருகிற ஸமயத்திலே சென்று, அவருக்கும் தனக்குமுண்டான மனப்பொருத்தமே வேறுதவாக, பந்துக்களுடன்படவன்றிக்கே பலத்திலே பிடித்துக்கொண்டு தேரிலே யேற்றி. சேனைநெடுவோர்செய்ய. ருக்மிணிப்பிராட்டி தமையனுை ருக்மன் இந்த பரிபவம் பொருமையாலே அநேகராஜாக்களும் தானும் பஹுஸேனையோடேவந்து போகாதபடி வழி கட்டிச்சூழ்ந்துகொள்ள, அந்த ஸேனைக்குருடுவே என்று அவர்களோடே யுத்தம்பண்ண. சிக்கனக்கண்டாருளர். அந்த மணக்கோலத்தையும் விரக்கோலத்தையும் தீர்தமாகக் கண்டவர்களுளர். இ.

மூ.—பொல்லாவடிவுடைப்பேய்ச்சி துஞ்சப்புணர்முலைவாய்மேக்க

வல்லாணை மாமணிவண்ணனை மருவமிட நாடுதிரோல்

பல்லாயிரம் பெருந்தேவிமாரோடு பளவமெழிதுவரை

எல்லாருஞ்சூழ்ச்சிங்காசனத்தே யிருந்தானைக் கண்டாருளர். கி.

பதவுரை.

பொல்லா— கோரூபமான.

வடிவு உடை— வடிவையுடைய

பேய்ச்சி— பூதநாயானவன்

துஞ்ச— மாளுட்படியாக

புணர்— தன்னில் தான் சேர்ந்திருந்துள்ள

முலை— முலையிலே

வாய் மடுக்க வல்லாணை— வாயைவைத்து உண்ணவல்லவனாய்

மா மணி— நிலமணிபோன்ற

வண்ணன்— திருநிறத்தை யுடையவன்

மருவும் இடம்— பொருந்தி வர்த்திக்கு

மிடத்தை

நாடுதிர எல்— தேடுகிறீர்களாகில்

பல் ஆயிரம் பெரு } பதினாறுயிரம் தேவிமா
ந்தேவிமாரோடு } ரோடே கூட

பளவம்— ஸமுத்ரத்திவலைகள்

எறி— வீசாநின்றான்

துவரை— ஸ்ரீதீவாரகையிலே

எல்லாரும்— தேவிமாரெல்லாரும்

சூழ— சுற்றுகுஞ் சூழ்ந்துநிற்க

சிங்காசனத்து— விஹ்மாஸனத்திலே

இருந்தானை— எழுந்தருளி யிருந்தவனை

கண்டார் உளர்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. பொல்லாவடிவுடைப்பேய்ச்சிதுஞ்ச. வரன்மவோந்து நாம் பும் எதும்பும் தோன்றுமடியிருக்கையாலே பொல்லாதான் வடிவையுடைய பேய்ச்சியான

வள் முடியும்படியாக. புணர்முலைவாய் மடுக்கவல்லாணை. அந்த வடிவைமறைத்து “பெற்ற தாய்பொல்வந்த பேய்ச்சி” என்கிறபடியே பசேரதைப்பிராட்டியோடொத்த வடிவைக்கொண்டு வருகையாலே தன்வில்தான் சேர்ந்திருந்துள்ள முலையிலே, அவள் முலைகொடாவிடில் தரிபாதாளாப்கொண்டு “முலைப்பாலுண்” என்று கொடுத்தாற்போலே, தானும் முலை யுண்ணாவிடில் தரியாதானாய்க்கொண்டு பெரிய அபிதிவேசத்தோடே வாயைமடுத்து உண்ண வல்லவாணை. “உள்ளத்தினுள்ளே அவனையுறநோக்கி” என்கிறபடியே வருகிறபோதே அவள் கர்தரிமெல்லாம் திருவுள்ளத்திலே ஊன்றதரித்திருக்கச்செய்தே, அவள் தாயாகவே யிருந்து முலைகொடுத்தாற்போலே, தானும் பிள்ளையாகவேயிருந்து முலையுண்டு அவனைமுடித்த ஸாமர்த்த்யத்தைச் சொல்லுகிறது- வல்லாணையென்று. மாமணிவண்ணனை. “விடப்பா லமுதாவமுதுசெய்திட” என்றபடியே அவனாடைய விஷப்பாலை அமர்தமாகவமுது செய்து அவனை முடித்து, “ஐகத்துக்கு சேஷியானதன்னை நோக்கிக்கொடுக்கையாலே, நீல சந்தம்போலே உஜ்வலமான திருமேனியை யுடையதுயிருந்தவனை. மருவியிடம் நாதீதிரேல். திருவுள்ளம் பொருந்தி வந்ததிக்கிறைத்தலம் தேடுகிறிகொள்ளலில்.

பல்லாயிரம் பெருந்தேவிமாரோடு. நாகவதாரந்தரம் கொண்டவந்து பாணிக்ரஹணம் பண்ணப்பட்டவர்களாய், ஒரொருத்தசே அத்தந்த விலகாணைகளாயிருக்கும் பதினொருபிரங் தேவிமாரோடே ஆபிரமிண்டாயிரமன்றிக்கே, பதினொருபிரமுண்டாகையாலே- “பல்லா யிரம்” என்கிறது. பளவமெறிதுவரை. சாமஹாமப்படி ஸ்முதரத்தின் திவலைகள் விசாரிற் கும் ஸ்ரீமத்த்வராகையிலே. எல்லாருமித்யாதி. தேவிமாரெல்லாரும்சூழ விறுமாலைத்திலே சிலோத்தரையெழுந்தருளியிருந்தவனை அவ்விருப்பிலே கண்டவர்களுநர்.

மு.—வெள்ளைவிளங்கு வெஞ்சுடர்திருச்சக்கர மேந்துகையன்
உள்ளவிடம் வினவிலுமக்கிறைவப்பின் கவனெருக்கேன்
வெள்ளாப்புரவிக் குருக்கு வெல்கோடித் தேர்மிசைமுன்புநின்ற
கள்ளப்படைத்துணையாகிப் பாரதங்கையெய்க் கண்டாருநர். எ.

பதவுரை.

வெள்ளை— வெண்மைமிகு முடைத்தாய்
விளி— “அதபவ கைக்காயக்களில் ருசி
யுடையார் வாருங்கோள்” என்று தன்
தவநியாலே அழைப்பாறிகிற
சங்கு— ஸ்ரீபாஞ்சஜ்யத்தையும்
வெம்— வெவ்விதான்
சுடர்— ஜ்யோதிஸ்வையுடைய
திரு சக்கரம்— திருவாழி பரம்பரையும்
எந்து— தரித்துக்கொண்டிருக்கிற
கையன்— திருக்கைகளை யுடையவன்
உள்ள இடம்— இருக்குமிடத்தை
வினவில்— கேட்கிறிகொளையில்
உமக்கு— உங்களுக்கு
இறை கவடு— கிறிது அடையாளம்

உரைக்கேன்— சொல்லுகிறேன்;
வம்மின்— வாருங்கோள்;
வெள்ளை— வெளுத்த
புரவி— குதிரை பூண்டிருப்பதாய்
குருக்கு— வாராமான் [தான்
வெல் கொடி. வெற்றிக் கொடியையுடைத்
தேர் மிசை— (அரஜுநனுடைய) தேரி
ன்மேலே
முன்பு நின்று— அவனுக்கு ஸாரதியாய்
முன்னே நின்று
படை— ஸைப்பத்துக்கு
கள்ளம் துணை ஆகி— பூக்குதரிமத்துணையாய்
பாரதம்— பாரதபுத்தத்தை
கைசெய்ய— கையமுணியும் வஞ்சுதுருடத்த
கண்டார் உநர்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. வெள்ளைவிளிசங்கு. ச்யாமளமான திருமேனிக்கு பாபாக
மரண வெண்மையையுடைத்தாய், அதுபவகைக்கர்யங்களில் ருசியுடையார் வாருங்கோள்
என்று தன்தவசியாலே அழையாதிருக்கும் ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தையும். வெஞ்சுடர் திருச்சக்கரம்.
ஆசிரிதவிரோதிகள் விஷயத்தில், லௌகிகாக்கி, நரகாக்கி, 'தண்ணீர்' என்னும்படி. வெள்ளி
தான சுடையுடைய திருவாழியையும். ஏந்துகையன். அழகுக்கும் விரோதிரஸாத் துக்கு
முடலாக ஸர்வகாலமும் பூவேந்திரம்போலே தரித்துக்கொண்டிருக்கும் திருக்கையையு
டையவன். உள்ளவிடம்வினவில், வர்த்திக்கிற ஸ்த்தலம் கேட்கிறிகோளாகில். உமக்கிறை
வம்மின் கவறெருக்கென். வாருங்கோள், உங்களுக்கு அவன் வர்த்திக்கிறவிடத்துக்கு அல்
பமடையாளம் சொல்லுகிறேன்.

வெள்ளையித்யாதி. சரணுகதனாய் தனக்கபிமத்தன அர்ஜுனனுடைய, வெருத்த
புரவியுண்டிருப்பதாய், வரமரமான வெற்றிக்கொடியையு முடைத்தாயிருக்கிற தேரினமேலே
அவனுக்கு ஸாதிபாய் முன்னேவிந்து. கள்ளப்படைத்துணையாகி. கந்திரியப்படைத்துணை.
அதாவது-படைத்துணையாகிவிடத்தில் இரண்டுதலையு மறியும்படி. செவ்வையிலென்றிகே,
பகலவிரவாக்கியும், "ஆயுதமெமேன்" என்று ஆயுதமெடுத்தும், எதிரியுடைய உயிரினை
பைக்காட்டிக்கொடுத்தும் செய்தவன். பாசுமகைசெய்யக்கண்டாருளர். பாசு மைத்தைக்
கையுமணியும் வகுத்துநடத்த அத்தகையிலேகண்டவர்களுளர்.

மூ.—நாழிகைகடறிட்டுக் காத்துநின்ற வரசர்கடம்முகப்பே

நாழிகைகடொகப் படைபொருதவன் நேவகிதன்சிறுவன்

ஆழிகொண்டன் நிரவிறைப்பக் சுயத்திரதன்நிலையப்

பாழிலுருளப் படைபொருதவன் பக்கமேகண்டாருளர். அ.

பதவுரை.

நாழிகை— நாழிகையை

கடறிட்டு— விபலித்து

காத்து நின்ற— காத்துக்கொண்டு நின்ற

அரசர்கள் தம் } ராஜாக்களுக்குமுன்னே
முகப்பே }

நாழிகை— பகல் முப்பது நாழிகையும்

பேர்க்க—பொயிற்றென்று தோற்றும்படியாக

படை— திருவாழியாழ்வானைக்கொண்டு

பொருதவன்— பொருதவனான

தேவகிதன்— தேவகிப்பிராட்டியினுடைய

சிறுவன்— பிள்ளையாய் [வன்று

அன்று—அவர்கள் காத்துக்கொண்டு நின்ற

ஆழிகொண்டு— திருவாழியைக்கொண்டு

இரவி— ஸூரியனை

மறைப்ப— மறைக்க

சுயத்திரதன்— ஐயத்தாறுடைய

தலையை— தலையை

பாழில்— பாழி பள்ளத்திலே

உருள— உருளுமபடி.

படை— அம்பாலே

பொருதவன்— பொருத அர்ஜுனனுடைய

பக்கமே— அருகே

கண்டார்—உளர்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. நாழிகையித்யாதி. "ஐயத்தனை அஸ்தமிப்பதற்கு முன்
னே கொல்லக்கடவேன்" என்று அர்ஜுனன் பரிஜிதனுபண்ண, அதுக்கிடமுறும்படி. ஒரு
புருஷப்பிரமான்மனையே தீர்க்கணவனை ஒருபுருஷப்பிரமான்மன்க்கு குழிக்குள்ளே நிறுத்தி,

“நீங்கள் இன்னதனைநாழிகை காத்துக்கொள்ளுங்கோள், நாங்கள் இன்னதனைநாழிகைகாத்துக்கொள்ளுகிறோம்” என்று பகல்முற்பது நாழிகையும் இவனுக்கு ஒருநிலவு வாராதபடி காத்துக்கொண்டுள்ளது அந்நீர்த மஹாத்ரான ராஜாக்கள் தங்கள்முன்னே. நாழிகைபோகப் படைபொருதவன் தேவசிதன்சிறுவன். பகல் நாழிகை முற்பதும் போய்த்தென்று தோற்றம்படியாகப் படைபொருதவனு தேவசிபுதான். நாழிகைபோகப் படைபொருதகையவனு-திருவாழியைக்கொண்டு ஆதித்யனைமறைக்கை. அதுதான் முன்சொல்லப்படாவின்றதிதே. கிழப்பாட்டில், “திருச்சக்கரமேந்தகையனுள்ளிடம் வினவில்” என்றும்போலே, இங்கும், “தேவசிதன்சிறுவன்-உள்ளிடம்வினவில்” என்று கூட்டிக்கொள்வது அடிக்கடி-பூர்வோத்தரங்களுக்குச் சேரவேண்டுகையாலே.

ஆழிகொண்டன்றிராவிமறைப்ப. அப்படி அவர்கள் காத்துக்கொண்டு நின்றவன் பகல்நாழிகை சென்றதாகத்தோற்றுப்படி நினைவுபெற்று காப்பாற்றெய்யும் திருவாழியைக் கொண்டு ஆதித்யனை மறைக்க. ஏயத்திரதனித்யாதி. “ஆதித்யபனஸ்தமித்தான்” என்று அவனைக் குழியினின்றும் அவர்கள்கிளப்பி நிறுத்தினவளவிலே, இருன்படப்பினை திருவாழியைப்போதியுத்தி, ஜயத்தானுடைய தலையைப் பாழியிலேவிடத்துருளும்படி அப்பாலேபொருத அர்ஜுனனுடையவருகே கண்டாருளர். நிரவதிகதேஜோருடயான திருவாழியாலே ஆதித்யனைமறைத்தால் லோகத்துக்கு மிகவும் வெளிச்செறிப்புண்டாயித்தனையன்றே, “ஆதித்யபனஸ்தமித்தான்” என்றும்படி கண்களுக்கு இருண்டுதோற்றுவா நென்னென்னில்; இந்த ஆதித்யனுடைய தேஜஸ்ஸு கண்ணாலே முகக்கலாம்படி அளவுபட்டிருக்கையாலே தமஸ்ஸுப்போம்படியாயிருக்கும்; அன்னுண்ணிக்கே, திருவாழியாழ்வானுடைய தேஜஸ்ஸு நேர்கொடுநேர் கண்கொண்டு பார்க்கவொண்ணாதபடி மிக்கிருக்கையாலே பனபனத்துக் கண்ணை யிருளப்பண்ணிறது. இதுதான் “ஆழியாலங்கன்றாழியை மறைத்தான்” என்ற கிறவிடத்திலே பூர்வர்களாசெய்தார்களிறே. அ.

மு.—மண்ணுமையு மறிகடல்களு மற்றுமியாவுமெல்லாம்

திண்ணம் விழுங்கியுழிந்ததேவனைச் சிக்கனநாதிசேல்

எண்ணற்கரியதோ னோனாசி யிருநிலம்புக் கிட்டு

வண்ணக்கருங்குமுன் மாதரோடு மணந்தானைக் கண்டாருளார்.

பதவுரை.

மண்ணும்— பூமியும்
மலையும்— மலைகளும்
மறி— அலை பெறிகிற
கடல்களும்— ஸமுதாங்களும
மற்றும— மற்றுமுண்டான
யாவும்— எல்லாப்பொருள்களுமான
எல்லாம்— இவை எல்லாவற்றையும்
திண்ணம்— நிச்சயமாக
விழுங்கி— பரளயகாலத்திலே விழுங்கி
உமிழுந்த— பிற்பாடு வெளிப்படுத்தின
தேவனை— தேவனை

சிக்கன— ஊற்றத்துடனே
நாதிசேல் ஏல் - ;
எண்ணற்கு அரியது— நினைக்க அரிதான
தூர்— ஒப்பற்ற
ஏனம் ஆகி— மஹாவாழ்மாய்
இரு நிலம்— பெரியபூமியை
புக்கு— பரளயத்திலே முழுதி
இடந்து— அண்டித்தியினின்றும்
ஒட்டுவிடுவித்தெடுத்த
வண்ணம்— அழகியதாய்
கரு— கறுத்திருந்துள்ள

குழல்— சுந்தரையுடைய

மாதிரே— பூநீபூமிப் பிராட்டியோடே

மணந்தனை— திருமணம் புனர்த்தவனை

கண்டார் உளர்.

வா. ஒன்பதாய்பாட்டு. மண்ணுமித்பாதி. ஸர்வாதாரைபான பூமியும், அது தனக்காதாரமான பர்வதங்களும், பூமிக்குரசுகமாகச் சூழ்ந்து திரைமயிற்சிறுமுதர்ங்களுந் மற்றுமுண்டான ஸர்வபுதார்த்தங்களையான இவைபெல்லாவற்றையும். திண்ணம்விழுங்கி உமிழ்ந்ததேவனை, பீர்த்தாஜரஸிகரைப் போலன்றிக்கே, நிச்சயமாகப் ப்ரளபத்திலழியாதபடி திருவயிற்றி னுள்ளேவைத்து, ப்ரளயம்கழிந்தவாதே வெளிநடுகாண உமிழ்ந்து, இப்படி, ரக்ஷபவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்தைப் பண்ணுகைபால் வந்தபுகர், வடிவிலே தோற்றும் படியிருந்தவனை. சிக்கனாபதேரேல். மேலெழுந்தேடி “கண்டிலோம்” என்று மீளுகையன்றிக்கே, “கண்டேயிடவேணும்” என்றும் ஊற்றத்தானே தேடுகிறிகோளாகில்.

எண்ணற்குரியதோரேனமாகி. அழகாலும் வடிவிற்பெருமையாலும் மாண்பாலே பரிச்சேதிக்க லொண்ணுதபடி யிருக்கையாலே, அத்தவியமான மஹாவனா ஹமாய். இரு நிலம்புக்கிடந்து, மஹாபந்தியியை ப்ரளயத்திலேமுழுதி அண்டித்தியினின்றும் ஒட்டுகிடு வித்தெடுத்து. வண்ணமித்பாதி. தன்னுடைய அபிமானந்தர்ப்பூதையான பூமியை, இப்படி ப்ரளயத்தினின்றும் மேலித்தமையைக்கண்ட ஹர்ஷத்தாலே, அனைக்கு அபிமானியான பூநீபூமிப்பிராட்டி. வந்தனைக்க, அழகியதாய்க் கூறுத்திருந்துள்ள திருக்குழலை யுடைய வளோடே கலந்தவனைக் கண்டாராளுர்.

அநிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றார்க்கு பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.—கரியமுசில்புரைமேனி மாயனைக்கண்ட கவனோத்துப்
புரவிமுகஞ்செய்து செந்நெலொங்கிலினை கழனிப்புதுவைத்
திருலிற்சொல்லிமறைவானன் பட்டர்பிரான் சொன்னமாலேபத்தும்.
பரவமனமுடைப் பத்தருள்ளார் பரமனடி சேர்வர்களை யு.

பதவுரை.

கரிய முகில்— காளமேகத்தை

புரை— ஒத்த

மேனி— வடிவையுடையனாய்

மாயனை— ஆச்சர்ய குணசேஷபுத்தனை

கண்டார்— பார்த்த

கவடு— அடையாளங்களை

உரைத்து— சொல்லி

செந்நெல்— செந்நெற்பயிர்களானவை

ஒங்கி— உயர்ந்து [தலைவனங்கி

புரவி முகம் செய்து— குதிரைமுகம்போலே

வினை— வினையா நின்றுள்ள

கழனி— கழனிகளையுடைய [வராய்

புதுவை— பூநீயில்லிபுத்தூர்க்குத் தலை

திருயின்— பூநீவைஷ்ணவ பூநீயால்

பொலி— விளங்காநிற்பாராய் [காண

மறைவானன்— வேதத்துக்கு நிர்வாண

பட்டர்பிரான்— பெரியாழ்வார்

சொன்ன— அருளிச்செய்த

மாலே— சொல்மாலையான

பத்தும்— இப்பத்தையும்

பரவும்— பேசப்படையான

மனம் உடை— மனவழையுடைய

பத்தர் உள்ளார்— பத்தராயுள்ளவர்கள்

பரமன்— பரமபுருஷனுடைய

அடி— திருவடிகளை

சேர்வர்கள்— கிட்டப்பெறுவர்கள்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. கரியமுக்கில்புறரமேனிமாயனை. காள்மேகம்போன்ற வடி-
வையுண்டயனாய், ஆச்சாயமான சூன்சேஷ்டிதங்களை யுண்டயனாவனை. கண்டகவெனாதது.
“காணவேணும்” என்று தேடுகிறவர்களுக்கு, கண்டகவையானவர்களைச் சொல்லி. தேடுகிற
வர்களுடைய அவஸ்தையையும், கண்டவர்களுடைய அவஸ்தையையும் மனடத்துபேசினார்
தாமேயிறே. புலியித்யாதி. சென்றெற்களானவை யுயர்வளர்ந்து கதிர்க்குந்தாலை ருவினார்
முகம்போலே தலைவனாகி விளையாடின்றான் கழனிகளையுடைய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்
வாஹகராய், “பரமனைப்பயிலும் திருவுடையார்” என்கிறபடியே பசுவதாஸ்திரநம்பயான்.
ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயால் மிக்கிருப்பாராய், * வேதப்பயன் கொள்ளவல்லவராகையாலே
வேதத்துக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வாரருளிச்செய்த மாலையாணிப்பத்தையும். பரவு
மித்யாதி. பரிபிரவசாய்க்கொண்டு அடைவுகெடப்பேசும் மர்வையையுடைய பத்தாராயன்
ளவர்கள். பரமனடிசேர்வர்களே. காண்கைக்குத்தேட வேண்டாதே நித்யாநுபவம் பண்ண
லாம்படி, ஸர்வஸ்மா த்பரணாவனுடைய திருவடிகளைச் சேர்ப்பெறுவர்கள். ... ௮.

பெரியஸ்ரீயார் திருவடிகளைச் சரணம்.

அடிவசவு.—கதிர் நாந்தகம் கொலை தோயம் நீசேறு பொல்லா
வெள்ளை நாழிகை மண் கரிய வலம்பா.

(*)

ஆதிருமொழி கூட்டுக்கு, பாட்டு-௯௨௫.

(v)

நாளாம்பத்து - இரண்டார் திருமொழி - அலம்பாவெருட்டர், ப்ரவேசம்.

தி. கர்ஷ்ணாதாரகுண சேஷ்டிதங்களை நெடுக அதுபவித்துக்கொண்டுநின்றது;
ஆத்துடனே சாமாவதாரகுண சேஷ்டிதங்களையும் அதுபவித்தவருந்தாம், “தத்தவதாரவி
கிஷ்டனான ஸர்வேசுவரனைக் கண்ணாலேகண்டு அதுபவிக்கவேணும்” என்னும் அபேஷை
பிறந்து தமக்கு ஒருபுடை நடந்து செல்லுகிறபடியையும், தமக்கு மாநஸாதுபவ வைசத்தப்
தாலே அவன்றனைக் கண்ணாலே கண்டாற்போலே ஒருபுடை பாகாக்கிறபடியையும் துஸ்
தித்து, அவையிரண்டையும் “அவனைக்காணவேணும்” என்று தேடுகிறார் சிலரும், “அப்
படியே தேடுகிறீர்களாகில் கண்டார் சிலருளர்” என்று சொல்லுகிறார் சிலருமாக, தம்மை இர
ண்டுவிவகையாகக்கொண்டு பேசினாராய் நின்றார்-கீழ்: “அவதாராத்ரங்கள் தன்னைக் கண்
னாலேகண்டதுபவிக்கவேணும்” என்னும் ஆசைபிறந்தாலும் பெருகாதுபோலே அவை
தத்தாலத்தினுள்ளார்க்கு அதுபாவ்யமாய், பிற்காலத்தினுள்ளார்க்குக் கிடையாதாயிருக்கிற
படியையும், “பின்னானாவனக்குஞ்சோதி” என்கிறபடியே அவதாரத்தில் பிற்பாடான
வர்களுக்கும் இழக்கவேண்டாதுபடி. ஸர்வேசுவரன் அர்ச்சாவதாரமாய்க்கொண்டு உகந்தரு
ளின நிலங்களிலே அந்த அவதாரகுண சேஷ்டிதங்களெல்லாம் பாகாக்கிடும்படியாக எழுந்த
ருளி நிற்கிறபடியை மனஸந்தித்து, உகந்தருளின நிலங்களிலே அவனை யதுபவிக்கக்
கோலி, அவைபெல்லாவற்றிலும், “தென்னனுயர் பொருப்பும் தெய்வவடமையை மென்னு
பிவையே முலையாவிடவனமந்த” என்கிறபடியே ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்குத் திருமுனைத்தன்
தளாய்படி யிருக்கையாலே அவனுக்கு அப்பந்தாபிமத் ஸத்தலங்களாயிருக்கிற திருமலைகளிர

என்றும் வைத்துக்கொண்டு, தெற்குத்திருமலையிலே நிற்கிறநிலையிலே அதுபயிப்பதாக முற்றா இழிந்து, ராமகர்ஷணப்பவதர்ச சேஷத்தக்கனெல்லாம் அந்நிலையிலே ப்ரகாசிக்கிற படியை அதுபயிப்பிற்செய்தே, தத்திலையத்திலும் ததியிலையமே ப்ராப்யத்துக்கு சாமாவதிபாக அதுதியிட்டிருக்குமவர்கையாலே, * கிளரோனியினமையில் ஆழ்வாருபயித் தாற்போலே, “ அங்கேயெழுந்தருளிர்த்திற அழகரிதுங்காட்டில் அவர் கிரும்பி யெழுந்த ருளிரிற்றி திவ்யஸ்த்தலமான் திருமலையே ப்ராப்யம் ” என்று அதுஸந்தித்து, அத்திரும லையினுடைய வைபவத்தை பற்றாமுக்கமாகப்பேசு வதுபயிக்கொண்டு இத்திருமொழியில்... *

மூ.—அலம்பாவெருட்டாக் கொன்றுதிரியு மரக்கன்றித்
சூலம்பாழ்பதேதுக் சூலவிளக்காய்நின்ற கோன்மலை
சிலம்பார்க்கவந்து தேய்வமகளிரிக ளாடுஞ்சீர்க்
சிலம்பாறுபாய்ந் தென்றிருமாலிருஞ்சேலையே. க.

பதவுரை.

தேய்வம் மகளிர்சன்— தேவஸ்தரீசன்
சிலம்பு— பாசச்சிலம்புகள்
ஆர்க்க— ஒலிக்கும்படி
வந்து— பூலோகத்திலே வந்து
ஆடும்— ரீரடா நின்றுள்ள
சீர்— பெருமைபையுடைய
சிலம்புபூது — திருச்சிலம்பாறானது
பாயும்— இடைகிடாமல் பெருக்கிற்பதாய்
தென்— அழகியதான் [லையானது;
திருமாலிருஞ் சேலை— திருமாலிருஞ் சே

அலம்பா— ப்ராணிகளை அலைத்தும்
வெருட்டா— பயப்படுத்தியும்
கொன்று— கொன்றும்
திரியும்— திரியாநின்றான்
அரக்கரை— ராக்கஸர்களை [ப்ரம்மிக்கி
சூலம் பாழ்படுத்தி — ஸகுடம்பமாகப்
சூலம்— இஷ்வராகுலம்சத்திக்கு
விளக்காய் நின்ற— ப்ரகாசகனாய் நின்ற
கோன்— ஸர்வஸ்வாமியானவன் நீத்யவா
ஸம்பண்ணுகிற
மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. அலம்பா. ப்ராணிகளையிருந்தவிடத்திலிருக்கவொண்ணாதபடி அலைத்து. அதாவது— “ இவர்கள் கீழ் நமக்கு வந்திடுக்கப்போகாது, எங்கேபோவோம் ” என்று நின்று நனும்பும்படி பண்ணுகை. வெருட்டா. வெருள்பண்ணி. அதாவது— தங்க ளுடைய உக்ஷேபங்களையும் உக்ஷேபாபாங்களையும் கண்டுபயப்படும்படி பண்ணுகை. அன் லிக்கே, “ அலம்பா வெருட்டா ” என்றதுக்கு ஆர்வாரித்துச் சிவிலக்கவினைத்து அஞ்சப் பண்ணி பென்னவுமாம். கொன்றுதிரியும். அவ்வளவுமன்றிக்கே, கொலைக்குஞ்சாமல் கொ ண்று, அதுதானே யாத்ரையாய்த் திரியாநிற்கும். அரக்கரை. கீழ்ச்சொன்னவை பெல்லாவ ற்றுக்குமடிபான் ஜம்மத்தையுடையவர்களை. கள்ளர், பள்ளர், வலைபர் முதலானார்க்கு ப்ரா ணிகளை அலைக்கையும் பயப்படுத்துகையும் கொல்லுகையும் ஜம்மத்தையாய் வருமாபோலே, இவர்களுக்குமிது ஜம்மவித்தமாய் வருமாய்த்து. காதுஷணதிகளும் ராவணதிகளுமான ராக்கஸர் தராலோக்யத்தையும் இப்படி பிடித்துக்கொண்டிருே திரிந்தது. சூலம்பாழ்பதேது. அவர்களை நிரவிக்நிமிடத்தில் அவர்கள் தங்களுள்வன்றிக்கே மறுகிரையதும்படி ருட்டிக் கொலையாகவறுத்துப் பொகுகையாலே, சூலம் ப்ரம்மிப்பாழ்ப்பட்டுப் போம்படிபண்ணி, ஸ்ரீமீரீ ஷண்தும் அவனோடே சேர்ந்தவர்களும் அவர்களுக்குக் கூட்டல்லர்களிறே. “ பெர்ல்லவாக் களைக் கிள்ளிக்கொந்தானை ” என்றது— “ கல்லவாக்கருமுண்டு ” என்று திருவுள்ளம்பற்றி யிறே. “ இலக்கை யரக்கர்கூலம் முருகுநீர்த்ததிரான் ” என்றாரிறே ஆழ்வாரும். ஜம்மமது

வாறானும் அதுக்கிடான வ்யாபாரமில்லாதபோது அவர்களில் வ்யாவர்த்தனுப்கிமிமேறே. (சு) “விவிஷணஸ்யபரிபூதா நகராசுக்ஷவெஷிதஃ” என்றார்களிறே- அவர்கள் நாங்கள், (உ) “சூக்யாஹிரிதேஹ ராசுக்ஷஸாநா வயாவெஷு” என்று - இக்ஷ்வாகுவம்ச்யனாக நினைத்து, பெருமான் கைக்கொண்டருளினபோதே அந்தஜம்மந்தாணம் மாறிப்போய்த்திறே. ஆகையால், “குலம் பாழ்படுத்த” என்னக்குறையில்லை. குலவிளக்காய்நின்ற, ராவணன் திக்கிலுயம்பண்ணினவன்று தொடங்கி ஒளிமழுங்கிக்கிடந்த இக்ஷ்வாகுவம்சம், பெருமான் திருவவதரித்து, ராவணனைக்கோக் கிழக்கெடுத்துப்பொகட்டின்பாய்த்த ப்ராசாமாய்த்து; ஆகையாலே, குலத்துக்கு ப்ராசாகனும் நின்றவென்கிறது. “வெங்கிறோன் குலத்துக்கோர்விளக்காய்த்தோன்றி” என்றாறிறே. ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமான். இவர்கள் தாம் “பேசிறேறேபேசும் ஏககண்டிறே. கோன்மலை. ஸர்வஸ்வாமியானவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம். “குலவிளக்காய் நின்றகோன்மலை” என்னையாலே- இன்னம் அங்கு நெத்த விரோதிகளை நிரஸித்து ஆசிரிதரகூண்ம் பண்ணுகைக்காக எழுந்தருளிரிற்றிற ஸத்தலமென்கிறது. ஆகையால், ஸர்வஸ்வாமித்தவம் வீறுபெற்றது- இங்கேயிறே.

சிலம்பார்க்கவந்து தேய்வமகளிர்களோடும். முன்பு - தேவஸ்தரீகள் திருச்சிலம்பரத்தில் ஸ்நானப்பண்ணவரும்போது சாவணதிகளுக்கு அஞ்சி சிலம்பொழிந்தும்; பஞ்சடைபிட்டும் வருவர்களாய்த்து; இப்போது- அந்நனன்றிக்கே, அரக்கனாக குலம்பாழ்படுக்கையாலே, சிலம்புகள் தவறிக்குப்படி வந்து, தேவஸ்தரீகளானவர்கள் ஸ்நானப்பண்ணுகிறதிறே. இவர்கள் வதுக்காக இப்படி ஸ்நானப்பண்ணுகிறதென்னில், ஸ்வர்க்கத்திலிருப்புக்கு ஸாதாமாக. சரலில் நீர்மாண்டாற்போலே, முன்பு ஆர்ஜித்தபுண்யம்மாண்டால், தேடிக்கொள்ளும்தேசம் இது வாய்த்து. சீரித்யாதி. இப்படியிருந்துள்ள கௌரவத்தையுடைய திருச்சிலம்பாருளது அவிச்சிந்ர ஸ்ரோதோருபெண் ப்ரவலியாநிற்கும். (க) “கூலிதூரித மாரிதீ தூய நகரேஜோதுவா” என்றுதொடங்கி ஒருசீலோகத்தாலே திருச்சிலம்பரத்தினுடைய கதையைவாணித்து அருளிச்செய்தாரிதே. ஆழ்வான். தேன்திருமாலிருஞ்சேலையே. தேன் என்று- அழகாதல்; தெற்குத் திக்கிலேயான் வென்னுதல். “மால்” என்றும், “இருமை” என்றுமிரண்டும்- பெருமைக்குவாசகமாய், சோலையிதையுடைய ஓக்கத்தையும் பரப்பையும் சொல்லுகிறது. இப்படி இருக்கிறசோலைகளை யுடையத்தாகையாலே மாலிருஞ்சேலையென்று அத்தேசத்துக்கு நிரூபகம். ஓ வரகிரியிறே.

தூ.—வல்லாளன்றோளும் வாளசக்கன் முடியுந்தவங்க

பொல்லாதழக்கும் போக்குவித்தான் பொருந்துமில்

எல்லாவிடத்திலு மெங்கும்பாந்து பல்லாண்டொலி

செல்லாநிற்குஞ் சீர்த்தேன்திருமாலிருஞ்சேலையே. உ:

பதவுரை.

பல்லாண்டொலி—மங்களாசாஸநத்வநியானது | எங்கும்— திரும்மலையின் பரப்பெங்கும்
எல்லா இடத்திலும் — எல்லாரிடங்களிலும் | பாந்து — பரவி

(சு) “விபிஷணஸ்து தர்மாத்மா நதூராகூஷசேஷஹிதஃ” (உ) “ஆக்யாஹிமம் தத்தவோ ராசுக்ஷஸாநாம் பலரபஸம்.” † பஞ்சடையிட்டும் - சிலம்பு தவறியாதபடி. பஞ்சை அகிலே அடைத்துக்கொண்டுமென்றபடி. (க) “கூலிதூரிதகாமரிதீ துவசாமந்தம்நதூலஸா”

செல்லாநிற்கும்— செல்லாநின்றான்
சீர்— பெருமையையுடைய
தென் திருமாலிருஞ்சேலை;
வல்— வலிய
ஆளன்— ஆண்டினைத்தனத்தையுடையனாய்
வான்— ருத்ரனிடத்தில் பெற்ற வானாய்
முடையனான்
அரக்கன்— ராவணனுடைய
தோளும்— தோள்களும்

முடியும்— தலைகளும்
தங்கை— அவன் தங்கையின் ரூப்பன்
கையுடைய
பொல்லாத— கொடியதான
மூக்கும்— மூக்கும்
போக்குவித்தான்— அதுப்புண்டு போம்படி
பண்ணினவன்
பொருந்தும்— நித்யவாஸம்பண்ணுகிற
மலை— திருமலையாம்.

வியா. இரண்டாம்பாட்டு. வல்லாளன். வலிய ஆண்மையை யுடையவன். ஆண்டினைத்தனத்திலவந்தால் ப்ரபலனானவனென்க. திக்கஜ்ஜிந்தரோடே பொருதும் திக்பாலனர்களை ஜயித்துமிருக்குமவனிறே. (க) “ஹிமவாந்நுரோமேதொ - ஹெமோஹவாஹாஹெஹி” பசுபதம் - ஹவாஹி - ஹவாஹி - ஹவாஹி” என்றவனிறே. வாளரக்கன். அதுக்குமேலே, ருத்ரன்பக்கலிலேபெற்ற வானாய்முடையவன். இத்தால் இந்தத் தோள்வலையும் வள்ளவலியு முடையனாகையாலே ஒருவராலும் ஜயிக்கவொண்ணாதவனென்கை. இப்படியிருக்கிற வனுடைய. தோளும் முடியும். இத்தால் அவனையழிச்செய்கிறவிடத்தில் ஒரம்பாலே அழிப்பச் செய்துவிடலாயிருக்க, தோளைக்கழித்துத் தலையையறுத்துப் போதுபோக்காகநின்று கொள்ளப்படிசொல்லுகிறது. தங்கைப்பொல்லாதமூக்கும். “மண்ணிசாவணன்றன் நற்றங்கை” என்கிற புலங்கொண்டு ஸ்வைரம் வஞ்சரித்துத்திரிந்த * கொல்லையரக்கபாண ரூப்பணகையி னுடைய ஹையமான மூக்கையு. போக்குவித்தான். அதுப்புண்டுபோம்படி பண்ணினவன். இவன் மூக்கையிர்த்தவோபாதி காணும் அவனுடைய தோளும்முடியுமறுத்த அநநயாஸமும். பொருந்தும்மலை. இப்படி அவனுக்கு ப்ரணாஹாரியையும் இவனுக்கு அந்கஹாரியையும் பண்ணினவன், அவதாரம்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதிபாதிதே, நித்யவாஸம்பண்ணுகிறமலை.

எல்லாவித்யாதி. அந்நயப்பரோஜாரோடு, ப்ரயோஜனாத்நபரோடு, அந்நயஸாதாரோடு, ஸாதாராத்நபரோடு வாசிபற, எல்லாருடைய விடங்களிலும் திருமலையிலுள்ளபரப்பெற்கும் வ்யாப்தமாய்க்கொண்டு மங்களாசாஸனத்வநி நடந்துசெல்லாநிற்கும். ப்ரயோஜனாத்நபரர்க்கும் இது கடுமோவென்னில்; அவர்களைபுயிங்கேவந்து புராக்கொள்ள, இந்த நிலமிதிதானே தங்கள் ப்ரயோஜனத்தையறந்து மங்களாசாஸனத்திலே மூளும்படி பண்ணுமாய்த்து. * புனத்தினக்கெள்ளிப் புதுவலிக்காட்டுகிற குறவரும் “உன்பொன்னடிவாழ்க” என்று மங்களாசாஸனம் பண்ணும்படியிறே நிலத்தின்மிதிதானிருப்பது. சீர்த்தேன்திருமாலிருஞ்சேலையே. இப்படியிருந்துள்ள திருமாலிருஞ்சேலையே. ௨.

பூ.—தக்கார்க்கார்க்காச் சஞ்சலஞ்செய்யுஞ் சலவரைத்
தெக்காநெறியே போக்குவிக்குஞ் செல்வன்போன்மலை

(க) “ஹிமவாந்மந்தரோமேருஸ் த்ராலோக்யம்வா ஸஹாமனா - சக்யம்பஜூப்பயா முத்தர்த்தம்.”

தீர்த்தம் ப்ரஸாதிபாதிதே - தன்னுடைச் சோதிக்கெழுந்தருளாதே.

எக்காலமுஞ்சென்று சேவித்திருக்கும்படியரை

அக்கானெறியைமாற்றத் தன்மாலிருஞ்சோலையே. ந.

பத்வரை.

ஈ காலமும்— எப்போதும்
சென்று— போய்
சேவித்து இருக்கும்— திருவடிதொழுதிரா
நின்றுள்ள
அடியரை— தாஸபூதர்களை
அகான் நெறியை— அந்தக் காட்டுவழியி
னின்றும்

[காடு-பாவக்காடு.]

வாற்றும்— தவிப்பிப்பதாய்.
தன்— ஸம்ஸார தாபஹரமான்
மாசிருஞ்சோலை;
தக்கார் — எம்பெருமானோடொக்க க்ருபை
யொத்திருக்கும்வர்களையும்

மிக்கார்களை—எப்போதுமொக்க அறுகாலை
சேலாயிருக்கையாலே அவனிலுள்
காட்டில் மேன்மை யுற்றிருக்கு
மவர்களையும்
சஞ்சலம் செய்யும்— திருவுள்ளம் கலங்கப்
பண்ணுகிற

† சலவரை— ப்ரதிகுலரை
தெக்கு ஆம்— தென்திக்கிலேயான
நெறியே— யமலோகத்தின்வழியே
போக்குவிக்கும்— போம்படி பண்ணுநின்
துள்ள
செல்வன்— ஸ்ரியப்பதி வர்த்திக்கிற
பொன்— ஸ்பர்ஹணிபமாண
மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. தக்கார். ஈசுவரனோடொக்க க்ருபையொத்திருக்கும்வர்கள். தக்கார். ஈசுவரனுக்குத் தகுதியானவர்கள். அதாவது- நினைவு ஒன்றாயிருக்கை. “வரவாத் மாக்களு முத்தூய்மையேனும்” என்கிற க்ருபை ஒத்திருக்கை. மிக்கார்களை. அவனைப்போலே ஸ்வதந்தராய், அபாரதங்களைக் கண்டவாதே. “கவிவாசி” “நகூரீசி” என்கையன் திக்கே, எப்போதுமொக்க அறுகாலை யிருக்கையாலே அவனிலுள்காட்டில் அதிகார யிருக்கும்வர்களை. ஆகையிதே - இவர்களைப்பற்றுமிடத்தில் புருஷகார றிபேசுமாயப் பற்றலாயிருக்கிறது. “சனீபின் றியாண்டெம்மைச் சன்மசன்மார்தரம் காப்பர்” என்கிறபடி யே- ஆச்சரியத்தவர்களை சலசமநரோக்குவாரும், “வருமையு மிம்மையும் நன்மைபளிக்கும் பிராக்கள்” என்று இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் ரகிப்பாரும் இவர்களேயிதே. ஆகையால், ஈசுவரனருளிலும் இவர்களருளிடே நன்றாயிருப்பது. “நல்லருளாயிரவர் நலனேந்தும் திரு வல்லவாழ்” என்னக்கடவதிதே. சஞ்சலஞ்செய்யும் †சலவரை. பகவத்குலபத்திலே வைத்த நெஞ்சைக் கலங்கப்பண்ணும் கீர்தரிமரை. ஸ்ரீதண்டகாரணவாஸினளானரிஷிகள் பகவத் தயாரம் குலைந்து (க) “வனவலிவஸுஸாரணி” என்று உடம்புக்கு மன்றும்படியாய் யத்திதே - ராகுணிகள் கலங்கினபடி. சலவர் - அதுகலரைப்போலேயிருந்து ப்ரதிகுலம். பண்ணுமவர்கள். தேக்காநெறியே. நாகத்துக்குப்போம்பவழியே. யமபுரம் தகனிண திக்கிலே யாகையாலும், நாகத்துக்குப்போவார்போவது அவ்வழியாலே யாகையாலும் “தெக்க நெறி” என்று-யாம்பமார்த்தத்தைச்சொல்லுகிறது. போக்குவிக்கும். மீட்சியில்லை. செல்லன். இப்படிபோம்படி பண்ணுகைக்குறேது - ஸ்ரியப்பதியாகையிதே. “அசுர்க்குத் தீங்கிழைக்கும் திருமால்” என்னக்கடவதிதே. ராகுணிகளைக் கொல்லுமைக்கு தபஸ்ஸு-பண்ணு மவனிடே. பொன்மலை. இப்படியிருக்கிறவன் வர்த்திக்கிற சலங்கயமானதிருமலை.

† “சலவர்” என்றது- சலத்தையுடையவர் என்றபடி. சலம் - உலகு; கடம்பு. அதற்கையுடையவர் - கீர்தரிமர். (க) “ஏவலிபசுபசாரணி.”

எக்காலமுமித்யாதி. அந்நயப்பயோஜனாய், புறம்பு அந்நயப்பரதையில்லாமையாலே ஸர்வகாலமும்சென்று ஸேஷித்திருப்பர்கள். ப்ரயோஜனாதாபரக்கிறே -காலநிபதிபுள்ளது; இவர்களுக்கு காலநிபதி இல்லை; அதுக்கடி- * அடியாராகையிறே. “எழுமவர் விடைகொள்வாரீன்றுழாயனை, வழுவாவகை நினைந்துவைகல், தொழுவார்” என்னக்கடவதிறே. அக்கான் நெழியைமாற்றும். அக்காட்டுவழியைமாற்றும். * பாவக்காடிதே. தண்ணாலிருஞ் சோலையே, தட்பமாவது - ஸம்ஸாரதாபத்தை ஆற்றுமதாயிருக்கை. அழகர், ப்ரதிகுலரை * தெக்காநெறியே போக்குவிப்பர்; திருமலையாழ்வார், அதுகூலரை * அக்காநெறியை மாற்றுவிப்பர். “பிணியியுமாறுசெய்வான் திருவேங்கடத்தாயன்” “சமன்கொள்ளிடுதரும் தடங்குன்றம்” என்னக்கடவதிறே. அழகரைப் பற்றுக்கையிலும் * அயன்மலையடைவதுகிறே கருமம்.

மூ.—ஆனாய்க்கடி யமைத்தவிழவை யமர்த்தம்

கோனாக்கொழியக் கோவர்த்தனத்துச் செய்தான்மலை

வாண்டினின்ற மாமலர்க்கற்பகத்தொத்திழி

தேனறையாய் தென்றிருமாலிருஞ்சோலையே. ச.

பதவுரை.

வான்நாட்டில்-ஸ்வர்க்கலோகத்திலுள்ளதாய்

மா— சலாக்யமான

மலர்— பூக்களையுடைத்தான

கற்பகம்— சுல்பவர்க்குத்தின்

தொத்திலின்று - பூக்கொத்தில் நின்றும்

இழி— பெருகாவின்றுள்ள

தேன்— தேனானது

ஆறுபாயும்— ஆறாய்க்கொண்டு ஓடாநிற்கிற

தேன்— அழகையுடைய

திருமாலிருஞ்சோலை;

ஆன்— பசுக்களையுடைய

ஆயர்— இடையர்கள்

கடி— திரண்டு

அமைத்த - (இந்த்ரனுக்காகச்)சமைத்த

விழவை— ஆராதனைநல்லவத்தை

அமர்த்தம்— தேவர்களுடைய

கோனார்க்கு— ராஜாவான இந்த்ரனுக்கு.

இழிய— ஆகாமல்

கோவர்த்தனத்து— கோவர்த்தனாதிக்காட்டிடி

செய்தான்— செய்தவனுடைய

மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. ஆனாயரித்யாதி. கோதரான இடையர், வர்ஷார்த்தமாக வத்ஸரந்தோறும் ஒரு திவஸம் இந்த்ரனை ஆரதித்துப்போகக் கடவர்களாய், அதுக்குடனாக அவர்கள், வாசல்கள்தோறும் ஆக்கியெடுத்துச் செல்லுகிறபடியையக் கண்டு, “நீங்கள்செய்கிறதென்?” என்று கேட்க; “வர்ஷார்த்தமாக இந்த்ரனுக்குச் சோநிடுகையாயிருக்கும்” என்ன; “நாம்பிறந்த வளருகிறவிலே ஒரு தாவ்யத்தை ஒருதேவதார்த்தம் கொள்ளுகையாவதென்” என்றுநினைத்து அத்தையிலக்குகைக்காக, “இந்த்ரனுவிறவனெவன், அவனை நீங்கள் கண்டறிவதுண்டோ, அவன்றான் நீங்களிட்டசோற்றை உண்ணக்கண்டறிவி கோரோ, ஒன்று மறியிகொளாயிருந்திகோள்; ஆனபின்பு, மேகங்களும் வந்துபடிந்து வர்ஷிக்கும்வதாநமாய், என்றுமொக்கப் பசுக்களுக்குப்புல்லும் தண்ணீருமுண்டாய், நமக்கு மழைக்கும் சுற்றுக்கு மெற்றுக்கிடமாய், கோக்கோ வர்த்திப்பிக்கையாலே “கோவர்த்தநம்” என்னும் பேரையுடைத்தாயிருக்கிற இம்மலையன்றோ நமக்குத்தெய்வம், இதின்

முன்னே நீங்கள் சமைத்தவைபெல்லாம் கொண்டு வந்திருக்கீர்கள்” என்று; பஞ்சலக்ஷம் குடிநிலுள்ள இடையரெல்லாரும் திரண்டு இந்தார்ந்தமாகக் கல்பித்த உதவ்வதன், முப்பத்துமூக்கோடி தேவர்களைப் பூம்பிடுகொள்ளுமேற்றத்தை யுடையதாய், தம்மைப் பேராய் பொலிய நினைத்திருக்குமவர்க்கொழிய, அசேதநமாயிருப்பதொரு பர்வதமான கோவர்த்தநத்துக்காம்படி செய்தவனுடையமலை அப்படி தன்னடியார்த்திலே ஒதுங்கினவர்களை அந்யசேஷமாகாகபடி நோக்கி, திருமலையாழ்வார்க்கு சேஷமாக்குகைக்காக அவனொழுந்தருளி யிருக்கிறதேசமென்கை.

வானாட்டிலித்யாதி. ஸ்வர்க்கலோகத்தில் நின்று, பெரிய பூக்களை யுடைத்தான கல்பத்தினுடைய பூக்கொத்துக்களினின்றும் சிழ்நோக்கிப் பரவலிப்பாசின்னுள்ள தேனானது ஆறுபக்கொண்டு பரம்பி ஓடாநிற்கு மழகையுடைய திருமாலிருஞ் சேலையென்கை. ௪.

மூ.—ஒருவாரணம் பணிகொண்டவன் பொய்கையில் கஞ்சன்றி
ஒருவாரண முயிருண்டவன்சென் றறையுமலை
சருவாரணம் தன்பிடிதழந்தோடக் கடல்வண்ணன்
திருவாணகூரத்திரியுத் தண்மாலிருஞ்சோலையே. ௫.

பதவுரை.

ஒரு வாரணம்— கறுத்த ஆனையானது
தன்— தன்னுடைய
பிடி— பிடியானது [பேடை]
தழந்து— தண்ணீர்ப்பிட்டு
ஓட— பரணய ரோஷத்தாலே கடுமையி
ட்டுப் போகப்புக்கவாரே
கடல்வண்ணன் } “கடல் வண்ணன்மே லா
திரு ஆணை கூற } னை” என்று சொல்ல,
திரியும்— அப்புறம் போகமாட்டாமேமீளா
நின்றுள்ள
தண்மாலிருஞ்சோலை—
பொய்கையில்— பெரியலாஸ்திரத்திலே

ஒரு வாரணம்— ஒப்பற்ற ஸ்ரீ கஜேந்தராய்
வானுடைய
பணி— ஐகங்கர்பத்தை
கொண்டவன்— ஸ்வீகரித்தருளினவனுப்ப
கஞ்சன் தன்— கம்ஸனுடைய [நின்
ஒருவாரணம்—ஒராளையான குவாலயாபீடத்
உயிர்— உயிரை
உண்டவன்— முடித்தவன்
சென்று— எழுந்தருளி
உறையும்— வர்த்திக்கிற
மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. இந்தாம்பாட்டு. ஒருவாரணம் பணிகொண்டவன் பொய்கையில், சாபத் தாலே கஜயோநியிலே பிறந்திருக்கச் செய்தையும், பூர்வஜம் ஸ்மீந்தி ருனியாமையாலே, மிகவும் பகவத்பக்தியை யுடைத்தாய் திருப்படித்தாமம் பறித்து இட்டுக்கிரியாநிற்க, ஜகத் திலே ஒருபூமலர் கிடையாதபடி வர்ஷாபாவமய வரண்டவன்கிலே, “எங்கெயொரு பூக்கானலாம்” என்றுதேடித் திரியச்செய்தே “மொய்ம்மாம் பூம்பொழித் பொய்கை” என்கிறபடியே தூரத்திலே ஒருருளிர்த்த சோலையும் பூத்த பொய்கையுமாய்த் தோற்றக் கண்டு ஒடிச்சென்று “உள்ளே துஷ்டஸத்த்வக் கிடக்கிறது” என்றறியாமலிழிந்து “காடி

“திருப்பள்ளித்தாமமென்று திருத்துறாய்” என்று அருப்பத விளக்கத்தில் காண்கிறது.

கருவாரணம். கறுத்த நிறத்தைபுடைய ஆணியானது. தனிப்பிறழ்ந்தோட. இந்நிறத்தைக் கண்டதன் னுடைய பிடியானது, “ நம்மையொழிய வேறேகலந்து பெற்ற. நிறமாயிருந்தது ” என்று ப்ரணய ரோஷத்தினாலே தன்னை வந்தயளித்துப் புரிந்து பாராமல் கருகடைபிட்டுப்போக. இப்படி இது ஓப்புக்கவாரே, இது மீனாகக்கிடான உபாயங்களிலே இழிந்து, “ பெருமுகத்தேமும் ” இத்தாழிப்படியே சில உபஹாரங்களைப் பண்ணப்பார்க்க, “ அந்தை உனக்குவேண்டிலோர்க்குக் கொடாய் ” என்று பேசப்படுக்கவாரே, “ உபாயாதாம் பவித்ததில்லை, இனி சாமோபாயத்தை யறுத்துப்போம் ” என்று பார்த்து, கடல்லுண்ணன் திருவானைகூற. ஆழகர் ஸ்ரீபாதமே போவாயென்ன. திரியும். அந்த இவ்யாஜ்ஞைக்கு இளைத்து, போகமாட்டாமல்மீளும். (க) “ஸௌந்ரரொகரிபுயராரீசுவரஹ உதகாந்ரவரரத நபாயிநிகரினி | ப்ரணயரகசு ஹவஸிபிரா குவநாபிஸுவரஹஸௌந்ரரொஷி ” என்று இவ்வந்தார்த்தத்தையருளிச் செய்தாரிதே - ஆழ்வாசன். தன்மாலிருஞ்சோலையே. தப்பாமாவது - ஸகல வஸ்துக்களுக்கும் நின்றுநின்ற நிலைகளிலே தாபத்தை ஆற்ற வற்றாயிருக்கை.

க. (க) “ஸுந்தரதோர் திவ்யாஜ்ஞாலம்பரகாதாவசாநுயாயிதி கரிணி - ப்ரணயஜ்ஞலஹஸமாநிர்ப்தாவநாக்ரிஸஸ ஏவஸுந்தரதோவ்ணநி.”

மூ.—ஏவற்றுச் செய்வானேன் றெதிர்ந்துவந்த மல்லரைச்
சாவத்தசர்த்துநாந்தணிதோட்டிசுதான்மலை
ஆவத்தனமென் றமரர்களு நன்முனிவரும்
சேவித்திருக்குந் தென்றிமுமாலிருஞ்சோலையே. ௬.

பதவுரை.

அமரர்களும் - ப்ரஹ்மாதிதேவர்களும்
நல் முனிவரும்- ஸர்காதிமஹர்ஷிகளும்
ஆவத்து- தங்களுடைய ஆபத்துக்குரசூக
மான
தனம் என்று- தன்மென்றுநினைத்து
சேவித்திருக்கும் - ஸேவித்துக்கொண்டிரா
நிற்கிற
தென் திருமாலிருஞ்சோலை-;
ஏவற்று- கம்ஸன் ஏவினகாரியங்களை
செய்வான்- செய்யும்பொருட்டு

ஏன்று- துணரிந்து
எதிர்ந்து வந்த- எதிர்ந்துவந்த
மல்லரை- சர்ணுர் முந்திககரை
சாவ- சாம்படியாக
சாந்து அணி- கூனி இட்ட சாந்தபணிந்தி
தோள்- தோளாலே
தகர்த்த- முறித்துப்பொகட்ட
சுதான்- சாதுர்பமுடையவன்வர்த்திக்கிற
மலை- திருமலையாம்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. ஏவற்றுச்செய்வானேன் றெதிர்ந்துவந்தமல்லரை. ஸ்வதந்தரராய் வந்து மேல்விழியிறே, 'முடியாது' என்று கைவாங்கலாய்தது கம்ஸனுக்கு பரதந்தரராய் வரு கையாலே, இங்குத்தோற்றர்களாகில் அவன் அங்கே தோள்களைக் கழிக்குமாய்த்து; ஆன பின்பு, கோழைகளாய்க் கொலைபுண்டில் புகழோடே முடியவமையும் என்று மேலிட்டார் கள். ஏன்றெதிர்ந்து வருகையாவது. "பொரக்கடலோம்" என்று நெஞ்சிலே துணிந்து பிற்காலியாதே எதிரே நடந்துவருகை; இப்படியிருந்துள்ள மல்லரை. சாவத்தகர்த்த. குற்று நிராங்கி விடுகையென்க்கே, பசுங்கலமுடைத்தாற்போலே அராயாலேநதகர்த்துப்பொகட்ட. சாந்தணிதோள்சுதான். கூனி சாத்திவிட்ட சாந்து குறியழியாதே காணும் அவர்களோடு வ்யாபரித்தது. மல்லரோடேகூட ஸர்வாவயவங்களும் பொருந்தி வ்யாபரியாநிற்கச்செய்தே சாத்தின சாந்து குறியழிந்ததிலை காணும். கூனிசாத்திவிட்ட வந்ததாத்திலே, பெண்கள், கண்ணிலே இலச்சினைபிட்டு விடுகையாலே இவனுலழிக்கவும் போகாதிதே. அவர்மன் கண் ணிலே பிலச்சினை யடுகையாவது. இவன்தோளிலே சேதுங்கயதுமிடுகையிறே. இவன் மல் லரோடே அழித்தானாகிலும் மற்றெங்கேனு மழித்தான் என்றிறே அவர்களிருப்பது. இது அழித்துப்போனானாகில், பின்புபெண்கள் கோஷ்டிக்காளாகானே. மலை. இப்படி ப்ரதிகுல ரை நிராவித்து அதுகலனையுபயிக்குமவன் வர்த்திக்கிறமலை.

ஆவத்தனமென்று. நங்குர்ஆபத்துக்கு ர்கூகமான் தன்மென்றுநினைத்து. அமரர்களும் நன்முனிவரும் சேவித்திருக்கும். உபயபாவநரிஷ்டாரான ப்ரஹ்மாதி தேவர்களும், ப்ரஹ்ம பாவநைகரிஷ்டாரான ஸர்காதிமஹர்ஷிகளும்சேவித்துக்கொண்டு இராநிற்கும். "ஆவத்தனம்" என்று ஒருக்கால் நினைத்தால் அதுக்குபலம் அவவர்தம் ஸேவித்துக்கொண் டிருக்கையாய் த்து. தென்றிமுமாலிருஞ்சோலையே. தென்னென்று- அழகாய், ஸர்வப்ரகார விலகூனமான தேசமென்றபடி.

¶ "ஆவத்துக்கு" என்றது - ஆபத்துவந்த காலத்துக்கென்றபடி.

மூ.—மன்னம்மறுக மைத்துனன்மர்க் கொருதேரின்மேல்

முன்னங்குரின்று மோழையெழுவித்தவன்மலை

கொன்னலிற்கூர் வேற்கோனேமோறன் றென் கூடற்கோன்

தென்னன்கொண்டாநீ தென்றிருமாலிருஞ்சோகையே. எ.

பதவுரை.

கொல் நவில்— கொலையையே தொழிலா
சுவுடைய
கூர்— கூரிய
வேல்— வேலையுடையனாய்
கோன்—ராஜா தனைய் வருவதெனத் தமவனாய்
நெடு— பெருமையையுடையனாய்
மோறன்— தர்மத்தீர்த்தம் பண்ணுவனாய்
தென்— அழகிய
கூடல்— ‘கூடல்’ என்னும் மதுரைக்கு
கோன்— நிர்வாகிகளாய்
தென்னன்— தகைநிலைக்குத் தந்தாரான
மலையுள்வஜ்ஜரானுலே
கொண்டாநீ— கொண்டாடப்படும தான்
தென் திருமாலிருஞ்சோகை;

மன்னர்— ராஜாக்களெல்லாரும்
மதுக — ‘நாம் இவனை வெல்லலாமோ’
என்று குடல் மறுகும்படியாக
மைத்துனன்மர்க்கு— மைத்துவன்மாரான்
பாண்டவர்களுக்காக
ஒரு— ஒப்பற்ற
தேரின் மேல்— தேரின்மேலே
முன் அங்கு நின்று— முன்புறத்திலே ஸார
தயவேஷம் தோற்ற நின்று
மோழை எழுவித்தவன்—தீரீர் நரம்பில்விட்ட
வாருணஸ்தரத்தின்வழியே - கீழுண்
டான ஜலமான துகுமிழியெறிந்து கிள
ரும்படி பண்ணுவித்தவன் வந்திடுகிற
மலை— திருமலையாம்.

ஸ்யா. ஏழாம்பாட்டு. மன்னம்மறுக. அர்ஜுனனுடைய தேரிலே பூண்ட குகினை
கன் தண்ணீருக்குவிடயத்து இராதவனவிலே, கடிநஸ்தலத்திலே தீரீர்நரம்பு அறியுமவனு
கையாலே, வாருணஸ்தரத்தை விடுவித்து அங்கே நீரையுண்டாக்கி, குகிகளைகாவிட்டு நீ
ரூட்டி, புரட்டி, பெழுப்பிக்கொண்டு போந்து, பூட்டிக்கொண்டு வந்து முன்னே நிறுத்தின
இத்தைக்கண்ட ராஜாவைகமைய “ இவனுடைய பக்கப்பாத் மிருந்தபடியால் நாமியவனைவெ
ல்லுகை பென்றென்றுண்டோ ” என்று குடல் மறுகும்படியாக. மைத்துனன்மர்க்கு.
(க) “ சுருஷ்டா ருயாஃசுருஷ்டபவாஃ சுருஷ்ட நரம்பாஃ பரணவாஃ ” என்கிறபடியே தன்னை
யே ஸர்வமுமாகப் பற்றியிருக்கும் பாண்டவர்களுக்கு. ஒருதேரின்மேல். ஆயுத மெடுக்க
வொண்ணா என்கையாலே, “ கொல்லாமக்கோல் கொலையெது ” என்கிறபடியே உழ
வுகோலும் கையுமாய் நின்று தேரைநடத்துகிற வாமர்நயத்தாலே தேர்க்காலாலேநிறிகளை
படந்தாலும் நெரிந்துப் பொகும்படி தனக்கு உபகர்ணமாயுள்ள அத்தேரின் முகப்பான
மேலே, முன்னங்குரின்று. ஸாரத்யம் பண்ணுகைக்கு அதுருபமாக அத்தேரின் முகப்பான
அவ்விடத்திலே நின்று. மோழை யெழுவித்தவன். தீரீர்நரம்பில் விட்ட வாருணஸ்தரத்தின்
வழியே கீழுண்டான ஜலமான துகுமிழி யெறிந்து கிளரும்படி பண்ணியருளினவன். மலை,
இப்படி ஆசிரித பக்கபாதிபானவன் நியவாஸப்பண்ணுகிற மலை.

† தீர் நரம்பு = தீர்த்தரை; தீரிருக்கும் மர்மஸ்த்தலம்.

(க) “ சுருஷ்டா ருயாஃசுருஷ்டபவாஃ சுருஷ்ட நரம்பாஃ பரணவாஃ ”

கொன்னவிலித்தயாதி. (உ) “மலயபுஷ்பத்தி வுர்தொ ரோதவெனெரோ மலிபதி” என்ற மலயத்வஜ சகாவர்த்தி இத்தேசத்தை உபலாஸித்துக்கொண்டு போர்தானென்னும் பரிதியாலே அலனை சலாக்கிறார்மேல். கொலைக்குப் பரிசுமென்னும்படியான கூரிய வேலைபுடையனாய், ராஜாதி குலையாமல் தர்ம யுத்தமே செய்யுமவனாய், தப்பில்லத்தாலே நியமம் கங்காஸ்காரு செய்து வரவல்ல பெருமைபுடையனாய், பாண்டிமண்டலத்துக்குரராஜா வாய், கட்டளைப்பட்டு ‘நான்மாடக்கடல்’ என்னும் பேரையுடைத்தாயிருக்கும் மதுரைக்கு நிர்வாஹகனாய், தனிணங்கிக்குக்குப் பாதாநனை மலயத்வஜ சகாவர்த்தியாலே கொண்டாடப்பட்ட தேசமாய்த்து, — அதாவது— அகஸ்தபன் வர்த்திக்கிற மலய பர்வதத்திலே சென்று அகஸ்தப மஹர்ஷிமுன்னே “தர்மமே நடத்தக்கடவேன்” என்று மலயபர்வதத்தை பெழுதிக்கொடியெடுத்தவன், கங்கையிலே ஸ்நானம் செய்யப்போகாநிற்கச்செய்தே, * மதிதலும் குமரி யானிலே சென்றவாரே, தேர் வடக்கு ஓடாமல் நின்றதாய், அவ்விடத்திலே தேரை நிறுத்தி, “இங்கே தீர்த்த விசேஷமும் தேவதாஸநிதியு முண்டாக வடுக்கும்” என்று இறங்கி ஆராய்ந்து பார்த்தவனிலே, அவ்விடத்திலே அழகர் ஸநிதி பண்ணி, “இவ்வாற்றிலே ஸ்நானம்செய்” என்ன; நாமம் கேட்டு ஸ்நானம்பண்ண வேண்டுகையாலே “இதுக்குப்பேர் என்” என்று கேட்க; “முன்பே நம்மை பரஹ்மா காலிக்கமுவுகிற காலத்திலே நம் சிலம்பில் நீர் இடிலே தெறித்து ‘சிலம்பாறு’ என்று இதுக்குப் பேராய்த்து” என்ன; அங்கே ஸ்நானஞ்செய்து, கங்காஸ்காரு தவிர்த்து இங்கே பரவண்ணாயிருந்து, அழகர் க்கு வேண்டுமுகமைகளெல்லாம் செய்தான் என்று ஒரு பரஸித்தியுண்டிறே; அத்தை அருகரிச்செய்தாராய்த்து, தென்திருமாலிருஞ்சோலையே. இப்படி அவனாலே கொண்டாடப்பட்ட அருப்பதாய் தெற்குத் திக்கிலேயான திருமாலிருஞ்சோலையே. எ

மூ.—குறுகாதுமன்னரைக் கூடேலக்கி வெங்காளிடைச்
சிறுகானெறியே போக்குலிக்குத் செல்வன் பொன்மலை
அறுகால் வரிவண்ணே ளாயிரநாமஞ் சோலிச்
சிறுகாலைப்பாடுந் தென்றிருமாலிருஞ்சோலையே. ௮.

பதவுரை.

அறுகால்— ஆறுகால்களையுடைத்தாய்
வரி— அழகியதாயிருந்துள்ள
வண்ணைகள்— வண்ணகளானவை
சிறுகாலை— விடியிற்காலத்திலே
ஆயிரம் நாமம் — எம்பெருமானுடைய
ஸஹஸ்ரநாமங்களையும்
சொல்லி — ஆனத்திவைத்து
பாடும்— பாடாவினுள்ள
தென் திருமாலிருஞ் சோலை;
குறுகாத்— திருமலையை அணுகாத
மன்னரை— ராஜாக்களுடைய

கூடு— இருப்பிடத்தை
கலக்கி— குலைத்து [அழித்து]
வெம்— வெவ்விதான
கான் இடை— காட்டின் நடுவே
சிறுகால் நெறியே— சிற்றடியோடே
போக்குவிக்கும்— போம்படியாகப் பண்
துகிற
செல்வன்— வியபிதி வர்த்திக்கிற
பொன்— சிறந்த
மலை— திருமலையாம்.

(உ) “மலயத்வஜ இநித்யாதோ மாநவேந்தரோ மலிபதி”

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. குறுகாமன்னரை, திருமலையைக் கிட்டாத் ராஜர்க்களை. அதுகூலாய்ச்சேர்ந்து வாழ்ந்துபோகலாயிருக்க, ப்ரதிகூலாய்ச்சேராதேயிருக்குமவர்களை. கூடுகலக்கி. இருப்பிடத்தைக் குறித்து. அதாவது- போகப் போகோபகாணப் போகஸ்த் தாரங்கொல்லவற்றாலும் விலகண்ணமாம்படி அவர்கள் பண்ணிக்கொண்டிருக்கும் ரகரிகளின் விருப்பைக் குறித்தென்னை. வெங்காளிடை. வெவ்வித காட்டினாலே. நிலவனுக்கும் ஸஞ்சரிக்கவொண்ணாதபடியாய்த்து காட்டின் வெம்மையிருக்கும்படி; “வெம்மினோளிலெயில் கானகம்” என்கிறபடியே. சிறுகாணெறியேபோக்குலிக்கும். கெட்டுப்போம்போது பின் தொடருகிறார்களென்னுமச்சத்தாலே வழியானிடப்பட்டிக்க, கிற்றடிப்பாடேதுழந்துபோ ம்படியாகப்பண்ணும். செல்வன். இதுக்கடி- ஸ்ரீயுபேகியாகை. அதுகூலாகண்ணமும் ப்ரதிகூலரிஸமும் பண்ணுவது அவருக்காகவிறே. பொன்மலை. இப்படி யிருந்துள்ள ஸ்ரீயுபேகியானவன் வர்த்திக்கிற சல்லாயமானமலை. அறுகூலவரிவண்ணுள். ஷட்பதங்களான அழகியவன்கள். இத்தால்- இவற்றினுடைய ரூபகுணம் சொல்லிற்று. ஆயிரநாமம்சொல்லிச் சிறுகாண்ப்பாடும். (க) “தேவோநாமஸஸ்ரவாந” என்கிற அவனுடைய ஆயிரத் திருநாமங்களையும் ஸதேவோத்தாமான காலத்திலே ப்ரதிக்குப் போகிருகிட்டுப்பாடாநிற்கும். நேன் திருமாலிருஞ்சோலையே. இப்படி யிருந்துள்ள அழகையுடைத்தான திருமாலிருஞ்சோலை யென்கை. அ.

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. அந்த திவ்வர்த்திகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவ பூதங்களினுடைய வர்த்தயிருக்கும்படி. சொல்லுகிறது. அழகருடைய செயல்போலேயாய்த்து-இவற்றினுடைய செயலுமிருக்கும்படி. அதாவது- ப்ரதிகூலானவர்களைக் காணப்பொறுதாய்த்து.

மூ.—சீர்தப்படைத்துச் செங்குருதிகொண்டு பூதங்கள் அந்திப்பலிகொடுத்தவத்தனஞ் செயப்பன்மலை இந்திரகோபங்க ளெம்பெருமான் கனிவாயொப்பான் சீர்தும்புலிற் நென்றிருமாலிருஞ்சோலையே, கூ.

பதவுரை.

இந்திரகோபங்கள் — பட்டுப்பூச்சிகளா
ளவை
எம்பெருமான் — ஸர்வஸ்வாமியான அழ
கருடைய
கனி — சொவ்வைக்கனிபோன்ற
வாய் — திரு அதரத்துக்கு
ஒப்பான் — ஒத்திருக்கக்கரக
சிந்தம் — கண்டவிடமெங்கும் சிதறிப்
பறக்கிற
புறவின் — தாழ்வரைபய்யுடைத்தாய்
தென் — அழகிதான
திருமாலிருஞ்சோலை;
பூதங்கள் — அங்கே வர்த்திக்கிற ஸ்ரீவை
ஷ்ணவ பூதங்களானவை

(புஷ்டதேஹர்களான ஜநங்களைக்கண்டால்),
சிந்தம் — அவயவங்கள் சிதறும்படி
புடைத்து — அடித்துக் கொன்று
செம் குருதிகொண்டு — அவர்கள் தேஹத்
தினினதும் புறப்படுகிற சிவந்த ரத்தத்
தைக்கொண்டு
அந்தி — அந்திப்பொழுதில்
பலி கொடுத்து — ஆராதம் ஸம்ஸ்பித்து
ஆவத்து தனம் — தம் ஆபத்துக்கு ரகசிக
மான தாமகரினைத்து
செய் — வேலித்துக்கொண்டு போருகிற
அப்பன் — ஸ்வாமி வர்த்திக்கிற
மலை — திருமலையாம்.

(க) “தேவோ நாமஸஸ்ரவாந”

வ்யா. சிந்தப்புடைத்து. சிதறப்புடைத்து. ஆஸ்திகராய், த்யாஜ்யோபாதேய விவேகமுடையராய், அழகராகிலும் திருமலையாழ்வாராகிலும் ப்ரேமமுடையராய் வந்தி க்குமவர்களைக் கண்டால் அவர்கள் ஸந்திதியில் நில்லாதே அஞ்சலிவந்தாரதிகளைப் பண்ணித் தந்தாமைக்கொண்டு மறைந்துவந்தித்து, நாஸ்திகராய் த்யாஜ்யோபாதேய விவேகருந் பராய், தேஹ போஷணதிகளைப் பண்ணி ஸ்வைரம்ஸஞ்சரித்துத்திரியும் ப்ரதிகலஜநங்களை, தந்தாம் ஸஞ்சரிக்கிற தேசத்திலே காலத்திலேகண்டால், அவ்வவங்கள் சிதறவடித்துக் கொண்டு பொகடாதிருமாய்த்து. செங்குருதிக்கொண்டு. தாந்தாம் அடித்துக்கொன்றவர் களுடைய தேஹத்திலுள்ளும், செவ்வியிலே சிவந்துபுறப்படுகிற ரத்தத்தைக்கொண்டு பூதங்கள். பூதயோநியாயிருக்கச் செய்தேயும், வைஷ்ணவநாமரூபங்களோடு கூடி, பகவத் பாகவத பத்தியுத்தங்களாய்க் கொண்டெதிரியும் பூதங்களானவை. அந்திப்பலிகொடுத்து. (க) “ நவம்ஸவபிஷ்வாணுபு ” என்று ஸமர்ப்பித்த கண்டாகர்ணனைப்போலே, தங்களு டையஜாதுபுகிதமாக ஜீவிக்குமத்தை, வந்த்யாகாலங்களிலே ஆராதனரூபேண ஸமர்ப்பித்து. ஆவத்தனம்செய். தங்களுக்கு ஆபத்துக்கு ரக்ஷகமான தாமாகரினைத்து ஸேவித்துக்கொண்டு மேலும்படியிருக்கிற. அப்பன்மலை. ஸர்வகாரண பூதனுவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிறமலை. “ அப்பன் ” என்றது - இவற்றுக்கும் இப்படி கிடிகுவர்த்திக்கலாம்படி யிருக்கிறது காரண பூதனான குடற்றுடக்காலையென்னுமிடம் தோற்ற.

இந்திரகோபங்கள். சிவந்திறத்தையுடையவாய், “ இந்திரகோபம் ” என்கிற நாமத்தையுடையதாயிருக்கிற ஜாதுக்களானவை. எம்பெருமான்களையொப்பான். ஸர்வ ஸ்வாமியரன் அழகருடைய, கொவ்வைக்கனி போலேயிருக்கிற திருவதர்த்துக்குப் போலி யாம்படி. சிந்தும்புலில். கண்டவிடமெங்கும் சிதறிப்பறக்கும் பர்யந்தத்தையுடைய, “ சிந் தூரச்செம்பொடிப்போல் திருமாலிருஞ்சோலையெங்கும் இந்திரகோபங்களையெழுந்தும் பரந்திட்டன ” என்றாரிறே - இவர்களும்கூடும். தென்றிருமாலிருஞ்சோலையே, இப்படி யிருந்துள்ள அழகையுடையதான திருமாலிருஞ்சோலையென்கை. கூ.

மூ.—எட்டுத்திசையு மெண்ணிறந்த பெருந்தேவீமார்
விட்டுவிளங்க வீற்றிருந்த விமலன்மலை
பட்டிப்பிடிக்கப் பகடுறிஞ்சிச்சென்று மாலையாய்த்
தேடித்தினைக்குந் தென்றிருமாலிருஞ்சோலையே. மி.

பதவுரை.

மாலையாய்— ராநிகாலத்திலே
பட்டி— ஸ்வைரமாகத் திரியாகின்றதுள்ள
பிடிக்க— பெண்பாணிகளானவை
பகடு— ஆண்பாணிகளோடு
உறிஞ்சி சென்று— உராய்ந்து சென்று
தெட்டி— அப்புணர்ச்சியா லுண்டான ஆந்
தம்முற்றி

தினைக்கும்— களியாகின்றதுள்ள
தென் திருமாலிருஞ் சோலை;
என் இறந்த — கண்டகிட முடிபாதவர்
களாய்
பெரு — ரூபஸந்தர்பங்களால் வந்த
பெருமையையுடையான
தேவிமார்— தேவியார்கள்

(க) “ நவம் சவமிதம் புண்யம். ”

எட்டு திசையும்— எட்டு திக்குக்களிலும்
விட்டு விளங்க— மிகவும் விளங்க
(அவர்கள் நடுவே)
விறு— தன் பெருமைதோற்ற

இருந்த— ஸ்ரீத்வாராகையிடுக்கிற
கிமலன்— பரிசுத்தஞானவன் வர்த்திக்கிற
மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. எட்டுத்திசையும். எட்டுதிக்குளும். எண்ணிறந்தபெருந் தேவியார். அஸ்வத்தாசாய், ருபருணத்தாலும் ஆத்மருணத்தாலும்வந்த பெருமைபாடி டைபராய், சாஸ்த்ரோக்தமான ப்ரகாரத்திலே பரிசுரவிக்ஷிப்பபட்ட தேவியாரானவர்கள். விட்டுவிளங்க. மிகவும்ப்ரகாசிக்க. அதாவது - பார்த்த பார்த்தவிடமெங்கும் இவர்களு டைய திரளின் ப்ரகாசமேயாயிருக்கை. வீற்றிருந்த. இவர்கள்நடுவே தன்வயாவர்த்தி தோற் றம்படி ஸ்ரீமத்த்வாராகையிலே பெழுந்தருளியிருந்த. அதாவது - இத்தனைப்ேரோடும் பரிமாறுகிறவிடத்தில் ஓரொருத்தரே “என்னைப்பொழியவநியான், என்னைப்பொழியவநியான்” என்னும்படி பரிமாறுகையால்வந்த வீறுடைமைதோற்ற விரந்தவனென்கை. கிமலன். இப் படி பரிமாறின்விடில் ஸ்வர்த்தப்பாடிபத்தியாகிற தோஷமில்லாதவனென்கை. இவனுடைய ஸமஸ்தவப்பாரங்களும் ஆச்சரிதகாரணப்பிக்கைக்கு உறுப்பாயிறேறிருப்பது. இப்படியி ருந்துள்ள ப்ரதந்தர்பர்தான் ப்ரணயிதவ ப்ரயுத்தமராகையாலே இவன்றனைக்கு ஏற்றத்துக் குடலாமித்தனையிறே. மலை. ஏவம்பூதஞானவன் இந்த ஸ்வபாவமெல்லாம் ப்ரகாசிக்குப்படி வர்த்திக்கிற மலை.

படிப்பிடுகள். ஸ்வவாஸஞ்சாரிகளான பிடுகளானவை. புகழேறிஞ்சிச்சென்று, ககலிந் றுணையோடே ஸ்பர்சித்துச்சென்று. ஸ்பர்சத்தால் ஸம்ச்சேஷத்தைச் சொல்லுகிறது. “சென்று” என்று அகிலுண்டான † காலதார்க்க்யத்தைச் சொல்லுகிறது. மாலையாய். ராத் ரியிடத்திலே. நேட்டித்தினாக்கும். அந்த ஸம்ச்சேஷரஸம் முற்றிக்கனியாநிற்கும். தெட்டல்- மூற்றல். தினாத்தல்- கவித்தல். தேன்திருமாலிருஞ்சோலையே. இப்படி இருந்துள்ள சிறுப் பையுடைய திருமாலிருஞ்சோலைமலை பென்கை.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—மருதப்பொழில்ணி மாலிருஞ்சோலைமலைதன்னைக்

கருதியுறைகின்ற காரக்கடல் வண்ணனம்மான்றனை

விரதங்கொண்டேத்தும் வில்லிபுத்தூர் விடேசித்தன்சொல்

கருதியுறைப்பவர் கண்ணன்கழலினை காண்பரே. கக.

பதவுரை.

மருதம் பொழில்— மருதஞ்சோலைகளாலே

அணி— அலங்கர் தமான்

மாலிருஞ் சோ } திருமாலிருஞ் சோலை
லைமலை தன்னை } மலைபை

கருதி— விரும்பி

உறைகின்ற— நிகயவரஸம் பண்ணுமவனாய்

கார் கடல்— கருங்கடல் போன்ற

வண்ணன்— திருநிறத்தையுடைய

அம்மான் தன்னை— ஸ்வாமியானவனை

விரதம் கொண்டு— வாழ்த்துணையையே வராத
மாகக்கொண்டு

ஏத்தும்— திருப்பல்லாண்டு பாடுமவராய்

வில்லிபுத்தூர்— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்குத்
தலைவரான

† கால உத்தேயபுராவது - காலத்தின் நெடுமை.

கிட்டெடுத்தன்— பெரியாழ்வார்
சொல்— அருளிச்செய்த இத்தை
சுருதி— விரும்பி
உரைப்பவர்— அதுவந்திக்கு மவர்கள்

கண்ணன்— கர்ஷணனுடைய
கழல் இளை— நிருவடிகளை
காண்பர்— காணப் பெறுவர்கள்.

வ்யா. மருதமித்யாசி. மருதஞ்சோலைகளாலே அணியப்பட்டிருப்பதாய், “ திரு
மாவிருஞ்சோலை ” என்னும் திருநாமத்தை புடைத்தாயிருந்துள்ள திருமலைதன்னை. “ தன்
னை ” என்கையாலே இதுனுடைய போக்பதாதிசயத்தைச்சொல்லுகிறது. கருதியுரைகின்று
நித்பங்கிதியிலுங்காட்டில் இதுவேருக்கு அஸஸ்த்தாநமென்று விரும்பி, “ நங்கள் குன்றம்
கைவிடார் ” என்கிறபடியே நித்பவாலம் பண்ணுகிற. காங்கிடல்வண்ணம் மைமன்றன்னே
கருங்கடல்போலேயிருண்டு சரமஹரமான நிறத்தைபுடைய வ்மாமியாணவனை விரதமித்யாதி.
ஸ்வசேஷத்தவாதுரபமான மங்கனாசாஸநம் தபக்கு வ்ரதமாகக்கொண்டு திருப்பல்லாண்பி
பாடி யெத்துமவரான பூநீசில்லிபுத்தூரில் பெரியாழ்வாரருளிக்கேய்தத்தை. அன்றிக்கே,
அர்ச்சாவதாரம் “ அப்யோமுகக்கே யெம்பெருமானல்லீசோ ரீ ” என்னப்படும் விஷயமா
கையாலே, “ இவ்விஷயத்தை யேத்தக்கடலோம் ” என்னும் வ்ரதத்தைபுடையராய்க்கொண்டு
மங்கனாசாஸநருபேண ஏத்துமென்னவுமாம். கருதியுரைப்பவர், ஸாபிராயமாக புத்தி
பண்ணி அதுவந்திக்குமவர்கள். கண்ணன்கழலினை காண்பரே. அத்யந்தஸூலபண கர்ஷ
ணன் நிருவடிகளைக் கண்டதுபலிக்கப் பெறுவர். கக.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

அடிவரவு.—அலம் வல்லாளன் தக்கா ரானாய் ஒரு ஏவிறு மன்னர்
குறுகாத சிந்த வெட்டு மருத முருப்பினி.

(1)

ஆதிருமொழி நக-க்கு, பாட்டு-நக.

நான்காம்பத்து மூன்றாதிருமொழி- உருப்பினிங்கை, ப்ரவேசம்.

அ. கீழ்நிறுமொழியிலே, ராமாவதார குணசேஷத்தங்களும் கர்ஷணவதாரகுண
சேஷத்தங்களும்மெல்லாம் ப்ரகாசிக்கும்படி அழகர் திருமலையிலே யெழுந்தருளியிருக்கிறபடி
பை அதுபலித்துக்கொண்டு, “ அவரினுங்காட்டில் அவர்விரும்பி யெழுந்தருளியிருக்கிற திரு
மலையே பரமப்ராப்யம் ” என்று அதுவந்தித்து, திருமலையாழ்வாருடைய வைபவத்தை
பஹுமுகமாகப்பேசியதுபலித்தார்; அப்படி அதுபலித்த வளவால் தமக்கு பரப்பாபி
பிறவாமையாலே மீளவும் அவதாரகுண சேஷத்தங்களெல்லாம் ப்ரகாசிக்கும்படி அழகர்
திருமலையில் நித்திர நிலைய, கீழ்ச்சொன்ன கர்மமன்றிக்கே, முகபேதேர்பேசி திருமலை
வைபவத்தையும் கீழ் உத்தப்ரகாரமன்றியே, முகபேதேந பலபடியாகப்பேசியதுபலிக்கிறார்-
இத்திருமொழியில்.— கீழ்- ராமாவதாரகுணசேஷத்தம் முன்னது கர்ஷணவதாரகுண சே
ஷத்தங்களையும் அழகர் பக்கலிலே கண்டதுபலித்தார்; இதில்-கர்ஷணவதாரகுண சேஷத்தம்
முன்னது ராமாவதாரகுண சேஷத்தங்களையும் அவதாரந்தா சேஷத்தங்களையுமெல்லாம்
அழகர் பக்கலிலே தர்சித்ததுபலிக்கிறார்.

முத்துக்கோக்கவல்லவன் முகம்மாழிக் கோத்தவாறே அது விஹபெறுமாபோலே, அதாவது என்னுடைய சேஷர்தங்களுக்கும் விசேஷஜ்ஞான விவாசேர்த்ததுபடுகிறது வாசியாலேநிறமும் எஸ்முமுண்டாயிருக்கும்மே. ததியவிஷயத்திலும் விசேஷணபேதத்தாலே விசேஷயத்துக்கு எவ்விசேஷ முண்டாகக் கடவதிறே. ஆக, இது சீழ்நிறுமொழிக்கும் இத்திருமொழிக்கு முண்டான விசேஷம். ... *.

மூ.—உருப்பிணிநங்கைதன்னைமீட்பான் துடர்ந்தோடிச்சென்ற உருப்பினையோட்டிக் கொண்டிட்டுறைத்திட்ட வுறைப்பன்மலை பொருப்பிடைக் கொன்றாநின்று சூறியாழியுங் காசங்கொண்டு லீருப்பொயோன்வழங்கும் வியன்மாலிருஞ்சோலையதே. க.

பதவுரை.

கொன்றை— கொன்றைகொண்டவை
பொருப்பிடை நின்ற— மலையினிடத்திலே
பொன்— பொன்றைச் செய்யப்பட்டு
முறி— முறித்த
ஆழியும்— மோதிரங்களையும்
பொன் காசம்— பொற்காசுகளையும்
கொண்டு— கையால்வாசி
கிருப்பொடு— கிருப்பத்தோடு
வழங்கும்— கொடுப்பாளைப் போலேயிருப்பதாய்
வியன்— ஆசச்செய்யப்பட்டதெக்கதான
மாலிருஞ்சோலை— திருமாலிருஞ் சோலை
யென்னும் பேரையுடைத்தான

அதே— அம்மலையே, [ட்டி.மை
உருப்பிணி நங்கை தன்னை— ருக்மிணிப்பிரா
மீட்பான்— மீட்டுக்கொண்டு போவதாக
துடர்ந்து— பின்தொடர்ந்து
ஒடி சென்ற— ஒடிவந்த [மனை
உருப்பினை— (அவன் தமையனான) ருக்
ஒட்டி— துறத்தி
கொண்டு— பிடித்துக்கொண்டு
இட்டி— தேர்த்தட்டில் இருத்தி
உறைத்திட்ட— (அவனை.) மாநபங்கம்
செய்த
உறைப்பன்— மிக்கையுடையவனுடைய
மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. உருப்பிணிநங்கைதன்னை, ருக்மிணிப்பிராட்டிதன்னை. “நங்கை” என்று இவளுடைய குணபூர்ந்தியைச் சொல்லுகிறது. அதாவது பித்ராநிகளெல்லாம் புறம்பே கொடுப்பதாக ஸங்கல்பித்து, அதுக்கிடான உதஸவமும் நடத்திச்செல்லாநிற்க, அந்த அந்நிசேஷத்தவத்துக்கு வெருவி “இவ்வளவிலே கர்ஷணன்வந்து கைக்கொண்டிலுனில் நான் முடிவன்” என்று வ்யவஸிதையாயிருந்த குணபூர்ந்தியிறே. இப்படி அவள் வ்யவஸிதையாயிருக்கிற வளவிலே, புறச்சோலையிலே நின்று ஸூப்பாஞ்சலுந்யத்தை முழங்கி அந்த த்வரியாலே அவளுக்குப் பானைப் பாதிக்ஷடையப்பண்ணி, விவரத்துசென்று கைக்கொண்டு தேரிலேயேற்றிக்கொண்டு போராநிற்கச்செய்தே. மீட்பான் துடர்ந்தோடிச்சென்ற. “இப்படி பலத்திலே கொண்டுபோகையாவதென்” என்று யுத்தம்பண்ணி மீட்பதாகப் பின்பற்றியோடிவந்த. உருப்பினையோட்டிக்கொண்டிட்டு. ருக்மினை ஒட்டிப்பிடித்துக்கொண்டு தேர்த்தட்டிலேயிட்டு. அதாவது ருக்மிணிப்பிராட்டிக்குத் தமையனாகையாலே, “இவனைக்கொல்லில் இவள் முகம் கருகும்” என்று அவனைப் பிடித்துக்கொண்டெவந்து தேர்த்தட்டிலே கட்டியிட்டிவைத்தமையைச் சொல்லுகிறது. உறைத்திட்ட. சிக்கன பரிபலித்திட்ட. அதாவது தேஜோவதமாம்படி. தலையைச் சிரைக்கை முதலான பரிபலங்களைப்பண்ணுகையிறே. உறை

ப்பன்மலை. ருக்மிணிப் பிராட்டியைச் சிக்கனக் கைக்கொண்டு, மீட்கவந்த ருக்மிணியும் பன்
கித்துவிட்ட மிதிகைபுடைபவன் வந்ததென்ற மலை.

பொருப்பிடைக் கொன்றை நின்று. கொன்றைகாரன்வ மலைபிடத்திலே நின்று.
பொன் - முழியாழியும் காதுங்கொண்டு. பொன்னுண்டான் முறிந்த மோதிரத்தையும் காசை
யுக்கொண்டு. முறிந்த பொன்மோதிரமும் பொற்காசம்போலே யாய்த்து - இதுண்டைய
பூவினாள் ராசியும் இதழுமிருக்கும்படி. விருப்போவேழங்கும். இவற்றை சிறுப்பத்தோடே
கொடாநிற்கும். பொன் மோதிரங்களையும் பொற்காசுகளையும் வாரிக்கொண்டு ஆசாத்
தோடே. பிறர்க்குக் கொடுப்பாசைப்போலே யாய்த்து - இவை பூச்சொரியும்படி. வியன்
மாலிருஞ்சோகையதே. இப்படி யிருந்துள்ள வளப்பத்தை யுடைத்தாகையாலே. விஸ்மயரீப
மாப், “ திருமாலிருஞ்சோகை ” என்னும்பேரை யுடைத்தாயிருக்கிற வதுவே. அதுவே
ன்று - ப்ரஸித்தியைச் சொல்லுகிறது.

பு. - கஞ்சனுகாளியனுக் களிறுமருது மெருதும்

வஞ்சனையின்மடிய வளர்ந்தமணிவண்ணன்மலை

நஞ்சுமிந்நாக மெழுந்தணவி நளிர்மாமதியைச்

செஞ்சுடர்நாவனாக்துந் திருமாலிருஞ்சோகையதே. உ.

புதுவரை.

நஞ்சு - விஷத்தை
உமிழ் - உமிழாநின்றுள்ள
நாகம் - மலைப்பாம்பானது
நளிர் - குளிர்ந்த
மா மதியை - அந்தச் சிகரத்தின்மேலே
தவருகிற பூர்ணசுந்தரனை
(தனக்கு உணவாக நினைத்து,)
எழுந்து - கிளர்ந்து
அணவி - கிட்டி.
செம் - சிவந்த
சுடர் - தேஜஸ்ஸையுடைத்தான
நா - நாவாலே
அனைக்கும் - அனையாநின்றுள்ள
திருமாலிருஞ் சோகையதே;

கஞ்சனும் - கம்ஸனும்
களியனும் - காளியனும்
களிறும் - குவலராபிடமென்னும் யானை
மருதும் - யமனார்ஜு - நங்குரும
எருதும் - அரிஷ்டாஸூரனாகிற ரிஷபமும்
வஞ்சனையின் - தந்தா முடைய வஞ்சனை
களாலே
மடிய - தாந்தாம் முடியும்படியாக
வளர்ந்த - திருவாய்ப்பாடியில் வளர்ந்த
வனாய்
மணி, வண்ணன் - நீலமணிபோன்ற திரு
நிறத்தையுடையவனுடைய
மலை - திருமலைபாம்பு.

வியா. இரண்டாம்பாட்டு. கஞ்சனித்பாதி. *சாது சனத்தை நலியும் கம்ஸனும்,
பசுக்களும் இடையரும் தண்ணீர் குடிக்கிற பொய்கையை விஷத்தாலே தூஷித்துக் கிடந்த
களியனும், “ புருவாய்நின்ற போதகம் ” என்கிறபடியே. கம்ஸனுடைய க்ரஹத்துக்குப்
புருகிற வழியிலேநின்று நலியத்தேடின ஆனையும், தவழ்ந்துபோகாநிற்க, வழியிலே நலி
வதாக நின்ற யமனார்ஜுமும், “ வம்பவிழ்கானத்து மால்விடை ” என்கிறபடியே - கா
ட்டிலே நலிவதாகவந்த அரிஷ்டனாகிற ரிஷபமும். வஞ்சனையின்மடிய வளர்ந்த. தந்தாம்
வஞ்சனைகளாலே தாந்தாம் முடியும்படியாகத் திருவாய்ப்பாடியிலே வளர்ந்த. காளியனுக்கு

வஞ்சகமும் மடிவும் - ஆத்மாபஹாரமும், அபிமான பங்கமுமாகக்கடவது. மணிவண்ணன் மலை. இப்படி விசேஷங்கள் * தேவவளார்த்தவன் நிலர்தம்மோன்ற வடிவோடே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற மலை.

நஞ்சித்யாதி. * மதிதவழ்குமி பாதேசத்திலே, நஞ்சையுமிழந்து பசித்துக்கிடக்கிற மாசுணமானது, அந்தச் சிவரத்தின்மேலே தவமுறை குளிர்ந்த பூர்ணசந்தரணை, தனக்கு ஆயிஷமாக்கக்கருகி விளர்ந்துகிட்டி, சிவந்த நேஜஸ்வைபுடைத்தான நாவாலே அவரின் அனை யாநிற்கும் திருமாலிருஞ்சேரையோடிற வதுவே * மணிவண்ணன்மலை.

மூ-மன்னுநாகன்றன்னைச் சூழ்போகி வளைத்தேறிந்து

கன்னிகளிர்தம்மைக் கவர்ந்தகடல்வண்ணன்மலை

புண்ணெருந்தியோடு புனவேங்கையுங் கோங்குநின்மு

பொன்னரிமாலைகள் சூழ் பொழின்மாலிருஞ்சேரையேயே; ரு.

பதவுரை.

புண்ணெயோடு- புண்ணையும்
செருந்தியோடு- செருந்தியும்
புனம்- புனத்திலுண்டான
வேங்கையும்- வேங்கையும்
கோங்கும்- கோங்கும்
நின்மு- ஒழுங்குபட நின்மு
பொன்னரிமாலைகள் சூழ்- † பொன்னரி
மாலைகள் சுழற்றினப்போலே யிருக்கிற
பொழில்- சேலிக்கையுடைய
மாலிருஞ்சேரலை அடே-;
மன்ன- ('ஆள்வலியாலும் தோள்வலி
யாலும் நமக்கழிவில்லை' பென்று)
பொருந்தியிருந்த
நாகன் தன்னை- நாகாஸுரனை [ந்து
சூழ்போகி- நிரஸிக்கும்வகைகளை ஆராய்

வளைத்து- அவனைத்தப்பப் பொண்ணுதபடி
வளைத்து

எறிந்து- கொன்று

கன்னிகளிர்தம்மை- அவன் கல்யாணம்

செய்வதாகப் பொறுக்கித் திரட்டிவைத்த

கந்திகைகளான பதினாறுபிரத தொரு

றுது ஸ்திரீகளையும்

கவர்ந்த- கொள்ளுகொண்டு தேவிமாரா

க்கினவகுப்

கடல்- கடல்போன்ற

வண்ணன்- வடிவையுடையனுள்வனுடைய

மலை- திருமலையாம்.

† "பொன்னரிமாலை - ஓர் ஆபரணம்."

என்று தமிழர்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. மன்னுநாகன்றன்னை. "ஆள்வலியாலும் தோள்வலியாலும் நமக்கோசலிச்சலில்லை" என்று ப்ரதிஷ்டிதனாயிருந்த நாகாஸுரனை. அதாவது, விபரித்ததிலே நிலைநின்ற நாகாஸுரனை யென்னவுமாம். அதாவது * நேவர்களை யபர்த்து, தேவஸ்திரீகளைப் பிடித்து, அதிதீயினுடைய குண்டலமளவாகப் பரித்துக்கொண்டுபோந்து குழையிருக்கமாட்டாமல் இத்தர்வந்து ஸ்ரீமத் த்வாரகையிலே கூப்பிடுமபடி பண்ணினவனிறே. சூழ்போகிவளைத்தேறிந்து இத்தர்வந்து விண்ணப்பஞ்செய்த வந்தாரம், "இனி யிவனை நிரஸிக்கக்கடவோம்" என்றுநிரஸிக்கும் பாகாரமும் திருவுள்ளத்திலே விசாரித்து ஸத்யபாமைப் பிராட்டியோடேகூடப் பெரியதிருவடியை மேற்கொண்டு திருவாழிநொட்குமான திவ்யாயுதங்களோடே ப்ராக்ஷ்யோதிஷ புரத்திலே எழுந்தருளி, தப்பவொண்ணாதபடி அவனை வளைத்துக்கொன்று. சூழ்ச்சியாவது - விசாரம்; வளைத்தல் - போக்கறுத்தல்; எறிதல் - சேதித்தலாய், திருவாழியாலே யறுத்துப்பொகட்டமைவயச் சொல்லுகிறது.

(இஉ) ச. ப, ஈ - தி, ஈ - பா - மஹாநாகன் - மாவலி தன் னுடைய - வியாக்கியானம். ச. ரக

கன்னிமகளிர்நம்மைக் கவந்த. அவன்றான் பாணிக்ரஹணம் பண்ணுவதாக அங்கு மிக்ரும்
புத்திரிந்நு பொறுக்கிக்கொண்டுவந்து திரட்டிவைத்த கங்கிகைகளான பதினாறுபிரத்தொரு
நூறு ஸ்திரீகளையும் கைக்கொண்டுபோந்து, பூரீமத் தவாரகையிலே பாணிக்ரஹணம்பண்ணி
தனக்கு தேவிமாசாகியருளின. கடல்வண்ணன்மலை. நாகவதம்பண்ணி இந்தராதிகேவர்
களை ரக்ஷிக்கையாலும், அவன் திரட்டிவைத்த கங்கிகைகளைக் கைக்கொண்டு திருமணம்
புணர்ந்து அவர்களை உகப்பிக்கையாலு முண்டான ஹர்ஷத்தாலே, கடல்போன்ற திருநிறத்
தையுடையது யிருந்தவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற மலை.

புன்னையித்யாதி. பொற்கேவர் பூக்களை யுடைத்தான புன்னையும் செருந்தியும் புன
த்திலுண்டான வேங்கையும் கோங்கும் ஒழுங்குபடநின்று பூக்கையாலே, திருமலையாழ்வா
ர்க்குப் பொன்னரிமலைகள் சுற்றிற்றபோலே யிருக்கும் பொழில்களையுடைய மலிருந்த
சோலையாகிற வதுவே - கடல்வண்ணன்மலை.

மூ—மாவலிதன்னுடைய மகன் வாணன் மகளிருந்த
காவலைக்கட்டித்த தனிக்காளைகருதுமலை
கோவலர் கோலிந்தனைக் குறமாதர்கள் பண்குறிஞ்சிப்
பாவொலிபாடி நடம்பயின் மாலிருஞ்சோலையதே. ச.

பதவுரை.

கோவலர் கோலிந்தனை — கோரகூணம்
பண்ணும் இடைச்சாதிபிலே பிறந்து
கோலிந்தாபிஷேகம் பண்ணினவன்
விஷயமாக
குறமாதர்கள் — குறப்பெண்கள்
குறிஞ்சி பண் — குறிஞ்சிராகத்தோடு
கூடின
பா — பாட்டுக்களாலே
ஒலி பாடி — இசைபெறப்பாடி.
நடம் பயில் — பாட்டுக்கிணங்கக் கூத்தாடா
நின் னுள்ள
மாலிருஞ்சோலை அதே;
மாவலி தன் னுடைய — மஹாபலியினுடைய
மகன் — புத்திரன்

வாணன் மகள் — பாணஸூரனுடைய மக
ளான உஷக்ரு
இருந்த — அவன்தசப்பனால் செய்யப்பட்ட
பிருந்த
காவலை — காவலைபெல்லாம்
கட்டு அழித்த — (தன் திருப்போரான
அகிருத்தாழ்வான் களவிலே அவலைப்
புணருகையால்வந்த சிறைசையிட
கைக்காக அரணழித்துப்போகட்ட
தனி — ஒப்பற்ற
காளை — யள்வந்தையுடையவன்
கருதும் — வரும்பிவர்த்திக்கிற
மலை — திருமலையாம்.

வியா. நான்காம்பாட்டு. மாவலியித்யாதி. மஹாபலிபுத்திரனான பாணனுடைய மக
ளான உஷகிருந்த. இத்தால் அவனுக்கு பிதாவாய் அபிமாநியானவனுடைய புலமும்,
அவன் இவனுடைய வைலக்ஷணயத்துக்கிடாக வைத்த அரணும் தோற்றுகிறது. காவலைக்
கட்டிபித்த. அவளிருந்த கர்யாகர்ஹத்தில் பிதாவானவன் செய்துவைத்த காவலைபெல்லா
வற்றையும், பேரணு அகிருத்தாழ்வானுக்காகச் சென்று, அரணழித்த. அதாவது அகிருத்
தாழ்வானைச் சிறைவைத்த நிமித்தமாகவிறே வாணபுரத்துக்கெழுந்தருளி வாணனைவழித்

தது. அலனைனுயித்தபின்பிறே உகைஷ அநிருத்தனுக்கு சேஷமாய்த்து அத்தைப்பற்ற-
“காவலைக்கட்டித்த” என்கிறது. தனிக்காளை கருதும்மலை. “காமனைப்பயந்தகாளை”
என்னுமாபோலே, காமனைப்பெற்றபின்பும் அக்விதியமான யௌவனத்தையுடையனாயிருந்த
வன், “பாமபதத்திலுங்காட்டில் இதனே நமக்குவாஸஸ்த்தாநம்” என்று கருதி நித்ய
வாஸம்பண்ணுகிற மலை.

கோவலங்கோலிந்தனை. கோரசுண்ணம் பண்ணுகிற ஜாதியிலே பிறந்து அவர்களிலே
ஒருவனாய், கோவிர்தாபிலேகம்பண்ணினவனை. குறமாதர்கள். குறப்பெண்களானவர்கள்.
பண்குறிஞ்சிப்பாலொலிபாடி. நடம்பயில்மாலிகுஞ்சோலையுதே. குறிஞ்சிப்பண்ணோடே கூடின
பாட்டுக்களாலே ஒளிபெறப்பாடி, அப்பாட்டுக்கதுரூபமான ரீர்த்தத்தைப் பண்ணுகின்ற
ள்ள மாளிருஞ்சோலையாகிற வதுவே- தனிக்காளை கருதும்மலை. ச.

மு.—பலபலநாழஞ்சோலிப் பழித்த சிசுபாலன்றன்னை
அலைவலைமைதவிர்ந்த வழகனவங்காரன்மலை
குலமலைகோலமலை குளிர்மாமலை கொற்றமலை
நிலமலை நீண்டமலை திருமால்குஞ்சோலையுதே. ௫.

பதவுரை.

குலம் மலை — தொண்டக்குலத்துக்குத்
தலையானமலையாயும்
கோலம் மலை— அழகியமலையாயும்
குளிர்— குளிர்ந்ததாய்
மா— மேன்மையையுடையதான
மலை— மலையாயும்
கொற்றம்— வெற்றியையுடைய
மலை— மலையாயும்
நிலம்— மாம்முதலியவை முளைக்கத்தக்க
மண்பாட்டையுடைய
மலை— மலையாயும்
நீண்ட— உயர்த்தியையுடைய
மலை— மலையாயுமிருந்துள்ள
திருமாலிருஞ்சோலை அதே—
பல பல நாழம்— பற்பலகுற்றங்களை
சொல்லி— வாயாரச்சொல்லி

பழித்த— தூஷித்த
சிசுபாலன் தன்னை— சிசுபாலனை
‡ அலைவலைமை தவிர்ந்த— அலைவலைத்தன்
த்தைப்போக்கி ‡ ரக்ஷித்த
அழகன்— அழகையுடையனாய்
அலங்காரன்— அலங்காரத்தை யுருடைய
னுனவன் வர்த்திக்கிற
மலை— திருமலையாம்.

‡ அலைவலைமை - விஷயகளரவாதினைப்
பாராமல் தன்நெஞ்சில் தோற்றிற்றைச் சொ
ல்லுதல்.

‡ சரமதகையிலே தன் அழகைக்
காட்டித் தன்னளவில் த்வேஷத்தை மாற்று
கையாலே தான் என்றால் நிர்நித்துக்கொ
ண்டுநிரியும் அலைவலைத்தனத்தைப் போக்
கிக்காத்தவனென்றபடி.

வ்யா. நீந்தாம்பாட்டு. பலபலவித்யாதி. பலபலகுற்றங்களைச் சொல்லி நிர்நித்த
சிசுபாலன்றன்னை. இவன் சொல்லும் தோஷங்கள் அதுகூலர்வாக்கால் சொல்லத்தக்கதல்
லாமையாலே “நாழ” என்கிறது. நாழ - குற்றம். அதுதனக்கு ஒருஸங்கைய யில்லாமையா
லே “பலபல” என்கிறது. அதுதனனை நெஞ்சால்நினைத்திருக்கு மளவன்றிக்கே, பிராதி
யும்படி வாய்விட்டுச் சொல்லுவதே! என்று “சொல்லி” என்கிறது. “கேட்பார்செவிகடு
கிழமை வசவுகளே வையும்” என்றாரிறே- ஆழ்வார். அதாவது - புகவந்நிந்தைக்கு ஜீவநம்

வைத்துக் கேட்குமவர்களுடைய செவிக்கும் சுடும்படியான தண்ணிய வசவுகளைச் சொல்லி வைக்க. “சேட்பால்பழம்பகைவன்” என்று அதுக்கடியும் அருளிச்செய்தாரிதே. அவர் தாமே; அதாவது- ஸ்ரீராமாயணவஜ்ஜம்மங்களே தொடங்கி மிகவும் ஸ்வபாவமாய்க்கொண்டு வருகிற பழையதான் பகையை யுடையவென்றபடி. இவன் ஓரோஜம்மங்களிலேபண்ணின ப்ராதிசுல்யத்துக்கு ஓரளவிலையிதே. அவ்வவஜ்ஜம்மங்களிலுண்டான காலத்தின் மிகுதியையும், பண்ணின ப்ராதிசுல்யத்தினுடைய மிகுதியையும், இவை யெல்லாவற்றையும் நினைக்கிறது. பகையினுடைய பழமைபாலே. அந்தவாஸனையாய்த்து - இந்த ஜம்மத்தில் இவன் இப்படி நிந்தைபண்ணித் திரிகைக்குடேறுது. இப்படி இவன் செய்து திரிந்த கொடுமையை நினைத்திதே “சிகபாலனை” என்குதே, “தன்னை” என்று இவர் ஊன்றி யருளிச்செய்தது. அலைவலைமதலிந்தவழகன். சமதகையிலே தன்னழகைக்காட்டித் தன்னளவில் த்வேஷத்தை மாற்றுகையாலே, “தான்” என்றால் நிந்தித்துக்கொண்டு திரியும் அலைவலைத்தனத்தைப் போக்கி ரகித்தவன். அலங்காரமலை. இப்படியிருந்துள்ள அழகருக்குமேலே * முடிச்சோதிப்படியே உண்டான அலங்காரத்தையு முடையவன் நித்திய வாலம்பண்ணுகிற திருமலை.

குலமலை. * தொண்டக்குலத்துக்குத் தலையானமலை. கோலமலை. அழகர்க்கும் ஆசரிதர்க்கும் ஆவரதாதுபால்யமான அழகையுடைய மலை. குளிர்மாமலை. ரக்ஷகனுனவனுக்கு ரக்ஷயவர்க்கம் பெருமையால்வரும் தரபத்தையும், ரக்ஷயபூதரான விவர்களுக்கு ரக்ஷகனைப் பெருமையால்வரும் தரபத்தையும் ஆற்றும்படியான குளிர்ந்தபித்திருக்கிறமலை. கோற்றமலை. தன்னபிரகத்திலே ஒதுங்கினுரை ஸம்ஸாரம் மேவிடாதபடிநோக்கும் வெற்றியையுடைய தான மலை. நிலமலை. மணிப்பாறையாயிருக்குமளவன்றிகே, ஸுபிரிகளுக்கும் முழுக்கூட்களுக்கும் புஷ்பபல ந்ருமா திகளாய் முளைக்கவும், “முளைக்கவேணும்” என்று ப்ராத்திகைக்கும் யோக்யமான மலை. நீண்டமலை. பரமபதத்துக்கும் ஸம்ஸாரத்துக்கும் இடைவெளியற்று ஒரு கோவையாய்ப்படியான ஒக்கத்தை யுடையமலை. இப்படியிருக்கிற திருமலிருஞ்சோலையாகிற வதுவே-அலங்காரமலை. தி

மூ.—பாண்டவர்தம்முடைய பாஞ்சாலிமறுக்கமெல்லாம்

ஆண்டவ்ருஹ்வர்தம் பேண்டிர்மேல் வைத்தவ்யன்மலை

பாண்டகுவண்டினங்கள் பண்கள்பாடி மதுப்பருகத்

தோண்டலுடையமலை தோல்லைமாலிருஞ்சோலையதே. கூ.

பதவுரை.

பாண்ட தரு—ஆளத்திவைத்துப் பாடத்தக்க வண்டுஇனங்கள்— வண்டுத்திரள்களானவை பண்கள் பாடி— பண்களைப் பாடிக்கொண்டு மது— தேனை பருக— பரம்பண்ணிச் செல்லும்படியாக தோண்டல் உடைய— சோலைகள் வாடாமல் வளர்ந்து செல்லத்தக்க ஊற்றை உடைத்தான

மலை— மலையாய்

தோல்லை— அராதியான

மாலிருஞ்சோலை அதே;

பாண்டவர் தம்முடைய— பஞ்சபாண்டவர்

களின் மனைவியாய்

பாஞ்சாலி — பாஞ்சாலரான மகளான

தள்ளபிபட்ட

மதுக்கம் எல்லாம் — மனக்குழப்பத்தை

யெல்லாம்

ஆண்டு— திருவுள்ளத்தில் வைத்துக்கொண்டிருந்து
அவரு— அவன் பரிபவப்பட்டபோதுண்டான (துன்பங்களையெல்லாம்)
நூற்றுவர்தம்— நூற்போதநனுடைய நூறுதம்பிரமர்களின்

பெண்டிர்மேல் வைத்த— ஸ்திரீகள் பக்கவிலேயாம்படி பண்ணி (ந்ரளபதிக்கு மாநபங்கம் வராதபடி புடைவை சரக்கும்படி பண்ணின)
அப்பன்— உபகாரகனுடைய மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. பாண்டவரித்யாதி. பாண்டுபுத்தர்களுடைய மறியியாய், பாஞ்சாலராஜ புத்திரியாயிருக்கிறவளுடைய மறுகுதலெல்லாவற்றையும். இத்தால்— இவன் புருந்தவிடத்தின் பெருமையும் பிறந்தவிடத்தின் பெருமையும் பார்த்தால், இம்மறுக்கம் வருகைக்கு யோக்யதை யில்லாதவனென்கை. “பாண்டவருடைய” என்குதே, “தம்முடைய” என்றது— ஓரொருத்தரே தன்னகைக்கேடான சக்திமான்களானவர்களை பர்த்தாக்களாக உடையவனென்று தோற்றுகைக்காக. ஆனால், இவர்கள் தான் இப்படி இவனைக்கையாமல் மறுகவிட்டிருப்பானென்னெனவில; “பொய்ச்சூதில்தோற்ற பொறையுடையமன்னர்” என்கிற படியே கர்ந்திரம் பூதுத்ததிலே இவனையும் தோற்றவர்களுக்கையாலே தரம்பிருக்களாய்ச் செய்வலாவதற்று, தங்கள் பொறைபாலே நிலத்தைக்கீறி யிருந்தார்களித்தனையிதே. ஸந்திவிதரான பர்த்தாக்கள் கைவாங்கியிருக்கையாலும், பிதாவானவன் அஸந்திவிதனாகையாலும், தான் அபலையாகையாலும், பரபலானவர்கள் நலிகையாலும் வந்த மறுக்கமிதேயிதே. “மறுக்கமெல்லாம்” என்றது— “அந்தகன் சிறுவனரசர்நமரசர்சிறுபவனணி பிழைபைச் சென்று எந்தமக்குரிமை செய்யென” என்கிறபடியே குருடன் பெற்ற பிள்ளையாகையாலே அறிவுகேடு வழிவழியாய், பிதாவானவன் கண்ணஞ்சுவளர்க்க வளருகையன்றிக்கே, தான் கண்டபடி மூழையடியே திரிந்தவனாய், அதுக்குமேலே, ராஜராஜனான நூற்போதநனுக்குப் பின்பிறந்தவனாய், அவன் கொண்டாடி வளர்த்த செருக்காலே தீம்பிலே தகனேயின நூர்சாவனாகுற முாட்டுப்பையாய், மஹாத்ஸவமானாகையாலே ஆபரணங்களாலே அலங்கரித்தபாய் ஆர்த்தவ தோஷபுக்கையாயிருக்கிறவன் பக்கவிலே கிட்படி, “சூதிலே உன்னையும் தோற்றுகள், நீ போந்து எங்களுக்கு இழிதொழில் செய்” என்று சொல்ல; அவன் (க) “நல்லுடென்கவலாரவம் தகூரெனெ தகூரெனெ புலி | ம - 17 - குணாநுபுராரேவோ தகூரெனெ நூலகூரெனெ” என்ற வளவிலும், விடாதேதமயினரப்பிடித்து இழுத்துக்கொண்டுபோந்து மஹாஸபையிலே நிறுத்தி, பரிபவோக்கிகளைப்பேசி வஸ்த்தத்தை அபஹரித்துச்செய்திற்போது அவன் பட்டமறுக்கங்கள் அநேகமாகையாலே. ஆண்டு.அவை பெல்லாவற்றையும் ஒன்றொழியாமல் திருவுள்ளத்திலே வைத்துக்கொண்டிருந்து. அங்கு நூற்றுவர்தம் பெண்டிர்மேல்வைத்த. அவன் பரிபவப்பட்ட அத்தகையிலே அவனைப்பரிபவிப்பித்த நூற்போதநாதிகள் நூற்றுவருடையவும் ஸ்திரீகள் பக்கவிலேயாம்படி பண்ணின. “சந்தமல் குழலாளலக்கண் நூற்றுவர்தம் பெண்டிரு மெய்தி” என்றாரிதே— திருமங்கையாழ்வாரும். இவரி நூலிழந்ததிறே இவளில் அவர்களுக்கேற்றம். அப்பன். சரணுகையான ந்ரளபதிக்குச் செய்த உபகாரம் தமக்குச் செய்ததாக நினைத்து “அப்பன்” என்கிறார்; ஆசிரிதரிலே ஒருவர்க்குச் செய்தது தமக்குச் செய்ததாக நினைத்திராதவன்று பகவத்ஸம்பந்தம் இல்லையாகக்கடவதிறே. மலை. இப்படியிருக்கிற உபகாரகனாவன் ஆசிரித ஸம்ரசுணூர்த்தமாக நித்யலாஸம் பண்ணுகிற மலை.

(க) “ராஜஸ்வலைக. வஸந்தாஹம் நதுமாம்நேதுமர் ஹனி-குருணஞ்சபுரஸ்ஸந்தாநாம் ஸபாயாம் நாஹமுத்ஸிஹம்.”

பாண்டகு வண்டினங்கள். பாண் - பாட்டி. பாட்டுக்குத்தகுதியான வண்டினங்கள். அதாவது - பிறப்பே பிடித்து பாட்டேயொழிய வேறொன்றறியாததா யிருக்கை. பண்டுகள் பாடி மதுப்படுக. பரிதி பாக்ஷத்தாலே நாரவான பண்டுகளைப் பாடிக்கொண்டு மதுபாநம் பண்ணிச் செல்லும்படியாக. தோண்டலுடைய மலை. திருச்சோலைகள் ஒருகாலும் வாடாமல் நியவஸந்தமாய்ச் செல்லும்படி ஊற்றுடைந்தான மலை. தோல்கைமாலிருஞ்சோலையதே. திருவனந்தரழ்வானே திருமலை பாழ்வாராய் வந்து நிற்கையாலே, அநாதியாய்க்கொண்டு பழையநாய் மாலிருஞ்சோலையென்னும் திருநாமத்தையுடைத்தாயிருக்கிற வதுவே- அப்பன் மலை. தோண்டல்- ஊற்று.

உ-கனங்குழையாள் பொருட்டாக்கனை பாரித்தரக்கர்தங்கள்

இனங்கழுவேற்றவித்த வெழிற்றோளும்பிராமன்மலை

சனங்கோழ்தேள்ளருவிவந்து சூழ்த்தகன்னூலமெல்லாம்

இனங்குழுவாமேலை யெழின்மாலிருஞ்சோலையுட்த. எ.

பதவுரை.

கனம்- பொன்னை [நின்னுள்ள

கொழி - கொழித்துக்கொண்டு வரா

தென்- தெனிரந்த

அருவி- அருவியிலே

அகல்- பரம்பின [ரும்

நூலம் எல்லாம்- பூமியிலுள்ளாரெல்லா

வந்து சூழ்ந்து- வந்து சூழ்ந்துகொண்டு

இனம் குழு- திரள் திரளாக

ஆடும்- நீராடா நின்னுள்ள

மலை- திருமலையாய்

எழில்- எல்லாநன்மைகளும் வாய்ந்த

மாலிருஞ்சோலை அடிகே-;

கனம்- பொன்னால் செய்யப்பட்ட

குழையாள் பொருட்டா- காதணியையு

டைய பிராட்டிக்காக

கனை- திருச்சரங்கனை

பாரித்து- பாப்பிப் பாரித்துக்கொண்டு

அரக்கர் தங்கள் இனம்- ராக்ஷஸகுலத்தை

கழு- அட்புகளாகிற சூலத்திலே

ஏற்றுவித்த- ஏறும்படி பண்ணின

எழில்- வீரபூயால்வந்த அழகுமிக்கிரு

க்கிழ

தோள்- தோளையுடையனாய்

எம்- எமக்கெல்லா முபகாரகனான

இராமன்- ஸ்ரீராமன் வர்த்திக்கிற

மலை- திருமலையாய்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. கனங்குழையாள் பொருட்டா. கனம் - பொன். பொன்னாலே செய்யப்பட்ட காதுப்பணியையுடையவள் காரணமாக, இவள் காதும்காதுப்பணியுமான சேர்த்தி எப்போதும் பெருமாள திருவுள்ளத்திலே கிடக்கும்போலே காணும்; (க) “பெர்வா ரா-பா-மக-ஊழி 8-வா-உ-கூழ்னி-ரா-லெ” என்று இவர் தம்முடைய காதுப்பணியும் முகமுமான சேர்த்தியை அதுகலர்காண ஆசைப்பட்டிருக்குமாபோலே, கனைபாரித்து அவளைப் பிரிந்தாள் தொடங்கி, நினைத்தநினைத்தபோதெல்லாம் பிரித்தவர்களை நிரவிக் கையிலுண்டான கறுவுதலாலே திருச்சரங்களைத் தெரிந்து பாப்பிப் பாரித்துக்கொண்டிருந்தென்னுதல். அன்றிக்கே, யுத்தகாலந்தன்னிலே “வாளிபொழிந்த” என்கிறபடியே திருச்சரங்களை யுத்தபூமியெங்கும் பாப்பி பென்னுதல். அரக்கர் தங்களினம் கழுவேற்றவித்த. ராக்ஷ

(க) “யேசாருகபருண்டலம் - முகந்தரகூத்யந்நிராமஸ்ய.”

ருடைய திரை, * கூர்வாயம்புகளான கழுக்களிலே ஏற்றுவித்த. கழுப்போலே உடலைப் பிளந்து மறுபாடுருவ நிற்கையாலே, அப்பை “கழு” என்கிறது. அன்றிக்கே, “கழுக்கே ற்றுவித்த” என்று பாடலாகில், ராகுஸருடைய திரைக்கொன்று கழுக்களேறி ஜீவிக்ஞம் படி பண்ணினவென்கை. எய்யில்தேளெம்மிராமன்மலை. வீரபுரீயால் வந்த அழகை யுடைத்தான தோறையுடையனாய், ஐந்தியான பிராட்டிக்கு உதவுகையாலே அவருடைய பர லைகளுகை நமக்கெல்லாம் உபகாரகனாய், அழகாலும் குணங்களாலும் ஸர்வரையும் ரமிப் பிக்கையாலே “ராமன்” என்றும் திருநாமத்தை யுடையவன், அவதாரத்திற் பிற்பாடர்க் கும் உதவுகைக்காக எழுந்தருளி நிற்கிற மலை.

கனங்கொழிதெள்ளருவி. பொண்ணைக்கொழித்துக்கொண்டு வாராநின்றுள்ள தெளிந்த அருவியிலே. வந்துசூழ்ந்தகல் ஞாலமெல்லாம். பாப்பையுடைத்தான பூமியிலுள்ளாரெல் லாரும் வந்து சூழ்ந்து கொண்டு. இனங்குழுவாடும்மலை. திரள் திரளாக திர்த்தமாடாநிற் கும் மலையான. எழிலமாலிருஞ்சோலையதே. ஸ்வப்ரகாரவிலகூணமா பிரந்துள்ள மாவிரு ஞ்சோலையாகிற வதுவோ இராமன் மலை.

மூ.—எரிசிதறுஞ்சரத்தா லிலங்கையினைத் தன்னுடைய
வரிசிலவாயிற்பெய்து வாய்க்கோட்டந் தலிர்த்துகந்த
அரையனமருமலை யமரொடு கோனுஞ்சென்று
திரிகடர்குழமலை திருமாலிருஞ்சோலையதே மூ.

பதவுரை.

அமரொடு— தேவர்களோடு [அம்
கோளும்— அவர்களுக்குப் பாபுவான இரத்தா
திரி— இரவுப்புகழும் ஸஞ்சரிபாநின்றுள்ள
கடர்— சந்தரஸூர்யர்களும்
சென்று— வந்து
சூழும்— பாதசுழிணம் பண்ணுகிற
மலை— மலையாய்
திருமாலிருஞ்சோலை அதே;
எரி— நெருப்பை
சிதறும்— சிதறாநின்றுள்ள
சரத்தால்— பாணத்தாலே
இலங்கையினை— லங்காபதியான ராவணனை

தன்னுடைய— தன்னுடைய
வரி— நீண்டருந்துள்ள
சிலை— பூசார்க்கத்தின்
வாயில் பெய்து— வாயிலே புருவித்து
வாய் கோட்டம்— “நாமேயம்” என்று
கிடக்கப்பண்ணின வாய்மதத்தை
தவிர்த்து— நீக்கி
உகந்த— திருவுள்ளமுகந்த
அரையன்— அரசனானவன்
அமரும்— பொருந்தி வந்திருக்கிற
மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. எரிசிதறுஞ்சரத்தால். நெருப்பைச் சிதறாநின்றுள்ள அம் பாலே. தொடுத்துவிடும்போதாய்த்து “அம்பு” என்றறியலாவது. தைக்கும்போது உடம்பிலே நெருப்பைச் கொரிந்து கொண்டாய்த்துத் தைப்பது. (க) “ஹிவாவகஸூர டெஹி” என்றாநிறே. அதாவது - எதிரிகள் மேலேபடும்போது ஜீவவித்த அக்கிரியாதி துலயங்களாயிருக்கு மென்கை. இலங்கையினை. †அந்தகனுக்கட பரவேசிக்க அஞ்சும்படி.

(க) “சித்தபாவகஸங்காசை” † அந்தகன்-யமன்.

யான ஆரை. வரங்கொடுத்த பரஹ்மாகளும் இவ்வூரின் பேர் கேட்டால் குடல்கரிந்து
கிடக்கும்படியாயிற்று யிருப்பது. ஆதித்யனும், இவ்வூரில் புழங்க வுலர்ந்துகை முதலான
வற்றுக்கு வேண்மொவு தன்கிரணங்களை பரகாசிப்பித்து, நடுக்கியொடுக்கிக் கொண்டிறே
போருவது; ஆகையானிறே, ராவணன் பட்டுக்கிடக்கிறபோது, மண்டோதரி-(சு)“உத்திஷ்டோ
ஹிஷ்டகிம்ஸொஷ்டோஷ்டவாரியவவெ நவெ । சுஷ்டோஷ்டவாரியவவெ நவெ । ஸுஷ்டோஷ்ட
வாரியவவெ நவெ ” என்றது. இப்படியிருக்கிற ஆரையாய்த்து மதவ்ய ரூபமாய் நின்று சரங்க
ளாலே யழியச்செய்தது. தன்னுடைய வரிசிலை வாயில்பெய்து, தனக்கு அஸாதாரணமாய்,
அழகுக்குடலான வரியையுடைத்தாயிருந்துள்ள ஸ்ரீசரங்கத்தினுடைய வாயிலேபுகுவித்து.
வில்லுக்கு வாய் - அம்பிறே. வாயான அம்பிலே புழும்படி பரவேசிப்பித்து. வாய்ப்பம்
நாவாலே விழுங்குமாபோலேயாய்த்து - விலும் அம்பாலே க்ரஸிக்கும்படி. இத்தால் -
சுச்வரதவப் பிடாராலன்றிக்கே, (உ) “சுதூ நஸி ந ஷ்டோக்” என்ற அஸதாரத்தில்
மெய்ப்பாடு தோன்ற நின்று, அம்புகளாலே அழியச்செய்தபடி சொல்லுகிறது. வாய்க்கோ
ட்டம் தவிர்த்து. வாக்கின், கோடுதலுண்டு - விலங்குதல், அத்தைத்தவிர்த்தானாய்த்து.
(ஈ) “நமஸ்ய” என்றிருந்த விருப்பைத் தவிர்த்தானாய்த்து (சு) [“கவயுயிவ”]
இவர் தம்மை இதரஸஜாதிபராக்கி வைக்கையாலே “மதுஷ்பர்” என்றேயிருந்தான்.
“இவரேயன்றிக்கே, ‘சுச்வரன்’ என்று சொல்லுகிறவனானான் வந்தாற்றான் வணங்கு
வனோ” என்றானிறே. ஸ்வரூபம் கைபுகுந்தால் (ஈ) “நமஸ்ய” என்றாய்த்
திருப்பது; “மம” என்றிருக்கையாய்த்து ஸ்வரூபவிரோதி. அறுகூலபாஷணம் பண்
னுக்கை பராப்தமாயிருக்க, “எனக்கு” என்ற பேச்சில் விலங்குதலைத் தவிர்த்தானாய்த்து.
உகந்த அஸாயன். சராக் தவிர்த்த பின்பு உகந்தபடி. இவன்றான் “எனக்கு” என்றிருக்
கும்மைத் தவிர்த்தோமாகில், இனி நம்மதேயன்றோவென்று இனியானான்; இவன் “என்
னது” என்றிருக்கும் தவிர்த்தால், பின்பு உள்ளதடையத் திருகிடையாட்டமா யிருக்கு
யிறே. அஸாயன். இவன்பக்கல் அல்பாறுகூல்ய மமைகிறது உடைபவனுக்கையிறே. இவன்
ப்ராகிகூல்யத்தினின்றும் நிவர்த்தனான வளவுகொண்டு உகக்கும்படியாய்த்து ஸ்வாபாஸிக
ஸம்பந்தம் இருப்பது. அமருமலை. இப்படியிருக்கிறவன், பின்பு எல்லாருடையவும் ஸ்வா
தந்தீர்த்ததைப் போக்கி ரக்ஷிக்கைக்காக நித்யவாஸம் பண்ணுகிறமலை.

அமரஸோகோணும். தேவர்களோடே கூட அவர்களுக்கு நிர்வாஹகளுள் இந்தர
ணும். திரிசுடரும். லோகோபகாரமாக பகவதாஜ்ஞையாலே இரவுபகல் வெளிச்செறிப்பைப்
பண்ணிக்கொண்டு ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள சந்தர் ஸாஸ்திரர்களும். கீழ்ச்சொன்ன 7 அபிசேப்தம்
இங்கும் கூட்டிக்கொள்ளக்கடவது. சென்று - குழும்மலை, வந்து, தந்தாமுடைய பதலத்தைத்
யார்த்தமாக பாதக்ஷிணம் பண்ணுகிறகுழும்மலை, தங்களை நெருக்கிக்கொண்டு திரிந்த ராவணனை
நிரஸித்த உபகாஸம் தியாலும் வந்து பாதக்ஷிணம்பண்ணு நிற்பார்களிறே. திருமாவிலுஞ்
சோலையதே. இப்படியிருந்துள்ள திருமாவிலுஞ்சோலை யாகிறவதுவே - அரையனமரும்
மலையென்கை. அபி.

(சு) “உத்திஷ்டோத் திஷ்டகிம் சேஷேப்ராப்தேபரிபவோவெ-அத்தைவநிர்ப்யம்
ஸங்காம்பரவிஷ்டாஸஸாஸ்திரயாசம்யடி” (உ) “ஆத்மாநம்மாது ஷம்மந்பே.”
(ஈ) “நமஸ்யம்.” (சு) “கஸ்யகித்.” “நமஇத்யேவவாதிரஃ.” 7 அபிசேப்தம்-உம்மை.

மு.—கோட்மேண் கொண்டிடந்து குடங்கையின் மண்கொண்டளந்து
மீட்மேதுண்மேழ்ந்து வினாயாடு விமலன்மலை
மீட்டியபல்பொருள்க ளெம்பிரானுக் கடியிறையென்
ரோட்டருந்தண் சிலம்பாறுடை மாலிருஞ்சோலையதே. கூ.

பதவுரை.

சட்டிய—பெருகுவரும்போது வாரிக்கொ
ண்டுவருகிற
பல்—பல்வகைப்பட்ட
பொருள்கள்—பொன், முத்து, அகில் முத
லிய பொருள்களெல்லாம்
எம்—எமக்கு
பிரானுக்கு—ஸ்வாமியானவனுக்கு
அடிநிறை என்று—பூரீபாத காணிக்கை
யென்று
ஒட்டரும்—ஒடிவாசாகிற்பதாய்
தண்—குளிர்ந்திருந்துள்ள [புண்டல
சிலம்பு ஆறு உடை—திருச்சிலம்பாற்றை
மாலிருஞ்சோலை அதே—
மண்—ஹிரண்யாக்ஷணலே தள்ளப்பட்டு
ப்ரளயங்கதையான பூமியை
இடந்து—அண்டபித்தியில்லின்றுமொட்டு
விடுவித்தெடுத்து

கோடு—தன் திரு எயிற்றிலே [தூங்
கொண்டு—(வராஹருபாய்க்கொண்டு) தரித்
மண்—மஹாபலியாலேதன்னதாக்கிக்கொள்
ளப்பட்டபூமியை
குடங்கையில்—உள்ளக்கையில்
கொண்டு—நீரேற்றுவாங்கிக்கொண்டு
அளந்து—அளந்தும்
மீட்டும்—மறுபடியும்
அது—அந்தபூமியை
உண்டு—தம் திருவயிற்றினுள்ளேவைத்து
நோக்கியும்
உமிழ்ந்து—(பின்பு) வெளிநாடுகாண உமிழ்
ந்தும்
வினாயாடும்—வினாயாடாதின்றுள்ள
விமலன்—நிர்மலனானவன் வந்திக்கிற
மலை—திருமலையாம்.

வியா. ஒன்பதாம்பாட்டு. கோட்மேண் கொண்டிடந்து. ஹிரண்யாக்ஷணலே தள்ள
ப்பட்டுப் ப்ரளயங்கதையான பூமியை, நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இறையாத வராஹவேஷத்தைக்
கொண்டுபுக்கு அண்டபித்தியினின்றும் ஒட்டிவிடுவித்தெடுத்துத் திருவெயிற்றிலேகொண்டு.
குடங்கையில் மண்கொண்டளந்து. பின்பு மஹாபலியாலே அபஹந்தையாய் அந்யசேஷப்
பட்டுக்கிடந்த பூமியை, சரணுகத்துண் இந்த்ரனுக்கு வாங்கிக்கொடுக்கைக்காக வாமநவேஷ
பரிக்ரஹத்தைப் பண்ணி அந்த்வியாய்ச் சென்று “தன்குடங்கை நீரேற்றான்” என்கிறபடி
யே கொடுத்து வளர்ந்த கையைக்கொண்டு நீரேற்று பரிக்ரஹித்து, கையிலே நீர்விழுந்தவா
ந்தாம் திருமேவியை வளர்த்து எல்லை நடப்பாறைப்போலே திருவடிகளாலே யளந்து.
மீட்மேதுண்மேழ்ந்து. திரியவும் அவாந்தரப் ப்ரளயத்திலே அழியப்புக, “பெருவெள்ளமுண்
னாமல் தான்விழுங்கி” என்கிறபடியே அந்தபூமியைத் தன் திருவயிற்றிலே வைத்துநோக்கி
ப்ரளயாந்தரம் வெளிநாடுகாண வழிமுற்று. வினாயாமே. இப்படி வீலைகொண்டாடும், ஸர்
ஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்கள் மூன்றும் அவனுக்கு வீலையாபிதே யிருப்பது; அத்தைப்பற்ற,
ஜகத்ராஷ்டணம் பண்ணின வித்தை வீலையாக அருளிச்செய்கிறார். விமலன். ஹேயப்பிரத்ய
நீகன். அதாவது (சு) “ஸுரேஷ்டகா-ஹவராவாய” என்கிற தீவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை

(196) ச- ப, க - தி, க- 0- பா- கோட்டுமண்- ஆயிரத்தோள்- வியாக்கியானம். சுகள.

இதரஸஜாதீய மாக்குவது, சிறுக்குவது, பெருக்குவதாகா நிற்கச்செய்தே, பிச்சிகமாகவும் பரார்த்தமாகவும் செய்கையாலே விகாராதி தோஷரஹிதனாயிருக்கை. மலை. ஏவம்பூதனான வன் ஸம்ஸார ப்ரளயகதரை யெடுக்கைக்கும், அந்ந் சேஷத்வத்தை யறுத்துத் திருவடி களின் கீழேயிட்டுக் கொள்ளுநகைக்கும், மேல் ஸம்ஸார ப்ரளயத்தில் அகப்படாதபடி நோக் குகைக்குமாக எழுந்தருளி நிற்கிறமலை.

ஈட்டிய வித்யாதி. பெருகி வரும்போது திருமலையில் இரண்டருகிலுமுள்ள பாத ர்த்தங்களையும் வாரிக்கொண்டு வருகையாலே, * பெரன் முத்து மரியுகிரும் புழைக்கைம்மா கரிக்கோடும் அகில் குறும் சந்தனமும் முதலாக, தான் திரட்டின பல பதார்த்தங்களையும், என்னுடைய ராதனானவனுக்குத் திருமுன்காணிக்கை பென்று இத்தை ஸம்பப்பிக்கையி லுண்டான த்வரையாலே மிகவும் விரைந்து வாராதிற்பதாய், தன்பக்கல் அவகாலத்தாரு டைய ஸகல ச்ரமங்களு மாறுப்படி குளிர்ந்திருப்பதான திருச்சிலம்பாற்றையுடைய திருமா லிருஞ் சோலையாகிறவதுவே - கிமலன்மலை.

மு.—ஆயிரத்தோள் பரப்பி முடியாயிர மின்னிலக
ஆயிரம்பைந்தலைய வனந்த சயன னுளுமலை
ஆயிரமாறுகளுஞ் சூனிகள் பலவாயிரமும்
ஆயிரம் பூம்பொழிலுமுடை மாலிருஞ்சோகையதே. 0.

பதவுரை.

ஆயிரம் ஆறுகளும்— பல நதிகளையும்
பல ஆயிரம்— அனேகமாயிரங்களான
சூனிகளும்— தடாகங்களையும்
பூ— அழகிய [களையும்
ஆயிரம் பொழிலும்— அனேகமான சோலை
உடை— உடைத்தாயிருக்கிற
மாலிருஞ்சோலை அதே;
ஆயிரம்— அனேகமான
தோள்— திருத்தோள்களை

பரப்பி— பரப்பிக்கொண்டும்
முடி ஆயிரம்— ஆயிரம் திருமுடிகளும்
மின் இலக— (திரு அபிஷேகத்தின் ரத்
நாதிகளாலே) ஒளிவிடவும்
பரந்த
ஆயிரம் தலைய— ஆயிரம் தலைகளையுடைய
அனந்த சயனன்— அனந்தசாயியானவன்
ஆளும்— ஆளுகிற
மலை— திருமலையாம்.

வ்யா, பத்தாம்பாட்டு. ஆயிரத்தோள்பரப்பி. ஆயிரம் திருத்தோள்களையும் பரப் பிக்கொண்டு. முடியாயிரம் மின்னிலக. திருமுடிகளாயிரமும் திருவபிஷேகத்தி லுண்டான ரத்தாதினாலே ஒளிவிட, இவ்விடத்தில், “ஆயிரம்” என்றது - ஸஹஸ்ர ஸங்க்ஷயைச் சொன்னபடியுள்ளது, அநேகத்வ பர்பாயம்; அல்லாதபோது, தோள்கள் ஆயிரமானால் முடி கள் ஆயிரமாகக் கடாமையாலே. “தாளும் தோளும் முடிகளும் சமனிலாத பலபரப்பி” என்றாரிமே-ஆழ்வார். ஆயிரம்பைந்தலைய வனந்தசயன னுளும் மலை. இவ்விக்கரஹத்தினுடைய பரப்பெல்லாம் தன்னுள்ளே யடங்கும்படியாகக் கொண்ட வடிவாகையாலே ஆயிரம் பரந்த தலைகளையுடைய திருவனந்தாழ்வான்மேலேபள்ளிகொண்டருளுகிறவன், அந்தத் திருவனந்தா ழ்வானோபாதி, தனக்கபிமதமான வாஸஸ்த்தாநமாக அபிமானித்தாளுகிறமலை. அத்திருவனந் தாழ்வான்ருளே திருமலையாழ்வாராய் நிற்கையாலே அப்படி அபிமானித் தருளக்குறை யில்லையிமே.

ஆயிரமிப்பாதி. இங்கும் எடுத்தது ஆயிரமாகவருளிச்செய்தொர்- தம்முடைய பச்சை மாதிசயத்தாலும் அலந்திவாடைய பன்மையாலும். ஆயிரமாறுகளும். திருச்சிலம்பாடுநாள் அழிநே கீழ்ச்சொல்லி வந்தது. “சந்தொடு மன்னியும் அணிமயில்கழையும் தழுவி வந்தரு விகன் நிறைந்து வந்து” என்கிறபடியே திருமலைப் பாப்பிலே பெருகுவரும் கானுறுகள் அநேகமாயிடு யிருப்பது. அத்தைப்பற்றச்சொல்லுகிறது. கணைகள் பலவாயிரமும். திருமலைப்பாப்பிலே பார்த்தால், அவ்வாறுகள் நீர் தேங்குகிறதும் திருக்கணைகளும் அப்படி பல வாயிடு யிருப்பது. திருநாராயணப்பொய்கை, நலந்திகழ்நாரணன், ஆராவமுது என்றும் போலே சொல்லுகிறவை திருமலையடிவாரத்தி லுள்ளவையிடுநே. மேலும் இப்படி அநேக மு ள்ளது கண்டுகொள்வது. ஆயிரம்பூம்போழிவும். அந்த ஆறுகளின் நீராலும் சுனைகளின் நீர் லும் வளர்ந்து ஸர்வகாலமும் பூமாரமல் செல்லும் திருச்சோலைகளும் அநேகமாயிடுயேயிருப் பது. “சோலைமலை” என்றிடு திருமலைதனக்கு நிருபகம். ஆயிரமாறுகளு மிப்பாதி. (க) “தடிவியூதலாஹடுவோ திபுலபுடுவோவபுஹ வியூபுதா | கடுதலாஹ டுடுவோ நபுபுடுவோ நபுபுடுவோ” என்றிடு ப்மான் ப்மலித்தி. உடை. இவை பெல்லாவற்றையு முடைத்தாயிருக்கிற திருமாலிருஞ்சோலையாகி வதுவே-அனந்தசயனனு ளும்.மலை.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழிபாலே அழகருடைய வைபவத்தை, தாம் ப்ரசாசிப் பித்தமையை வருளிச்செய்து, இதுக்குவேறொரு பலம் சொல்லாதே இக்கதை பழிகைதானே பலமாகத் தலைக்கட்டுகிறது.

பு.—மாலிருஞ் சோலையென்னு மலையையுடைய மலையை
நாலிரு மூர்த்திதண்ணை நால்வேதக் கடலமுதை
மேலிருங் கற்பகத்தை வேதாந்த லிபுப்பொருளின்
மேலிருந்தவிலக்கை விட்சேத்தன் விரித்தனவே கக.

பதவுரை.

மாலிருஞ்சோலை என்றும்- ‘திருமாலிருஞ் சோலை’ என்றும் திருநாமத்தையுடைய மலையை— திருமலையை உடைய— வாணஸ்த்தாநமாக உடையபாய் மலையை— ஒருமலைசாயந்தாற்போலே இரு க்குமவனாய் நாலிருமூர்த்தி தண்ணை— திரு அஷ்ட்டா க்ஷாருபியாய் நால்— நிகாதிபேதத்தாலே நாலுவகைப் பட்டிருந்துள்ள வேதம்— வேதமாகிற கடல்— ஸமுத்தரத்தின் ஸாரமான்

அமுதை— அபித்தமானவனாய் மேல்— மேலான இரும்— பெரிய [வாய் கற்பகத்தை — கல்பகற்பத்தை ஒத்த வேதாந்தம்- வேதாந்த ப்ரசிபாத்தியங்களாய் விழு— சரியையையான பொருளில்— அபித்தமானவனாகல்லாம் மேல் இருந்த— மேலாயிருந்து விளக்கை- தனக்குத்தானே விளங்குமவன் விஷயமாக விட்டு வித்தன்— பெரியாழ்வாராலே விரித்தன்— அருளிச்செய்யப்பட்டவை.

(க) “தடிபிச்சத்தலாஹல்லைர் நிர்ஜூகார் பஹுமிர்வந்தா- அநேகசுதலாஹல்லை ருத்தயாகை ருபவகிதா.”

(உ) “வ்யக்தமஹி பகவாத்நேஷ ஸாக்ஷாத்நராயணஸ் ஸ்வயம் - ஷுஷ்டாந்ஷுஸ்வரூ
பேணா முகேஷ்யூபரிவர்த்ததே.” (ங) “போத்தாபோக்யம் ப்ரேரி தாரஞ்ச மத்வா.” (ஈ)
“க்ஷரம்பரதாநம் தாந்ஷரம்ஹம் க்ஷராத்மாந்ரவீசதே தேவஹுஃ.” (ஐ) “பாதாநகேத்
ரஹ்யப கிருகணேஃ.” (ஔ) “நதத்ஸமச்சாப்யதிகச்ச நர்ச்யதே.”

கையாலே "விஷ்ணுசித்தன்" என்றும் திருநாமத்தையுடைய பெரியாழ்வார் விஸ்தாரணை அருளிச்செய்தவை. இதுக்கு பலம் சொல்லாமைக்கடி, இவ்வர்த்தத்தை அறிகிறானானே இது கற்பித்துக்குப் பாயோஜனமாகையாலே. கக

பெரியாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

(v)

அடிவரவு.—உருப்பிணி கஞ்சன் மன்னு மாவலி பல பாண்டவர்
கன வேரி கோட்டாயிரம் மாலிருஞ்சோலை நாவ.

ஆ. திருமொழி ௩௨-க்கு, பாட்டு-௩.௪௭.

நான்காம்பத்து-நான்காந்திருமொழி-நாவகாரியம், ப்ரவேசம்.

அ. கீழ் இரண்டு திருமொழியிலே- நாமகர்ஷணதர்யதாரகான சேஷ்டி தங்கனெல்லாம் ப்ரகாசிக்கும்படி ஸர்வேச்வரன் திருமலையில் நிற்கிறநிலையை அதுபவியாநின்னுமொன்று அவனான ப்ராப்பத்தில் ப்ரதமாவதிபாகையாலே தச்சாமாவதியான திருமலையாழ்வார்பங்க விலே திருவுள்ளமுன்றி, திருமலையாழ்வாருடைய வைபவத்தை விஸ்தாரணைபெரி யதுபவிக் து ப்ரிதானார்; அவ்வளவிலே, ஸர்வேச்வரன் திருமலையில்நிற்கிற நிலையிலுங்காட்டில், ஈபர் வியிலே திவந்த தன்சிறுவனான ப்ரஹ்மாதன், திருநாமஞ்சொன்னதுவே நேறுவான, நிதா னானவன் சத்ருவாய்க்கொண்டு, பஹுமுகமாக நலிய, நலிவுபடுகிற ஆபத்தகாலிலே திரு பாதிசுபிதாவான ப்ரதாஸக்சியாலே "அதித்ததோருருவாய்" என்றபடியே இரண்டு வடிவைச் சேர்த்துக்கொண்டுவந்து தோன்றி, ப்ரதிகுலனான ஹிரண்யகேசரிக்ஷ, பால னான ப்ரஹ்மாதனை ரக்ஷித்தருளின மஹாகுணம் தோன்றத் திருக்கோட்டிப் பூரிலே எழுந்தரு ளி நிற்கிற நிலையை இவர்க்கு ப்ரகாசிபடிக்க; அதனைக்காண்கையாலும், திருப்பல்லாண்டி லும் % வண்ணமாடத்திலும் செல்வமம்பிரபாட்டை ஸம்பந்தத்தையாவிட்டு (௩) கர்ஷணவநாச கந்தமானது கொண்டிந்தாம்கிரும்பியருளிச்செய்த தேசமாகையாலும், திருக்கோட்டிப் பூரிலே திருவுள்ளம்சென்று அங்கே யெழுந்தருளிநிற்கிறவன்படிதனை யதுபவிக்ஷிவார், அவ்வது து வாழலாயிருக்க த்ரிவிததானங்களாலும் அவ்னோடே ஒட்டி-ந்.யத்திரிவிற ப்ரபவாரிகளா னவர்களைநிந்தித்தும், ஆத்மகுணேபேதராய் ஆசார்பப்ரேமபுக்தராய் அவ்வாராயன் உகம்சுர லிஷயமென்று "திருத்தாகிலும்" என்றபடியே அவன் பக்கனிலே ப்ரவணராய் அவனை அதுபவியாநின்னுள்ள மஹாத்மாக்களை ச்லாகித்தும் செல்லுகிறார் - இத்திருமொழியிலே.

திருமங்கையாழ்வாரும் பெரிய திருமொழியில் திருமலையிலே எழுந்தருளியிருக்கிற நிலை யை யதுபவித்த வந்தாம், "திருக்கோட்டிப் பூரிலே எழுந்தருளியிருக்கிற நிலையாலே யதுபவித் தது. பெரிய திருமடிலும், "மன்னனை மாலிருஞ்சோலைமன்னனை" என்று திருமலை

(3) கூர்வரவுகருகது: "எக்கனெய்மிறை பெயம்பொன்" என்கிற திருமொழியான்

மரில் நிற்கிற நிலையை யருளிச்செய்த வந்ததாம், “கொன்ன விடுபாழிப்படைபாணைக் கோட்டி யூழன்னவருவினரினை” என்று திருக்கோட்டியூரில் சிற்றநிலையாரிதே யருளிச்செய்தது. அப்படியே இவரும், திருமலை செழுந்தருளிரிந்த நிலையை அதுபவியத்தவந்ததாம், திருக்கோட்டியூரிலெழுந்தருளி சிற்றநிலையை யதுபவியத்தவந்ததாம்.

இவர்களுருவருமிதே திருக்கோட்டியூர் விஷயமாக ஒரொரு திருமொழி யருளிச் செய்தவர்களும். *

மூ—நாவகாரியஞ் சொல்லிலாதவர் நாடோறும் விநுந்தோம்புவார்
தேவகாரியஞ்செய்து வேதம்பயின்று வடித்திருக்கோட்டியூர்
மூவர்காரியமும் திருத்து முதல்வனைச் சிந்தியாதவர்
பாவகாரிகளைப் படைத்தவ னென்பதும் படைத்தான்கொலே. க.

புதுவது.

நா அகாரியம்— நாவால் சொல்லவொண்
ணை அகற்பயங்களை
சொல்லிலாதவர்— ஒருகாலும் சொல்லி
யறியாத ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்
(அங்கே நித்பவரஸம் பண்ணுமவர்களே)
விநுந்த — அன்று அமுதுசெய்ய எழு
ந்தருளின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைப்போலே
நாஸ்தோறும்— நாஸ்தோறும்
ஓம்புவார்— ஆதரித்துக்கொண்டிருப்பாராய்
தேவகாரியம் செய்து— பகவதஸமாராதம்
பண்ணிக்கொண்டும்
வேதம்—வேதப்பதிபாய்மான பரம்பருஷனை
பயின்று — நெருங்க அதுஸந்தித்துக்
கொண்டும்
வாழ்— கண்ணிலே கண்டத்பலிக்குமவர்
கள் நியவாஸம் பண்ணுகிற

திருக்கோட்டியூர்— திருக்கோட்டியூரில்
மூவர்— பரஹ்மருத்திரத்தார்களாகிற மூவர்
ர்க்கும்
காரியமும்— * ஜேதாபஹார, குருபாதச,
தைத்யபீடாத்தாபத விமோசகங்களா
கிற மூன்று காரியங்களையும்
திருத்தும்— செய்தருளின
முதல்வனை— ஸர்வகாரண பூதனை
சிந்தியாத— ஸமயிக்கவும் மாட்டாத
அ— அப்படிப்பட்ட
பாவகாரிகளை— பாவம் செய்தவர்களை
படைத்தவன்— ஸர்வடித்தவன்.
எங்ஙனம்— என்ன ப்ரயோஜனத்துக்காக
படைத்தான். கொல் ஒ— படைத்தானோ!
[என்று மனம்தளர்ந்து பேசுகிறார்.]

வ்யா. 9 முதற்பாட்டு. நாவகாரியம். நரவுக்கு அகாரியாவது சப்தங்கள் நாரத்
தான்கிலே பர்பவவிக்ஷையும், பொய்சொல்லுகையும், பிறர்க்கு கலைசுவஹான ஹேதுக்
களைச் சொல்லுகையும். [“நாவாபிதூண்டே” இத்யாதி.] அல்லாத திருநாமங்கள் இடையிலே
இளைப்பாறவேணும்.

9 “மேல் நான்குதிருமொழியளவும் ஆச்சான்மின்ன வ்யாக்யாஸாயிருக்கும்” அது
தான் பூர்ணமாகக் கிடையாமையாலே, ஒரோவிடங்களில் ஒருபாட்டுக்கோ, அரைப்பாட்டுக்
கோ, ஓரடிக்கோ, அரைஅடிக்கோ கிடத்த வ்யாக்யாஸங்கத்தினை ஸ்ரீஸூடுக்கிள்ளுவத்
தாலே மணவாளமாமுனிகள் செய்துக்கொண்டு வ்யாக்யாஸித்தருளுகிறதென்று ஸம்பந்தா
யார்த்தம்” என்று பெரிய அரும்பத விளக்கத்தில் பாசும்.

‡ கொங்கிலை திருக்குருகைப் பிரான்பிள்ளா னொழுந்தருளி ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் திருமறவிகைதிலே ஊட்டவளவிலே பிறந்த வார்த்தையைய ஸ்மரிப்பது. - அனந்தாழ்வான், சரஸபயத்தில் “பட்டர் உகக்கும் திருநாமமே” என்றுகேட்க; “அழகியமணவாளப் பெருமானென்கிற திருநாமம்” என்றுசொல்ல; “இது டீபர்நாமம் க்ஷணமும் பண்ணுமாபோலே இரானின்றது, ஆகிலும் பட்டர்விரும்பின திருநாமமன்றோ” என்று இத்திருநாமத்தைச்சொன்ன வார்த்தையிலே திருநாட்டுக்குப்பிரானர். உடையவ ரொழுந்தருளியிருக்கிற காலத்திலே, வடுகாம்பியருட்கு ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரொழுந்தருளியிருந் து “நாம் மோகாராயணம்” என்று இத்தைச்சொல்ல; இத்தைக்கேட்ட நம்பி “நாங்காரியம்” என்று எழுந்திருந்து கட்டுக்கப்போனார். ஆழ்வார் திருவரங்கப் பெருமானரைப் சரமகாலத்திலே உடையவரொழுந்தருளி, “இப்போது திருவுள்ளத்தி லுணைந்தாமமே” என்றுகேட்க; “பகவந்தாமங்களாயிருப்பன அநேகம் திருநாமங்களுண்டாயிருக்க, “திரு வரங்கம்” என்கிற நாலுந்து திருவகூடமும் கோப்புண்டாயே! என்று நினைத்திருந்தேன் காணும்” என்று அருளிச்செய்ய; அதனை “ஆழ்வார்திருவரங்கப் பெருமானரைப் விரும்பின திருநாமம்” என்று உடையவர் விரும்பியிருப்பார். (*) “வளதயுகம்” என்று ஸ்சுவரங்கல்பம்; *பாதாநுமபுற்றி நீங்கும் ஊரகம் ஸம்ஸாரிகர் வரதம்; “ஊரதங்கொண்டேத்தும்” என்று முழுகூடங்கள் வரதம்; முழுகூடங்களுக்குக் || கூறுபிறே அர்ச்சாவதா சாயிருப்பது. “அடியோமுக்கே யெம்பெருமானல்லீரோ நீந்தருளீரே” என்னக்கடவ திறே. “எண்ணுதே யிருப்பாரை யிறைப்பொழுது மெண்ணோமே” என்று கழித்து, “ஆரண்னும் ஞஞ்சடைபா ரவரெம்மை யான்வாரே” என்று அருளிச்செய்தாரிறே. நம்மாழ்வார், “ஒழிவில் காலமெல்லாம்” என்று அடிமையை யபேகித்து, *புகழால் லொருவனிலேவாசியுமான அடிமைசெய்து,*மொய்ம்மாம் பூம்பொழிலிலே-அடிமையிலிழி யாதாரை நிர்த்தித்து, *செய்யதாமரைக்கண்ணிலே - பகவத்குஞ்சுரத்தை யுபதேசித்து, *பாபிலும் சுடரொளியிலே - பண்டேதிருந்தின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டு உகந்தார்போ லே, இவரும், திருக்கோட்டியூரிலே யெழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்வேச்சுவரனை யதுபவித்த வரந் தாம், அவன் திருவடிகளில் அடிமையிலிழியாதே அர்ப்பராயத் திரிதிரவர்களை நிர்த்தித்து, அவன் திருவடிகளில் அடிமையையுடுத்து அவனையதுபவிக்கையே பாதையாயிருக்கும்ஸ்ரீவை ஷ்ணவர்களைக் கண்டுகக்கிரார்.

நா அகாரியம். [“வாழ்த்துவார் பலராக”] ஸர்ஷ்டிக்கு ப்ரயோஜனம் திருநாமம் சொல் லுநகாரிறே. நாவகாரியம். நாவுக்கு அகார்பமாவது - அஸத்யம்சொல்லுகிற நாக்காலே பக வத்யிஷ்டயத்தைச் சொல்லுகை. “ஆவியையரங்கமலை - எச்சிலவாடால் - தூய்மையில்தொ ண்டானேன்றான் சொல்லினேன் தொல்லையாம் - பாவியேன் பிழைத்தவாறு” என்று - “அயேயகயன் திருநாமம் சொல்லுகையும் பாப்பலம்” என்றாரிறே; “திருவரகம் தீண் டிற்றுச்சென்று” என்று - அவனைப்பார்க்கும்மத்தனையோ, தன்னையும்பார்க்கவேண்டாவோ லென்று திருவுள்ளத்தை காணினாரிறே. “கொமொவினயேன்” என்று-மொய்நின்ற ஞானந்தொடங்கி, *நெமொற்கடிமையளவும் கர்மபலமென்று அதுவந்தித்தாரிறே; சொல்லி

‡ கொங்கு ஒருந். குருபாம்பராப்பாவத்திலே ப்ரஸித்தம். †வகூட்ட நாரி மூல மனம்போன்றிருத்தவாவது-வாடுபெய்க்கு வகூட்டினபேர் சொல்லவொண்ணாமையாலே, ‘நம்பெருமான்’ ‘ஸ்ரீரங்கராஜர்’ என்னும்ல் பெருமானுக்கு அஸாதாரணமான ‘அழகிய மணவாளப் பெருமான்’ என்ற திருநாமத்தைச் சொல்லுகை.

(க) “ஏதத்தவரதம் மம.” || கூறு- பாதம். [மூட்டம்.]

லாதவர். இவையுருந்து கழிபந்தவர். நாடொறும் விருந்தோம்புவார். நீத்பவாஸம் பண்ணுகிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை, அப்போது அழுதுசெய்ய வெழுந்தருளின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைப் போலே ஆதரிப்பார்கள். தேவகாரியம்செய்து. இவர்களுக்கு உகப்பாக பகவத்காமராதரும் பண்ணிப் போருமவர்கள். “திரிதந்தாகிலும்” என்னக்கடவதிறே. வேதம்பயின்றவாழ் பகவத்பாகவத கைங்கர்யங்களுக்கு ஏகார்த்தமான பாதேசங்களை. நெருங்க அதுஸந்தித்தி, வேதபாதிபாத்ய, வஸ்துவைக் கண்ணிலே கண்டறப்பித்திவர்கள். “ஒத்தின்பொருள் முடிவுமித்தனையே உத்தமன்பேர், ஏந்தும் திறம்றிமின்” என்னக்கடவதிறே. திருக்கோட்டியூர். இவற்றை நினைத்திறே இவர்தாம் “அல்வழக்கொன்றுமில்லா வணிகோட்டியூர்கோ ன்பிமானதுங்கள் செல்வனைப்போல் திருமாலே நானுமுனக்குப் பழவடியேன்” என்றது. இவரைப்போலே தம்மையும் அங்கிகரிக்கவேணு மென்னும்படியிறே இவர்கள் ஓரம்.

மூலர்காரியமும் திருத்தும். அவர்களுக்குவந்த ஆபத்துக்களைப் பரிஹரிக்கும். (க) [“வெடரவஹார மார வாகுக செகதபவா ஷ்யாவலிஷோவக” இப்பாதி.] மது கைடபர்கள் கைபிலே வேதத்தைப் பறிகொடுக்க அத்தை மீட்டுக்கொடுக்கையும், குருவான பிதாவினுடைய சிரச்சேதம் பண்ணுகையால் வந்த பாதகத்தைப் போக்கிக்கொடுக்கையும், மஹாபாஷிபேர்லார்கையிலே ராஜ்யத்தைப்பறிகொடுக்க அத்தை மீட்டுக்கொடுக்கையுமாகிற இவையிறே - மூவர் காரியமும் திருத்துகையாவது. முதல்வனை. “திருத்துகைக்கடி- ஸம்பந்தம். சிந்தியாத அப்பாவகாரிகளை. துர்மாதிகளாய் எதிரிட்டிப் போருகிற ஸிவர்கள் தன்மை பாராதே, இவர்கள் காரியம் செய்த வபகாரத்துக்குத் தோற்று அதுஸந்திபாத பாபகர்மாக்களை. படைத்தவனெங்ஙனம் படைத்தான்கொலோ. என்ன பாயோஜனத்துக்குப் படைத்தான் என்று அறிகிறிலோய் !. “முந்ரீரூலம் படைத்த வெம்முடில்வண்ணன்” என்று ஜலஸ்தல விபாகமற வர்ஷிக்குபவனிறே. “சோம்பாஜிப் பல்லுருவை பெல்லம்மடர்ஷித்த” என்னக் கடவதிறே.

மூ.—குற்றமின்றிக் குணம்பெருகிக் குருக்களுக் கணுகூலாய்ச்
செற்றமொன்றுமிலாத வண்கையினர்கள் வாழ்திருக்கோட்டியூர்
குற்றியேழலகுண்ட தாமணிலண்ணன்றனைத் தொழாதவர்
பெற்றதாயர்வயிற்றினைப் பெருமோய்செய்வான் பிறந்தார்களே. உ.

பதவுரை.

குற்றம் இன்றி—	ஒருவனைப்பட்ட அப ராதமுமில்லாமல்	வண் கையினர்கள் —	உதாரஹஸ்தருமா பிரபுவர்கள்
குணம்—	சமதமாதிகுணங்களை	வாழ—	நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
பெருக்கி—	வந்திசெய்து		திருக்கோட்டியூரில்;
குருக்களுக்கு.	தம் தம் ஆசார்யர்களுக்கு	ஏழ் உலகு—	எப்திலோகங்களையும்
அனுகூலர் ஆய்—	அனுகூலர்களாய்	துற்றி—	ப்ரளயம் கொள்ளாதபடி திரளப் பிடித்து
ஒன்றும்—	அஸ்பமேனும்		
செற்றம் இலாத—	அஸூயை இல்லாத வர்களுமாய்	உண்ட—	அமுதுசெய்தருளின
		து—	பழிப்பற்ற

(சு) “வேதாபஹாரகுருபாதகத்தைப் பிதாத்தாபத்திமோசா.”

பொன்னன் தன்னை - லீலாநம்பென்ற
வடிவையுடையவனை
தொழாதவர் - தலைவனாகக்கொண்டிருந்த
தாதவர்கள்

தாபர் - தாய்மாரின்
வயிற்றினை - வயிற்றை
பெருநோய் செய்வான் - மிகவும் நோய்
படுத்துவதைக்கூட

பெற்ற - தங்களைப்பெற்ற
பிறந்தார்கள் - பிறந்தார்கள்த்தனை.

வயா. இரண்டாம்பாட்டு. குற்றமின்றி. குற்றமாவது தோஷமாவது. இந்நி
தோஷமாவது அகந்தபகாணம்; குணஹாநியாவது - கற்பாகாணம். "இதம் குர்ப்யாத்"
"இதம் நகுர்ப்யாத்" என்று விதிவிலக்காதாமையிற் சாஸ்திரத்தானிருப்பது. அந்நி
விதித்ததைச்செய்து, விதித்ததைத் தவிர்த்துபோவேனுமே சாஸ்திரவசப்பண்ணுவதற்கு;
அல்லாதபோது, (க) "ஸ்ரூ. தீக்ஷிதிரிபு-வெவ்விதா" என்கிறபடியே-பகவதாலுள்ள
பமான சாஸ்திரத்தை அதிகாரமித்தானாகையாலே பகவத்கீர்த்தனத்துக்கு விஷயமாயிற்; இப்
படி யிருந்துள்ள குற்றமின்றிக்கே. குணம்பெருக்கி. சமதமாந்தரம் குணங்களை மேன்
மேலும் அபிவிருத்தமாக்கி. ஆத்மகுணங்களைவல்லவற்றுக்கும் பாதாரம் சமதபங்கனிற்;
இவையிரண்டு முண்டாளுலிற் ஆசாரியன் இவனுக்குக் கைபுருந்து திருமந்தராதிகளை யுப
நேசிப்பது; ஆகையால், சமதமங்கள் (உ) "ஜாயா மஹிவா-ர-ஷ்ய" இப்பாதிப்பாடி
பே யுண்டான பகவத்காந்தாராலே ஆசாரியாங்கொர்த்துக்குமுன்னே அங்குரித்து பின்பு
ஆசாரியோபதேசாதிகளாலே வர்த்தித்து வரக்கடவதாயிருக்கும்; அவற்றினுடைய அபிவி
ர்த்தி இவனுடைய குறிக்கோளடியாக வரக்கடவதாயிருக்கையாலே, "குணம்பெருக்கி"
என்று அதிகாரி கற்பமாகச் சொல்லுகிறது. (க) ["ஸித்திரிபு-கா-தீ" இப்பாதி.] குருக்க
ளுக்கனுபலம். "குருக்கள்" என்கிற பஹுவசம்- பூஜ்யதையைப் பற்றி கீர்த்தனை.
ஆசாரியனுக்கு அதுகலாயென்கை. அன்றிக்கே, "அதுகலாய" என்று பலரையும்
சொல்லுகையாலே, தந்தாமாசாரிய விஷயத்துக்கு அதுகலாயென்கிறதாகவுமாம். அதுக
லாயாகையது (ச) "ஜெ-ஷியவா-ப-ஷி-வா-வீ" என்கிறபடியே பகவத்கீர்த்தனத்தோ
பாதி கொள்வபுத்திபண்ணி ஸேவிக்கும் தங்கள் ஸேவைவையாலே உகப்பித்துக்கொண்டு போ
ருகை. உபஜீவநமும் ப்ரதிபத்தியும் கிஞ்சித்காரமுமெல்லாம் ஒருமடை கொண்டபோதிலே
யதாபிப்பதி விரிந்தாவது. "தேவமுற்றியேன்" என்று இருக்கவேனுமிற். (ரு)
"சூக்தி-கா-ப-ஷி-வா-ப-ஷி-வா-வீ" மஹிவா-ர-ஷ்ய. மஹிவா-ர-ஷ்ய. மஹிவா-ர-ஷ்ய. மஹிவா-ர-ஷ்ய.
தீ-ஷிய-வீ" என்றும் (க) "பரமீ-ர-வ-ஷி-வா-வீ" என்றும் சாஸ்திரங்களிற் சொல்லுகிற
சிஷ்யபலகூலமெல்லா முடையவனுயிருக்கையிற் குருக்களுக்கு அதுகலாயிருக்கையாவது
செற்றமொன்றுமில்லை. செற்றமாவது- பொருமை. அதாவது பாஸம் தந்தியலுதை; ஒன்று
மில்லாமையாவது- முதலிலே அதிலே அந்வயமின்றிக்கே யிருக்கை. கீழ்ச்சொன்னவையெ
ல்லா முண்டானும் உண்டாகவாதியிருப்பதொன்றியேது. வன்கையினர்கள். உதார
மான கொடையையுடையவர்கள். அதாவது ஒருவர்க்கு ஒன்றைக்கொடுக்கு மிடத்தில்,
கொள்ளுகிறவன் சிறுமையையும் கொடுக்கிறவன் சீர்மையையும் பராமல் கொடுக்குபவர்க்

(க) "சுருதிஸ்ஸம் தீர்ம்மவாலுளா" (உ) "ஜாயாமஹிபுருஷம்" (க) "சமதம
நியதாத்மா" (ச) "தேவமிவாசாரிய முபாஸீத" (ரு) "ஆஸ்கிதோதர்ம்மஸிஸ்ச லீலவாந்
வைஷ்ணவச்சகிர்-கம்பிரச்சதரோதிரச்ச சிஷ்யஇத்பயிதியதே" (க) "சாரிவஸுவாவிஜ்ஞா
நம் வாஸுகீர்த்தகுணஸூநிந் குர்வர்த்தம் தாரயேத்யஸ்து ஸகிஷ்யோரோதாஸ்ஸமர்து."

என்கை, தாஷ்டா தாஷ்டங்களிண்டுக்கும் ஒக்குமிறேயிவர்களுக்கிது. வாழ்த்துக்கோட்டியூர். இத்தேசவாஸந்தானே இவர்களுக்கு வாழவு. “நல்லார்கள் வாழும் நளிராக்கம்” என்றும் “வேங்கடத்தைப் பதியாக வாழ்வீர்கள்” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. இப்படி யிருக்கிறவர்கள் வர்த்திக்கிற திருக்கோட்டியூரில்.

குற்றியேழுலகுண்ட. ப்ரளயத்திலழியாதபடி ஸகலலோகங்களையும் திருவயிற்றிலே வைக்கிறவிடத்தில் ஓரொன்றாக வன்றிக்கே, திரளப்பிடித் தழுதுசெய்த. தாமணிவண்ணன் தன்னை. இவற்றை வயிற்றிலேவைத்து ரோக்கினபின்பு திருமேனியிற்றிறந்த புகரைச் சொல்லுகிறது. உண்டார்மேனி கண்டால் தெரியுமிறே. பழிப்பற்ற நீலமணிபோலேயிருக்கிற வடிவை யுடையவன்றன்னை. தொழாதவர். இவ்வுபகாரத்துக்குத் தோற்று எப்போது மெனக்கத் தொழுவேண்டியிருக்க, இவ்விஷயத்தில் தலைவணக்கமால் திரியும் கீர்த்தகரானவர்கள். பெற்றதாயரித்பாதி. பெற்றமாதாவினுடைய உதரத்தை மிகவும் நோவுபடுத்தப் பிறந்தார்களிக்கினை. இவன் பகவத்பரானுபோதிறே, (க) “ஜநநீக்ய தாப்யா” என்கிற படியே அவனும் (உ) உத்தரிக்கைக் குறுப்பாவது; அல்லாதபோது, இவனால் ஒரு பரபோஜனம் அவளுக்கு இல்லாமையாலே, பாவவகாலத்திப்பட்ட வேதனையே சேஷித்துவிடு மித்தனியிறே.

மூ. - வண்ண நன்மணியு மரகதமும் மூத்திரிழலேழும்

திண்ணைகுழி திருக்கோட்டியூர் திருமாலவன் திருமாலங்கள்
எண்ணக்கண்டவில்களா லிறைப்பொழுது மெண்ணகிலாதுபோய்
உண்ணக்கண்டதம் மூத்தைவாய்க்குக் கவளமுந்துகின்றார்களே. ந.

பதவுரை.

நல் வண்ணம்— நல்லநிறத்தையுடைய
மணியும்— மாணிக்கங்களையும்
மரகதமும்— மரகதங்களையும்
அமுத்தி— ஒழுங்குபட அமுத்தினதினால்
நிழல் எழும்— ஒளிவிடாநின்றதுள்ள
திண்ணை— திண்ணைகளாலே
குழி— குழிப்பட்ட
திரு கோட்டியூர்— திருக்கோட்டியூரில்
மூத்தருளியிருக்கிற
திரு மாலவன்— ஸ்ரீயப்பதியின்
திரு நாமங்கள்— திரு நாமங்களை
எண்ண— எண்ணுகக்கூக

கண்ட— படைக்கப்பட்ட
வில்களால்— விரங்களாலே
இறைப் பொழுதும்— கஷணகாலமும்
எண்ண கிலாது— எண்ணாமல்
போய்— புறம்பேபோய்
உண்ணக்கண்ட— சரீரபோஷணத்துக்கு
வேண்வேனதின்னிற
தம்— தங்களுடைய
ணத்தை— அசுத்தமான
வாய்க்கு— வாயிலே
கவளம்— சோற்றுத்திரினைக்கி
உந்துகின்றார்கள்— தள்ளுகின்றார்கள்.

வ்யா. மூன்றாய்பாட்டு. வண்ணநன்மணியும் மரகதமும்மூத்திரி. நல்லநிறத்தை யுடைத்தான மாணிக்கங்களையும் அப்படி யிருந்துள்ள மரகதங்களையும் பகைத்தொடையாகக்கொ

திருமால்வன் திருநாமங்கள். ஸ்ரீபெரியாவதுதடைய திருநாமங்கள். திருநாமத்தில் எக்தைமொருபடி அவ்வமுண்டானமாத்ரத்திலே அவன் அபிமானித்து ரக்ஷிக்கும்படியாகப் பண்ணும் புருஷகாரபூதையான பிராட்டியோடேகூடி பெழுந்தருளியிருக்கிறவனுடைய திருநாமங்களைப்பெயர்க்கை. திருநாமத்தான் ரஸிப்பதும் இவருமான சேர்த்தியின் சலமளித்து அநுஸந்திப்பார்க்கிறே. “எனக்கென்றும் தேனும் பாலுமமுதமாய திருமால் திருநாமம்” என்றாரிதே. திருமல்கையாழ்வார். எண்ணக்கண்ட லிரல்களால். இப்படியிருந்துள்ள தன்னுடைய திருநாமங்களை எண்ணுகைக்காக வாய்த்து-ஸர்வேசுவரன் இவர்களுக்கு விரங்களை லர்ஷித்தது. எண்ணுகையாவது- திருநாமங்களை “இன்னது, இன்னது” என்று பரிசுரிக்கை. “ஓராயிரமாயுலகேழுகளிக்கும் பேராயிரக்கொண்டதோர் பிண்டையன்” என்கிறபடி. பேரோ திருநாமங்களே ஸஹஸ்ரமுகமாய்சின்று ஜகத்தை பெல்லாவற்றையும் ரக்ஷிக்கவற்றை திருநாமங்களாயிரமுடையனுகையாலேவந்த பெருமைபையுடையவனுமே அவனிருப்பது. (க) “ஓரோநாலேவலுபுரா” என்னக்க வந்திதே. “பேராயிரக்கொண்டதோர் பிண்டையன்” என்று, “இவற்றையுடையவன் ஆர்?” என்றும் அபேகைகூடியிலே “நாராயணன்” என்றாரிதே. இங்கும், சொக்கநாராயணரிதே பெழுந்தருளியிருக்கிறவர். “நாராயணன்” என்கிற திருநாமம் அவ்வவ்வுக்கு நிரூபகமாய், இத்தாலே நிரூபிதமானவ்வுக்கு விசேஷணமாய்ப்புது அல்லாத திருநாமங்கள் தானிருப்பது: ஆகையாலே, “நாமாயிரமேத்தின்ற நாராயண” என்றும். “நாமம் பலவுமுடை நாரணநம்பி” என்றும், “நாரணந்தன் நாமங்கள்” என்றும் எல்லாருமருளிச்செய்தது. இப்படியிருக்கிற திருநாமங்கள்தான் அவதுடைய ஸ்வரூபருபருணவியூதி சேஷ்டாத்ம்களுக்கு வாசகமாயிரேயிருப்பது. அவற்றின் விசேஷமறிந்த ஆதராதியத்தாலே “இன்னது இன்னது” என்று பரிசுரிக்கையாய்ப்புது திருநாமங்களைப்பெண்ணுகையாவது. இப்படி, இவற்றையெண்ணுகையே ஸ்வபாவமாயிருக்கக்கடவ விரல்களாலே, இன்றப்பொழுது மெண்ணகிலாது. ஒரு கண்ணகாலமும் இவற்றையெண்ணுதே. அநவரதம் எண்ணவேண்டுமவற்றை கண்ணகாலமும் எண்ணுதொழிவதே” என்கை. போய். இத்தையிட்டிப் புறம்பேபோய். உண்ணக்கண்டதும் ஊத்தைவாய்க்கு. சரீர்போஷணத்துக்கு வேண்டுவது தின்னக்கடவ தக்களுடைய ஊத்தைவாய்க்கு. கவனமுற்றுகின்றாரிடுகளை. திரைகளைத்திரட்டி வாய்க்குள்ளே தள்ளாநிலிற்றுக்கள். “கண்ணகாலிலோவாத் தொழிற்சாரங்கன் தொல்வினாரன்னெஞ்சே ஓவாத்நுகுகவுண்” என்று அவன் குணங்களை யறுபவிக்கை உணவாகவும், குணங்களுக்கு வாசகமாய்

திருநாமங்களை யென்னுமை கையில்விரல்களுக்கு ப்ரயோஜனமாகவுமிதே இவர்தாம் நினைத் திருப்பது. துலபந்யபாத் வாயும் திருநாமம்சொல்லக் கண்டதிதே. இப்படியிருக்கிற வாயை, சரீரபோஷணத்துக்கானது ஜீவிகைக்கே கரணமாகி, சோற்றை தாரகமாகி, கைபையும் அதுபிடித்து உண்கைக்கு ஸாதநமாக்குவதே! என்று இன்னுதாகிறார். ... ந.

மு.—உரகமெல்லையான் கையிலுறைசங்கம்போன் மடவன்னங்கள்
நிரைகணம் பரந்தேறுத் செங்கமல்லயற்றிடுக்கோட்டியூர்
நாகநர்சனை நாலிற்கொண்டழையாத மானிடசாதியர்
பருகுநீரு முடிக்குங்கூறையும் பாவஞ்செய்தனதான்கொலோ. ச.

பதவுரை.

உரகம்— திருவனந்தாழ்வாரின்
மெல்— மருதுவான் [டைய
அணையான்— படுக்கையாக உடையவனு
கையில் உறை— திருக்கையிலுள்ள
சங்கம்போல்— ஸ்ரீபரஞ்சஜந்யம்போலே
வெள்ளியதாய்
மடம்— மடப்பத்தையுடைத்தான
அன்னங்கள்— ஹம்ஸங்களைணவை
நிரை— ஒழுங்குபட
கணம் பரந்து— திரளவந்து பரவி
ஏறும்— ஏறிவந்ததிக்கிற
செம் கமலம்— செந்தாமரை மலையுடைய
வயல்— வயல்களாலே சூழப்பட்ட

திருக்கோட்டியூரிலே;
நரகம்— நரகத்தை
நரசனை— நசிப்பிக்குமவனை
நாயில் கொண்டு— நாவாலே
அழையாத— சொல்லாத
மானிடசாதியர்— பெறுதற்கரிய மதுஷூர்
ஜம்மத்தில் பிறந்தவர்கள்.
பருகும்— குடிக்கிற
நீரும்— தண்ணீரும்
உடுக்கும்— உடுக்கிற
கூறையும்— வஸ்துமும்
பாவம் செய்தன } பாவம்செய்தனலோ
தான் கொல்ல } தான்!.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. உரகமெல்லையான். திருவனந்தாழ்வாரின் ம்ருதுவான் படுக்கையாக வுடையவன். கைந்யமார்த்தவ ஸௌரப்பங்கள் ப்ரகந்தியாயிருக்குமிதே-ஸர்ப் பஜாதிக்கு. ஆகையாலிதே, திருவனந்தாழ்வான்தான், சேஷியான ஸர்வேச்வரனுடைய திரு மேனியின் மார்த்தவாதுருணமாக இந்தவடிவைக்கொண்டு திருப்படுக்கையா யிருக்கிறது. அங்குப் பள்ளிகொள்ளுறெவனுடைய திருநாமம் “உரகமெல்லையான்” என்றிதே. கையிலுறைசங்கம்போல், “கைவன்னம்தாமரை” என்னும்படியான திருக்கையிலே வந்தி க்கிற ஸ்ரீபரஞ்சஜந்யம்போலே. மடப்பித்யாதி. மடப்பத்தையுடைத்தான அன்னங்களான வை ஒழுங்குபடத் திரளவந்து பரந்தேறிவந்ததிக்கிற சிவந்த கமலங்கையுடைத்தான வய லோடுசேர்ந்த திருக்கோட்டியூரிலே. இத்தால் - அன்னங்களானவை தாமரைமேலே யிருக் கும்போது, கான்பார்க்கு திருக்கையும் ஸ்ரீபரஞ்சஜந்யமும்போலே யிருக்குமென்கை. “செ ங்கமலநாண்மலர்மேல் தேனுசுருமன்னம்போல்” என்று - திருக்கையும் ஸ்ரீபரஞ்சஜந்யமு மான சேர்த்திக்கு இதுதன்னை தர்ஷ்டாந்தமாகிதே இவர் திருமகளாரும் அருளிச்செய்தது. (க) ஸர்வதாலத்தர்சமானவற்றில் தர்ஷ்டாந்த தர்ஷ்டாந்திகங்கள் மாற்றிக்கொள்ளலாயிருக்கு மிதே, “மத்யானிபோலெழுந்த மாடுகிலகான்” “தினாரர்மேகமெனக் களிறுசேரும்” இத்தயா திகளிலே இது கண்டுகொள்வது.

பதவுரை.

இள- பருவத்தால் இளைப [களானவை
வானிகள்— 'வானி' என்னும் மதஸ்யம்
ஆமையின் முதுகத்திட — ஆமையின்
குதிகொண்டு— சென்றுகுதிகத்தம்
தள— தாய்தான
மலர்— (அருகேமலர்ந்து கிடக்கிற) தாம
சைமுதலியமலர்களை
சாடி— உழக்கிக்கொண்டும்
போய்— போய்
திமை செய்து — கூடாத்தாஜந்துக்களைக்
கலக்கி ஒட்டுகையாகிற
தீம்புகளைச் செய்தும்
விரையாடு— விரையாடு நின்றுள்ள
நீர்— நீர்வளப்பத்தையுடைய
திருக்கோட்டியூரில்;

நேமி— திருவாழியோடே
சேர்— சேர்ந்திருக்கிற
தட— பெரிதான
கையினுளை— திருக்கையைபுடையவனை
நினைப்பு இலா— ஒருக்காலும் நினையாத
வலி நெஞ்ச உடை— கிடோரமான நெஞ்
சையுடையராய்
பூமி பாரங்கள்— பூபாரமாயிருந்துள்ள
பாபிகளானவர்கள்
உண்ணும்— உண்கிற
சோற்றினை— சோற்றை
வாங்கி— பிடுங்கி [புல்லிக்கொண்டு
புல்லி— அறிவிக்காரான பசுக்கள்தின்ற
கிணியின்— (அவர்கள் வயிற்றைத்) துற்று
பிடுங்குகேள்.

வ்யா. கீர்தாம்பாட்டு. ஆமையின்பாதி. ஒருகாலும் ஜலஸம்ரத்திமாருத ஸ்த்தலக்
களில், ஆமைகளும் மதஸ்யங்களும் வர்த்திக்கக்கடவதாய், தாமரை செம்முரீர் ஜம்பல் ரெய்
தல் முதலானபுஷ்பங்களு முண்டாயாய்த்திருப்பது. அதில், மதஸ்யங்களிலே கூடாத்தாமத்
ஸ்யங்களும் மஹாமதஸ்யங்களு முண்டிதே. மஹாமதஸ்யமிதே-வானியாவது. அதுதன்னி
தும் முதிர்ந்து வயஸ்ஸுப்புருந்தவை பிறழவும் குதிக்கவும் மாட்டாதே திரிபாநிற்கும்;
இளைபவையாய்த் து- களித்து விளைபாடித்திரிவன. அப்படி பருவத்தாலிளைபதா பிருந்து
ள்ள வானிகளானவை, செருக்காலே உகளித்து நீருக்குள்ளே முதுகுதோற்றும்படிக்கிடக்கிற
ஆமையின் முதுகிலே சென்றுகுதிகத்து, பின்பு அருகே மலர்ந்துநிற்கிற தாய்தான தாமரை
செங்கமுரீர் முதலான பூக்களை உழக்கிக்கொண்டுபோய் ஒன்றோடொன்று எதிர்பொருது
கூடாத்தா ஜந்துக்களைக்கலக்கி ஒட்டி ஸ்வைவாஸஞ்சாரம் பண்ணுகையாகிற தீம்புகளைச்செய்து
விளையாடாநின்றுள்ள ஜலஸம்ரத்தியையுடைய திருக்கோட்டியூரில், பாரப்பயூரியி யுள்ள
தெல்லாம் ச்லாக்பமா பிருக்குமிதே பிவர்க்கு; ஆகையால், இதினுடைய வ்யாபாரத்தை லக்
ச்சிறப்பாக்கிக்கொண் டருளிச் செய்கிறார்.

நேமிடசேர்த்துடங்கையினுளை. திருவாழியோடே சேர்ந்திருக்கிற பெரிய திருக்கை
யையுடைவவனை. வெறுப்புறத்திலே, திருக்கையினமுருதானே அமைந்திருக்க, அதுக்கு
மேலே திருவாழியோட்டைச் சேர்த்தியுமுண்டானால் அழகு இராட்டத்திருக்குமிதே. ஸர்
வாபாணங்களும் தானேயாகப் போரும்படியிதே திருவாழிதானிருப்பது. "சுந்தரத்தன்
னலே" என்று கையும் திருவாழியுமான அழகை நினைத்தால் தறைப்பட்டுக் கண்ணும் கண்
னீருமாய்க் கிடக்கும்படியாயிதேயிருப்பது. நினைப்பிலா வலிநெஞ்சுடை. இவ்விஷயத்தை
ஒருகாலும் நினைத்தல் செய்யாத தின்னிய நெஞ்சையுடைய. அந்நவரத கிந்தநாவிஷயமான
வித்தை காதாசிக்கமாகவும் நினையாதொழிவதே! என்னும் இன்னப்பாலே யருளிச்செய்கி
றார். கையும் திருவாழியுமான சேர்த்திதானும், உபேயமாரணவனுக்கும் உபாயபரணவ

னுக்கும் வேணுமிதே. உபேயபரனுனவனுக்கு அழகுக்குடலாகவேணும்; உபாயபரனுனவனுக்கு விரோதிகிரஸந்தைக்குடலாகவேணும். “எப்போதும் கைகழலா நேமியான் நம் மேல்வினையுலா” என்னக்கடவதிதே. இப்படி யிருக்கிற விஷயத்தை ஒருகாலும் நினையாதிருக்கைக்கு மேற்பட்ட நெஞ்சில் வன்மைபுண்டோ. நெஞ்சில் வலிமைதான் - தானாக நினைபாத வளவன்றிக்கே, ஹிதபரானவர்கள் “ஸதாதீபய விஷயங்காண், ஒருகாலாகிலும் நினைக்கமாட்டாயோ” என்றால், “எனக்கு நினைக்கைக்கு வேறேவிஷயமுண்டோ” என்று உதறியிடும்படியாயிதே யிருப்பது. பூமிபாரங்கள். இப்படி பகவதஸ்மரண கந்தாஹிதாரகையாலே விச்வம்பரையான பூமியாலும் பரிக்கொண்ணாத பாரமாயிருந்துள்ள பாபகளானவர்கள். தங்களுதியாதே யிருக்கச்செய்தேயும் தானதிர்த ஸம்பந்தமே ஹேதுவாகத் தங்களை ரக்ஷித்துக்கொண்டு திரியும் ஈசுவரவிஷயத்தில் கர்த்தாரானவர்களுையிதே - பூமிபாரமென்றது. உண்ணும் சோற்றினைவாங்கிப் புல்லைத்திணிமினே. “மதுஷயபோயிபிலே பிறந்துவைத்தே அறிவிக்களாகையாலே அந்த (க) ஜந்மபலமில்லாத உங்களுக்கு மதுஷயர் ஜீவிக்கிற ஜீவநமேதுக்கு?” என்று பறித்து, அறிவிலாத பசுக்கள் திள்கிற ஜீவநமான புல்லைக்கொண்டெடுத்து திணியுன்கோள். ஆஹாரநித்ராதி சதுஷ்டயமும் பசுக்களுக்கும் மதுஷயர்களுக்கும் ஸமாமாயிருக்க, ஜ்ஞாநமிதே பசுக்களிற்காட்டில் இவர்களுக்கு அதிகமான விஷயம்; அந்த ஜ்ஞாநமில்லாதார் பசுஸமமிதே; அத்தைப்பற்ற, மதுஷயர் ஜீவிக்கிற சோற்றைத் திணுதபடியவாங்கி பசுக்கள் திள்கிற புல்லைத் திணியுன்கோ ளென்றொர். “மிண்டர் பாய்ந்துண்ணும் சோற்றை விலக்கி நாய்க்கிடமினீரே” என்று தங்கள் திறத்தில் அவன் செய்த உபகாரத்தை யறிந்து அவனெழுந்தருளியிருக்கிற தேசத்தை வாய்புலத்த வேண்டியிருக்க, அது செய்பாதே கர்த்தாராய் முண்டடித்து பலத்தாலே ஜீவித்துத்திரிகிறவர்கள் ஜீவிக்கிறசோற்றைவிலக்கி, ஒருநாள ஒருபிடிசோற்றிட்டவன் வாசலைப்பற்றிக்கிடக்கும் கர்த்த ஜ்ஞான நாய்க்கிடக்கோள் ரீங்கள் என்றாயிதே - ஸ்ரீதொண்டாடிப்பொடியாழ்வார். இவர்கள் இப்படி “திணியின்” “இடுமின்” என்றென ஆரைக்குறித்தென்னில்; விசேஷஜ்ஞாயிது செய்கைக்கிடான சக்திமான்களாயிருப்பவரைக் குறித்திதே; இப்படி இவர்கள் தானருளிச்செய்திருது இதுதன்னைக் கேட்டாலும் லஜ்ஜாபயங்களுண்டாய் பகவதவிஷயத்தில் நெஞ்சுபுரிவர்களோ என்னும் நசையாலேயிதே.

அ. ஆறும்பாட்டு. கீழ் கீர்துபாட்டாலும் - அவைஷணவர்களுடைய வேறயதை சொல்லிற்று; இப்பாட்டுத்தொடங்கி மேலைதுபாட்டாலும் - ஸ்ரீவைஷணவர்களுடைய ஏற்றம் சொல்லுகிறது.

பு.—பூதமைந்தோடு வேள்வியைந்து புலன்களைந்து பொழிகளால்
ஏதமொன்று மிலாத வண்கையினார்களவாழ் திருக்கோட்டியூர்
நாதனைநாசிக்கனை நலின்றேத்துவார்க ளுமக்கிய
பாததுளிபதேலா லிவ்வுலகம் பாக்கியஞ் செய்ததே. க.

பதவுரை.

பூதம் கீர்தொடு— பஞ்சபூதமயமான சரி | வேள்வி கீர்து — பஞ்சமஹாபஜ்ஞன்
ரத்தாலும் | களாலும்

(ச) க. துஷண, † திணியுன்கோள் - துற்றுவிடுங்கள்.

புலன்கள் ஐந்து— இம்புலன்களாலும்
பொறிகளால்— இம்பொறிகளாலும்
ஏதம் ஒன்றும் இலாத— குற்றமொன்றுமில்
லாதவர்களுமாய்
வண் கையினார்கள்— உதாரர்களுமாயுள்
ளவர்கள்
வாழ— நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
திரு கோட்டியூர்— திருக்கோட்டியூர்க்கு
நாதனை— நாதரான சொக்கநாராயணராயும்

நசிங்கனை— தெக்காழ்வாராயு மெழுந்த
ருளியிருக்கிறவனை
நவின்னு— வாயாச்சொல்லி
ஏத்துவார்கள்— ஸ்துதிக்குமவர்கள்
உழக்கிய— ஸஞ்சரிக்கிற
பாதாளி— திருவடித்துள்ளகள்
படுதலால்— படுதலால்
இ உலகம்— இந்தலோகமானது
பாக்கியம் செய்தது— நல்லபாக்கியத்தைப்
பண்ணிற்று.

வியா: பூதனமந்தொடு. இத்தால் - பஞ்சபூதாரப்தமான தேஹத்தைச் சொல்லு
கிறது. * மண்ணைப் ரீரோகால் மஞ்சலாயு மாகாசமுமாம் புண்ணாக்கையிறே. இத்தோடே
வேள்வியையிந்து. பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்கள். புலன்களைந்து. சப்தாதிசுளான விஷயங்களைந்து.
“புலன்” என்று - புலப்படும் விஷயங்களைச் சொல்லுகிறது. “பொறிகள்” என்று -
சீராதாதிசுளான. இந்தரியங்களைந்தையும் சொல்லுகிறது. இவற்றை “பொறி” என்
கிறது - இவனை சப்தாதிகளிலே கொடுபெயர் விழவிட்டு முடிக்குமதானையாலே. “புலனை
ந்துமேயும் பொறியைந்து” என்னக்கடவதிறே. இவற்றால் ஏதமொன்றுமில்லாத. இவற்
றோடே கூடியிருக்கச்செய்தே தோஷமின்றிக்கே யிருக்கை. பூதனமந்து மேதமொன்
றில்லாத. தேஹத்தைத்தனக்கு என்றிருக்கை-ஏதம்; நச்வரனுக்கு என்றிருக்கை -
ஏதமின்றிக்கே யிருக்கை. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு என்றிருக்கை - ஏதமொன்றுமின்
றிக்கே யிருக்கையாவது. வேள்வியைந்துமேத மொன்றுமில்லாத. ஸ்வர்க்காதி லாத
நமாக அதுஷ்டிக்கை - ஏதம்; மோக்ஷலாதமாக வதுஷ்டிக்கை - ஏதமின்றிக்கே
யிருக்கை; பகவத்பாகவத்பரிதி என்றிருக்கை- ஏதமொன்று மின்றிக்கே யிருக்கையாவது.
புலன்களைந்து மேதமொன்றுமில்லாத. சப்தஸ்பர்சுரப ரஸகந்தங்களைத் தனக்கு என்றிருக்கை-
ஏதம்; இவற்றை பகவதவிஷயத்துக் கென்றிருக்கை-ஏதமின்றிக்கேயிருக்கை; பாகவதவிஷய
த்துக் கென்றிருக்கை- ஏதமொன்று மின்றிக்கே யிருக்கையாவது. பொறிகளைந்து மேதமொ
ன்றுமில்லாத. இந்தரியங்களை இதரவிஷயங்களில் மூட்டுகை- ஏதம்; பகவதவிஷயத்திலே மூட்
டுகை- ஏதமின்றிக்கே யிருக்கை; பாகவதவிஷயத்துக் கென்றிருக்கை - ஏதமொன்று மின்
றிக்கே யிருக்கையாவது. வண்மைகையினார்கள். அதாவது- ஒளதார்யம். அதாவது- “பூமி
பாரங்களுண்ணும் சோற்றினைவாங்கி” என்கிறபடியே அப்பதார்த்தங்கள் நசியாதபடியாக
வாழ்வுகளையும், இவற்றை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குக் கொடுக்கையும். நச்வரனையு முட்படப்ப
பறித்திறே பாகவதனைக்கர்பம் பண்ணிற்று-திருமங்கையாழ்வார்; அதுக்கு உபாயமாகவிறே
நச்வரன் திருமந்தரத்தை யுபதேசித்தது. “துன்னுசகடத்தாற்புக்க பெருஞ்சோற்றை -
தாந்துற்றிய தெற்றனவம்” என்று - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கிடாதே தானே யுண்டானென்
றிறே ஆழ்வார் கர்வறித்தது. “பொதுவாக வண்பதனைப் புக்குயுண்டக்கால் கிதைபாரோ
உன்னோடு” என்று ஸ்ரீபாஞ்சஜ்யாழ்வானையு முட்பட கர்வறித்தார்களிறே பெண்மகள்; அவ்
வளவுமன்றிக்கே; “சாதுகோட்டி யுட்கொள்ளப்படுவாரோ” என்கிறபடியே - தங்கள் தீர
ளில்கூட்பாதே * பாஞ்சசன்னியத்தைப் பற்பநாப்போடே கூட்டிவிட்டது. அவதாரத்திலு
ண்டானவியுவு தீரவிறே அர்ச்சாவதாரத்தில் அமுதுசெய்தறிபாலே குறையாமல் கொடுக்

கிறது. வாழ். கண்ணிலேகண்டு அதுபவிக்கப்பெற்றவர்கள். திருக்கோட்டியூர்நாதனை. 'ஸ்ரீ வைகுண்டநாதன்' 'திருப்பாற்கடல்நாதன்' என்பதிலும், " திருக்கோட்டியூர்நாதன் " என்பதிற்பெற்றும். நாதனையென்றது- சொக்கநாராயணரை. நரசிங்கனை என்றது- தென்காழ்வாரை. நரசிங்கனை நவின்னேற்றத்துவார்கள். * மார்விரண்டு கூறுகக்கீறிய கோளரிபை வேறாகவேத்தி யிருக்குமவர்களிறே இவர்கள். ஸ்ரீப்ரஹ்மாதாழ்வானை " திருநாமம் சொல்லவொட்டேன் " என்ற வாயைத் தகர்த்திறே மார்வை இடந்தது. உழக்கியபாதனாளி படுதலால். அதுபவஜநிதப்பீர்திருப்போர்க்குவிட்டு ஸஞ்சரிக்கிற தூளிபடுதலால். இவ்வுலகம். * நினைப்பிலாவலி நெஞ்சுடைப்புமிபாசங்கள் வர்த்திக்கிற இந்தலோகம். பாக்கியம்செய்ததே. திருவுலகைந்த திருவடிகளின் தூளிபட்டதன்று பாக்யம், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஸ்ரீபாதனாளி பட்டது பாக்யம். கல்லைப் பெண்ணாக்கி சரீரத்தைப் பூண்டிற்றித்தனை - அவன்றிருவடிகள்; * கடல்வண்ணன் பூதங்கள் ஸ்ரீபாதனாளிபட்டால்- " போயிற்று வல்லுயிர்க்காபம் " என்று ஸ்வரூபத்தைப்பற்றியரும் விரோதிகளும்போயிறே. * பேர்த்தகரம் நான்குடையான் திருவடிகள் படுவதிலும் * பேரோதும்திர்த்தகார் ஸ்ரீபாதனாளி படுகையிறே பாக்யம். சு.

மூ.—குருந்தமொன்றெசித் தானெடுஞ்சென்று கூடியாடி விழாச்செய்து
திருந்துபான்மறையோ ரிராப்பகலேத்திவாழ் திருக்கோட்டியூர்
கருந்தமுகில்வண்ணனைக் கடைக்கொண்டு கைதொழும்பத்தர்கள்
இருந்தவூரி லிருக்குமாடை ரேத்தவங்கள் செய்தார்கோலோ. எ.

பதவுரை.

திருந்து— திருத்தமான

நாள் மறையோர்— சதுர்வேதங்களைப்படிப்ப
யளித்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்

ஒன்று— ஒப்பற்ற

குருந்தம்— குருந்தமரத்தை

ஒளித்தானெடும்— முறித்தகர்ஷணநீருடே
சென்று கூடி— சென்றுகூட்டி

ஆடி— அவன்குணங்களிலே அவகாழிந்து

விழாச்செய்து— உதஸாஹந்தையுடையாய்

இரா பகல்— இரவும் பகலும்

வத்தி— ஸ்துதித்துக்கொண்டு

வாழ்— வாழ்கிற

திரு கோட்டியூர் — திருக்கோட்டியூரி
லெழுந்தருளியிருக்கிற

கரு— கறுத்து

தட— பெருத்திருந்துள்ள

முகில்— மேகம்போன்ற

வண்ணை— வடிவையுடையவனை

கடைக்கொண்டு — தங்கள் தாழ்ச்சியை
முன்னிட்டிக்கொண்டு

கை தொழும்— கைதொழாரின்றுள்ள

பத்தர்கள் இருந்த— பத்தர்கள் வர்த்திக்கிற

ஊரில்— ஊரிலே

திருக்கும்— வாஸம்பண்ணுகிற

மானிபர்— மதுஷயர்

எ தவங்கள்— எப்படிப்பட்ட தபஸ்வை

செய்தார்கொல் ஒ— பண்ணினார்களோ!.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. குருந்தமொன்று. அத்தீயமான குருந்தம். பூ முட்டாக் கிட்டாற்போலே யிருக்கையாலே கர்ஷணன் விரும்பியிருக்கும். " பூந்ருகுந்தேயிரோதே " என்னக்கடவுகிறே. " இதுங் கர்ஷணன்வந்து ஏறக்கூடும், பின்னை நவிகிறோம் " என்றிறே-அஸுரன் பரவேசித்தது. ஒசித்தான். விரோதிரிஸநம்பண்ணினான். ஒசித்தானெடுஞ் சென்று கூடியாடி விழாச்செய்து. விரோதிரிஸந சேனைச்சென்று கிட்டி இருவாநினைவுமொ ன்றாய் அவன்குணங்களிலே அவகாழிந்து, அருந்தாம் இவர்களுக்கு விக்ரஹாதுபவந்தக

கொடுக்கும். அங்கும் ஸ்தாபச்சயந்தியிறே. திருந்தான்மறையோர். வேதத்துக்குத் திரு
ந்துமாவது - பகவதஸ்வரூபாதிகளை உள்ளபடி ப்ரதிபாதிக்கை. இதில் இவர்கள் செய்வது
ருணவிக்ரஹர்தபவத்துக்கு ஏகார்தமான ப்ரதேசங்களில் சொல்லுகிறபடியே அதுஷ்டிக்கை.
இராப்பகலேத்தி. வேறு அப்பபாறை யில்லாமைபாலே இதுமாறாமல் நடக்கும். வாழ். அந்
ந்யப்போஜனராகையாலே இதுதானே (க) பலமாயிருக்கும். திருக்கோட்டியூர். அவர்கள் வர்த
திக்கிற தேசம். க்ருந்தமுதில்வண்ணனை. சுறுத்துப் பெருத்திருக்கிற முகில்போலே யிரு
க்கிற திருமேனியை யுடையவனை. கடைக்கொண்கைதோழும். தங்கள்னைசயத்தை முன்
ணிட்டுத் தொழுமவர்கள். அன்றிக்கே, உத்தர்ஷ்டன்பக்கல் அபகர்ஷ்டன் செய்யுத்தொழில்
என்னவுமாம். அன்றிக்கே, “கடை” என்று - முடிவாய், மேல் “கிறகவும்-பெறுவார்
கள்” என்கையாலும் “ததியசேஷத்வமே தங்களுக்கு ஸ்வரூபம்” என்றகொண்டு அவர்
களுக்கு உகப்பாக பகவத்வியயத்தைத் தொழுமவரென்னவுமாம். பத்தர்கள். வைதமாச
கனர்திக்கே, எக்ப்ராப்தமாதத்தொழுமவர்கள். இந்நூற்றிலிருக்கும்மானிடர் என்னையாலே
உடனடி ஜம்மத்துக்கு ப்ரபோஜனம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிருந்த ஸ்ரீரிலிருக்கையென்று மிடம்
காட்டுகிறது. அங்குப்போகிறதும் “வானவாராடி” என்றிறே. “தேனையே தொழுவார்
கிண்ணுளரிலும் சீர்பர்” என்கையாலே - அவர்களில் இவர்களுக்கு வாசியுண்டானுந்
போலே, தேசத்துக்கும் வாசியுண்டு. “இருந்தஸ்ரீரிலிருக்கும் மானிடர்” என்கையாலே
அவர்களால் உத்தேசயர், அவர்களிருந்த தேசம். “வைகுந்தமாரும் தம்முதொல்லாம்.”

ஆழ்வாளுக்கு, “ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் திருவடிச்சார்ந்தார்” என்றுவிண்ணப்பம்
செய்ய; “பாகவதனைக்கர்பமே யாத்நையாய்ப்போர்தவரை அப்படி சொல்லலாகாது, “திரு
நாட்டுக்குப்போனார்” என்று சொல்லவேணுங்காணும்” என்றருளிச்செய்தாராம். ஸ்ரீவை
ஷ்ணவர்களை “நீராட” என்றும், ஆசாரியனை “திருமஞ்சனம்பண்ண” என்றும் சொல்
லுகிறது - உத்தேசய தாரதம்பத்தை யிட்டிறே. “வடுகெம்பி திருநாட்டுக்குப் போனார்”
என்று ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர், அருளாளப்பெருமா ளெம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ்செ
ய்ய; சிறிதுபோது மோலித்துக்கிடந்து உணர்ந்தருளி, அவரைப்பார்த்து “திருநாட்டுக்
குப்போனார்” என்னலாகாதுகாணும், “உடையவர் ஸ்ரீபாதத்துக்குப்போனார்” என்ன
வேணுங்காணும்” என்றருளிச்செய்தாராம். ஸ்ரீசபரியும் பெருமான் திருவடிகளிலே ப்ரார்
த்தித்தது இதுவிறே. ஆழ்வான், ஸம்ஸாரத்தில் ஆர்த்தியின் கணத்தாலே கலங்கி, பெரு
மாள் திருவடிகளிலே, “அடியேனைத் திருநாடேறப் போம்படி திருவுள்ளமகவேணும்”
என்று விண்ணப்பம்செய்ய; பெருமான் திருவுள்ளமாய், ஆழ்வார் திருவாங்கப் பெருமா
ளரையர் திருமானிகையிலே புறவீடுவிட்டிருக்கிறவனவிலே, இத்தை உடையவர் கேட்டருளி
பஞ்சுக்கொட்டன் திருவாசனவாகவெழுந்தருளி; “பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்தால்
கிண்ணப்பம் செய்தது பெருமானும் செய்தருளுவர், நாமடியாகப்பெருமான் இன்னவார்த்
தை யருளிச்செய்தாராக வொண்ணுது” என்று, மீண்டும் ஆழ்வானிருக்கிற விடத்தேற வெ
ழுந்தருளி “ஏன் ஆழ்வான்!” என்ன; “அடியேன் மறந்தேன்” என்று விண்ணப்பம் செய்
தார். மறக்கைக்கடி- ஸம்ஸாரத்தில் ஆர்த்தியின் கரம்.

எத்தவங்கள் செய்தார்களோ. “அருளார் திருச்சக்கரத்தால் அகல்விசும்பும் நிலமும் திருளார் வினாகெடச்செங்கோல் நடரவதிர் - இவற்றின் புறத்தாளென்றெண்ணே” என்கிறபடியே அவன் காவலுக்குள்ளே கிடக்கிறதானையிறே தவமாவது. “நீர் நிலைநின்ற தவயிதுகொல்” என்று பகவத்கவியத்தைக் கிட்டுகைக்குஞ்சுவம் ஒன்று; பாகவதவிஷயத்தைக் கிட்டுகைக்கு அநேகம் தபஸ்ஸுவேணுமிதே. கோலோ, பகவத்கவியத்தைக் கிட்டுகைக்கு தபஸ்ஸு அறிவர்; பாகவத்கவியத்தைக்கிடும் தபஸ்ஸுக்களிறே இவர்க்கு அறியப்போகாதிருப்பது. எ.

பு.—நளிர்த்தசீல ஸயாசல ஸபிமானத்துங்களை நாடொழும்
தெளிந்தசெல்வனைச் சேவகங்கொண்ட செங்கண்மால் திருக்கோட்டியூர்
குளிர்த்துறைகின்ற கோலிந்தன் குணம்பாவோருள்ள நாட்டினில்
விளைந்ததானியமு மிராக்கதர் மீதுகொள்ளகிலார்களே. அ.

பதவுரை.

நளிர்த்த சீலன் — குளிர்த்த சீலத்தையு
டையவராய்
நயாசலன்— நீதிநெறி தவறாதவராய்
அபிமானம்— பகவததுபவத்தால் வந்தசெ
ருக்கில்
துங்களை— உயர்ந்தவராய்
நாள்நொதும்— நாள்நொதும்.
தெளிந்த— தெளிந்துவரார நின்றுள்ள
செல்வனை— கைக்காய ஸூரையுடையவ
ரான செல்வரம்பிசைய
சேவகம் கொண்ட— அடிமைகொண்டவனாய்
செம் கண்— சிவந்தகண்களையும்
மால்— பிராட்டிபக்கல் வ்யாமோஹத்தையு
முடையான எம்பெருமான் வர்த்திக்கிற

திருக்கோட்டியூரில்;
குளிர்த்து— திருவுள்ளம் குளிர்த்து
உறைகின்ற— நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
கோலிந்தன் கு } கோலிந்தனுடைய கல்யா
ணம் பாவோர் } ண்குணங்களைப்பாடுபவர
கள்
உள்ள— எழுந்தருளியிருக்கிற
நாட்டினுள்— நாட்டிலே
விளைந்த— விளைந்த
தானியமும்— தாந்தியத்தையுங்கூட
இராக்கதர்— ராகுதஸர்கள்
மீதுகொள்ள } அபஹரிக்கமாட்டார்கள்.
கிலார்கள் }

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. நளிர்த்தசீலன். குளிர்த்த சீலத்தையுடைய செல்வராரி. நச்வரன்சீலம் கொடுத்திருக்கும். அதுக்கடி, “வாங்கொள் நீண்டமுதலாயிரையுண்குத்தான்” என்றும், “ஆனாரய்த்தொழுவாரு மமரர்கள்” என்றும்- தூர்பாடியான நுந்நும், சாவாமைக்கு மருந்துதினும் தேவனுடையுமிதே இவனுக்கடிமை செய்வது. “அக்கும்புளியினதனுமுடைய ரவொருவர்பக்கமிதிக நின்றபண்புநர்” என்றும், “தாழ்சடையும் நீண்டமுடியும் ஒன்மழுவும் சக்கரமும் சூழாவும் பொன்னுணும் தோன்றுமால்” என்றும் - * இரண்டிருவு மொன்றாயிசைந்து தோற்றுக்கையாலே, “வருண பிறையோனும் திரைமுகலும் திருமகளும் கூறாநம் தனியுடம்புன்” என்று - இவனுடம்பு தேவதாந்தரமும் திருநீடையட்டமுமாயிதே யிருப்பது. இப்படியன்றியே, “காணிவழிமுற்பொலர் செவிக்கிணுதிர்த்தியார்” என்றிதே - இவனிருப்பது. நயாசலன். நயமென்று - நீதிபாச் சொல்லுகிறது. அக்கும், “நீதிவானவன்” என்னக்கடவதுதே. அசலன். நீதிக்குக் குலையவில்

லாதவன். சேஷசேஷிபாவஸம்பந்தம், “ஒண்டொடியான் திருமகனும்நீயும்” என்கிறபடியே அடைவுபட்டிதே அங்கிருப்பது; இங்கு மனவயடைவே “யானே யென்றானதே” என்று - அடைவுபெட்டிருக்கும். உக்ரஸேனை முடியைக்குட்டி ஆஸநத்திலே உயாவைத்துதான் திருக்கையாலே வெண்சாமா மிடுமிடமிதே இவ்விடம். “விண்ணுளார் பெருமாற் றடிமை செய்வாரையும் செறுமைப்புலன்” என்று - சுமயர்வறமதிலை மருளப்பெற்றவரும் ஆதிசங்கை பண்ணவேண்டு மிடமிதே யிது. இந்நிலத்திலே குறையாதிருக்கை. பாபம் டாண்டால் பண்ணும் ிகர்பையிதே பாபம்வந்தவாறேருகுவது, பாபம் கிடக்கப்பண்ணும் ிகர்பையாகையாலே ருகுவது. அபிமானதுங்கன். “என்னில் மிகு புகழார்பாவசே” “மாறு ளாதோ விம்மண்ணிர்மிசையே” “யாவர்கிரகல்வானத்தே.” “யான்பெரியன் நீபெரியை யென்பதனை யாறிவார்” என்று - பகவதபவத்தால்வந்த செருக்கும் தர்வமுமிதே அபிபா ரித்திறது [புவிபுமிருவிகம்பும் நினைக்கத்த] இதுவன்றோ உள்படி. [நீயும்] சேதநா சேதநங்களை உள் திருவயிற்றிலேவைத்த. நீயும். [என்செவியின் வழிபுகுந்தென்னுள்ளாய்] என்று - தத்த்வத்யபத்தையும் அனுபரிமானானுன் என்னுடைய நெஞ்சக்குள்ளே யடக்கின னானோ நீயோபெரிபாரென்று மிடத்தை, உனக்கு பகஷபா தியுமாய்க்கையானுமாய்க்கைப் பட்டவனோடே விசாரி. “சுமியேனுடைச் சிந்தையுள் மூவுலகும் தன்நெயிரா வயிற்றிற் கொண்டுநின்றொழிந்தார்” என்னக்கடவதிதே. “நளிர்ந்தசிலன்” என்று - குணம். “நபாசலன்” என்று - அதுஷ்டாநம். “அபிமானதுங்கன்” என்று - இவற்றால்வந்தசெரு க்குக்கடிநீரூரகாரம்மென்கிறது. நாடொறும்நெளிந்த என்று - இச்செருக்கோடே விபரீ தச் செருக்குஞ்ஞாநரும் கலசாதென்கிறது. “கலக்கமில்லா நற்றவமுனிவர்” என்று கல ன்கா திருக்கைதான் அரிதாயிடுமேயிருப்பது. “தெளிவுற்று விண்ணி நின்றவர்” என்கிற படியே - இத்தெளிவுதான் குலையாதிருக்கைதான் ஏற்றமாயிருப்பது. அன்றிக்கே, நாடொறும் தெளிந்து வாராநிற்குமவர்க்கு. செல்வனை. (சு) “ஐக்ஷணா ஐக்ஷிவ ஹி” என்றும், (உ) “ஐக்ஷணா தஸ்யுரீரஹ” என்றும், (ங) “ஸக- தாமவாஸுரீரஹ” என்றும் சொல்லுகிற மூன்று ஸ்ரீபுயிவர்க்குண்டு. (ச) “ஐக்ஷணா ஐக்ஷிவ ஹி” என்று - பெருமான் ராஜ்யத்தை இழந்தார்; இவர்கைங்கர்ய ஸாமராஜ்யத்தைப் பெற்றார். சுசுற்றமெல்லாம் ிபிந்தோடா எல்லாவடிமையும் பெற்றார். “ஸம்பந்” என்னையாலே பாகவதகைங்கர்யபர்யந்தமாகையிதே பூர்த்தி. பகவத்கைங்கர்யம் செய்தது தம்முடைய ஸத் தை பெறுகைக்காக; அந்தஸத்தை யழியமாறியிதே பாகவதகைங்கர்யம் பண்ணிற்று. (உ) [“ஐக்ஷணா தஸ்யுரீரஹ”] பிராட்டியையும் பெருமானையும் கண்டன்திதே இவர்படை ஹிவிட்டுப் புறப்பட்டது; ஆகாசமிதே இவர்க்குள்ளது. இந்நியபெருமானும் ஸ்ரீவிஷ்ணு ம்வாஹும் படைவிட்டா விட்டபின்னிறே ஸ்ரீமான்களாய்த்து. பிராட்டி லங்கைக்குள்ளே னமுந்தருளியிருக்கச்செய்தேயும்; ஸஹவானைதோஷத்தாலே பிராட்டிகடாக்ஷம்பெற்றதில்லை; லங்கையைவிட்டுக் கிளம்பின பின்னிறே “ஸ்ரீமாந்” என்றது. (ங) [“ஸக- தாமவாஸுரீரஹ”] என்று ஸ்ரீகஜேந்தராமுவான் ஸ்வரக்ஷணத்தில் ஸ்வவ்யாபாரத்தைப் பொகட்டினிதே ஸ்ரீ மானாய்த்து. முதலையல்ல விரோதி, அஹங்காரம். இவற்றால் பவித்தது - பாபப்பத்தை லபித்

(ச) “ஐக்ஷணா ஐக்ஷிவ ஸம்பந்” (உ) “அந்தரிக்ஷகதச் ஸ்ரீமாந்.” (ங) “ஸது ராகவாச் ஸ்ரீமாந்.”

தபடியும், பாப்கிவிசோதி நிவர்த்தமானபடியும், ப்ராபகவிசோதி நிவர்த்தமானபடியும் சொல்லிற்று. சேவகங்கொண்ட இவன்செய்தான் என்றால் இவனுக்கு உகப்பாம்; “கொண்ட” என்னையாலே ஈசுவரன் உகப்பென்கிறது. சேவகங்கொண்டது ஸ்வரூபத்தைக் காட்டியோவென்னில்; அன்று, கண்ணழகக்காட்டி பென்கிறது. செங்கண்மால். “சேவியேனுன்னையல்லாற் சிங்கைச் செங்கண்மாலே” என்னக்கடவதிறே. திருக்கோட்டியூர் குளிர்த்துறைகின்ற. பாம்புதத்தில் ஸம்ஸாரிகளிழவிலே திருவுள்ளம் குடிபோய் உள்ளுக் கொடுத்திருக்கும்; அவ்விருப்பு நித்யமானதும்; “இருந்தாலும் முன்மேலிருப்பு” என்னக்கடவதிறே; ப்ரியோடே பொருந்தி வர்த்திப்பதிக்கேயிறே. “அந்தாமந்தைப்பெய்தென்னுவி சேரம்பாணுக்கு” என்று காட்டுத்தியிலே அகப்பட்டவன் தடாகத்திலேவந்து விழுமாபோலேயிறே வந்து விழுந்தது. “வெள்ளத்தினுள்ளா லும் வெங்கடத்துமேயா லும், முள்ளத்தினுள்ளான்” என்னக்கடவதிறே. “பள்ளிகொள்ளும் சேனையே தொழுவார் விண்ணுளாரிலும் சீரியர்” என்னக்கடவதிறே. கோவீர்தன் குணம்பாவோருள்ளாட்டினுள். “செங்கண்மால்” என்று வாத்தல்பம்; “சேவகங்கொண்ட” என்று - ஸௌகியம்; “கோவீர்தன்” என்று - ஸௌலப்யம்; “அவதாரம் பரத்வம்” என்னும்படியிறே - அர்ச்சாவதாரஸஸ்யம். இதுக்கு ஏகாந்தமான குணங்களை ஸ்ரேஷ்த்தத்தோடே சொல்லுவாருள்ள நாட்டினுள் அவர்களாவல்ல, அவர்கள் ஸம்பந்தமுடையா ரளவல்ல, அவர்களுக்குத் தூராவல்ல, அவ்வுரோடே சேர்த்தநாட்டினுள். வினோத்ததானியமு மிராக்கதர் மீது கோள்ளகிலார்களை. தனக்கும் தன்பந்துக்களுக்கு மென்விளிறே அவர்கள் கொள்ளுவது; பகவத்பாகவது விஷயங்களுக் கென்றால் அவர்களுக்குக் கொள்ள சக்தியில்லை. “புனந்நினைக்கின்றிப் புதுவகிக்காட்டியுன் பொன்னடிவாழ்ச” என்றிறே இவர்களிருப்பது. * அ.

மு.—கோம்பினர் பொழில்வாய்க் குயிலினம் கோவீர்தன் குணம்பாசேர்ச்

செம்பொனார்மதீள்குழ் செழுங்கழனியுடைத் திருக்கோட்டியூர்

ஸம்பனைநாசிக்கனை நவிறேத்துவார்களைக் கண்டடக்கால்

எம்பிரான்றை சின்னங்கனிவரிவரென் றுறையகலர்வனே. ௩௦.

பதவுரை.

கோம்பினர்— பணிகளாலே

ஆர்— நெருங்கின

பொழில்வாய்— சோலையினிடத்தில்

குயில் இனம்— குயிலினங்களானவை

கோவீர்தன்— கோவிர்த்தனுடைய

குணம்— குணங்களை

பாடு— பாபுகின்றதுள்ளதாய்

சீர்— சிறந்த

செம்பொன்— செம்பொன்னாலே

ஆர்— சமைந்த

மதீள்— மதிலாலே

குழ்— குழப்பட்ட

செழு— செழுமைதங்கிய

கழனி உடை— கழனிகளைமுடைத்தான

திருக்கோட்டியூரில்;

ஸம்பனை— விசுவஸரோராய் [காவனை

நாசிக்கனை— நர்விற்பாவதாரம் பண்ணி

நவிறு ஏத } ப்ரியுக்குப் போக்குவிட்டுச்

துவார்களை } சொல்லுமவர்களை

கண்டடக்கால்— கண்டால்

இவர் இவர்— இவர்கள் [உடைய

எம்பிரான் குண — எம்பொருபான்முன்னு

சின்னங்கள் என்று — இவ்வகையென்னு

கொண்டு

ஆகைகள் திரவன்— ஆகைகள் திரவேன்.

ய்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. கொம்பினூர்த்யாதி. பனைகளாலே நெருங்கின சோலை யிடத்துக்குயில்கள். “சூரிலா லும் வளர்பொழில்கும்.” கோவில்துண்புணம்பாடு. குயிலி னங்கனானவை, “தாழ்ந்த குலத்திலேயவதரித்துத் தாழ்ந்தார்காரியம்செய்வதே.” என்று அவனுடைய ஸௌல்பயத்தை யதுவந்தித்து, பரிதிக்குப் போக்குவிட்டுப் பாடாநிற்கும். * கட்டிலிருந்து கிளியெப்போதும் கோவில்தா கோவில்தா என்று சொல்லுவது- சிலர் பரி த்ருவித்தாலிறே ; அங்கனன்றிக்கே இவை தானேபாடாநிற்கும். “நாராயணனை வரக்க வாயேவிற்குந்துதின்றும்தூர்ப்பன்” என்னும்படி- இதுவொழிந்த நாராயணன் சொன்ன வதில் இங்குதின்றும் போகவமையும் என்னும்படியிறே இவற்றின்படி. “இன்னடிசிலொடு பாலமுதாட்டியெடுத்தவென் கோலக்கினியை, உன்னைடுதோழமைக்கொன்றாவன் குயிலே” என்று கைக்கவியெற்றவிறே கூவுவது; இவை அப்படியன்று. சீர்ச்செம்பொருமிதிற்குழி செழங்குழியுடைத்திருக்கோட்டியூர். சலாக்யமாப்ச்சிவந்தபொன்னுலேசமைந்த மதின்களா லே சூழப்பட்டு அழகிய கழனிகளை யுடைத்தா ன் திருக்கோட்டியூர். உள்ளுப்புக்குதபரிக்க வேண்டாதபடி கொம்புகளாலே ஆர்ந்த சோலையும், சூரில்கள் பாடுகையும், சிவந்த பொ ண் னுலே சமைந்த திருமயின்களும், அழகிய கழனிக்குட்டியும் கண்டதுபரிக்கவேண்டும்படி நிராதிசயபேரக்யாயிருந்துள்ள தேசம். நம்பனை. விச்வஸநீயனை. நரசிங்கனை. விச்வாஸ த்ருக்கடி இத்த அபதாரம். “அடுத்ததேதாருநவாயின்று நீவாரபெய்நயந்தே துவருமா” என்னக்கடவதிறே. ஸ்ரீபரஹ்லாத ஹக்கு உதவினதுஹஸாரிகள விச்வஸிக்கைக்குடல். ஆழ வார்த்துக்கவினதிறே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு விச்வஸநீயம். “அங்கப்பொழுதே யவன் வியத்தோன்றிய, என்செங்கப்பிரான்” என்று ஸ்ரீபரஹ்லாதாழ்வானுக்கு விச்வஸிக்கைக் கிறே தோன்றிற்று.

எம்பாராருளிச்செய்யும் வார்த்தை;- “சச்வா ஹக்குமுன்று ஆபத்து வந்துகழிந்தது” என்றருளிச்செய்வார். அதாவது-நாளாபதிற்கும் ஸ்ரீசுரேஜந்தாமாவா ஹக்கும் ஸ்ரீபரஹ்லாத ஹக்கும்உதவிற்பிலுனில்,ஹஸாரிகள்“சச்வாத்வயில்லை” என்றுஎழுதிஎழுத்திடுவார்களிறே. ஆழ்வாரும் “எங்கனந்தேறுவருமா” என்று தம்முடைய இழவிலும் “ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அற்பவஸாயம்ருகுகிறதோ” என்றிறே அஞ்சுகிறது. “பிழைக்கின்றதருள்” என்றிறே அஞ்சுகிறது. “பிழைக்கின்றதருளென்று பேதுறுவன்” என்று தம்முடைய இழவுக்கு நோகையன்றியிலே, சச்வானருளுக்கிற இவர்கோவது. ஸ்வின்றேற்றுவார்களைக்கண்டக்கால், பரிதிக்குப் போக்குவிட்டுச் சொல்லுவார்களைக்கண்டக்கால், கல்படைத்த பாயோஜம் பெ ரலாம். “சுட்டங்கண்டிக்கடுமேல் அதுகா னும் கண்பயஸுவது” என்னக்கடவதிறே. எம்பிராண்றனசின்னங்கனிவரிவரென்று.(க)சுந்தமென்று அவனுடைய அடைபாளாம்.இவர்களைக் கண்டக்கால் “அவன் ஸாத்த்திகலேயவன்” என்று தோன்றும். “அவிரீத பர்த்தவர்க்கள்” என்றிறே அவனைக்கழித்தது. “கூராரழிவேணசுக்கேந்தி-வாராய்” என்று அவற்றோடு வாராதபோது “போகாய்” என்றிறே இவரிருப்பது. “என்றுவிசேம்மா னுக்கு அந் தாமவாண்முடிச்சந்தாழி தூலாரமு” என்னக்கடவதிறே. ஆகைகள்தீர்வனே. “ஆகைகள்” என்று-காண என்னும், கிட்ட என்றும், கூடவிற்குக் என்றுமிதே இவருடைய ஆகைகள். “அவனைக் காணவேணும்” என்கிற ஆகைச் திரும் உகந்தருயின நிலங்களை அதுபவித்

தால். “அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவதென்று கொளோ” என்ற இழைவுகள்திரும்பி இங்கே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திரைக் கண்டால். “கண்ணாக்கண்டு கழிவதோர்காதல்” என்றபடியே கண்டவாறே ஆசைகள் திருமிதே. ஈசுவரனைக்கண்டால் ஆசைகள் திரைது, இவர்களைக்கண்டால் ஆசைதிரும். [“கடிவார்தண்ணத் துழாய்க்கண்ணன்” இத்யாதி.] “அடியேன் வாய்மடுத்தப் பருகிக்களித்தேனே” என்று - பூர்ணாறுபவம் பண்ணினபின்பிறே “அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவதென்று கொளோ” என்று பார்த்தித்தது. “தேர்கடவியபெருமான் களைகழல்கான்பதென்று கொல்கண்களே” என்று ஆசைகள் திர்த்தது பயிலுஞ்சுடரொளியிலேயிறே. “திருநாவாயவையுள் புகலாவதோர்நான்” என்று அத்திரைநிறே உத்தேசம். “ஓணவிலுவினெய்திரப்பேணிவரு வேங்கடவாவெண்ணாளம் புருந்தாய்” என்று அவன் வருமிடத்திலே அவர்களும் மங்களாசாஸனம் பண்ணிக்கொண்டு கடவந்து புருவர்கள்.

மூ.—காசின்வாய்க்கரம் விற்கிலுங்காவாது மாற்றிலிசோழிட்டுத்
தேசவார்த்தைபடைக்கும் வண்கையினார்களவாழ்திருக்கோட்டியூர்க்
கேசவாபுருடோத்தமா கிளர்சோதியாய் குறளாவென்று
பேசுவாரடியார்க ளெந்தம்மைவிற்கவும் பெறுவார்களே. டீ.

பதவுரை.

காசின்வாய்— ஓரிடங்காசுக்கு
கரம்— ஒருபிடிநெல்
விற்கிலும்— விற்கும்காலத்திலும் [தூர்ப்
பிசுக்காலத்திலுமென்றபடி]
காவாது— தாம் தேடின பொருள்களை
மறைத்துவையாமல்
மாறு இலி— ப்ரத்புகார நிரபேக்ஷமாய்
சோறு இட்டு— (தம்மைத் தேடிவந்த
விற்குநினர்க்குச்) சோற்றை இட்டு
(அத்தாலே),
தேசம் வார்த்தை— புகழை
படைக்கும்— பெற்றவர்களாய் [ர்கள்
வண்கையினார்கள்— உதாரராயிருக்குமவ

வாழ்— வாழுகிற
திருக்கோட்டியூரில்;
கேசவா— கேசவனே!
புருடோத்தமா— புருஷோத்தமனே!
கிளர்சோதியாய்— நிரூத் தேஜஸ்ஸையு
டையவனே!
குறளா— வாமல்வேஷம் பூண்டவனே!
என்று— என்பிப்படி
பேசுவார்— பேசும்வர்களுக்கு
அடியார்கள்— சேஷத்தர்களானவர்கள்
எந்தம்மை— எங்களை
விற்கவும் பெறுவார்கள்— வேண்டினபடி
விறுக்கொள்ளத்தக்க அதிகாரமும்
பெறுவர்கள்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. காசின்வாய் கரம்விற்கிலும். *ஓரிடங்காசுக்கு ஒரு பிடிநெல் விற்கும்காலத்திலும். ஸாபிசுக்ஷமாண் காலத்தில் அதிதிஸத்தகாரம் பண்ணிப் போருமதுதே வற்றமன்றிறே; தூர்ப்பிசுக்காலத்திலும் தனக்குள்ள அம்சத்தை அதிதிசுவிஷயத்திலே ஸம ர்ப்பிக்குமதிறே - ஏற்றமாவது. *காசின்வாய்கரம் விற்கிறதற்கு மேற்பட்டதொரு தூர்ப்பி சுக்ஷமில்லையிறே; அத்தைப்பற்ற இப்படி யருளிச்செய்கிறார். காவாது. தந்தாமுக்குள்ள தந தாய்க்களை “பின்புத்தக்கு நமக்குவேணும்” என்னும் நினைவாலே மறைத்துவையாதே, “இக்காலத்துக்கு இவ்விஷயங்களிலே விசியோகப்படுகைக்கன்றோ இவைகண்டது” என்று வெளியிட்டுக் கொண்டிருந்து. மாற்றிலிசோழிட்டு. ப்ரத்புகார நிரபேக்ஷமாகச் சோற்றையி

ட்டு. அதாவது “அதிதி ஸ்தக்ரந்தான் விஷிதமாஸ்கயாலும், பகவத்பிபூதிபூதான்றோ வெ ன்ணும் பாகிபத்தியாலும், எதிர்ந்தலையில் னாதந்யதர்சநத்தால் வந்த எர்பையாலும் இடுகை. ஸர்வாதித்யம்பண்ணுமவர்களுக்கு விஷயவிபாகம்பண்ணவொண்ணுதிதே. ஆகையால் இப் தர்க்கும் தரிதர்க்கும் பசியர்க்கு மெல்லாமிடலேணுமிதே. இவர்கள்விஷயத்தில் ஒரு ப்ர த்புகாரத்தைக் கணிசித்தன்மிறேயிடுவது. ஆகையால் “மாந்நிலிசோறிட்டு” என்கி ரது. “நாடொறும் விருந்தோம்புவார்” என்றாற்போலே இக்கதையும் விசேஷவிஷய மாக்கினாலேவென்னில்; “சோறு” என்றும், “இட்டு” என்றும் சொல்லுகையாலே, இத்தை வைஷ்ணவவிஷயங்களி லாக்கப்போகாது; ஆனபின்பு, இது ஸாமர்யவிஷயமா மித்தனை. இதுதானும் சாஸ்த்ரனித்தமாகையாலே தேசத்துக்கு ஒருவளப்பம் சொல்லுகை யிறே இப்போது இவர்க்கு அபேஷிதம். தேசவார்த்தைபடைக்கும். பசல்கரமான வார்த் தைகளைப் படைக்கும். அதாவது - இருந்தாரிருந்த விடங்களிலே தங்களுடைய னுளதார் யம் கர்பைமுதலான குணங்களைச் சொல்லிக் கொண்டாடும்படியாகை. இவர்கள், புகழை நச்சிச் செய்யாதிருந்தாலும் தன்னடையே வந்துண்டாமிதே இது. வண்ணையினர்கள். உதாரமானகையை யுடையவர்கள். அதாவது - “உள்ளதெல்லாம் பார்த்தமாகவே கிரி யோகிக்கவேணும்” என்னுமொளதார்ப முடையவர்களுக்கை. வாழ்திருக்கோட்டியூர். இப்படியிருந்துள்ளவர்கள் இத்தேசவாஸமே தங்களுக்கு வாழ்வாகக்கொண்டு வர்த்திக்கிற திருக்கோட்டியூர்.

கேசவா. அழகிய திருக்குழந்தைகற்றையையுடையவனே. புருடோத்தமா. அவ்வழகை ஆச்சரிதர்க்கு எப்போது மதுபகிக்கக் கொடுக்கும் னுளதார்பத்தைபுடையவனே. கிளர்சோ தியாய். “அது தன்பேறு” என்னுமிடம் தோற்றும்படியான மிக்கதேஜஸ்ஸைய யுடைய வனே. குறளா. உன்னுடைமை பெறுகைக்கு நீ இரப்பாளனாவனே. என்றுபேசுவாரடி யார்கள். என்று இப்படி அவன் ஸ்வபாவங்களுக்குத்தோற்றுப் பேசுமவர்களுக்கு அடியா ளானவர்கள். இப்படியேபசுமவர்களேயன்று நமக்குஉத்தேசயர்; இவர்கள் இவ்வாகியபிற்து பேசுவதே! என்று அவர்கள் ஸ்வபாவத்துக்குத்தோற்று அடிமையா யிருக்கும்வர்களே நமக்கு உத்தேசயரென்கை. இவர்களுக்கு உத்தேசயராவது எவ்வளவென்னில், எந்தும்மை லிற்கவும் பெறுவார்கள் என்கிறார்; - இவர்களுக்கு சேஷமாகையே புருஷார்த்தமென்றிரு க்கும் எங்களை, தங்களுக்கு இஷ்ட விதிபோகத்தக் குறுப்பாக விற்பன்கொள்ளவும் உரிய வர்கள். (ச) “கலிபுத்திரம் ௧௩௦௦ சூபலிசூயா ௨௨-3” என்னக்கடவதிதே. ... 0.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—சீதநீர்புடைசூழ் செழுங்கழனியுடைத் திருக்கோட்டியூர்

ஆதியானடியாரையு மடிமையின்றித் திரிவாரையும்

கோதிலட்டாரான் குளிப்புதுவைமன் விட்டுசித்தன்சொல்

ஏதமின்றியுறப்பவ ரிடுஉகேசனுக்காளரே. கக.

(ச) “தத்பக்திநிகமநல்லாம் காயகிரயார் ஹி.”

பதவுரை.

செதம் நீர்— குளிரந்த ஜலத்தாலே
புடை— சுற்றும்
குழ்— குழப்பட்டிருப்பதாய்
செழு— செழுமைதங்கிய
கழனி உடை— கழனிகளை உடைய
திரு கோட்டியூர்— திருக்கோட்டியூரில் எழு
ந்தருளியிருக்கிற
ஆதிபரன்— ஆதிபுருஷனான எம்பெருமா
வர்களுக்கு
அடியர்வாரியம்— அடிமைசெய்து போரும்
வர்களையும்
அடிமை இன்றி— கைவந்த வர்த்தியில்
அர்வயியாமல்
திரிவாரையும்— விஷயப் பாவணாய்த் திரியு
மவர்களையும்

கோது இல்— குற்றமற்றவராய்
பட்டர்— ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு
பிரான்— உபகாரகராய்
குளிர்— ஸம்ஸாரதாபத்தைப் போக்கும்
குளிர்ந்தியையுடைய
புதுவை— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு
மன்— நிர்வா ஹகரான
கிட்டுகித்தன்— பெரியாழ்வார்
சொல்— புகழ்ந்தும் பழித்துமருளிச்செய்த
சொல்லான இப்பத்தையும்
ஏதம் இன்றி— குற்றமின்றிக்கே
உரைப்பவர்— சொல்லவல்லவர்கள்
இரும்கேசனுக்கு— ஹர்ஷிகேசனான எம்
பெருமானுக்கு
ஆளர்— அடிமைசெய்யப் பெறுவர்.

வயா. சீதநீர்த் பாதி. அகாதமாய் (க) வாதாதப் பரவேசத்தால் வரும்
கண்ணம் தட்டாமையாலே எப்போது மொக்கக்குளிர்த்தி மாறாத ஜலத்தாலே சுற்றும்
குழப்பட்டிருப்பதாய். அழகியகழனிகளையு முடைத்தாயிருக்கிற திருக்கோட்டியூரிலே.
பார்த்த பார்த்த விடமெங்கும் ஜலமந்தியும் விளைகழனியுமாய்க் கிடக்குமாய்ந்து. ஆதி
யானடியாரையு மடிமையின்றித் திரிவாரையும். கரணகளைபரங்களையிழந்து * அகிதவிசேஷித
மாய்க்கிடக்கிற தசையிலே * தயமார மராவாய்க்கொண்டு, (ச) “ விவி தூரெஹவஸிதி ரீபவ
ராயநிதெஹிதெஹி. பஹுநிதெஹி. சூராய வுறவு ஹவ்வராயநிதெஹி. ” என்கிறபடியே
தன்னை ஆசிரயிக்கைக் குறுப்பான கரணகளைபரங்களைக் கொடுத்தருளி, ஆசிரயணியத்தே
ஸாலபனாய்க் கொண்டு ஸந்திவிதினாய் நிற்கிற காரணபூதனான வனுக்கு, அவன் கொடுத்த
கரணகளைபரங்களைக் கொண்டு வ்யபிசிரியாதே சேஷபூதராய் அடிமைசெய்து வர்த்திக்கிற
வர்களையும், “ முதல்வனைச் சிந்திபரதவப் பாவகாரிகள் ” என்கிறபடியே அவன் பண்
ணின் உபகாரத்தையறிந்து அதுஸந்திபாதே பாபகர்மாக்களாய் அவன்றிருவடிகளில் அடிமை
யில் அர்வயமற்று கரணத்தாய்த் தையும் அர்வ பரமாகக்கொண்டு திரிகிறவர்களையும், கோதி
வீத்யாதி. சீத்சொன்ன இரண்டு தலைமையும் ச்லாகித்தும் நிந்தித்தும்கொன்ன விதுக்கு
அதுருபமான நிஷ்டை. பில்லாமையாகிற குற்றமின்றிக்கே பிரபுப்பாராய், வைதிகோபகார
கராய், ஸாமஸாரிக ஸகல தரஹரமான குளிர்ந்தியையுடைய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வா
ஹகரானபெரியாழ்வாரருளிச்செய்த இப்பத்துப்பாட்டையும். ஏதமின்றியுரைப்பவர். நிர்
தோஷமாகச்சொல்லுமவர்கள். அதாவது-இவர் திருவுள்ளங்கருந்தையறிந்து அதில் பழுதற்
சொல்லுகை. இரும்கேசனுக்கானே. இந்திரியங்களை அர்வபரமாகாதபடி. நியமித்து அடிமை
கொள்ள வல்லவனுக்கு அடிமை செய்யுமார்களாய் பெறுவர். கக.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

(9)

அடிவரவு.—நாவ குற்றம் வண்ண வாகம் ஆமை பூதம் குருந்தம்
நளிரந்த கொம்பின் காசின் சீதநீர் ஆகை.

ஆதிருமொழி நக-க்கு, பாட்டு-கருஅ.

(க) வாதாதவ. (க) “ விசித்தாதேஹஸம்பத்தி ரீச்வராய நிவேதிதம். பூர்வமேவ
கர்தாபஹ்மம் ஹஸ்தாநாதாநிஸம்பதா. ”

நாஸ்காம்பத்து- ஐந்தாந்திசூமொழி- ஆசைவாய், ப்ரவேசம்.

அ. கீழித்திருமொழியிலே: “ஆகியானடியானாயும் அடிமைப்பிணித் திரிவானாயும்” என்று ஸம்ஸாரிகள் பெரல்லாங்கும் ஸூவைவ்ணவர்களேற்றமுமிதே சொல்லிற்று, ஸம்ஸாரிகளுக்கும் பகவதஸம்பந்த மொத்திருக்க, அவர்களைக்கழிக்கக்கூடிய ஸம்பந்தத்தூரூர மில்லாமைபிறித. “வணக்கோமொள்வது வஸமே” என்று சரமஸம்பந்திலே பகவதஸமாச்ராயணம் பண்ணுகை சீரோஷ்டமாதையாலே ஸம்ஸாரிகளைப்பார்த்து ஹிதோபதேசம் பண்ணியருளுகிறார். இத்திருமொழியில்.

அ: முதற்பாட்டு. திருகாமங்களைச் சொல்லுமவர்கள் பெறும்பேறு என்னால் சொல்லப்போகாதென்கிறார்.

பூ.—ஆசுவாயாச்சென்ற சிந்தையராகிய ஸ்ரீயந்தத்தனென் புத்திரபூமி வாசவாபூமி என மயமாங்கி மாளுமெல்லிக் கணவாய்திறவாழே கேசவாபுருடோத்தமாவென்றுப் கேதுலாகிய விசுமயென்றும் பேகவாரவ ரெழும்பெருமை பேகவான்புதில் நம்பரமன்றே. க.

பதவுரை.

என் ஆன்னை— என்னுடையதாய்,
என் ஆத்தன்— என் தம்பன்,
என் புத்திரர்— என் பிள்ளைகள்,
என் பூமி— என்னுடைய பூமி,
வாசம் வாரா— பரிமளம் வீசாதின்துள்ள
என் சூழலான்— மயிர்முடிபுடைய என்
மனைவி,
என்று— என்று வாய்வுருகும்படி
ஆகைவாய்— ஆகையின்வழியே
சென்ற— போன
சிக்கையர் ஆதி— மால்லை யுடையராய்
மயங்கி— மோலித்து [சிவ்
மாவும் எல்லைக்கண்— பரணன் விமௌ

வாய். திறவாதே— அவர்கள் பேரைச் சொல்
வியழையாமல்
கேசவா என்றும்— ‘கேசவனே!’ என்றும்
புருடோத்தமா என்றும்— ‘புருஷோத்தமா
னே!’ என்றும்
கேழல் ஆகிய— ‘வாஹுத்யம் கொண்டு
தன்னை அழியமாழியும்
கேடு இனீ என்றும்— தன்ஸ்வரூபமொன்
றும் கெடாதவனே!’ என்றும்
பேசுவார் அவர்— சொல்லுமவர்கள்
எய்தும் பெருமை— பெறும் பேற்றை
பேசுவான் புதில்— பேசப்புகான்
நம் பரம் அன்று— நம்மால் பேசுதல்
கப்பப் போகாது.

வ்யா. ஆசையித்யாதி, ஸ்ரேஷ்டமிக்ரந்தவீடத்திலே கைகழிந்த மரஸ்ஸையடிவடையாய். *அன்னியேவென்று தொடங்கி, *வாசவாரகுமலாளானவும் ஆசையிருக்குமிடம். மயங்கி. இலுங்கள் பேரும் சொல்லமாட்டாதே மயங்கி. மாளுமெல்லிக்கண்ண. “வைத்தநாள் வரை எல்லை குறுகி” என்கிறபடியே சரமகாலத்திலே. வாய்திறவாதே. அடிவாவினிலே கீழ்ச்சொன்னவர்கள் பேரைச் சொல்லி அழையாதே.

அவர்களோர் சொல்ல வொண்ணாதாகில் பின்னையார்போரைச் சொல்லுவதென்னின்; கேசவா. உங்கள் மரணவேதனை போகவேணுமாயில் (க) “கெஸுவரிகெஸு துஸு து”

(க) “கேசவரிக்ஷேசநாதரீ.”

என்னப்பாருக்கோள். “கெடுமிடாயவெல்லாம் கேசவாவென்ன” என்று சொல்லக்கடவதிதே. புருடோத்தமா. ஓளதாரயம். அதாவது- அநில்ட நிவர்த்தியும் இஷ்டப்பார்ப்தியும் பண்ணுகை. கேழலாகியகேடிலியென்றும். இவர்கள் கேடுபோனால் தன்கேடு போச்சுதாக நினைத்திருக்கை. பேசுவாரவசேய்தும் பேருமை. அவர்களேற்றத்துக்குப் பாசாமிடப் போகாது; “அவர்” என்னுமித்தனையிதே. அவர்கள் பெறும்பேற்றை நம்மால் பேசப் போகாது. பேசுவான்புகில். பேசப்புக்கோமாகில். நம்பரமன்றே. நம்மால் பேசுத்தலைக் கட்டப்போகாது. கொடுக்கிறவன்றானியுமித்தனை. அதாவது- இதரணக்கம் குலையப்பெறுவதாம்; சரமகாலத்தில் அவர்களை அழையாதொழியப் பெறுவதாம்; நம்முடைய பேர்களைச் சொல்லப்பெறுவதாம்; “இதென்னவேற்றம்! இதென்னவேற்றம்!” என்று இவின் ஏற்றமறிந்து ஈடுபடுவானவனிடே. க.

அ. இரண்டாம்பாட்டு. திருநாமஞ்சொன்னவர்கள் மோகத்ததைப் பெறுவார்களென்கிறார்.

சூ—சீயினாச்சிறந் தேறியுண்மேற் செற்றலேறிக் குழம்பிருந்தெங்கும்
சயினுலரிப்புண்டு மயங்கி எல்லைவாய்ச்சென்று சேர்வதன்முன்னம்
வாயினுனமோநாரணுவென்று மத்தகத்திடைக் கைகளைக்கப்பிப்
போயினாற்பின்னை யித்திசைக்கென்றும் பிணைக்கொடுக்கிலும் போகவொட்டாரே.

பதவுரை.

சீயினால்— சீயாலே
சிறந்து ஏறிய— மிகவும் நிறைந்த
புண் மேல்— புண்ணின் மேலே
செற்றல் ஏறி— ஈ இருந்து முட்டையிட்டு
குழம்பிருந்து — புழுத்துநீராய்ப் பாபும
என்றும்— ஓரிடம் தப்பாமல் [எவில]
சயினால்— சயாலே
அரிப்புண்டு— அரிக்கப்பட்டு [ச்சித்து
மயங்கி— அது பொறுக்கமாட்டாமல் மூர்
எல்லைவாய்— சரமகாலத்தை
சென்று சேர்வ } சென்று கிடவெதற்கு
தன் முன்னம் } முன்னே
வாயினால்— வாயாலே

நமோநாரணு என்று— ‘நமோநாராயணாய’
என்று சொல்லிக்கொண்டு
மத்தகத்திடை— உச்சியிலே
கைகளைக் கப்பி— கப்பினகையராய்
போயினால்— போனால்
பின்னை— பிறகு
பிணைக்கொடுக்கிலும்— நித்யமுகத்தர்களை
உத்தரவா திகளாக்கினாலும்
இ திசைக்கு— இவ்வுலகத்திற்கு
என்றும்— எப்போதும்
போக ஒட்டார்— பரமபதத்திலுள்ளார்,
இவர்களைச் சொல்லவொட்டார்கள்.

வ்யா. சீயினாச்சிறந்தேறியுண்மேல். சீயானது விஞ்சிப்புடைப்புண்ணின்மேலே. செற்றலேறி. சயிருந்து முட்டையிட்டு, குழம்பிருந்து, அவையுழுத்து நீராய்ப்பாபுமளவிலே. சயினுலரிப்புண்டு மயங்கி. சயினாலே அரிப்புண்டு, அதுபொறுக்கமாட்டாமல் மூர்ச்சித்து. எல்லைவாய்ச்சென்று சேர்வதன்முன்னம். சரமகாலத்தைச்சென்று கிடவெதுக்குமுன்னே.

வாயினால் நமோநாரணுவென்று. வாய்ப்படைத்த ப்ரயோஜனம் பெறும்படி. “எனக்கு நானுரியேனல்லேன், உனக்குரியேன்” என்று சொல்லுகையிதே வாய்ப்படைத்ததுக்குப்போ

ஐநம். மத்தகத்திடைக் கைக்கோக்கப்பி. தலைபடைத்த பாயோஜனம் பெற்று. போயினால். இப்படி செய்துபோனால், போயினாலென்றது- வழிப்போக்குத்தானே பாயோஜனமென்னை. இவன் ஒருகால்தொழுதால், இதுக்கு பலம்- வழிப்போக்கில், “மற்றெல்லாம் கைதொழப் போய்” என்றும், “தொழுதனருலகர்கள்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே இவன் பார்த்த பார்த்தவிடமெல்லாம் அஞ்ஞலிக்காடாயிறே பிறுப்பது. அங்கு புக்காலும் (ச) “வையா ஐநாவிவாடா ஐநாவுடா” என்றிறே பலம். இவன் ஒருக்கால் ஆத்மஸமாப்பணம் பண்ண, “ஆன்மின்கள் வானகமாழிபான்மர்” என்று தீர்பாத்திபூதியாக ஸமாப்பிப்பார்கள். ஒருக் கால் “நமசி” என்ன, காலத்தத்தவ முன்னதனையும் *நமோஸாயணயவென்று குழந்திறுக் தேத்துகையிறே பலம். பின்னையித்திசைக்கென்றும் பிணைக்கொடுக்கிலும் போகவொட்டாரே. நித்பமுத்தரைப் பிணையிதிலும் போகவொட்டார்கள். அதுக்கடி- *விண்ணுளார் பெருமாத் கடிமை செய்வாரையும் செறும்தேசமாகையாலே. அவன்றானும் * ஏற்றிவைத்தேணிவாக் குமவனிறே. இத்தால்- கர்மமடியாக மீட்சியில்லைபென்றபடி. உ.

அ. முன்றும்பாட்டு. ஆத்மஸமாப்பணம் பண்ணினார்க்கு யமவச்யதை யில்லை பென்கிறார்.

மூ.—சோர்வினாற்பொருள் வைத்ததுண்டாகிற் சோல்லு சோல்லென்று சுற்றமிருந்து ஆர்வினலிலும் வாய்திறவாதே யந்தகால மடைவதன்முன்னம் மார்வமென்பதோர் கோயிலமைத்து மாதவனென்னுந் தேய்வத்தையாட்டி ஆர்வமென்பதோர் பூலிட வல்லார்க் கரவதன்னடத்தி வய்யவறுமாமே. ரு.

பதவுரை.

சோர்வினல்— புத்திமறதியாலே
பொருள்— பொருள்களை
வைத்தது உண்டாகில்— புதைத்து வைத்
ததுண்டானால்
சொல்லு சொல் என்று— ‘அதிறுக்குமி
டத்தைச் சொல் சொல்’ என்று
சுற்றும்— நாற்புறத்திலும்
இருந்து— குழவிருந்து
வினவிலும்— சுற்றத்தார் கேட்டாலும்
ஆர் (வினவிலும்) — அருமைப்பட்டுத்
தேடி சுற்றத்தார் முதலானோர்க்கும்
கொடாமல் மறைத்து வைத்த
பொருள்கொடுத்து வேட்ட
இளைபாள் கேட்டாலும்,
வாய் திறவாதே— வாயைத் திறவாதபடி
அந்த காலம்— முடிவுகாலம்.

அடைவதன் முன்னம்—வருவதற்குமுன்னே
மார்வம் என்பது— ‘மலஸ்ஸு’ என்று
சொல்லப்படுமதூய
ஓர்— அத்திநியமான
கோ இல்— பகவதஸ்ஸநிதியை
அமைத்து— உண்டாக்கி
மாதவன் என்னும்— ‘சூரியபுதி’ என்று
ப்ரஸித்தமான
தேய்வத்தை— அந்நிதியவஸ்துவை
நாட்டி— நிலைநிறுத்தி
ஆர்வம் என்பது— அன்பாகிற
ஓர் பூ— ஒரு புஷ்பத்தை
இட வல்லார்க்கு— ஸமாப்பிக்க வல்லவர்
களுக்கு
அரவர்— யமபடர்களுடைய
தண்டத்தில்— தண்டனைபினின்றும்
உய்யதும் ஆம்— பிழைக்கவுமாம்.

(க) “பத்தாஞ்ஞவிபுடாஹர்ஷ்டாஃ.”

வ்யா: சோர்வினால் பொருள்வைத்த துண்டாகில், முன்பு இவன்னைகளில் கண்டவை யடைய “அட்டைகள்போல் சுவைப்பர்” என்றபடியே இவன்னைகளிலுள்ளவை நிச்சேஷ மாக வாங்கிக்கொள்ளுவார்கள். இவர்களைக்காணாமல் வைத்ததுண்டாகில், சொல்லு சொல் லென்று, ஒருகூர் சொன்னாற்போலே ஒன்பதின்கால் சொல்லி, சுற்றியிருந்து, “இவன் ஒருத்தரை ஒருத்தராயிரமால் கொடுக்கிறதென்பதென்” என்று விடாதே சுற்றியிருப்பார்கள். ஆகும் பந்துக்களாகிலே - “திருமால்பாடக்கேட்டு வளர்த்ததனால் பயன்பெற்றேன்” என்பது. [“தஞ்சும்போதழையின்” இப்பாதி.] ஆர்வினலிலும் வாய்திறவாதே, புகவத் பாகவத விஷயங்களையும் ஆசார்யனையும் ப்ரகீர்த்திப்பதுக்களையும் மறைத்துவைத்த அர்த்தம் கொடுத்து வேட்ட இளைப்பாள் வினவிலும் வாய்திறவாதே. இவர்களுக்கும் இவளுக்கும் “இவனையிழக்கப் புகுகிறோமென்கிற பயமன்று, இவன்வைத்த அர்த்தம் ஒருவருடையா மல் மண்ணின்றுபோகிறதென்பதென்” என்றபயம். இவ்வர்த்தத்தை நச்சிவரும்கூடாது அக்காலத்திலே “அவன் முகத்திலே விழிக்கவருகிறோம்” என்றிறேவருவது. 1 அர்த்தகால் மடைவதன்முன்னம். சரமகாலம் வருவதுக்குமுன்னே.

மார்வமென்பதோர் கோயிலமைத்து, ஹர்தயமென்று ப்ரஸித்தமாய் அத்திதிபமான ஸ்தார்த்தையுண்டாக்கி, மாதவனென்னும் தெய்வத்தைநாட்டி, ஸ்ரீபதிபென்று ப்ரஸித் தமாய் அத்திதிபமான வஸ்துவை ப்ரகிஷ்டிப்பித்து, “திருமாலிருஞ்சோலைமலைபென்றே நென்னத் திருமால்வந்தென் நெஞ்சநிறைபப்புகுந்தான்” என்று - இவர் அஹர்தயமாகச் சொன்னத்தை ஸஹர்தயமாகக் கொண்டுவந்து புகுந்தான். இவர் இப்போதே “அஹர்த யமாகச் சொன்னேன்” என்னவும்வல்லர். அதுக்கு முன்னே இவர்களுக்கு இடமறப் புகுந்துகொள்ளும் கிடென்று பிராட்டியும் கூடக்கொண்டிருந்தான். இவர்களுக்கு திரு ந்துவதுக்குமுன்பிறே - அல்லாதவிடங்களில்நிற்பது; [“நின்றதெந்தையாகத்து” இத் பாதி.] உகந்தருளின நிலங்களில் கண்டதுபவிக்குமாபோலே இவர் திருவுள்ளத்திலிருப்ப தும் கண்டதுபவிக்கலாம்படி. யிருக்குமிவர்க்கு, “சலசயனத்தானொரு மெனதுள்ளத்தானொரு முறைவாரை” என்னக்கடவதிறே. “வந்தாயென்மனம்புகுந்தாய்” என்றிறேபுகுந்தது. “வந்துவந்தென்மனத்திருந்து” என்கிறபடியே இவர் இசையாமல்; தட்டினாராளுக்கு ஓர் அறுதியில்லைபிறே. “அடியார்மனத்தாயோ” “வெள்ளத்தான் வேங்கடத்தானே லும், கசிகன்றி உள்ளத்தினுள்ளேயுள்ள” என்று - உகந்தருளினநிலங்களைநாடாக்குமிதே - இவர்திருவுள்ளமும். ஆர்வமென்பதோர் பூவிடவல்லார்க்கு, “சோர்வினால்பொருள் வைத் ததுண்டாகில்” என்று - தேஹபந்துக்களையும் ஆத்மபந்துக்களையும் மறைத்து வைத்தபொ ருளையிட்டுக் கோயில்சுவாமத்துத் திருநீர்தவந்தையு முண்டாக்கித் திருப்பள்ளித்தாமத்தை யும் தேவென்று இவனை அரியதேவைகளையிடானிறே. * நாடாநமலர் நாடிநாடோதும் ராரணன்மன் வாடாநமலாடிக் கீழ்வைக்கலிறே - இவனை 1 அடியிலே ஸ்ரீஷ்டித்தது. இப்படி பூவோடே பூவைச் சேர்க்கவல்லார்க்கு, அரவதண்டத்திலிப்பாதி. யமபடரால் வரும் க்லேசம். அதாவது - “வெஞ்சொலாளர்கள் நமன்றமர்கடியர் கெரடியசெய்வனவாள்” என்னக்கடவதிறே * நெஞ்சொலால் மறுத்ததுக்குபலம் கெஞ்சொல்கேட்கையிறே. உய்ய லுமாம். ப்ராப்யத்திலும் இதுபோலையிறே ப்ரதாரமென்கிறார்.

¶ அந்தகாலம் - ஐதகாலம். † “அடியிலே” என்றது வாடா; “திருவடிகளிலே” என்றும் “ஆதியிலே” என்றும்.

அ. நான்காம்பாட்டு. ப்ரணவார்த்தம் நெஞ்சில்பட்டவர்கள் *அடியார்கள் குழாங்களைபுடன் கூடுவென்கிறார்.

மூ.—மேல்முந்ததோர் வாயுக்கிளர்ந்து மேல்மிடற்றினை யுள்ளெழுவாங்கிக் காவலங்கையும் விதிர்விதித்தேறிக்க கண்ணுறக்க மதாவதன்முன்மாம் மூலமாகிய வோற்றையெழுத்தை மூன்றுமாத்திரை யுள்ளெழுவாங்கி வேலைவண்ணனை மேவுதிராகில் விண்ணகத்தினின் மேவலுமாமே. ச.

பதவுரை.

மேல் எழுந்த } உலகத்தவ்வாஸமானது
து ஓர் வாயு }
கிளர்ந்து— மேல்முந்து
மேல் மிதறு } — நெஞ்சு
உள் எழுவாங்கி— கீழே இடியவிழுந்து
காலும் கையும்— கால்களும் கைகளும்
விதிர் விதித்தேறி— பதைபதைத்து
கண் உறக்கம் அது— தீர்க்க நிதரை
ஆவதன் முன்னம்— உண்டாவதற்குமுன்னே
மூலம் ஆகிய ஒன் } ஸகல வேதங்களுக்கும்
றை எழுத்தை } தாரணமான திருமந்தர
த்தில் [ப்ரணவத்தை].

மூன்று மாத்திரை } அளவெடுத்து
உள் எழுவாங்கி } உச்சரித்து
வேலை— கடல்போன்ற [மாலை
வண்ணனை — வடிவையுடைய எம்பெரு
மேவுதிர் ஆகில் — கிட்டவல்லிகோளாகில்
விண்ணகத்தினில்— பரமபதத்தை
மேவலும் ஆம்— கிட்டலாம்.

† 'இன்' 'இ' இவை சாரிபைகள்.

வியா. மேல்முந்ததோர் வாயுக்கிளர்ந்து. மேல்மூச்செறிந்து. மேல்மிடற்றினையுள் ளெழுவாங்கி. நெஞ்சு கீழேயிடியவிழுந்து. காலும் கையும் விதிர்விதித்தேறி. ப்ராணவாயு மேல்நோக்கிவாறே காலும் கையும் பதைக்கத்தொடங்கிற்று. கண்ணுறக்கமதாவதன்முன்னம். தீர்க்கரித்தரெகொள்ளுவதற்குமுன்னே. மூலமாகிய ஒற்றையெழுத்தை. ஸகலவேதங்களுக் கும் தாரணமான திருமந்தரத்தில் ப்ரதமபதத்தை. உச்சாரணச்சமம் தப்பாமல் உச்சரித்து. வேலைவண்ணனை மேவுதிராகில். ஸ்ரீவைகுண்டராதனைக் கிட்டவல்லிகோளாகில். விண்ண கத்தினில் மேவலுமாமே. *அடியார்கள் குழாங்களுடன் கூடலாமென்கிறார். ... ச.

அ. ஐந்தாம்பாட்டு. விரோதிராஸரலினை யேத்துவார்க்கு முன்பு க்லைசப்பட்டுப் பி இனிப்போக வேண்டாவென்கிறார்.

மூ.—மடிவழிவந்து நீர்ப்புலன்சோர வாயிலட்டிய கஞ்சியுமிண்டே கடைவழிவரக் கண்ட மடைப்பக் கண்ணுறக்கமதாவதன்முன்னம் துடைவழியும்மை நாய்கள்கவரா குலத்தாலும்மைப் பாய்வதுஞ்செய்யார் இடைவழியினீர் கூறையுமிழவி ரிருக்கேசனென் றெத்தவல்லிரே. ரு.

பதவுரை.

யமபடரைக்கண்ட பயத்தாலே,
மடி— மடியின் கண் உள்ள

நீர் புலன்வழி வந்து— விங்கத்தின் வழியாக
சோர— சிறுநீர் பெருகவும் [வந்து

வாயில்— வாயிலே
 அட்டிய— பெய்த
 கஞ்சியும்— பொரிக்கஞ்சியும்
 கண்டம் அட்டப்ப— கழுத்தையடைக்க
 மீண்டு— மறுபடியும்
 கடைவழி— கடைவழியாலே
 வார— வழியாநிற்கவும்
 கண் உறக்கமது ஆவதன் முன்னம்—
 இருமுகேசன் என்று— 'ஹ்ருஷீகேசன்'
 என்று
 ஏத்த வல்லீர் (ஏல்)— துதிக்கவல்லிகோ
 ளாகில்
 (யமலோகத்திலே),

உம்மை— உங்களுடைய
 துடைவழி— துடையில்
 நாப்பகள்— செந்நாய்களானவை
 கவரா— கவ்வுதல் செய்யா;
 உம்மை— உங்களை
 குலத்தால்— குலத்தாலே
 பாய்வதும்செய்யார்— யமபடர்கள் குத்
 வும் மாட்டார்கள்
 நீர்— நீங்கள்
 இடை வழியில்— நடுவழியிலே
 கறையும்— வஸ்தரத்தையும்
 இழவீர்— இழக்கவும் மாட்டீர்கள்.

வ்யா. மடிவழிவந்து நீர்ப்புலன்சேரா. யமபடரைக்கண்ட பயத்தாலே ஓர்இந்தரிய விசேஷத்தாலே ஜலம்பரவஹிக்க. வாயிலட்டியகஞ்சியும் மீண்டே கடைவழிவாரக் கண்டம டைப்ப. பொரிக்கஞ்சியைப் கொடுத்தால், கண்டமடைக்கையாலே உள்ளாப்புக்காதே மீண் டும் கடைவழியாலே வழியாநிற்கும். கண்ணுறக்கமதாவதன்முன்னம். தீர்க்கரித்தகொள் ளுவதற்குமுன்னே.

துடைவழியும்மை நாய்கள்கவரா. "நாயினத்தொடும் தினைத்திட்டு ஓடியுமுழன்றும்" என்றதுக்கு பலம். குலத்தாலும்மைப்பாய்வதுஞ்செய்யார். "உயிர்களேகொன்றேன்" என்று ஆயுத்தத்தாலே நலிந்ததுக்கு பலம். இடைவழியில் நீர்குறையுமிழவீர். வழியில்லின்று சேர யுரிந்ததுக்கு பலம். என்று என்று சொல்லியிறே அவர்கள் வழியில்லிவது. இது தப்ப வேண்டியிருந்திகொளாகில் இருமுகேசனென்றேத்தவல்லீரே. இந்தரியங்களை நியமிக்குமவ னென்று பரிதிபோடேகட ஸ்தோதரம்பண்ணினால் இவைவாரா, யமவச்யத்தைக்கடி இந் த்ரியவச்யதையிறே. இதுக்குஸாதநமாகவிறே பரஹிம்ஸாதிகள் பண்ணுவது. அத்தைக் குலைக்குமவென்கிறார்.

அ. ஆறும்பாட்டு. அங்கமித்யாதி. இப்பாட்டில், ஒருக்கால் உபாயவாரணம் பண்ணி னுக்கு ஸதாபச்யந்தி பண்ணலாமென்கிறார்.

பூ.—அங்கம்விட்டவை யைந்துமகந்தி யாவிலுக்கினிற் சோதித்தபின்னைச் சங்கம்விட்டவர் கையையறித்துப் பையவேதலை சாய்ப்பதன்முன்னம் வங்கம்விட்டுலவங் கடற்பள்ளிமாயனை மதுகுதனைமாநிற் றங்கவிட்டுவைத்து ஆவதோர்கருமஞ் சாதிப்பார்க்கென்றுஞ் சாதிக்கலாமே. க.

பதவுரை.

அவை யிந்தும்— பஞ்சப்பாணமும்
 அங்கம் விட்டு—அசுற்றி-சரித்ததைவிட்டுநீங்கி

அவர்— அருகிருந்தவர்கள்
 மூக்கினில்— மூக்கில் கையைவைத்து

† 'அகன்று' என்னுமது 'அசுற்றி' என்று கிடக்கிறது.

ஆவி சோதித்த பின்னை- ஆவி இல்லை என்
றறிந்த பின்பு
சங்கம் விட்டு- 'இனி இவன் பிழைக்கும்'
என்கிற ஆசையைவிட்டு
(அங்கிருந்தவர்களை, ' ஆசைபடிபென்?'
என்று வந்தவர்கள் கேட்க;)
கையை மறித்து- கையை விரித்து
பைப- மெள்ள
தலைசர்ப்பதன் முன்னம்- தலையைத் தொ
ங்கவிடுவதற்கு முன்பு,
வங்கம்- மரக்கலங்களானவை
விட்டு உலவும்- இடைவிடாமல் உலரவா
கடல்- கடலில் நின்றன

பள்ளி- கண்வளர்த்தருளுகிற
மாயனை- ஆச்சர்ய சேஷ்ட, தயுத்தனாய்
மது குதனை- மதுவை நிரஸித்தவனு
எம்பெருமானை
மாரில்- நெஞ்சிலே [செய்து
தங்கவிட்டு வைத்து- தங்கும்படி நிற்கச்
ஆவது- பரப்பமுமாய்
ஓர்- ஸுகாமுமான
கரும்- உபாயவாணம் [கட்டு
சாதிப்பார்க்கு- ஒருகால் பண்ணுமவர்
என்றும்- காலமுள்ளதனையும்
சாதிக்கலாம்- அவனை வேகித்திருக்கலாம்.

வ்யா. அங்கம்விட்டவையைத் துமகற்றி. பஞ்சவர்த்திப்ராணன் சரீரத்தை விட்ட
கன்று. ஆவிமூக்கினில் சோதித்தபின்னை. இவனுக்குப் பராணனில்லையென்று அறிந்தபின்பு.
சங்கம்விட்டு. இனி இவன்பிழைக்குமென்ற ஆசையைவிட்டு. " சங்கம்விட்டு " என்று -
*சொல்லுசொல்லென்று சுற்றுமிருக்கிற திரங்குலைத்தென்னுதல். அன்றிக்கே, இவன்பக்கல்
சிலகிடைக்குமென்ற ஆசையை விட்டென்னுதல். கையைமறித்து. அங்கிருந்தவர்களை,
" அவன்செய்ததென் " என்று வந்தவர்க்கேட்க; கையைமறித்து. ஸாயவேதலை சாய்
பதன் முன்னம். மெள்ள இவனருகுவின்று மெழுந்திருந்து விடப்போய், இவனை இழந்த
இழவுதோற்ற கவிழ்தலைபிடிருப்பர்களாய்த்து. வங்கம்விட்டிலவும் கடல்பள்ளிமாயனை.
மரக்கலமுலாவா நின்றன கடலில்கண்வளர்த்தருளுகிறவாச்சர்ய பூதனை. அன்றிக்கே,
" மாயனை " என்றது - ஜ்ஞாநமாய், தன்னிச்சையாலே கண்வளர்த்தருளுகிற வண்ணப்படி.
" குரைகடல்மேல் அவனைமேல் குலவரைபோல் பள்ளிகொண்டு " என்னக் கடவதிறே.
மதுகுதனை. மதுவைநிரஸித்தாற்போலே ஆச்சரிதவிரோதியைப் போக்குமவனை. " வென்கை
நீர்மெள்ளத்தனைந்த வரவனைமேல், துள்ளுநீர்மெள்ளத் துயின்றபெருமானே, வள்ளலே
உன்றமர்க்கென்றும் நமன்றமர்களார்போல் " என்னக்கடவதிறே. மார்வில்தங்கவிட்டுவை
த்து. தங்கவிடுகையாவது - ஓரிடத்திலேயிருத்துகை. ஆவதோர்க்கும். ஸுகாமுமாய் பரா
பதமுமான ஆத்மஸமர்ப்பணம். " நமவென்னலாங்கடமை " என்னக்கடவதிறே. சாதிப்
பார்க்கென்றும் சாதிக்கலாமே. உபாயம் ஸகர்த்தகர்த்தவ்யம்; உபேயம் ஸதா பரப்பதவ்யம்.
" ஆவத்தநம் " என்று - ஸகர்த்த; " சேவித்திருக்கும் " என்று - ஸதா. ... சு.

அ. ஏழாம்பாட்டு. தென்னவனித்யாதி. இப்பாட்டில், விரோதிநிரஸசீலனை
அதுஸந்திப்பர் நித்யஸூரிகளர் கார்யத்துக்கும் ஸ்ரீவைகுண்ட நாதனோடே மன்றாடுவர்
களென்கிறார்.

மு.—தென்னவன்றமர் செப்பமிலாதார் சேவதக்துவார் போலப்புகுந்து
பின்னாலவன்கயற்றார் பிணித்தெற்றிப்பின் முன்னாக விழுப்பதன்முன்னம்
இன்னவனியையா நேன்றுசொல்லி யெண்ணியுள்ளத் திருளநோக்கி
மன்னவன்மதுகுதனைனென்பார் வானகத்துமன்றாடுகாமே. எ.

பதவுரை.

தென்னவன்— தென் திசைக்குக் கடவனான
யமனுக்கு
தம்— சேஷபூதராய்
செப்பம் இலாதார்— முக்கரணங்களிலும்
ஒரு செவ்வையிலாதவர்கள்
சே— எருதுகளை
அதக்குவார் போல— அதக்கும் சீசனாதி
யரைப் போலே
புகுந்து— புகுந்து
பின்னும்— பின்னையும்
வன் கயிற்றால்— வலிய பாசங்களாலே
பிணித்து— கட்டி
எற்றி— வருத்தப்பண்ணி
பின் முன் ஆக— முகம் கீழ்ப்பட
இழுப்பதன் முன்னம்— பமலேகத்களவு
மிகுத்ததற்கு முன்னே

மன்னவன்— தென்னவனுக்கு மன்னவனு
னவனே
இன்னவன் இன்னான் } இன்னான் என்னு
என்று சொல்லி எண்ணி } மதுக்கு ஏகார்த
குணங்களை அதுஸந்தித்து
உள்ளத்து இரு } நெஞ்சில் அஜ்ஞாநாத்கா
ள் அறிவோகி } ரம் போகப் பார்த்து
மதுகுதன்ன— 'மதுவை நிரஸித்தவன்'
என்பார்— என்று சொல்லுமவர்கள்
தாமே— (அதவிதியாய்) தாங்களே
வாஸகத்து— பரமபதத்தில்
மன்றாடிகள்— நித்யஸூரிகள்கள் கார்பத்து
க்கும் ஸ்ரீவைகுண்ட நாதனோடே
மன்றாடுவார்கள்.

வ்யா. தென்னவன்தம். தெற்குத்திக்குக்குக் கடவனான யமனுடைய சேஷபூதர். செப்பமிலாதார். செவ்வையிலாதார். கரணநாயமும் அடைவு கெட்டிருக்கு மவர்கள். சேவதக்குவார் போலப்புகுந்து. எருதுகள் தங்களவசப் படுகைக்கு இவற்றின் செருக்கைக் குலைக்கும் சீசனாதிக்களைப்போலே புகுந்து துக்காதுபவம் பண்ணுவிக்கை. பின்னும் வன் கயிற்றால் பிணித்தெற்றி. சேவதக்குவார் அதக்கும் பாகாரம். துக்காதுபவத்துக்குத் தங்கள் தர்சனாதாமே யமனத்திருக்க, பின்னையும் யமபடர், பாசங்களாலே, ஶ்ருதியிலே வரிவரை ப்போலே வரிந்து. எற்றி. "நமன்றம் செய்யும்வேதனை" என்கிறபடியே எற்றி. பின் முன்னாக இழுப்பதன்முன்னம். முக்கும் முகமும் உதமே பல்லும் தகரும்படி முகம் கீழ்ப் பட யமபுத்தனவும் இழுப்பதற்கு முன்னே. இன்னவனினையானென்று சொல்லியெண்ணி. அவன் இன்னானென்னு மதுக்கு ஏகார்தமானகுணங்களையு மதுஸந்தித்து, நெஞ்சில் அஜ்ஞாநாத்காரம் போகப்பார்த்து, மன்னவன். தென்னவனுக்கும் மன்னவனானவன். மதுகுதன னென்பார். ஆசிரிதவிரோதிகளைப் போக்குமவன் என்று சொல்லுமவர்கள், வானகத்துமன் ராடிகள்தாமே. பரமபதத்தில் நித்யஸூரிகள்கள் கார்பத்துக்கும் ஸ்ரீவைகுண்ட நாதனோடே மன்றாடுவா ரிவர்களிறே. தாமே. வேறு ஸஹகாரிகளில்லை, எ.

அ. எட்டாம்பாட்டு. கூடியித்யாதி. இப்பாட்டால் - மூன்றற்றத்தை உச்சரிப் பார் ஸ்ரீகௌஸ்தபக்தோபாதி அவனுக்கு ஆதரணியரென்கிறார்.

மூ. — கூடிக்கூடி யற்றர்களிருந்து குற்றநிற்க நற்றங்கள் பறைந்து
பாடிப்பாடியோர் பாடையிலிட்டு நசிப்படைக்கோரு பாடும்போலே
கோடிமூடியேப்பதன்முன்னங் கௌத்துவமுடைக்கோலிந்தனோடு
கூடியாடிய வள்ளத்தானாற்ற குறிப்பிடக்கூட துய்யலுமாமே. அ.

பதவுரை:

இவனுக்கு சரமகாலம்வந்தவரே;
உற்றார்கள்— பந்துக்களெல்லாரும்
கூடிக்கூடி இருந்து— திரள்திரளாக இருந்து
குற்றம் நிற்க—இவன்பண்ணின் பல ப்ராதி
கூல்பம் கிடக்க
நற்றங்கள்— அதுகூலமாயுள்ளன சிலவற்றை
பறைந்து— சொல்லி
பாடிப்பாடி— ப்ரலாபித்து
ஓர்— ஒரு
பாடையில்— ஆசந்தியில்
இட்டு— இவனை இட்டு
நரி படைக்கு— நரிக்கட்டத்துக்கு
ஒரு பாகுடம் போலே— ஒரு பாகுக்குடத்
தைப் பச்சையாகக் கொடுப்பா
ரைப்போலே
கோடி — கோடிப்புடைவையை இட்டு

மூடி— மூடி
எடுப்பதன் முன்னம்— (காட்டுக்குக்கொண்டு
போவதாக) எடுப்பதற்கு முன்னே
கொளத்துவம்— பூரீகொளத்துப்பத்தை
உடை— தரித்திரரின்
கோவிந்தனோடு— ஸர்வஸூலபனான கர்
ஷ்ணனோடே
கூடி— ஒரு நினைவாய்
ஆடிய— அவன் குணங்களில் அவகாவித்த
உள்ளத்தர் ஆனால் — நெஞ்சையுடைய
வரானால்
குறிப்பு—அதுபலித்துப் போக்கக்கடவதான
இடம்— யம்புத்தை
கட்டா— கட்டா [போகாமல்]
உய்யலும் ஆம்— உஜ்ஜீவிக்கவும்கூடும்.

வ்யா. கூடிக்கூடி புற்றார்களிருந்து. இவனுக்கு சரமகாலம் வந்தவரே, பந்துக்க
ளெல்லாரும் திரண்டு திரள்திரளாக இருந்து. குற்றம் நிற்க நற்றங்கள் பறைந்து. இவன்
பண்ணின் ப்ராதிக்கூல்பம் கிடக்க, அப்பாதுகூல்பங்களுள்ளவற்றைச் சொல்லாநிற்பார்கள்.
மஹாராஜர், வாலி பட்டவனவிலே, அவன் முன்புபண்ணின் ப்ராதிக்கூல்பங்களை மறந்து,
“நான் முற்பட அகப்பட்டபோதே என்னைக் கொல்லலாநேருக்கக் கொல்லாதே. விட்டவனை
யிறே நான் கொல்லுவித்தேன்” என்று அழுதானிறே; அத்தகைக்கண்டு, பெருமாளும் சோ
கித்தாரிறே. பெருமாள், ராவணன், பூசல்தலையில் நிராயுதனாய் நின்றபடியைக்கண்டு கொல்
லாதே “இன்றுபோய் நானாவா” என்றாரிறே. கர்ஷ்ணன், கம்ஸனை நிரஸித்தவநந்தரம்
அவன் ஸ்திரீகள் படுகிற கலைசத்தைக்கண்டு, “நான் என்னகார்யம் செய்தேன்!” என்று
வெறுத்தானிறே. இப்படி எல்லார்க்கும் கர்வை ஜெயிக்கும்படியாயிறே அத்தகை யிருப்பது.
பாடிப்பாடி. இவர்கள் ப்ரலாபிக்கும்போது, ஒரு ப்ரபந்தம் பாடினாற்போலேயாய்த் திருப்
பது. ஓர் பாடையிலிடே. ஓர் ஆசந்தியிலே இவனை இட்டு. நரிப்படைக்கொரு பாகுடம்போலே.
நரிப்படை— நரிக்கட்டம். பாகுடம்— பாகுக்குடம். கோடிமூடியெடுப்பதன்முன்னம். கோடிப்
புடைவையையிட்டு மூடியெடுத்தென்னுதல்; அன்றிக்கே, ஆசந்தியைக்கோடித்தென்னுதல்;
இப்படி செய்வதற்கு முன்னே. கொளத்துவமுடைக் கோவிந்தனோடு. இவ்வாத்மவர்க்கத்தை
தரித்தது நிருபகமாக வுடையனுமாய் ஸர்வஸூலபனான கர்ஷ்ணனோடே. கூடியாடிய
உள்ளத்தரானால். ஈசுவரனும் சேதநனும் ஒரு நினைவாய் அவன் குணங்களிலே அவகாவி
த்த நெஞ்சையுடையானால். குறிப்பிட்டங்கடந்துயலுமாமே. (க) “(கவசு) 8 த-வெரதுவ்யு”
என்கிறபடியே அதுபல விசர்யமான தேசத்தைக்கட்டா. உய்யலுமாமே. “உயிரும் தரு

† பூசல்தலை - யுத்தாங்கம். (க) “அவச்ய மறுபோத்தவ்யம்.”

மனையே நோக்கும்” என்கிற தேசத்தேறப் போகப்பெறுவர்களென்கிறார். “ஒண்டொடியான் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்பக்கண்டசுதிர” என்னக்கடவதே. அ.

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. வாயித்யாதி. இப்பாட்டில் ஸர்வவித பந்துவாக அலங்கரிப்பநிலை, பின்னை யமவுச்சபதை இல்லையென்கிறார்.

மு.—வாயொருபக்கம் வாங்கிவலிப்ப வாரந்தநீர்க்குழிக்கண்கள் மிழற்றத்
தாயொருபக்கம் தந்தையொருபக்கம் தாயமுமொருபக்க மலத்தத்
தீயொருபக்கம் சேர்வதன்முன்னம் செங்கண்மாலோடு சிக்கனக்கற்ற
மாயொருபக்க நிற்கவல்லார்க் காவதண்டத்தி லுய்யலுமாமே. கூ.

பதவுரை.

வாய்— வாயானது

ஒரு பக்கம் வாங்கி வலிப்ப—வாதவிகாரத்
தாலே ஒருக்கடித்து வலிக்கவும்

வாரந்த— பெருகின

நீர்— நீரையுடைத்தாய்

குழி— உள்ளே இடிய இழிந்த

கண்கள்— கண்களானவை

மிழற்ற— அலமர்த்தா நிற்கவும்

ஒரு பக்கம்— ஒருபக்கத்திலே

தாய்— தாயாரும்

ஒருபக்கம்— மற்றொருபக்கத்திலே

தந்தை— தமப்பனாரும்

ஒருபக்கம்— இன்னொருபக்கத்திலே

தாயுமும்— மனைவியும்

அலத்த— சதற

தீ— நெருப்பை

ஒருபக்கம்— ஒருபக்கத்தில்

சேர்வதன் முன்னம்—இவ்வதற்கு முன்னே

செம்— சிவந்த

கண்— திருக்கண்களை யுடையனான

மாடுமே) ஸர்வேசுவரனை

சிக்கன) —நிருபாசிகமான

சுற்றம் ஆய்) பந்துவாகக் கொண்டு

ஒருபக்கம் — ஸம்ஸாரிகளோடுள்ள உற

வைக் கலசாதே எல்லாமவனையாக

நிற்க வல்லார்க்கு— பற்றி நிற்கவல்லவர்

கட்டு

அவதண்டத்தில் — யமபடங்களுடைய

ஞாநமான தண்டணையில் நின்றும்

உய்யலும் ஆம்— உஜ்ஜீவித்துப் போகலாம்.

வாயா. வாயொருபக்கம் வாங்கிவலிப்ப. வாதவிகாரத்தாலே வாயானது ஒருக்கடித்து வலிக்க. வாரந்த நீர்க்குழிக்கண்கள் மிழற்ற. “பந்துக்களை விட்டுப் போகிறேன்” என்று இவர்கள் பக்கல் ஸங்கத்தாலே அழுவி வளவிலே, யமபடரைக்கண்டவாதே பபத்தின் கனத் தாலே கண் உள்ளே இடிய இழிந்து அலமர்த்தும், தாயொருபக்க மித்யாதி. தன்னை உண்டாக்கின்றும், தானுண்டாக்கினவர்களும், ஓரோராகே யிருந்து சதற. அநந்தரம், தீயொருபக்கம் சேர்வதன் முன்னம், ஸம்ஸாரிப்பதற்கு முன்னே. செங்கண்மாலோடும், வாதல்லபத்தையும் வாயாமோ ஹத்தையு முடைய ஸர்வேசுவரனை. சிக்கனக்கற்றமாய். நிருபாசிக ஸர்வவித பந்துவாகப் பற்ற வல்லாமாய். ஒருபக்கம் நிற்கவல்லார்க்கு. ஸம்ஸாரிகளோடுள்ள உறவைக் கலசாதே அவனையாகப் பற்றி நிற்கவல்லார்க்கு. அவதண்டத்தி லுய்யலுமாமே. யமபடரையும் அவர்கள் ஞாநமான தண்டணையும் தப்பி உஜ்ஜீவித்துப் போகலாம். “மாதாவினைப் பிடுகவைத்திருமலை வணங்குவான்” என்றும் “சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ் செல்வமும் நன்மக்களும், மேலாத்தாய்தந்தையுமவரே” என்றும் பந்துவார்க்கு உஜ்ஜீவித்துப்போகலா மென்கிறார். கூ.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி அப்பணித்தவர்கள், ஸ்ரீயப்பதிபக்கலிலே பெரியாழ்வார்பெற்ற வரிசைகளைப் பெறுவன்கிறார்.

மூ.—செத்துப்போவதோர் போதுநினைந்து செய்யுஞ்செய்கைக டேவபிரான்மேல் பத்தராயிற்றார் பெறும்பேற்றைப் பாழித்தோள் விட்சேத்தன் புத்தூர்க்கோன் சித்தன்கொருங்கித் திருமாலைச்செய்தமாலை யிவைபத்தும் வல்லார் சித்தன்கொருங்கித் திருமான்மேற் சென்றசிந்தை பெறுவார்தாமே. ௮.

பதவுரை.

செத்துப்போவது } - இறந்து போம்போது
ஓர் போது

செய்யும்— யமபுர செய்யும்

செய்கைகள்— செயல்களை

நினைந்து— நினைத்து

தேவபிரான் மேல்—*அயர்வறு மமரர்களை
பதி பக்கலிலே

பத்தர் ஆய்— பத்தியுத்தராய்

இறந்தார்— பின்பு இறந்தவர்கள்

பெறும் பேற்றை — பெறுகிறபெறுதன்னை

பாழி — ஸம்ஸாரத்தை வென்ற மிகென்கையுடையவனவான்

தோள்— தோள்களையுடையாய்

புத்தூர்— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு

கோன்— கிர்வாஹகரான

விட்சேத்தன்— பெரியாழ்வார்

சித்தம்— கரணதரபத்தையும்

நன்கு— நன்குக

ஒருங்கி— ஒருபடிப்படுங்கி

திரு மாலை— ஸ்ரீயப்பதி விஷயமாக

செய்த— அருளிச்செய்த

மாலை— சொல்மாலைவான

இவை பத்தும்— இப்பத்துப் பாட்டையும்

வல்லார்— ஒத்தவல்லவர்கள்

(ஆழ்வாரைப்போலே,)

சித்தம் நன்கு ஒருங்கி;

திரு மால் மேல்— ஸ்ரீயப்பதி பக்கலிலே

சென்ற— குடிகொண்ட

சிந்தை— மாண்பை

பெறுவர்— உடையவராவர்கள்.

வ்யா. செத்துப்போவதோர்போது-செய்யும் செய்கைகள் - நினைந்து. சரீராவஸரஸமயத்தில் யமபுர செய்யும் செயல்களை நினைத்து. தேவபிரான்மேல் பத்தராய், *அயர்வறுமமரர்களிடப்பதிபக்கலிலே ப்ரேமத்தைப்பண்ணி. இறந்தார் பெறும்பேற்றை. பத்தராய், பின்பு இறந்தார் பெறும்பேற்றை. பாழித்தோள் விட்சேத்தன். ஸம்ஸாரத்தைவென்ற மிகென்கையுடைய தோள்களையுடைய ஆழ்வார். புத்தூர்க்கோன். சாமகாலத்திலே இவர்களைப்போலே பத்தியுண்டாகையன்றிக்கே, ஸதா மனோராதம் பண்ணும் நித்யஸ்திரிகளைப்போலே யிருக்கிற ஆழ்வாரை ஸ்வாமியாகப்பற்றி யிருக்கும் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரையு முடையாரானவர். சித்தம் நன்கித்யாதி. “ஆசைவாய்ச்சென்ற சிந்தையாகி” என்கிறபடியே கரணதரபத்தும் புறம்பு போதல் கலந்திருத்தல் செய்யாதே ஸ்ரீயப்பதிவிஷயமாகச் செய்த இப்பத்துப்பாட்டும் அப்பணித்தவர்கள். சித்தம் நன்கொருங்கித்திருமால்மேல் சென்ற சிந்தை பெறுவார்தாமே. ஆழ்வாரைப்போலே கரணதரபத்தும் ஒரு படிப்பட உடையவராய், ஸ்ரீயப்பதிபக்கலிலே சென்ற அவர் னைபு உடையவராவர்கள்.

பெரியஸ்திரி திருவடிகளேசரணம்.

அழுவரவு.—ஆசை சீ சோர்வு மேலேழு மடிவழி அங்கம் நென்னவன்

கடி வாயொரு செத்துக் காசும்.

ஆதிருமொழி நசுக்கு, பாட்டு-நசுடி.

நான்காம்பத்து - ஆற்திருமொழி - காசங்கரையுடை, பரஸேவம்.

அ. ஸரவகாரியத்திலே, பகவத்கிருபையுடைய தம்மாலே நிந்திதரானவர்களுக்கும் விட்டாது பரமச்சரபாலே அவர்களைக் குறித்து ஹிதத்தை உபதேசிப்போமென்று பார்த்து, “மாத்ருமீடரிடத்திலும் வணக்கமொள்வதுவல்லம்” என்கிறபடியே-சரமகாசையிலே யாகிலும் பகவத்கிருபையுடைய பண்ணினால் தப்பாமல் உஜ்ஜீவிக்கலாம்படி. யிருக்கையாலே, இத்தவாசியை அவர்களுக்கறிவித்தால், சேதரரானவராலே பகவத்கிருபையுடைய யிழிவர்களைத் திருவுள்ளம்பற்றி, பராக்ரந்தவிஷயங்களைவிடான ஆசையாலே அவற்றின் பக்கலிலேசென்ற நெஞ்சையுடையவராய் அவற்றின் பேரைச்சொல்லி, பின்னை அது தானும்மாட்டாதே கலங்கி முடிந்து போகலாத்திலே அவற்றின் பேர்களைச் சொல்லாமல் பகவத்கிருபையுடைய பேசுமவர்கள்பெறும் பேற்றின்களும் நம்மால்சொல்லித் தலைகூட்டப்போகாது என்று தொடங்கி, அந்திதகையில்வரும் கிலேசபரம்பரைகளையும், அந்தகிலேசவருவது தற்குமுன்னே ஏதேனாமொருவழியாலேயாகிலும் பகவத்கிருபையுடைய பண்ணி சரீரத்தைவிட்டால் அகிலோபாயக யமபர்ப்பண்ணும் தண்டங்கலையும் தப்பி அச்சிராதிமர்க்காதலே பாம்பதத்திலேபோய் பகவத்கிருபையுடைய பண்ணி புராவரத்திலின்றிக்கே காசுதத்க்வமுள்ளதனையும் நித்யவாஸிகளாக இருக்கவேண்டியிருந்து வாழலாம் என்கிறபடியே அவர்கள் நெஞ்சிலே பரிமேபடியாகவுள்ள உபதேசித்தார்- கீழ்நிலிருமொழியில்: இப்படி இவ்விஷய ஸங்கமந்து பகவத்கிருபையுடைய அவன் திருநாமத்திலே அந்வயிப்பித்து உஜ்ஜீவிப்பிக்கவேண்டுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, தர்ஷனபரியோஜனங்களை நச்சி, பெற்ற பிள்ளைக்கு பராக்ரந்தவிஷயங்களைப் பேரை யிமெவர்களைக்குறித்து, நீங்கள் இப்படி பராக்ரந்தவிஷயங்களைப்போயிடாமல் இம்மையில் நீக்காசைப்படுகிற கூடாத்தரையோஜனங்கள் தானும் வித்திப்பதாயினால்; மறுமைக்குத்தானே யொன்றுக்குமுறுப்பன்று, ஆனபின்பு அந்தகிலேச பரிமேபையுடைய தாகிலும்ஜீவித்துத் தன் திருநாமத்திலே அந்வயித்தாருடைய கைலக்கிலேசங்களையும் ஸரஸேவ சரவகரையுடைய திருநாமத்தை, நீங்கள் பெற்றபிள்ளைக்கிடவொயாவாழ்த்திப் பரிதாபமிருந்தோன்; இவ்வளவேபற்றுகாக அந்தபிள்ளையுடையமாதாவான்வன் (அ) “ஐ க ரீஷ்ய தா 3-4” என்கிறபடியே நாகத்திற் புகாமல் உஜ்ஜீவித்துப்போமென்று ஒருக்காற்போலே ஒன்பதின்னாறு நிந்தித்து, பகவத்கிருபையுடைய யிழிவர்களை அவர்கள் நெஞ்சைத் நெளியின்றியார் - இத்திருமொழியில்.

மு.—காசங்கரையுடைக் கறைக்குமங்கோர் கற்றைக்கும்

ஆசையின ஸங்கவத்தப் பேரிமோதர்களர்

சேசவன்பேரிடே நீங்கடெளித் திருமினே

நாயகருணன் றம்மனை நாகம்புகார். க.

பதவுரை.

காச (க்கு) ம்— காசக்கும்

சரை உடை— தலைகளில் நல்லகரையையு

கறைக்கும்— புடைவைக்கும்

அங்கு— அங்கே

நாக் கற்றைக்கும்— ஒரு நெல் கற்றைக்கும்

ஆசையினால்— ஆசையாலே

(க) “ஐகரீகர்தார்த்தா”

அங்கு— அவர்களுடைய
அவத்தம்— மிகத் தண்ணிதான்
பேர்— பெயர்களை
இடம்— உங்கள் பிள்ளைக்கு இடமே
ஆதர்கான் - அறிவுகடர்களை!
கேசவன்— ஆச்ரிததுக்கிவர்த்தகனய்
நாயகன்— ஸர்வகேஷியான்
நாரணன்— நாராயணனுடைய.

பேர்— திருநாமக்கர்
இடம்— உங்கள் பிள்ளைக்கு இடம்
நீங்கள்— நீங்கள் [ராயிராவீனாள்
தேனித்து இருமின்— ஸந்தாஷ்ட சித்த
தம் † அன்னை— அந்தப் பிள்ளையின்தாய்
நரகம்புகான்— நரகத்தை அடைபயமாட்டான்.

† மாதரவைச் சொன்னது - பிதாவுக்கு
முபலக்ஷணம்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. காசியாதி. பிறர்செரிசெருது - அவர்களுக்கு உத்தேசப்
ராய், ஸ்வயம்பர்யோஜாமாகவன்றே; அந்நிஷ்டப்ரயோஜாத்ருக்காகவுமன்றே; தந்நிஷ்டப்
யோஜாங்கலில் சிலவற்றை நச்சியிடு. ஆகையால், நாலிரண்டு காசுகிடைக்கும் என்றும், தலை
கலில் கரைபையுடைத்தாபிருப்பதொரு சேரகிடைக்கும் என்றும், அங்கே ஒருகட்டுக்கற்றை
கிடைக்குமென்றுமுண்டான வாகையாலே, உங்களுடைய ஆகையொழிய அதுதான் வித்தி
க்கிலுமாம், வித்தியாதொழியிலுமாம் என்தும்படியிடு அவர்கள் துப்ததையிருக்கும்படி.
அங்குவத்தப்பேரிடம் ஆதர்கான். பாகர்ந்தான இவர்கன்பக்கலுண்டான தேறபமான நாமக்க
கையிடம் அறிவுகடர்கான். “அங்கு” என்று இவர்கள், உபகாரமாக நிகைத்திருக்கும்
விஷயங்கலிலுண்டைய கதூத்ரதையைச் சொல்லுகிறது. அவர்கள் கதூத்ரதாலுமாம் நாம
மந்தான் நன்றாயிருக்கையன்றிக்கே, அதுவும் தியதாயிருக்குமென்று மிடம் சொல்
லுகிறது. “அவத்தப்பேர்” என்று, ஆதர் - குருடரும், அறிவிலோரும்.
கேசவன்பேரிட்டு. (ச) “கஜதிபூஷணை ஓரி ரொரொஹம் வலபுஷெகி நாபு | ரூ
வாகவாஷெ ஸஜிஉகன் தலாஷெபவ நாலிவாது” என்கிறபடியே - ஸர்வகாரண பூச
னய்; (உ) “கெஸுரிகெஸுந ஸநி” என்கிறபடியே - கலேசநாசுது விரக்திவ் னுடைய
திருநாமத்தைபிட்டு “கேசவா” என்றழைத்தது. நீங்கள்தேனித்திருமினோ, நீங்கள் அந்தப்
பிள்ளையளவிலே ஸ்நேஹித்து ஸநிதாஷத்தோடே யிருங்கள். தேனித்திருக்கையாவது -
இனியராயிருக்கை. - நாயகன் நாரணன். “நாயகன்” என்றது - ஸர்வகேஷி பென்றபடி.
“நாரணன்” என்றது - ஸமஸ்த கல்பாணகுணத்தக - னென்றபடி. இத்தால் - ஆச்ரிதரை
ரஷிக்கைக்கிடான ப்ரபத்தியையும் குணயோகத்தையு முடையவனென்கை. தம்மன்னை
தாயாரான்வன். “தம்மப்பன்” என்துமாயேலே, “தம்மன்னை” என்கிறது. நரகம்புகான்.
பிள்ளைக்கு “நாராயணன்” என்றுபோனால் அவனைப் பெற்றவளுக்கு எங்ஙனென யமவச்
யதைக் கடுவது. - பிள்ளைபெற்று “நாராயணன்” என்று பேரிட்டது யமவ்யதைக் கடு
க்கக்கோ. பெற்ற வருத்தமும் பிள்ளையளவில் ஸ்நேஹம் மிக்கிருப்பதும் மாதாவுக்காகை
யாலே - இவரை ப்ரதானையாகச் சொல்லுகிறது. இப்படி பேரிட்டழைத்த பிள்ளையளவிலே
ஸ்நேஹித்துப் போரும் பிதாதிக்குக்கும் இப்பேறு ஒக்குமிடு. க.

உ.பா.— அக்கொரு கறை யரைக்குப்பதனையால்
மங்கியமானிடசாதிப் பேரிமோத்கான்

(க) “க இதி ப்ரஹ்மணோநாம ஸகோஹம் ஸர்வதேஹிநாம் - ஆவாமதவாக்கேஸம்
புதௌ தஸ்மாத் கேசவநாமவாந்.” (உ) “கேசவஹி கலேசநாசுந்” “தம் அபுபன்”
என்று பிரிப்பதில் திருவுள்ளம்.

செங்கனோமால் சீர்தரவேன்றழைத்தக்கால்
நங்கைகா ஓராணன்றும்மன்னை நரகம்புகாள். உ.

பதவுரை.

அரு— செவ்வகனிடத்து
உரு— உருபு— தரு புடைவைபெற்று
அரைக்கு உருப்ப— அரைக்கு உடுக்கவேணு
தன் ஆசையால்— பெய்ந்து மாசையாலே
மாசுப— அழிந்துகிடக்கிற
மாசிடசாடு— மறுபடியாசியுடைய
பேர் இயிம்— பேரை இயுகிற
ஆசர்கான்— குருட்கனே!
நங்கைகான்— சொல்லிறை அறிபவல்ல
பதையுடையவர்கனே!

செம்— செவ்வகனிடத்துள்ள
கண்— திருக்கண்களையும்
நெடுமால் என்று— மிக்கவயாமோ ஹந்தையு
முடையவனே! என்றும்
சீர்தர என்று— ஸீர்தரனே! என்றும் (பேரி
அழைத்தக்கால்— அழைத்தால் (பேரி)
நாபணன்— நாராயணனென்றும் நொயரை
யுடைய அந்தப் பிள்ளையின்
தம் அன்னை நரகம்புகாள்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. அங்கொருகறை யரைக்குப்பத னுசையால். அன்றிக
பெற்று நுருபுடையை அரைக்கு உடுக்கவேணுமென்றும் ஆசையாலே. இவ்விடத்திலும
“அங்கு” என்று உபகாசியதத்தினுடைய கூடாத்தரதைபச் சொல்லுகிறது. “ஓரு
கறை” என்றும், “அரைக்குப்பத” என்றும் சொல்லுகையாலே, உடுக்கும் சீராக்ரு
இணைச்சை வேறே தேடவேணுமென்கை. “ஆசையால்” என்கையாலே— அருநாணும்
உட்களாசையுள்ளது, கிடக்கின்றமாம், கிடையாதொழியினுமென்கை. மங்கியமானி
டகாதிப்பேரீடு மாநாகாள். “அஸந்தேவ” என்கிறபடியே அழிந்துகிடக்கிற மறுபடியாசியு
யுடைய பேரையிடாதிக்கும் அறிவுகேட்காள். “ஆன்விடை பேழன்றடர்த்தார் காளாண
ரல்லாதர். மாவிடவல்லர்” என்றும்படியானவர்கள் பேரையிறே யிருகிறது. தீர்வுட
துக்கும் அகத்தித்தும் உறுப்பன்றிக்கே யிருக்கிறவர்கள் பேரை யிருகிறது உட்களா
யிருகிறது. செங்கனே நெமால் சீர்தரவேன்றழைத்தக்கால். வகுத்த செவ்வகானவையுடைய
நெருங்குதலுடைய, “செங்கனெமாலே!” “சீர்தரனே!” பென்று அழைத்தால். “செங்கனெ
மால்” என்று— வாதல்லயபகாசகமான திருக்கண்களையும், ஆசரிதவியுதத்தில் மிக்க
வயாமோ ஹந்தையு முடையவனென்கை. அன்றிக்கே, “மால்” என்றது— பெரியோ
னென்றபடியாய், கடுக்கிமைபால்— ஸர்வாதிதவம் சொல்லுகிறதாகவுமாம். அப்போதையுக்கு,
“செங்கண்” என்றது— கீசவாய்நாசகம். “சீர்தர.” என்றது— கீழ்ச்சொன்ன
இரண்டியோஜனக்கும் பொது. கீர்மைக்கும் மேன்மைக்கு முடலாயிறே லக்ஷியைப்படுத்த
தானிருப்பது. நங்கைகாள். சொன்னவை யறியத்தக்க பூர்த்தியை யுடையவர்களோ. நார
ணன்றும்மன்னை நரகம்புகாள். பூர்வவத்.

மு.— உச்சியிலெண்ணையுள் சுட்டியும் வளையுமுகந்து

எச்சம் பொலிந்தீர்கர் ஞென்செய்வான் பிற்பேரிடம்
பிச்சைக்காசிலு மெம்பிரான் திருநாமமே
நச்சுமிரணன் றும்மன்னை நரகம்புகாள். ந.

பதவுரை.

எச்சம் பொலிந்தீர்கள்— பின்னை பெற்று
அபிவர்த்தரானவர்களே!
[எச்சம் - ஸந்தரநம்]

உச்சியில்— உச்சியிலே தடவத்தக்க
எண்ணையும்— எண்ணையையும்
சூட்டியும்— நெற்றிச் சூட்டியையும்
வளையும்— வளையையும்
உகந்து— விரும்பி
என் செய்வான்— ஏதுக்காக

பிறர்— எம்பெருமானை பொழிந்தவர்களு
பேர் இட்டார்— பேரை இட்டார்? [டைய
பிச்சைபுக்கு ஆகிலும்—பினைப்பண்ணிவிதித்
தாதும]

எம்பிரான்— எம்பெருமானுடைய
திருநாமமே— திருநாமத்தையே (சாத்தி)
நச்சுமின்— விரும்பி அழைப்புகள்;
(இப்படி அழைத்தால்,)
தம் அன்னை நாகப்புகள்.

வியர். மூன்றாம்பாட்டு. உச்சியிலெண்ணையும் சூட்டியும்வளையும். பின்னைக்கு உச்சி யிலே தடவத்தக்க எண்ணையையும், நெற்றியிலே அலங்காரமாகத் தூங்குபடியு கட்டத்தக்க சூட்டியையும், கைக்கு அலங்காரமாக இடத்தக்க வளையையும். இத்தால்-பின்னையாகையாமல் தப்புகைக்கு எண்ணைப் பெறலாம், பின்னைப் பணிகளானவை பெற்றுப் பூட்டலாமென் றாய்ந்து-பிறர்பேரின்கையிலிழிகிறது. உகந்து. இவற்றை யாசைப்பட்டு. இவர்களாசை யேயொழிய இதுதானும் கிடப்பாதபடியிதே எதிர்த்தலையில் துப்ததை பார்த்தாவிருப்பது எச்சம்பொலிந்தீர்கள். பின்னைபெற்று அபிவர்த்தரானவர்களே !. எச்சம் - ஸந்தரநம். என்செய்வான் பிறர்பேரிட்டார். இந்தப் பின்னையை முழுக்க கழித்துத் தலைக்கட்ட வல்லொ ன்றே; உங்கள் || மிடிதீர்க்க வல்லொன்றே; அதர்ஷ்டத்துக்குத்தான் உறுப்பாவொன்றே; ஏதுக்காகப் பிறர்பேரிட்டார். பிச்சைபுக்காலும், நாடு பார்ப்புண்டே, அதிலே பினைப் பையப் புகுந்து ஜீவித்தாலும். எம்பிரான்நிருநாமமே நச்சுமின். எனக்கு ஸ்வாமியானவ்ந் துடைய திருநாமத்தையே விரும்பத்தோடே சாத்தியழையுங்கோள். “ ஒரு பார் ற்றமான், தன் பின்னையைப் பேரிடுதே ஸமயத்திலே, ‘ஐச்வர்யம் தாவல்லாறொருவன் பேரிடவேணும்’ என்ன; ‘வைசுவணன் பேரையிடு’ என்ற வாலிலே, ‘ஐசிரிசினி’ என்ற இட்டு அழத் து ஜீவிப்பதில் ‘நாராயணன்’ என்கிற திருநாமத்தைச் சாத்தி, பினைப்புக்கு ஜீவிக்க வாய்ப்பென்றான் ” என்று ஆச்சான் பின்னை யருளிச்செய்ததாகப் “பின்னையருளிச்செய்வர். இத்தால் - பினைப்பையப் புகுந்தாலும் என்னுடைய நாதனாவதையுடைய திருநாமத்தையே நான் சொன்னபடியே உங்கள் பின்னைக்கு விரும்பியிருக்கோள்; பினைப்புக்கேவண்டாதபடி தர்ஷ்டமும் அவன் ப்ராஸாதத்தாலே தன்னையே வீதிக்கு நென்று கருத்து. நாரணன் தம்மன்னை நாகப்புகள். ஆகையாலே அதர்ஷ்டத்தில் தானே குறையிலையென்னை. *

மூ.—மானிடசாதியிற் றேன்றிறறோர் மானிடசாதியை
மானிடசாதியின்பேரிட்டான் மறுமைக்கீழை
வானுடைமாதவா கோவிந்தா வென்றழைத்தக்கால்
நானுடைநாரணன்மம்மனை நாகப்புகள். சு.

† தூங்கும்படி - தொங்கும்படி. † தப்புகை - தடவுகை. || மிடி - வறுமை.
¶ பின்னை - திருவாய்மொழிப்பின்னை.

பதவுரை.

மானிடசாதியில்— மதுஷ்யஜாதியில்
தோன்றிற்று— தோன்றின
ஓர்— ஒரு
மானிடசாதியை— மதுஷ்யஜாதியை
மானிடசாதியின் — கர்மபலமுதப்பிக்கப்
பிறந்த மதுஷ்யஜாதியின்
பேர் இட்டால்— பெயரை இட்டால்
மறுமைக்கு— மோகித்துக்கு
இல்லை— உடலாகாது

நானுடை— என்னுடைய
நரணன்— நாராயணன் பேரை இட்டு
வான் உடை— பரமபதத்தைக் கலவிருக்கை
யாகவுடைய
மாதவா— ஸ்ரீமானே!
கோவிந்தா— கோவிந்தனே!
என்று— என்றிப்படி சொல்லி
அழைத்தக்கால்— அழைத்தால்
தம் அன்னை நரகம்புகாள்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. மானிடசாதியில் தோன்றிற்றோர் மானிடசாதியை. மதுஷ்யஜாதியில் உத்பந்தமானதொரு மதுஷ்ய ஜாதியை. ஆத்மா கர்மாதுகுணமாக தேவாதியோ நிகள்தோறும் பிறக்கக்கடவனாகையாலே, புன்யபாபங்க விரண்டையும் அதுபவிக்கைக்கும் ஆர்ஜிக்கைக்கு முறுப்பாகவாய்த்து மதுஷ்யதியாகியிலே பிறந்தது. ஆகையால் இப்படியிருக்கிற மதுஷ்யஜாதியிலே உத்பந்தமானதொரு ஜாதியை. மானிடசாதியின் பேரிட்டால் மறுமைக்கில்லை. தர்ஷ்ட ப்ரயோஜனத்தைக்கச்சி, கர்மவச்யமான மதுஷ்யஜாதியிலே ஒன்றின் பேரிட்டால் ஐஹிகத்தில் சில ப்ரயோஜனம் வித்திக்கிலும் மறுமைக்கு ஒருப்ரயோஜனமில்லை. மறுமையாவது - அதர்ஷ்டம். வாணுடையித்பாதி. தன்னோடு ஸம்பந்தித்தாரை உத்தரிப்பிக்கும் ஸர்வேச்வரனுடைய திருநாமத்தையிட்டு, 'நித்ய விபூதியையுடைய ஸ்ரீமானே!', ஸீலாவிபூதியைவிரும்பி ரகலிக்கிற கோவிந்தா!' என்று அழைத்தால். நானுடை நாரணன். என்னுடைய நாராயணன். "மானிடசாதி" என்று எடுத்தவனுக்கு நாலாமடியாகையாலே "என்னுடை" என்கிற ஸ்தானத்திலே, "நானுடை" என்கிறது; "ஊனுடைச் சுவர்வைத்து" என்கிறபாட்டிலே, "நானுடை" என்னுமாபோலே, பகவந்நாமமிட்ட பிள்ளையைச் சொல்லுகிறதா யிருக்கச்செய்தே, "நாயகன் நாரணன்" என்றும் "நானுடை நாரணன்" என்று மருளிச்செய்கிறது, பகவத்கிரியத்தில் தமக்குண்டான ப்ரேமாதிரியத்தாலே, தம்மனை நரகம்புகாள்.

மூ.—மலமுடையுத்தையிற் றேன்றிற்றோர் மலலுத்தையை
மலமுடையுத்தையின் பேரிட்டான் மறுமைக்கில்லை
குலமுடைக்கோவிந்தா. கோவிந்தாவென்றழைத்தக்கால்
நலமுடைநாரணன்றம்மனை நரகம்புகாள். ௫.

பதவுரை.

மலம் உடை— மலத்தையுடைத்தாய்
ஊத்தையில்— ஹேயமான சரித்திரிலே
தோன்றிற்று ஓர்— தோன்றினதொரு

மலம் ஊத்தையை— தானும் அப்படியான
சரித்திரோடே கூடியிருக்கிற ஊத்துக்கு
மலம் உடை— (மீழ்ச்சொன்னபடியே)
மலத்தையுடைத்தாய்

† எதுகைக்குச் சேரவேணுமென்று கருத்து.

ஊத்தையின்— ஹேயமான சரீரத்தை யு
டைத்தாயிருப்பதொரு ஜந்துவின்
பேர்— பேரை
இட்டால்— இட்டால்
மறுமைக்கு— அதர்ஷ்டத்துக்கு
இல்லை— ஒருபரயோஜா முண்டாகாது,

குலம் உடை — எல்லா உயர்த்தியையு
முடைய
'கோவிந்தா! கோவிந்தா!!' என்று
அழைத்தக்கால்—
நலம் உடை நாரணன் தம் அன்னை
நரகம்புகாள்.

வ்யா. கிரந்தம்பாட்டு. மலமுடையூத்தையில் தோன்றிற்றேர்மல யூத்தையை. (க)
“ 310வஸிஸுத உபலிணைது, ஸ்ராயுஜீஜாஸிஸாஹதன் । செஹ ” என்கிறபடியே
மாம்ஸாஸ்காதி மலயுக்தமாய் ஹேயமாயிருக்கிற சரீரத்திலே தோன்றினதொன்றாய், தா
னும் அப்படியான சரீரத்தோடே கூடியிருக்கிற ஜந்துவை. காரணதருணமாயிறே காரிய
மிருப்பது. உத்பாதகரான மாதாபிதாக்களுடைய அக்ஷ சோணிதங்களாலே பரிணதமான
தானையாலே, உத்பந்தமான ஜந்துவினுடைய சரீரமும் ததல்வருபமாயிருக்குமிதே; அத்தைத்
திருவுன்னம்பற்றியாய்த்து இப்படியருளிச்செய்தது. மலமுடையூத்தையின் பேரிட்டால் மறு
மைக்கிவீசு. கீழ்ச்சொன்னபடியே மலத்தையுடைத்தாய் ஹேயமாயிருந்துள்ள சரீரத்தைப்
பரிஹித்துக்கொண்டிருக்கிறதொரு கர்மவசய ஜந்துவின் பேரிட்டால், இம்மையில் சில
பரயோஜாக்களுண்டாய்த்ததாலும், மறுமையாகிற அதர்ஷ்டத்துக்கு ஒரு பரயோஜா
மில்லை. குலமுடைவிய்யாதி. ஹேயபாதிபடனாவதுடைய திருநாமத்தையிட்டு, கோபகுலத்
திலேபிறந்து கோவிந்தாபிஷேகம் செய்த கோவிந்தா! கோவிந்தா!! என்றழைத்தக்கால். நல
முடை நாரணன். திருநாமம் சொன்னாரை உத்தரிப்பிக்கும் நன்மையுடையனான நாரணன்.
அன்றிக்கே, இப்படி கோவிந்தா கோவிந்தாவென்றழைக்கும் ஸ்நேஹத்தையுடைய திருவு
டையளான - நாரணன் தம்மனை என்று மேலே கூட்டவுமாம். 10.

மு.—நாடுகருமிய நாட்டுமன்னிப் பேரிட்கே
கடியமுங்கிக் குழியில் வீழ்ந்து வழக்காதே
சாடிறப்பாய்ந்த தலைவா தாமோதராவென்ற
நாயேற்றாணன் தம்மனை நரகம்புகாள். சு.

பதவுரை.

நாடும்— அவிசேஷஜ்ஞரும்
நகரும்— விசேஷஜ்ஞரும்
அறிய— ' இவன் உயர்ந்தவன் ' என்று
அறியும்படி
நாடு மானிடர் பேர் இட்டு— கஷாத்தமதஷ்
யர்கள் பெயரை இட்டு
கடி— அவர்களோடே கடி.
அழுங்கி— அவர்கள் பக்கல் கால்தாழ்ந்து

குழியில் வீழ்ந்து — அவர்கள் வீழ்ந்த
குழியிலே வீழ்ந்து
வழக்காதே— தவறிப்போகாமல்
சாடு— ' சகடாஸூரன்
இற— முறியும்படி
பாய்ந்த தலைவா, என்று—பாய்ந்த பெருமனை
மையை உடையவனே! ' என்றும்

(க) “ மாம்ஸாஸ்க்யுய விணமுத்ரஸநாயுமஜ்ஜாஸ்த்தி ஸம்ஹதௌ - தேஹே ”

தாமோதர! என்று— 'தாமோதரனே!'

(இவ்வன் செய்தால்,)

நாமென்— வாழ்த்திக்கொண்டு திரியுங்கள்;

நாரணன் தம் அன்னை நரகம்புகள்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. நாடித்தயாதி. நாட்டினுள்ளாரோடு நகரத்தினுள்ளாரோடு வாகியற எல்லாரும் “இவன் அஸாதாரணன்” என்று அறியும்படி கூடாந்ரமதுஷ்யர்பேரை யிட்டு, அவர்களோடேகடி அவர்கள் பக்கலிலே கால்தாழ்ந்து அவர்கள் விழுந்த சூழியிலே விழுந்து தவற வர்த்தியாதே. சாடிறவித்தயாதி. ஸர்வேச்சவனுடைய திருநாமத்தையிட்டு, சகடாஸாரணமுறியப் பாய்த்த தலைவனே! தாமோதரனே! என்று வாயாரவாழ்த்திக்கொ ண்டு திரியுங்கோள். நாரணன்தம்மனை, நாராயணனை வவனுடைய மாதாவானவன் நரகம் புகள்.

மூ.—மண்ணிற்பிறந்து மண்ணுகுமானிடப் பெரிட்டங்

கண்ணமொன்றின்று யிருக்குமெழை மனிசர்கள்

கண்ணுக்கின்ப கருமுகிலவண்ண னுமமே

நண்ணுமி னுண்ணெழும்மனை நரகம்புகள். எ.

பதவரை.

மண்ணில் பிறந்து— மண்ணிலின்றின்றுமுன் டாய்

மண் ஆகும்— மண்ணுப்பெறிகிற

மானிடப் பேர் இட்டு—மதுஷ்யருடையபெய ரை இட்டுக்கொண்டு

அங்கு— அத்தர்ஷ்யபலத்திலே

எண்ணம் ஒன்று—ஒரு விசாரமற்றிருக்கிற இன்றி இருக்கும்}

ஏனென— அறிவிக்காள்

மனிசர்கள்— மதுஷ்யர்களே!

கண்ணுக்கு— கண்ணுக்கு

இனிய— இனிதாயிருந்துள்ள

கரு— கறுத்த

முகில்— மேகம்போன்ற

வண்ணம்— வடிவையுடையவனுடைய

நாமம்— திருநாமத்தை

நண்ணுமின்— நண்ணுங்கோள்

நாரணன் தம் அன்னை நரகம்புகள்.

வ்யா. ஏழும்பாட்டு. மண்ணிற்பிறந்து. “மண்ணுப் பீரோரிகால் மஞ்சலாவுமாகா சுமுமாம் புண்ணுராக்கை” என்கிறபடியேதேதேஹாபாதாரம் புத்தபஞ்சகமேயாகி தும்பாசுரமா யுள்ளது ப்ரதிவித்ரவ்யமாகையாலே அதில் நின்றுத் தேஹத்துக்கு உத்பத்தியாக அருளிச் செய்கிறார். மண்ணுகும். தேஹந்தான் உருக்குலந்தால், கார்பத்துக்குக்காரணத்திலே லய மாகையாலே, மீளவும் மண்ணுப்போகக் கடவதிறே; அத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார். மானிடப்பெரிட்டு. ஆக இப்படி மண்ணிலே பிறந்து மண்ணுப்போகாநிற்கும் கூடாந்ரமது ஷ்யருடைய பேரைபிட்டு. இத்தால் அவர்கள் பரிசுரவித்திருக்கிற சரீரத்தினுடையபொல்லா ங்கையும் அஸத்திராதையையும் கூடாந்ராதையையும் சொல்லி, இப்படியிருக்கிறவர்கள் பேரை யிடுவதே! என்கிறார். அங்கெண்ணமொன்றின்று யிருக்குமெழைமனிசர்கள். அவ்விஷயத் திலே ஒரு விசாரமற்றிருக்கிற அறிவிலி மதுஷ்யர்கள். அதாவது - முன்பு அப்படியசெய் தால், பின்பு தத்திஷ்யமாக ஒரு விசாரமுண்டாய் “என்னகார்பம்செய்தோம்” என்று அறுதடிக்கலமிதே. அதிந்திக்கே நிர்ப்பராயிருக்கிறது உங்களறிவுகேடுறே பென்னை. கண்ணுக்கிப்பாதி. வைத்தகண் வாகுகாதே கண்ணுகொண்டிருக்கும்படி தர்ஷ்யபரியமான

காளமேகம்போன்ற வடிவையுடையது யிருக்கிறவனுடைய திருநாமத்தை நண்ணுகோள். அதாவது - அவன் திருநாமத்தை உங்கள் பிள்ளைக்கு இட்டு அழையாதின்று கொண்டு, அத் திருநாமத்தில் செவிவழியாய்ப்போருங்கோளென்கை. அந்தநாரணன் தம்மன்னை நாகம் புகாள்.

அ. எட்டாம்பாட்டு. நம்பியித்யாதி. லோகத்தில் இன்னநம்பி இன்னநம்பி என்று ஒரு கராமத்துக்கும் ஜபத்துக்கும் பாதாநாய் ப்ரவித்தராயிருக்குமவர்களுடைய நாமங்களை, தர்ஷட்பரேயஜநகளை நச்சி, பிள்ளைகளுக்கு இட்டுத்திரியு மவர்களைப்பார்த்த தருளிச் செய்கிறார்.

மூ.—நம்பிபிம்பியென்று நாட்மோனிப்பேரிட்டால்
நம்பும்பிம்புமெல்லா நாலுநாளி லமுங்கிப்போம்
செம்பெருந்தாமரைக்கண்ணன் பேரிட்டழைத்தக்கால்
நம்பிகாணுணன்றம்மனை நாகம்புகாள். அ.

பதவுரை.

நம்பிபிம்பி என்று — ‘நம்பி’ என்றும்
‘பிம்பி’ என்றும்

நாடு— நாட்டிலுண்டான

மானிடர்— மதவ்யருடைய

பேர் இட்டால்— பெயரை இட்டால்

நம்பும்பிம்பும் எல்லாம்— ‘நம்பி’ ‘பிம்பி’

என்கிற பேருக்கடியான முதன்மை

பெல்லாம்

நாலு நாளில்— நாலுநாளில்

அமுங்கி போம்— நசித்துப்போம்;

நம்பிகாள்— பூர்ணர்களே!;

செம்— சிவந்து

பெரு— பெருத்த

தாமரை— தாமரை மலர்போன்ற

கண்ணன்— திருக்கண்களையுடையவனுடைய

பேர் இட்டு — திருநாமத்தை இட்டு

அழைத்தக்கால்— அழைத்தால்

நாரணன் இத்யாதி.

வ்யா. நம்பிபிம்பியென்று நாட்மோனிப்பேரிட்டால். பிம்பிக்கு ஒரு பொருளுண்டா கிலாய்த்து- நீங்கள் சொல்லுகிற நம்பிக்கும் ஒருபொருளுண்டாவது ! என்று கேட்பித்து, நம்பிக்கு எதிர்த்தட்டாக ஒருபிம்பியையருளிச்செய்கிறார். இப்படி சிலநாட்டிலுண்டானகூடா த்ரமதவ்யருடைய பேரைபிட்டால், நம்பும் பிம்புமெல்லாம் நாலுநாளிலமுங்கிப்போம். ‘நம்பி, பிம்பி’ என்கிற பேருக்கடியான முதன்மையெல்லாம் நாலுநாளில் நசித்துப்போம். அதாவது கர்மாபிபந்தநமாக வந்ததாக்கையாலே, “ வாழ்ந்தார்கள் வாழ்ந்தேறிப் ரொன்பதிலலை ” என்கிறபடியே அழிந்துபோம். பின்னை யார்பக்களிலே நாங்கள் ஜீவநம் பெற்று ஜீவிப்ப தென்ன; செம்பெருமித்யாதி. சிவந்து பெருத்த தாமரைபோலே யிருக்கிற திருக்கண்களையுடையவனுடைய திருநாமத்தை பிட்டு அழைத்தக்கால், அதாவது திருநாமம் சென்னை வர்களுக்கு ஸகலஸம்பத்துக்களு முண்டாம்படி கடாசுஷிக்கும் திருக்கண்களையுடையவன் திரு நாமத்தை உங்கள் பிள்ளைக்கிட்டு ஆதாம் தோற்ற அழைத்தக்காலென்கை. நம்பிகாள். ௬. அழி வினில் குறையிலாத பூர்ணர்கள். நாரணன் தம்மனை நாகம்புகாள். ... அ.

மூ.—உத்தைக்குழியி லமுதம்பாய்வது போலுங்கள்

முத்திரப்பிள்ளையை யென்முசில்வண்ணன் பேரிட்டே

கோத்துக் குழைத்துக் குணலமாடித் திரியினே
நாத்தகுறாணன் நம்மனை நாகம்புகான். ௯.

பதவுரை.

ஊத்தை குழியில்— அசுத்தமான குழியில்
அமுதம்— அமர்தமானது
பாய்வதுபோல்— பாய்ந்தாற்போலே
உங்கள்— உங்களுடைய
மூத்திரம் } சுக்லசோணித பரிணாமரூப
பிள்ளையை } னுன பிள்ளைக்கு
என்— எனக்குக் கீழ்ப்படிந்தவனுய்
முதில்— மேகம்போன்ற
வண்ணன்— திருநிறத்தைபுடையவனுடைய

பேர் இட்டு— பேரையிட்டு
கோத்து— ஸர்வேச்வரனோடொரு கோவை
யாகக் கூடி
குழைத்து— கலந்து [கோள்;
குணலம் ஆடி, திரியின்—கனித்துத் திரியுங்
பிள்ளைக்கும் திருநாமத்தை இட்டு,
அத்தைப்பலகாலும் சொல்லுகை,
நா— உங்கள் நாவிற்கு
தரும்— தருந்திருக்கும்,
நாரணனித்யாதி.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. ஊத்தைக்குழியில் அமுதம் பாய்வதுபோல். அசுத்தமான
யோக்யர்க்கு ஸ்பர்சிக்கைக்கு அர்ஹம்ஸாதபடி. யிருக்கும் ஊத்தைக்குழியிலே, பரிசுத்த
மாய் யோக்யர்க்கு யோக்யமாயிருக்கும் அமர்தமானது பாய்ந்தாற்போலே. உங்கள் மூத்திரப்
பிள்ளையை. உங்களுடைய சுக்லசோணித பரிணாமரூபனுன பிள்ளையை. என்முதில்வண்ணன்
பேரிட்டு. எனக்கு பல்பனய் கானமேக நிபச்யாமமான வடிவையுடையவனுடைய வில
கூண்போக்யமான திருநாமத்தையிட்டு. இத்தால் அத்திருநாமமிடுகிற கிஷயத்தினுடைய
வைபவமருளிச்செய்தாராய்த்து. ஊத்தைக்குழியிலே அமர்தம் பாய்ந்தால், தானும் அந்ந
தமாய் யோக்யர்க்கு யோக்யமாகாதபடியாய்ப்போம்; இங்கு அத்திருநாமம் ஸ்பர்சுவேதி
யாகையாலே, தனக்கு ஒரு ஸ்பர்சுதேஷமின்றிக்கே, தான் புக்கவிடந்தவர்ப் பரிசுந்நமாக்கி,
விலகூண்பரிசுரா ஹயமாய்ப்படி பண்ணும். இதில், தர்ஷ்டாரந்தமான அமர்தத்திற்காட்டில்
தர்ஷ்டாரந்தமான திருநாமத்துக்குள்ள வாகி. கோத்துக் குழைத்துக்குணலமாடித்திரியினே.
ஸர்வேச்வரனோடே ஒரு கோவையாகக் கூடிக் குணலையிட்டுத் திரியுங்கோள். அதாவது
பிள்ளைபெற்றுத் திருநாமமிட்டபோதே நீங்கள் பகவத்பரிசுரஹஸ்யவிநைகயாலே, அந்ந
ஸம்பந்த மடியாக அவனோடே கூடிக்கலந்து கனித்துத் திரியுங்கோளென்கை. நாத்தகும்.
பிள்ளைக்குத் திருநாமத்தையிட்டு அத்தைப் பலகாலும் சொல்லுகையாகிறவிது உங்கள் நா
வுக்குச்சேரும். திருநாமம் சொல்லுகைக்கிற நாக்கண்டது. அன்றிங்கே, “நாத்தகுறாணன்”
என்று மேலேகூட்டி (க) “ஸாஜி ஹவாயா ஹரிம்ஸ்தௌதி” என்கிறபடியே-நாவுக்கு அது
ரூபவிஷயம் நாராயணனென்னவுமாம். நாரணன் நம்மனை நாகம்புகான். ... ௯.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி சுற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—சோணியால் திருநாமமே யீட்டத்தேற்றிய

வீரணி தொல்புகழ் விட்டுசித்தன் விரித்த

ஸ்பர்சுவேதிச்சேரும்பொருள்தன்மையதாகை.

(க) “ஸாஜி ஹவாயா ஹரிம்ஸ்தௌதி.”

ஓரணியொண்டமிழொன்பதோ டொன்றும் வல்லவர்
பேரணி வைகுந்தத்தேன்றும் பேணியிருப்பேரே. 0.

பதவுரை.

சீர்— கல்பாண குணங்களை

அணி— ஆபரணமாகவுடையனாய்

மால்— ஆச்ரித வ்யாமுத்தனாவதுடைய

திரு நாமமே— திருநாமங்களையே

இட—தந்தாம் பிள்ளைகளுக்கு இடம்படியாக

தேற்றிய - தெளிவித்த

வீரம்— இரத்தியங்களை வெல்லுகையாகிற
வீரப்பாட்டை

அணி— ஆபரணமாகவுடையனாய்

தொல்— அநாதிலித்தமான

புகழ்— கீர்த்தியையுடையாரான

விட்டுகித்தன்— பெரியாழ்வார்.

விரித்த— விஸ்தரித்துச் சொன்னதாய்

(அப்பளித்தவர்களுக்கு,)

ஓர்— ஒப்பற்ற

அணி— ஆபரணமாய்

ஒன்— தன் பொருளைவிளக்குமதாய்

தமிழ்— தமிழ்பாஷையான

ஒன்பதோடு ஒன்றும்—பத்துப்பாட்டையும்

வல்லவர்— ஓதவல்லவர்

பேர்— பெரிய

அணி— அழகையுடைய

வைகுந்தத்து— ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே

என்றும்— எப்போதும்

பேணி இருப்பர் — ஆதரத்தோடே-வர்த்
திக்கப் பெறுவார்கள்.

வ்யா. சீரணிமால், குணங்களை ஆபரணமாகவுடையனாய் ஆச்ரித வ்யாமுத்தனாவதுடைய. “சீரணி” என்றது - குணங்களினுடைய திரளை யுடையவென்றாய், அங்குணங்கள் புறம்பொரு வ்யக்தியில் கிடவாமையாலே, கல்பாணகுணங்களுக்குக் கெல்லாம் ஆச்ரியமானவென்னவுமாம். (க) “யாதூநாழிவ செவ்வெ டீர ம-ணநா லாகரோ சிவமாயு” என்னக்கவதிறே. மால் - பெரியவன் ; ஸர்வேஸ்வரென்னவுமாம். திருநாமமேயிடத்தேற்றிய இதரநாமங்களை மாற்றி * நானன்றன் நாமங்களை நூர்தாம் பெற்ற பிள்ளைகளுக்குச் சாத்துமடியாகப் பல்ஹைதுக்களாலும் தெளிவித்து, வீரணிதொல்புகழ் விட்டுசித்தன் விரித்த. ஐதேர்த்தியத்வமாகிற வீரப்பாட்டை ஆபரணமாகவுடையாராய், ஸூரிகளைப்போலே அநாதிலித்த மங்களாச்சாஸனப்புகழை யுடையாரான பெரியாழ்வார் பாப்பின. ஓரணியித்யாதி. அப்பளித்தார்க்கு அத்விதியமான ஆபரணமாய், அர்த்தபாகாசகமாய், ஸர்வாதிகாரமான த்ராவிடரூபமாயிருந்துள்ள இப்பத்துப்பாட்டையும் ஸாபிதராயமாக வல்லவர்கள். பேரணி வைகுந்தத்து. பெரிய அழகையுடைய ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே. அநாவது - பகவததுபவ கைங்கர்யங்களுக்கு அதுரூபமாகையாலே மிகவும் விலகந்ணமான தேரத்திலே யெய்க்கை. என்றும் பேணியிருப்பேரே. ஸர்வகாலமும் ஆதரத்தோடே வர்த்திக்கப்பெறுவர். ஆதவா, பேணுகையாவது - ஈச்வரனைப்பேணுகையாய், மங்களாச்சாஸனப்பாராய் வர்த்திக்கப் பெறுவரென்னவுமாம். 0.

பெரியவீயர் திருவடிகளேசரணம்.

அடிவரவு—காசு மங்கொரு வுச்சியில் மானிட மலமுடை நாடு

மண்ணில் ஸம்பி ஊத்தை சீரணி தங்கையை.

ஆகிறமொழி-நடுக்கு, பாட்டு-நடவு.

(க) “தாதுநாமிய சைலேந்திரோ குணநாமாகரோ மஹார்.”

நான்காம்பத்து - ஏழாந்திருமொழி - தங்கையழகுக்கும், ப்ரவேசம்

அ. பகவதவமுகப்பாதி தோஷமடியாகத்தம்மாலே நிர்த்துரான ஸம்ஸாரிசேதநரையும் ஸீடமாட்டாத தம்முடைய பரமகம்பையாலே, அவர்களைத் திருத்தியாகிலும் உஜ்ஜீவிப்பிக்கவேண்டுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அவர்கள் திருந்துகைக் குறுப்பான ஹிதத்தை உபதேசித்தருளினார்- தீழிண்ணிதிருமொழியாலே; அது செய்து தலைக்கட்டின வநந்தரம், 'மூன்று திருமலை திருக்கோட்டியூரில் அதுபயித்தார்தேபாலே இன்னமும் அவன் உகந்தருளின நிலங்களிலே எழுந்தருளியிருக்கிற நிலையை அதுபயிக்கவேண்டும்" என்னுமானசெளர்ந்து "வடநிசை மதுரை சாளக்கிராமம்" இப்பாதிப்படியே தனக்கு அபிமதமான தேசங்கள் பலவற்றிலுமுள்ள விரும்பத்தை எல்லாவற்றையும் ஒருமடைகொள்ளப் பண்ணி வர்த்திக்கிற ஸ்தலமாய், திருவுலகாரந்தருளுகிறதேபாது தன் திருவடிகளில்பிறந்த ஏற்றத்தாலே (க)லகலேலாகபா வநபூதையாய்க்கொண்டு ஸர்வகாலமும் ப்ரவஹியாநித்திர கங்கையினுடைய கரைபிலேயுள்ளதான திருக்கண்டங்கடி நகரிலே அநேகாவதார குணசேஷடிதங்களுள்ளாம் பாகாக்கும்படி எழுந்தருளி நிற்கிற புருஷோத்தம சப்தவாச்பனான ஸர்வேசுவரனை அதுபயியாநின்றனாகொண்டு, அவனிலுங்காட்டில் அவன் வர்த்திக்கிற தேசமே ப்ரார்ப்யத்திலே சாமாவதி யாகையாலே அத்தேசத்தினுடைய வைபவத்தையும் பற்றுமுகமாகப்பேசியதுபயிக்கிறார் - இத்திருமொழியில். *

மு.—தங்கையழகுக்குத் தமையனைத்தையுந் தடிந்தவென் தாசாதிபோய்
எங்குந்தன்புகழா வீருந்தரசாண்ட வெம்புருடோத்தம நிருக்கை
கங்கைகங்கையென்ற வாசகத்தாலே கடுவினைகளைநீதி சிற்கும்
கங்கையின்கரைமேற் கைதொழுகின்ற கண்டமென்னுங் கடிநகரே. க.

பதவுரை.

கங்கை கங்கை என்ற } (உலகத்தார் ரீராமம்
வாசகத்தாலே — } தீர்த்தங்களை கங்கை
யாக ப்ரதிபத்திபண்ணி ஸ்ராரம் செய்வா
ர்களுையானால்) 'கங்கை, கங்கை' என்
கிற சப்தத்தைச் சொல்லுமத்தாலே
கடு வினை — அவர்களுடைய க்ருரமான
பாபங்களை
களைந்திட கிற்கும்— கழிக்கவல்ல
கங்கையின் கரைமேல்— கங்காநீரத்தில்
கை தொழுகின்ற— ஆக்கிரதர் கைகூப்பித்
தொழும்படிநின்ற
கண்டம் என்னும்— 'கண்டம்' என்கிற
கடி— கிறப்பையுடைத்தான
நகர்— நகரமரணது;
தங்கை— ராவனை தங்கையான சூர்ப்ப
ணகையின்

முக்கும்— முக்கையும்
தமையன்— அவன் தமையனானராவனனுடைய
தலைபும்— தலையையும்
தடிந்த— அதுத்துப் பொகட்ட
எம்— நம்முடைய
தாசாதி— சக்ரவர்த்தி திருமகன்
போய்— திருவியோத்தையி லெழுந்தருளி
எங்கும்— எல்லாவிடத்திலும்
தன் புகழா — தன்கீர்த்தியே யாம்படி
இருந்து — பதினொராயிரம் ஸம்வத்ஸர
மிருந்து
அரச ஆண்ட— ராஜ்யம் நிரவஹித்தருளின
எம்— நம்முடைய
புருடோத்தமன்— புருஷோத்தமனுக்கு
இருக்கை— வரஸந்த்நாநமாம்.

(ச) வாகுமொகவரவந ஸங்கையாய்.

(க) “தவம்மதா ஸ்வலோகாநாம் தேவதீதீவா ஹரிபீதிதா.” (உ) வ்யாஸுர்.
(ங) “பவாந்நாராயணோதிதவஃ.” (ச) “ஆத்மநாம் மாநுஷம்மந்தீய சாமம் தசரதாத்
மஜம்.” (ஊ) “ராமோ ராமோ ராமகித-பாஜாநா மபவந்ததஃ ராமபூதம் ஜகத்பூத்ராமே
ராஜ்யம் ப்ரசாஸ்தி.” (ஃ) “யஸ்மாத்தசுர மதினோஹ மகநாதரிசோத்தமஃ - அரிதாஸ்தி
லோகே வேதிதச ப்ரதிதஃ புருஷோத்தமஃ.”

டமென்கிற திறப்பையுண்டத்தான் நகர்ம். கடி - கிறப்பு. இத்தால் - பார்ப்பபூதனுள் புரு
ஷோத்தமணி தங்காட்டில் அவன் வர்த்திக்கிற தேசமே சாமாவதியாகையாலே, அத்தேசத்
தை வர்ணித்துக்கொண்டதுபலிக்கிறார். க.

மூ.—சுவம்பொதியுடம்பிற் றழலுமிழ்பேழ்வாய்ச் சுந்திரன்வெங்கதீரஞ்சு
மலர்ந்தெழுந்தணவு மணிவண்ணவருவின் மால் புருடோத்தமன்வாழ்வு
நலந்திகழ்சுடையான் முடிக்கொன்றைமலரு நாரணன்பாதத்தழாயுந்
கலந்திழிபுனலாற், புகர்படுகங்கைக் கண்டமென்னுங்கடிநகரே. . ௨.

பதவுரை.

சுலம் திகழ் - கங்கைநீர் முடியில் தரிப்
பதால் வந்த நன்மை விளங்குகிற
சுடையான்— ஜகதையை தரியாநின்றவன்
ருத்ரன்
முடி— கிரஸ்கில் அணிந்த
கொன்றை மலரும்— (சிவந்தகிறமுடைய)
கொன்றைப் பூவேமும்
நாரணன்— அவனுக்கு சேஷியான நாரா
பண்ணுடைய
பாதம்— திருவடிகளில் புனைந்த
தூழாயும்— (பசுமை நிறமுடைய) திருத்
தூழாயோமும்
கலந்து— கலந்து
இழி— ஆகாசத்தில் நின்றும் கீழ்இழியா
நின்றவன்
புனலால்— ஜலத்தாலே
புகர்படு— ஒளிவிடாநின்றவன்
கங்கை— கங்கைக்கரையிலுள்ள
கண்ட மென்னும் கடிநகர்—
சுலம்— ஜலத்தை

பொதி— பொதிந்து கொண்டிருக்கிற
உடம்பின்— வடிவையுடைய
சுந்திரன்— சுந்தரனும்
தழல்— நெருப்பை
உமிழ்— உமிழாநின்றவன்
பேழ்— பெரிய
வாய்— கிரணங்களைபுடையனாய்
வெம்— வெப்பத்தை இயல்வாகவுடைய
கடிகர்— ஸ்ரீரயனும்
அஞ்சு— அஞ்சும்படியாக
மலர்ந்து— பாம்பிக்கொண்டு
எழுந்து— கிளர்ந்து
அணவு— அவர்க்குநிபுட்பித்ததைச் சென்று
கிட்டின
மணி— நீலாத்ரம்போன்ற
வண்ணம்— நிறத்தையுடைய
உருவின்— வடிவையுடையனாய்
மால்— வ்யாழத்தான
புருடோத்தமன்— புருஷோத்தமனுக்கு
வாழ்வு— பார்ப்பதேசமாம்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டி. சுலமித்யாதி. அமர்தகிரணனாகையாலே ஜலத்தைப்
பொதிந்துகொண்டிருக்கிற வடிவையுடைய சுந்தரனும், உஷண கிரணனாகையாலே அக்நியை
உமிழாநின்ற பெரிய கிரணங்களைபுடையனாய் வெம்மையே ஸ்வபாவமாகவுடைய ஆதித்ய
னும், திருவுல களந்தருளுகிறபோது அந்நவபூர்வமாய் அநேக புஜாபுதமாய் அதிகீக்ர
மாத வளருகிறபடியைக் கண்டு “என்னுகிறதோ!” என்று அஞ்சும்படியாக. - மலர்ந்தெ
ழுந்தணவு மணிவண்ண வருவின். “எண்ணுசையும் பேர்த்தகர நான்குடையான்” என்கிற
படியே - அதிலிஸ்தர்தமாய்க்கொண்டு கிளர்ந்து அவர்க்குநிபுட்பித்ததைச் சென்று கிட்டின
நீலாத்ரத்தின் நிறத்தையுடையதான வடிவையுடையவனாய். மால். “ஒண் மிதியில் புன
லுருவி ஒருகால்நிறப்” என்கிறபடியே - கீழ்மிதித்த திருவடிகளாலே பூமிமுதலாகக் கீழு

ள்ள லோகங்களெல்லாவற்றையும், [ஒருகா லுமித்பாதி.] அப்படி மேலெடுத்திருவடியாலே ஊர்த்வலோகங்க ளெல்லாவற்றையும் பெருப்பேறு பெற்றாப்போலே பதறி யளந்துகொண்ட வ்யாமோஹத்தை யுடையனான. புருடோத்தமன்வாழ்வு. இந்த வர்த்தார்த்தத்தாலே- எல்லா னுடைய அந்நபசேஷத்வ ஸ்வஸ்வாதர்த்தங்களைப் போக்கி எல்லாஜகத்துக்கும் தானே சேஷி யென்னுமிடம் தோற்ற நின்ற ஸர்வாதிகளுன புருஷோத்தமனுக்கு ப்ராப்யமானதேசம்.

கலந்திகழ்ச்சையான் முடிக்கொன்றைமலரும். (க) “வாவதாபு-ஹ் ஐ-ஹ்யெயு பொமொஷாஹ்” ஆயபாரணா” என்கிறபடியே திருவடி விளக்கின தீர்த்தத்தை தரித் துக்கொண்டிருக்கிற கன்மை விளக்காநின்ற ஜடையையுடைய ருத்ரனுடைய திரஸ்ஸில் கொ ண்மைப்பூவும். நாணன்பாதத்துழாயும். அவனுக்கு சேஷியும் சரீரியுமான நாராயணனு டைய திருவடிகளில் இருத்துழாயும். கலந்திபு புனலால். சிவந்த நிரந்தையும் பசுத்தநிற் த்ந்தையு முடைத்தான அவை யீரண்டோடும் கலந்து ஆகாசத்தில் நின்றும் பூமியிலே பீழி ர்த்து ப்ரவஹிக்கிற ஜலத்தாலே. புகர்புகைக்க. ஒளியையுடைத்தா யிருந்துள்ள கங்கையி டைய கரையில். கண்டமென்னுங்கடிநகரே. “கண்டம்” என்று - தேசத்துக்குத் திரு நாமம். கடி - பெருமை, நகரென்கிறது - புருஷோத்தமனும் ததிரும் வர்த்திக்கிறதேச மாகையாலே. “அரங்கமாகர்” என்னுமாபோலே. உ.

மு-அதிர்முகமுடைய வலம்புரிசுமிழ்த் தழவமிழாழி கொண்டேறிந்தங்

கெதிர்புகவசர் தலைகளையிடறு மெம்புருடொத்தம் னிருக்கை

சதுமுகன்னையிற் சதுப்புன்னாளிற் சங்காச்சவையினிற் றங்கிக்

கதிர்முகமணிகொண் டிழிபுனற்கங்கைக் கண்டமென்னுங் கடிநகரே. ந.

பதவுரை.

(திருவடி விளக்குகிறபோது,)

சது முகன்— ப்ரஹ்மவினுடைய

கையிலும்— கையிலும்

சதுப்புயன்— சதுர்ப்புஜனுன த்ரிவிக்காம

னுடைய

தாளில்— திருவடிகளிலும்

(பின்பு,)

சங்கான்— ருத்ரனுடைய

சடையினில்— ஜடையிலும்

தங்கி— தங்கி

கதிர்— ஒளியையுடைத்தாய்

முகம்— சிறந்திருந்துள்ள

மணி— ரத்தங்களை

கொண்டு— கொழித்துக்கொண்டு

இழி— இழிகிற

புனல்— ஜலத்தையுடைய

கங்கை— கங்கையின் கரையிலுள்ள

கண்டம் என்னும் கடிநகர்;

அதிர்— த்வரிபா நின்ற

முகம் உடைய— முகத்தை யுடைய

வலம்புரி— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யந்தை

சுமிழ்த்து— திருப்பவளத்தில் வைத்து

ஊதியும்

அழல்— நெருப்பை

உமிழ்— உமிழாநின்றதுள்ள

ஆழி கொண்டே— திருவாழியைக்கொண்டு

எறிந்து— எறிந்தும்

அங்கு— அவ்விடத்திலே

எதிர்— பொருவதாக எதிர்த்த

முகம்— முகத்தையுடையான

அசார்— அமைவர்களுடைய

தலைகளை— தலைகளை

(க) “பாவநார்த்தம் ஜடாமத்யே போக்யோஸ்யீத்யவதாரணத்.”

இடமும்— உருட்டினவனாய்
எம்— நம்முடைய

புருடோத்தமன்— புருஷோத்தமனுக்கு
இருக்கை— வாஸஸ்த்தாநமாம்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. அதிர்முக்குடைய. திருவுல்களர் தருணநிற்போது நமசி பார்ப்பதிகளான அஸுரர்கள் ப்ரகிபந்திக்கையாலே த்வநியாநின் றுள்ள முகத்தை யுடைத் தான ஸ்ரீபாஞ்சஜ்யத்தைத் திருப்பவளத்திலே வைத்துத் தி, நெருப்பை உமிழாநின் றுள்ள திருவாழியைக் கொண்டெறிந்து, அவ்விடத்திலே யுத்தோத்யுத்தராய்க்கொண்டு எதிர்த்த முகத்தையுடையரான அஸுரர்களுடைய தலைகளை யுருட்டினவனாய், ஆசிரிதரான நமக்கு ப்ரார்ப்பதிகளுள் புருஷோத்தமனுடைய வாஸஸ்த்தாநம்.

சதுமுகனித்யாதி. (க) “முகூர்த்தவாநீயம் வாஹநாப்யஸ்யுத-வடிவெயி
க்ஷாஸிதம் பரபாஹதூர வாடிபுவ-பூரணி ரவிடக்யு” என்கிறபடியே திருவடிகள்
விளக்குகிறபோது, அது சதுர்முகனுள் ப்ரஹ்மனின் கையினும், அநந்தரம் விளக்கப்பட்ட
து சதுர்ப்புஜனை ஸர்வேசுவரன் திருவடிகளினும், அநந்தரம் (உ) “தஜஸ்வ-வகிதம்
பூஷ்டா டயாஸாபிரவாஹ ஹாஹ” என்கிறபடியே திருவடிகளினின்றும் விழுகிற வித்தை
கிரஸ்ஸாலே தரித்த நுர்தனுடைய ஜடையிலும் தங்கி. கதிரித்யாதி. ஒளியையுடைத்தாய்
ச்சோஷ்டமர யிருக்கிற ரத்னங்களைக் கொழித்துக்கொண்டு இழிகிற புனலை யுடைத்தான கண்
கையினுடைய கரையிலே, கண்டமென்னுக்கடிக்கரே. ந.

மூ—இமையவரிமுமாந் திருந்தரசாள வேற்றவந்தேதிர்பொருசேனை
நமபுரணுக நந்தகம் விசிறு நம்புருடோத்தம எனகர்தான்
இமவந்தந்தோடக்கி யிருக்கடலாவு மிருக்கரை யுலகினைத்தாடக்
கமையுடைப் பெருமைக் கண்கையின் கரைமேற் கண்டமென்னுக்கடிக்கரே.

பதவுரை.

இமவந்தம் தொடக்கி— இமையவரனுடைய
உச்சிமுதல்

இரு— பெரிய

கடல் அளவும்— கடல்வரைக்கு முள்ள

உலகு— உலகத்திலுள்ளவர்

இரு கரை— இரண்டு கரையிலும்

இரைத்து— ஆரவாரித்துக்கொண்டு

ஆட— நீராட

கமை உடை— அவரவர்கள் பாபங்களைப்
பொறுக்கும் பொறையுடைமையால்வந்த

பெருமை— பெருமையையுடைத்தான
கண்கையின்கரையேல்

கண்டம் என்னும் கடிநகர்—

இமையவர்—இந்தான்முதலிய தேவர்கள்

இறுமாந்து இருந்து— செருக்கி யிருந்து

அரசு ஆள—ராஜ்யம் நிர்வஹிக்கும்படியாக

ஏற்றுவந்து— ஏனறுகொண்டெய்ந்து

(அவர்கள்மேலும், அவர்களுக்கு
ரக்ஷைகளுள் தன்மேலும்,)

எதிர்பொரு— எதிர்த்து பொருகிற

சேனை— ஸேனையானது

(க) “க்ரஹீத்வாத்ரம்பாநீயம் பாதம் நாதஸ்யதுஷ்டயே - க்ஷாஸிதம் பரபாபக்த்யா
பாந்யார்க்யாதிபி ரர்ச்சிதம்.” (உ) “ததம்புபதிதம் த்ரஷ்ட்வா ததாரகிரஸா ஹாஹி.”

நம்புரம்— யம்புரத்தை
நணுக— கிடும்படியாக
நாந்தகம்— நந்தகவாரி

விசிறு— விசாரின்றுள்ள
நம்— நம்முடைய
புருடோத்தமன்— புருஷோத்தமனுக்கு
நகர்— வாஸஸ்தாநமாம்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. இமையவ ரி துமாந்திருந்தாள். இந்த்ராதி. தேவர்கள் ப்ராதிபகூபயமற்று மாஸியட்டு மார்வுந்தோளும் பார்த்து கர்வோத்தரராயிருந்து சாஸ்யம் பண்ணும்படியாக. ஏற்றவந்தியாதி. அவர்கள் ஜீவிக்கிறதகண்டு பொறுக்கமாட்டாமல் அழிப்புச் செய்வதாக ஏன் ஹுகொன்மெவந்து, அவர்கள் மேலும் அவர்களுக்கு, சங்குகளானதன் மேலும் எதிர்த்து பொருகிற அஸாராகூஸ ஹேசையானது. நம்புரம்நணுக நாந்தகம் விசிறும். யம்புரத்தை ப்ராபிக்கும்படியாக ஸ்ரீநந்தகமென்கிற திருநாமத்தை யுடைத்தான * கொற்ற வெள்வாரிவீசும். நம்புருடோத்தமன் நகர்தான். இப்படி ஆச்சரிதரகூஸம் பண்ணும்வபாவனு நம்முடைய புருஷோத்தமனுடைய நகர்தான்.

இமவந்தமித்யாதி. ஹிமவாஸுடைய உச்சிதொடக்கி பெரிப கடலாவும், இரண்டு கரையிலுள்ள லோகத்தாரும் ஆரவாரித்துக்கொண்டு திர்த்தமாட. கலம்புடைப் பெருமைக் கங்கையின் கரைமேல். கூடமாவத்தையால் வந்த பெருமையையுடைத்தான கங்காதிர்த்தில். அதாவது ஸர்வலோகரும் பாபகூடியர்த்தமாக வந்து தன்னுடைய ஜலத்திலே அவர்களுடிக் தால் அவையெல்லாவற்றையும் பொறுத்து அவர்களைப் பரிசுத்தராக்கிவிடும் பெருமையைச் சொல்லுகிறது. கண்டமென்னும் கடிநகரே.

மூ—உழுவதோர்படையு முலக்கையும்வில்லு மொண்கடாழியுஞ் சங்கும்
மழுவொவோளும் படைக்கலமுடைய மால்புருடோத்தமன் வாழ்வு
எழுமையுங்கடி. வீண்டியபாவ மிறைப்பொழு தளவினிலெல்லாம்
கமுலிமீப்பெருமைக் கங்கையின் கரைமேற்கண்டமென்னும் கடிநகரே. இ.

பதவுரை.

எழுமையும்— எழுஜ்ஜம்ங்கனிலும்
கடி— கடி
சுண்டிய— திரண்ட
பாவம் எல்லாம்— பாவங்களை யெல்லாம்
இறைப்பொழுதளவிலில்-கூண்காலத்திலே
கமுலிமீம்— கமுலிவிடாநிறிற
பெருமை—பெருமையையுடைய [நகர்-;
கங்கையின் கரைமேல் கண்டம் என்னும் கடி.
உழுவது ஓர் படையும்— கலப்பையையும்
உலக்கையும்— உலக்கையையும்
வில்தும்— ஸ்ரீசாரங்கத்தையும்

ஒன்— அழகிய
சுடர்— தேஜஸ்ஸை உடைத்தான.
ஆழியும்— திருவாழியையும்
சங்கும்— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும்
மழுவொடு வாளும்—கோடரிபையும் ஸ்ரீநந்த
கவாரியும்
படைக்கலம் உடைய—ஆயுதமாகையையுமாய்
மால்— ஸர்வேச்வரனான
புருடோத்தமன்— புருஷோத்தமனுக்கு
வாழ்வு— வாஸஸ்தாநமாம்.

வ்யா. தீர்தாம்பாட்டு. உழுவதோர்படையும். கலப்பையும். உலக்கையும். முலமும் வில்லும். ஸ்ரீசாரங்கமும். ஒண்கடாழியும். அழகிய தேஜஸ்ஸையுடைத்தான திருவாழியும். சங்கும். ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும். மழுவொவோளும். பாசவும், நந்தகமும். படைக்கல்

முடைய, இவற்றை ஆயுதமாகவுடைய. மாஸ்புருடோத்தமன் வாழவு. ஆச்சரிதனிரோதிர ஸரஸாதங்கனான இவற்றையுடையனான தானே தனக்குப் பெருமையாயிருக்கும் புரு ஷோத்தமனுக்குப் பராயமன ஸ்த்தலம்.

எழுமையுடைய யீண்டியபாவம்-எல்லாம், அநேகஜம்மங்குடித்திரண்ட பாபங்களில் லாவற்றையும். இறைப்பொழுதனவின் கழுவிமேபெருமைக் கங்கையின் கரைமேல், தன்னுடைய ஜலத்திலே அவகாஷித்தவர்களுக்கு கண்ணகாலமா தரத்திலே கழுவி விடாநிற்கும் பெருமையையுடைத்தான கங்கையினுடைய கரையின்மேல், கண்டமென்னும் கடிநகரே, ... ஓ.

மு.—தலைப்பெய்துமுழிச் சலம்பொதிமேகஞ் சலசல்பொழிந்திடக் கண்டு மலைப்பெரும் குடையான் மறைத்தவன் மதுரைமாஸ்புருடோத்தமன்வாழவு அலைப்படைத்திரைவா யுருந்தவமுனிவ ரவிரதங்குடைத்தாடக் கலப்பைகள் கொழிக்குங் கங்கையின்கரைமேற் கண்டமென்னும் கடிநகரே. க

பதவுரை.

அலைப்பு உடை— கரையெறிபா நின்றான்
திரைவாய்— அலைபிடைத்திலே
அரு— அரிய
தவம்— தபஸ்வ—க்கரை யுடையனாய்
முனிவர்— மதரசலராயிருக்குமவர்கள்
அவபிரதம் }—அவப்ருதஸ்ராமபண்ண
குடைந்துகூட } (அத்தாலே.)
கலப்பைகள்— யாகபூயியிலுள்ள கலப்பை
முதலிய கருவிகளையெல்லாம்
கொழிக்கும்— தள்ளிக்கொண்டுபோகாநிற்கிற
கங்கையின் கரைமேல் கண்டம்.
என்னும் கடிநகர்—;
சலம்— சுடல்நீரை
பொதி— பொதிந்துகொண்டிராநின்ற

மேகம்— மேகங்களானவை [கிட்டி
தலைப்பெய்து— (திருவாய்ப்பாடியிலே)வந்து
குமுறி— இடித்து முழக்கி
சல சல— சளசளவென்று
பொழிந்திட— வர்ஷிக்க
கண்டு— கண்டு
மலை— கோவர்த்தகிரியாகிற
பெரு— பெரிய
குடையால்— குடையாலே
மறைத்தவன்— ஒருவன்மேல் ஒருதுளிவிழா
தபடி மறைத்தவனாய்
மதுரை— ஸ்ரீமதுரையில்
மால்— வ்யாமுத்தனான
புருடோத்தமன்— புருஷோத்தமனுக்கு
வாழவு— வாஸஸ்தாநம்.

வாய் ஆறும்பாட்டு. தலைப்பெய்திப்பாதி. சலம்பொதிமேகம்-தலைப்பெய்து குமுறி. இந்தான் ஏவற்படியே ஸ்முதாம் தரையாம்படி ஜலத்தையெல்லாம் தப்பக்களிலே பெருகிந்து கொண்ட மேகங்களானவை திருவாய்ப்பாடியிலே வந்து கிட்டி, கேட்டவர்கள் குடல் குழம்பும்படி யிடித்து முழக்கி. தலைப்பெய்கை - கிட்டெகை. சலசல்பொழிந்திட சலசலவென, குடையிட்டுச் சொரிந்தார்போலே வர்ஷிக்க. சலசலவென்கிறது - அதுகாத்தவரி. கண்டு. மேகங்களினுடைய பகைப்பையும், திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளார் எளிமையைபுண்கண்டு. மலைப் பெருங்குடையால் மறைத்தவன், மலையாகிற பெரிய குடையாலே, ஒருதுளி ஒருகல் ஒரு இடி என்கிற விவை ஒருவர்மேலேவிழாதபடி மறைத்தவன், மதுரைமால், விரோதியான அம்ஸனை யழிப்பச்செய்து மாதாபிதாக்கள்சிறையையும்விடுத்து உக்ரஸைனை அபிஷேகம்பண்ணி அம்ருவர்த்தமாநாநவர்களெல்லாரையும்வாழ்வித்து நோக்கிக்கொண்டு போரும்படிதிரு

வவதரித்ததேதசமான பூமிமதுரையில் வ்யாமோஹத்தையுடையவன். புருடோத்தமன்வாழ்வு. இப்படி தான்வளர்ந்தவிடத்தோடுபிறந்தவிடத்தோடு வாகியற இரண்டிடத்திலுள்ளாரையும் ரக்ஷித்தருளின ஏற்றத்தையுடையனான புருஷோத்தமனுக்கு நிராக்ஷயபாடியமான தேசம்.

அலைப்புடைத்திரைவாய். அலைகிற திரையிடத்திலே. அருந்தவமுனிவர். அரிபதபன் ஸ-க்கையுடையராய் பகவந்தமஸ்சீலராயிருக்கும்வர்கள். அவ்ரிதம் குடைந்தாட. பகவதன் மாராதருடங்களுள் பாகங்களை அவிக்கலமாக அறுத்தித்து, அதிலுடைய சரமதிலவத்திலே அலுபர்த்தஸ்ரங்குச்செய்ய. கலப்பைகள் கொழிக்கும். அந்தரம் பெருக்காரும் யாகபூமியிலு ண்டான கலப்பை முதலான உபகாணங்களெல்லாவற்றையும் எடுத்துத் தள்ளிக்கொண்டு போகாதிற்றிற. கங்கையின் கரைமேல் கண்டமென்னும் கடிக்கரே.

மு.—விற்பிடித்திற்று வேழத்தைமுறுக்கி மெலிந்தவன்றிசையடி
மற்றொருதேமுப்பாய்ந்தரையினையுதைத்த மால்புருடோத்தமன் வாழ்வு
அற்புதமுடைய வைராவதமதமு மவரிளம்படிய ரொண்சாந்தம்
கற்பகமலருங் கலந்திழிசங்கைக் கண்டமென்னும் கடிக்கரே. எ.

பதவுரை.

அற்புதம் உடைய— யாவருமாச்சரியப்படத்
தக்க
இராவதம்—‘இராவதம்’ என்னும் யானையின்
மதமும்— மதமும்
அவர்—ஸ்வர்க்கவரலிகளானதே தவர்களாலே
ஆசைப்படத்தக்கவர்களாய்
இள படியர்—அந்தப்பதமுள்ளவளவும் பெள
வரப்பருவம் குலையாத தேவஸந்தரீகள்
அணிந்த
ஒண்— கிறந்த
சாந்தம்— சந்தாமும்
சுற்பகம் மலரும்—அவர்கள் குழலில் சொரு
கின கல்பகப்பூக்களும்
கலந்து— சேர்ந்து
இழி— இழியாநின்றள்ள
கங்கை— கங்கையின்கரையில்
கண்டமென்னும் கடிக்கர்—
வில் பிடித்து - வில்லைப்பிடித்து

இறுத்து— முறித்தும்
வேழத்தை } குவலயாபிட கஜத்தின்
முறுக்கி } கொம்பை முறித்தும்
மேல் இருந்தவன்—யானைப்பாகனுடைய
தலை— தலையை
சாடி— அந்தக்கொம்பாலே சிதறஅடித்தும்
மல் பொருது - சாணூர முஷ்டிகர்களாகிற
மல்லருடல்கள் நெரியும்படிபொர்செய்தும்
அரையனை— (உயர்ந்தகட்டிலிலிருந்த) ராஜா
வான கபஸனை
(மயிரைப்பிடித்திழுத்துக் கீழேதள்ளி,
எழுப்பாய்ந்து— அவன்மேலேகுதித்து
உதைத்த— திருவடிசனாலே உதைத்தும்
(இவற்றால் வந்த)
மால்— பெருமைமுடையனான
புருடோத்தமன்— புருஷோத்தமனுக்கு
வாழ்வு— அபிமதமான தேசம்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. விற்பிடித்திற்று. கம்ஸன் “ வில்லிழவுக்கு ” என்று உறவி
லே அழைத்துவிட, தானும் அதுக்கென்னப்போகிறான் மதுரையிலேசென்று அவனுடைய
ஆயுதசாலையிலே புகு அவனுக்கு அபிமதமான வில்லைப்பிடித்து முறித்து. வேழத்தைமுறு
க்கி. அந்தரம் “ புகுவாய்நின்ற போதகம் ” என்கிறபடியே அவனுடைய கீழ்நூல்வாரத்.

திலே நின்று தன்மேலே யடர்ந்துவந்த மத்தகஜமான குவையாபிடத்தை சீர்க்கப்பங்கம் பண்ணி, மேலிருந்தவன்தலைசாடி, கொம்புமுறிந்து தளர்ந்து விழுந்தத்தை சிசுபாலத்தார லே எழுப்பி அகின்மேலேயிருந்து நடத்திக்கொடுவந்த பாகனுடைய தலையை அந்த ஆணைக் கொம்பாலே சிதறவடித்து. மற்றொருது, ஆணையின் கொம்பையும் கையிலே கொண்டு உள் ளே புருந்தவனாலே அந்த செருக்குப் பொருமல் வந்தெதிர்த்த சாணூரமுஷ்டிகரான மல்ல ருடல்கள் நெரிந்துவிழும்படியாக அவர்களோடே பொருது. எழப்பாய்ந்தரையனை யுதைத்த ருடல்கள் அந்தரம், கம்ஸனிருக்கிற மஞ்சத்தின் முற்றவெளியிலேசென்று (க) “தூதூரணுவூவலூகரீ: என்ஈரபடியே உயர்ந்தமஞ்சத்திலே யிருக்கிறவவனைக்கண்டு” அவனிருக்கிறவிடத்திலே ளிள ரக்குதித்து, ராஜாவாய்க்கொண்டு அபிஷேகமும் தானுமாயிருக்கிறவனை, (உ) “கெபெரூபா க்யூஷ்யூவிமஹ திரீரூப தீ கமெ: ஸகூஸாபா தபாரீஸ தஸ்யூ: வாரிவபா தவ ” என்ஈரபடியே அபிஷேகத்தைத்தட்டிப் பொகட்டு மயிரைப்பிடித்திழுத்து மஞ்சத்துக்குக் கீழேதள்ளி அவன்மேலே குதித்துத் திருவடிகளாலேஉதைத்த. மால்புருடோத்தமன்வாழ்வு. இப்படி ஆணைப்பார்க்கியான கம்ஸனை நிராவித்த பெருமையையுடையனான புருஷோத்தமனு க்கு அபிமதமான தேசம்.

அற்புதமுடைய ஐராவதமதமும். ஆச்சர்யமான ரூபசேஷ்டாதா திகளையுடைய ஐராவ தத்தினுடைய மதஜஸமம். அவரிளம்படியரோண்சாந்தும். ஸவர்க்கவாஸிகளான தேவர்க ளுக்கு அபிமதைகளாய், அந்தப்பதமுள்ளவளவும் பெளவரம் குலையாத வடிவையுடைய ரான தேவஸ்தரீகள் தங்களுக்கு அலங்காரமாகவணிந்த சாந்தும். கற்பகமலமும். அவர்கள் குழலில் சொருகின கற்பகப் பூக்களும். கலந்திழிகங்கை. இவற்றை பெல்லாம் சேர்த்துக் கொண்டு இழியாகிற்றி கங்கையினுடைய கணாமேல். கண்டமென்னும் கடிநகரே. ... எ.

மு.—திரைபொருதல்குழ் திண்மதிடவேரைவேந்து தன்மைத்துனன்மார்க்காய்
அரசனையலிய வரசினையருளு மரிபுருடோத்தமனமாள்வு
நிரைநிரையாக நெடியனயூப நிரந்தரமொழுகுவிட்டிரண்டு
கறைபுரவேள்விப் புகைகமழ்கங்கைக் கண்டமென்னும் கடிநகரே. அ.

பதவுரை.

நிரை நிரை ஆக— ஓரோரொழுங்காய்
செடியன— செடியவையா யிருந்துள்ள
(பசுக்கள் கட்டப்படுகிற)
யூபம்— யூபஸ்தம்பங்களானவை
நிரந்தரம்— இடைவிடாமல்
ஒழுக்குவிட்டு— செடுகச் சென்றிருப்பதாய்
வேள்வி புகை— யாகதூமமானது
இரண்டுகரைபுரை— இரண்டு கரைபு மொத்த
கமழ்— கந்தியாநின்றுள்ள

கங்கை— கங்கைக்கரையில்
கண்டமென்னுங் கடிநகர்—;
திரைபொரு— அலைபெயியாநின்றுள்ள
கடல்— கடலாலே
குழ்— குழப்பப்பட்ட
திண்— திண்ணிதான
மதிள்— மதினையுடைத்தாயிருக்கிற
துவரை— ஸ்ரீத்வாரகைக்கு
வேந்த— அரசனான கண்ணன்

(க) “தூங்கமஞ்சவ்யவஸ்த்திதரீ” (உ) “கேசேஷ்வாக்ரீஷ்பவிகளத்திரீடமவரீ தலே: ஸகம்ஸம்பாதயாமாஸ தஸ்யோபரிபபாதச”

அமர்வு—பொருத்திவர்த்திக்கும் ஸ்தலமாம்.

“ ஹரிர் ஹர திபாபாமி துஷ்டசித்தைதாபிஸ்மீர்தி ”

இடிய— இடிந்துவிழவும்

தலைப்பற்றி— மாங்களினுடைய தலைபளவும்
செல்லக்கிளம்பி

கரை— கரையில் நிற்கிற

மரம்— மரங்களை

சாடி— மோதி முறித்தும்

கடல்—ஒன்றாலும் கலங்காத கடலுக்கூட

கலங்க— கலங்கும்படி.

கடுத்தி— வேகமாய்க்கொண்டு

இழி— இழியாநின்றன

கங்கை— கங்கைநீர்த் தில்

கண்டம் என்னும் கடிநகர்-;

வட திசை— உத்தரத்திக்குள்ள

மதுரை— ஸ்ரீமதுரையும்

சுளக்கிராமம்— ஸ்ரீஸுளக்கிராமமும்

வைகுந்தம்— ஸ்ரீவைகுண்டமும்

துவரை— ஸ்ரீத்வாரைபுறம்

அயோத்தி— திருவயோத்யையும்

இடம் உடை— இடமுடைத்தாயிருந்துள்ள

வகரி— ஸ்ரீபதரிகாச்சரமுமாகிற இவற்றை

இடம் வகை உடைய— வாலஸ்த்தாரமாக

வுடையனும்

எம்— எமக்கு ஸ்வாமியான

புருடோத்தமன்— புருஷோத்தமனுடைய

இருக்கை— இருப்பிடமாம்.

வயா. ஒன்பதாம்பாட்டி. வடதிசைமதுரை, வடக்குதிக்கில் மதுரை. தென் திசை மதுரை உண்டாகையாலே விசேஷிக்கிறது. சுளக்கிராமம். புண்படுகின்றவர்களில் பரதார மாக்களென்பதும் ஸ்ரீஸுளக்கிராமம். வைகுந்தம். அப்பரகர்த்தமாய் நிய்வாஸஸ்த்தலமான் ஸ்ரீ மதுவைகுண்டம். துவரை. * பதினாறுமாயிரவர் தேவமார்பணிசெய்ய மணவாளராய் வீற்றிருந்த ஸ்ரீமத்தவாரகை. அயோத்தி. “அயோத்திரகர்க் கதிபதி” என்கிறபடியே ராமர் வதாரஸ்தலமாய் அத்தயந்தாபிமதமாய் வீருந்துள்ள திரு அயோத்யை. இடமுடைவதரி. நா நாராயண் ரூபியாய்க்கொண்டு திருமந்தரத்தை வெளியிட்டருளி உகப்புடனே பெழுந்தருளி யிருக்கும் ஸ்த்தலமாய், இடமுடைத்தா யிருந்துள்ள ஸ்ரீபதரி. இடவகையுடைய, இவற்றை வாலஸ்த்தாரமாக வுடையனும். எம்புருடோத்தமனிருக்கை. ஆச்சரிதாரன நமக்கு இவரியான புருஷோத்தமனுடைய இருப்பிடம்.

துவரைபிப்பாதி. பகிரதன் தபேரபலத்தாலே இறக்கிக்கொடுவருகிறபேரது வர் திழிகிற வேகத்தைச் சொல்லுகிறது.

துவரையதிர. உயர்ந்த நிலத்தில் நின்று வந்திழிகிற வேகத்தாலே மந்தரத்திள்ளா ன பெரிய மலைகள் சலிக்கும்படியாக. தரணிவிண்ணடிய. பர்வதத்தில் நின்று பூமியிலே ருதிக்கிற வளவில் பூமி விண்டு இடிந்துவிழ. தலைப்பற்றிக்கரைமாஞ்சாடி. வர்க்குங்களினு டைய தலைபளவும் செல்லக் கிளம்பி, கரையில்நிற்கிற மரங்களை மோதிமுறித்து. கடலினைக் கலங்கக்கடுத்திழி கங்கைக்கண்டமென்னும் கடிநகரே. ஒன்றாலும் கலங்காத கடலும் கலங்கும் படி. வேகத்துக்கொண்டு இழியாநின்ற கங்கையினுடைய கரைமேலே, கண்டமென்னும் கடிநகரே.

மு.—மூன்றெழுத்தத்தனை மூன்றெழுத்தத்தனின் மூன்றெழுத்தாக்சி மூன்றெழுத்தை ஏன்றுகொண்டிருப்பார்க் கிரக்கன்குடைய வெம்புருடோத்தமனிருக்கை மூன்றடியிவிர்த்து மூன்றினிற்றேன்றி மூன்றினில் மூன்றருவானான் கான்றடம்பொழில்சூழ் கங்கையின் கரைமேற் கண்டமென்னும் கடிநகரே. டி.

பதுவரை.

கான்— நன்னூற்றம் சுமந்தாநின்றன
தட— பெரிய

பொழில்— பொழில்களாலே
சூழ்— சூழப்பட்டிருப்பதாய்

கங்கையின்கரைமேல்—கங்காநீரத்திலுள்ள
கண்டம்என்னும் கடிநகர்—;

மூன்று அடி நிமிர்த்து — திருமந்தரத்தை
மூன்றுபாதமாகவளர்த்து

மூன்றினில் — அந்த மூன்றுபாதத்திலும்
தோன்றி—† ஆகாரதீரயத்தையும் தோன்று
வித்து

மூன்றினில்—சேதநனுடைய ஆகாரதீரயத்
துக்கும் பாகிஸம்பர்ஜியாக

மூன்று உரு?ஆனான்—சேஷித்வ, சாண்யத்வ
பாப்யத்வங்களாகிற ஆகாரதீரயத்தையு
முடையனாய்

மூன்றுஎழுத்து! அதனை—“அகார, உகார,
மகாரங்களாகிற மூன்றெழுத்துக்களை

மூன்று எழுத்து அதனால்—‘நிருத்தம்’
என்னும் பேரையுடைய மூன்றெழுத்துக்
களாலே

மூன்று எழுத்து ஆக்கி— மூன்றெழுத்து
க்கு வாசகமாயிருக்கும் மூன்றெழுத்தா
கப் பிரித்து

மூன்று எழுத்தை—அம்மூன்றெழுத்தையும்
என்று கொண்டு } ‘நமக்குத்தஞ்சம்’ என்று
தங்கள் நெஞ்சிலே தரி
இருப்பார்க்கு—} க்கு மவர்களுக்கு

நன்கு இரக்கம் உடைய— தன்பேராகச்
செய்யும் தபையை உடையனாய்

எம்— எமக்கு ஸ்வாமியான
புருடோத்தமன்— புருஷோத்தமனுக்கு
இருக்கை— வாஸஸ்த்தாநமாகம்.

† ஆகாரதீரயம்— அந்நியார்ந்த சேஷ
த்வம், அந்நயசர்ணத்வம், அந்நயபோக்யத்
வம்.

வ்யா. பத்தம்பாட்டு. மூன்றெழுத்தனை. (க) “உருபிதிநிஷ்டேஷாடிதயத”
இத்பாதிப்படியே வேதாந்யயநத்தினின்றும் வ்யாஹர்த்திரயத்தையும் தோன்றுவித்து,பரி
சுத்தமான வ்யாஹர்த்திரயத்தையும் “ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே பொன் ஓடவைக்குமாபோலே
ஓடவைத்தி, அந்த வ்யாஹர்த்திரயத்தினின்றும் அகார,உகார மகாரங்களாகிற அக்ஷரத்ர
யத்தையும் ஸம்ஸிதாக்காரத்தாலே “ஓஹம்” என்று ஏகாக்ஷரமாக்கப்பட்ட தாக்கையாலே
அக்ஷரதீரயாத்மகமாயிருக்கிற அந்த ப்ரணவத்தை. “அதனை” என்றது அதினுடைய
கௌரவத்தைப்பற்றி. (உ) “சூரேண சூரேண ஸூரேண சூரேண ஸூரேண” என்று மூன்றுபாதி
வையபவம். மூன்றெழுத்தினால் பதஸமதிகமே ஹதுவாய் “நிருத்தம்” என்றுமூன்றுஅக்ஷர
மான பேரையுடையதாயிருக்கிறவதினாலே. மூன்றெழுத்தாக்கி. ப்ரக்ரிஸ்யபண்ணும் காம
த்தாலே ப்ரக்ரிஸ்ய பண்ணி, மூன்றுபாதயாய் மூன்றர்த்தத்துக்கு வாசகமாயிருக்கும் மூன்றெ
ழுத்தாகப்பிரித்து. ப்ரணவந்தான் ஸம்ஸிதாக்காரத்தாலே மூன்றக்ஷரமாய்மூன்றுபாதமாய்மூன்
றர்த்த ப்ரதிபாதகமாயிதே யிருப்பது. மூன்றெழுத்தை யேன்றகொண்டிருப்பார்க்கு. அந்த
மூன்றெழுத்தையும், ‘நமக்குத் தஞ்சமான அர்த்தத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற தாகையாலே நமக்கு
உத்தேசயம்’ என்று தங்கள் நெஞ்சிலே தரிக்குமவர்களுக்கு. அதாவது அகாரமீனது ஸ்வ
ருபேணவும் தாதுநிஷ்டாந்ருபேணவும் ப்ரதீப்யவேஷணையும் ஸர்வானுடைய கரணத்வ
ரக்ஷகத்வ சேஷித்வங்களையும், அர்த்த பலத்தாலே ஸூரியபதித்வத்தையும் ஏவம்பூதனுள் ஸச்
வா விஷயத்திலே சேதநனுடைய சேஷத்வத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலும், உகாரமானது

(க) “பூரிதிருத்வேதாஜாயத” (உ) “ஆத்யந்த தர்யக்ஷரம்ப்ரஹம் த்ரஸி
யஸ்யிம் ப்ரதிஷ்டயிதா - ஸுருஷ்யோந்ய ஸத்ரிவர்த்வேதோ யஸ்தம்வேத ஸவேதவித்.”

அவதாரனவாசகமாய்க்கொண்டு, அந்த சேஷித்வத்தினுடைய அநர்யார் ஹதையை ப்ரதிபா நிச்சையாலும், மகாரமானது (க) “உ-ஜ்ஜே” என்கிற தாதுவிலே நிஷ்பந்மாய்க்கொ கொண்டு ஜ்ஜேநவாசியுமாய், அநர்யார் ஹ சேஷித்வத்துக்கு ஆக்ரமமான ஆத்மாவினுடைய தெஜாதிரித்தாதிகளை ப்ரதிபாநிச்சையாலும், அக்ஷாந்ரயமும் நமக்குத் தஞ்சமான அந்ந் தத்தையே சொல்லுகிறதென்று தக்கன் நெஞ்சில் எப்போதும் அதுவநித்தித்திருக்கை. இர க்கம் நன்குடையவெம்புருடோத்தமனிருக்கை. இவர்களளவிலே தன்பேறாக கர்பை பண்ணும வனும் எனக்கு ஸ்வாமியான புருஷோத்தமனுடைய வாஸஸ்த்தாநம்.

மூன்றடி நிமிர்ந்து. இந்தப்ரணவந்தான் (உ) “ஒபி-க)மெ-வ்யூ-ஹெ-எ” என்றப படியே பதந்ரயாத்மகமான திருமந்த்ரத்தில் ப்ரதமபதமாகையாலே இத்தோடேகூட மேலிர ண்டி பதத்தையுங் கூட்டி மூன்று பதமாக வளர்த்து. மூன்றினிற்றேன்றி. அந்தமூன்று பதத்திலும் ஆத்மாவினுடைய அநர்யார் ஹசேஷித்வம் அநர்யசரணத்தவம் அநர்யபோத்யந்வ மாகிற ஆகார த்ரயத்தையும் தோன்றுகிறது. “தோன்றி” என்றது - தோன்றுகிற்று என்றபடி. மூன்றினில் மூன்றிருவானான். பதந்ரய ப்ரதிபாந்யான சேந்நனுடைய ஆகா ரத்யமும் விஷயமாக தத்ப்ரதிஸம்பந்திதயா, தானும் சேஷித்வ சாண்பயிர்வ ப்ரப்யந்வம் க ளாகிற ஆகாரத்யபத்தைய மூடையனாவன். இம்மந்த்ரத்தை பதந்ரயாத்மகமாய் சேயுந னுடைய ஆகாரத்யபத்தையும் தன்னுடைய ஆகாரத்யபத்தையும் ப்ரதிபாநிக்குமபடி. அவன் ி அடிபீலே உண்டாக்கி வைத்தான். ஈச்வரனாகையாலே இவை பெல்லாவற்றையும் அவன் செயலாக வருளிச் செய்கிறார். காண் துடம்பொழில்குழ் கங்கையின் கரைமேல். “கான்” என்று நாதம். தடம்என்று- பெருமை. நதுநாற்றத்தை யுடைய பெரிய பொழில்களாலே குழப்பப்பட்டிருப்பதாய், கங்கையினுடைய கரையிலேயான. கண்டமென்னுங்கடிநகரே...டு.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார். *

மூ.—பொங்கொலி கங்கைக்கரைமலி கண்டத்துறை புருடோத்தமனடிமேல்
வெங்கலிலையா லல்லிபுத்தூர்க்கோன் விட்சேதித்தன் விருபுற்றத்
தங்கியவன்பாற் செய் தமிழ்மாலே தங்கிய நவருடையார்க்குக்
கங்கையிற்றிருமால் கழலினைக்கீழே குளித்திருந்த கணக்காமே. கக.

பதவுரை.

பொங்கு—ஜலத்தின் கொழிப்பால்வந்தன
ர்த்தியை யுடைத்தாய்
ஒலி— கோஷத்தையுடைத்தான்
கங்கை கரை - கங்கையின் கரையிலேயாய்
மலி— எல்லாப்படியாறுமூண்டான் ஏற்றத்
தையுடைத்தாயிருக்கிற
கண்டத்து — திருக்கண்டங்கடிநகரிலே
உரை — நித்யவாஸம் பண்ணுகிற

புருடோத்தமன் - புருஷோத்தமனுடைய
அடிமேல்— திருவாடிக்காரிலே
வெம்— கொடிய
கலி— கலியால்வந்த
நலியா— நலிவொன் நில்லாது
வில்லிபுத்தூர் } மழைவில்லிபுத்தூருக்கு
கோன் } நிர்வாஹகாரன்
விட்டுகித்தன்— பெரியாழ்வார்

(௧) “உ-ஜ்ஜே” (உ) “ஒமித்யக்ரோவ்யாஹரே” ி அடிபீலே.

விருப்பு உற்று— விரும்பி

தங்கிய— நிலைநின்ற

அன்பால்— அன்பினாலே

செய்— செய்த

தமிழ் மானை— தமிழ்த்தொடையான இது

தங்கிய— ஒருக்காலும் நீங்கா திருக்கிற

நா உடையார்க்கு—நாவை உடையவர்களுக்கு

கங்கையில்— கங்காநதியிலே

குளித்து— நிராடி

திரு மால்— ஸ்ரீயுப்பதியினுடைய

இணை— ஒன்றுக்கொன்றொப்பான

கழல் கீழ்— திருவடிகளின்கீழே

இருந்தகணக்கு ஆம்—நிரந்தரஸேவைபண்ணி

யிருந்ததொருபாயோஜனத்தோடொக்கும்.

வ்யா. பொங்கித்தயாகி. ஜலத்தினுடைய கொழிப்பால் வந்த கிளர்த்தியையும் கோஷத்தையு முடைத்தான கங்கையினுடைய கரையிலேபாய், ஸர்வ பாகார்த்தாதுமுண்டான ஏற்றத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற திருக்கண்டக் கடினகரிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற புருஷோத்தமனுடைய திருவடிகளிலே. வெங்கலி ந்யாய வில்லிபுத்தூர்க்கோன் விட்டேசித்தன் விருட்டிற்று. விபரீதஜ்ஞாநாதிகளை ஜாஸிபிக்கும் க்ருரமான் கலியுகத்தால் வந்த நலிவென்ப தொன்நில்லாத ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார் ஆசைப்பட்டு. தங்கியவன் பால்செய் தமிழ்மாலை. நிலைநின்ற ப்ரோமத்தாலே செய்த தமிழ்த்தொடையானவிது. தங்கிய நாவுடையார்க்கு. ஒருகாலும் நீங்காதே வர்த்திக்கும்படியான நாவை யுடையவர்களுக்கு. அதாவது - எப்போதும் இத்தையே சொல்லிக்கொண்டு கிரியுமவர்களுக்கென்கை. கங்கையிலித்தயாகி. கங்கையில் - குளித்து - திருமால் கழலின்கீழே - இருந்த கணக்காமே. அதாவது - இத்திருமொழி தங்கின நாவுடையவர்களுக்கு ஏதேனுமோரிடத்திலே இருந்தாலும், ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளில் பிறப்பால்வந்த ஏற்றத்தையுடைய கங்கையிலே ஸ்நாஸம்பண்ணி, திருக்கண்டக்கடினகரிலே எழுந்தருளி யிருக்கிற ஸ்ரீயுப்பதியானவன் திருவடிகளின்கீழே நிரந்தரஸேவைபண்ணி யிருந்தத்தோடு ப்ரயோஜனமொக்குமென்கை. பகவத்ப்ரீதியே அதுக்கு ப்ரயோஜனம்; அது இவர்களுக்கு மொக்குமென்றதாய்த்து. கசு.

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

அடிவரவு.—தங்கையை சல மதீர் இமையவ ருமு தலை வில் திரை
வடதிசை மூன்றெழு பொங்கொலி மாதவ.

ஆகதிருமொழி-நக-க்கு, பாட்டு-ந.அகை.

(0)

நான்காம்பத்து - எட்டாந்திருமொழி - மாதவத்தோன், ப்ரவேஷம்.

அ. “ போகத்திவ்ருவாத புதுவையர்கோன் ” என்கிறப்படியே திருவவதா ஸமயமே தொடக்கி கர்ஷ்ணாவதார குணசேஷத்தங்களைபெல்லாம் முற்றாட்டாக வதுபலித்துக் கொண்டு வந்த விவர, *என்னுதன் தேவியிலே அந்தக்ர்ஷ்ணாவதார சேஷத்தங்களைளடே ராமாவதாரகுண சேஷத்தங்களையும் அதுபலிக்கையி னுண்டானவாசையாலே இரண்டையும் ஒன்றுக்கொன்று எகிராக்கிப்பேசி நின்று அதுபலித்து,பின்பு *ககிராயிர மிரவியிலே ராம

கர்ஷ்ணாவதார குணசேஷடிதங்களையும் அவதாரந்தர குணசேஷடிதங்களையும் கலப்பிலே
 அதுபவித்தவந்தரம் இவ்வவதாரகுணசேஷடிதங்களெல்லாம் ப்ரகாசிக்கும்படி உகர்த்தருளின
 நிலங்களிலே எழுந்தருளியிருந்த நிலைகளை யதபவிக்கவேணுமென்று மாசை பிறந்து ப்ர
 தமம், ராமகர்ஷ்ணாத்வயதாரகுண சேஷடிதங்களெல்லாம் ப்ரகாசிக்கும்படி திருமொழியிலே
 பெழுந்தருளியிருந்த அழகரையும், அவரிலுள்ளபடி ப்ராப்பத்தில் சரமாவதியான திருமலை
 யாழ்வாரையு மதபவித்து, பின்பு திருக்கோட்டியூரிலே நிற்கிற நிலையையும் அதுபவிக்கை
 யிலே ப்ரவர்த்தான விவர்; அங்கேயெழுந்தருளியிருந்த நிலையின் தங்களுக்கு ஆதரணிய
 மன்றிக்கே அன்பராயத்திரிகிற ஸம்ஸாரிகளை நிர்த்தித்தும், அந்நிலையின் வாசியறிந்து ப்ரவ
 ணார யதபவிக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை சலாகித்தும், இப்படி யிருந்துள்ள செருக்கோடே
 கூடியதபவித்து, தாம்நிர்த்தித்தவர்களையும் விடமாட்டாத பரமகர்ப்பையாலே அவர்களைக்குறி
 த்து இரண்டு திருமொழியிலே ப்ரேர்ப்பதேசத்தைப்பண்ணி, மீளவும் உகர்த்தருளின நிலங்க
 ளிலே நிற்கிற நிலையை யதபவிக்கையிலுள்ள வாசையாலே “வடநிசை மதுரை” இப்பா
 திப்படியே அநேக தேசத்திலுண்டான விருப்பத்தையெல்லாம் பண்ணிக்கொண்டு திருக்
 கண்டங்கட நகரிலே அவதாரகுண சேஷடிதங்கள் எல்லாம் ப்ரகாசிக்கும்படி எழுந்தருளியி
 ருந்திருப்படியையும், அத்தேசவையவந்தன்னையும் அதுபவித்து இவரியாய் நின்றார்- கீழ்; அ
 வைபெயல்லாம்போலன்றிக்கே, “வடிவுடை வானோர்தலைவனே” என்றும், “கடலிடங்
 கொண்ட கடல்வண்ண” என்றும், “கட்கிளி” என்றும், “காருத்தா கண்ணனே” என்
 றும் சொல்லுகிறபடியே- பரத்வானிகளிலுண்டான குணங்களெல்லாம் ப்ரகாசிக்கும்படி வர்த்
 திக்கிற ஸத்தலமாய், “பொங்கோதஞ் சூழ்ந்தபுவனியும்” இப்பாதிப்படியே உபயவியூதி
 யையும் தனிக்கோல் செலுத்துகிறதும் இங்கேயிருந்தே என்று தோற்றுப்படி யிருப்பதாய்
 “மரவிருஞ்சோலை மணாளர் பள்ளிகொள்ளுமிடம்” என்றும், “பொன்னிருமுங்ககருநர்
 முனைவன் - திருமாவிருஞ்சோலைநின்றான்” என்றும், “பயின்றதாங்கம் திருக்கோட்டி”
 “தேனார் திருவாங்கம் தென்கோட்டி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே முன்பு அதுபவித்த
 திருமலை திருக்கோட்டியூரில் நிலைகளுக்கு வேர்ப்பற்றான விடமுமாய், “ஆராமஞ்சூழ்ந்த
 வாங்கம்” என்கிறபடியே உகர்த்தருளின நிலங்களெல்லாம் பகலிருக்கை என்னும்படி ஆசிரித
 ரகூணத்தற்கு ஏகார்த்தமானவிடமென்று நித்பவாஸம் பண்ணுகிற ஸத்தலமான * திருவாங்க
 கத்திருப்பதியிலே; “வன்பெருவானகம்” இப்பாதிப்படியே ஸகல தேசத்திலுள்ளாரும்
 உஜ்ஜீவிக்கும்படியாகவும், “தென்னுடும் வடாரடும் தொழுகின்ற” என்றும், “யாவரும்
 வந்தடிவணங்க” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸகல தேசத்திலும் ருசிபிறந்தவர்களெல்லா
 ரும் வந்து அதுபவிக்கும்படியாகவும் ஆச்சரியக்கும்படியாகவும், “அன்பொடு தென்னிசை
 நோக்கி” என்கிறபடியே * மன்னுடைய விபீடணற்காய் மனிலிலங்கைத் திசைநோக்கி
 மலர்க்கண் வைத்து, “திருவாளனினிதாகத் திருக்கண்கள் வளர்கின்ற” என்கிறபடியே ஸ்ரிய
 பதியாசைபயல் வந்த பெருமை தேற்றத் திருவுள்ளத்திலுட்பட்டனே கண்வளர்த்தருளுகிற
 பெரியபெருமான் பக்கலிலே, கிசேஷித்த கர்ஷ்ணாவதாரகுணசேஷடிதங்களும் ராமாவதார
 குணசேஷடிதங்களும் அவதாரந்தரகுணசேஷடிதங்களு மெல்லாம் ஒருமடைகொள்ள ப்ரகா
 சிக்கிறபடியுனை * திருவாங்க மதனைச்சென்று அதுபவியாநின்றகொண்டு, அவர் தம்மிலுங்
 காட்டில் அவர் விரும்பிக் கண்வளர்த்தருளுகிற தேசமே பரமப்ராப்யமாகையாலே அத்தேச
 த்திலுடைய வைபவத்தையும் பறமுமகமாகப்பேசி அதுபவித்து ப்ரீதூரிகுற - இத்
 திருமொழியில்,

மூ.—மாநிலத்தோள்புத்திரன்போய் மறிகூலவாய் மாண்டானே
ஒதுவித்ததக்கனையா வருவருவே கோத்தேதானார்
தோதவத்தித் தாய்மறையோர் துறையுய்த் துளம்பிபெங்கும்
போதில்வைத்ததேன்சொரியும் புனலறங்கமென்பதுவே. க.

தேர்தம்— பரிசுத்தமாய் தோய்த்து உல
 ித்தின
 வத்தி— வஸ்தாங்களை யுடுத்துமவராய்
 தூய்— தூய்தான [குற்றமற்ற]
 மறையோர்— வேதத்தைபே தங்களுக்கு
 நிரூபகமாகவுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்.
 துறை— காவிரியில் திருமுகத்துறை முத
 லிய துறைகளிலே
 படிய— திரள்திரளாக நீசட
 (அறனிலே)
 எங்கும்— எங்கும்
 துளம்பி— அலைபெயறிந்து
 (பூக்களின் நாளங்களைப்போக்கி,
 போதில் வைத்த— அந்தப்பூக்களில் வைத்த
 தேன்— தேனானது
 செரியும்— செரியும்படியான

புனல்— புனையுடைத்தாய்
அரங்கம் என்பது— 'திருவரங்கம்' என்
னும் திருநாமத்தைபுடைய
திவ்வரங்கமானது—
மறி— திளாமறிகிற
கடல்வாய்— கடலிடத்திலே
போய்— புருந்து [ண்டவனான
மாண்டான்— முதலையாலிகைப்பட்டு மா
மாதவத்தோ) மிக்கதபஸ்ஸையுடைய ஸார்
ன்புத்திரனை) தீபிரியன் பிள்ளையை,
ஒதுவித்த— (ஸார்திரிசி) தன்னை அகப்
பரும் பண்ணுவித்ததுக்கு
தக்கணையா— தகடணையாக
உரு உருவே— அந்த புதரன் இவர்தபோ
திலிருந்த வடிவிற்படிவே
கொடுத்தான்— கொண்டுவந்து கொடுத்த
வன் நிற்பவாஸம் பண்ணுகிற
ஊர்— தேசம்.

தோதவத்தித் தூய்மறையோர். ஸமாசாரபாரைகையாலே, பரிசுத்தமாகத்தோய்த்து உலர்த்தின வஸ்தாங்களை தரித்துக்கொண்டிருப்பாராய், தூய்தானமறையே தங்களுக்கு

(க) “தம்பாலம் யாதா ஸம்ஸ்தம் யதாபூர்வசிரிணம் - பித்ரோபாதத் தவாங்காஷ்ணம்”

நிருபகமாகவுடையராயிருக்கும்வர்கள். மறைக்குத் தூய்மையாவது—அபௌருஷையாய், நித்ய நிர்ந்தேதாஷ்டமாயிருக்கையாலே ஸ்வப்ரமாணவிலக்கணமாய், பகவத்ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை உள்ளபடி ப்ரதிபாதிக்கவற்றாயிருக்கை. இத்தை இவர்கள் நிருபகமாகவுடையராயிருக்கையாவது (க) “ஹ்யாப்யாபொப்யெதயு” என்கிற விதிப்ரகாரம் தப்பாமல் அத்யயநம்பண்ணி, அதில் அர்த்தஜ்ஞாதத்தையும் அதுக்கு அதுருபமான அதுஷ்ட்டாரத் தைபுமுடையாயிருக்கையாலேவைதிகர் என்றேநிருபகமாம்படியிருக்கை. துறைபடிய. “கங்கையிற் புனிதமாய காமிரி” என்கிறபடியே * கலந்திழி புளலான கங்கையிலுங்காட்டில் பரிசுத்தமான காவேரியிலே, பெரியபெருமானுடைய திருக்கண்ணோக்கான திருமுகத்துறை முதலான துறைகளிலே; திரள்திரளாக அவகாவித்து ஸ்ராரம்பண்ண. துள்ளப்பித்யாதி. அப்படி அவர்கள் திரள்திரளாகப்புகுந்து ஸ்ராரம் பண்ணுகையாலே எங்கும்அலையெறிந்து, ஆவந்ரமான புஷ்பங்களின் நாளங்கையலைக்க, அந்தப்பூக்களில்வைத்தேனைது சொரியும் படியான புனையுடைத்தாய், திருவரங்கம் என்கிற திருநாமத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற திவ்யநகரி. (உ) “காரோஸ்யேஷ்டுஷ்டயாஹோ பெரமிதாஃ ஹ்யுபயாஹி ரகியெதோ ஹரிபுத்ரதவரா ஓமயிதிஷ்டு கபு” என்கிற ஏற்றத்தையுடைத்தாயிருக்கையாலே “அரங்கமென்பதுவே” என்று ப்ரஸித்திதோற்றவருளிச்செய்கிறார். க.

அ. இரண்டாம்பாட்டு. வைதிகபுத்ராநபரம் பண்ணினவன் வர்த்திக்கிற தேசமிது வென்கிறார்.

உ.—பிறப்பகத்தே மாண்டொழிந்த பிள்ளைகளை நால்வரையும்
இறைப்பொழுதிற் கொணர்ந்துகொடுத்தோருப்படுத்தவுறைப்பனார்
மறைப்பெருந்தீ வளர்த்திருப்பார் வருவருந்தை யளித்திருப்பார்
சிறப்புடைய மறையவர்வாழ் திருவரங்கமென்பதுவே. உ.

பதவுரை.

மறை—வேதத்தில் சொல்லிப்போந்தபடியே
பெரு—கிறந்த
தீ—மூன்று அக்களிகளையும்
வளர்த்து இருப்பார்—வளர்க்குமவர்களாய்
வரு—தந்தாம் திருமானிகைக் கெழுந்த
ருளுகிற
வருந்தை—அதிதிகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை
அளித்து இருப்பார்—ஆதரித்துக்கொண்டு
போருமவர்களாய்
கிறப்பு உடைய—இவ்வகையான நன்மை
களை யுடையராய்

மறையவர்—வேததாத்தபர்ய மறிந்திருக்
ருமவர்கள்
வாழ்—பகவதபவத்தாலே வாழாநின்
துள்ள
திரு அரங்கம் என்பது—; [பே
பிறப்பு அகத்தே—ஸூதிரகர்ஹத்திலே
மாண்டு ஒழிந்த—மாண்டுபோய் விட்ட
பிள்ளைகள் நால்வரையும் — நாலுபிள்ளை
களையும்
இறை பொழுதில்—ஒருநொடிப்பொழுதில்
கொணர்ந்து—பரமபதத்தில் நாய்ச்சிமார்
கையில் நின்றும் வாங்கிக்கொண்டு வந்து

(க) “ஸ்வாத்யாயோத்யேதவ்யு” (உ) காரோப்தேர்மண்டலாத்பாநோ யோகி
நாம் ஹ்ரதயாதபி = அங்கத்தோ ஹிரியத் தஸ்மாந்ரங்கமிதிலமர்தம்”

கொடுத்ததந்தையர்களுடைய கொடுத்த | உறைப்பன்- சக்தியையுடையவன் வர்க்கி
ஒருப்படுத்தும் 'எங்கள் பிள்ளைதான்' | க்கிற
என்று ஸம்மதிபண்ணுவதில் | உள்- தேசம்.

வியா. பிறப்பித்தயாதி. "ஒருப் பரமணனுக்கு முன்பே மூன்று பிள்ளைகள், பிறந்த போதே காணவொண்ணாதபடி போய்விடுமையாலே, நாலாம்பிள்ளையை ஸ்திரீ பாலவிக்கத் தேவிகிறவனவிலே, கர்ஷணன்பக்கவிலே வந்து, 'இந்தவொருபிள்ளையையும் தேவிரர் ரக்ஷித் தருளவேணும்' என்று அபேஷிக்க; கர்ஷணனும், 'அப்படியே செய்கிறேன்' என்று அ துமதிசெய்த வநந்தம், ஏகாஹினைசுபாநகரதுவிலே திசுபிதராயிருக்கிறவியர் எழுந்த ருளவொண்ணா என்று மத்தைப்பற்ற, 'நான்போய் ரக்ஷிக்கிறேன்' என்று அர்ஜுநன் என்றுகொண்டு பராஹ்மணியுட்கட்டிக்கொண்டுபோய்விடுதிகாக்கூறுததைச்சுற்றும் கா ற்றுமுப்பட பரவெசிக்கவொண்ணாதபடி சரக்கடமாசுக் கட்டிக் காத்துக்கொண்டு நிற்கச்செ ய்தே, அந்தப் பிள்ளை பிறந்தவளவிலே பழையபடியே காணவொண்ணாதபடி போய்விட்ட வளவிலே, பராஹ்மணன்வந்து அர்ஜுநனை 'சுத்திரியாதமா! உன்னாலேயன்றே பிள்ளை போகவிண்டிற்று, கர்ஷணன்முந்தருளி ரக்ஷிக்கிறவித்தை நீயன்றே கொடுத்தாய்' என்று பர்த்தவீத்து. கர்ஷணன்பக்கவிலே தள்ளிக்கொண்டுவர; கர்ஷணன் இத்ததைக்கண்டு மந்தஸமி தம் பண்ணி, 'அவனை விடு, உன்பிள்ளை நாம்கொண்டுவந்து தருகிறேன்' என்று பராஹ்ம ணனுக்கு அருளிச்செய்து, போனபிள்ளைகளை மீளக்கொண்டுவந்து கொடுத்தான்" என்கிற கதையை ஸங்கரேணன் அருளிச்செய்கிறார்.

பிறப்பகத்தே மாண்டொழிந்த பிள்ளைகளை நால்வரையும். "என்னுடையமணி காதல் மக்களைப் பயத்தலுங்காணா" என்கிறபடியே பெற்றவருமுப்பட முதத்தில் விழிக்கப்பெ ருதபடி விடுதிகாக்கூறுததிலே, "இன்னையத்திலே போய்த்து" என்று தெரியாதபடி மாண்டுபோய்விட்ட நாலுபிள்ளைகளையும். இறைப்பொழுதில் கொண்டுந்து கொடுத்தே. திசுபித னுப்பிற்கிற காலமாகையாலே பராதஸ்வைநம் தலைக்கட்டி மாத்யந்திரஸவரத்துக்குமுன்னுள் அல்பகாலத்திலே, "எல்லாவல்குங்கழியப் பர்புகழ்ப்பார்த்தனும் வைகணுமுடனேறத் தின்னேட்டகடவி" என்கிறபடியே பராஹ்மணனையும் அர்ஜுநனுட்குடத் தேரிலே கொண் டேறி, அர்ஜுநனைத் தேரைடத்தச்சொல்லி, அண்டத்துக்குள்ளுண்டான லோகங்களும்க் ஆவரணங்களுமாகிற எல்லாவற்றுக்கும் அவ்வருகு படுப்படியாக, கார்பருபமானதேர் காரண ரூபமான தத்வங்களுக்குள்ளே போகிறவிடத்தில் உருக்குலையாமல் தேருக்குத்தின்மையைக்கொடுத்து நடத்திக்கொண்டுபோய், தமஸ்ஸளவில் சென்றவாதே தேரையும் இவர்களை யும் நிறுத்தி, "கடரொளியாய்வின்ற தன்னுடைச்சோதி" என்கிறபடியே ஜலத்திலே மத் ஸ்யமுலாவமுபோலே தேசிகரே ஸஞ்சரிக்க வேண்டும்படி நிரவதிகதேஜோரூபமான பரம பதத்திலே, தன்னிலமாகையாலே தானேபோய்ப்புக்கு, நாய்ச்சிமார், தங்கள் ஸ்வாதந்த்ரீ யம் காட்டுகக்கூக அங்கே அழைப்பித்திட்டுவைத்த அந்தப்பிள்ளைகளை அங்குநின்றமெ தெத்துக்கொண்டுவந்து பாதாபிதாக்கள் கையிலேகொடுத்து. ஒருப்படுத்த உறைப்பணார் "தா யொகெட்டிய" என்கிறபடியே பூர்வருபத்தில் ஒன்றும் குலையாமல், "என்னுடைய பிள் ளைகள்" என்று தாயார் எடுத்தினைத்து உச்சிமோந்துகொள்ளும்படி சேர்த்துவிட்ட சக்தி மாணவன் வர்க்கிக்கிற தேசம்.

மறைப்பெருந்தீ வளர்த்திருப்பார். வேதோத்தமான மஹாக்கிளை பலஸாதாமகவன் றிக்கேகவதஸ்வமாராதரபுத்தியாலே அவிச்சிந்நமர்க வளர்த்துக்கொண்டிருக்கும்வர்கள். வரு

விருந்தை யளித்திருப்பார். வரும்விருந்தினரை ரக்ஷித்துக்கொண்டிருப்பார். அதாவது தந்தரம் திருமானிகையிலே எழுந்தருளின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை, ஸ்வரூபாத்ருபமாக ஆதரித்து அமுது செய்யப்பண்ணுகை. சிறப்புடையமறையவர்வாழ். இப்படி வைதிககர்மாறுஷ்டாந்தத்தையும் பகவதஸ்மாராதந்தத்தையும் அநர்ப்பரஃபாஜாமாகச் செய்கையாகிற நன்மையை யுடையாராய், இதுக்கு உடலாக வேததாத்தர்ப்பத்தை யறிந்திருக்குமவர்கள், பெருமானையது பயித்துக்கொண்டு வாழாநிற்கிற திருவரங்கமென்பதுவே. 2..

அ. மூன்றாம்பாட்டு. கரிக்கட்டையைப் பிள்ளையாக்கியும், பாண்டவர்களுடைய தேஹம் பாரதபுத்தத்தில் அழியாதபடி நேர்க்கியும் செய்தவன்வந்திக்கிற. தேசமிதுவென்கிறார்.

மூ.—மருமகன்நன். சந்ததியை யுயிர்பிட்டு மைத்துனன்மார்
உருமகத்தேவீழாமே குருமுகமாய்க் காத்தானார்
திருமுகமாய்ச் செங்கமலந் திருமுகமாய்க் கருங்குவளைப்
பொருமுகமாயின்றலகும் புனலாங்கமென்பதுவே. ௩.

பதவுரை.

செங்கமலம்—செந்தாமரை மலரானது
திருமுகம் ஆய்—பெரியபெருமான் திரு
முகத்துக்குப் போலியாய்

கரு—கறுத்த
குவளை—உத்பலமானது
திருநிறம் ஆய்—அவருடைய திருநிறத்
துக்குப் போலியாய்

பொரு—ஒன்றுக்கொன்று எதிர்பொருடிற
முகம் ஆய் நின்று—முகத்தையுடைத்தா
ய்க் கொண்டு

அலரும்—அலராகின்றான்

புனல்—நீர்வளப்பத்தையுடைய
அரங்கம் என்பது—

மருமகன் தன்—மருமகனை அபிமந்புவி
னுடைய

சந்ததியை—புத்ரனாய், கரிக்கட்டையாய்க்
கிடந்த பரிசுதித்தின் சரீரத்தை
(திருவடிகளாலே ஸ்பர்சித்து,)

உயிர் மீட்டு—உயிர்பெறும்படி பண்ணி
மைத்துனன்மார்—மைத்துனன்மாரான
பாண்டவர்களுடைய

உரு—சரீரமானது
மகத்து—பாரதபுத்தமாகிற நாமேதத்திலே
வீழாமே—விழுந்தா ரகித்துப் போகாமல்
குரு முகம் ஆய்—குருமுகமாய் நின்று
(ஒரிகோப தேசங்களைப்பண்ணி)

காத்தான்—ரக்ஷித்தவன் வந்திக்கிற

ஊர்—தேசம்.

வ்யா. மருமகனிடையாதி. மருமகனை அபிமந்புவினுடைய புத்ரனை பரிசுதித்
தின் பராணை மீட்டு. அதாவது கரிக்கட்டையாய்ப்போனவனை (க) “யகிவெய்யுஷ்டி
ராலுஷ்யாஸி லேயிலகருந் திஷ்டதி | ஸவ்யாஹதம் சிவெஹஸ்யா” தெ நவீவத-ஸ்யாகுக்
னன்றருளிச்செய்து, (உ) “வாடுநகரிகாவெந ஸ்ரவார-பூரலிபுதெதவ | வஸ்யபூ
வ-ஸ்யரீகாஷ்டி சூவாஹதவிஷாக்ய” என்றபடியே திருவடிகளாலே சரீரத்தை எவ்ரு
மொக்க ஸ்பர்சித்து, மீள்வும் உயிர் பெறுத்துகை. மைத்துனன்மாருமுகத்தே வீழாமே.

(க) “யதிமே ப்ரஹ்மசர்யம் ஸ்யாந்மயிஸத்யஞ்ச திஷ்டட்டி- அவ்யாஹதம்மஹை
ச்வர்யம் தேநஜீவதுபாலக” (உ) “ப்ரதேநகமலரபேந ப்ரஹ்மருத்ரார்கிதேநச- பஸ்பர்ச
புண்டரீகாஷ்டி ஆபாதலமஸ்தம்.”

மைத்துன்னமாரான பாண்டவர்களுடைய தேஹம் பாரதயுத்தமாகிற, நாமேதயஜ்ஞத்தினிலே விழுந்து நசித்துப்போகாமே. மகம்- பஜ்ஞம். சூருமுகமாய்க்காத்தான். சூருமுகமாய்நின்று ஹிதோபதேசாதிகளைப் பண்ணி ரக்ஷித்தவன். இத்தால்- “ எல்லாச்சேனையு மிருநிலத்த வித்த ” என்கிறபடியே உபயஸேனையிலும் பூபாரமானவர்களை எல்லாம் நசிப்பிப்பதாக ப்ரவர்த்திக்கப்பட்டதாய், *மண்ணின்பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப் பிறந்தவனுடைய திருவுள்ளத்துக்கு உகப்பாக விருக்குமதாகையாலே- பாரதயுத்தத்தை நாமேதயஜ்ஞமாக அருளிச் செய்தது. இதில் இவர்கள்விழுந்து நசிபாமலிருந்தது- அடியேயிடித்து இவர்களை அடிமாதத்துக்கொண்டு சூருமுகமாய் நின்று, வநஸ்த்தாரணகாலத்தோடு புரஸ்த்தாரண காலத்தோடு வாசியுற ஹிதத்தையே உபதேசித்துக்கொண்டு தியவழிகளிலே போகாமல் விலக்கி நல்லவழிகளிலே நடத்தி இப்படி அபிமானியாய் நின்று ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருகையாலே என்னு மிவ்வர்த்தத்தை வெளியிட்டருளினாராய்த்து. ஊர், இப்படி சூருமுகமாய் நின்று பாண்டவர்களை ரக்ஷித்தவன், தன்னபிமாநத்திலே ஒதுங்கினவர்களெல்லாரையும் தியவழி போய் நசிபாமல் ரக்ஷிக்கக்காக நிய்வாஸம் பண்ணுகிற தேசம்.

திருமுகமாய்ச் செங்கமலம். செங்கமலமானது, பெரிய பெருமாளுடைய திருமுகத்துக்குப் போஷியாய், திருநிறமாய்க்கருங்குவளை, சுருங்குவளையானது அவருடைய திருநிறத்துக்குப் போஷியாய், பொருமுகமாய் நின்றவரும் புனலாங்கமென்பதுவே; பாரபகத்தாலே ஒன்றுக்கொன்று எனிப்பொருகிற முகத்தையுடைத்தாய்க்கொண்டு விகளிக்கும்படியான ஜலஸம் நீத்தியையுடைய அரங்கமென்பதுவே.

அ. நான்காம்பாட்டு. கைகேயிவசநமடியாக நாட்டைவிட்டுக் காட்டிலேபோய் கண் உகரான ராக்ஷஸனை நிரலித்தவன் வர்த்திக்கிற தேச மிதுவென்கிறார்.

மூ.—கன்னெழுத்தை சித்தகரைப்புக் கொடியவள்வாய் கடியசொற்றேடே
மன்றெடுத்த தாயறையு மிராச்சியமு மாங்கொழியக்
கான்றெடுத்த ஹேடோகிக் கண்டகரைக் களைந்தானார்
தேன்றெடுத்த மலர்ச்சோலைத் திருவரங்கமென்பதுவே. ச.

பதவுரை.

தேன் தொடுத்த— தேன்மாருத

மலர்— மலர்களையுடைய

சோலை— சோலைகளாலே குழப்பட்ட

திரு அரங்கம் என்பது—;

கண்— கனியர்கிற

தொழுத்தை— அடியாட்டியானவன்

சிதரு— திருவழிவேக மஹோத்தஸவத்துக்

கு அழிவான கடுஞ்சொற்களை

உரைப்ப— சொல்ல

(அத்தையுட்கொண்டு பெருமானைக்

காடேற எழுந்தருளச்சொன்ன.)

கொடியவன்— கொடியவரான கைகேயியின்

வாய்— வாயினுள்ளான் [கேட்டு

கடிய சொல் கேட்டு— வெட்டிய சொல்லைக்

சுன்று எடுத்த தாயறையும்— பெற்றதாயான

ஸ்ரீகௌஸகியாரையும்

இராச்சியமும்— ராஜ்யத்தையும்

ஆங்கு ஒழிய— கைவிட்டு

கான்றொடுத்த— காடு அடர்ந்திருந்துள்ள

நெறி— வழியே [ந்தருளி

போகி— ஸ்ரீ தண்டகாரணயத்துக்கு எழு

கண்டகரை— கண்டகராய் ஜூஸ்த்தாரவா

ளிகளின் ராக்ஷஸரை

தகைந்தான்— நிரலித்தவன் வர்த்திக்கிற

வழி— தேசம்,

வ்யா. கூண்டுமுத்தை சீத்துரைப்ப. கூனியாகிற அடியாட்டியானவன் திருவபி
 ஷேக மஹோதஸவத்துக்கு அழிவான் துருத்திகளைச்சொல்ல. அதாவது(க)“ஜோதிசா வரீய
 தொஜாதா கெடுகெய்யாவு = ஸகெமோதிதா | ப்ராஸாரணம் டு, ஸகேரோ ரோ-ரோஹபடி
 ஸுபா” என்கிறபடியே ஜ்ஞாதிதாஸியானவிவன் யாதர்ச்சிகமாக மானிகைத்தனத்தின்மேல்
 ஏறிப்பார்த்தவாரே, பெருமானுடைய திருவபிஷேகத்துக்குத் திருப்படைவீடெல்லாம் கோ
 டுத்துக்கிடக்கிற படியையும், (உ) “ஸ்யூஹ்ஸ்யூடி சியோய்யா யாடி” என்கிறபடியே
 திரள் திரளாக வந்துகிடக்கிற ஜாஸம்மர்த்தத்தையும் மங்களவாத்ய கோஷங்களைபுமெல்லாங்
 கண்டு ஸஹிக்கமாட்டாதே தளத்தினின்று பிறங்கிவந்து கைகேயியை பர்த்தித்து, “உன்
 மாற்றாட்டிமகன் அபிஷேகம் செய்யத்தேடுகிறான், உன்மகன் அவனுக்கு இனி இழிதொழில்
 செய்திருக்கு மித்தனாயிரே, இத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு நீ பிருக்கிறதேது, அவனுடைய
 அபிஷேகத்தைத் குலைத்து உன்மகனை அபிஷேகம் பண்ணுவிற்கும்படி ராஜாவோடே சொல்
 னு; அதுக்கு உயராயம்-முன்பே உனக்குத் தந்திருப்பது இரண்டுவரமுண்டே, அவை இரண்
 டையும்- உன் மகனை அபிஷேகம்பண்ணுவிக்கையும், ராமனைக் காடேறப்போக விடுகையும்,
 என்று வேண்டிக்கொள்; ஸத்ய தர்மபரான ராஜாவால் செய்யாதொழியப்போகாதுகாண்”
 என்று திருவபிஷேகத்துக்கு கிச்சுமான் துருத்திகளைச் சொன்னாரிதே. கொடியவன் வாய்க்
 கடியசெருக்கேட்டே. இப்படி குப்பை சொன்ன வார்த்தையாலே கலங்கி, பின்பு ராஜாவுடனே
 “முன்புசொன்ன கிரண்மொழும் எனக்கு இப்போது தாவேணும்; அதாவது- என்மகனை
 அபிஷேகம் பண்ணுவிக்கையும், ராமனைப் பதினா ஸம்வத்தஸர் வர்வாவார்த்தமாகப் போ
 கவிடுகையும்” என்ன; இத்தைக்கேட்டு ராஜா இதுக்கு இசையாமை தோற்றமிருக்க; “அது
 பதினாயிரம் ஸம்வத்தஸர் ஸத்யதர்மத்தைத்தப்பாமல் நடத்திப் போந்தவன் இப்போது ஸத்
 யத்தை அதிகப்பிக்கிறான், ஸகலதேவதைகளும் இத்தை அறியுங்கோள்” என்று இவன் கூப்
 பிட்டவாரே; அவன்செய்யலாவதற்று அதுமதிபண்ண; அவ்வளவிலே, அவன்ஸுமர்த்தனைப்
 போகவிட்டு பெருமானை அழைத்துவிட, அவர் எழுந்தருளி வந்து, சந்தரவர்த்தி கலங்கித்திட
 க்கிற படியைக்கண்டு, “இதுக்கடியென்?” என்று இவனைக்கேட்க, இச்செய்திகளை பெல்லாம்
 சொல்லி, “உம்மைக்காடேறப்போகவிடுவதாக அழைத்துவிட்டார், உம்மைக்கண்டவாரே
 சொல்லமாட்டாமல் கிடக்கிறுரித்தனை; உங்கள் ஸீயர் ஸத்யதர்மத்தை நோக்கவும் நீர் அவ
 ர்க்கு பிரியம் செய்யவும் வேண்டியிருந்திராகில் அவர் கிளைவு நான் சொல்லுகிறேன், நீர் கடு
 தக் காடேறப்போம்” என்று சொன்ன கொடுமைபயுடையான கைகேயி வாயில் இர்த
 வெட்டிய சொல்லிக்கேட்டு. நன்றெடுத்த தாயாரும் இராச்சியு முமாகொழிய, “ஏகபுத்ரா
 யான நான் உம்மைப் பிரிந்திருக்கமாட்டேன், கூடப்போரு மித்தனை” என்று பின்னொடர்
 ந்த பெற்றதாயாரான கௌஸையாரையும், ஸத்தாவாங்கனோடு ஜங்கமங்கனோடு வாசியறத்
 தன் குணங்களிலேயேபெட்டு, பிரியில் தரிக்கமாட்டாதபடியிருக்கிற ராஜ்யத்தைபும் கைவிட்டு,
 காண்டோத்த நெறிபோகி. (ங) “தெவதெந வநம்மகா” என்கிறபடியே காட்டோடு
 காடு தொடுத்துக்கிடக்கிறவழியே, “நெய்வாயவேல் நெடுங்கண்ணாரிழைய மிளங்கோவும்
 பின்புபோக” என்கிறபடியே-பிராட்டியும் இளையபெருமானும் பின்னே ஸேவித்துக்கொண்டு

(க) “ஜ்ஞாதிதாஸியதோஜாதா கைகேய்யாஸ்து ஸஹோதிதா- ப்ராஸாதம் சந்தா
 ஸங்காச மாருரோஹ யதர்ச்சயா” (உ) “பார்த்தம் பார்த்த மயோத்யாயாம்” (ங) “தே
 வநேந வரம்கத்வா.”

வர பூதி தண்டகாரணியத்திலே எழுந்தருளி. கண்டகரைக் கணின்தான். (சு) “வன வயிபயபு”
 ஸரீரணி” என்கிறபடியே ராக்ஷஸர் தின்ற உடம்பைக்காட்டி வந்துநின்ற தண்டகாரணிய
 வானிகளான ரிஷிகளுக்காக, அவர்களை நிய்யபிடை செய்துபோந்த கண்டகராய் ஜநஸ்த்தாந
 வானிகளான ராக்ஷஸர் முதலானாரை நிரஸித்தருளினவன். ஊர். ஏவம் பூதனானவன் இங்
 றனொத்த விரோதிகளை நிரஸித்து ஆச்ரித ரக்ஷணம் பண்ணுகைக்காக நிற்பவாஸம் பண்ணு
 கிற தேசம்.

தேனித்யாதி. தேன்மாறாத மலர்களை யுடைத்தான சோலை. அன்றிக்கே,
 “தேன்” என்று- வண்டாய், வண்டுகள் மாறாமல் படிந்து கிடக்கிற புஷ்பங்க
 ளை யுடைத்தான சோலை என்றுதல்; “கோல்தேன் பாய்ந்தொழுதும்” என்கிறபடியே-
 கொம்புகளில் தேன் வைக்கப்பட்டிருப்பதாய்ப் பூமாறாத சோலை பென்னுதல். இப்படி
 யிருந்துள்ள சோலைகையுடைய திருவரங்கமென்னும் திருநாமத்தையுடைய வதுவே. ...ச.

அ. கிர்தாம்பாட்டு. ராவணவதம் பண்ணி, இந்த லோகத்தை ரக்ஷித்தருளினவன்
 வர்த்திக்கிற தேசமிதுவென்கிறார்.

மு.—பெருவரங்க ளைவபற்றிப் பிழக்குடைய விராவணனை
 உருவரங்கப் பொருதழித்திவ் வலகினைக் கண்பெறுத்தானார்
 குரவரும்பக் கோங்கலரக் குயில்குவங் குளிர்பொழில்சூழ்
 திருவரங்கமென்பதுவே யென்றிருமால்சேர்விடகே. ரு.

பதவுரை.

குருவு— குருவுகளானவை
 அரும்ப— அரும்பிச்செல்லவும்
 கோங்கு— கோங்குகளானவை
 அலர— அலர்ந்து செல்லவும்
 குயில்— குயில்களானவை
 கூவும்— களித்துக் கூவுப்படியான
 குளிர— குளிர்த்
 பொழில்— சோலைகளாலே
 சூழ்— சூழப்பட்ட
 திரு அரங்கம் என்பது—;
 பெரு— பெரிய [வரங்களானவற்றை
 வரங்கள் அவை— பரஹ்மாதிகள் கொடுத்த
 பற்றி— தனக்கு பலமாகக்கொண்டு

பிழக்கு உடைய—தேவர், ரிஷிகள் முதலான
 ரிடத்து பிழைசெய்கையைப்பே இப்பலவாக
 வுடைய
 இராவணன்— ராவணனுடைய
 உரு— ரூபமானது
 அரங்க— கிராம பிர்நமாம்படி
 பொருது— போர்செய்து
 அழித்து— பரஹ்மாஸ்தரத்தாலே பரண
 னை யழித்து
 இ உலகினை— இந்தலோகத்தை
 கண்பெறுத்தான்— காத்தவனாய்
 என்— என்னுடைய
 திரு மால்— ஸ்ரீபரஹ்மாதிகள்
 சேர்வு இடம்— விரும்பிச்சேரு மிடமான
 ஊர்— தேசம்.

வ்யா. பெருவரங்களைவபற்றி. பரஹ்மாதிகள் கொடுத்த பெரிய வரங்களானவற்
 றைத் தனக்கு பலமாகக்கொண்டு. இந்த வரபலமாய்த்து இவன் அடித்து அழிவுசெய்து

(சு) “ஏழிபச்ய சரீரணி”

திரிசைக்குறோது. பிழக்குடைய விராவண்ணனை. “ இவ்வாழுள்ள வளவும் நமக்கு ஓழிபி வாராது ” என்று நினைத்து தேவதைகள் ரிஷிகள் முதலானொல்லாரவிலும் செய்து திரி சை மெழுகை யுடையனான ராவண்ணனை. பிழக்கு - பிழை. “ ராவண்ணை ஓகாராவணை ” என்கிறபடியே லோகத்தையெல்லாம் பட அடித்துக் கிடந்து கூப்பிடும்படி பண்ணியிறே துவன் திரிவது. உருவரங்கப் பொருதுழித்து. இப்படியிருக்கிறவனை அழிபச்செய்ய மிடத் தில், “ தோன்கள்தல் துணிசெய்தான் ” என்கிறபடியே - “ அகப்படாதவன் அகப்பட டான், தப்பாமல் கொன்றுவிடுவோம் ” என்று பாராதே, தோள்களைக்கழித்தும் தலையைச் சிதைத்தும் போதுபாக்காக நின்று கொல்லுகையாலே ரூபமானது அவயவங்கள் கிரம் மிரமாய்ப்படி பொருது, பின்பு ப்ரஹ்மாவத்தத்தாலே ப்ராணபர்பந்தமாக அழித்து. இப்பவலகினைக் கண்பெறுத்தான். இந்த லோகத்தைக் கண்பெறுவித்தவன். “ கண் ” என்று - நிர்வாறுக வஸ்துவைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் - கிறோதியான ராவண்ணனை சிவவித்து, அவனுலே ரொருக்குடா ப்ராணிகளையெல்லாம் ரக்ஷிக்கையாலே, இந்தலோகத் துக்குத் தானே சக்ஷினைனுமிடத்தை யறிவித்தவனென்கை.

குரலித்யாதி. குரவுகளானவை அரும்பிச் செல்லவும்; கோங்குகளானவையலர்ந்த செல்லவும், குயில்களானவை ஹர்ஷத்தாலேயிருந்து கூவுப்படியான குளிரந்த சோலை வாலே சூழப்பட்டிருக்கிற. திருவரங்கமென்பதுவே. திருவரங்கமென்று ப்ரவித்தமாயிரு க்கிற வதுவே. இத்தால் - அநேக புராண ப்ராசஸ்தமாகையாலும் ஆழ்வார்கெல்லாரும் ஒருமிடமாக அருளிச்செய்கையாலு முண்டான ப்ரவித்தியைச் சொல்லுகிறது. எந்திரு மால் சேர்விட்டே. ராவணாதாரத்தாம் “ திருமகளோடு இனிதமர்ந்த ” என்கிறபடியே— பிசாட்டியோடே கூடி ரணோத்தரையிருந்த என்னுடைய ஸ்ரீபெதியானவன் பரமபதாதி கனெல்லாவற்றி லுங்காட்டில் கிரும்தி, விடாயர் மடுவிலே சேருமாபோலேசேருகிற ஸத்தலம்.

“ இவ்வுலகினைக் கண்பெறுத்தானான என் திருமால் சேர்விட்டமான வர் திருவரங்க மென்பதுவே ” என்று அர்வயம். ௫.

அ. ஆரும்பாட்டு. பாதாவவரவிகளான அஸூரர்களை, தேவர்களுக்காகத் திரு வாழியை யேயி, கிழங்கெடுத்துப் பொகட்டவன் வர்த்திக்கிற தேச மிதுவென்கிறார்.

மூ.—கீழுலகிலகரர்களைக் கிழங்கிருந்து கிளராமே
ஆழிலிதேத்தவருடைய கருவழித்த வழிப்பணர்
தாழையடவாரேஞ்சித் தவளவண்ணப் பொடியணிந்து
யாழினிசைவண்ணங்க ளாளம்வைக்கு மரங்கமே. அ.

பதவுரை.

யாழ்— வினையிதேசைபோன்ற
இன்— இனிய
இசை— இசையையுடைய

வண்டு இனங்கள்—வண்டின் திரள்களானவை
தாழை மடவாடு—மலர்த்தொடங்குகிறதாழை
மீழ் மடவினுள்ளே

(அ) “ ராவணைலோகராவணை. ” ௪ விடாயர் - தாழித்தவர்கள்.

உரிஞ்சி— உடம்பை உரோசிக்கொண்டு

(அதினுண்டான)

தவள வண்ணம்—வெளுத்தநிறத்தை யுடை

பொடி— சுண்ணத்தை [த்தான

அணிந்து—உடம்பெங்கு மணிந்துகொண்டு

ஆளம் வைக்கும்— (அந்தக் களிப்பாலே)

‘தென தென’ என்று ஆளத்திவைப்பா
கின்றாள்

அரங்கம்— அரங்கமா நகரானது;

கீழ் உலகில்— பாதாளலோகத்திலுள்ள

அகார்களை— அனூர்களை

கிழங்கிருந்து— அடிக்கிடந்து

கிராமமே— கிராமதபடியாக

ஆழி— திருவாழியாழ்வாளை

விடுத்து— ஏகிவிட்டு

அவருடைய— அவர்களுடைய

கரு— கர்ப்பமளவாக

அழித்த— அழித்துப்பொகட்ட

அழிப்பன்— சத்ருநிரஸைகல்வபாவனான்
வன் வர்த்திக்கிற

ஊர்— தேசம்.

வ்யா. கீழுலகிலகார்களை. பாதாளலோக வானிகளான அனூர்களை. பாம்புக்குப் புற்றுப்போலே, என்றுமொக்க அனூர்களுக்கு வாஸஸ்த்தாநமாயிறே பாதாளந்தானிருப்பது. இப்படி யிங்கே யிருந்துவந்து தேவர்களோடே யுத்தம் செய்பாநித்பர்களாய்த்து. அப்படி அவர்கள் வந்து தேவர்களை அடர்க்குங்காலத்தில், தேவர்களுக்காக நின்றுஅவர்களை அழிப்ப்செய்யக் கடவனுயிறே ஸர்வேச்வரன்னிருப்பது. இப்படி பகைலும் வர, அழிப்பிடைச்செய்தேயும், பின்னையும் அடிக்கெடாமல் கிளர்ந்து வரப்புகவாமே. கீழங்கிருந்து கிளராமே. அப்படி அடிக்கிடந்து கிராமதபடியாக. ஆழிவிடுத்து அவருடைய கருவழித்தவழிப்பன். * கருதுமிடம் பொருள் திருவாழியாழ்வாளை யேகிவிட்டு, அவர்களுடைய கருவளவாக அழித்துப் பொகட்ட ப்ரதிபக்ஷ நிரஸை கல்வபாவன். ஊர். பின்பும் அங்கனொத்த விரோதிகளை நிரஸிக்கக்காக நித்யவாஸம் செய்கிற தேசம்.

தாழைமடலுரேஞ்சி. மலரத்தொடங்குகிற தாழம்பூமடலினுள்ளே பரிமளத்தில் லோபத்தாலே உடம்பை உரோசிக்கொண்டு புரூந்து. தவளவண்ணப் பொடியணிந்து. அதி ணுள்ளிலுண்டான வெளுத்த நிறத்தையுடைத்தான சுண்ணத்தை உடம்பெங்கும் அணிந்து கொண்டு. யாழினிசை வண்டினங்கள் ஆளம் வைக்கும். அந்த ஹர்ஷபாந்ஷத்தாலே, பா. தோசைபோலே யிருக்கிற இளிய இசையை யுடைய வண்டினுடைய திரள்களானவை பாடுகைக்கு அடிக்கொண்டு “தென, தென” என்று ஆளத்தி வைப்பாநிற்கு மாக்கமே. ... க.

அ. ஏழாம்பாட்டு, லோகபீடை பண்ணித்திரியும் பாபரான அனூர்களை கசிப்பித்துப் பொகட்டவன் வர்த்திக்கிற தேசமிதுவென்கிறார்.

மூ.—கொழுப்புடைய செழுங்குருதி கொழித்திழிந்து குமிழ்த்தெழியப்

பிழக்குடைய வசுரர்களைப் பிணம்படுத்த பெருமானார்

தழுப்பரிய சந்தனங்கள் தடவரைவா யீர்த்துக்கொண்டு

தேழிப்புடைய காவிரிவந் தடிதொழுஞ் சீராவங்கமே. எ.

பதவரை.

தட— பெரிய

வரைவாய்—மலைபிடத்தில்(வளருகையாலே)

தழுப்பு அரிய—

ஒருவர் திருவரால் தழுவு

அரிதாம்படி யிருக்கிற

சந்தனங்கள்— சந்தனமாங்களை
 ஈர்த்தக்கொண்டு—(வேரோடே பிடுக்கி) இழு
 த்துக்கொண்டு
 தெழிப்பு உடைய— 'இத்தைக்கொண்டருள
 வேணு' மென்னுமாப்போலே யிருக்கிற
 த்வநியை யுடைய
 காவிரி— காவேரியானது
 வந்து— ஆரவாரித்து வந்து
 அடி— திருவடிகளை
 தொழும்— தொழாநிற்கிற
 சிர்— சிறப்பையுடைத்தான
 அரங்கம்— திருவரங்கமானது—
 கொழுப்பு உடைய— கொழுப்பையுடை
 த்தாய்

செழு— செழித்திருந்துள்ள
 குருதி— ரத்தமானது
 கொழித்து— ஊற்றுமாறாமல் கிளர்ந்து
 இழிந்து— அருவிக்குறித்தாற் போலே நில
 த்திலே இழிந்து
 குமிழ்த்து— குமிழிகளம்பி
 எறிய— அலைபெறியும்படியாக
 பிழக்கு உடைய— லோகத்தை வருத்து
 கையாகிற பிழையையுடைய
 அசுரர்களை— அஸுரர்களை
 பிணம்படுத்த— நாசமாக்கிவிட்ட
 பெருமான்— ஸர்வேச்வரன் நித்யவாஸம்
 பண்ணுகிற
 ஊர்— தேசமாம்.

ஹ. கொழுப்புடைய செழுங்குருதி. ஊட்டுப்பன்றிபோலே நீரினம் கொழுக்கும்படி போஷகபதார்த்தங்களை ஜீவித்து உடம்பை வளர்த்துக்கொண்டு திரிகையாலே, ரத்தமும் கொழுப்புடைத்தாய் அழுகிவாயிருக்குமிதே; அத்தைப்பற்ற “கொழுப்புடைய செழுங்குருதி” என்று அருளிச் செய்கிறார். கொழித்திழிந்து குமிழ்த்தெறிய. இப்படி யிருந்துள்ள ரத்தமானது ஊற்றுமாறாமல் கிளர்ந்து அருவி குறித்தாற்போலே நிலத்திலே பிழிந்து குமிழி கிளம்பி அலைபெறியும்படியாக. பிழக்குடைய வகரர்களை. லோகத்தை யுடைய பிடித்துக்கொண்டு திரியும் பிழைகளை யுடையான அஸுரர்களை. இத்தால்- அஸுர யோகியில் பிறந்தா ரொல்லாரையும் நிரஸிக்கவேணுமென்னும் நிர்ப்பந்தமில்லையிதே; அவர்கள் செய்த பிழைகளைக் கணக்கிட்டே நிரஸிக்குமென்னுமிடத் தோற்றுவித்து. பிணம்படுத்த பெருமானார். இப்படி யிருக்கிறவர்களை நிரஸிக்கிற விடத்தில், அங்கவைகல்யங்களைப் பண்ணிவிடுதல், குற்றுயிராக்கி விடுதல்செய்கையன்றிக்கே, நிரவயவிராசமாக்கிவிட்ட ஸர்வேச்வரன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம்.

தழுப்பரிய சந்தனங்கள் தடவரைவா யீர்த்துக்கொண்டு. பெரிய மலையிடத்திலே வளர்ந்து, ஒருவரிருவரால் தழுவு வரிதாம்படி யிருக்கிற சந்தனமாங்களை வேரோடே அகழ்ந்து இழுத்துக்கொண்டு, தெழிப்புடைய காவிரிவந்தடிதொழும். “இத்தைக் கைக்கொண்டருளவேணும்” என்னுமாபோலே யிருக்கிற முழங்கின த்வநியையுடைய காவேரியானது, ஆதரத்தோடே வந்து, தான் கொண்டுவந்த சாத்துப்படியையும் பெரியபெருமானுக்கு ஸமர்ப்பித்துத் திருவடிகளைத் தொழாநிற்கும். சீரங்கமே. இப்படி யிருந்துள்ள சிறப்பை யுடைத்தான அரங்கமே. எ

அ. எட்டாம்பாட்டு, ஸ்ரீவராஹமும் ஸ்ரீநாளிஹம்முமாய் பூம்புத்தாணமும் ஹிரண்ய விதாரணமும் பண்ணினவன் வர்த்திக்கிற தேசமிதுவென்கிறார்.

மூ.—வல்லெயிற்றுக் கேழலுமாய் வாளுயிற்றுச் சீயமுமாய்
எல்லையிலவாத் தரணியையு மவுண்ணையு மிடந்தானார்
எல்லியம்போ திருஞ்சிறைவண் டெம்பெருமான்ருணம்பாடி.
மல்லிகைவெண் சங்கு மதிளாங்க மென்பதுவே. அ.

பதவுரை.

இரு— பெரிய
சிறை— சிறையுடைய
வண்டு— வண்டானது
எல்லியம்போது— அந்திப்போதிலே
எம்— ஸர்வஸ்வாமியான
பெருமான்— பெரிய பெருமானுடைய
ருணம்— திவ்யருணங்களை
பாடி— மிக்க அன்போடே பாடிக்கொண்டு
மல்லிகை— மல்லிகைப் பூவாகிற
வெண் சங்கு— வெள்ளிய சங்கை
ஊது— ஊதாநிறுள்ளதாய்
மதிள்— மதினையுடைத்தான்
அரங்கம் என்பது—;

வல்— வலிதான்
எயிறு— எயிறையுடைய
கேழலும் ஆய்— வராஹமும்மாய்
வாள்— ஓளியையுடைய
எயிறு— பற்களையுடைய
சீயமும் ஆய்— (நர) ஸிஹ்மமும்மாய்
எல்லை இல்லா— எல்லையிலவாத்
தரணியையும்— பூமியையும்
அவுண்ணையும்— ஹிரண்யாஸுரனையும்
இடந்தான்— திரு எயிற்றிலும், திரு உதி
ராஜ மடர்த்தவன் வர்த்திக்கிற
ஊர்— தேசமாக.

வ்யா. வல்லெயிற்றுக் கேழலுமாய். வலிதான் எயிறுகளையுடைய வராஹமும்மாய்.
* எயிற்றுக்கு வன்மையாவது - “ ஊன்றியிடந்தளபிற்றிற்கொண்ட ” என்றபடியே
அண்டபித்தியிலே ஓட்டின பூமியை மறுபாடுருவக்குத்தி யிட்டெடுத்தி, தன்பக்கவிலே
தரிக்கத்தக்க பலம். * கேழலாகவேண்டிற்று, ப்ரளயங்கதையான பூமியை யெடுக்கும்
போது நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இறையதவடிவுகொண்டு எடுக்கவேண்டுகையாலே, நீரும்
சேறும் கரணப் பணக்கும்படியிறே வராஹஜாதிநிரூபித்தது. (க) “ ஆய் ” என்று அவ்வவ
தாரத்தில் புரையற்றிருக்கை, மாயாமர்கத்தை மோந்துபார்த்து “ ராக்ஷஸகந்தமுண்டு ”
என்று வெருவியோடிப் போயிற்றினவிறே மற்றுண்டான மர்கங்கள் அப்படியன்றிக்கே,
ஹோதிரங்கள் மோந்துபார்த்து “ தன்னினம் ” என்று விசுவவீக்கும்படியிருக்கை, மறு
வ்யயோதியிலே அவதரித்தவிடத்தில் ஈசுவரவாடிமார கந்தமற்று; (க) “ சூகூநகோந-
ஷாநிநெ ” என்றிருந்தார் போலேயாய்த்து திரயக்யோதியிலே அவதரித்தாது மிருக்கும்
படி. “ மானமிலாப்பன்றியாம் ” என்றாரிறே-இவர்களும்களார். * மானமிலாமையாவது
ஈசுவரவாடிமாரம் மற்றும் இல்லாதபடியிருக்கை. “ வராஹகல்பம் வாசியாநிற்சச்செ-
ய்தே, “ ஸ்ரீவராஹராயனார்க்கு முத்தக்காசை யமுதுசெய்விப்பது ” என்று கிடந்ததாய்,
“ இதைன் மெய்ப்பாடுதான்! ” என்று நஞ்சியர் கித்தராயருளுவர் ” என்று ப்ரஸித்த
மிறே. வாளுயிற்றுச் சீயமுமாய். ஓளியையுடைத்தான் எயிறுகளையுடைய ஸிஹ்மமும்மாய்.
கிழ், “ வல்லெயிறு ” என்றார் - பூமியை யெடுக்கத்தக்கபலம் சொல்லுகைக்காக; இங்கு,
“ வாளுயிறு ” என்றார் - அழகுக்குலாகையாலே. “ அலைத்தேபழவாய் வாளுயிற்

(க) “ ஆத்மாநம் மாநாஷம் மர்யே ”

தோர் கோளரியாய்” “எய்திப்பெழுவாய் வாளெயிற்றோர் கோளரியாய்” என்று இவ்வவ தாரத்துக்கு எய்தி சொல்லுமிடமெல்லாம் அழகுக் குடலாகவிதே சொல்லுவது. “சீயம்” என்றது - நான் இவ்வுயிர்மென்றபடி. “தேவாதிசுதர்வித ஜாதிமீல் ஒன்றாலும் படக்கடலே னல்லேன்” என்று அவன் சொண்டவரத்துக்கு விசேஷமற அழியச்செய்கைக்காகவிதே இவ்வவதாரமாகவேண்டிற்று. (க) “நாவஸ்யாயத்த நஃஜாநவாவிஷ்ணுஸ்யாயத்த நஃஜாநவா” என்னும்படியே அப்போது அவதரித்தது. ஆகையாலே கேவலம் விஹ்மமென்றாலும் நாவஸ்யாயமென்னுமிடம் அந்தந்தாதித்தமாய் வரும். “ஆப” என்கிறதிது - இப்படி இரண்டிவடிவையும் சேர்த்துக்கொண்டு வந்தவிடத்தில் சேராச்சேர்த்திபா யிருக்கையன் றிச்சே, சேர்ப்பாலும் கண்டசர்க்கரையும் சேர்த்தாற்போலே ஒன்றுக்கொன்று சராவாஹி மாய்ச் சேர்ந்து, அதுபயிப்பார்க்கு அத்யந்தபோக்ய மாயிருக்கையாலே. “அழகியான் தானேயரியுருவன்றோ” என்றாரிதே திருமழிசையாழ்வார். அங்காந்தவாயும் மொறாந்த முகமும் கா மடிக்கொண்டவுதமும் சூத்தமுதுக்கின்கையும் அகிரந்த அட்ட ஹரமமுமாயிரு க்கிற திருப்பிதே இவர்க்கு அழகிதாய்த் தோற்றுவிது. ஆசிரிதவிதே நிரைநர்த்த பாக்கொண்ட வடிவாகையாலே, அவ்வடியும் அதிநுண்டான் வ்யாபாசங்களுமெல்லாம், பகவத் குறையுந் முடையவர்களுக்கு அழகுக்குடலாய்த் தோற்றுமிதே. எல்லையில்லாத் துரணியையு மவுணையு. எல்லையில்லாத் பரப்பையுடைய பூமிமையும, எல்லையில்லாத் பெருந்தவர்க்கு யுகியுண ஹிரண்யாஸுரணியும். பூமிக்கு எல்லையில்லாமையாவது - தயிபக்களும் ஸமுத்தரங்களும் போலன்றிக்கே, எல்லாம் தன்னுள்ளேயாய்ப்படி பஞ்சாசுத் தோடி பித்திரிணியிருக்கை. ஹிரண்யனுடைய தபஸ்ஸுக்கு எல்லையில்லாமையாவது - இவர்கொண்டவரம் ஒரோன்றே அவதி காணவொண்ணாதபடியிருக்கை. இடந்தான். திரு வெயிற்றாலும் திருவுகிராலும் இடந்தவன். திருவெயிற்றாலே பூமிமைய யிடக்கையாவது - அனாபத்தியினின்று ஓட்டிவிடுகிறதென்கை. திருவுகிராலே ஹிரண்யனிடக்கையா வது - “பொன்னன் கைப்பூண்டுஞ்செய்த” என்கிறபடியே - தேவர்களுக்கைய வரைய த்தாலே பூண்டகடியிருக்கிற மாவை, அகவாயில் ரத்தம் குகிரொண்டு “இவ்வவயுரி பெருசீரில் மும்மைபெரிது” என்கிறபடியே எங்கும் பெருமும்படியாக “சொவெழுவிட்ட குட்டம்” என்னும்படி இரண்டிவர்க்குக்கை. ஆக, ஹிரண்யாஸுரணியும் ஹிரண்யனுமும் பரணியிசியான பூமிப்பிராட்டிக்கும் பத்தனை பரஹ்மாதனுக்கும் வந்த ஆபத்துக்களோ, இரண்டவதாரமாய் வந்து போக்கையடி சொல்லிற்று. ஸ்ரீவாஹமாய் ஸ்ரீபூமிப்பிராட் டிக்குப் பண்ணின ரக்ஷணம், அல்லாத ரக்ஷணங்கள் போலன்றிக்கே மும்மையான ரக்ஷண மிதே எல்லார்க்குமே. ஸ்ரீரீவிஹ்மமாய் பரஹ்மாதனுக்குப் பண்ணின ரக்ஷணமும், எல்லார்க்கும் கண்டு தெளியலாம்படியிருக்குமிதே. ஊர். இப்படி நித்யாச்சிறையான பிராட்டியோடு இன்று ஆசிரித்த பரஹ்மாதனுடு வாசியற தன்னை அழியவாழிவாந்து ரக்ஷித்தவன், பின்புள்ளாரையும் ரக்ஷிக்கைக்காகவந்து வாஸம்பண்ணுகிற தேவன்.

எல்லியம்போதிருந் சிறைவண்ணே எம்பெருமான் குணம்பாடி. “அயுதாஸவரிவாண்டுக ளாயிரநாமஞ்சொல்லி, சிறுதாலைப்பாடும்” என்றாரே அங்கே; இங்கே இப்படி யருயிச் செய்கிறார். இத்தால் - நிவ்யதேசங்களில் வந்திக்கும் வண்டுகளானவை, காலாறுமுனை மாக, பன்னிலே, பகவத்குணங்களை, நியமென பாடும்படி சொல்லுகிறது. எல்லியம்போது அந்தியம்போதினே. திருஞ்சிறைவண்ணே - பெரியசிறுக்கை புகடைத்தான வண்டுகளானவை,

(க) “நாவயார்த்தததும் கர்த்வா விஹ்மஸ்யார்த்தததும்பந்தா.”

பகவத்ப்ரவணமான் விஷயங்களினுடைய ரூபருணங்களும் உத்தேசம்மென்று இருக்குமவ
ராகையாலேயிதே இவற்றினுடைய சிறகை வர்ணித்துக்கொண்டருளிச்செய்கிறார். எம்பெரு
மான் குணம்பாடி. ஸர்வஸ்வாமியான பெரிபெருமானுடைய, கீழ்ச்சொன்ன ஆச்சரிதாக்கூ
ணங்களா ஊண்டான இவ்வுருணங்களைப் பரிபிரகர்ஷத்தாலே பாடி. மல்லிகை வேண்சங்
கூடும். மல்லிகைப்பூவாகிற வெள்ளிய சங்கை ஊதாநிற்கும். அதாவது-ஸாயங்கால புஷ்ப
மான மல்லிகையினுடைய பூவை அது இருந்து ஊதம்போது, அந்தப்பூவானது அல்லரு
வதுக்கு முன்பு தலைகுவித்து மேல்பருத்து காம்படிநேர்ந்து வெளுத்த நிறத்தையுடைத்
தாய் சங்குபோலே பிருக்கையாலே, வெள்ளிய சங்கை இருந்து ஊதாமபோலே பிருக்கு
மாய்த்து. அத்தைப்பற்ற இப்படி யருளிச்செய்கிறார். மதிளரங்க மென்பதுவே. இப்படி
யிருந்துள்ள சொகைச் சிறப்பை யுடைத்தாய் அரணுகப்போரும்படியான திருமகிளையுடைத்
தாயிருக்கிற திருவரங்கமென்பதுவே. அ.

அ. ஒன்பதாப்பாட்டு. அநேக தர்ஷடாந்தமிட்டுச் சொல்லவேண்டுமப்படியான
விக்ரஹ வைலகக்ஷணபத்தை யுடையனாய் ஆச்சரித வ்யாமுத்தனுவன் வர்த்திக்கிற தேச
மிதுவென்கிறார்.

மு.—குன்றூ கோழுமுகில்போற் குவளைகள்போற் குரைகடல்போல்
நின்றூ கணமயில்போல் நிறமுடைய நெடுமொளர்
குன்றூ பொழில்நுழைந்து கோடியினையார் முகையணவி
மன்றூ தேன்றல்லா மதிளரங்க மென்பதுவே க.

பதவுரை.

தென்றல்— தென்றல் காற்றானது
குன்று— மலயபர்வதத்திலுள்ள
பொழிலு— பொழில்களினிடையிலே
துழைந்து— துழைந்து
கொடி— வஞ்சிக்கொடியுபோன்ற
இடையார்— இடையையுடையாரான ஸ்த்ரீ
கருடைய
முலை— கலவைச்சாரந்தணிந்த முலைகளை
அணவி— ஸ்பர்சித்து
மன்று— நாற்சந்திகளினுடே
உலா— உலாவா விந்துள்ளதாய்
மதிள்— மதிள்களையுடையதுமான
அரங்கம் என்பது—
கொழு— கழுத்தே கட்டளையாக நீரைப்
பருகின
குன்று ஆடு— மலையினுச்சியிலே சார்ந்த

முகில்போல்— மேகம்போன்ற குளிர்ந்தி
யையுடையனாய்
குவளைகள் போல்— கருநெய்தல்போன்ற
பளபளப்பையுடையனாய்
குரை— கோஷியா நின்றன
கடல்போல்— கடல்போன்ற காம்பிர்யத்
தையுடையனாய்
நின்று ஆடு— களிப்பாலேநின்று ஆடா
நின்றன
கணம் மயில் போல்— மயில்திரள்போன்ற
புகரையுடையனாய்
நிறம் உடைய— அழகையுடையதுமான
நெடுமொல்— ஆச்சரிதவ்யாமுத்தனுவன் எம்
பெருமான் வர்த்திக்கிற
ஊர்— தேசமாம்.

வ்யா. குன்றூ கோழுமுகில்போல். கழுத்தே கட்டளையாக நீரைமுகந்து, போகமா
ட்டாதே மலையின் உச்சியிலேசார்ந்தமேகம்போலேயும். குவளைகள்போல். கண்ணிலேமுகத்

தற்பலிக்கும் குவளைகள் போலேயும். குரைகடல்போல். அதுபவித்து முடிக்கவொண்ண
மைக்கு கோஷிக்கிற கடல்போலேயும். நின்றருகணமயில்போல். வைத்தகண் வாங்கவொ
ண்ணமைக்கு ஹர்ஷத்தாலே நின்று ஆடாநின்றுள்ள மயில் திரள் போலேயும். நிறமுடைய
வடிவழகையுடைய. நிறம்- அழகு. அன்றிக்கே, திருமேனி நிறந்தனையே சொல்லிற்று
போது, கண்டகண் மயிர்க்குச்செவிமப்படியான குளிர்ந்திருந்-க் கொண்டெழுந்த காளமேக
த்தின் நிறத்தையும், நெய்ப்புக்கு-குவளைப்பூவின் நிறத்தையும், இருட்சிக்கு-கடலின் நிறத்
தையும், புகர்ப்புக்கு - மயில் கழுத்தின் நிறத்தையும் தர்ஷ்டார்த்தமாகச் சொல்லுகிற
தென்று சிபயித்துக்கொள்ளவேணும். ஒன்றே உபமாநமாகப் போருவதல்லாமையாலே
அங்குமூங்கும் கதிர்மேயுத்திச் சொல்லுகிறார். (க) “ உதூர கபு ” என்கிற
படியே-இவ்வடிவழகை ஆச்சரிதர்க்கு முற்றாட்டாகக்கொடுக்கும் நிரதிசய வ்யாயோஹத்தை
யுடையவன் நிறப்பவாஸம்பண்ணுகிறதேசம்.

குன்றிப்பாதி, “ தென்னன்பொதியில் செழும் சந்தின்தாதனைந்து ” என்கிறப
டியே மலபர்வதத்தில் சந்த வர்க்குங்கையுடைய பொழில்களுடே துழைந்து அங்குண்
டான பூக்களின் தாதுகளை அனைந்து அரிமிகியான பரிமளத்தைக் கொய்துகொண்டு டோ
ந்து. கையுடையார் முலையணவி. நேர்மைக்கும் துடங்குதலுக்கும் கொடியோலையிருக்
கும் இடையையுடையான ஸ்திரீகளுடைய சந்தர சூங்குமாத்யலங்கார யுத்தமான முலைகளை
ஸபரித்து அங்குண்டான பரிமளத்தையும் அனைந்துகொண்டுபோந்து. மண்ணுதேன்றலுலா.
அது கைபுருந்த கர்வத்தாலே வெளியிலத்திலே புறப்பட்டு மன்றுகளினுடே தென்றலா
ளது உலாவா நிற்கும். மதிளரங்கமென்பதுவே. இப்படி தென்றலுலாவதுமாய் அரண
கப் போரும் மதிளையுடைத்தானதுமான அரங்கமென்பதுவே.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழியைக்கொண்டு பெரியபெருமானை யேத்துமவர்கள்
விஷயத்தில் தமக்குண்டான சேஷத்வப்பாதித்தியை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ-பருவாங்க ளைவற்றிப் பனையாலித் தேழுந்தானைச்
செருவாங்கப் பொருதழித்த திருவாளன் றிருப்பதிமேல்
திருவாங்கத் தமிழ்மாலை விட்சித்தன் விசித்தனகொண்டு
இருவாங்க மெரித்தானையேத்தவல்லா ஈடியோமே. ௮.

பதவுரை.

பரு- பெரிய

வாங்கள் அவை பற்றி-பரஹ்மிகள் கொடு

த்த வாங்களை பலமாகக்கொண்டு

படை ஆவித்து எழுந்தானை-யுத்தவிஷயமா

க கர்வத்துக் கிளர்ந்துவந்த ராவணனை

செரு- யுத்தத்திலே

வாங்க- அவனையொடுமெல்லாமழியும்படி

பொருது- போர்செய்து

அழித்த அழித்துப்பொகட்ட

திரு ஆளன்-விரபுரீயையுடையவனுடைய

திரு பதி மேல்-திருப்பதிவிஷயமாக

விட்டுசித்தன்- பெரியாழ்வார் [பாய்

விரித்தன்-விஸ்தரித்து அருளிச்செய்தவை

திரு அரங்கம்- பாட்டுத்தோறும் ‘ திருவா

ங்கம்’ என்கிற திருநாமத்தையுடைத்தாய்

தமிழ்மலை கொண்டு— தமிழ்த்தொடையான
இப்பத்தைபுகொண்டு
இருவர்— மதுகைடபர்களாகிற இருவருடைய
அங்கம்— சரீரத்தை

எரித்தானே— திரு வனந்தாழ்வானுடைய
மூச்சு வெப்பத்தாலே கொளுத்திப்
பொகட்டவனை
ஏத்த வல்லார்— அதுகூட வல்லவர்களுக்கு
அடியோம்— நாங்கள் சேஷபூதர்.

வ்யா, பருவங்களையென்று. ப்ரஹ்மாதிகள் பக்கவிலே பெற்ற பெரியவர்களான
வற்றைத் தனக்கு பலமாகப்பிடித்து. படையாலித்தெழுந்தானே. “தான்போலுமேன்றெழுந்
தான்” இத்தயாதிப்படியே தன்னிப்போரப்பொலிய நினைத்து, யுத்தவிஷயமாக கர்வித்துக்
கொள்ளுவந்த ராவணனை. செருவங்கப் பொருதுபித்த. யுத்தத்திலே அவனுடைய அபி
மானமெல்லாமழியும்படி. பொருது முடித்துப் பொகட்ட, திருவாளன் திருப்பதிமேல். வீர
புறியையுடையவன் திருப்பதிவிஷயமாக. தேசிகரான பெருமானைச் சொன்னதெல்லாம் உப
ஸர்ஜனகோடியிலையாய், அத்தேசமையாய்த் துத்திருமொழிக்கு விஷயம். திருவங்கத்தமிழ்
மலையிப்பாதி. பாட்டுத்தோறும் திருவங்கமென்கிற திருநாமத்தை யுடைத்தான் தமிழ்த்
தொடையாக, பெரியாழ்வார் விஸ்தரேண வருளிச்செய்த இப்பத்தைபுகொண்டு. இருவங்க
மெரித்தானே. மதுகைடபர்களாகிற இருவருடைய சரீரத்தையும் திருவனந்தாழ்வானுடைய
சுவாமோஷணத்தாலே தத்தமாக்கிப் பெர்கட்டவனை. “காய்த்திருமொழிக்கு கதிநிலகுமா
மணிகள், ஏய்த்தபணக்கதிர்மேல் வெவ்வுயிர்ப்ப, வாய்த்த, மதுகைடபரும் வயிறுருகிமாண்
டார்” என்னக்கடவாதிதே. ஏத்தவல்லாரடியோமே. இத்திருமொழியைக்கொண்டு, இப்படி
விரோதிநிரஸைசெவரான பெரியபெருமானை, வாய்ப்படைத்த ப்ரயோஜனம் பெறும்படி ஏத்தவல்
லவர்களுக்கு அடியபாபுள்ளவர்கள் நாங்கென்று தம்முடைய ஸம்பர்க்களையும் கூட்டிக்
கொண்டு அருளிச்செய்கிறார். இத்தால் இத்திருமொழியைக்கொண்டு பெரிய பெருமானை
யேத்துமவர்கள் விஷயத்தில் தமக்குண்டான ப்ரதிபத்தி விசேஷத்தை யருளிச்செய்
தாராய்த்து.

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

அடிவரவு.—மாதவப் பிறப்பு மருமகன் கூன் பெருங் கீழ்

கொழு வல்லெயிற்று துன்று பரு மரவடி.

(o)

ஆ. திருமொழி-ந.எ-க்கு, பாட்டு-சுசு.

நான்காம்பத்து - ஒன்பதாந்திருமொழி - மரவடியை, ப்ரவேசம்.

அ. கீழில் திருமொழியிலே-கர்ஷணவதாரகூண சேஷத்தங்களும் ராமாவதாரகூண
சேஷத்தங்களும் அவதாரார்த்தாரகூணசேஷத்தங்களு மெல்லாம் பெரிய பெருமான் பக்கவி
லே பாகாக்கிகையாலே அவற்றையடையத் தனித்தனியே பேசி வறுபவியாநின்றுகொண்டு,

தத்தியுயத்திலும் ததீயவியுயமே உத்தேசப்பென்னும் ப்ரதிபத்தியாலே அவர் விரும்பி வர்
த்திக்கிற திவ்யதேசமான திருவரங்கம் திருப்பதியினுடைய வைபவத்தை பஹுமுகமாகப்
பேசி புதுபவித்தார்; இப்படியதுபவித்திருக்கச்செய்தேயும் இவ்வளவில் தமக்கு பர்யா
ப்தி பிறவாமையாலே மீளவும் ததுபவியுயாதுபவதத்பராய், முன்பு அதுபவித்தபரகார
மன்றியே முகபேதேந் பெரிய பெருமாளுடைய திவ்யசேஷடித ரஸவிசேஷங்களை அந்நபாத
ரேண அதுபவித்து வித்தாராகா நின்றுகொண்டு தத்ஸம்பந்திதயா பரமப்ராப்பமான திருவர
ங்கம் திருப்பதியினுடைய வைபவ விசேஷங்களையும், முன்பு உத்தமான ப்ரகாரமன்றிக்கே
ப்ரகாரந்தரேண பேசி புதுபவித்து ப்ரீதராய்ச் செல்லுகிறார்- இத்திருமொழியில். ... *

அ. முதற்பாட்டு. மீண்டு எழுந்தருளுமதுக்கு விசுவாஸமாக ஸ்ரீபாதாழ்வானுக்
குத் திருவடிகிலைகளைக் கொடுத்துப்போய், தேவர்களுக்கு விரோதியான நாவனாதிகளை
நிரஸித்து மீண்டெவந்து லோகத்தைபாண்டருவினவன் வர்த்திக்கிற தேசமிதுவென்கிறார்.

மு.—மரவடிவையெத்தும்பிக்கு வான்பணயம் வைத்துப்போய் வானோர்வழிக்
செருவுடையதிசைக்கருமந் திருத்திவந்துலகாண்ட. திருமல்கோயில்
திருவடிதன்றிருவருவர் திருமங்கைமலர்க்கண்ணுங் காட்டினின்று
உருவுடையமலர்நிலங் காற்றாட்டவேசலிக்கு மொளியரங்கமே. க.

பதவுரை.

உரு உடைய— அழகையுடைய
நிலம் மலர்— கருநெய்தல் மலரானது
திரு அடிதன்— பெரிய பெருமாளுடைய
திரு— அழகிய
உருவும்— திருமேனி நிறத்தையும்
திருமங்கை— பெரிய பிராட்டியாருடைய
மலர்— விகஸிதமான
கண்ணும் — திருக்கண்களின் நிறத்தையும்
காட்டி நின்று—பரகாசிப்பித்த நின்றதாய்
காற்று ஆட்ட— காற்று அசைக்க
தசைக்கும்— அசையா நின்றுள்ள
ஒளி— ஒளியையுடைத்தான
அரங்கம்— திருவரங்கமானது;-
தம்பிக்கு — (சித்ரகூடத்தில் ப்ரபத்தி
பண்ணின) தம்பியான ஸ்ரீபாதாழ்
வானுக்கு
மரம் அடியை— திருவடி நிலைகளை
வான்பணயம் வைத்து — மீண்டெழுந்தரு
ளுவர் என்று மிகவும் நம்புகைக்கு
அடகாக வைத்து

வானோர்— ராகதலரால் நவீவுபட்ட தேவ
ர்கள்
வாழ— அலைச்சலற்று வாழும்படியாக
போய்— சித்ரகூடத்தினின்றும் அய்வந்து
கேபோய்
செரு உடைய—யுத்தம்செய்கைக்கு இட்டுப்
பிறந்த
திசை— தனிணைக்கிலே சென்று
கருமம் திருத்தி— ராவனாதிகளை நிரஸி
த்து விசேஷணுழ்வானை ராஜ்யாபிஷேகம்
பண்ணிவைத்து
வந்து— பிராட்டியோடேகூட திருவயோ
த்யைக்கு எழுந்தருவி
உலகு— லோகத்தை
ஆண்ட— ஆண்டருளின
திரு மால்— ஸ்ரீபதியாகிற
கோ— எம்பெருமானுக்கு
இல்— வாஸஸ்த்தாரமாம்.

வானோர்வாழ். (க) “ ஸுலபிஷெயெயா-ஹீ-புலு ராவணஸுலபாபி-புலு : 1. பி-
 தெ-ரீ-ந-ஷெயெயா-ஷெயெயா-ந-த-நீ ” என்கிறபடியே - ராவணனிலே பிடி-
 தராப் தத்விஷயப்பாத்திகளாய்ச் சாணப்படுந்து அலவநிப்பித்த தேவர்களானவர்கள் தந்தாம்.
 பதங்களிலே அலிசசலற்றிருந்து வாழும்படியாக, செருவுடைய திசைக்கூறும் திருத்தி.
 “ செரு ” என்று - புத்தம். “ செருவுடைய திசை ” என்று - தகிலுநதிக்கைச் சொல்-
 லுகிறது. இத்திக்கிலேபிறே - ராவணது ராசுலுமொல்லாரும் கூடிக்கொண்டிருந்தது. இந்

(உ) “ ஸஹிதேவைருதிரின்ஸ்ய ராவணஸ்ய வதாரத்திபிஃ - அர்த்திதோ மஹதேஷ் லோகே ஜ்ஜிஞே விஷ்ணுஸஸராதரஃ.”

வந்து, ராவணனுதார்த்தம் பிராட்டியோடே கூடியருளி, (உ) “வதாடி நெய்யி லுஜிஞ் ண்டி வடாடி வந்தி ரவகுமி யடி” நெய்யுக்குரிய தீயகாரணம் வரவேண்டுகிற “கூபா கடி” என்று பதிலினைப் பண்பிப்போன ஸ்ரீபரதாழ்வாரை அழியக் கொடுக்கவொ ண்ணுது என்று புஷ்பகவிமாநத்திலேயேறி பெரிய த்வையோடேயேயிட்டுத் திருவயோந்நைய யிலே யெழுந்தருளி. உலகாண்ட. எழுந்தருளினப்போலே திருவபிஷேகம் பண்ணியருளி பதினாண்டுபிந்த உறவிக்கிடந்த திருவயோந்நையிதும் கோஸல ஜடபதந்தினுமுள்ள பரணிகளானவை வாழும்படியாகவும், (ங) “நாடுகேய நாவலுநொ நாவுவிரிவ லவரவாழ” என்கிறபடியே - சிறிபத்தைப்பெரியது ஸயிதாத்தடியாகவும், (ச) “நாடுநா டாடுநாடுகேய வுரை நாடுவெழு கடி” என்கிறபடியே - நாட்டிற்குத் தன்னுடைய குணவிதாய்த் திருநாமமேசொல்லி வாய்புலத்தும்படியாகவும், (ரு) “உரவெழு லவற லுரணி உரவெழுதுகி ய” நாடுநாடுகேய வாவலிசா” என்கிறபடியே - பதினா ளாயிரம் ஸம்வத்தஸரிமுந்து லோகத்தை ஸவிரமமாக ஆண்டருளின. திருமால்கோயில். இப் படி ராஜ்யத்தை நிர்வகிக்கிறவனில், பிராட்டியைப்பிரிந்து நெடுநாளமிருந்த இதுவுள்ள “திருமால்” என்னும்படி பின்பு அலௌகேக கூடினவன், ஆசிரிய ஜ்ஞாநரீக யெல்லாம் எக்பிக்கைக்காக நித்பவாஸம் பண்ணுகிறகோயில்.

திருவடிக் கப்பலாகி, ஸர்வஸ்வாமிபுரம் பெரிய பெருமாளுக்குடைய அமுலிபு திருமேனி நித்தத்தையும், பெரிய பிராட்டியாருடைய விசுலிதமான திருமுகத்தையின் நித்தத்தையும் பரவா சிபிபித்து நின்று, அமுலிபுடையத்தான ஸீமலாநாது, காற்று அசைக்க அசையாநிற்கும் ஒளியையுடையத்தான திருவாங்கம். “ஓ சுவிற்கும்” என்கிறபடித்தலில், துவாரம் - சிறப்பி

(அ) “கரிஷ்யேமைதீரீ ஹேதோபாபிசசுமராக்ஷிஸம்.” (உ-) “சு.அர்த்தநேசுவரீ
ஸம்பூர்ணோ வர்ஷேஹநி ரக்தவஹம்-நந்தசக்யபாமியநித்வார்த்து பர்வோக்யபாமிநா-நாசாசம்.”
(ங) “சாமமேவாத ப்யஸ்யதீதா நாய்ஸுமிஸம்பரஸ்பராஹ்.” (ச) “சாமோசாமோசாம இதிபா
ஜாசாமபவந்தாஹ்” (இ) “தசவாஹஸஹஸ்பரணிதசவாஹஸுதாநிச-சாமோராஜ்யபுபாவரீத்வா”

லேயாதல்; அவையுமாதல், “அரங்கமே” என்கிறவிடத்தில், ஏதாரம் - அவதாரணவரசகமாய், ஸ்த்தலாந்தரங்களை வ்யாவர்த்திக்கிறதாதல்; சுற்றசையாதல்.

அ. இரண்டாம்பாட்டு. புருஷகாரபூதையான பிராட்டிதானே சிதகுரைக்கிலும் அவளோடே மறுதலைத்துவின்று ஆச்ரிதரை கணித்தருளும் பெரிபபெருமாள் குணத்தை யருளிச்செய்து, இப்படி யிருக்கிற விவர்க்கொழிய வேறொருவர்க்காவவரோ வென்கிறார்.

மூ.—தன்னடியார் திறத்தகத்துத் தாமரையாளாகிலுஞ் சித்தகுரைக்குமேல்
என்னடியாரதுசெய்யார் செய்தாரேல் நன்றுசெய்தாரென்பார்போலும்
மன்னுடையவிட்டெனற்காய் மதிளிலக்கைத்திசைநோக்கி மலர்க்கணையைத்த
என்னுடையதிருவரங்கர்க்கன்றிபு மற்றொருவர்க்காளாவரே. உ.

பதவுரை.

தாமரையார் ஆகிலும் - புருஷகாரபூதையான
பாண்டிராட்டியாரையாகிலும்
தன் அடியார் திறத்தகத்து - தனக்கு அடி
மைப்பட்டவர் விஷயத்திலே
[தனக்கு - எம்பெருமானுக்கு]
சித்கு- அவர்கள் குற்றங்களை
உரைக்கும் ஏல்- கணக்கிட்டுச் சொல்லத்
தொடங்கினுளையாகில்
என் அடியார் - ‘எனக்கு சேஷபூதரான
வர்கள்
அது- பேர்சொல்லவுங் கூடக் கூசவேண்
மெப்படியான அக்குற்றங்களை
செய்யார்- செய்யமாட்டார்கள்’
செய்தார் ஏல்- (பொறுக்கைக்கு எம்பெ
ருமானுண்டு என்னும் நினைவாலே,
ப்ராமாடிகமாகச்) செய்தார்களே
யாகிலும்

நன்று செய்தார்— அனைவற்றற்கிடீர்;
[அனைவரான்கு போக்பங்களை என்றபடி.]
என்பர் போலும்— என்றும்போலே சில
உதாரணோக்கிற்கு அவளோடே மறு
தலைத்து வாய்திறந்து சொல்லுவாய்
மன் உடைய— செல்வம்மாறாத
விபிடனற்காய் — ஸ்ரீவிபிஷணமூவர
னுக்காக
மதிள்— மதினாபுடைத்தான
இலங்கை திசை நோக்கி—இலங்கை முகமாக
மலர் கண் வைத்த — குளிர்ந்தகண்களும்
தானுமாய்ப் பள்ளிக்கொண்டருளாமலாய்
என்னுடைய— எனக்கு ஸ்வாமிபான்
திரு அரங்கர்க்கு அன்றியும் - பெரிபபெ
ருமானை பொழிய
மற்று ஒருவர்க்கு— வேறொருவருக்கு
ஆள் ஆவரே— அடிமை செய்வரே?.

வ்யா. தன்னடியாரித்யாதி. †பிராட்டி சிதகுரைத்தாலும் “குணத்தைத் தோஷமாகப் ப்ரமித்தாயோ” என்றிறே அவன் பாசரம். பெரிபபெருமானுடைய ஆச்ரிதபக்தபாதர் திசையுஞ் சொல்லுகிறது. இருவரும் ‡ இசை ஆச்ரிதரை நோக்கும்படி சொல்லுகிறது. “என்னடியாரதுசெய்யார்” என்பதிலும், “சிதகுரைக்கும்” என்கிறதிறே உத்தேசம்;—கைக்கொள்ளுகைக்குச் சொல்லும் வார்த்தைபோலன்றிறே கைவிடாமலுக்குச் சொல்லும் வார்த்தை. “அடியார்” என்று - ஸ்வாதந்தர்யமிவர்த்தி; “தன்னடியார்” என்று - அந்நியசேஷத்து மிவர்த்தி. “அடியார்” என்பது - சேஷியும் உபாயமும் உபேயமும் நானாகப்

† இப்பாட்டை * சென்னியோற்கு வ்யாய்யாதத்திலே பெரியவாச்சான்மின்கை வ்யாய்யாதித்த ப்ரக்ரிஸைக்கணைக்க வ்யாய்யாதித்தருளுகிறாரென்று கண்கொள்ளுவது.

‡ இசை ஸ்பர்த்தித்து.

பற்றினவர்களை. “அடியார்” என்று நிருபகம்-இவர்களுக்கு; குல சரண கோத்தராதிகள் நிருபகம் மற்றையார்க்கு. ஒளபாதிகமுமாய் அரித்பமுமாயிருக்கும் அது; நிருபாதிகமுமாய் சித்பமுமாயிருக்கும் இது, “பலசதுப்பேதிமார்” என்று நிருபகம் அவர்களுக்கு; “திருநாரணன் தொண்டர்” என்றிறே இவர்களுக்கு நிருபகம். ஒரு மிதநம் சேஷியானால் “தம்மடியார்” என்னவென்பவோவென்னில்; “தன்” என்கிறதற்குள்ளே, தானும் அந்தர்ப்பூதையாகையாலே, அவன் ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதி மித்தனையும் இவன் தோயல் வாசியிறே யென்னுதல்; “அடியார்” என்பதற்குள்ளே அடிமையில் அந்தர்ப்பாவம் தனக்கு முண்டாகையாலே யென்னுதல்; இத்தால், நாரகோடிகபுதைபெய்கை. (க) “நீசு-வாபெந” என்றும் “உகந்ததேவழன்” என்றும் அவன்நினைவாகையாலே அவன்முன்னே “நம்மடியார்” என்னமாட்டானே, தானும் (உ) “நீசுநீளவயிக்பு” என்றானே, அத்தாலேயென்னுதல். “அடியார்” என்கிற பஹுவசம்-ஊர் இரண்டிட்டவாறே அடியாரும் மிண்டிட்டதே. “மேலாத்தேவர்களும் நிலத்தேவரும்” என்று - இந்நிலத்தேவர்களிடையாகையிறே சிதகுரைப்பது. * அருள்புரிந்த சிந்தை அடியார்தேவ்வைத்துப் பொருள்தெரிந்து காணுற்றவப்போது இருள் தெரிந்துநோக்கின அடியார்விஷயமிறே இது. திறத்தகூத்து - அவர்விஷயமாக. தாமரையாளாகிலும்-பெரிய பிராட்டியாரையாகிலும். அபிசப்தம்-ஆசிரிதவிசிலேஷம் பொறுக்கமாட்டாத் மார்த்தவபரம்; “தன்னடியார்” என்னும்படி. காட்டிக்கொடுக்கையாலும் சொல்லக்கூடாது. வெந்நீரைக் குளிர்நீராக்குமத்தனையல்லது தான் சுடக்கூடாது; அப்படியே இவன் சிதகுரைக்கக்கூடுமோ. “தன்னகத்திறுமங்கை தன் கியசீர்மார்வன்” என்று - தான் ஸத்தைபெற்றிறே அவன்ருபிப்பது; இப்படி ஸத்தைபெறும்படியான போகத்திலே புருஷகாரமாய்போது தெளிவுண்டாகவேணும்; அப்போது பரணயித்தவத்துக்கு நமஸ்காரமிறே. ஆனால் புருஷகாரமும் போகமும் சேரும்படி யென்னென்னில்; இவனைப்போலே அவன்ருளும் “பித்தர் பனிலர்மேற் பாவைக்கு” என்று-இவன் விஷயத்தில் ப்ரேமம்கனத்திருக்கும். இருவர்க்குமுண்டான ப்ரேமம் இவர்கள்பாசரத்திலே தெரியுமிறே. (ங) “உஜீவெயம் ஷுண்ணவீ” என்னும் ஒருதலை; “இறையும்-அகலநிலை” என்னும் ஒருதலை. அவன் வைச்வரூபமெல்லாங்கொண்டு இவனையுறுபவிக்க விழிந்தாலும், தன் குணரூப சேஷிதந்களாலே குமிழிறீருண்ணப்பண்ணும்; இவ்வறுபவஜிதிபரீதிக்குப் போக்குவீடாக “உனக்கென்செய்கேன்” என்று ஒன்று கொடுத்தல்லது தரிக்கயாட்டாதவளவிலே, “நாம் இவன்பக்கவிலே ஒன்று கொள்ளாதபோது இவன் முடியும்” என்று பார்த்து, அவன் “உனக்குவென்வெதென்?” என்றவளவிலே, “சேதநரபராதத்தைப் பொறுக்கவேணும்” என்ன; தன் ஸ்வாதந்தர்ப்பத்தையும் இவர்கள் அபராதத்தையும் சாஸ்தர் மாயாதையையும் மறந்து “பொறுத்தேன்” என்ன; “இவன் பொறுத்தது நமக்காகவோ, இவர்களுக்காகவோ, தன் போகத்துக்காகவோ” என்று ஆராய்கைக்காகச் சிதகுரைக்கத் தொடங்கினாகில்; “என்னடியாரதுசெய்யார்” என்னும் அவன்; நீ சிதகுரைக்கக் கூடாதாப்போலே அவர்கள் செய்யவுகூடாது, “ஸாக்ஷியுண்டு” என்னிலும் அவர்கள் செய்யக்கூடாது, உன் பரமமரித்தனை. என்னடியாரதுசெய்யார். ஸ்வாதந்தர்ப்பம் அந்நயசேஷிதந்களும் செய்யும்கதை என்னடியாரும் செய்வார்களோ, “செய்தார்கள்” என்று கிர்ப்பந்தித்தாயாகில்; அவர்கள் என்னடியாராகிறார், உன்னடியாரானிறே, நீ செல்லநிலு. அதுசெய்யார். ஆசரயணத்துக்கு முன்பு இவன் மன்றமும், பின்பு அவன் மன்றமும். “அன்

(க) “மித்பாவேந.” (உ) “மிதாமொபயிகம்.” (ங) “நஜீவேயம்ஷுண்ணமயி”

மீன்துணைசெய் செபாலன்” என்றற்போலேயும், “இவன் சிதகுரைக்கும்” என்றற்போலேயும், ஈசுவானும் “அதுசெய்யார்” என்று அதின் பேர்சொல்லக் கூசினபடி. செய்தாசோல் நன்றசெய்தார். “நாமுண்டு” என்றும், “ஒருபயன்முண்டு” என்றும், “நாம் பொறுப்போம்” என்றும் நினைத்துச் செய்தார்களாகில் அழகிதாகச்செய்தார்கள். ஒருதர்மாதர்மமும் பரலோகமும்” என்றுசெய்தார்கள்ன்றே. “பாமா திகத்துக்கு நாமுளோம்” என்றன்றேசெய்தது. அதாவது மடலெடுக்கையும், காமன்காலிலே விழுமையும். [“செய்யும் கிசைகள்” இதயாதி.] என்பர். “நாமொஞ்சாலே பொறுத்து இவளுக்கு முகம் கொடுத்துக்கேட்கில் இவள் இன்னமும் குறைசொல்லக்கூடும்” என்று, வாய்திறத்தருளிச் செய்வர். போலும். “ஓங்கான், போ” என்றற்போலே உதாரணீநாக்கி.

மன்னுடைய லிபீணர்க்காய். கீழ் அருளிச்செய்த அர்த்தத்தை மூதலிக்கிறார். ஈசுவார்யம்மாரது விபீஷணர்க்காக. பிராட்டியையும் கிடப்ப பற்றவேண்டும்படியான மஹாராஜனையும் கிடப்ப, “விபீணர்க்கு வேறாக நல்லாண்” என்றும்படியிதே விபீஷணபுகழ்பாடும். ஆகையாலே சேர்க்கைக்கிடான பாசாக்கேட்குமித்தனை யொழிய பிரிப்பாசாசான் கேளர் னென்றிற்று. “குற்றமுண்டு” என்ற மஹாராஜனையும், “குற்றமில்லை” என்ற திருவாடி. இளைப்பெருமானையும் பூர்வபுகழ்மாக்கி, “குற்றமுண்டு, நாணைக்கொள்ளக்கடவேன்” என்றாரிதே பெருமான். “சிதகுரைக்கும்” என்றது மஹாராஜர் கோடி; “என்னடியார் அதுசெய்யார்” என்றது திருவடி இளைப்பெருமாள்கோடி. சிதகுரைக்கை புருஷகாரகர்த்தயம்; “அடியார் அதுசெய்யார்” என்றது சரணாகத கர்த்தம்; “நன்றுசெய்தார்” என்றது சாசனய கர்த்தம். மதிளிவங்கைத் திசைநோக்கி. விபீஷணனையும் லங்கையையும் மகிளையும். அய்துதிக்கையும் கோக்கியிதே கண்வளர்ந்தருளுகிறது. மலர்க்கண். பெரியபெருமான் திருக்கண்கள்கள் ஆச்ரிதரைக்கண்டவாதே மலர்ந்தபடி. மலர்க்கண், *கரிபவாகிப் புகடபரந்து மிளிர்ந்த செவ்வரியோடி நீண்டதிதே திருப்பாணாழ்வாரைக் கண்டவாதே. என்னுடைய திருவரங்கர்க்கு. இச்செயலுக்குத் தோற்று அடிமைபுக்கு எழுதிக்கொடுக்கிறார். மற்றொருவர்க்குளாவரே. “மற்றொன்றினைக்கான” என்கிறபடியே பெரியபெருமானையொழிய வேறொருதந்தர்க்கு ஆளாவரே. ஆகையாலே, சிதகுரைத்தார் ஸ்ரீரங்கநாயகியாரும் “நன்று செய்தார்” என்று மன்றாடினர் பெரியபெருமானையுமிருந்ததிதே, *அன்றேதந்தையும் தாயுமாவார்-திருவரங்கத்துள்ளோங்கு மொளியுளார்தாமேயிதே, ஆளாவரே. “ஆட்கொள்வானம ஸ்ரீமூரணியரங்கம்” என்று ஆட்கொள்வார் பெரிய பெருமானிதே. “அணியார்பொழில் குழம் அரங்ககாப்பா.” ௨.

அ. மூன்றும்பாட்டு. விரோதிவிரைவிலையு, அடியாரானவர்களை புரவார்த்தி ரிளில்லாதபடி பாம்பத்திலே கொடுபோய் வைத்து அடிக்கொள்ளுமவன் வந்திக்கிற தேசமிதவென்கிறார்.

மூ.—கருளுடைய பொழிந்மருதுங் கதக்களிறும் பிலம்பனையுங் கடியமாவும்.

உருளுடைய சகடரையு மல்லரையு முடையவிட் டோகைகேட்டான்

இருளாற்ற மெழிகதிரோன் மண்டலத்து டேற்றிலைத்தேணிவாங்கி

அருள்கொடுத்திட்டடியவரை யாட்கொள்வா ன்மருது ரணியரங்கமே. ௩.

பதவுரை.

கருள் உடைய— அகவாயில், ‘இவனை
நலியவேணும்’ என்கிற சிற்றத்தை
யுடைத்தாய்
பொழில்— (பார்த்தவர்கள் மதிமயங்கும்
படி) புறம்பில் சோலைசெய்து நிற்றிற
மருதும்— இரட்டை மருதமாங்கனையும்
கதம்— மிக்ககோபுத்தாலே எதிர்த்துவந்த
கனிதும்— குவலயாபிடத்தையும்
பிலம்பினையும்— ப்ரலம் பாஸுரணையும்
கடிய— மஹாக்ருமான
மாவும்— கேசியாகிற அஸுரனையும்
உருள் உடைய— உருண்டு வந்த
சகடரையும்— சகடாஸுரனையும்
மல்லரையும்— சாணா முஷ்டிகர்களாகிற
மல்லர்களையும்
உடையவிட்டு— சிந்திப்பதற்காக
ஓசை கேட்டான்— அவற்றை நிரஸித்த ப்ர
காரங்களை அறிவுடையார் ஸ்தோதரம்
பண்ணும் ப்ரஸித்தியைக் கேட்டவன்

அடியவனை— சேஷகுருக்களை
இருள்— அந்தகாரத்தை
அகற்றும்— நீக்கா நின்றான் எனவனாய்
எறி— வீசுகின்ற [த்யனுடைய
கனிரோன்— கிரணங்களை யுடையனான ஆதி
மண்டலத்தாடு— மண்டலத்தாடு கொண்
டுபோய்
ஏற்றி வைத்து— பரமபத்திலே நித்யஸூ
ரிசனோடு கூடவைத்து
ஏணி வாங்கி— தன்னுடைய உபாயபாவ
த்தை நிவர்த்திப்பித்து
அருள் கொடுத்திட்டு— (மறுபடி மீளா
மைக்கும் கைங்கர்பலாபத்துக்கு முறுப்
பாக) தன்னுடைய ப்ரஸாதத்தை
இவர்களுக்குக் கொடுத்த
ஆட்கொள்வான்— அடிமைகொள்ளுமவன்
அமரும்— அமர்ந்துவர்த்திக்கிற
ஊர்— ஊரானது
அணி அரங்கம்.

வ்யா. கருளுடைய பொழில்மருதும். “கருள்” என்று - கறுப்பாய், அத்தாலே
சிற்றத்தைச் சொல்லுகிறது. “கறுப்பும் சிவப்பும் வெள்ளிப்பொருள்” என்னக் கட
வதிறே. அகவாயில் “இவனை நலியவேணும்” என்னும் சிற்றத்தையுடைத்தாய், புறம்பு
ஆகர்ஷகமாற்படி சோலைசெய்துநின்ற யமனார்த்துநங்கனையும். கதக்களிறும். மதகரமான
ந்ரவயங்களைத் தீற்றிப்பிச்சேற்றி நிறுத்துகையாலே அநிகுபிதமாய்வந்த குவலயாபிடத்
தையும். பிலம்பினையும். ஸம்பிபுத்தபிராணம்தானும் இடைப் பிள்ளைகளோடேகடி வினை
பாடா நிற்கச்செய்தே அவர்களுக்குள்ளே ஒருவனுய்க் கலந்துவந்து தன்னோடேக்க வினை
பாடி நலியநினைத்த ப்ரலம்பாஸுரனையும். கடியமாவும். (சு) யுாடி தா வெஸ்டாஹாரன (டி) ”
என்கிறபடியே ஸூப்ரந்தாவந்தத்துக்குப் போகிறவழியிலே நலிகைக்காக அனிக்ருமாய்
வாயை. அங்காந்து கொண்டுவந்த கேசியாகிற அஸுரனையும். உருளுடைய சகடரையும்.
தன்வளரார் நிற்கச்செய்தே நலிவதாக உருண்டுவந்த சகடாஸுரனையும். மல்லரையும்.
குவலயாபிடத்தினுடைய சர்க்கபங்கத்தைப்பண்ணி, ரங்கமத்யத்திலே வந்துபுகுந்த செரு
க்குக்கண்டு பொறுக்கமாட்டாமல் மேலீட்டுவந்த மல்லரையும். உடையவிட்டு. சிதிலராக்கி.
நிரஸப்ரகார பேதமுண்டானாலும் நிரஸநமொத்திருக்கையாலே “உடையவிட்டு” என்று
ஒருசொல்லாலே யருளிச்செய்கிறார். “உடையவிட்டு” என்கையாலே - பசுங்கல
முடைத்தாற்போலே நிரஸித்த அநாயாஸத்தைச் சொல்லுகிறது. ஓசைகேட்டான். இவ

ற்றை நிரஸித்த ப்ரகாரங்களைச் சொல்லி, விசேஷஜ்ஞர் ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிற ப்ரஸித்தி யைக் கேட்டான்.

மேலே - மோக்ஷப்ரதத்வமிதே சொல்லுகிறது. அதுதான் விரோதி நிரஸை பூர்வ கமாயிதேயிருப்பது. “அஷித்பா கர்மவாஸநா ருசி ப்ரகர்தி ஸம்பந்தங்கள்” என்று - விரோதிகள்தான் அநேகமிதே. (க) “ஸவபுஷாபெஷ்யோ ரோஷ்யஷ்யாபி” என்று அவற்றையெல்லாம் ஏதோத்யோகே நிரஸித்துப் பெருகட்டிதே கொடுபோவது. ஆகையால் கீழ்ச்சொன்ன 1 விரோதிநிரஸம்மதுக்கு ஸ-ஞசகம். இருளகற்ற மெழுகதினோன் மண்டலத் துடேற்றி. தீமிரஹரமாய்க்கொண்டு விசுகிர கிரணங்களை யுடையனான ஆகித்யனுடைய மண்டலத்துடே கொடுபோய் பரம்பதத்திலேயேற்றி. ஆகித்ய மண்டலத்துடே: கொடு போய் என்றவிது - “அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே கொடுபோம்” என்னுமதுக்கு உபஸ க்ஷணம். “போம்வழியைத்தரும்” என்கிறபடியே - அங்குப்போய் அதுபவிக்கு மறு பவம் பரிச்சிந்தமென்னுமபடியிதே அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தில் அதுபவஸூகம். ஆகையாலே முந்தற இந்த ரஸத்தை அதுபவிப்பித்துக் கொண்டாய்த்து ப்ராப்யபூமிபவன பரம்பதத்தில் ஏற்றுவது. வைத்து. “மாமணிமண்டபத் தந்தமில் பேரின்பத் தடியரோடிருந்தமை” என்கிறபடியே ஆரந்தமயமான திருமாமணி மண்டபத்திலே நிரதிசய ஆரந்தபுக்தராய்க் கொண்டு நித்யஸ-ஞரிசனோடே கூடியிருக்கும்படிவைத்து. ஏணிவரங்கி. ஏணியாவது - ஏறுகைக்கு ஸாதகமாயுள்ளதிதே; அத்தை வாங்குகையாவது - இவர்கள் விஷயத்தில் தன் னுடைய உபாயபாவத்தை நிவர்த்திப்பிக்கை. ப்ராப்தியளவுமிதே உபாயமாகவேண்டுவது; மேல் உபேயமாயிருந்தே அதுபவிப்பிக்கு மித்தனையிதே. அருள்கொடுத்திட்டு. புராவர்த்த ய்பராவத்துக்கும், நித்யகைக்கர்யவாபத்துக்கு முடலான தன்னுடைய ப்ரஸாதத்தை இவர் களுக்குக் கொடுத்து. அடியவரை. சேஷத்வமே நிரூபகமாகவிருக்கிற இவர்களை. ஒளபா திகமான நிரூபகங்களெல்லாம் ஸம்ஸார தசையில்வந்து கழிந்துபோமவைபிதே. ஆவிப் பூதஸ்வரூபனுதல் சேஷத்வமே நிரூபகமாகவிதே யிருப்பது. ஆட்கொள்வான். ஸ்வரு - பாறு ரூபமான வர்த்தி விசேஷத்தைக் கொள்ளுமவன். “அடியவரை யாட்கொள்வான்” என்கையாலே - ராஜபுத்ரர்த்தலையிலே முடிபைவைக்கும்மாதிரிலே, சேஷபூதான விவர் களுக்கு கைக்கர்ய ஸம்மார்த்தபத்தைக் கொடுக்கும்படி சொல்லுகிறது. அவன்னக்கும் ஸ்வருபஸித்தி - ஆட்கொள்ளுகையாலேயிதே. இவன், அடிமைசெய்து ஸ்வரூபம்பெயும்; அவன், அடிமைகொண்டு ஸ்வரூபம்பெயும். சேஷபூதனுக்கு ஸ்வருபஸித்தி கிஞ்சித்கார த்தாலே யானுற்போலே, சேஷிக்கு ஸ்வருபஸித்தி கிஞ்சித்கார ப்ரதிஸம்பந்திதையாலே யிதே. அமருமார். அப்படியெய்யுமவன், அதுக்கு உறுப்பாக சேதநரைத் திருந்துமபடி நித்யவாஸம் பண்ணுகிறபூர். அணியரங்கமே. “அணி” என்று - ஆபாணமாய், ஸம் ஸாரத்துக்கு ஆபாணமான தேசமென்கை. அன்றிக்கே, “அணி” என்று - அழகாய், மாடங்களும் மூளிகைகளும் திரும்பின்களும் திருக்கோபுரங்களும் திருச்சோலைகளும் முத லான்றறோடேகடி தர்ச்சரீயமா யிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிற தாகவமாம்.

“பின்னே திருநறையூரையுமப்பட்டரும் ப்ரதக்ஷிணம்பண்ணிநிக பின்னே லேவித்துக் கொண்டுபோனேன்; அல்லாதா, ரெல்லாரும் கடுங்குதிரைபோலே வாராநிக, இவர்கள் திருக்

1. (பா) “விரோதி நிரஸத்துக்கு.” (உ) “ஸர்வபாபேப்போ மோக்ஷபிஷ்யாமி”

கோபுரங்களையும் திருமாளிகைகளையும், கண்ணுலே பருகுவாரைப்போலே பார்த்து வாழ்ந்து கொண்டு வருகிறபடியைக்கண்டு, ‘அல்லாதர்க்கும் இவர்களுக்கும் செயல் ஒத்திருக்க இவர்களான வரசிதோற்ற விரும்படியென்! என்று இருந்தேன்காணும்’ என்று நஞ்சியர் நம்பினோர்க்கு அருளிச்செய்தார்” என்று ப்ரஸித்தமிதே. ப்ரப்யபூமியி லுள்ளவை பெல்லாம் விசேஷஜ்ஞரானவர்களுக்கு போக்யமாயிதே யிருப்பது.

அ. நான்காம்பாட்டு. ஸ்ரீமத்த்வாரகையிலே * பதினாறுமாயிரவர்தேவிமார் பணி செய்யவிரும்புவன் வர்த்திக்கிற தேசமிதுவென்கிறார்.

பூ.—பதினாறுமாயிரவர்தேவிமார் பணிசெய்யத் துவரையென்னு மதினாகராசி வீற்றிருந்த மணவாளர் மன்னுகோயில் புதுநாண்மலர்க் கமல மெம்பெருமான் பொன்வயிற்றிற் பூவேபோல்வான் பொதுபாகம்பாலித் திமமாந்து போற்சாய்க்கும் புனலாங்கமே. ச.

பதவுரை.

துவரை என்னும் அதில்— ஸ்ரீத்வாரகை
பென்கிற திருப்படை வீட்டிலே
பதினாறு ஆம் ஆயி } கோபகர்நிகைகளான
ரவர்தேவிமார் } பதினாறுமாயிரம் தேவி
மாரானவர்கள்
பணி செய்ய— நித்யகங்கர்யம் பண்ண
நாயகர் ஆக— அவர்களுக்கு நாயகராய்க்
கொண்டு
விறு— தன்பெருமை தோற்ற
இருந்த— எழுந்தருளியிருந்த
மணவாளர்— மணவாளரனவர்
(அழகியமணவாளப் பெருமாளாய்க்
கொண்டு)
மன்னு— நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
கோ இல்— கோயிலாவது;
நாள்— அப்போதலர்ந்த

புது— செவ்வி ருன்றது
கமலம் மலர்— தாமரைப் பூவானது
எம்பெருமான்— எம்பெருமானுடைய
பொன்— ஸ்பர்ஹணியமான
வயிற்றில்— திருநாடியிலுள்ள
பூவே— பூவையே
போல்வான்— போன்றிருக்கக்கூக
பொது நாய } ஸர்வ நிர்வாஹகற்பத்தை
கம் பாலித்து } உடைத்தானதாய் நினைந்து
இதுமாந்து— (அத்தாலே) கர்வத்து
பொன்— மற்றுண்டான தாமரைகளின்
அழகை
சாய்க்கும்— தள்ளிகிடா நின்றுள்ள
புனல்— நீர்வளப்பத்தைபுடைய
அரங்கமே— திருவாங்கமெய்யம்.

வ்யா. பதினாறுமாயிரவர்தேவிமார் பணிசெய்ய, நாகாவூரன் திட்டிவைத்த ராஜகர்நிகைகளாய், அவனை நிரஸித்தவநந்தம் அங்கு நின்றுக் கொண்டுவந்து திருமணம் புணர்ந்தருளின பதினாறுமாயிரத்தேவிமாரானவர்கள் தங்களுடைய ப்ரேமாதருணமாகவும் ப்ரப்யாறுகுணமாகவும் நித்யபரிசர்யை பண்ண. துவரையென்னுமதில். ஸ்ரீமதுவாரகிலே எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே இங்குள்ளாரெல்லாரையும் அங்கே கொடுபெராய்வைக்கத் திருவுள்ளம் பற்றி, ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே உண்டாக்கினதாகையாலே அத்தயந்தவிலக்ஷணமாய், ஸ்ரீமத்த்வாரகையென்று ப்ரஸித்தமாயிருந்துள்ள திருப்படைவீட்டிலே, நாயகராசிவீற்றிருந்தமணவாளர். அவர்களுக்குத்தனித்தனியே “என்னையொழியவறியார், என்னையொழியவறியார்” என்னும்படி நாயகராய்க்கொண்டு, தம்முடைய வயாவர்த்திதோற்ற எழுந்தருளியிருந்தமண

வாஸாநுவர். மன்னுகோயில். கட்டிமுடியாய் மூன்றுசுராயிருக்கும் மங்களஸூத்ரத்தை தரித்து, தமக்கு அந்நாயர்ஹராய் அந்நாயேபாகராயிருக்கும்வர்களைடே கலந்து அடிமை கொள்ளுகைக்காக அழகியமணவாஸப் பெருமானாய்க்கொண்டு, அவதாரம்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதிபாதே நித்பவாஸம் பண்ணுகிற கோயில்.

புதுநாண்மலர்க்கமலம். அப்போதலாந்த செவ்வித்தாமரைப்பூவானது. எம்பெருமான் பொன்வயிற்றில் பூவேபோல்வான். ஜகத்காரணபூதனுள் ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்பர் ஹஸீயமான திருவயிற்றில் பூவைபொரப்பான். பூவையேபோல்வதாக வென்றபடி. பொது நாயகம்பாலித்து. ஸர்வதீர்வா ஹத்வத்தை பாலித்து. அதாவது- ஜகத்காரணதபா ஸர்வ தீர்வா ஹதமாயிருக்கிற விருப்பபத் தானுமுடையதாக பாலித்தென்கை. இறுமாந்து. இந்தநிலை வாலே கர்வித்து. பொன்சாய்க்கும். மற்றுண்டான தாமரைகளினுடைய அழகைத்தன்னி விடாநிற்கும். புனலரங்கமே. இப்படி யிருந்துள்ள ஜலஸம் த்தியை யுடைத்தாயிருந்து ள்ள திருவரங்கமே.

அ. கீர்த்தாப்பாட்டு. பூநீராதபகவானுக்குத் தன்னைப்பவத்தை ப்ரகாசிப்பித்த ஸர்வேச்வரன், அவன் பக்கவிலே ஸ்ரீதேவரம் பண்ணி வணங்க, கண்வளர்ந்த தேசமிது வென்கிறார்.

மு.—ஆமையாய்க் கங்கையா யாழ்கடலாயவனியா யருவரைகளாய்

நான்முகனாய் நான்மறையாய் வேள்வியாய்த் தக்கணையாய்த் தானுமானாய்

சேமமுடைநாரதனார் சென்றுசென்று துதித்திறைஞ்சக் கிடந்தான்கோயில்

புமருவிப்புள்ளினங்கள் புள்ளறையன் புகழ்தழறும் புனலரங்கமே. ரு.

பதவுரை.

புள் இனங்கள்— அன்னங்கள் முதலிய

பகலி ஸமுஹங்களானவை

பூ— நீர்ப்பூமுதலிய பூக்களில்

மருகி— பொருந்தி நின்று

புள் அரையன் - தங்கள் ஜாதிக்ஞாஜா

வான பெரிய திருவடியினுடைய

புகழ்— கீர்த்தியை [ள்ள

குழறும்— அந்நாயர்ஸமாகப் பேசாநின்று

புனல்— நீர்வளர்ப்பத்தையுடைய

அரங்கம்— திருவரங்கமானது;

ஆமை ஆய் - கங்காஜலத்துக் குள்ளே

ஆமையாயும்

கங்கை ஆய்— அந்த ஆமைமுதலிய ஸத்

வங்களுக்கு வாஸஸ்த்தலமான

கங்கையாயும்

ஆழ்— அகாதமாயிருந்துள்ள

கடல் ஆய்— (கங்கைமுதலிய நதிகளுக்

குப் புகலிடமான) ஸமுத்ரமாயும்

அவனி ஆய்— பூமியாயும்

அரு வரைகள் ஆய்— பெரியமலைகளாயும்

நான்முகன் ஆய்— சுதர்முகப் ப்ரஹ்மாவாயும்

நால் மறை ஆய்— நான்கு வேதங்களாயும்

வேள்வி ஆய்— யாகங்களாயும்

தக்கண ஆய்— (அந்தயாகங்களுக்கு வீர

பத்தைக் கொடுக்கும்) தக்கணையாயும்

தானம் ஆன— அந்ததக்கணிகள் முக

மாக எல்லார்க்கும் அவர்வர்கள் விரும்

பினை பலத்தைக் கொடுக்கும் அஸா

தாரண விக்ரஹ விசிஷ்டானு தான

மாணவன்

துதித்து— ஸ்திரீதர்தரங்கள் பண்ணி
இறைஞ்சு— ஷெனிக் கும்பபுயாக
கிடர்தான்— கண்டவர்த் தருளுமவ னுடைய
கோயில்— வாஸஸ்திரீதர்தரம்.

[illegible]

(க) “ஆச்சர்யக் கலைத் தவாரா மேகஸ்தவம் புருஷோத்தம - தந்யச்சாஸி மஹாபாஹோ லோகேநாந்ந்யேஸ்ஸி கச்சா ” (உ) “ஏவமுக் த்ஸ்ஸிதம்கர்த்வா ப்ராப்யவாச முநிம்ப்பாபு-ஆச்சர்யச்சைவ தந்யச்ச தகநிணாபிஸ்ஸி ஹரித் ” (ங) “ஏவமுக் தோ முநிச்சோஷ்டட்டி ப்ராஹ்மத்யே மஹீக்ஷிதம் - கர்ஷணப்யாபத் வாக்யோஸ்மி கமிஷ்யாமி யநாகதம்”

(3) “சுஹாகராவிரோதயா வந்திரதிஷ்டவணாதிவந்தி” என்று தொடங்கி, நான் ஒருநாள் கங்கைக்கரையிலே தரிஷ்டவண ஸ்ராவாகிதிகளைப்பண்ணி வந்தியாநிற்கச் செய்தே, ஒருநாள் ராத்ரிபோய், ஆதித்யனுதித்தவணாவிலே, கப்பிவேழிபகல்மும் அநிஸிர்ஷ்ட ரீமாமாய் நிருக்ருள்ளே நனைந்து உடம்பெங்கும் பாசிபற்றி. கண்ணுக்கு பரியவாயிருப்பதொரு கர்மத் தைக்கண்டு (உ) “கவிரோதாபுராரீரோவாமி கலிகேபமெவமிவந்தி” பவஸெ-கேவகா விராஸுரம் கவாஸுரம் விராஸுரம் || தொடர்பு வரவரிநிபுநகி கிணிரிநிபுநகி” என்று - அந்தக் கர்மத்தைப்பார்த்து, “யாதொரு இப்படி கபாலத்தைய ஸமாவர்த்தனாய்க் கொண்டு இந்நஜலத்துக்குள்ளே ஒன்றையும் சிந்தியாமல் கிச்சக்கனையக்கொண்டு ஸஞ்சரி யாகின்றாய்; இப்படியிருக்கிற நீ ஆச்சர்யமான சரித்ததை புறையனாகுகின்றாய், தப்பனாகா நின்றாய் என்று எனக்கு மதம்” என்று நான்சொல்ல; அந்தக்கர்மத்தான், என்னைப்பார்த்து, ஒருமுதுவாய் கொல்லுமாயிபோலே, “வாராய் மஹர்ஷியே! என்பக்கல் ஆச்சர்யமேது? நான் எங்கனே தப்பனாகுகின்றேன், யாதொன்றிலே என்னைப்போலே பதினாயிரம் ஸத்வங்களெல்லாம் ஸஞ்சரியாகின்றன, அப்படியிருக்கிற கங்கையாகிற நதியன்றோ ஆச்சர்யமாயும் தர்மமாயும்” என்றுசொல்ல; அந்த கங்கையையுக்கறித்து, நான் “ஆச்சர்யமாயாகா நின்றாய், தர்மமாயாகா நின்றாய்” என்று சொல்ல; அந்தகங்கையானது ஒரு வடிவிகொண்டின்று, “நான் ஆச்சர்யமாயுமல்ல, தர்மமாயுமல்ல; யாதொன்றிலே என்னைப் போலே அநேகமாயிருந்துள்ள நதிகளெல்லாம் சென்று புரூராகின்றன, அப்படியிருந்துள்ள ஸமுத்தரமன்றோ ஆச்சர்யமும் தர்மமும்” என்றுசொல்ல; அந்ததரம், நான் அந்த ஸமுத்தரத்தைப்பார்த்து, “லோகத்தில் வைத்துக்கொண்டு நீ ஆச்சர்யமாகுகின்றாய், தர்மமாகுகின்றாய்” என்று சொன்னவாறே; அந்த ஸமுத்தரம் என்னைப்பார்த்து, “நீசொன்ன ஆச்சர்யமும் தர்மமும் தப்பதையும் எனக்கில்லை; நன்றான் யாதொன்றின்மேலே வளியாகின்றேன், அப்படியிருக்கிற பூமிக்கன்றோ அவையிரண்டு முள்ளது” என்ன; அந்ததரம், நான் பூமி பைப்பார்த்து ஸ்துதித்துக்கொண்டு, “ஆச்சர்யமாயாகுகின்றாய், தர்மமாயாகுகின்றாய்” என்ன; நான்சொன்ன ஸ்தோத்ர வசந்தாலே லஜ்ஜித்து, பூமியானது என்னைப்பார்த்து, “நான் ஆச்சர்யமாயுமன்று, தர்மமாயுமன்று; எனக்கு ஆதாரங்களை யிருந்துள்ள பர்வதங் களுக்கன்றோ அவையிரண்டுமுள்ளது” என்ன; அந்ததரம், நான் அந்த பர்வதங்களைக் கிட்டி, “லோகங்களில் வைத்துக்கொண்டு நீங்கள் ஆச்சர்யங்களும்தர்மங்களுமாகுகின்றீர்களோ” என்ன; அந்தபர்வதங்கள், என்னைப்பார்த்து, “நாங்கள் தர்மங்களுமன்று, ஆச்சர்யங்களுமன்று; ப்ரஜாபதியான ப்ரஹ்மாவானவன் இவையிரண்டு முறையனாகுகின்றான்” என்ன; அந்ததரம் ப்ரஹ்மானவச்சென்றுகிட்டி அதுவர்த்திக்கும்சுரமத்திலே அதுவர்த்தித்து ஸர்வஸர்வாவான அவனுடைய வைபவத்தையெல்லாம் சொல்லிக்கொண்டு, “ஆச்சர்யமும் தர்மமும்வாகுகின்றாய், உன்னைப்பார்த்து லோகத்தில் ஒருவருமில்லை” என்ன; அந்த லோகபிதாமஹனான ப்ரஹ்மாவானவன், என்னைப்பார்த்து, “ஆச்சர்யமென்றும் தர்மமென்றும் என்னை ஸ்துதிக்கிறதென்; ரிக்யஜுஸஸாமாதர்வன ரூபங்களாய், தத்வார்த்த தர்சகங்களாய், லோகங்களாயும் என்னையும் தரியாகின்றன-யாவை சிலவேதங்கள், அவற் றுக்கன்றோ யிவைவிரண்டு முள்ளது” என்ன; அந்ததரம், நான் வேதங்களைக்கிட்டி,

(4) “அஹமகதாசித் கங்காயா ஸதிரேதரிஷ்டவணாதிபி” (உ) “த்வமாச்சர்ய சரிரோஸி கர்மதர்யோஸி மேமதஃ-பஸ்த்வமேவ மதேஹர்வாப்பயாம் கபாலப்பயாம் ஸமாவர்த்தி”

என்றனே யென்னிங்; (௩) 'புத்திரதாண்டிமதிவ்யம்' ஸ்வபெ-ஷ்வஹ ஸாக்ஷி
 ணம்; ௧. உத்திராவிஸ்வநிமெத்யம் ப்ரஸூதஃ ஸரோவ்யவா' என்று - எல்லா
 யத்யுந்களுக்கும் தகவினைகளோடேகடி யிருந்துள்ள ஸர்வேச்வரன் கதிராகையாலே,
 (௪) "உத்திராவிஸ்வநிமெத்யம்" என்கிற இதிலே என்னுடைய ப்ரச்சமானது பரிஸமா
 ப்தமாய்த்ததென்று சொல்லி; (௫) "கருதேஷ்ணா விஷிதாவசவம்-வாஸாவ்யாதிஹ்
 மத்யம் ஸாக்ஷிணவ்யிவா-ராவேஷ் தவாக்யம்புதிவாதித்யம்" என்று கர்மத்தாலே
 முன்பு சொல்லப்பட்டதாய், பாரம்பர்யத்தாலே இவ்வளவும் வந்திருப்பதாய், "ஆச்சர்யமு
 காரிளராய், தந்பமுகாரிளராய்" என்கிறவாக்யம், ஸதக்ஷிணனை கர்ஷ்ணை இந்நப்
 புருஷன் பக்கலிலே என்னுலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. (௬) "யந்நாம்பவந்தேஷ்ஷுஷ்ணி வ
 க்யஸ்யுஷ்யவதிஷ்டபு' । ததேகத்யேஷ்வராவ்யாதம் ஸாயயாதிபயாமத்யம்" என்று
 இந்த வர்ஷபந்தினுடைய யாதொருநிரண்யத்தை நீங்கள் ப்ரச்சம்பண்ணினிகோள், அடுத்த
 லாம் என்னுலே சொல்லப்பட்டது; இனி நான் வந்தவழியேயோகிறேன் என்று ஸ்ரீநாத

(க) “ஆச்சர்யப்பதோ நான்மாணு தர்யப்பதோபிவாமுநே-ஆச்சர்யம்பரமம்விஷ்ணு
ஸ்ஸஹயம்மா கம் பராகதி” || யதார்த்தம் வயமச்சீமோ ஹுதமக்நிஷா பாவநம் - தத்ஸர்வம்
புண்டரீகரேஷா லோகமுர்த்திப்பரயச்சதி” † லா. (உ) “தக்ஷிணபிஸ்ஸதிஹரித”
(ங) “யஜ்ஞாநாம்வி கதிர்விஷ்ணு ஸ்வர்வேவஷாஞ்ச ஸதக்ஷிணா = தக்ஷிணாபிஸ்ஸதிஹ
த்தேயவம்-ப்ரச்சோமம் ஸமாப்தவாந்” (ச) “தக்ஷிணபிஸ்ஸதிஹத்தேயவம்” (ரு) “கூர்
மேணுபிஹிதம்நர்வம் பாரம்பர்யாதிஹாகதம் - ஸதக்ஷிணேஸ்மந் ப்ருஷேத தத்வாக்யம்பரதி
பாதிதம்” (ஈ) “யந்மாம்பவந்தி ப்ரச்சந்தி வாக்யஸ்யாஸ்யச நிர்ணயம் - ததேதத் ஸர்வ
மாக்யாதம் ஸாதயாமி யதாகதம்”

பகலான் சொன்னதாக, ஸ்ரீ ஹரிவம்சத்திலே ஹற்றைப்பத்தொன்பதா மத்பாயத்திலே சொல்லப்பட்டகதையை இப்பாட்டிலே இவர் ஸங்கீதேஹன வருளிச்செய்கிறார்.

ஆமைப்பாதி. ஸ்ரீநாரதபகவாஸுக்குத் தன்னுடைய ஸர்வாதிசுத்தவத்தைப் பாகாசி ப்பிக்கக்காக, ப்ரதமம் கங்காஜலத்துக்குள்ளே ப்ரஹத்ரூபமாய் ப்ரியகாமாய் ஆச்சர்யமாயிருப்பதோ ராமையாய்; அநந்தம், அந்த ஆமைக்கும் அநேகமாயிரம் ஸத்வங்களுக்கும் வாஸஸ்த்தலமாய்படியான பெருமையையுடைய கங்கையாய்; அந்தகங்கைக்கும் மற்றும் அநேகமாயிருந்துள்ள நதிகளுக்கும் புகலிடமாய்க்கொண்டு, அகாதமாயிருக்கும் பெருமையை யுடைய ஸமுத்தரமாய்; அநந்தம், அந்தஸமுத்தர் தனக்கும் தன்னுள்ளே வாஸஸ்த்தரமாய் படியான பெருமையையுடைய பூமியாய்; அநந்தம், அந்தபூமிக்கும் ஆதாரங்களான பெருமையையுடைய பர்வதங்களாய்; அநந்தம், சதுர்த்தசபுவஸஸ்தாவான பெருமையையுடைய சதுர்முகனாய்; அநந்தம், அவன்றனக்கும் அந்தபதவித்திமுதலான வற்றுக்கடியான பெருமையையுடைய சதுர்வேதங்களாய்; அநந்தம், அந்தவேதங்களும் தன்னைப்பற்றியே ஸர்ஷ்டங்களாய்த்தின என்னும்படியாய், ஸகலர்க்கும் பலஸாதகமான பெருமையையுடைய யாகங்களாய்; அநந்தம், அவற்றுக்கும் வீர்பத்தைக் கொடுக்கும் பெருமையையுடைய தக்ஷிணையாய்; அநந்தம், அந்த தக்ஷிணைகளுடைய த்வாரா, ஸர்வர்க்கும் தத்த த்பேசுநாது குணமாக ஸர்வாபிஷ்டங்கோபும் கொடுக்கும் பெருமையையுடையனாய் அஸாதாரண விக்ரஹவிசிஷ்டனான தானுமானவன். இதில் ப்ரதமோக்தமான கூர்மம், இவன்றன்னுடைய ஆவிர்ப்பாவ விசேஷமாகையாலே, இவன்றனாகச் சொல்லிற்று. நடுவேசொன்னபை பெல்லாவற்றுக்கும் ஒன்றுக்கொன்று அகிகமாகச் சொன்ன மாஹாத்மம். இவனுடைய புத்த்ரப தீரமாதையால், தர்விர்வாஹய நிர்வாஹக ஸம்பந்த நிபந்தகமான ஸாமாநாதிகரணயத்தாலே அவற்றை பெல்லாம் இவனாகச் சொல்லிக்கொடு போந்தது.

சேமமுடை நாரதனார் சென்றுசென்று கதித்திறைஞ்சு. இது கிழோடும் மேலோடும் அவ்வயித்துக்கிடக்கிறது. சேமம் - ரகசு. சேமமுடையனாகையாவது - கரம்பாவனையன் றிக்கே, ப்ரஹ்மபாவநா நிஷ்டனாயிருக்கை. “நாரதனார்” என்றது (க) “ஸவ-புலஸ்ய திபு-கௌ நாரபுலஸ்யபுபி-பி” என்கிற ஜ்ஞாநாதியத்தாலும், பகவதஸநிதியிலே வந்தவாரே ஆடுவது பாடுவதாகாரிற்கும் ப்ரேமாதியத்தாலு முண்டான கௌரவாதியத்தாலே. “சென்றுசென்று கதித்திறைஞ்சு” என்றது கிழோடே அர்விதமானபோது, கூர் மாதிகளான வபக்திகள்தோறும் சென்று அவற்றிலுடைய ஆச்சர்ய தர்யதைகளைச் சொல்லி ஸ்துதித்ததபவித்துக்கொண்டு போந்தபடி சொல்லுகிறது; மேலோடே அர்வயித்தபோது, “சென்றுசென்று” என்கிற வீபணை பலகாலும்வந்து ஸேவிக்ரும்படியைச் சொல்லுகிறது. “இன்பத்துப்புருவும் நாரதனும் இறைஞ்சியேத்த” என்றும், “தம்புருநாரதர்புருந்தனர்” என்றும் இந்தஸ்தலத்திலே பலகாலும் வந்து ஸேவிக்ரும்படியைச் சொல்லிற்றிறே. துதிகையாவது-வீனாபணியாய்க்கொண்டு ஸநிதியிலேவந்து (உ) காமுகேர ஸ்தோத்தரம் பண்ணுகை. இறைஞ்சுகையாவது- தன்னுடைய சேஷத்தவத்துக்கும் ஏதிர்த்தலையில் சேஷித்தவத் துக்கும் அதுகுணமாகத் திருவடிகளிலே ப்ரணாம திகளைப் பண்ணுகை. கிட்டதான் கோயில்,

இப்படி ஸ்ரீநாரதபகவான் ஸேவிக்கும்படியாகவும், ருசியுடையாரெல்லார்க்கும் கண்ணுலே கண்டு ஆசிரிக்கைக்கும் அதுபவிக்கைக்கு முதலாகவும், “கிடந்தேதார்திடக்கை” என்கிறபடியே கிடையமுளல்வந்த மிதுக்கம் தோற்றும்படியாகக் கண்வளர்ந்தருளினவனுடைய தேசம்.

புமருவீட்பள்ளினங்கள். “நீர்ப்பூ இலப்பூ மாத்திலொண்பூ” என்கிற பூக்களின் குளிர்த்தியாலும் மாத்தவத்தாலும் பரிமளத்தாலும் மதுவாறுமுண்டான போக்யதையாலே விடமாட்டாதே பொருந்தி, அன்னங்கள் வண்டுகள் முதலான பக்ஷிஸமுறங்களானவை தங்களுடைய ஜாதிக்கு ராஜாவான பெரிய திருவடியுடைய புகழை, அந்நகராஸமாகப் பேசா நிற்கும்படியாய், அவற்றுக்கு போக்யமான புஷ்பங்கள் மிகவுமுண்டாகக்கடியான ஜலஸம்பந்தியை யுடைத்தாயிருக்கிற திருவாங்கமே. கீழ்ச்சொன்னபடியே ஸ்ரீநாரதபகவானுக்குத்தன்னுடைய ஸர்வாதிகத்வத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக, கூர்மாதிகளான வயத்திகள் தோறும் அவன்வந்து ஸ்துதித்திறைஞ்சு பாரம்பர்பேணவந்து தாமுமானவனாய், பின்பு அவனுக்கும் பலகாலும் ஸேவ்யனாய்க்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளினவனுடைய கோயிலு- திருவாங்கம் என்றவயம்.

அ. ஆறும்பாட்டு. த்ரௌபதியைக் குழல்முடிப்பித்து, பாண்டவர்களையே ராஜாக்களாக்கி, உத்தராதபயனையும் உஜ்ஜீவிப்பித்தவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேச மிதுவென்கிறார்.

மூ.—மைத்துனன்மார் காதலியை மயிர்முடிப்பித் தவர்களையே மன்னராக்கி உத்தரைதன் சிறுவனையு முய்யக்கொண்டவயிராள னுறையுங்கோயில் பத்தர்களும் பகவர்களும் பழமொழிவாய் முனிவர்களும் பரந்தளமும் சித்தர்களும் தொழுதிறைஞ்சத் திசைவிளக்காய் நிற்கின்ற திருவாங்கமே. சு.

பதவுரை.

பத்தர்களும்— பத்தர்களும்
பகவர்களும்— ஸர்வபாலிகளும்
பழ மொழி— பழமொழியாயிருந்துள்ள வேதத்தை
வாய்— வாக்கிலேயுடையான
முனிவர்களும்— ரிஷிகளும்
பரந்த— விஸ்தீர்ணமான
நாமும்— நாட்டிலுள்ளாரும்
சித்தர்களும்— நித்யமுத்தரும்
தொழுது— அஞ்ஜலிபண்ணி [படி
இறைஞ்சு—ஸாஷ்டாங்கப் பன்னாமும்
திசை— எல்லாதிக்குக்களுக்கும்
யிளக்கு ஆய்— விளக்காய் நிற்கிற
நிற்கின்ற
திரு அரங்கம்— அரங்கமாநகரானது;
மைத்துனன்மார் — மைத்துனன்மாரான
பாண்டவர்களுக்கு

காதலியை— அபிமதையான த்ரௌபதியை
மயிர் முடிப்பித்து— குழல் முடிப்பித்து
அவர்களை— அவர்களை
மன்னர் ஆக்கி— அரசாளவையத்து
உத்தரைதன்— அபிமந்புலின்மணியான
உத்தரையென்பவளுடைய
சிறுவனை— பிள்ளையாய், கரிக்கட்டையாய்ச்
கிடந்த பரிசுத்திதை
உய்யக்கொண்ட— திருவடிகளாலே ஸ்பர்
சித்து, உயிர் பெற்றெழுந்திருக்கும்படி
பண்ணினவனாய்
உயிர் ஆளன்— எல்லா வுயிர்களுக்கும் நாத
னுனவன்
உறையும்— நித்யவாஸம்பண்ணுகிற
கோயில்— ஸ்தானம்.

வ்யா. மைத்துனன்மார் காதலியை மயிர்முடிப்பித்து. மைத்துனன்மாரான பாண்ட வர்களுக்கு அபிமதையான த்ரௌபதியைக் குழல் முடிப்பித்து. (க) “ஊரஹம்கெஸுயு ஹரபுரூதா வரிசிஷ்டாஸவாஸதா” என்கிறபடியே துச்சாஸரன்வந்து மயிரைப்பிடித் திழுக்க, அன்றுமுதலாக “என்னை விதுசெய்தவனையும் இதுக்குப் பாவர்த்தகரானவர்களை யும் கொன்று களப்படுத்தினாலெழிய குழல் முடியேன்” என்றிறே யிவளிருந்தது. பதினாறு ஸம்வத்ஸரம் காட்டிலே திரிந்தகாலத்தோடு மீண்டு நாட்டிலே வந்தகாலத்தோடு வாசியற, இவள், கிரித்தலைபுள் தாறுமாய்த் திரிகிறபடியைக்கண்டு, “இவள் ஸம்கல்பத்தின் படியே காரியம் செய்துகொடுத்து இவள் குழல்முடித்தவன்றிறே நாம் சாணுகதரகக் கனென்னும் பேர்படைப்பது” என்றிறே கர்ஷ்ணன் திருவுள்ளமிருந்தது. துதுபோனதும், ஸாரத்யம் பண்ணிற்றும், பரமஹஸ்யமான ப்ரபத்தியை உபதேசித்தது மெல்லாம் இதுக்காகவிறே. எவ்வினையென்னில்;— துதுபோனது, * பொய்ச்சுற்றம் பேசிச்சென்று பேதஞ்செய்தெற்கும் பிணம்பிடுத்துகைக்காக. ஸாரத்யம்பண்ணிற்று, “ஆபுத மெடுக்க வொண்ணாது” என்கையாலே, * கொல்லாமாக்கீகால் கொலைசெய்து எல்லாச்சேனையு மிருநிலத்தது அவிக்கைக்காக. ப்ரபத்தியுபதேசம் பண்ணிற்று, (உ) “கஸுர தஸுஹகாராணஸு பக்ஷாபக்ஷியபாகுஸ்ய”, (ஈ) “நகரக்ஷு விஜயக்ஷு” என்று காண்டவத்தையும் பொகட்டு யுத்தரம் சிவர்த்தலுவினை, (ச) “சுரிஷ்டு”வயநகவ” என்று யுத்தே ப்ரவர்த்தனம்படி பண்ணுகைக்காக. ஆகையால் இவையெல்லாம் இவள் குழலை முடிப்பித் தைக்காகச் செய்தவையென்னக் குறையில்கை. (ரு) “உருணுதெ ம-ஹுக்ஷிபகஷுரீ” என்றவோபாதி. (௭) “உருணுதெ ம-ஹுரய” என்கிறவிதவும் முன்னே சொல்லிக்கொள்ளுகிறே யடுப்பது; அங்கன்செய்யாதே; முந்துற, அர்த்தத்தை யருளிச்செய்து வைத்து, பின்னை இத்தை யருளிச்செய்வானென்?” என்று ஜீயர் பட்டகாக்கேட்க; “த்ரௌபதி குழல் விரித்துக்கிடக்கையாலே செய்வதறியாமல், முலையில்கிடந்தானா முற்றத்திலே யிட வாரைப்போலே, பரமஹஸ்யமானத்தை வெளியிடக்கொண்டு நின்றான்; பின்னை அர்த்தத்தின் சீர்மையை ி அதுஸந்தியா, ‘கைப்பட்ட மாணிக்கத்தைக் கடலிலே பொகட்டோம்!’ என்று பதன் பதனென்றான் காணும்” என்றிறே யருளிச்செய்தது.

அவர்களுடைய மன்னராக்கி. கீழே, “மைத்துனன்மார்” என்னையாலே, “அவர்களுடைய” என்று பராமர்சிக்கிறார். “நாடுடைமன்னர்” என்கிறபடியே - ராஜ்யப்பாப்தரிவர்களாயிருக்க, * பொய்ச்சுறுதிலே தோற்பித்து, இவர்களாஜயத்தைத் தாங்களே வாய்க்கக்கொண்டு, இவர்களைக்காட்டிலே தள்ளிவிட்டு, மீண்டு நாட்டிலே வந்தவிடத்திலும், “இவர்களுக்கு ஒரு கோல்குத்து நிலமும் கொடோம்” என்று தாங்களே எல்லாம் ஆளுவதாக இருந்த துரயோதனராகிகளைக் கிழங்கெடுத்துப்பொகட்டு, ராஜ்யத்துக்குப் ப்ரபத்தான விவர்களுடைய ராஜாக்களாக்கி. உத்தரைதன் சிறுவனையு முய்யக்கொண்ட. கீழ் - “மருமகன் தன் சந்தி” என்றார்; இங்கு - “உத்தரைதன் கிறுவன்” என்கிறார். அங்கு - பித்ரஸம்பந்தத்தை யிடச்சென்றார்; இங்கு - மாத்ரஸம்பந்தத்தை யிடச்செல்லுகிறார். பிதா

(க) “ஹஹம்கெசுரஹம்ப்ராப்தா பரிசிஷ்டாஸவாஸதா” (உ) “அஸ்தாஸஸ்ரஹகருண்ய தர்மாதர்மதியாருல்” (ஈ) “நகரக்ஷுவிஜயம்கர்ஷ்ண” (ச) “கரிஷ்டே வசஸந்தவ” (ரு) “இதந்துதேகுஹயதமம்ப்ரவக்ஷ்யாமி” (ஈ) “இதந்தோரதபஸ்காய”

ி அதுஸந்தியா-அதுஸந்தித்து என்றபடி.

வான அபிமந்பு புத்தத்திலே பட்டுப்போகையாலே, “இவனை யிழந்தோம்” என்னும் க்வேசம் அவனுக்கு இல்லையே; மாதாவிதே இருந்து க்வேசப்படுகிறவன்; இப்பொழுது பிழைத்தால் உள்ளப்பிரியமும் அவனருக்கையே; அத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறது. உய்யக்கொண்ட கரிக்கட்டையாப் போனவனையும், ஸத்ய வசந்தாலும் திருவடிகளினுடைய ஸப்சத்தாலும், போனவையிரை மீட்டு எழுந்திருக்கப்பண்ணின. உயிராளன், ஸர்வாத்ம ஸாதாரண நாதனுவன். உறையும்கோயில். அவதாரம்போலே தீர்த்தம் ப்ராஸாதியாதே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற கோயில்.

பத்தீர்களும், “மாலைபுற்றெழுந் தாடிப்பாடித்திரிந்தாங்க நெம்மானுக்கே, மாலை புற்றிடும் தொண்டர்” என்கிற பத்தீர்களும், பகவார்களும், “சிற்பொழிந்து முற்றல்மூங்கில் மூன்று தண்டரொன்றின ரற்றப்பத்தர்” என்கிற ஸர்வானிகளும், பழமொழியாய் முனிவர்களும், அபென்றவேயமாய் நித்யமாயிருக்கையாலே பழமொழியாய் யிருந்துள்ள வேதத்தை எப்போதுமொக்க வாக்கிலேயுடையர யிருக்கும் ரிஷிகளும், பரந்தநாமும், “தென்னுடும் வடநாமும்” என்னும்படி விஸ்தீர்ணமான நாட்டிலுள்ளாரும் சித்தர்களும், நித்ய விபூதியிலே ஆரந்த சிரப்பராயிருக்கும் நித்யமுகத்தரும், தொழுதிறைஞ்சு அஞ்ஜலிப்ராண மாதிகளைப் பண்ணும்படியாக, திசைவிளக்காய் நிற்கின்ற, ஸர்வதிக்குக்களுக்கும் ப்ராசங்க மாய்க்கொண்டு நிற்கிற, ஏதேனு மோரிடத்திலே இருந்தாலும் அத்திக்குக்கேநாக்கி வணங்கும்படியே இதினுடைய ப்ராசாயிருப்பது, (2) “பெரமாதா தோவாவி ஶீவரண ராமதோவாவி ஸ்ரீரஜாவிஶீவரவாக்ஷர ப்ராணிபுத்ர நவலீததி” என்னக்கடவ திறே, திருவரங்கமே, இப்படியிருந்துள்ள திருவரங்கமே-உயிரான னுறையும் கோயில், சு,

அ. ஏழாம்பாட்டு. ஸ்ரீவாமநாயக் மாவலியைக்குறும்பதக்கி ராஜ்யத்தை வரங்கி அவனைப் பாதாளத்திலே வைத்தவன் வரத்திக்குறே தேசமிதுவென்கிறார்.

மு.—குறப்பிரமசாரியாய் மாவலியைக் குறும்பதக்கி யாகவாங்கி இறைப்பொழுதிற் பாதாளங் கலவிருக்கை கோத்தேதுகந்த வெப்பான்கோயில் எறிப்புடைய மணிவரைமே லிளையிறெழுந்தார்போ லுரவணையின்வாய்ச் சிறப்புடைய பணங்கண்மிசைச் செழுமணிகள் விட்டெறிக்குந் திருவரங்கமே.

பதவுரை.

எறிப்பு உடைய— மிக்க ஒளிபையுடைத்தா யிருப்பதொரு மணி வரைமேல்-நீலரத்த பர்வதத்தின்மேல் இள நாயிறு- பாலவ-இரப்பர்கள் எழுந்தால் போல் - உதித்தார்போலே அரவு அணையின் வாய் - திருவனந்தரழ்வா னிடத்தில்

சிறப்பு உடைய— அழகிதான பணங்கண்மிசை— படங்கன்மே லுண்டான செழு— செழுமைதங்கிய மணிகள்— ரத்தங்களானவை விட்டு எறிக்கும்-மிகவும்விளங்கா நின்றன திரு அரங்கம்;- மாவலியை— மஹாபலிபீடத்திலே

(3) “தேசார்தாகதோவாபி த்விபார்தாகதோவா-ஸ்ரீரங்காபிமுதோபூதவாப்ராணி பத்யநீததி”

குறள் பிரமசாரி ஆய்— வாமரஃபரஹ்மசா
ரியாய்ச் சென்று
குறம்பு அதக்கி — அவனுடைய செருக்
கை அடக்கி
அரசு — ராஜ்யத்தை
வாங்கி— நீரேற்று வாங்கி
இறை பொழுதில்— கஷணகாலத்திலே
பாதாளம்— பாதாள லோகத்தை

கலவிறுக்கை கொடுத்து — அவனுக்கு
இருப்பிடமாகக் கொடுத்து
உகர்த— இர்தான் மனோரத்ததைத் தலைக்
கட்டித் தரப்பெற்றோமென்று
ஸந்தோஷித்த
எம்மான்—என்ஸ்வாமியானவன் வர்த்திக்கிற
கோயில்— கோவில்.

குறள் பிரமசாரியாய். வாமரஃபரஹ்மசாரியாய். குறள். கோடியைக் காணியாக்கினார் போலே, பெரியவடிவைக் கண்ணிலே முகந்து அதுபவிக்கலாம்படி சுருக்கினபடி. சேர்ப் பால் சுருக்கினதையும் ரவிக்குமாபோலே, வடிவும் சுருக்கினதையும் ரஸாவஹமாயிருக்கு மாய்த்து. “புலங்கொன்மாணப்” என்றாரிதே ஆழ்வார். இவ்வடிவழகாலேயிதே மஹா பவியை வசிகரித்தது. பிரமசாரியாய். அதுக்குமேலே ஒருவசிகாரவாதமியிதேயிது. “பொங்கி லுக்குபிறுநாலும் தோ லுந்தாழ்” என்கிறபடியே—யஜுரோபவீதமும் கர்ஷணஜிமும் முஞ் ஜிபுமனவிதேவையும். இர்தான், “என்னுடையராஜ்யத்தையிழந்தேன், அதையீட்டுத்தர வேணும்” என்று கண்ணும் கண்ணிருமாய்வந்து சாணம்புருந்து நின்றான்; “ப்ரபவனுயி ருப்பா நெருவனுடையராஜ்யத்தைப் பறித்துக்கொண்டான், ராவனுக்கிணைப்போலே அழி யச்செய்யப் போகாதாய்த்து ஓளதார்பமென்றொரு குணலேசத்தை பேயரிட்டுக்கொண்டிருக் கையாலே, இனிஇரண்டுக்கும் அகிருத்தமாகச்செய்வதென்” என்றுபார்த்து, “அவன் கொடுக்க உகர்திருக்குமாகில் நாம்சென்று இரக்கக்கடவோம்” என்றிறே இரப்பில் தகணோ றின் ப்ரஹ்மசாரியாய்த்து. மாவலியை. “கோவாகிபமாவலியை” என்கிறபடியே—ஸர்வே ச்வான் இர்தாறுக்குக்கொடுத்த த்ரைலோக்கைச்வர்பத்தை பலத்தாலேபறித்துக்கொண்டு, ஒருத்தர்கீழடங்காமல் தன்னரசாயிருந்த மஹாபவியை. குறம்புதக்கி. தள்ளர், பள்ளிகள், ஸாதுக்களுடைய ஸ்வத்தை அடித்துத் தங்களதாக்கிக்கொண்டு ஒருத்தர் கீழடங்காதேயிருக் குமாபோலே, பரஸ்வாபஹாரத்தைப்பண்ணி அதில் ஒரு பபமற்று, தன்னுடைமையைத் தான்ஜீவிக்குமாபோலே ஜீவித்திருந்த, குறம்புபடக்கி—செருக்கைவாட்டி. அரகுவாங்கி. கீழ் ச்சொன்ன வடிவழகையும் விரிதேவஷத்தைபும் முன்னிட்டுக்கொடுசென்று அவனை கித்தாப ஹாரம்பண்ணி, “கொள்வன், நான், மாவலி, மூவடி, தா” என்று சில அரங்கித பாஷண ங்களைப் பண்ணி, இர்த மௌக்த்யத்தாலும் அவன் நெஞ்சை இறகப்பண்ணி, சுக்ராதிகள், “இவன் தேவகார்யம் செய்வவர்தான், உன்ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரிக்க வர்தான்” என்று சொல்லுகிற வர்த்தையும் அவன் செவியில் படாமல் உதகம்பண்ணித் தருமபடியாக்கி, “பொற்கையில் நீரேற்று” என்கிறபடியே கொடுத்துவளர்ந்த பொலிவையுடைத்தானை கையிலே உதகத்தையேற்று, இர்தான்தன் ராஜ்யத்தை அவன்பக்கலின்றும் வாங்கி. இறைப் பொழுதில். இதுதான் செய்கிறவனவில், காலதைர்ப்யமன்றிக்கே, அல்பகாலத்திலேசெய்து, பாதாளம்கலவிறுக்கைகொடுத்து. “மூன்றடி” என்று வாங்கி, இரண்டடியாலே ஸர்வலோகத்தையும்மளந்து, “ஒன்றும் தருகவேனு மாவலியைச் சிறையில்வைத்த” என்கிறபடியே மற்ற ஓடியும் தருமளவும், சிறைவைப்பாரைப்போலே, பாதாளத்தை அவனுக்கு இருப்பிடமாகி. பாதாளத்தே தள்ளி. “கலவிறுக்கைகொடுத்து” என்றது— அவ்விறுப்பு சிறையிருப்பாகவன்றிக்கே போகபூமியாகக் கொடுத்தபடியைப்பற்றி. கலவிறுக்கையாவது - நெ

ஞ்சு கலந்திருக்கும் இருப்பிதே. கலந்திருக்கையாகக் கொடுத்தென்றபடி. உகந்த. இவனுக்கு இவ்விருப்பைப்பொருத்து, இந்தாளுக்கு அவ்விழந்த ராஜ்யத்தைக்கொடுத்து, “சரணாகத னுனவனிழவுநீர்ப்பெற்றேன்” என்றுபிரதிபலித்து. எம்மாள்கோயில். என்னுடைய ஸ்வாமி யானவன் அந்நியப்போலுந் தானவர்களுக்குத் தன்னைக்கொடுக்கக்கூக நித்யவாஸம் பண்ணுகிறகோயில்.

எறிப்புடையமணிவரைமேல். அதிபிரகாசமாயிருப்பதொரு நீலரத்ந பர்வதத்தின்மேல். இளநாயிறேழ்ந்தாற்போல். பரலாதிதயர்கள் உதித்தாற்போலே. அரவணியின்வாய் சிறப்புடைய பணங்குளம்மைச் செழுமணிகள் விட்டெறிக்கும். திருவனந்தாழ்வானிடத்தில் அழகிய பணங்கு ளின்மேலுண்டான பெரிய ரத்நங்குளானவை மிகவும் பிரகாசியாகிற்கும். இத்தால்-திருவரவ னையின்மேலே, * பச்சைமாமலைபோலே யிருக்கும் திருமேனியோடே பள்ளிகொண்டரு ளாகிற பெரியபெருமானை யதுபவிப்பார்க்கு அத்திருவனந்தாழ்வானுடைய ஒளிதானே ப்ர காசமாயிருக்கும்படி சொல்லுகிறது. திருவரவங்கடே. கிழ்ச்சொன்ன விதுவேயாய்ந்து இத் தேசத்துக்குச் சிறப்பு. எ.

அ. எட்டாம்பாட்டு. அகிருஞான ஓரணியை யடர்த்துப் பிடித்து நிரஸித்த வன் வந்திக்கிறதேச மிதுவென்கொள்.

மு.—உரம்பற்றியிரணியனை யுகிரந்தியா லொள்ளிய மாப்புறைக்கவனுந்
சிரம்பற்றி முடியுடியக் கண்பிதுங்க வாயலரத் தெழித்தான் கோயில்
உரம்பற்ற மலர்க்கமல முலகளந்தசேவடிபோ லுயர்ந்துகாட்ட
வரம்பற்ற கதிர்ச்செந்நெய்தாளசாய்த்துத் தலைவணக்குந் தண்ணரங்கமே. அ.

பதவரை.

உரம் பெற்ற— செழிப்பை யுடைத்தான்
கமலம் மலர்— தாமரைப் பூவானது
உலகு அளந்த — திருவுலகளந்தருளின
போது உயரவெடுத்த
சே அடிபோல்— திருவடிகளைப்போலே
உயர்ந்து காட்ட—கிளர வளர்த்துப் பரகரிக்
வரம்பு உற்ற— வரம்பு சேர்ந்து விளர்ந்து
நிற்பதாய்
கதிர்— கதிரையுடைத்தான்
செந்நெல்— செந்நெற்களானவை
தாள் சாய்த்து— தாள்களை நீட்டி
தலை வணக்கும் — தலைவகையாகின்றன
தண்— குளிரந்த
அரங்கம்— திருவரங்கமானது;
உரம் பற்றி— தேவர்களால் பெற்ற வரபலத்
தை யுடைய

இரணியனை— ஓரணியனை
உகிர் றதியால்—திருவுகிர்களின் கூர்மையால்
ஒள்ளிய மாப்பு — அவனுடைய அழகிய
மாவினே
உறைக்க— மறுபுறமும் படியாக
வனம்— வனம்
முடி— கிரீடமானது
இடிய— பொடியுடம்படியாகவும்
கண்— கண்களானவை
பிதுங்க— பிதுங்கும்படியாகவும்
வாய் அலர— வாய் அல்லும்படியாகவும்
சிரம் பற்றி— தலையைப்பிடித்து நொறித்து
தெழித்தான்— ஆரவாரம் செய்தவன் வர்
திக்கிற
கோயில்— கோயில்.

வ்யா. உரம்பற்றி யிரணியனை. தேவர்கள்கொடுத்த வரபலங்களையும் தன்னுடைய புஜபலத்தையும் நினைத்து, “ ஒருவராலுமோழியில்லை ” என்று, வரங்கொடுத்த தேவர்களோடு அல்லாதாரோடு வாசியுற எல்லாரையும் நெருங்குத்தன்கீழையாக்கி, “ தன்னுடைய சாமமேயொழிப பகவந்நாமம் அத்தீதிகத்தில் நடக்கவொண்ணாது ” என்றுவிலக்கி, திருநாமம் சொன்னதுவே ஹேதுவாக, * பன்னிபிலோதிவந்த தன்கிதுவனுன ப்ரஹ்மாதிகை வாசாமகோசமான பிடைக்கோப்பண்ணின ஹிரண்யன், “ பிள்ளாய், நீசொல்லுகிறவன் எங்கே யுளன் ? ” என்று கேட்டபோது, “ எங்குமுளன் ” என்று ப்ரஹ்மாதன்கொல்ல, “ இங்கு முளனே ” என்று தரன்னந்திட்ட துணிலேயடிக்க, “ ஆங்கேவளர்த்திட்ட வாளுகிர்ச் சிங் கவுருவாய் ” என்கிறபடியே - தேவர்கள் கொடுத்த வரத்தில் அகப்படாததொரு வடிவைக் கொண்டு, அத்துணைப் பிளந்துகொண்டு புறப்பட்டு, “ அடித்தகை பிடித்தபெருமான் ” என்னும்படி அத்துணில் அடித்தகை வான்குவதற்கு முன்னே பலத்தாலேவந்து அமுக்கிப் பிடித்து. உகிர்புதியால். “ அஸ்தர் சஸ்தர்க்க னொன்றிலும் படக்கடவேனல்லேன் ” என்று வரங்கொள்ளுகையாலே, அவற்றால் நிரஸிக்கப்போகாமையால் திருவாழிதொடக்கமானவையும் அழகுக்குடலா யிருந்துவிட, திருவுகிரை ஆபுதமாகக்கொண்டு அதிநுடைய கூர்மையாலே. ஒள்ளியமார்புறைக்கவுன்றி. ஆபரணங்காக்காகளாலே அலங்கரித்து, அவன் பலகாலும்பார்த்து அதுபவித்துக் கொண்டிருந்த அழகியமர்விலே மறுபாடுருவும்படியாக வுன்றி. சிரமிப்பாதி. அபிஷேகமானது பொடிபடும்படியாகவும், கண்கள் பிதுங்கும்படியாகவும், வேதனைகள் பொருளும் வாய் அலரும்படியாகவும், தலையைப்பிடித்து நெரித்து, “ ப்ரஹ்மாதனுடைய விரோதி போகப்பெற்றோம் ” என்னும் ப்ரீதியாலே † ஆர்ப்பாவம் செய்தவன் இவ்வொத்த விரோதிகளைப்போக்கி ஆசிரிதரை ரஷிக்கைக்காக நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம்:

உரம்பற்றிவிப்பாதி. சென்றுவாய்ப்பாலே உரம்பெற்றிருக்கிற தாமரைப்பூவானது திருவுடனானந்தருவினுபோது மேலெடுத்த திருவடிகளைப்போலே கிரைவளர்ந்து பாகாசியா நிற்க. வரம்பற்றிவிப்பாதி. அப்போது, (க) “ ஸகெஹைஸ்ரணாம் ” என்கிறபடியே தேவர்கள்முதலானவர்கள் திரண்டு காலேட்டித் தலையைவணங்கித் தண்டனிட்டிக் கிடந்தாற் போலே, வரம்புரிசுர்த்து கிரைந்துகிற செந்நெற்களானவை தாள்களைட்டித் தலையை வணங்கும் சிறப்பையும், ஸர்வர்க்கும் தாபஹமான குளிர்ந்தியையு முடைந்தான் திரு வரங்கமே. அ

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. தசாவதாரமாய்க்கொண்டு ஜகத்கூடனம் பண்ணுமவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேசமிதுவென்கிறார்.

மூ.—தேவனுடையமீனமா யானம்யா. யேனமா யரியாய்க் குறளாய்
மூவுருவி லிராமனாய்க் கண்ணனாய்க் கற்கியாய் முடிப்பான் கோயில்
சேவலொடு பௌடயன்னஞ் செங்குமலமலரேறி யூசலாடிப்
பூலிணமேல் துதைத்தெழு செம்பொடியாடி விளையாடும் புனலாங்கமே. கூ.

† ஆர்ப்பாவம்— ஆரவாரம். (க) “ ஸகெஹைஸ்ரணாம் ”

பதவுரை.

சேவலொடு புருஷஹம்ஸத்தோடே
பெடை அன்னம்— அன்னப் பேடானது
செம் கமலம் மலர்— செந்தாமரைப் பூவி
ன்மேலே
ஏறி— ஏறியிருந்து
ஊசல் ஆடி— அத்தை அசைத்து ஊசலாடி.
பூ அணைமேல்— புஷ்பசயந்தின் மேலே
துறைத்து— ஒன்றுக்கொன்று பிணங்கி
எழு— கிளர்ந்த (அதனாலே)
செம்பொடி— சுண்ணமாகிற சிவந்த பொ
டி— மூழ்கி [யிலே
விளையாமே— விளையாடா நின்றுள்ள
புனல்— நீர்வளப்பத்தைபுனைய
அரத்தம்— திருவரங்கமானது;

தேவு உடைய— தேஜஸ்ஸையுடைய
மீனம் ஆய்— மதஸ்பமாயும்
ஆமை ஆய்— கூர்மமாயும்
ஏனம் ஆய்— வராஹமாயும்
அரி ஆய்— நரஸிஹமமாயும்
குறள் ஆய்— வாமநாயும்
மூஉருவில் } பரசராமனாயும்; ஸ்ரீராமனாயும்
இராமன் ஆய் } பலராமனாயும்
கண்ணன் ஆய்— ஸ்ரீகீர்த்தனனாயும்
கற்கி ஆய்— கல்வியாயும் (அவதரித்து)
முடிப்பான்— அஸுரராகூலாதிக்கை முடித்த
கோ— எம்பெருமானுக்கு
இல்— வாஸஸ்த்தாரமாய்.

வ்யா. தேவனுடைய. தேஜஸ்ஸையுடைய. இது, கைலாசவதாரவிசேஷணம். சேதந
ருடைய ஜம்மம், கர்மகிபந்தமாய் ஸ்வார்த்தமாயிருக்கையாலே பிறக்கப்பிறக்க ஒளிமழு
ங்கி வாராநிற்கும்; ஈசுவரனுடைய ஜம்மம், ஈசுமாய் பார்த்தமாயிருக்கையாலே பிறக்கப்
பிறக்க ஒளிபெற்று வாராநிற்கும். “பலபிறப்பாய் ஒளிவரும்” என்றருளிச் செய்தா
ரிதே. (க) “ஸஉருத்ரஹவதிநிரபரீநஃ” என்னக்கடவதிதே. உகாரம் அவ
தாரண வாசகமாய், ‘ஸஏவச்சேயாந்’ என்றபடி. அதாவது-அவனே ஜாபமானதும்கொண்டு
ச்சேயானாகநின்றவனென்கை. அவதாரணத்தாலே சேதநனை வ்யாவர்த்திக்கிறது. மீனமாய்
*வானோரளவம்முதுமுந்நீர் வளர்த்தகாலம் வந்துய்யக்கொண்ட மதஸ்யாவதாரமாய். ஆமை
மாய். தேவகார்யார்த்தமாக அமர்த்தமதநம் பண்ணுகிறபோது மந்தாநமான் மந்தரத்துக்கு
ஆதாரமான கூர்மாவதாரமாய். ஏனமாய். ப்ரஸபங்கதையாய் அண்டபித்தியிலே சேர்ந்த
பூமியை உத்தரிக்கக்கிடான வராஹாவதாரமாய். அரியாய். “தேவாநி யோநிகளொன்
றாலும் படக்கடலேனல்லேன்” என்று வரங்கொண்ட ஹிரண்யணை நிரஸிக்கக்கிடான நர
ஸிஹமாவதாரமாய். குறளாய். மஹாபலியாலே அபஹந்தமான ராஜ்யத்தை இந்ந்ரனுக்கு
வாங்கிக்கொடுக்கக்கிடாக வாமநாவதாரமாய். மூவுருவிலிராமனாய். அதாவது-துஷ்டகூத்
ரிய நிரஸரர்த்தமாக பரசராமாவதாரமாய், ராவணவதார்த்தமாக தசரதாத்தமஜாமாவதார
மாய், ஆஸுரபகர்த்திகளான கஷ்ட்கரியாதிகளை நிரஸிக்கக்காக பலபத்ராமாவதாரமாய்.
இதில் நபெச்சொன்ன ராமாவதாரம் முக்யம்-ஸ்வரூபேணுவதரித்ததாகையாலே. பூர்வேவத்
தரங்கனிரண்டும் கௌணம்-ஆவேசரவதாரங்களாகையாலே. ஆனால் இவைதன்னை முக்யா
வதாரங்களோடேகூட பரிகணிப்பாரென்கொன்னவில்; ஸ்வரூபாவேசமாகையால் வந்த உத்
கர்ஷத்தாலே; இவற்றில் பரசராமாவதாரம், அஹங்காரபுக்தஜீவனை அநிஷ்டித்து நிற்றி
தரங்கையாலே, முமுக்ஷுக்களுக்கு அதுபாஸ்யம்; பலபத்ராமாவதாரம், அஹங்கார கந்த
ரஹிதமாய் ஈசுவரனுக்கு அகம்பந்தாபிமத விஷயமாயிருக்கையாலே, முக்யாவதாரங்களோ

“ஸஉச்சேயாந் பலநிஜாயமாநஃ”

பாதி உபாதேயம். அநுபாஸ்யமான அவதாரத்தன்னை இவாருளிச்செய்வா நென்னென் னினில்; தசாவதாரமும் மருளிச்செய்கிறவராகையாலும், அவ்வவதாரத்தில் பண்ணின விதோதி ரிசாஸநம் தமக்கு அபிமதமாயிருக்கையாலும் மருளிச்செய்தார். “மன்னடங்க மழுவலங்கைக் கொண்ட விராமநம்பி” என்றிறே மேலும். இவாருளிச்செய்தது கண்ணனாய். பூபாராநிஸ நார்த்தமாக கர்ஷணனாய். கற்பியாய். கலிகல்கதுஷிதரான துஷ்டகா நிரவிக்கைக்காக கல்க யவதாரமாய். முடிப்பான். இப்படி இவ்வவதாரங்களாய்க்கொண்டு துஷ்கர்த்துக்களை முடிக்க மவன். கோயில். அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடானவர்களையும் ரகசிக்கைக்காக நித்யவாலம் பண்ணுகிற தேசம்.

தேவலீத்பாதி. அபிமதவிஷயமான சேவலோடே கூட அதுதனக்கு அபிமதமாயி ருந்துள்ள பெடையன்னமானது, சிவந்த தாமரைப்பூவின்மேலே ஏறியிருந்து, வைவ்யபாபா ரங்களாலே முழுதி, அத்தை யகைத்து ஊசலாடி. பூவணையித்பாதி. பூப்படுக்கையின் மேலே பரப்பர ஸம்சிலேஷ காப்யருபமான உழதுதலைச்செய்து, அத்தாலே அதினின்றும் இனார்த்த கண்ணமாகிற சிவந்த பெடியிலே முழுதி, இப்படி யிருந்துள்ள லீலாவ்யாபாரங்க ளைப் பண்ணும்படியான ஜலஸம்ர்த்தியையுடைய திருவரங்கமே.

அ. பத்தாம்பாட்டு. ஸர்வசிர்வா ஹகனாய் ஸ்ரீபரீபதிபானவன் ஸாஸமாகக் கண்வா ர்த்தருளுகிற தேச மிதுவென்கிறார்.

மு.—செருவாளும்புள்ளாளன் மண்ணுளன் செருச்செய்யுநந்தகமென்னு
மொருவாளன் மறைபாள னோடாத்தபடையாளன் விழக்கையாளன்
இவாளன் பகலாள னென்னையாள னேமுலகப் பெரும்புரவாளன்
திருவாளனினிதாகத் திருக்கண்கள் வளர்சின்ன திருவரங்கமே. கம்.

பதவுரை.

செரு ஆளும்—தானேயோர் செய்யவல்ல
புன்—பெரிய திருவடிபை
ஆளன்—ஆளுமவனாய்
மண்—லீலாவிபூதியை
ஆளன்—ஆளுமவனாய்
செரு செய்யும்—ஆசிரித விதோதிகள்மேலே
பூசல்செய்யாநிற்பதாய்
நார்த்தகம் என்னும்—‘நந்தகம்’ என்று பே
ரையுடைத்தாய்
ஒரு—ஒப்பற்ற
வாளன்—கொற்றவொள்வாரையுடையனாய்
மறை ஆளன்—நான்கு வேதங்கோயு மாளு
மவனாய்
ஓடாத—யுத்தத்தில் முதுகு காட்டி ஓடாத
படை ஆளன்—இப்படிப்பட்ட பரிகாரத்தை
யுடையனாய்

விழு—சீர்மையோடேகூடாது
கையாளன்—கொடையை யுடையனாய்
இரவு ஆளன்—இரவு பகலாகிய காலங்களுக்
பகல் ஆளன்—குத்தலைவனாய்
என்ன ஆளன்—என்ன ஆளுமவனாய்
ஏழு உலகம்—ஸத்தலோகங்களாகிற
பெரு—பெரிய
புரவு—ஸங்கேதத்தர்களை
ஆளன்—ஆளுமவனாய்
திரு ஆளன்—பெரியபிராட்டியாரை நிவ்ய
மஹிஷியாக உடைய னுமானவன்
இனிதாக—திருவுள்ளத்தில் உகப்போடே.
திரு கண்கள்—திருக்கண் வளர்ந்தருளுகிற
வளர்சின்ன }
(கோயில்)
திரு அரங்கமே.

ய்யா. செருவாளும்புள்ளானன். புத்தத்தை ஸ்வயமேவ நிர்வஹிபாநிற்கும் பெரிய திருவடிபை ஆளுகிறவன். ஆச்சரித விசேஷிகளான அஸூரராக்ஷஸரோடே புத்தம்பன் னு மிடத்தில், அந்த புத்தத்தைப் பெரியதிருவடிதானே நடத்த, இவன் காணவந்த சோழரோ பாதி அத்தைக் கண்டுகொண்டு அவன் தோளிலே இருக்குமத்தனையாய்த்து. “பாநிப்பாநி அகராதம்பல்குழாங்கன் நீரெழும்பாய் பறவையொன்றேறி வீற்றிருந்தாய்” என்றாரிதே ஆழ்வார். அதாவது- அஸூரவர்க்கத்தினுடைய பலவகைப்பட்ட குழாங்களானவை; பா நிப்பாநி நீரெழுந்துபோம்படியாக, பாகிபக்ஷத்தின்மேலே பாயாநின் னுள்ள அத்தீயமான பெரியதிருவடிபை மேற்கொண்டு தன்னுடைய வ்யாவர்த்தத்தோற்ற விருந்தவனென்றபடி. “புகழ்கின்ற புள்ளார்கி” என்று விசேஷி நிரஸந்தரஸ்வர்த புகழடங்கலும் கிடப்பது அவன்பக்களிலே. “அவனை வாஹநமாகவுடையனென்கிறதே அவனுக்கேற்றம்” என்றரு னிச்செய்தாரிதே.

மண்ணானன். நித்யஸூரிகளில் தலையான பெரியதிருவடிபை வாஹநமாகவுடைய னென்கைபாலே நித்யவிபூதியையாளுமவனென்னுமிடம் சொல்லிற்றாய், இத்தால் லீலாவிபூ தியை ஆளும்படி சொல்லுகிறது. ஆச்சரிதாநாச்சரித விபாகமற மண்ணிலுள்ளாரொல்லாரையும் ஆளுகிறவன். ஆச்சரிதரை, “நமமோட்டை ஸம்பந்தமிந்தவர்கள்” என்று ஆனும்; ஆநா ச்சரிதரை, தானறிந்த ஸம்பந்தத்தாலே ஆனும். பூதியைச்சொன்னவிது அல்லாத லோகங்க ளுக்கு முபலக்ஷணம். செருச்செய்யும் நாந்தகமென்னு மொருவாளன். கீழ், “புள்ளானன்” என்று- ஆச்சரிதாக்கணத்தாக்குடலான வாஹந்தைச் சொல்லிற்று; இங்கு, ஆபுதத்தைச் சொல்லுகிறது. ஆச்சரிதவிசேஷிகள்மேலே பூசனைச்செய்யாநிற்பதாய், நடக்கமென்னும் திரு நாமத்தைபுடைத்தாய், அத்தீயமாயிருந்துள்ள கொற்றவொள்வானை புடையவன். திவ்யா புதங்கள் தான் ஸர்வஜ்ஞமாய், நினைவறிந்து கார்யம்செய்யுமவையாரிதே யிருப்பது.

மறையாளன். இப்படி ஆபுதத்தாலே அழியச்செய்யவொண்ணாத பாஹபகுதர்ஷ்ட மதங் களை யழியச்செய்கைக்கு பரிசுமான வேதத்தை ஆளுகிறவன். சஸ்தர்த்தா லுமசாஸ்தர்த்தா லு மிறேபா திபக்ஷநிரஸநம்பன் னாவது. சஸ்தர்த்தாலே நிரஸிக்குமளவில், சரீரவிநாசபர்யந்தமாய்; சாஸ்தர்த்தாலே நிரஸிக்குமளவில், அவர்களுடைய விபரீத ஜ்ஞாநாதிகன்போய், இச்சரீரத் தன்னோடேபிருக்கச்செய்தே திருந்திஉஜ்ஜீவிகைக்கு உறுப்பாம், இது இரண்டிக்கும் விசே ஷம். ஸ்நாநபடையாளன். புத்தத்தில் புருந்தால் பிற்சாஸியாதடியான பரிசுத்தை புடை யவன். அன்றிக்கே, (க) “சுஸுருஷ்ய நித்யநிர்வஹி திருதிஸகஞ்ஞாநவிசேஷாய்” என்று என்றபடியே லோகத்தில் வழங்காத ஆபுதவிசேஷங்களை புடையவனென்னவுமாம். விழக் கையாளன். (உ) “வரிஜ நவரிஷ ஹிஷ ஹிஷணாநி” இப்பாதிப்படியே ஆத்மாத் மீபங்களையு- ஆச்சரிதார்த்தமாக்கிவைக்கும் சீர்மையை புடையவன். விழக்கை- சீர்மை. அன்றிக்கே, விழுப்பத்தை புடைத்தான கையைபுடையவன்-சீர்மையோடேகூடின கொடை யை புடையவனென்றபடி. (ஈ) “ஸுஸுருஷ்ய நித்யநிர்வஹி திருதிஸகஞ்ஞாநவிசேஷாய்” என்னக்கடவகிறே.

(க) “அஸுருஷ்யநித்யநிர்வஹி திருதிஸகஞ்ஞாநவிசேஷாய்” (உ) “பரிஜாந பரிபாஹாபுஷணாநி” (ஈ) “ஸுஸுருஷ்யநித்யநிர்வஹி திருதிஸகஞ்ஞாநவிசேஷாய்”

இரவாளன் பகலாளன். திவாராத்ரபமான காலத்துக்கு நிர்வாஹகனுனவன். இத்தால் சேதநர்க்கு ஜ்ஞாநஸங்கோச ஹேதுவாயும் ஜ்ஞாநவிகாஸ ஹேதுவாயுமிருந்துள்ள காலங்களை ஸ்வாதீநமாக உடையவனென்கை. என்னையாளன். “எயிற்றிண்ட மண்கொண்ட வெந்தை யிராப்பகலோதுவித்தெண்ணிப் பயிற்றிப் பணிசெய்யப்பக்கொண்டான்” என்கிறபடியே தானே திருத்தி, திவாராத்ரவிபாகமற என்னையானுகிறவன். ஏழலகப்பெரும்புரவாளன். ஸமஸ்தலோகங்களுமாகிற பெரிய புரவை ஆளுகிறவன். புரவு - ஸு-கேசுத்தாம். இத்தால் ஸமஸ்தலோகங்களையும் ஆளுமிடத்தில், அல்பகேசுத்தரவானுனவன் இரவுபகல் நோக்கி ஆளு மாபோலே ஆண்டுகொண்டு போருமவனென்கை. “பொங்கோதம் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகு மங்காதுஞ் சோராமேயாங்கின்ற” என்னக்கடவதிறே.

திருவாளன். பெரியபிராட்டியாரை திவ்யமஹிஷியாக உடையவன். கீழ்ச்சொன்ன லோகத்தைபெல்லா மாளுவது இருவருமான சேர்த்தியிலேயாய்த்து. இனிதாகத்திருக்கண்கள் வளர்கின்ற திருவாங்கமே. “கூர்ப்பதி தொடக்கமான ஸ்த்தலங்கனெல்லாவற்றிலுங்காட்டில் அபிமதவிர்த்திக்குடலான தேசம்” என்று திருவுள்ளத்திலுக்கப்போடேகடக் கணவளர்ந்த ருளுகிற கோயில், திருவாங்கமே. (க) “கூர்ப்பெழுண்டனாரூபகா ரெழுமி நாரஹர் பரஹி. ரதமமெகாஹரிபுகு தவ்வுடையுதிவ்வுக” என்னக்கடவதிறே. ... ம.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றார்க்கு பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—கைங்கரத்திபர் கடிந்தகனலாழிப் பண்டயுடையான் கருதங்கோயில்
தென்னுமே வடநாடுத் தொழுகின்ற திருவாங்கத் திருப்பதியின்மேல்
மெய்நாவன் மெய்யடியான் விட்டுசித்தன் விரித்ததமிழைக்கவல்லார்
எஞ்ஞான்று மெம்பெருமா னிணையடிக்கீழ் நினைபிரியா திருப்பந்தாமே. கக.

பதவுரை.

கை— பெரிய துதிகைகையுடைய
நாகத்து— ஸூகஜேந்தராத்ரவானுடைய
இடர்— துக்கத்தை
கடிந்த— நீக்கினதாய்
கனல்— ஜ்வலியாநின்றான்
ஆழி— திருவாழியை
பண்ட உடையான்— ஆபுதமாக வுடையவன்
கருதம்— விருப்பி வர்த்திக்கிற
கோயில்— கோயிலாய்
தென் நாடும்— தென்னாட்டி உள்ளாரும்
வடநாடும்— வடநாட்டி உள்ளாரும்
தொழ— தொழும்படியாக

நின்ற— நின்றருளின
திரு அரங்கம் } ‘திருவாங்கம்’ என்னும்
திரு பதியின்மேல் } திருப்பதி விஷயமாக
மெய் நாவன்— மெய்யேசொல்லும் நாவை
புடையவராயும்
மெய் அடியான்— அந்நயப்போஜனமாக அடி
மைபுண்டவராய் மிருக்கிற
விட்டுகித்தன்— பெரியாழ்வார்
விரித்த— விரித்தித்து அருளிச்செய்த
தமிழ்— தமிழ்மாலையான இத்திருமொழியை
உரைக்கவல்லார்தாம்— சொல்லவல்லவர்கள்
எம் பெருமான்— ஸ்ரீவைருண்ட நாதனுடைய

(க) கூர்ப்பதிதேர்மண்டலாத்தாரோர் யோகநாமஹர்தயாதிகார திம்கதோ ஹரிர்யத் தஸ்மா த்ரங்கமி திஸ்மீ தம்”

இணை— ஒன்றுக்கொன்றொப்பான
அடி மே— திருவடிகளின்கீழே
எஞ்ஞான்றும்— எக்காலத்திலும்

இணை பிரியாது— *அடியார்களருமார்களோ
டே இணைபிரியாமல்
இருப்பர்— இருக்கப்பெறுவார்கள்.

வ்யா. கைங்காத்திட்டிகழந்த. ஸ்ரீகஜேந்தராமர்வாழ்நடை அடிக்கத்தைப் போக்கின. “ஆணைக்கும் தனக்குத்தக்க வாதம்” என்னுமாபோலே வடிவின் கருத்துக்குத் தக்கபடி யிறே அடிக்கத்தின் கருபிருப்பது. “ஆணையின் துயரம்” என்றாரிறே. ஆணைக்கு வாசக மான சப்தங்கள் பலவுமுண்டாயிருக்க, “கைங்காத்திட்டி” என்றது - “கைமமாதான் பம்” என்கிறபடியே துதிக்கையை முழுத்தின ஆபத்தென்று தோற்றுகைக்காக. அதா வது - செடுங்காலம் வர்ஷாபாவத்தாலே வரண்டு, லோகத்தில் ஒருபூக் காணக்கிடையாதபடி யாகையாலே, “எங்கே பொரு திருப்பள்ளித்தாமம் கிடைக்குமோ” என்று தமொருநி த்க, “மொய்ம்மாம் பூம்பொழிற் பெர்ப்பை” என்கிறபடியே - தூரத்திலே குளிர்ந்தசோ லையும் பூத்தபெர்ப்பைகையுமாய்த் தோற்றக்கண்டு, பெரிய அபிநிவேசத்தோடே ஓடிச்சென்று, “உள்ளே துஷ்டஸத்தவங்கிடக்கிறது” என்றறியாமல் பெர்ப்பைகளிலே யிழிந்து பூவை வாரிப்பறித்துக் கரையிலேயேறத் தேடுகிறவனவிலே, முதலாவது காலைப்படிக்க; “ஒரு ரீர்ப்புழு நியித்தமாக ஈசுவரனை யழைக்கவேணுமோ, நாமே தள்ளிப்போகிறோம்” என்று போகப்பார்த்தவனவிலே; படித்தமுதலை பரபலமாகையாலே (க) “மஹ சூகஷ்டு தெ தீரே ஸ்ரஹஸூகஷ்டு தெ தீரே” என்கிறபடியே, இங்கனே ஆயிரம் தேவஸம்வத்தஸம் சென் றவனவிலே; முதலேக்கு தன்னிலமாக்கையாலும் அபிமதலாபத்தாலும் “முழுவதிமுதலை” என்கிறபடியே பலம் அபிவாத்தமாய், ஆணைக்கு தன்னிலமல்லாமைபாலும் அபிமதலாபத் தாலும் பலம் கண்ணமாகையாலே துதிக்கைமுழுத்தும்படி யாய்த்ததிதே; இப்படியானவாறே தன்னுற்செயலற்று, (உ) “சீதலா விநயபிரிபு” என்கிறபடியே ஸர்வேசுவரனையே ரக்ஷகனாக வதஸந்தித்து, “நாராயண ஒரு மணிவண்ண ரக்ஷையாய் வாராய்” என்ன; இந்த ஆர்த்தத்தவநி செவிப்பட்டவாறே, (ஈ) “சுகந்தி கவரிகுவதி ஸ்வமி கவரிகுவதி” இத் தாதிப்படியே, (ஈ) “ஹவதவராரொபெநநி” என்று - அறிவுடையார் ஈடுபெடுப்படி பெரியதவரையோடே மடுவின் கரையிலே வந்து, ஆணையை ஒரு கையாலும் முதலையை ஒரு கையாலுமாக எடுத்திணைத்துக்கொண்டு கரையிலேறி, கையில் திருவாழியாலே முதலையின் வாயைப் பிளந்து விடுவித்து, சாத்தியருளின திருப்பரிபட்டத் தலையைக்கருட்டித் திருப்ப வாதத்திலேவைத்து அதினுடைய புண்வாயை வெதுகொண்டு, ரொளப்பட்ட க்லைசமென் டாம் நீரும்படி திருக்கையாலே குளிர ஸ்பந்தித்துத் திருக்கண்களாலே குளிர்க்கடாணித்து, அதின் கையில் பூவைத்திருவடிகளிலே யிடுவித்துக்கொண்டு அதினுடைய துக்கத்தைப் போக்கிப்படியைச் சொல்லுகிறது - “இடர்கடிந்த” என்று. கனலாழிப்படையுடை யான். ஜ்வலிப்பாநின்றள்ளு திருவாழியை ஆபுதமாகவுடையவன்.

“இடர்கடிந்த கனலாழிப்படையுடையான்” என்கையாலே - கையும் திருவாழி யுமாய்க் கொண்டுவந்து தோற்றியாய்த்து முதலையை விடுவித்ததும் ஆணையை ரக்ஷித்ததும்.

(அ) “சுஜ்ஞகர்த்தே தீரே க்ரஹ ஐகர்த்தேஜலே” (உ) “மஹாசுந்தயத்தரிம்” (ஈ) “அத ர்நிதசமுபபிபாஸிதஹஸ்தம்” (ஈ) “பகவதஸ்வராயைநம”

“தொழங்காதல் களிற்றிப்பான் - மழுங்காதவையுதிய சக்கரால் வலத்தையாய் - தேரன்றி னையே” என்று அறிவுடையார் எடுபெடும்படியிதே அப்போதுவந்து தேரன்றினபடி. கரு னுங்கோயில், பாம்பதம் கீர்ப்பதி தொடக்கமான ஸத்தலங்க னெல்லாவற்றி லுங்காட்டில், ஆச் ரிதரை அதுபவிப்பிக்கைக்கும் ரகஷிக்கைக்குமுடலானஸ்த்தலம் என்று விரும்பி வர்த்திக்கும் கோயில். தென்னுடும் வடநாடும் தொழிநின்ற, தாவிடபாஷாப்ரதாரான தென்னுடும், ஸம் ஸ்கீர்த பாஷாப்ரதாரமான வடநாடும், இருந்ததேருடியாகத் தொழும்படியின்ற. திருவரங் கத்திருப்பதியின்மேல். திருவாங்கமென்ஓர் திருநா மத்தையுடைத்தான திருப்பதிவிஷயமாக.

மெய்நாவன். மெய்யேசொல்லும் நாவையுடையவன். அலக்யமென்பது ஒன்றும்கள் சாத நாவையுடையவனென்கை; “பொய்ம்மொழி யொன்றில்லாத மெய்ம்பையாளன்” என்துமாதோலே. இத்தால்-பகவத்வைபவம் தேசவைபவம் கீழருளிச்செய்தவற்றில் ஒன் றிலும் ஒருபொய் யில்லாமை சொல்லுகிறது. மெய்யடியான். அநாயப்பயோஜனான வடி யான். “அடியான்” என்று பேரிட்டு பாயோஜனத்துக்கு மடியேற்குமவர்கள் பொய்யடி யாரிதே; சேஷத்வம் ஸ்வரூபமானால் சேஷிக்கு அகிசயத்தை வினைக்குமதொழிய, ஸ்வாதி சயந்தேனைகே சேராதே. அங்ஙனன்றிக் கே, சேஷிக்கு மக்களத்தை ஆசாவித்துக்கொண்டு திரியும் ஸ்வபாவாகையாலே, தம்மை “மெய்யடியான்” என்கிறார். இவைபிரண்டும் - தாமருளிச்செய்த வசனங்களை அப்பவரிப்பார்க்கு ஆப்திக்குடலாக வருளிச்செய்தாராய்த்து. விட்சித்தன். * அரவத்தமளிப்படியே - ஸர்வேச்வரனைத் திருவுள்ளத்திலே ஹவத்துக்கொ ண்டிருக்கிறவர். விரித்த துமி முநரக்கவல்லார். விஸ்தரேண ப்ரதிபாதித்த தாவிடரூபமான இத்திருமொழியைச் சொல்ல வல்லவர்கள். எஞ்ஞான்றும்த்யதி. எல்லாக்காலத்திலும், எனக்கு சேஷியான ஸ்ரீவைகுண்டராதனுடைய, ஒன்றுக்கொன்றொப்பான திருவடிகளின் கீழே விசேஷாஷிதாய், * அடியார்கள் குழாக்களோடே தாங்குகிறுக்கப்பெறுவர். ...கக.

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசாணம்.

அடிவரவு—மரவடி தன் கருள் பதினாறு ஆமை மைத்துணன்
குற ஞரந் தேவு செரு கைந்நாகத் துப்பு.

(9)

ஆகிருமொழி-ந.க-க்கு, பாட்டு-சஉ0.

நான்காம்பத்து- பத்தாந்திருமொழி-துப்புடையாரை, ப்ரவேசம்.

அ. கீழ் இரண்டு திருமொழியிலே - பெரியபெருமாளுடைய திவ்ய வைபவத்தை யும், பெரியகோயிலான திருவாங்கத் திருப்பதியினுடைய வைபவத்தையும், பெரிய அபி நிவேசத்தோடே பேசியதுபவித்து ப்ரீதரானார்; “தன்னடியார்” இத்தயாதியில் சொன் னபடியே - புருஷகாரபூதையான பிராட்டிதானே கிதருரைக்கிலும் அவளோடே மறுதலை த்து ஆச்ரிதாஶ்ணம்பண்ணும் வாத்தஸ்யா திசய புத்தாய், “இருளாகந்து மெழுகதிரோன் மண்டலத்துடேற்றி” இத்தயாதிப்படியே - அநாயப்பயோஜனாய், திருவடிகளை ஆச்ரயித்த

வர்களை அச்சிராதிமார்க்கத்தாலே அபுநராவர்த்தில்கூடினான பாயபத்தில்கொடுபோய்
* அநுர்கொடுத்தி அடிமைகொள்ளும் ஸ்வபாவரான பெரியபெருமாளுடைய திவ்ய
குணத்தை யுதஸந்தித்தவாகையாலே, அவர்க்கும் திருத்தின சேதநகர இங்குநின்றும்
கொடுபோய் அடிமைகொள்ளுகை திருவுள்ளமாகையாலே, “நாம்இனி அங்கேபோய் அடி
மைசெய்யவேணும்” என்னும் அபேகைகூறிற்று, அதுக்கு தேஹஸம்பந்தமற்றுப்போக
வேண்டுமபடியை அதுஸந்தித்து, இத்தபாஸங்கத்திலே சரீர விச் லேஷஸமயத்தில் ஸம்ஸாரி
கபாஸவர்களுக்கெல்லாம் யமபடாஸ்வரும் நவிலைவரினைத்து, “அது நமக்கு வாராதொழி
யும்போது ஸர்வேசுவானுவனே போக்கித் தந்தருளாவேணும்” என்று அப்பவஸித்து,
“அதுதன்னை ஏற்கவே அவன் திருவடிகளிலே சிறுந்து அத்தித்தித்த செய்தித்துக்கொள்
வோம்” என்று ஒருப்பட்டு, சரமதசையில் கர்மாதுகுணமாக யமபடர்வந்து என்னை நலி
யும்போது, அந்த க்லைசத்தாலே தேவரீருடைய திருவடிகளை ஒருபடியாலும் நனைக்கவும்
ஒன்று சொல்லவும் கூதமனலேன் என்று அத்தைப்பற்ற அப்போதைக்கு இப்போதே
சொல்லவைத்தேன்; ஆனபின்பு, அக்காலத்தில் அவர்கள் என்னைநலியாதபடி தேவரீர் ரக்ஷித்
தருளவேணும் என்று பெரியபெருமான் திருவடிகளிலே சரணம்புக்கு விண்ணப்பம்செய்து
செல்லுகிறார் - இத்திருமொழியில்.

இதுதானிருந்தபடியென்?-(க) “நவதுஷம் மயதா பரிவிஷ்டபாஹ்நி” என்று
சாஸ்தர் சொல்லுகையாலும், “வேண்டாமமைநமன்ம ரென்றமை, வினவப்பெறுவாரல்”
என்கிற பகவதுத்தியாலும், “உன்றமர்க்கென்றும் நமன்றமர் கள்ளர்போல்” என்று
அபிபுத்தர் சொல்லுகையாலும், (உ) “வாயிஹாபிப ஸுஷ்ட ந ப்ரவஹாந” என்று யம
ன்னுரீன் சொல்லுகையாலும், பாகவதரானவர்களுக்கு யமவச்சிதைவரக்கடாதென்னுமிடம்
ப்ரஸித்தமாகிருக்க, “சரமதசையிலே யமபடர்வந்து நலிவர்கள்” என்று பயப்பட்டுத்
திருவடிகளிலே சரணம்புக்கு, “அத்தசையிலே என்னைக்கித்தருளவேணும்” என்று
இவர் அத்திக்கிறவிது, கீழ்ச்சொன்ன வசநங்கோடு விருத்தமன்றே வென்னில்; ஆழ்
வார்கள் தாங்கள், * மயர்வறமநிலை மருளப்பெற்று அவனை உள்ளபடியறிந்து அது
பயிபா நிற்கச்செய்தே ஓரோ தசைகளிலே வந்தவாரே, அநாதிகாலம் ஸம்ஸரண
ஹேதுவாய்க்கொண்டு போந்த கர்மபலத்தையும், அந்த கர்மாதுகுணமாகவே நிர்வ
ஹித்துக்கொண்டு போந்தவனாய் பந்தமோகேஷாய நிரவாஹகனயிருக்கிற ஈசுவானுடைய
ஸ்வாதர்த்தப் பலத்தையு மதுஸந்தித்து, “நிரங்குச ஸ்வதர்த்தானுவன் இன்னம் நம்மை
ஸ்மஸரிப்பிக்குல் செய்வதென்” என்று, “மக்கள்தோற்றக்குழி தோற்றுவிப்பாய் கொல்”
என்றும், “இன்னம் ஆற்றங்கரை வாழ்மாம்போ லஞ்சகின்றேன்” என்றும், “வைத்த
சிற்தை வாங்குவித்து நீங்குவிக்க நீயின்னம் மெய்த்தன்வலிலை- உய்த்துநின்மயக்கினில் மயக்
கலென்னைமாயனே” என்றும் அவனைக்குறித்து விண்ணப்பம்செய்யும் ப்ரகாரத்திலே; இவ
ரும், ஈசுவாஸ்வாதர்த்தப்பத்தையும், அநாதிகாலம் அவன் திருவடிகளைக் கிட்டாதபடி அகல
வடித்த கர்மபலத்தையும் அதுஸந்தித்து, “ஸ்வதர்த்தானுவன் நம்முடைய கர்மாதுகுண
மாக விட்டு உபேகித்திருக்குமாகில், முன்புபோலே யமபடாஸ்வரும் நலிவு நமக்குவரில்
செய்வதென்” என்று அஞ்சி, அவன் திருவடிகளிலே சரணம் புடுத்து, அத்தசையில் என்

(க) “நகலுபாகவதாயமவிஷயமகச்சந்தி” (உ) “பரிஹாமதுஸாதிதநயபந்தந”

பின் ரகஸித்தருளவேனும் என்று அர்த்திக்கொள். ஆகையால், இந்த பயமும் பார்த்தனையும் இவருடைய அநிசங்க முலமான கலக்கமடியாக வந்ததாக்கபாலே, கீழ்ச்சொன்ன வசநங்கனோடு கிரோதமில்லை. ... *.

மூ.—துப்புடையாரை யடைவதெல்லாஞ் சோர்விடத்துத் துணையாவரென்றே ஒப்பிலேனாகிலு நின்னடைந்தே னுனைக்குநீ யருள்செய்தமையால் எய்ப்பென்னை வந்து ளையும்டோதங்கேது நாணுன்ன நீனைக்கமாட்டேன் அப்போதைக்கிடோதே சொல்லிவைத்தே நரங்கத் தரவனைப்பள்ளியானோக

பதவுரை.

* ஆரங்கத்து அரவு அனை பள்ளியானே!—
துப்பு உடையாரை—அடுத்தவரைக் காக்கும்
திறமுடைய உன்னை
அடைவது— அடைக்கலம்புகுவது
எல்லாம்—என்னுடைய கரணங்களுக்கெல்லாம்
சோர்வு இடத்து— சோர்ந்ததாலத்திலே
அவனை ஆவர் என்று—நீ துணையாவாய் என்று
(என்று ஆழ்வார் சொல்லு;— ‘அது
தான்செய்வது ஒருக்கால் பரபத்தி
பண்ணினார்க்கன்றோ’ என்று எம்
பெருமான் திருவுள்ளமாக,
தூப்பு இலென் ஆகிலும்—‘அப்படிப்பட்டஅதி
யாசிகளுக்கு நான் ஒத்தவனல்லேனாகிலும்
நினை— உன்னை
ஆடைந்தேன்— சரணமாகவைத்தேன்’
(‘என்ன; ‘நாம் ஆகை ரகஸிக்கக்கண்டு
நம்மை வந்தடைந்தி?’ என்ன;)
ஐ— ‘தேவரீர்

ஆனைக்கு— ஸ்ரீகேஜந்தராமாவாணக்கு
அருள் செய்தமையால்— கார்பைப்பண்ணின்
மையாலே’
(என்ன; அப்போது வந்து
ரகஸிக்கிறோமென்ன;)
எய்ப்பு— ‘முன்றுதோஷத்தாலு முண்டான
இளைப்பானது
என்னை— என்னை
வந்து— வந்து கிட்டி
நவீபும்போது—வருந்துங்காலத்தி துண்டான
அங்கு— அவ்வவஸ்த்தையில்
நான்— அடிபேன்
ஏதும்— சற்றையினும்
உன்னை— தேவரீரை
நினைக்கமாட்டேன்— ஸ்மரிக்க மாட்டேன்;
அ பொதைக்கு—அந்தாலத்துக்காக
இ பொதே— கரணகோபரங்கள் நெளியு
பெற்றிருக்கிற இப்போதே
சொல்லி வைத்தேன்— சொல்லிவைத்தேன்.’
என்கொள்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. துப்புடையாரை யடைவது, துப்பு ஸாமர்த்தியம், ரகஸண ஸாமர்த்தியமுடையாரை ஆசிரியப்பது. இது முன்னினைப் படர்க்கையாய், ஈசுவரன்னைநியே சொல்லுகிறது. பஹுவசம் பூஜாவாசி. ரகஸண ஸாமர்த்தியத்தான் வ்யக்த்பந்தத்திலே இல்லையிறே; (ச) “தஸு பிஷாஸஸிஷா ரெ விபேஷஸலிதீயத-40௩ 1 வஸிபெஷாபூரஸு தெகஸுநிதம் விநாவா-ரெஷா தபி” (உ) “நவமிவாரு தஸா பிஷபி பிதெஸவெபு பூரஸஹரி” 1 ஸிபிதெஸிபிதஸிஷா தூநஃ ஹதநுநுஸு கஸுவிச” என்கிறபடியே.

(ச) “நஸம்பதாம்ஸமா ஹாரே விபதாம்விநிவர்த்தநே-ஸமர்த்தோதர்ச்யதே கச்சித்தம் விநாபுருஷோத்தமம்” (உ) “நவரிபாலஸாமர்த்தய மர்த்தோவேசவரம்ஹரிம்- ஸத்திதெள வ்யுத்திதம்மஹாத்மாநம் பவத்யஸ்யஸ்ய கஸ்யதி”

எல்லாம்சொல்லித்து. இந்திரியங்களைய அழிந்து மறஸ்ஸும்! அழிந்தவிடத்து. அந்திம தலையைச் சொன்னபடி. துணையாவரென்றே. * அஷ்டப்பாஷாண ஸந்திபமாய்க்கிடக்கிற தகையில் (க) “க. ஹ” ஆரம்பி” என்கிறபடியே துணையாவரென்றே. அது நாம்செய்வது, தங்களுடைய இழவு பேறுகள் நம்மதாம்படியேயிருக்கும் நம்மோட்டை ஸம்பந்தத்தை யறிந்து நம்பக்கலிலே (உ) “ஹ” ஆரம்பி” என்கிறபடியே ஸக்திகாண பரபத்தியைப்பண்ணினவர்களுக்கன்றே, நீர் அவர்களுக்கு ஒப்போவென்ன; ஒப்பிலேனாகிலும் நின்னடைந் தேன். அவர்களுக்கு ஸந்தர்சனல்லெனினும், என்னுடைய அக்காரசுவத்தாலே, அந்த அக்காசிவத்திக்கு உறுப்பாக, எதிர்த்தலையில் யோக்யதைபாராதேயாகிலும் உன்னை சரண மாக அடைந்தேன். நாம் இப்படியானா ரகலித்ததுகண்டு நீர் நம்மை யடைந்ததென்ன; ஆனைக்கு நீயருள்செய்தமையால். ஆர்த்தியும் அந்நகதித்தவரு மொழிய வேறொரு யோக்ய தையு மின்றிக்கே யிருக்கிற ஆனைக்கு நீயருள்பண்ணினபடியிலே. ஆனால் அவ்வாறையோ யாகி, நீரும் உமக்குத் தளர்த்திவந்தபோது நினையும், அப்போது வந்து ரகலிக்கிறோம் என் னை; எய்ப்பெண்ணவந்த ஸூழும்போது அங்கேனும் நானுன்னை நினக்கமட்டேன். வாத பித்த ச்லேஷம் தோஷத்தரமும் ஒக்க உற்பணித்து நெருக்குகையா லுண்டான இளைப்பானது என் னை வந்து ஸூழும் காலத்தில், அவ்வவஸ்த்தையில் ஏகதேசமும் நான். உன்னை நினக்கமாட் டேன். ஆனால் செய்பவெப்பதென் என்ன; அப்போதைக் கிப்போதே சொல்லி வைத்தேன். அக்காலத்துக்கு உடலாக, கரணகனோபரங்கள் இளைப்பற்றுத் தெளிந்திருக்கிற இப்போதே சொல்லிவைத்தேன். இப்படி நீர் சொல்லிவைத்தால் இத்தை நினத்திருந்து உம்மை ரகலித்தேன்மே நிரப்பத்தமேது நமக்கு என்ன; அரங்கத் தரவணைப் பள்ளியானே. இப் படி ரகலிக்கைக்காகவன்றே, தேசவிபரக்ஷ்டமான கந்திராப்திபைப்போலன்றிக்கே, கோ விலிலே திருவனந்தாமுவானுகிற திருப்படுக்கையின்மேலே கண்வளர்த்தருளுகிறது. அந்த யோகதிதையோலேயோ இந்த யோகதிதரை; தாழ்ந்தாரை ரகலிக்கைக்கன்றே. ... க.

மூ.—சாமிடத்தென்னைக் குறிக்கொள்கண்டாய் சங்கொடு சக்கரமேந்தினுனே
நாமடித்தென்னை யனேகதண்டஞ் செய்வதாநிப்பர் நமன்றமார்கள்
போமிடத் துன்றிறத்தெத்தனையும் புகாவண்ண நிற்பதோர் மூரையவல்லீ
ஆமிடத்தேயுன்னைச் சொல்லிவைத்தே னாங்கத் தரவணைப்பள்ளியானே. உ.

பதவுரை.

சங்கொடு— ஸ்ரீபார்ஞ்சஜந்யத்தோடு
சக்கரம்— திருவாழியாழ்வானையும்
எந்தினுனே— திருக்கையிலே தரித்தவராய்
அரங்கத்து— திருவரங்கத்திலே
அரவு— திருவனந்தாமுவானுகிற
அனை— திருப்படுக்கையிலே
பள்ளியானே— பள்ளிகொண்டருளுமவனே!
நமன் தமர்கள்— யமபடர்கள்

நா— நாக்கை [கொண்டு]
மடித்து— (மிக்ககோபத்தாலே) மடித்துக்
என்னை— மஹாபாபியான என்னை
அநேக தண்டம்— அநேகதண்டங்களை
செய்வதா— செய்யக்கடவதாக
நிற்பர்— நிலலாநிற்பர்களாய் [மனவில]
போம் இடத்து— இழுத்துக்கொண்டு போ

(இவ்வாத்மாவின் மரஸ்ஸானது)

உன்றிறத்து— உன்விஷயத்திலே
எத்தனையும்— ஏகதேசமாயினும்
புகாவண்ணம்— உள்புருராதபடி
நிற்பது— உன்னைக்கொண்டு மறைகையாகிற
ஒர்— ஒப்பற்ற
மாயை— வஞ்சகையில்
வல்லு— ஸயந்தராகாநின்றீர்;
ஆதலால்— ஆதலால்

ஆம் இடத்தே— கரணங்கள் என்வசமாய்ச்
செல்லத்தக்க இக்காலத்திலேயே,
சாம் இடத்து— 'சரீரவிச்லேஷஸமயத்தில்
என்னை— உன்னை நினைக்கமுடியாத என்னை
குறிக்கொள் கண்டாய் - திருவுள்ளம்பற்றி
யருளவேணும்'

(என்று)

உன்னை சொல்லிவைத்தேன்—உன்னைக்குறித்
துச் சொல்லிவைத்தேன்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. சாமிடத்து. சரீரவிச்லேஷ ஸமயத்திலே. சீழ் "எல்லாம்
சோர்விடம்" என்றத்தை இங்கே ஸ்பஷ்டமாக வருளிச்செய்கிறார். என்னை. தோஷத்
பெளப்பண்பத்தாலே கலங்கி, உன்னை நினைக்க கூடமன்றிக்கே யிருக்கிற என்னை. குறிக்
கொள்கண்டாய். நான் கலங்கிக் கிடந்தேன் என்னுந்ரீ உபேஷித்திராதே திருவுள்ளம்பற்றி
யருள்கிடாய். அன்றிக்கே, யமபடால் வந்த நவிவுக்கு அஞ்சி, திருவடிகளிலே இப்போது
சரணம் புருத் வென்னை, அப்போது திருவுள்ளம்பற்றி யருள்கிடா பென்னவுமாம். சங்
கொடு சக்கர மேந்திறுனே. ஆச்ரித ரகூணத்தில் விளம்பாஸனுத்தவத்தாலே அரவாதம் பூரீ
பாஞ்சஜந்யத்தையும் திருவாயுழியையும் திருக்கையிலே ஏங்கிக்கொண்டிருக்கிறவனே. ரகூப
ரகூகபாவத்தையாரும், அவனுக்குத் தாம் மங்களாசாஸனம் பண்ணும் ஸ்வபாவராய், திவ்யா
யுதங்களையும் அழகுக்குடலாக நினைத்து அவற்றுக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுமவர், இப்
போது, ரகூகனாகவும் திவ்யாயுதங்களை ரகூணபரிசுரமாகவும் அதுவாங்கிக்குப்படியாய்த்துச்
செல்லுகிற பயம். பயலேறுதன்னை யருளிச்செய்கிறார் நாமடித்தித்தாதி. கீரோதாதிசயத்
தாலே நாகவையடித்துக்கொண்டு, என்னை கர்மதுருணமாக அநேக தண்டங்களைச் செய்யக்
கடவதாக நில்லாநிற்ப் யமபடானவர்கள். சரீர விச்லேஷ ஸமயத்தில் வேறொருவர்க்குத்
தோற்றமில் இச்சேதர னொருவனுக்குமே தோன்றும்படி இப்படி வந்து புருந்து நில்லாநிற்
பர்களாய்த்து.

போமிடத்து. அவர்கள் இழுத்துக்கொண்டு போமானில். உன்றிறத் தெத்தனையும்
புகாவண்ணம் நிற்பதோர்மாயைவல்லு. இவ்வாத்மாவனுடைய மரஸ்ஸம் உன்விஷயத்தில் ஏச
தேசமும் உள்புருராதபடி உன்னைக்கொண்டு மறைய நிற்பதொரு வஞ்சகத்தை வல்லு. ஆமி
டத்தே யுன்னைச் சொல்லிவைத்தேன். ஆனபின்பு, கரணங்கள் என்வசமாய்ச்செல்லலான தகை
யிலே, "சாமிடத்தென்னைக் குறிக்கொள்கண்டாய்" என்று உன்னைக்குறித்துச் சொல்லிவைத்
தேன். அரங்கத்தரவினைப் பள்ளியானே. இவ்வாத்மாவனுடைய ரகூணத்தையாக முற்
கோலி வந்து, இவற்றி னுடைய ரகூணசிறந்தையைப் பண்ணிக்கொண்டு, திருவாங்கத்திருப்
பதியிலே திருவரவணையின்மேலே புள்ளிகொண்டிருக்கிறவனே. உ.

மூ.—ஏல்லையில்வாசல் குறுகச்சென்ற லெற்றி நுன்றமர் பற்றும்போது

நில்லுமினென்ன வுபாயில்லை நேயியுஞ் சங்கடமேந்திடுனே [நெடன்றம்
கொல்லலாம்போதே யுன்னாமெல்லாம் சொல்லினேனென்னைக் குறிக்கொ
அல்லல்படாவண்ணங் காக்கவேண்டு மரங்கத் தரவினைப் பள்ளியானே, நு]

பதவுரை.

அரங்கத்தரவண்பப் பள்ளியானே!-;
நெய்யும்— திருவாழியையும்
சங்கமும்— ஸ்ரீபாஞ்சஜன்பத்தையும்
ஏந்தினானே— திருக்கையி லேந்திக்கொண் டிருக்கிறவனே!
எல்லையில்— அடியேனுடைய ஆயுஸ்ஸின் எல்லையான சாமததையிலே
வாசல்— யமபுரத்துக்குப் போய்வழி
குறுகச்சென்றால்— கிட்டினால்
நமன் தம்— யமபடானவர்கள்
எற்றி— அடித்து
பற்றும்போது— பிடிக்குங்காலத்தில்
நிலையின் என்ன— 'கடக்கநிலை' உங்கோள் என்று தகைகைக்குத்தக்க

உபாயம்— ஒருபாயமும்
இல்லை— என்கையிலில்லை;
(ஆதலால்,
சொல்லலாம்போதே—சொல்லுகைக்கு யேர்
ய்பதை யுண்டாக்காலத்திலேயே
உன்— தேவரீருடைய
நாமம் எல்லாம்— திருநாமங்களை யெல்லாம்
சொல்லினேன்— சொன்னேன்;
என்னை— என்னை
என்றும்— எப்போதும்
குறிக்கொண்டு— திருவுள்ளம்பற்றி
அல்லல்படாவண்ணம்—யமபடர்கையி லகப் பட்டு வருந்தாதபடி
காக்கவேண்டும்— காசித்தருளவேணும்.

வ்யா. முன்றும்பாட்டு. எல்லையில். ஆயுஸ்ஸினுடைய எல்லையான மரணததையில். வாசல் குறுகச்சென்றால். வாசல்-வழி. (க) யாமயமார்க்ககதி இனி ஆஸநம்-என்னுமனவாகச் சென்றால். எற்றி நமன்றும் பற்றும்போது. யமபடானவர்கள் பிடிப்பதற்கு முன்னே மகி யவங்க எற்றிவந்து பிடிக்கும்போது. பிடித்தல்ல அடிப்பது, அடித்தாப்பத்துப் பிடிப்பது. இப்படி யமபடர் வந்து கொடுபோவதாகப் பிடிக்குங் காலத்தில். நிலையின்னென்ன வ்யாய நிலை. "நிலையின்" என்று அவர்களைத் தகைகைக்குத்தக்க உபாயமொன்றும் என்கையி லில்லை. இத்தால் தம்முடைய ஸர்வோபாய சூற்பதையைச் சொல்லுகிறார். நெய்யும் சங்கமு மேந்தினானே. ஸீரோதி சிரஸநபிகரமான திவ்யாயுதங்களை ஸர்வகாலமும் திருக்கையிலே ஏந்திக்கொண்டிருக்கிறவனே. இப்படி பிருக்கையாலே, *பற்றிலார்பற்ற நின்றாய்பிருக்கிற தேவரீரையொழிய எனக்கொரு ரகட்களில்லை யென்கை. கீழே— "சங்கொடு சக்கர மேந்தி னானே" என்றார்; இங்கே— "நெய்யும் சங்கமு மேந்தினானே" என்கிறார். இதுவாய்த்து இவர் தகைகைக்குமுபாயம். "எப்போதும் கைகழலாநேயியான்" என்றிறே இவர்களிருப் பது. "நிலையுமுன்னென்ன வ்யாயமில்லை" என்பானென், நம்முடைய நாமங்களை எப்போ தும் சொல்லாநின்றீரே, அதுதான் உபாயமாகுலோவென்ன; அது நான் ஸாதநமாகச்சொ ன்னானே? சொல்லலாம்போதே யுன்னுமெல்லாம் சொல்லினேன்; கரணங்கள் வசவர்த்தியர் பிருக்கிறபோதே உன் திருநாமங்களை யெல்லாம் ப்ராப்யமாக வதுணர்ந்தித் வித்தனையன்றே, மங்களாசாஸந பானம் உன்னுடைய ஸமர்த்தியை ஆசாஸித்துக்கொண்டு திரியும் நான் என் னுடைய ஸமர்த்திக்கு உறுப்பாக ஏதேனுமொன்று செய்கைக்கு யோக்கையுண்டோ, நீ யறிய உன்னை ரகட்களை அதுணர்ந்தித்திருக்கிற விதுதானும் என்னுடைய செயலறுதியாலே இப்போது செப்பிற வித்தனையன்றே. என்னைக் குறிக்கொண்டென்றும். இப்படியிருக்கும் ஸ்வபர்வண என்னை, ஸர்வகாலமும் திருவுள்ளம்பற்றி. அல்லல்படாவண்ணம் காக்க

வேண்டும். என்னுடைய புருஷார்த்தத்துக்கு விரோதியான யமபடரால் வரும் நலியிலே அகப்பட்டு துக்கப்பாடபடி. ரக்ஷித்தருளவேணும். அரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே. இதுக் காகவன்றோ தேவரீர் அணித்தாக வந்து கண்வளர்த்தருளுகிறது. ௩.

மு.—ஒற்றைவிடையனு நான்முகனு முன்னையறியப் பெருமையோனே
முற்றவுலகெல்லா நீயேயாகி முன்றெழுத்தாய் முதல்வனேயோ !
அற்றதுவானு எரிவற்கென்றெண்ணி யஞ்ச நமன்மர் பற்றவற்ற
வற்றைக்கு நீயென்னைக் காக்கவேண்டு மரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே சு.

பதவுரை.

ஒன்று— ஒப்பற்ற
விடையனும்— ரிஷபவாஹனானருத்ரனும்
நால் முகனும்— சதுர்முக ப்ரஹ்மாவும்
உன்னை— தேவரீரை
அறியா— அறியவொண்ணாத
பெருமைபேரே—பெருமையைபுடையனாய்
முற்ற— ஒன்றொழியாதபடி.
உலகு எல்லாம்— ஸகலலோகங்களும்
நீயே ஆகி— நீயேயாய்.
முன்று எழுத்து } அக்ஷரத்ரயாத்மகமான
ஆய } ப்ரணவத்துக்கு வாச்ய
யுய்க்கொண்டு
முதல்வனே— ஸர்வகாரண பூதனுயிருக்
கும்வனே !

அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே ! :-
நமன் தமர்— யமபடரானவர்கள்
இவற்கு— ' இவனுக்கு
வாழ் நான்— ஆயுஷ்ஸு
அற்றது என்று } முடிந்தது ' என்று நினை
எண்ணி— } த்து
அஞ்ச—பிடிக்கிறபிடியிலே அஞ்சம்படியாக
பற்றல் உற்ற } பிடிக்கையிலே ஒருப்பட்ட
அற்றைக்கு } வன்மைக்கு
நீ— ஆக்ரிதரக்ஷகனான நீ
என்னை— என்னை
காக்கவேண்டும்— அவர்கள்கையில் காட்டிக்
கொடாதே ரக்ஷித்தருளவேணும்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு, ஒற்றைவிடையனும். “ துண்ணுணர்வில் நீலர் கண்டத் தம்மானும் ” என்கிறபடியே ப்ரஹ்மபாவனை தலைபெடுத்தபோது, அல்லாதாணாப்பேர் லன்றிக்கே, தத்வத்தை யதாவாக தர்க்கவல்ல ஸுடுக்தம் ஜ்ஞாநத்தையுடையனான அத் விதீய ரிஷபவாஹனும். “ ஒற்றைவிடையனும் ” என்றது - லோகவ்யாவர்த்த மாசை யாலே அத்விதீயமாய் அவனுக்கு அபிமதமாயிருக்கு மென்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக. இத் தையிறே, அவன் தனக்கு பெருத்த வுடைமையாக நினைத்திருப்பது. நான்முகனும், (சு) “ பெருவ்ருஷாணம் விஷயாதிவருவ-0 பெராவெவெஷாஹு ஸ்ரவணோகி தபெஷு ” என்கிறபடியே அவ்வயதாரோக திருநாபிகமலத்திலே பிறந்து, பிதாவான தேவரீர்தம்மாலே கொடுக்கப்பட்ட நானுவிதங்களைப் புடையனாய், “ அமார்த்தமறியியந்து ” என்கிறபடியே இவ்வருளுள்ளார்க்கெல்லாம் ஜ்ஞாநப்ரதனுமாயிருக்கு மேற்றத்தையுடைய சதுர்முகனும். உன்னையறியப் பெருமையோனே. ஸர்வகாரணபூதனாய் ஸர்வரக்ஷகனாய் ஸர்வவிசேஷியாய் ஸர் வசாரியாயிருக்கு முன்னே, உள்ளபடி யறியவொண்ணாதிருக்கும் பெருமையைபுடையவனே.

(சு) “ யோப்ரஹ்மானம் விததாதிபூர்வம் யோவைவேதாம்சசு ப்ரஹிணோதிதஸ்மை ”

முற்றவுலகெல்லாம் நீயேயாகி. வை வயதிரிக்த மைத்தவன்துக்களும் ப்ரகாரமாகத் தூள்ப்ரங்கரிபா யிருக்கையாலே, ஒன்றொழியாதபடி வைலிலோகங்களும் நீயேயாய். (உ) “வைவ்யுவயிஷ்வ” (ங) “வாவாவாவாவாவாவாய்” என்னக்கடவதிநே. முன்றெழுத்தாய் முதல்வனே. அக்ஷரப்பாத்தமமான ப்ரணவத்துக்கு வாச்யனுக்கொண்டு ஸர்வகரணசூது யிருக்கிறவனே. “முன்றெழுத்தாய்” என்கிற ஸாமானா திகரண்யம், வாச்யவாசக பாவஸம்பந்த நிபத்தம். ப்ரணவத்தான் சப்தப்ராதாய்த்தாலே ஜீவபரமாய் அர்த்தப்ராதாய்த்தாலே பகவத்பரமாயினே யிருப்பது. (ச) “ஓக்ஷரொ மவவாக்ஷிஷ்ட” என்றும், (டு) “ஒவித்யுகக்ஷரம் வ்யவ்யுக்ஷமருக்ஷிதம் ஸ்ராக்” என்றும் சொல்லக்கடவதிநே. அதில் ப்ரதமாக்ஷரத்தில் ப்ரகர்த்தத்தினே ஸர்வகரணத்தம். ஒ இப் படி நீயே நிர்வாகுகளென்று இருப்பாரிடத்தில் யமபடால்வரும் நசிவு வரக்கடவதோ ? என்று விஷண்ணாகுகிறது. அற்றதுவாய்நா எவற்றுகென்றெண்ணி. ஜீவிக்குங் காலமெல்லாம் பொருட்டிருந்து இவனுக்கு ஆயுஸ்ஸம் அற்றதென்றெண்ணி. அஞ்சுநின்றமர் பற்றவற்ற வற்றைக்கு மேல் ஒருவேதனைச் செய்வதுக்குமுன்னே பிடிக்கிறபிடியிலே அஞ்சும்படியாக யமபடாநவர்கள்வந்து, பிடிக்கையிலே யொருப்பட்ட வன்மைக்கு. நீ யென்னைக் காக்க வேண்டும். ஸர்வாதிகளும் சரணுகதாகுகளை நீ, உனக்குப் பரிந்தன்றியுள்ள குகாதபடி யிருக்கும் என்னை அவர்களையெல்லாம் காட்டிக் கொடுத்த ரகஸித்தருளேனும். அறங்கத் தாவனைப் பள்ளியானே. ஆசரிதரை ரகஸிக்கக்காவன்றே அணித்தாவந்து கோபிலிலே சாய்ந்தருளிற்று.

... ..

மு—பையாவினைப் பாற்கடலுட் பள்ளிகொள்கின்ற பரமமூர்த்தி

உய்யவுலகு படைக்கவேண்டி யுத்தியிற்றோற்றினாய் நான்முகனை

வையமனிசரைப் போய்யென்றெண்ணிக் காலனையு முடனேபடைத்தாய்

இயல்வினியேன்னைக் காக்கவேண்டு மரங்கத்தாவனைப் பள்ளியானே. ௫.

பதவுரை.

பால் கடலுள்— சுதிராப்தியிலே

பை— பரந்தபடங்களை யுடைய

ஆரவு இன் ஆணை—திருவனந்தாழ்வாலாகிற

இனிய படுக்கையின்மேலே

(க) “யந்தேவாநமுந்யோ நசாஹம்நச சங்கரோ - ஜாநந்திபரமேசஸ்ய தத்விஷ்ணுர்பரமம் பதம்” (உ) “ஸர்வமகலீதம் ப்ரஹ்ம” (ங) “புருஷஹவேதம்ஸர்வம்” (ச) “ஓங்காரோ பகவாந்விஷ்ணு” (ஞ) “ஓமிதீபகாக்ஷாம் ப்ரஹ்மவ்யாஹரம்மா மதுஸ்மரம்”

பள்ளிகொள்கின்ற—கண்வளர்ந்தருளுகிற
பரமமூர்த்தி— பரமசேஷியானவனே !

அரங்கத்தரவனைப்பள்ளியானே !-;
உய்ய— ஸகலாத்தமாக்களும் தன்னை ஆச்ரயி

த்து உஜ்ஜீவிக்கைக்குறுப்பாக
உலரு— லோகங்களை

படைக்கவேண்டி— ஸர்ஷ்டிக்கவிரும்பி

நால் முகனை— சுதர்முகப் பரஹ்மாவை

உந்தியில்— திருநாடிகமலத்திலே

தோற்றினாய்— தோற்றுவித்தவரே

வையம்— ' பூமிபி'லுள்ள

மனிசர்— மறுஷ்யர்கள்

வ்யா. இரத்தாம்பாட்டி. பையரவினைப்பாற்கடலுள் பள்ளிகொள்கின்ற பரமமூர்த்தி. திருப்பாற்கடலிலே ஸ்வக் பர்சத்தாலே விசுவீதமான பணங்களைபுடையனாய், மென்மைமுனிர் த்தி நூற்றங்களை பர்கர்த்திபாகவுடைய திருவனந்தாழ்வானுகிற படுக்கையின்மேலே. “உள்ளப் பல்யோசு செய்தி” என்கிறபடியே ஸம்ஸாரிகளான ஆத்மாக்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக் கோண பல உபாயங்களுடைய திருவுள்ளத்திலே சிந்தித்துக்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளாகின்ற பரமசேஷியானவனே. *மூர்த்திசுபத்தம்- இச்வரபத்துக்கும் விசுவரத்தத்துக்கும் வாக்ஸமாநகையாலே, இவ்விடத்தில் இச்வரபவாக்ஸமாபக்கொண்டு சேஷித்தவந்தைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் இவை அறிபாதிருக்க, தான் அறிந்ததாக இவற்றினுடைய ரக்ஷணோபாயசிகந்தை பண்ணு கைக்கடியான ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது. இப்படி ஸர்ஷ்டமான ஜகத்துக்கு ரக்ஷணர்த் தமாகவந்து கண்வளர்ந்தருளின வளவன்றிக்கே, ஜகத்துக்கு, தன்னை முதலிலே ஸர்ஷ்ட்டித் தருளின உபகாரத்தனை யருளிச்செய்கிறார். உய்யவித்பாதி. காண்கோணப் பரிதாராய் போகமோக்ஷருந்ராய் *அகிதவிசேஷிதராய்க் கிடக்கிற ஆத்மாக்கள் காண்கோணபரங்களைப் பெற்று, திருவடிகளை ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கைக்குறுப்பாக லோகத்தை ஸர்ஷ்ட்டிக்கையி லே விருப்பத்தை யுடையனாய், வ்யஷ்ட்டி ஸர்ஷ்ட்டிக்கு கர்த்தாவான சுதர்முகனைத் திரு நாடிகமலத்திலே தோற்றுவித்தவனே.

வையமித்பாதி. ஜகத்ஸர்ஷ்ட்டி பண்ணுகிறபோதே, “பூமிபி லுண்டான மறுஷ்ய யர் நம்முடைய ஆஜ்ஞாருபமான சாஸ்த்ரமாயாதையில் நிற்பார்களல்லர், கர்த்தரிமாய் விப ரீதப்ரவர்த்ததாமவர்கள்” என்று திருவுள்ளம்பற்றி, “அப்படி அகிப்ரவர்த்ததான தகையில் அதுக்கிடாக சிஷித்தாகிலும் ரக்ஷிக்கவேணும்” என்று காலனையுமுடனே ஸர்ஷ்ட்டித்தவனே. “பொய்யர்” என்கிறவித்தை, “பொய்” என்று குறைத்துக்கிடக்கிறது. ஐய, ஐயனே!;- பரமபந்து வானவனே. இத்தால்- ரக்ஷிக்கக்கிடான ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது. இனி யென்னைக் காக்கவேண்டும். அந்த வையத்திலுள்ளார் படியன்றிக்கே, உன்னுடைய அங்கி காரவிசேஷத்தாலே வ்யாவர்த்தனாய் உனக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணியன் னி தரிபாதபடி யான பின்பு, இப்படியிருக்கிற வென்னை, என்னுடைய புருஷார்த்தத்துக்கு விரோதியான யமபடால்வரும் நலியில் அவ்வயயில்லாதபடி ரக்ஷித்தருளவேணும். அரங்கத்தரவனைப் பள்ளியானே, ஜகத்ஸர்ஷ்ட்டியைப்பண்ணி, ஸர்ஷ்ட்டமான ஜகத்தினுடைய ரக்ஷணர்த்தமாகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளின வளவன்றிக்கே, இங்கு வந்து சாய்ந்தருளியு- அந்ந்ருகதிகளாய் ஆர்த்தராய்த் திருவடிகளிலேவந்துவிழுந்தாரா ரக்ஷிக்கக்காகவண்ணே. ...௫.

பொய் என்று எண்ணி— நம்முடைய கட்

டனையான சாஸ்த்ரமாயாதையில் நிற்க

மாட்டார்கள்? என்று திருவுள்ளம்பற்றி

காலனையும்— அவர்கள் மீறி நடக்கும் கால

த்தில் சிஷிக்கைக்கிடான காலனையும்

உடனே— உடனே

படைத்தாய்— ஸர்ஷ்ட்டித்தாய்;

ஐய— பரமபந்துவானவனே !

இனி— இனி

[யேனை

என்னை— மங்களாசாஸநகரபுறான அடி

காக்கவேண்டும்—யமபடால் வரும் நலியில்

அகப்படாதபடி ரக்ஷித்தருளவேணும்.

மூ.—தண்ணன்னவில்கை நமன்றமர்கள் சாலக்கொடுமைகள் செய்யாநிற்பர்
மண்ணொடுநீரு மெரிபுங்காலு மற்றுமாகாசமு மாசினீன்று [டென்றும்
எண்ணலம்போதே யுள்ளுமெல்லா மெண்ணினே நெண்ணைக்குறிக்கொண்
அண்ணலே நீயெண்ணைக்காவேனோ மரங்கத்தாவேனாப் பள்ளியானே. சு.

பதவுரை.

நமன் தமர்கள்— யமபடரானவர்கள்
தண்ணன இல்கை—தனையயில்லாதவர்களாய்க்
கொண்டு
சால்— மிகவும்
கொடுமைகள்— கொடியதண்டங்களை
செய்யாநிற்பர்— பண்ணுநிற்பர்கள்;
மண்ணொடு நீரும்— ஆழியும் ஜலமும்
ளரியும்— அக்தியும்
காலும்— வாயுவும் [நாம்
ஆகாசமும்— ஆகாசமுமாகி பஞ்சபூதங்க
மற்றும்— கார்பருபமானஜகத்துத்தானும்
ஆகி— உணக்குப்பரகாரமாக
கின்றாய்—அவற்றுக்குப் பரகாரியாய்க்கொண்
டு கின்றவனாய்

அண்ணலே— ஸர்வஸ்வரமியானவனே !
அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே !—;
எண்ணலம்போதே— அதுவந்திக்கையோக்
யதைபுண்டான காலத்திலே
உன்— உன்னுடைய
நாமம் எல்லாம்— திருநாமங்களையெல்லாம்
எண்ணினேன்— எனக்கு தாரகமாகவும்
போக்பயமாகவு மறுவந்தித்தேனை.
என்னை— பல்லாண்டு பாடுமெனான என்னை
நீ— தேவரீர்
என்றும்— எப்போதும்
குறிக்கொண்டு— திருவுள்ளம்பற்றி
என்னை—;
காக்கவேண்டும்— ரக்ஷித்தருளவேணும்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. தண்ணன்னவில்கை. மெத்தனவில்கை. உக்தி வர்த்திகளெல்லாம் சுடிநாமாயத்திருப்பது. “கடுஞ்சொல்லர் கடியார்” என்னக்கடவதிறே. அன்றிக் கே, தண்ணனவாவது- தண்ணிதலாய், அது இல்லையென்கையாலே நவிகையில் ஒவதுவில் லாமையைச் சொல்லுகிறது. ஒருகால்கிட்டுப் பற்றுவிடையென்கை. நமன்றமர்கள்; பரதானான யமன்றானுகில் கண்குழிவுகண்டவாறே ஒருக்காலாக விட்டிருக்கவுங்கடும்; இவர்கள் அவனுடைய படராகையாலே “அவன்சொன்னதில் ஒன்றும் தப்பாதே செய்யவேணும்” என்னும் நினைவாலே கண்பாராதே க்ருமராக நவியாநிற்பர்களாய்த்து. சாலக்கொடுமைகள் செய்யாநிற்பர். மிகவும் கொடியதான தண்டனைகள் பண்ணுநிற்பர்கள். அதாவது இந்த தேவமகிஷ்?லஷத்துக்குமுன்னே, சிவந்தமயிரும் எரிந்த விழியும் பொறிபறக்கிற முகமும் நாமடிக் கொண்ட உதடுமான உகரவேஷத்தோடே; * சேவதக்குவாரைப்போலே, கையும் குலமும் பாசமும் முதலானவற்றோடே வந்துநிற்கும் நிலைதன்னாலே வயிறு எரிகொளுந்தும்படி பண்ணுங்கையும், “நமன்றம் பாசமிட்டால் அலைப்பூணுண்ணும்” என்னும்படி இந்தசரீரந்தன்னை விடுவிக்கிறஸமயத்தில் அலைச்சல் படுகையும், பின்பு யாதாசரீரத்திலே புருசு சொல்லி மோதுகையும், “பின்னும் வன்கயிற்றால் பிணித்தெற்றிப் பின்முன்னாக விழுப்பதன் முன்னம்” என்கிறபடியே வலியகயிற்றால் காலிலேகட்டித் தியங்கவடித்து தலைபின்னும் கால்முன்னுமாக யாம்பயமார்க்கத்தாலே விழுத்துக் கொண்டுபோகையும், நாய்க்கையேவித் துடைவழிகவருவிக்கையும், குலத்தாலே பாய்கையும், முதலாகச்செய்யுங் கொடுமைகளுக்கு ஒரு முடிவில்கையிறே. “செய்யாநிற்பர்” என்கிற வர்த்தமாத்காலே உத்தரோத்தரம் செய்யும் கொடுமைகளையெல்லாம் சொல்லுகிறது.

மண்ணித்பர்தி. பூமிவியாடே ஜலமும் அக்கியும் வாயுயும் ஆகாசமுமாக ஐத்தகாச
ணமான் பூதபஞ்சகமாயம், பற்றும் கார்யரூபமான ஐதத்தத்தானும் “நீ” என்றெ சொல்
லுக்குள்ளே அடங்கும்படி உணக்கு ப்ரகாரமாக இவற்றுக்கு ப்ரகாரியாபக்கொண்டு நின்றவ
னே. இத்தால் ஸர்வகார்ணபூதனுப் ஸர்வப்ரகாரியா யிருக்கையாலே உணக்கு விதேய மல்ல
ததொன்று இல்லையிறே. ஆனபின்பு இந்த யமபடசால்வரும் நலிவை நீயே மாற்றவேணும்.
எண்ணலாம்போதே யுன்னாமெல்லா மெண்ணினேன். இத்தால் தம்முடைய ப்ராப்யநிஷ்ட
டையைச் சொல்லுகிறார். கரணங்கள் விதேயமாய் அதுஸந்திக்கலானபோதே, உன்னுடைய
திருநாமமெல்லாம் எனக்கு தாக்மாவும் போக்யமாகவும் அதுஸந்தித்தேன். நாராயணசப்
தத்துக்குள்ளே ஸகலராமங்களு மந்தர்ப்பூதமாகையாலே, அதொன்றையும் சொல்லவே
எல்லா நாமங்களையும் சொன்னாராவிறே. தீவர்தாம் அதொழிப வேறென்றறியாரிறே.
“நன்மைதிமைக்கொன்றமுறியேன் நாரணுவென்னு மித்தனைபல்லால்” என்றும், “நீவா
தே நமோந்ராணு வென்பன்” என்றுமிதே இவாரிபுப்பது. மங்கனாசாரநதத்துக்கும் இது
தானையிறே இவர்க்கு வாசகம். “நமோநாராயணபவென்று- பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்து
பல்லரண்டு- ஏத்துவர்” என்றாரிறே. ஆகையால், இத்திருநாமமொழிய ஒருகூணமும் தரிசு
கமாட்டார். “உண்ணுநாள் பசியாவதொன்றில்லை- நமோநாரணுவென்றெண்ணுநாள்-என்
க்கு- பட்டினிராள்” என்றுமவாரிறே. ஆக; இப்படி உன்னாமெல்லா மெண்ணினேன்.

என்னைக் குறிக்கொண்டு. இப்படி உன்திருநாமத்தைச் சொல்லி உனக்கு மங்களா
சாஸனம் பண்ணுதபோது கூணகாலமும் தரிசுகமாட்டாதவென்றைத் திருவுள்ளம்பற்றி.
என்றும். ஸர்வகாலத்திலும். இந்நிலைதான் இவர்க்கு காதாசிக்கமன்றே. அண்ணலே. ஸர்வ
ஸ்வாமிபானவனே. இத்தலையிழவுபெறுகள் உன்னதாம்படிபன்றே குடற்றுகத்திருப்பது.
நீஎன்னைக் காக்கவேண்டும். இப்படி யிருந்துள்ள நீ, சீழ்ச்சொன்ன புருஷார்த்தக்கிஷ்டடை
யை யுடையேனுள் வென்றை, இப்புருஷார்த்தத்துக்கு விசேடதிபாக யமபடசால் வரும் நலி
வில் அகப்பாடபடி ரகித்தருளவேணும். அங்கத்தாவணைப் பள்ளியானே. இத்தான்
நான் இன்று விண்ணப்பம் செய்பவேனுமோ, இதுக்கு முற்கோலிவந்தன்றே தேவாரீரின்
கே வந்து கண்வளர்த்தருளுகிறது. சு.

மூ.—செஞ்சொன் மறைப்பொருளாகிநின்ற தேவர்களுக்கேன் யெம்மானே
எஞ்செல்லென்னுடை யின்னமுதே யேழலுகுமுடையா யென்னப்பா
வஞ்சுவருவி னமன்றார்கள் வலிந்து நலிந்தென்றைப் பற்றும்போது
அஞ்சலமென்றென்றைக் காக்கவேண்டு மரங்கத்தாவணைப் பள்ளியானே. எ.

பதிவுரை.

செம்— செவ்விய
சொல்— சொல்லையுடைத்தான்
மறை— வேதத்துக்கு
பொருள் ஆகிநின்ற—ப்ரத்யயத்தையுக்கொ
ண்டுநின்றவனுய்
தேவர்கள்— நித்தயவாழ்ந்திருந்து
நாயகனே— தலைவனுய்

எம்மானே— எனக்குஸ்வாமியானவனே!
எஞ்சல் இல்— சுருங்குகலில்லாததாய்
இன்— பரமபோக்யமாய்
என்னுடை அமுதே — அம்மதம்போலே
எனக்கு ரஸாவஹை நின்றவனுய்
ஏழ் உகைம் உடையாய்— ஸப்தலோகங்
களுக்கும் ஸ்வாமியாய்

என்— எனக்கு

அப்பா— உபகாரகளுவனே?

அரங்கத் தர்வணைப் பள்ளியானே!—;

வஞ்சம் உருகில்— ஒருவர்க்கும் தெரியாத

படி மறைத்துக் கொண்டுவரும் ரூபத்

தைபுடைய

சுமன் தமர்கள்— ஊடபடர்கள்

வலிந்து— பலாத்கரித்து

நலிந்து— ஹிம்ஸித்துக் கொண்டுவந்து

என்னை— என்னை

பற்றும்போது— பிடிக்கும்சாலத்திலே

அஞ்சலம் என்று— ‘அஞ்சாதே கொள்’

என்று

என்னை தாக்கவேண்டும்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. செஞ்சொல் மறைப் பொருளாகின்ற. செவ்விய சொல்லை யுடைத்தான வேதத்தினுடைய அர்த்தபூதனாயிற்று. சொல்லுக்குச் செவ்வையாவது - பதாபூதவாதிக்வும். நால்கிரா யிருப்பார்க்கு ஸ்வார்த்தத்தை மறைக்கையாலே, இத்தை “மறை” என்கிறது. இதுதான் பூர்வபாகமென்றும் உத்தரபாகமென்றும் இரண்டுகூறும், அதில் பூர்வபாகம் கர்மபாதிபாதகமாய், உத்தரபாகம் ப்ரஹ்ம ப்ரதிபாதகமா யிருந்ததேயாகிலும், ஆராத்ந ஸ்வரூபத்தையும் ஆராத்யஸ்வரூபத்தையும் சொல்லுகிறதாயினாலே, (க) “வெடுவெழுலவெய்யு வறெடுவெய்யு” என்கிறபடியே எல்லா வேதங்களுக்கும் இவ னே ப்ரதிபாத்யன் என்னத்தட்டில்லையே. (உ) “வெடுவெய்யு வறெடுவெய்யு” என் னக்கடவதிறே. பூர்வபாகத்தில், இவனை ஸத்வாரச்மாக ப்ரதிபாதிபாதிக்கும்; அத்தைப் பற்றவிறே (ங) “பு-திபு-வலிவிதிடு” என்றருளிச்செய்தது. தேவர்களாயினே. (ச) “ப-து-ப-வெய்யு வறெடுவெய்யு” என்கிற நித்யஸூரிசுருக்கு நிர்வாஹக ளானவனே. அவர்களுக்கு நிர்வாஹகளுக்கையாவது—(இ) அஹந்த ஸஹஜ தாஸ்யராகையாலே தன்னுடைய அநுபவகைகற்பங்களையொழிய அரைக்கணமும் சொல்தாபடியாய், *அஸ்த்தா ரே பயசங்கிகளாய்க்கொண்டு மங்களாசாஸனபராயப் போருகிறவர்களுடைய பாக்ரதி யறி ந்து விசியோகங்கொண்டு போருகை. எம்மானே. அவர்களைப்போலே என்னையும் உன் றுவாடிக்குப் பரிவனாக்கி அடிமைகொண்டு போருகிறவனே. எஞ்சலி லென்னுடையின் னாமுதே. பாக்ரதமான அமர்த்தத்தில் வ்யாவர்த்தி. எஞ்சல் - சுருங்கல். “இல்” என்பது இல்லாமை. அதாவது - தேசகாலங்கால் வரும் ஸங்கேசாஹிதமாயிருக்கை. அது எல் லாதேசத்திலு மின்றிக்கே எல்லாக் காலத்திலும் புஜிக்கவொன்னாதபடியா யிருக்குமிறே. “என்னுடையமுது” என்கையாலே - புஜித்தார்க்கு, உடம்பைப் பூண்கட்டுமது போல ன்றிக்கே உபிஸர்ப் பூண்கட்டுமதாயிருக்கை. “இன்னமுது” என்கையாலே - புஜித்தார்க் கு, தர்ப்தியைப் பிறப்பிக்கும்துபோலன்றிக்கே, “அப்பொழுதைக் கப்பொழுதென்றா வமுதம்” என்கிறபடியே—புஜிக்கபுஜிக்க மேன்மேலான தர்ஷணையை வினைக்குமதாயிருக்கை. கீழ்ச்சொன்ன நித்யஸூரிசுருகும், “அப்பால் முதலாயின்ற அளப்பரியவாறுமுது” என் று—இவ்வமர்த்தத்தையிறே புஜிப்பது. அவ்வமர்த்ததான் “அரங்கமேய வந்தணன்” என் னும்படி ஆஸந்நமாய்த்தே இவர்க்கு. ஏழலகுமுடையாய், இத்தால் - ஸீலாவிபூதி யோகத் தைச் சொல்லுகிறது. (சு) “வ-தி-வெய்யு” என்கிறபடியே - ஸமஸ்த லோகங்களுக் கும் கடவனான ஸ்வமியானவனே. என்னப்பா, இங்கும் ஒரு கூறுண்டே இவர்க்கு ஆந்

(க) “வேதைச்ச ஸர்வை ரஹ்மேவவேத்ய:” (உ) “ஸர்வேவேதயாத்பதமாநந்தி”

(ங) “சுருதி சிசவ்விதிப்தே” (ச) “பதாபூர்வோஸாத்யாஸ்ஸந்தி தேவா:”

(ஈ) “பதிம் விசுவஸ்ய.”

குணமாக இச்சேதநர் விஷயத்தில் அவன் பண்ணிவைக்கும் வஞ்சகங்க ளேகங்குகிறே; அவையெல்லாம் அவன்றானியு மத்தனையொழிய, எதிர்த்தலைக்குத் தெரியாதபடியே யிருப்பது; அத்தைப்பற்ற வருகிச்செய்கிறார். நமன்றமாற்றி நலிந்திட்டு. கர்மங்களைப் பத்தும்பத்தாகக் கணக்கிட்டு நலியக்கடவ யமபடானவர்கள், வந்து பிடிக்கிறபோதே எல்லா துக்கங்களும் விளையும்படி வந்துபிடித்து, வாசாமசேரசாமாம்படி, இந்த சரீரத்தோடே நலி யத்தக்கதெல்லாம் நலிந்து. இந்தவுணேபுகே யென்று மோதும்போது. அந்தரம் யாதநாசரீ ரத்தைக்காட்டி “இந்த சரீரத்திலேபுகு” என்பர்களாய்த்து. “இந்தவுண்” என்று - விட்ட சரீரத்திற்குட்படில் பாவேசிக்கிற சரீரத்தினுடைய கொணமையைச் சொல்லுகிறது. அதாவது-(க)சேதநபேதநாதினிலும்விடக்கடவதன்றிக்கே அத்யந்ததுக்காவஹமாயிருக்கு மிறே; அத்தைப்பற்றவிறே “யாதநாசரீரம் என்று பேராய்த்து. (உ) “யாதநாதிவ; வெடிநா” என்னக்கடவதிறே. இப்படி யிருக்கிற சரீரத்தைக்காட்டி “இதிலேபுகு” என்றால், இவன் வெருவிப்பிற்காவியா நிற்குமிறே. “இதிலேபுகு” என்று கண்பாராதே மோதாநிற்பர்களாய்த்து. அதிலே பாவேசிக்கவேணும் யவர்களுக்கு, மேலுண்டான துக்கங்கையெல்லாம் இவனை யதபயிப்பிக்க. இப்படி “இதிலேபுகு” என்று அவர்கள் மோதுங்காலத்தில், அங்குள்ளை நாளுன்றும் நினைக்கமாட்டேன். அவ்விடத்தில், ஆபத்தி மோசஞான உன்னை நான் ஒருபாகாரத்தாலும் சகுகளுக ிநினைக்கமாட்டேன். “அங்கே தும் நாளுன்னை நினைக்கமாட்டேன்” என்று பாடமானபோது- அவ்விடத்தில் ஏகதேசமும் நாளுன்னை நினைக்க மாட்டேனென்று பொருளாகக்கடவது. அவர்கள் நலிகிறநலிவிலே அடிப்பட்டு மஸஸ்ஸுகலங்குகிற தகையிலே தேவரீரை நினைக்கப்போமோ. வானியவள்ள வர் தங்குகிறார். பரமபதத்திலே பொருந்தி வர்த்திக்கிற நித்யமுத்தர்த்து, ஸ்வரூபாத்ருப மான வடிமைகொள்ளும் நியந்தாவானவனை. ஏய்கை - பொருந்துகை. மதுரைப்பிறந்த மாமாயனே. அப்படி ஸர்வஸ்மாத்பாருயிருந்துவைத்து இங்குள்ளாரை ஆட்கொள்ளுகை க்காக ஸ்ரீமதுறையிலே இதரஸஜாதியனுப் வந்தவதரித்த ஆச்சர்யபூதனே. அங்கு நியந்தா வாய் நின்று ஆட்கொள்ளும்; இங்கு நியாய்யனுயிருந்து ஆட்கொள்ளும், “ஆட்கொள் ளத்தோன்றிய ஆயர்த்தய்கோ” என்றுகிறே. என்னுனாய். தன்னுடைய ஸ்வபாவிகமான பஸ்த்தால் வந்த பெருமதிப்பைப்பாராதே, அல்பஸலிசிக்ஷுடான பாகன்கையிலே வசிக்ர்த மான் மத்தகஜம்பேரலே, மங்களாசாஸரபாருன வெணக்கு வசிக்ர்தனுனவனே. நீயென்னைக் கரிக்கவேண்டும். ஸர்வாகுகளுன நீ, உனக்கு மங்களாசாஸரம் பண்ணுதபோது கஷண காலமும் தரிக்கமாட்டாத வென்னை, இதுக்குவிக்கமரக யமபடர்பண்ணும் நலிவால்வந்த கல க்கத்தில் அர்வயிபாதபடி ரக்ஷித்தருளவேணும். அரங்கத்தாவனைப் பள்ளியானே. பபிர்த தலையிலே குழல்கட்டிக் கிடக்குமபோலே, பரமபதாதினைவிட்டு கோயிலிலேவந்து சண்வளர்ந்தருளுகிறது, அபிமானார்த்தப் பூதரானவர்களை அழிவற நோக்குகைக்காக வன்றே.

மூ.—குன்றெடுத்தாரிறை காத்தவாயா கோநிறையெய்த்தவனே யெம்மானே
அன்றமுதலின்றறுதியா வாதியஞ்சோதி மறந்தறியேன்
நன்றற்கொடிய நமன்றமர்கணலிந்து வலிந்தென்னைப் பற்றும்போ
தன்றற்குநீ யென்னைக்காக்கவேண்டு மரங்கத்தாவனைப் பள்ளியானே. ௬.

(க) வெடிநவெடிநாதி. (உ) “யாதநாதிவரவேதநா”

பதவுரை.

குன்று— கோவர்த்தநபர்வதத்தை
எடுத்து— குடையாக எடுத்து
ஆநிரை— பசுக்களின் திரை
காத்த— ரக்ஷித்தருளின
ஆபா— ஆயனாய்
கோ நிரை— பசுநிரையை
மேய்த்தவனே— மேய்த்தவனாய்
எம்மானே— எனக்குள்வாழியானவனாய்
அங்கத்தரவனைப்பள்ளியானே!-;
அன்று முதல்— உனக்குப்பல்லாண்டுபாடி
மலனாகிக்கொண்டாராந்தொடங்கி
இன்று அதுநியா— இன்றளவாக
ஆதி— ஸர்வகாரணபூதனான உன்னுடைய

அம்— விலக்ஷணமான
சோதி— தேஜஸ்ஸையுடைய திவ்யமங்க
ளவிக்ரஹத்தை
மறந்தறியேன்— ஒருகாலும்மறந்த தில்லை;
நன்றும் கொடிய— மிகவும்கொடியாரான்
நமன் தமர்கள்— யமபடாரானவர்கள்
என்னை— என்னை
நலிந்து— நலிந்து
வலிந்து— பலாக்கரித்து
பற்றும்போது— பிடிக்கும்காலமான
அன்று— அப்போது
அங்கு— அத்தகையிலே
நீ என்னைக்காக்கவேண்டும்.

வயா. ஒன்பதாம் பாட்டு. குன்றித்யாதி. இந்தான் பசிக்கோபத்தாலே கல்வரஷு
த்தை வர்ஷித்தபோது; நின்றதொருமலையைக் குடையாகவெடுத்து, அந்த வர்ஷுபத்தில்
||சுடுபடாதபடி பசுநிரையை ரக்ஷித்தஆயனானவனே. இதுதான், கோபகோபிதூஷங்களை ரக்ஷி
த்ததுக்கு முபலக்ஷணம். ஆனால் அவர்கள் தன்னைச் சொல்லாதே, “ஆநிரைகாத்த ஆபா”
என்று இத்தைச்சொல்லுவா நென்னென்னில்; எல்லாவற்றிலும் ப்ரதார ரக்ஷயவர்க்கம்
இவையேயாகத் திருவுள்ளம்பற்றி யிருக்கையாலே. ஆபா. *ஆயனாய் நுன்ற மென்றெ
டுத்தான் அரங்கமாநகரமந்தானிறே. கோநிரைமேய்த்தவனே. ஆபத்தகையில் ரக்ஷித்தவ
ளவன்றிக்கே, அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டுக்கிடாக அல்லாத இடையரோபாதி கையிலே
கோலெடுத்துப் பசுநிரைமேய்த்தவனே. “திவத்திலும் பசுநிரைமேய்ப்புவத்தி” என்று
பரம்பதத்திலிருப்பிடுவாங்காட்டில் பசுநிரைமேய்க்க உகந்திரையவதரித்தது. எம்மானே. இந்த
குணசேஷுத்தங்களாலே என்னை எழுதிக்கொண்டவனே. “அம்மானே” என்று பாடமா
கில், ஸர்வஸ்வாமியானவனே என்று பொருளாகக்கடவது. அப்போது, கீழ்ச்சொன்ன ரக்ஷ
ணத்துக்கடியான ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது. அன்றுமுதல். *கருவாங்கத்துள் கிடந்த
வன்றுமுதலென்னுதல்; திருப்பல்லாண்டுபாட நீவிஷயீகரித்த வன்றுமுதலென்னுதல். இன்
றறுதியா. இன்றளவாக. ஆதியஞ்சோதி மறந்தறியேன். ஸர்வகாரணமாய் விலக்ஷணதேஜோரூப
மான உன்னுடைய விக்ரஹத்தை மறந்தறியேனென்னுதல்; ஸ்வகாரணபூதனான உன்னு
டைய, விலக்ஷணமான தேஜஸ்ஸையுடைய விக்ரஹத்தை மறந்தறியேனென்னுதல். நன்றும்
கொடியயமன்றமர்கள். மிகவும் கொடிய யமபடாரானவர்கள். “நன்றும்” என்றது. மிகவும்
என்றபடி. நலிந்துவலிந்தென்னைப் பற்றும்போது. நலிந்துகொண்டு பலாக்கரித்து என்னைப்
பிடிக்கும்போது. அன்றுமுதல் என்னைக் காக்கவேண்டும். அவர்கள் நலியுங்காலத்திலே, அவ்
விடத்திலே சேஷியாய் ரக்ஷகனான நீ; உன்பக்கல் விஸம்மதியின்றிக்கே, மங்களாசாஸநபர
னாய்க்கொண்டு போருமென்னை, இப்புருஷார்த்தத்துக்கு விவோ தியானவர்கள் நலியில் அகப்

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலமசைவனத் தலைக்கட்டுகிறார்

பூ.—மூயவ்வின் மதுகுதனனை மூதவ்வின் மறைப்பேர்க ளேத்தும்.

ஆய்வுக்களத்தில் பச்சைகளை வளர்க்குவதில் உள்ளியாகும் — (5) 10, 12, 13

வேறுபுகழ் வில்லிபுத்தூர் மன் விடசேத்தன்சொன்ன மாகபித்தம்

தாயுமனத்தனாகி வல்லார் தாம்ணிவண்ணதைக் காளர்காமே.

புதிதாக கட்டப்பட்ட இரண்டு பாலங்கள்

பதவுரை. இவ்வாறு சொல்லியபின்னர் அவர் தமது கையால் தமது மார்பைத் தட்டிச் சொன்னார்.

மாபவனா— ஆச்சா பருணசேஷம் தங்களை வேயர்— தாமதிருவதளித்தகுடியிலுள்ளா

யுடையவை

மதுரைத் தலைநகரம்— மதுரை நகரத்திலிருந்து 10 கி.மீ. தொலைவில் உள்ளது. புதுமதுரை— புதுமதுரை நகரம், மதுரை நகரத்திலிருந்து 10 கி.மீ. தொலைவில் உள்ளது.

மத்தலகை— நியமபதியாய்
விலைபுத்தூ— நூவிலைபுத்தூருக்கு

மறையோர்கள்— வைதிகர்களால் மண்— கிரியாஸ்கர்கள்

விதிகளை— ஸ்தலத்திலும், யானவையு— விடமிருந்ததன்— பெரியாழ்வார்

அப்பா: இப்பாக்களுக்கெல்லாம் மகிழ்ச்சி. அருள்கவையத்

உறுதினை—தலைவனுள்மேலுணர்வுடையதை—மாகி—சொல்மையான

பயனும், பத்தும்— பத்துப்பாட்டையும்

அரசு தலை-அறிஞர் தாண்டா ஐயங்கார் ஐயம் நமது தாய்-பரிசுத்தமான தொண்டு

வழிபாடு - மனத்தின் வழியாக உயர்வு பெறும் முறை.

புரட்சித் துணி—திருவாங்கத்திலே வல்லுர தாமி—அப்பயங்ககவல்லவர்கள்

[illegible]

அனைத்துருபாய்க்கதையிலே மணி—விவரத்தையோன்ற

பள்ளிப்பாடல் பள்ளிக்கொடை நூல்கள் அமுதிப் பண்ணுதல் - வடிவத்தைப் படிப்பது

மணவாளன் விஜயமாத் துளசி—அருமைச்செய்யுதலுந்

வாய். மயிலாலை : வக்கியாபாயகண சேஷம் தந்தகிராயது யாவின். இக்கால் சிங்

[illegible]

வினா எண் 97-இல் திருவாரூர் அச்சுரிக்கைத் தொகுதியிலே வாடகைக்குக் கொடுத்திருந்த பள்ளி கட்டிடம்

தனது ப்ரோமயுக்கிக்கு வலுவாக மன்களாசாவும் புண்ணவேண்டும்ப்பாபாள அவலகதன்பத

இதையடையவென்கைமதுகதனை. அதுபயிப்பாக்குவரும் விரோதிகளை, மதுவை நிரஸித்

தார்போலே நிரஸித்துக்கொடுக்குமவனை. இத்தால், அந்தநகரத்தோடு தியானம், மயிச்சுயத்தக்கு

1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 2472, 2473, 2474, 2475, 2476, 2477, 2478, 2479, 2480, 2481, 2482, 2483, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2489, 2490, 2491, 2492, 2493, 2494, 2495, 2496, 2497, 2498, 2499, 2500, 2501, 2502, 2503, 2504, 2505, 2506, 2507, 2508, 2509, 2510, 2511, 2512, 2513, 2514, 2515, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2524, 2525, 2526, 2527, 2528, 2529, 2530, 2531, 2532, 2533, 2534, 2535, 2536, 2537, 2538, 2539, 2540, 2541, 2542, 2543, 2544, 2545, 2546, 2547, 2548, 2549, 2550, 2551, 2552, 2553, 2554, 2555, 2556, 2557, 2558, 2559, 2560, 2561, 2562, 2563, 2564, 2565, 2566, 2567, 2568, 2569, 2570, 2571, 2572, 2573, 2574, 2575, 2576, 2577, 2578, 2579, 2580, 2581, 2582, 2583, 2584, 2585, 2586, 2587, 2588, 2589, 2590, 2591, 2592, 2593, 2594, 2595, 2596, 2597, 2598, 2599, 2600, 2601, 2602, 2603, 2604, 2605, 2606, 2607, 2608, 2609, 2610, 2611, 2612, 2613, 2614, 2615, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2624, 2625, 2626, 2627, 2628, 2629, 2630, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637, 2638, 2639, 2640, 2641, 2642, 2643, 2644, 2645, 2646, 2647, 2648, 2649, 2650, 2651, 2652, 2653, 2654, 2655, 2656, 2657, 2658, 2659, 2660, 2661, 2662, 2663, 2664, 2665, 2666, 2667, 2668, 2669, 2670, 2671, 2672, 2673, 2674, 2675, 2676, 2677, 2678, 26

அஞ்சுவேண்டித் தபடியான் கிஷ்பமென்கை. (க) “வரி உகாரிய-விஷநபு-வங்கு” என்று யமனாரும் நெடுகுமபடியான் கிஷ்பமிநே. மாதவின் ஆசிரிதான்வர்களுக்கு உபாயத்தைசில புருஷகாரபுதையாய், உபேயத்தைசில பரபய பூதபாபிருக்கும் பெரிய பிராடபுபுருக்கு வல்லபனுனவன். இத்தால் அச்சேததிக்கு என்வருகிறதோ! என்று வர வகாலமும் “வடிவரபு-நின்வல்லமாரிசினில் வந்தினர் மங்கையும் பல்லாண்டு” என்று மங்க ளாச்சாஸிரம் பண்ணவேண்டுமபடி யிருக்கும்வென்கை.

[illegible]

திருவருளித்தருளியுள்ளாரெல்லாரும், தம்முடைய பைபலத்தைச் சொல்லிப் புதுமும்படி
பாபிருப்பாராய், யூரிஸ்டிபுத்தருக்கு நிரவாஹதர்ப்பு, ஸர்வவுயர்ப்பினுடைய ஸர்வேச்வரகை,
* அல்லது தனிப்பட்டபேர்ச் சந்திருவாளர்தான் தலை ஸபாந்துகொண்டு * உறுத உறுதகல்படியே
மங்களாகூலாபகண்ணுய் பெரியாய்வுவாரும், என்னும்படியே உறுத உறுதகல்பதும் மங்
களாசாஸந்ததற்கும் விரோதியாவவற்றைப் போக்கிக் கொள்ளுகைக்காக அருளிச்செய்த
சப்தஸந்தர்ப்ப ரூபமான இப்பத்துப்பாடிகளையும், காயமனத்தனராகியல்லார், பரப்பார்
தரத்திலும் பரப்பாந்தரத்திலும் அல்லாமல்வாய்மைமாலே நித்திரேவார்த்தனாராய் இவ்
பரிமாந்ததிலே பெருந்தில் அபயவதிக்கவல்லவர்கள். காமணிவண்ணத்து காளாந்திடம்
பரிமாந்ததிலே பெருந்தில் அபயவதிக்கவல்லவர்கள். காமணிவண்ணத்து காளாந்திடம்

(க) “பரிஹரிமதுவகுதநபரிசிகார்” (உ) “கனவயங்கிநகரிமிளத்புஞ்சு
 ஹேதிசுபோதாநத்தமிெளசிகராபணமகிகம் நஸ்சிமிதிசுதிநேதி”

பழிப்பற்ற நீலமணிபோலேயிருக்கிற வடிவழகை யுடையவனுக்கு, “மணிவண்ண வுள் சேவடி செவ்விறுக்காப்பு” என்று ஸர்வகாலமும் மங்களாசாஸனம் பண்ணுமவர்கள் தாங்களாவார். இங்கிருந்த நாளும் பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே மங்களாசாஸனம் பண்ணிக் கொண்டிருந்து, சரீராவஸரத்தில் பாம்பத்திலேபோய் நியமிக்கிற திரளிலேபுகுந்து “சூழ்ந்திருத்தேத்துவர் பல்லாண்டு” என்கிறபடியே அங்கே யெழுந்தருளியிருக்கிற விருப்பை பதவித்து, காலத்தவ முள்ளதனையும் மங்களாசாஸனம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கப் பெறுவொன்றை.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவாவு.—துப்புச் சாமிடம் எல்லை ஒற்றைப் பையர தண்ணை
செஞ்சொல் னானேது துன்று மாய வாக்கு.

ஆதிருமொழி-சஉ-க்கு, பாட்டு-சஉ௦.

ஐந்தாம் பத்து.

(0)

சீழில் திருமொழியிலே—“சொல்லவாம்போதே யுன்குமமெல்லாம் சொல்லினேன்” என்று திருநாமத்தின் போக்யதையை யதவித்து, “இத்தை அநாதிகாலம் இழக்கைக் கடியென்” என்று நிரூபித்தவாறே, அதுக்கு ஹேது, “இதாவிஷயங்களிலே ‘ஆவியே ப மூதே’ என்று திரிகையாலே யிழந்தது” என்று வெறுத்து, இப்போது “ஆவியையாங்க மூகை” என்றும், “ஆவியேயமூதே யென்றொருயிரைய வெந்தாய்” என்றும், தப்பைப் பொறுத்தருளவேணும் என்று, பெரியபெருமாள் போக்யதையிலே தம்முடைய கரணதரய மும் மேல்விழுகிறபடியைச் சொல்லுகிறது. *

மூ.—வாக்குத்துய்மை யிலாமையினாலே மாதவாவுண்ணை வாய்க்கொள்ளமாட்டேன்
நாக்குநீனையல்லா லறியாது நானதஞ்சுவ னென்வசுமன்று
மூர்க்குப்பேசுகின்றானிவனென்று முனிவாயேவென் னுவினுக்காற்றேன்
காக்கைவாயிலுங் கட்டேரகொள்வர் காணு கருளக்கொடியானே. க.

பதவுரை.

மாதவா— ஸ்ரீபுஷ்பதிபானவனே!

உண்ணை— உண்ணை

தூய்மை—ஸ்தோத்ரம்பண்ணத்தக்கபரிசுத்தி

வாக்கு— என் வாக்குக்கு

இலாமையினாலே— இல்லாமைபாலே

வாய்க்கொள்ளமாட்டேன் — உண்ணைஸ்தோத்

ரம்பண்ணை சக்தியற்றவனாயிராநின்றேன்;

நாக்கு— ரஸஜ்ஞமான நாக்கோவென்றால்

நினை அல்லால்—உண்ணை அல்லது

அறியாது — வாய்க்கொள்ளவடியாது;

அது—அந்த நாக்கின் தோஷத்தைவிளைத்து
நான்— நான்

அஞ்சுவன்— பயப்படாதின்றேன்;
என்வசம் அன்று— அந்தநாக்கானது என
-க்கு வசம்பன்று;

இவன்— 'இவன்
மூர்க்கு பேசுகின் } மூர்க்காபேசும் பாசாத்
ரான் என்று } தைப் பேசா கின்றான் '

என்று
முனிவாய் ஏலும்— கோபித்துக்கொள்வாயே
யானாலும்

என்— என்னுடைய
நாவினுக்கு— நாக்குக்கு

ஆற்றேன்— ஸ்லிக்குப்போகாது;
காக்கை— காக்கையினுடைய
வாயிலும்— வாயினிடத்தி னுண்டாகும்சொ
ற்களையும்

கட்டுரை— (தங்களுக்கு) நல்லசொற்களாக
கொள்வர்— (அறிவுடையார்) கொள்ளாநின்
றார்கள்;

(அப்படியே,)

காரண— ஸ்வகாரணபூதனாய்
கருளன்— பெரியதிருவடிபை

கொடியானே — த்வஜமாதவடிபவநீன்;
நீயுமென்சொல்லிக்கொண்டருள வேணு
மென்கிறார்

வ்யா. முதற்பாட்டு. வாக்கித்யாதி. வாக்குக்கு அசுத்தியாவது-பசுவத்தஸநிதிபி
லே அஸத்தம் சொல்லுகையும், பரேயர்ஜாதத்தைக் கணிக்கையும், பாஸ்தோத்ரம் பண்ணு
கையும். "பாவியென் பிழைத்தவாறு". வாக்கு-சொலவு. மாதவாவுண்ண வாய்க்கொள்ளமாட்
டேன். திருநாமம் சொல்லுகைக்கு முடிந்தவதிகாரிகள் பிராட்டியும் சித்யஸூரிகளுமிறே.
[“பாதனுத்தம்” இத்த்யாதி.] உன்பேராயதைக்குத்தீர்ந்து பெரியபிராட்டியார் தொடக்கமா
னார் சொல்லும் பாசாத்தை, இதரவிஷயங்களின் பேராயதைக்குத்தீர்ந்து ஸ்தீதாத்ரம் பண்
னின் நாக்காலே சொல்லமாட்டேன். “மாட்டராகில் தவிரும்” என்ன; நாக்ருநினைபல்லா
லறியாது. ரஸமுறிந்தநாக்கு, *ஸர்வரஸனுந நினைபல்லாலறியாது. “அத்தால் வரும் குற்
றமும் உம்மதன்றி” என்ன; அது விஷயத்தோஷம். “அகலகில்லை” என்றது மார்
வின் குற்றமாகுற்போலே. “ஆனால் நீரும் நாக்கிகாடேகூடிச்சொல்லும்” என்ன, நான்அதஞ்
சுவன். நாக்கின்தோஷத்தை யதுஸந்தித்து நான் அஞ்சாநின்றேன். அது ரஸஜ்ஞமாகை
யாலே மேல்விழாநின்றது, கரணியான உம்முடைய வசமாக்கிறதிலாவென்ன; அது என்வச
மன்று. உன்வசம். “நாக்கு நினைபல்லாலறியாது” என்பது, “நானதஞ்சுவன்” என்ப
தாகாநின்றீர், இதுமூர்க்காசொல்லும் பாசாமாயிராநின்றீர்! என்ன; மூர்க்குப்பேசுகின்றானிவ
னென்று முனிவாயேயும். என்பாசாத்தைப் பார்த்தால் மூர்க்காசொல்லும் பாசாம்பேராலே
தோற்றி, முனிகைக்கு யோக்யதையுண்டு; ஆகிலும் என்னுல்லுணுக்காற்றேன். உன்முனி
வுக்கு ஆற்றலாம், என்னுவுக்கு ஆற்றப்போகாது. ஆனால் அது நமக்கு அவத்யமாகாதோ
வென்ன; காக்கைவாயிலும் கட்டுரைகொள்வர். அறிவுடையார், குற்றமாகாதவனவன்றிக்கே
குணமாகவும் கொள்ளுவார்கள். அது ஓரிடத்தேயிருந்து தனக்கு வேண்டினது பிதற்றிப்
பெறவும், அத்தை அறிவுடையார், “நமக்கு நன்மை சொல்லுகிறது” என்று கொள்ளு
வர்களிறே. கட்டுரை-நற்சொல்லு. அப்படியே நான்வேண்டிநதுச் சொன்னதையும் குண
மாக்கிக்கொள்வானென்கிறான். “நான் கைக்கொள்ளவேண்டுகிறதென்” என்ன; நீஸா
பேசுகுணாகையாலே பென்கிறார் மேல்-காரண கருளக்கொடியானே. ஜகத்தையுண்டாக்கிந்து

பு. — சமீபத்தில் கோட்டை புன்கலிசோன் என்ற சமீபத்திற்குப் பற்றி வையாண்டு
பின்புற்பார்க்கிலும் தம்மையார்சொற்போங்குபுது பெரியோர்கடனன்றே
வந்திருக்கின்றனவிலே னீசுக்கன் மற்றல்லால் வேறெருவரோடும் மனம்பிற்புரு
உமைக்கோடாள்ளி மிகையன் மகன் பாரியேயுமல் தன்முதல்களானே. உ.

(13441111) 13441111 13441111 13441111

புதுவை, 1971

... ..

சந்திரன் பூரீபாஞ்சஜந்யத்தையும் கண்டித்து— கடாசுமொழிய

சுக்காமி— திருவழிபாற்றுவாரியம் மற்று அழிக்கும்) வேறொருநகரகரை— 16

கண் இலைகள்

கையாணை— இருக்கைகளைப் புடையவனே! . (அன்றியும்.) [விசே

சீதகரு— உன்னைப்பொழிந்தாராஸ்துதிக்க வேறொவரோடு— மறநெருநவர் பகல்

சுமகுற்றமுடைய என மனம்— என்னிடைய மகஸஸாந்தி

நாக்கோடு—நாகர்கோட்டைகடல் 100 மீ. பரந்த பொருந்தமிடமிடம்.

புன்—குற்றங்கள் நிறைந்த இமைத்து—பள்ளியில் வந்தது

கவி— கவிசுமீர

தொண்டினன் - தொண்டினன் : இவ்வாறு கண்டாய்ந்து அதிகமாகத் துடிக்கார்.

1990-1991-ம் ஆண்டு திட்டம் (இப்படி நீர் எள்ளை நீர்ப்பந்திக்கிறீர்கள்.)

[illegible]

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: (அ) ஆகியவை நடைமுறைப்படுத்தப்படும் வகையில் அரசு நடவடிக்கை எடுக்க உத்தேசமாக உள்ளதா? (ஆ) ஆகியவை நடைமுறைப்படுத்தப்படும் வகையில் அரசு நடவடிக்கை எடுக்க உத்தேசமாக உள்ளதா? (இ) ஆகியவை நடைமுறைப்படுத்தப்படும் வகையில் அரசு நடவடிக்கை எடுக்க உத்தேசமாக உள்ளதா?

செய்த அங்கம்: — செய்த அங்கம்: முடியாத —

[illegible][illegible]

பெரிய செய்தி - சென்னை நகரில் புதிய பெருந்திட்டம் -
சென்னை நகரின் வடக்குப் பகுதியில் உள்ள கிராமங்களில்
புதிய வீடுகள் கட்டப்படும் திட்டம்.

மேலும், கருத்துரைப்பதற்குரிய தகவல்கள் கீழ்க்கண்டவாறு.

[illegible]

தலைவர்: திரு. குமாரசாமி

வயா, இரண்டாம்பாட்டு தழக்க, பெல்லாங்கு, நாக்குக்கு தோஷமாவது.

ஸ்ரீரங்கர்ஷம் சொல்லுகையும், பகவத்பாகவத ஸாந்திபிபிஸே, அஸ்த்யஸ், சொல்லுகையும்,

உரிஸ்தோகாரம் பண்ணுகையும் புன்குவிதோன்னேன். ிருவிக்குக் குற்றமில்லை, வாள்சொன்

ஆகையாலே, இதற்கும், சோன்னேன், நெஞ்சாலே, வினைக்கையெழுத்து, அலுத்துமா, பி. ருக்கி,

சொல்லுவதுதான் செய்தேன். சமீபத்தில் மீட்டுவதாயினால் இப்படி அந்தபிணங்க்கூட

உன் ஸர்வாதித்யம் உதிக்காதுமையால் மீற உகயிலேந்தின ஆழ்வார்கள் பிழிப்பு

ராஜிஸ்ட்ரேஷன் இலாகம் பெருமை வாய்ந்த மூலையா இறந்தமையுடைய பார்த்தால் பிள்ளை

(த)“விதிநாடுகொண்டிருக்கிற” ஏ “கவிஞர்” என்றது-கவிதொன்று சொல்லுங்க என்றது-110

SECRET

சொல்லப் பெறுவீரோ வென்ன; பிழைப்புகிலும், தப்பச்செய்தார்களையாகிலும், தம் மடியார்சொல். அபரங்காஹசேஷபூதர் சொன்ன சொல்லாகையாலே பெரியோர்க்குப் பொறுக்கைக்கு உசிதம், அடியாராகையாலும் பொறுக்கவேணும், பெருமையாலும் பொறுக்கவேணும். நாம் பொறுக்கிறோம், நம்மையொழிய ரக்ஷகர் உமக்குப் புறம்பு அற்றிருந்த தோவென்ன; விழிக்குங்கண்ணிலேன் நின்கண்மற்றல்லால். உன்னுடைய சுடக்கொழிய, வேறு நோக்குகைக்கு ஒரு மறுவிழியுடையேனல்லேன்; உன்னையொழிய வேறொரு ரக்ஷகரையுடையேனல்லேன். நம்மைப்போலே ரக்ஷகருமாய் போக்யருமா யிருப்பாராண்டானால் பற்றக்குறையில்லையே என்ன; வேறொருவரோடென்மனம் பற்றது. குணகர்த்ததாஸ்ய மன்றிக்கே ஸ்வரூபபாபுத்தமான தாஸ்யமாகையாலே, புறம்புபோகாது. உமக்குப் புறம்பு போக்கில்லையாகில், உம்மைக் கைக்கொண்டவாறே நமக்கு அவத்யமாகாதோவென்ன; உழைக்கோர்புள்ளி மிகையன்றிகண்டாய். புள்ளிமானுக்கு, ஒருபுள்ளி ஏறிமென், குறைந்தென்; ஸர்வாத்மாக்களுடையவும் அபராத்மாக்களைப் பொறுக்கிற வுளக்கு என்னுடைய அபராதம் பொறுக்கை அவத்யமாகப் புகுகிறதோ. குற்றவாளரை அங்கீகரிக்கையன்றோ உனக்கு நிரூபகம். “நாம் அப்படி அங்கீகரித்ததுண்டோ” என்ன; உண்டென்கிறார்—ஊழியமுலகுன்னுமீழ்ந்தானே. ஸம்ஸாரிகளில் உனக்கு, அபராதம் பண்ணுகிறப்பாரொரு வருண்டோ, அவர்களபராதங்களைப் பாராதே யன்றோ அவர்களை வயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்தது; அப்படியே என்னை ரக்ஷிக்கவேணுமென்கிறார். உ

அ. மூன்றாம்பாட்டு. நன்மைதீமையித்யாதி. “காரண” என்று - நம்முடைய ஸர்வாடிக்குப் ப்ரயோஜனம் “வாழ்த்துவார் பலராக” என்றீர், அதுவும் மாருணும்படியன்றோ நம்முடைய படியென்ன; அது ஒக்கும்; அப்படியன்றே நான், “கோயிலில்வாழும் வைட்டணவன்” என்னும் வன்மைகண்டாயென்கிறார்.

மூ.—நன்மைதீமைக ளொன்றாமறியே னுரணுவென்னு மித்தனையல்லால்
புன்மையாலுன்னைப் புள்ளுவம்பேசிப் புகழ்வானன்றி கண்டாயிதிருமாலே
உன்னுமாறுன்னை யொன்றாமறியே னோவாதேநமோநாரணுவென்பன்
வன்மையாவதுன் கோயிலில்வாழும் வைட்டணவனென்னும் வன்மைகண்டாயே.

பதவுரை.

திருமாலே— ஸ்ரீயஃபதியானவனே!

நாரணு என்னும் } ‘நாரணு’ என்கிற
இத்தனை அல்லால் } இத்தொன்றொழிய

நன்மை தீமைகள் ஒன்றும்— வேறொரு நன்மை, தீமைகள் ஒன்றும்

அறியென்— அறியமாட்டேன்;

உன்னை— தேவரீரை

புன்மையால்— ப்ரயோஜனத்தில் நசையாலே

புள்ளுவம் பேசி — வஞ்சகநோக்கிகளைச் சொல்லி

புகழ்வான் அன்று கண்டாய்— துதிக்கும் வனந்துகிடாய்;

உன்னை— உன்னை

உன்னும் ஆறு ஒன்றும்— நினைக்கத்தக்க வழியொன்றும்

அறியென்— அறிகிறிலேன்;

ஓவாதே— நிரந்தரமாக

நமோநாரணு என்பன்— ‘நமோநாராயணாய’ என்னுகின்றேன்;

(என்ன; - ‘நீர் இவ்வனே சொல்லா

நின்றீர்; இது நல்லவன்மையா

யிருந்ததி!’ என்ன;

வன்மை ஆவது — (எனக்குண்டான்) வன்மைபாவது

உன்— உன்னுடைய
கோயிலில்— கோயிலிலே
வாழும்— வாழ்கிற

வைட்டணவன் என்னும்— ஸ்ரீவைஷ்ணவன் என்ற
வன்மைகண்டாய்— வன்மைகிடாய் என்கிறார்

வயசு. நன்மையித்யாதி. நான் திருநாமம் சொல்லுகை அத்தலைக்கு நன்மையாய்த் தலைக்கட்டுகிறதோ, தீமையாய்த் தலைக்கட்டுகிறதோ, அறிகிறிலேன். இவனைப்பார்த்தால் தோஷமாய், அவனைப்பார்த்தால் குணமாயிருக்கும்; இத்தலையைப்பார்த்தால் அபராதமாய், அத்தலையைப் பார்த்தால் அபராதஸஹமாயிருக்கும். நாரணுவென்னு மித்தனைமல்லால். “நல்கத்தானாகாதோ நாரணனைக் கண்டத்தால்” என்று - அபராத ஸஹத்வத்தைக் காட்டும் திருநாமமிதே. ஸம்ஸாரிகள் குற்றங்களைப் பொறுத்து, விடமாட்டாதே நிற்கிறியிடமிதே. புன்மையால். தன்மையாலே, உன்னை. ஸர்வாதிக்ஷணவுன்னை. புள்ளுவம்பேசி. கீர்த்தி மம்சொல்லி. * என்செகர்வ னுன்னைவிட்டுடன் னும் வாசகங்கள் சொல்லுகிறேனல்லேன். புன்மை - ப்ரயோஜனத்தை ஆசைப்படுகை; நன்மை - மோக்ஷத்தை ஆசைப்படுகை. “பெரு மங்கள்” என்று - * பேரானன் பேரோதும் பெரியோரிதே. “மாருணவான் கோலத்தம் ரர்கிரான்.” திருமாலே. “மைதிலியும் துதிசெய்ய நின்ற” என்று - ஸ்தோத்தரத்துக்கு அதிகாரி பிராட்டியிதே. ப்ரீதிக்குத்தோற்றுச் சொல்லுமவளிதே. “தன்னுக்குத்திருமங்கை” என்று - அவளுக்கு அதுபவம் ஸத்தாவித்தியானுற்போலே, எனக்கும் திருமாமுன்சொல் லுகை ஸத்தாவித்தி. அன்றிக்கே, ஸர்வாதிகத்வம்; “வானவாசிந்தையுள் வைத்துச் சொல்லுமசெல்வன்.” ப்ரயோஜனத்தோடே சொல்லில் பகவந்மந்தாங்கனும் கழியுண்கிற திதே, இதரபலங்களைவிட்டு மோக்ஷத்துக் குதுப்பாகச் சொல்லப்பாரும் என்னை; உன்னு மாறுன்னை யொன்றமறியேன். சாஸ்த்ரோக்தமான கிரந்த ஸம்ரீகிபண்ண வறியேன். ஓவாதே நமோநாரணுவென்பன். ப்ரயோஜனம் பெற்றவாதே குலையும் ஐச்வர்யகாமர்க்கு; அங்கி கைப்பட்டவாதே குலையும் உபாணகர்க்கு; இதுதானே ப்ரயோஜனமாகையாலே, ப்ரபந்நர்க்குக் குலியாத. ஓவாதே. இதுமறிகுல் எனக்கு ஸத்தைகுலையும். சொல்லாத போது ஸத்தை குலியுமென்பது, சொல்லில் உனக்கு அவத்யம் என்பதாகாகின்றீர், நல்ல வன்மையாயிருந்தீ! என்ன; அவ்வன்மைக்குக் குறையென் என்கிறாமேல் - உன்கோயிலி லித்யாதி. வன்மை - மிதிக்கு. “கோயிலில்வாழும்” என்று - புறம்புள்ள அபிமானம் குலை கையாலும், தாம் அநந்யப்ரயோஜன ராகையாலும், இவருடைய ராஜகுலமிருக்கிறபடி. கோயிலில்வாழும். (க) “ஹக்ஷிஷபவாவி நஃ” “இவற்றின் புறத்தாளென்றெண்ணே” என்று - பகவதபிமானமுள்ள தேசத்தே கிடக்கையிதே தங்களுக்குப் பேராகநினைத்திருப் பது. * உன்னல் - நினைத்தல்.

அ.—நான்காம்பாட்டு. நேனேம். கீழிற்பாட்டிலே “புன்மையாதுன்னைப் புள்ளு வம்பேசிப் புகழ்வானன் துண்டாய்” என்ற தம்முடைய அநந்யப்ரயோஜனத்வத்தை மேலி ரண்டு பாட்டாலே யருளிச்செய்கிறார். கீழே - ப்ராப்தியையும் ரக்ஷகத்வத்தையுஞ் சொல் விற்று; இப்பாட்டில் - அநந்யப்ரயோஜனத்வம் சொல்லுகிறது.

(க) “பவத்பிஷயவாஸிநஃ” * “உன்னுமது” என்கிறியிடத்தில்.

மூ.—நெடுமையா லுலகேழும்எந்தாய் நின்மலா நெடியாயடியேனைக்
குடிமைகொள்வதற் கையுறவேண்டா கூறேசோழிவை வேண்வேதில்லை
அடிமையென்னும்கோயின்மையாலே யங்கங்கே யவைபோதருங்கண்டாய்
கொடுமைக்கஞ்சனைக்கொன்று நின்றதைகொத்தவன்றோ கோள்விதேதானே.

பதவுரை.

நெடுமையால்— தரின்கர்மாவதாரத்தாலே
உலகு ஏழும்— உலகங்களைப்பெல்லாம்
அளந்தாய்— திருவடிகளாலளந்து கொ
ண்டவனாய்
நின்மலா— பரிசுத்தமாய்
நெடியாய்— ஸர்வாதிகளுவனாய் . [னான
கொடுமை— க்ருரகர்மங்களைச் செய்யுமவ
கஞ்சனை— கம்ஸனை
கொன்று— உயிர்க்கொலையாகக் கொன்று
நின்— உன்னுடைய
தாதை— தமப்பனான வஸுதேவருடைய
கோத்த— காலிலே பூட்டப்பட்ட
வன்— வலிய
தனை கோள்— விலங்கின் பூட்டை
விடுத்தானே— தறித்துப் போகட்டயனே!

அடியேனை— சேஷபூதனான என்னை
குடிமை கொள்வதற்கு— அடிமை கொள்
வதற்கு
ஐயுறவேண்டா— ஸந்தேஹிக்கவேண்டா
கூறேசோறு இவை— கூறையும் சோறு
மாகிற இவற்றை
வேண்வேது இல்லை— உன்னிடத்துப்பெற
வேணுமென்று விரும்புகிறதில்லை
அடிமை என்னும் - 'தாஸ்யம்' என்கிற
அ கோயின்மையாலே— அப்படிப்பட்ட
ராஜகுலம் புருகையாலே
அவை— அந்தக் கூறையும் சோறும்
அங்கு அங்கே— அவ்வவ ஜம்மங்களிலே
போதரும் கண்டாய்— வருங்கிடாய்.

ஸ்யா. நெடுமையா லுலகேழும்எந்தாய். அபேக்ஷிக்கைக்குச் சிறியனானபோலே,
அளக்கைக்கு நெடியனானபடி. [“ஒங்கியுலகைந்த” இத்தயாதி.] எகரூபமான வடிவை
யிறே பரிணமிக்கப்பண்ணிற்றும், கொடுக்கும் கையைக்கொண்டு ஏற்றதுவும். நெடுமையான
திருவடிகளைக் கொண்டல்லகாணும் அளந்தது, நெடுமையால். நின்மலா. பாப்யோஜன
மாகையாலே கீழ்ச்சொன்ன விரண்டுதோஷமில்லை. நெடியாய். இந்திலையிலே அநாச்சரி
தர்க்குக் கிட்டவொண்ணாதே ஆச்சரிதர்க்குக் கிட்டலாயிருக்கும். [அமரர்க்கரியானத் தமர்
கட்கெளரியான] ப்யோஜனரந்தரபர்க்கு அரியனாய் அநாய்ப்யோஜனர்க்கு எளியனாயிருக்
கும். அடியேனை. மஹாபலியைப்போலே ஓளதார்ய மாகைப்பட்டவனல்ல, இரத்தனைப்
போலே த்ராலோக்யமாகைப்பட்டவனல்ல, என்ஸ்வரூபம் ஸபலமாகவமையும். குடிமை.
அடிமைகொள்வதற்கு. என் ஸ்வரூபாநுபமான சேஷவர்த்தியைக் கைக்கொண்டருள
வேணும். கொள்ளுமிடத்தில் ஐயுறவேண்டா. ஸ்வாதந்தர்யமும் ஸ்வப்ப்யோஜனமு முன்
டென்று ஸந்தேஹிக்கவேண்டா, நான் அநாய்ப்யோஜனன் என்ன; நீர் அநாய்ப்யோஜன
ரானபடியென்? உமக்கு தேஹம் கிடந்தாகில், அநாயபாநாதிகள் தாசகமாயிரா நின்றாகி
லென்ன; கூறேசோழிவை வேண்வேதில்லை. நான் ராஜகுலம் புருகையாலே, எனக்கு;
அவ்வவைகைக்காய் ரஸத்துக்குள்ளே எல்லா ரஸங்களுமுண்டு;—தன் ஸ்வரூபத்தை யாதொ
ன்றாக நினைத்தான், அதுக்கிடாகவிறே தாசக போஷகாதிகளிருப்பது. தேஹாதிலிகை
ணனாகையாலே சப்தாதிகள் புருஷார்த்தமாக மாட்டாது, பாதந்தானாகையாலே ஸ்வாதுப்
வம் புருஷார்த்தமாக மாட்டாது, ஸ்வரூபம் நித்யமாகையாலே ஸ்வரூபவிச்சேதம் புருஷார்

த்தமாகமாட்டாது, நித்யஜ்ஞாந குணகனாகையாலே குணநாசம்புருஷார்த்தமாகமாட்டாது. இனி சேஷபூதனுக்கு சேஷவர்த்தியே புருஷார்த்தமென்கிறார். ஆனால் நாம் உமக்குச் செய்யவேண்டுவதென் என்ன; அவற்றின் ஸங்கங்களையும் அதுக்கடியான கர்மங்களையும் போக்க வேணுமென்கிறார் மேல். இரண்டுக்கும் இரண்டு தர்ஷடார்த்தம் - கோணைக் கஞ்ச னைக்கொன்று. * மக்களதுவகைக் கல்விடைமோதின் க்ருரார்த்தமாவைக் கொன்றாற்போலே அவற்றின் ஸங்கங்களைப் போக்கவேணும். நின் தூதை. * தந்தைகாலில் விலக்கறவந்து தோன்றினாற்போலே, அதுக்கடியான கர்மங்களையும் போக்கியருளவேணும். இவ்விடத் தில், கர்மங்களாவன - அவித்யா கர்ம வாஸநாருசிகளாலே கட்டுண்டிடுற பாக்ர்தி கிடக்கி ரது, அந்தைவிடுவித்துத் தந்தருளவேணு மென்கிறார். கூறையோறவை வேண்டுவதில்லை. ஆசைப்படுவதில்லை யென்றுதல்; உன்னை அபேக்ஷிப்பதில்லை யென்றுதல். நீர் ஆசைப்படு வதும் அபேக்ஷிப்பதுமேதென்னில்; * அடிமையென்னும்க் கோயின்மையே ஆசைப்படுவ தும் அபேக்ஷிப்பது மென்றுதல். கோயின்மை - வேண்டப்பாடு; புருஷார்த்தம். அங்கக் கே - கூறையோறவை - போதரும். அங்கங்கே. எக்கேயிருக்கிலென்; தேவமறுவ்வாந் ஜந்மந்தோது மென்றுமாம். “அடிமை - போதரும்” என்று - யதாரவயந்தானே பெ ருளாகவயுமாம். “நின்னையேதான்வேண்டி.” இப்பாதி.

அ.—ஜித்தம்பாட்டு. தோட்டியித்யாதி. கீழிற்பாட்டில் - “கூறையோறவை வேண்டுவதில்லை” என்று - தாரகபதார்த்தம் கைங்கர்ய ரஸத்துக்குள்ளே உண்டென்றார் இப்பாட்டில் - போஷக போக்யங்களும் உன் திருவடிகளை அறுபவிக்கிற ரஸத்துக்குள்ளே உண்டென்கிறார்.

பு.—தோட்டியில்லவ ளாத்தோழுவோடைத் துடையுங்கீணறு மிவையெல்லாம் வாட்டமின்றியுன் டொன்னடிக்கீழே வளைப்பகம் வகுத்துக்கொண்டிருந்தேன் நாட்மோனிடத்தோடெனக்கரிது நச்சவார்பலர் கேழுவொன்றாகிக் கோட்டிமண்கொண்ட கொள்கையினானே சூட்சுரம்வீழக் கொம்பொசித்தானே

பதவுரை.

கேழல் ஒன்று ஆகி — ஒப்பற்ற வாரஹ ரூபியாய்க்கொண்டு கோடு தன் தம்ஷ்டரையினாலே மண் — பூமியை கொண்ட — உயர எடுத்தருளின [யனாய் கொள்கையினாலே — ஸ்வபாவத்தையுடை குஞ்சரம் — குவலயாபிடகஜமானது வீழ — முடிந்துவிழும்படி கொம்பு — அதன் கொம்பை ஒசித்தானே — முறித்தவனே! ன் — தேவரீருடைய பொன் அடி கீழ் — அழகிய திருவடிகளிலே, தோட்டம் — தோட்டமும்

இல்லவன் — மனையாரும் ஆ — பசுக்களும் தொழு — பசுக்கள் கட்டும் தொழுவமு ஒடை — குளமும் துடையையும் — விரைகிலமும் இனையும் — இனையும் இவை எல்லாம் } இவற்றிலொன்று வாட்டம் இன்றி } குறையாமல் அகம் — நான் வளைப்பு வகுத்துக் } திரளவகுத்துக் கொண்டு இருந்தேன் } னடிருந்தேன்; எனக்கு — இப்படி ‘எல்லாம்மீயே’ எ றுட்டு நாட்டிலுள்ள

மாணிடத்தோடு— மறுவாயோடு

பலர்— பலபேர்

அரிது— ஸஹவாஸம் செய்வது கஷ்டம்; நச்சுவார்— இத்தை விரும்பா நிற்பர்கள்.

வ்யா. தோட்டம். கார்ஹஸ்த்யதர்ம மறுஷ்ட்டிக்கைக்காக கர்ஷிபண்ணுந் தோட்டம். இல்லவன். கர்ஷிணி. ஆ. பசு. தொழி. பசு நிற்கிற பரதேசம். ஓடை. குளம். துடவை. கிரீகா நிலம். ; கிரீகாநிலத்துக்கு ஹேதுவிதே குளம். கிணறும். தோட்டத்துக் குறுப்பாகக் கிணறும். இவையெல்லாம் வாட்டமின்றி. இவற்றிலொன்றும் குறையாமல். உன் பொன்னடிக்கீழே. கிரத்சயபோக்யமான உன்திருவடிகளிலே, இவற்றிலொன்றும் குறையாமல் திரள், வருத்துக்கொண்டிருந்தேன் - என்னெஞ்சாலே வளைத்துக்கொண்டிருந்தேன். அகம்- நான். வருத்து - பிரித்து. இனி உமக்கொரு குறையிலேயே பென்ன; ஒரு குறையுண்டு - நாட்டுமொனித் தோடெனக்கரிது. உன்னை யொழிப்பதற்குப் தாரகபோஷக போக்யங்களா யிருப்பாரோட்டை ஸஹவாஸம் எனக்கு துஸ்ஸஹம்; இத்தை ஆசைப் படுவார் பலர். கேழ்வொன்றாகிக் கோட்டெண்ணெய். ஸர்வலோகங்களுக்கும் ப்ரணயத்திலே அகப்பட * ஊன்று விடந்தெடுத்த “ தானத்தே வைத்தானால் ” என்கிறபடியே ஸ்வஸ்தா நத்திலே வைத்தானென்கை. கொள்ளையினுள். இதுதானே ஸ்வபாவமானவென்கை. குஞ்சுமீத்பாதி. சுவலயாபீடத்தை கிரஸ்தமாம்படி கொம்பை யொழித்தவனே. இத்தால் பவித்தது - ஸம்ஸாரிகள் பக்கல் நின்றுமெடுத்து, ஸ்வஸ்தாநமான உன்திருவடிகளிலே வைத்து, அதுக்கு விரோதியான கர்மங்களை யுக் கழித்துத் தாவினுமென்கிறார். ஞ.

அ. ஆறும்பாட்டு. கண்ணுவித்தாதி. கீழிற் பாட்டில்- தாரகா திகளெல்லாம் அவன் திருவடிகளே என்றார்; ப்ராக்ரீ கிடக்க அதுசெய்யப்போமோமென்ன; அதில் தமக்கு அந் வயமில்லாதபடியை இப்பாட்டிலே யருளிச்செய்கிறார்.

மு.—கண்ணு நான்குகளைப்படைத்தானே காரணாகரியாயடியினுள் உண்ணுநாள் பசியாவதொன்றில்லை யோவாதே நமோநாரணுவேன் றெண்ணுநாளு மிருக்கெகர்ச் சாமவேதநாண்மலர்கொண்ணுபாதம் நண்ணுநாளாவை தத்துறுமாகிலன்றெனக்கலை பட்டினிநாளே. கூ.

பதவுரை.

கண்ணு— ஸர்வஸூலபனு கர்ஷணனுய்
நால் முகனை— சதுர்முகப்ரஹ்மாவை
படைத்தானே— ஸர்ஷ்டித்தவனுய்
காரண— ப்ரஹ்மவுக்கு முன்புண்டான
ப்ராக்ரீத ஸர்ஷ்டியைப் பண்ணினவனுய்
கரியாய் — நிலமேகச்யாமளையிருக்கு
மவனே!
அடியேன் நான்— உனக்கு அநயார்ஹ
சேஷபூதனான நான்
உண்ணு நாள்— உண்ணுதவன்று

பசி ஆவது ஒன்று இல்லை— பசி உண்டா
வதில்லை;
ஓவாதே— கிரந்தரமாக
நமோநாரணு என்று— ‘நமோநாரணு
ய’ என்று
எண்ணு நாளும்— எண்ணுத நாளும்
இருக்கு எனச் சாமவேதம்— ரிக்யஜுஸ்
வாமங்களாகிற வேதங்களைச்சொல்லி
நான்— அப்போதலர்ந்த
மலர்கொண்டு— புஷ்பங்களைப்பணிமாழி

உன பாதம்— உன் திருவடிகளை
நண்ணு நாள்— நண்ணுத நாட்களும்
[உண்ணு நாள்— (எனக்கு) உண்ணுத
நாளாம்;]
அவை — மந்த்ராதுஸந்தாநமும், புஷ்ப
ஸமர்ப்பணமுமாகிற அவை

தத்துறம் ஆகில்— தட்டுப்பாட்டில்
அன்று— அப்போது
அவை— அந்தநாட்கள்
எனக்கு— எனக்கு
பட்டினி நாள்— பட்டினி கிட்ட நாளாகும்.

வ்யா. கண்ணு. “ கர்ஷ்ணஸ்ய வந்தவதரித்துத் தண்ணியரோடே நின்றான் ”
என்னும்படி ஸுலபனுவலினே. நான்முகளைப் படைத்தானே. இப்படி ஸுலபனுவன்
தானு ரென்னில்; ப்ரஹ்மாவைத் திருவுந்தியிலே ஸர்ஷ்டித்தவன். காரண. ப்ரஹ்மாவைக்
கு முன்புண்டான ப்ராக்ரத் ஸர்ஷ்டிபைப் பண்ணினவனே. கரியாய். காரணத்தவமும் னெள
லப்பமு மன்றிக்கே, துலபனுவலும் கிடவொண்ணுத வடிவமு. “ காணு-நாண்முக்களைப்
படைத்தானே- கண்ணு- கரியாய் ” என்றந்வயம். இது என்ஸ்வரூபம், உம்முடைய ஸ்வரூப
மிருந்தபடி பென்னென்ன; அடியேன்றான். உனக்கு அந்நாயர்ஹு சேஷபூதனுநான். ஆறு
தும் தேஹங்கிடக்கையிலே இதுக்கு தாரகமென்னென்னில்; உண்ணுநாள்பசியாவதொன்
றிலலை. பசியபதெப்போதோ வென்னில்; ஓவாதே. மாறாதே. நமோநாணு வென்றெண்ணு
நாளும். “ நமோநாணு ” என்கையாலே- தேஹாத்மாபிரமாததையுக் குலைத்துக்கொண்டு
திருநாமத்தை யதுஸந்திக்கிறார். இதுக்கெகர்ச் சாமவேத நாண்மலர்கொண்டு. “ நமோநாணு ”
என்றது போராமே, பெருந்திருப்பாவாடையிலே மண்கிறார். திருமந்த்ரம் ஸங்க்ரஹமும்,
வேதம் விவரணமுமாயிறே யிருப்பது. “ மாதவன்பேர் கொல்லுவதே ஒத்தின் சுருக்கு. ”
“ அவைதத்துறுமாகில் ” என்கையாலே அவை கூடாது. “ உண்ணுநாள் பசியாவதொன்
றிலலை ” என்கையாலும், “ ஓவாதே நமோநாணு ” என்கையாலும் கூடாது; கூடில்,
நாளும் அது, பட்டினியும் அது. நாண்மலர்கொண்டு நண்ணுதகைக்கு ப்ராமணம் - வேதம்.
“ நாடாதமலர்நாடி ”. தர்ஷ்டாத்ர்ஷ்ட மிரண்டும் புறம்பே-ஸம்ஸாரிகளுக்கு; உபாயோபேய
மிரண்டும் புறம்பே- ஸம்ஸாரிகளுக்கு; உபாஸகர்க்கு உபாயம் தங்கள் கையிலே; உபேயம்
நச்வரன். உண்ணுநாள், உனபாதம் நண்ணுநாள்- உண்ணும் நாள், உனபாதம் நண்ணும்
நாள். பசிஆவது, பசிப்பதென்றபடி; ஓவாதேநண்ணும்நாள் பசிகெடுவது. ஓவாதேயெண்
ணுநாள் இருக்கெகர்ச்சாமவேத நாண்மலர்கொள்ளாநான், அவன் கொள்ளாநான். அவைதத்
துறுமாகில் அன்றெனக்கவை பட்டினிநாளே. தத்துறுகை- தட்டுப்படுகை. - இத்தால்- மாறு
மாகிலென்றபடி. தத்துறுமாகில்- மாறுடப்படுமாகி லென்னவுமாம். மாறுடப்படுகையா
வது-அந்நாயர்யோஜுநமாகையன்றிக்கே, ப்ரயோஜுநாத்ரங்களைக் கணிசிக்கை. ... சு.

அ. ஏழாம்பாட்டு. வெள்ளைவெள்ளம். கீழிற்பாட்டில் “ உண்ணுநாள் பசியாவ
தொன்றிலலை ” என்றார்; இப்பாட்டில்- “ துயிலிண்கொள்ளேன் ” என்கையாலே- உறக்
கமுந்தானிலலை பென்கிறார்.

மு.—வெள்ளை வெள்ளத்தின்மேலொரு பாய்பை மெத்தையாக விரித்ததன்மேலே
கள்ளித்திறை கொள்கின்றமார்க்கங் காணலாங்கொலென் னுசையினுலே
உள்ளஞ்சோர வுகந்தெதிர்விம்பி யுமோகடபக்களாய்க் கண்ணாரீர்கள்
தள்ளஞ்சோரத் துயிலிண்கொள்ளேன் சொல்லாயாணுனைத் தத்துறுமாறே.

புதவுரை.

வெள்ளை— நிர்மலமான
வெள்ளத்தின் மேல்— ஜலத்தின் மேலே
ஒரு— ஒப்பற்ற
பாம்பை— இருவனந்தாழ்வானை
மெத்தை ஆக விரித்து — படுக்கையாக
விரித்து
அதன்மேலே— அந்தப்படுக்கையின்மேலே
கள்ளம் நித்தி } யோகநித்தை கொள்
கொள்கின்ற } ளா நித்தி
மார்க்கம்— பாகாரத்தை
காணலாம் கொல்— பார்க்கலாகுமோ
என் ஆசையினாலே— என்கிற ஆசையாலே
உள்ளம் சோர— நெஞ்சழியவும்
உகந்து— மிகக் களித்து
எகிர— எகிரே
விம்பி— விம்பியும்

உரோம சுயங்கள் ஆய்— உடம்பெல்லாம்
மயிர்க்குழி பெறியவும்
(அதுஸந்திக்கையாலே, உரு வெளித்
தோற்றமாகக் கையைநீட்டி அனை
க்கத்தேடி, காணாமையால்
வந்த அவஸாதத்தாலே,)
கண்ணீர்கள்— கண்ணீரானது
துள்ளம் சோர— துளிசோர்ந்து
அனை— படுக்கையிலே
துயில் கொள்ளேன்— நித்தகொள்ளமா
ட்டாதவனு யிராநின்றேன்;
யான்— அடியேன்
உன்னை— தேவரீரை
தத்துமாய் ஆறு— கிடும்புழி
சொல்லாய்— அருளிச்செய்யவேணும்.

வியா, வெள்ளைவெள்ளத்தின்மேல். நிர்மலமான ஜலத்தின்மேலே. ஒருபாம்பை. நன்றம் மென்மை குளிர்ந்தி தொடக்கமான குணங்களுக்கு ஆசாயமாகையாலே அக்விதீய மான பாம்பைப் படுக்கையாக விரித்து. அதன்மேலே. பரஹ்ம ரூபாதிகன், 'படுக்கைவா ய்ப்பாலே யுறங்குகிறான்' என்றுமபடியாய், "உலகெல்லாம் நன்கொடுக்கபோகணுமான்" என்றுமபடி— கள்ளரித்திரைகொள்கின்ற. கண்வளராரின்ற, மார்க்கம் - வழி. அகாகிரத- இன்னது என்று அறிநெ ஐராரம். காணலாங்கொலன் னுசையினாலே. காணவேணுமெ ன்கிற ஸ்ரேஷ்ணத்தினாலே. உள்ளஞ்சோர. நெஞ்சழிய. "பாலாழிரிசிடக்கும் பண்பை பாங் கேட்டேயும், காலாழும் நெஞ்சழியும்." உகந்தெதிர்விம்பி. பரித்யதசயத்தாலே வார்த்தை சொல்லவொண்ணாதபடி எகிரே விம்பி. உரோமசுபங்களாய். உடம்பெல்லாம் மயிர்க் குழியெயிர்த்த இவ்வதுஸந்தாரம் பரத்யகம் போலே பரகரித்து, கையைநீட்டி யனைக்கத்தேடிக்க காணாமையால் வந்த இழவாலே கண்ணீர் துளிசோர்ந்து. துயிலணுகொள் ளேன். படுக்கைச்சேர்த்தியை யதுஸந்தித்தேன், படுக்கையி லெனக்குப் பொருந்துகிற தில்லை. சொல்லாய் யானுண்ணத் தத்துமாயிறே, தத்துமாயு - கிடும்புழி. "கண்ணீர் கள் துள்ளஞ்சோர" என்று அழுகையோவது, அதுபவத்தாலே; அதுபவிப்பது, கிட் டுணல். கிடடுணைக்கு உபாயம் சிந்திக்கிற நீ, நான் கிடடுணைக்கு சிந்திக்கிற உபாயம் சொ ல்லாய். நான் விழுமுகுணத்தையிலும் என்னைச் சேர்த்துகொள்ளுமுகுணக்கு உபாயம் சிந்திக் கிற நீ, நான் அழிமுகுண இத்தகையில் உன்னைக் கிடடும் விரகு சொல்லலாகாதோ. "பாற் கடல்போக நித்திரை சிந்தைசெய்த வெந்தாய் உன்னைச் சிந்தைசெய்துசெய்தே" என்று இவர் நினைவுக்கு அவன் நினைவிறே.

அ.—எட்டாம்பாட்டு. வண்ணமால்வரையே. சிறித்பாட்டிலே - கிடும்பாகாரு சொல்லாபென்றார்; இப்பாட்டில் - கிடடுந்தையும் ஸ்தோதரம் மாறுதபடி பண்ணியருள வேணுமென்கிறார்.

மு.—வண்ணமால்வரையே குடையாக மாறிகாத்தவனே மதுஞ்சர்
கண்ணனே கரிகோள் விடுத்தானே காரண களிற்றப்பிரானே
எண்ணுவாரிடரைக் களைவானே யேத்தும்பெருங் கீர்த்தியினுனே
நண்ணிநா னுன்னை நாடொறுமெத்து நன்மையே யருள்செய்யும்பிரானே. ௮.

பதவுரை.

காரண— ஜகத்காரண பூதனாய்
எண்ணுவார் — எப்போது முன்னையே
தயாரிக்குமவர்களுடைய
இடரை— துன்பங்களை
களைவானே— போக்குமவனாய்
மதுஞ்சர்— மதுவைநிரலித்தவனாய்
கரி— ஸ்ரீ கஜேந்தராய்வானுடைய
கோள்— (முதலியால்வந்த) ஆபத்தை
விடுத்தானே— தீர்த்தவனாய்
கண்ணனே— ஸர்வவஸுலபனான கர்ஷணனாய்
வண்ணம்— பலவகைப்பட்ட காலிக்கற்களை
யுடைத்தாய்
மால்— பெரிதான
வரை— கோவர்த்தக பர்வதத்தை
குடையாக— குடையாக எடுத்து
மாறி— வர்ஷாபத்தில் நின்றும்

காத்தவனே— காசித்தவனாய்
களிற்று— குவலயாபிடகஜத்தை
அட்ட— முடித்த
பிரானே— உபகாரகனாய்
ஏத்த அரும்— ஸ்துதிக்க முடியாதவனாய்
பெரு— நிரதிசய போக்யமான
கீர்த்தியினுனே— கீர்த்தியையுடையவாய்
பிரானே— ஸர்வோபகாரகனானவனே;
நான்— அடியேன்
உன்னை— தேவரீரை
நண்ணி— ஆசரயித்து
நான்றொறும்— எப்போதும்
ஏத்தும்— ஸ்துதிக்கக்கூடான
நன்மை— நன்மையை
அருள்செய்யும்— தந்தருளவேணும்.

வ்யா. வண்ணமால்வரையே. நாராவர்ணமான தாதுக்கையுடைத்தான, பெரிய
மலையே உபாயமாக. “ஆயரொருப்படுத்த வடிவிலுண்டதும்” என்று நினைத்த மலையே
குடையாகக் கல்வாழ்த்தைக் காத்தவனே, மதுஞ்சர். “முதல்களை யான மதுவை நிரலித்த
வனே. கண்ணனே. ஸர்வவஸுலபனே. கரிகோள்விடுத்தானே. ஸ்ரீ கஜேந்தராய்வானு
பத்தைப் போக்கினவனே. காரண. ஜகத்தை ஸர்ஷடித்திறே வந்தவதரிப்பது. [“ திரு
வரவர் முதல்வன் தானே” இத்தயாதி.] களிற்றப்பிரானே, குவலயாபிடத்தை நிரலித்தவனே.
எண்ணுவாரிடரைக்களைவானே. அதுஸந்தாந விரோதியைப் போக்குகிறவனே. பரபக்தி
பஜ்ஜுநா பரமபக்த்யாதிகளை இவன் வேணுமென்று எண்ணினபோதே இவற்றுக்குவிரோ
தியானவற்றைப் போக்குமவனே. ஏத்தும்பெருங்கீர்த்தியினுனே. அபரிச்சேத்யமாய் நிர
திசயபோக்யமான குணங்கையுடையவனே. நண்ணியித்தயாதி. உன்னைக் கிட்டினவன்
நேடு கிட்டாத வன்றோடுவாசியற ஏத்தும்படிக்கிடான அருளைத் தந்தருளவேணும்.

“ காரண = எண்ணுவாரிடரைக் களைவானே = மதுஞ்சர் = கரிகோள்விடுத்தானே =
கண்ணனே = வண்ணமால்வரையே குடையாக மாறிகாத்தவனே = களிற்றப்பிரானே =

1 முதல்களை—பாதமவிரோதி.

ஏத்தரும்பெருங் கீர்த்தியினுனே, நண்ணிநா னுன்னை நாபொறுமேத்தும் நன்மையெயருள்
செய்யும், பிரானே” என்று அந்நவம். ஆக, இப்பாட்டால் - அஸாதாசனாசனாகத்வமும்
ஸர்வஸுலபத்வமும் ப்ராப்யத்வமும் சொல்லிற்றுய்த்து. அ.

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. நம்பனே. கீழ்ப்பாட்டிலே - ஸாதாசனா ரக்ஷகத்வமும் அஸா
தாசனா ரக்ஷகத்வமும் சொன்னார்; இப்பாட்டில் சாமகாலத்திலே திருநாமஞ் சொல்லவல்லே
னும்படி பண்ணிசாதிக்கவேணுமென்கிறார்; விச்வஸநீயனுநீ ரக்ஷிக்கவேணுமென்கிறார்.

மு-நம்பனேநவின் நேத்தவல்லார்க ணுதனே நரசிங்கமதானாய்
உம்பர்கோ னுலகேழுமளந்தா யூழியாயினு யாழிமுன்னேந்திக்
கும்பமாகி கோள்வீதேந்தானே காரணு கடலைக்கடைந்தானே
எம்பிரா நென்னையாளுடைத்தேனே யேழையே னிடரைக்களையாயே. க.

பதவுரை.

நம்பனே— எல்லார்க்கும் விச்வஸநீயனுய்
நவின்னு— வாயாரச் சொல்லி [கருக்கு
ஏத்தவல்லார்கள் — ஸ்துதிக்க வல்லவர்
நாதனே— நாதனுய்
நரசிங்கம் அது ஆனாய்— நர்ஸிஹ்மாவதாரம்
செய்தருளினவனுய்
உம்பர்— நித்யஸூரிசுருக்கு
கோன்— நிர்வாஹகனுய்
உலகு ஏழும்— ஸகலலோகங்களையும்
அளந்தாய்— அளந்து கொண்டவனுய்
ஊழி— ப்ராப்யகாலத்துக்குப் பின்பு (சேத
நோஜ்ஜிவநார்த்தமாக)
ஆயினாய்— உலகங்களைப்படைத்தவனுய்
முன்— முன்னே
ஆழி— திருவாழியாழ்வானே.

ஏந்தி— திருக்கையிலேந்தி
மா கம்பம்— மிக்க நடுக்கத்தையடைந்த
கரி— ஸ்ரீகஜேந்த்ராமூலாநுடைய
கோன்— முதலியாவல்லந்த நவிலை
வித்தானே— தீர்த்தவனுய்
காரணு— ஐக்கராணபூதனுய்
கடலை— க்ஷீராப்தியை
கடைந்தானே— கடைத்தவனுய்
எம்பிரான்— எனக்கு உபகாரகனுய்
என்னை— என்னை
ஆளுடை— அடிமைகொண்டவனுய்
தேனே— தேன்போலே போக்யனுவனே!
ஏழையேன்— சபலனு என்னுடைய
இடரை— துன்பத்தை
களையாய்— களைந்தருளவேணும்.

வ்யா. நம்பனே. விச்வஸநீயனே. தனக்கு தானும் ரக்ஷகனன்று, பிறரும் ரக்ஷக
ரன்று. தான் “நன்மை” என்று ப்ரமித்துப் பண்ணும் நன்மை, தீமையாய்த் தலைக்கட
டும். பிறர் தந்தாளுக்கு நன்மை தேடிவரு மித்தனையல்லது இவனுக்கு நன்மைதேடார்கள்.
நவின்நேத்தவல்லார்கள் நாதனே. ஸ்வேதஹூர்வகமாக ஏத்தவல்லவர்களுக்கு ஸ்வாமியான
வனே. தன்னுடைமையாகையாலே அவர்களை நமஸகரிதவனே. நரசிங்கமதானாய், ரச்
வானெய்யாய், பிதாவாகிலும் ரக்ஷகனாக நம்பப்போகாதென்கிறது. விச்வஸநீயனுமாய்
ஸ்தோத்ரங்களினாலே நெருங்க ஏத்துவதுக்கு ப்ராப்யபாத்ய ஸ்வாமியுமாய் ஸர்வகாரணமுமான
வனைப் போச்சொல்லப் பொறுத்திலினிறே ஹிரண்யன். நவின்நேத்த வல்லார்கள் நாதனே
நரசிங்கமதானாய். “நம்பனே நரசிங்கனை நவின்நேத்துவார்களைக் கண்டக்கால் எம்பிரான்
முன்னன்னங்கள்” என்றும், * நாதனே நரசிங்கனை நவின்நேத்துவார்களுக்கிய பாதனா
படுதலால் பாக்கியம் பண்ணப்பெற்றோம் என்றும் கொண்டாடவேண்டுகளவிய்யத்திலேயிறே

ஹிரண்யன் அபராதம் பண்ணிற்று. உம்பர்கோன். இங்குள்ளார் ஸ்வரூபத்துக்கு அஞ்சியும் தண்டத்துக்கு அஞ்சியுமே ஏத்துவது. “பாவிவானவரேத்த நின்றபரமனை” என்றும் ராகப்ரப்தமாக ஏத்துவார் அங்குள்ளாரிதே. உலகேழு மளந்தாய். “ஏத்த வேழுலகுக் கொண்ட,” உம்பர்கோனுலகேழு மளந்தாய். இந்ந்ரணுக்காக உலகேழுமளந்தாயென்னுதல்; “நான்முகனார் பெற்றநாடு” என்கிறபடியே - ப்ரஹ்மாவதான சதுர்த்தச புவநத்தையு மளந்தாயென்னுதல். ஊழியாயினும், ஊழி - காலம். ஸர்ஷ்டி. [“வாழ்த்துவார் பலராக” இத்தயாதி.] ஆழிமுன்னேந்தி. விரோதிவருவதற்கேற்கவே திருவாழியைதரித்து. கம்பமா கரிகேள்விதேந்தானே. “கோள்முதலை துஞ்சுக்குறித்தெறிந்த சக்கரம்” என்கிறபடியே திரு வாழியைக்கொண்டு கராய்க்கொண்டபடி. கம்பம்-நடுக்கம். நடுக்காநின்றவர்களை பென் னுதல்; அசையாநின்றவர்களை பென்னுதல். முதலை நீரிலேயிருக்க, ஆனை கரையிலேயிரு க்கப் பட்ட அசைவென்னுதல். மா-பெருமை. துக்கம் பாடாற்றமட்டாமைக்கு விரோதி யைப் போக்கிவனே. “தடமலர்ப்பொய்கைபுக்கு நாகத்தின் நடுக்கம்தீர்த்தாய்,” “என் னொரிடரைநீக்காய்,” கோள்-சிறை. “கோள்விட்டது” என்னக்கவதிறே. காரண. மூன்றூபத்திலே ஒன்றிறே இது. இப்போது காரணத்தவம் - ஸ்ரீ கஜேந்தராமாவாணப் பெற்றதும்; ஸர்வரத்தவம் நிலைநின்றதும் இப்போதென்கை.

கடலைக் கடைந்தானே. “அமரர்கள் தொழுதெழ ஆலகட்டல் கடைந்த” என்கிற படியே ஸ்துத்தபஞ்சுக்கொண்டென்று கடைந்தபடி. எம்பிரான். அச்செயலாலே என்னை யெழுதிக்கொண்டவனே. என்னையாளுடை என்னை இவ்வளவு புருநிற்றுத்தினவனே. தேனே. எனக்குத்தேன்போலே நிரதிசயபோக்யனானவனே. என்னையாளுடைத் தேனே போக்யதைக்குத் தோற்றபடி. “தேட்டருந்திறல் தேனினே.” ஏழையென். சபலன். இதுக்கு முன்பு விஷயங்களில் சபலன்; இப்போது போகருபமான திருநாமங்களிலே சப லன். இடரைக்களையாயே. இவர்க்கு இடராவது சாமகாலத்தில் திருநாமஞ்சொல்லமட் டாதிருக்கையிறே. இதுக்கு அஞ்சியிறே “அப்போதைக்கிப்போதே சொல்லிவைத்தேன்” என்றும் “யியார்கண்டமடைக்கிலும் நின்கழல் எய்யாதேத்த” என்றும் பார்த்தித்து வைப்பது. இவர்க்கு க்லேசம்-அப்போதை வேதனையன்று, திருநாமஞ்சொல்லப்போகாதி ருக்கில் செய்வதென் என்கிற பயமிறே திருவுள்ளத்திற் செல்லுகிறது. கூ.

அ. நிகமத்தில், இப்பத்தை அபயவித்தவர்கள், இவரைப்போலே சாமகாலத்திலே திருநாமஞ்சொல்லவேணுமென்று கரையவேண்டா, இப்பாசாமாத்ரமே யமைபுமென்கிறார். இத்திருமொழிதான், “மாதவா, நாரண” இத்தயாதிலே திருநாமமிறே சொல்லிற்று.

மு.—காமர்தாணை கருதலர்சிங்கங் காணவிரிய கருங்குழந்துடன்

வாமன னென்மாதகவண்ணன் மாதவன் மதுகுதன்றன்னைச்

சேமன்க்குமரும் புதுவையார்கோன் விட்சித்தன் வியன்றபிழத்தும்

நாமமென்றுவின் றுரைப்பார்கள் நண்ணுவாரொல்லி நாரணனுலகே. டி.

பதவுரை.

காமர் தாதை— காமனுக்கு ஐரகனும்

காண — தன்னைப்பற்றினார் கண்டுகளிக்

கருதலர்— தன்னை நினைபாநார்க்கு

கைக்கு

சிங்கம்— விறையம்போலே கிட்டவரியனும்

இனிய— இனியனும்

கரு— கறுத்த
குழல்— திருக்குழலையுடைய
குட்டன்— சிறுக்கனாய்
வாமனன்— * குறப்பிரமசாரியாய்
என்— எனக்கு பல்வனாய்
மாதகம்— மாதகப்பச்சை போன்ற
வண்ணன்— வடிவழகையுடையனாய்
மாதவன்— ஸ்ரீயுபதியாய்
மதுகுதன் தன்னை — மதுனாடுதருணை
எம்பெருமான் விஷயமாக
சேமம் நன்கு அமரும்— ரகைபொருந்நினை
பொருந்நினை

புதுவையர்— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரி லுள்ளார்க்கு
கோன்— நிர்வாஹகரான [செய்த
விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார் அருளிச்
வியம்— ஆச்சர்யமான
தமிழ்— தமிழ்பாஷையான
பத்தும்— பத்துப்பாட்டையும்
நாமம் என்று— 'திருநாமம்' என்று
நவின்— நெஞ்சார நினைத்து
உரைப்பார்கள்— வாயார வாழ்த்துமவர்கள்
நாரணன் உலகு— ஸ்ரீவைகுண்டத்தை
ஒலலை— சடக்கென
நண்ணுவார்— கிட்டப் பெறுவார்கள்.

வ்யா. காமர்தாதை. இவரகப்பட்ட துறை யிருக்கிறபடி. * தெரிவைமாருருவமே
மருவிப்போந்த விவரையிட்டது “காமனாதாதை” என்கிறவடியிறே. கருதலாசிங்கம்.
இவ்வடிவு காணவேண்டாதார் சத்ருக்களிறே. “அலைவலைமைதவித்தவழகன்” என்று
பாதிசுலகையும அதுகூலனுக்கிச் சேர்த்துக்கொண்ட வழகிறே. காணவியகருங்குழற்
குட்டன். காணவிய. ராவனாதிசுருக்குமகப்பட, (க)“ரஞ்ஜரீயல்ப விக்ரமே” என்று
கண்டபோதே ரவிக்கை. “கண்ணுக்கினியான்” “மனத்துக்கினியான்” என்றும்—
உட்கண்ணுக்கும் புறக்கண்ணுக்கும் இனியவிஷயமிதே. கருங்குழற் குட்டன். அதுகுக்கு
முற்படவெடுப்பது “குழலழகர்” என்றிறே. குட்டன். அவ்வடிவை அமைத்துக்கொ
டுத்து அதுபவிக்கும்படி பண்ணுகை. “காணவியகருக்குழல்” என்று— குழலுக்கே
விசேஷணமாகவுமாம். வாழ்வு. “கரியகுழல்செய்ய வாய்முகத்து-வாமனனம்பியருக”
என்னக்கடவதிறே. என்மாதகவண்ணன். குளிர்ந்த திருமேனியையுடையவன். “உல
களந்தமாணிக்கமே பென்மாதகமே” என்னக்கடவதிறே. மாதவன். இவ்வடிவைத் தலை
நீர்ப்பாட்டிலே அதுபவிப்பான் பிராட்டியிறே. “வடிக்கோல வானெடுக்கன் மாமலரார்
செல்லிப் படிக்கோலன் கண்டகலான்” என்னக்கடவதிறே. மதுகுதன்நனை. அதுபவ
விரோதியைப் போக்கினபடி. “வானுச்சோதிமணிவண்ண மதுகுதா லியருளாய்” என்
னக்கடவதிறே.

சேமன்கமரும்புதுவையர்கோன். ரகைபொருந்நினை ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரர்க்கு நிர்
வாஹகரான ஆழ்வாராருளிச்செய்த பத்தும். நாமமென்று. திருநாமமென்று. “நாமமா
யிரம்” என்றாற்போலே, நவின்னுரைப்பார்கள். ஸ்ரீநெஹத்தோடே ஸ்தோதராய்பண்ண
வல்லவர்கள். நண்ணுவாரோலிலை நாரணனுலகே. பரமபத்தைச் சடக்கெனக் கிட்டப்
பெறுவர்கள். அதாவது— ஈசுவானுக்குப் பரிவராய்ப் போருகை. “சேமன்கமரும்”
என்று சொல்லீறும் இவ்வர்த்தத்தையிறே. சேமத்துக்கு நன்மையாவது— அத்தலைக்கு
மங்களாசாலமம் பண்ணுகையிறே. இவ்வர்த்தம் இவ்வூரிலே நடக்கை, “பொன்றிகழ
மாடம் பொலிந்துதோன்றும்பதுவை” என்று— பொன்னுலகோடொக்கத் திருப்பல்லா

ண்டு பாடுகையிறே. “ஒல்ல” என்றது - “ஒவாதேநமோநாரண” என்று சொல்லு கையாலே ஒருக்காற்சொல்லி அந்தரம்சொல்லுகைக்கு உதவ அங்கேயாம்படிவைக்கை. நாரணனுலகே. இங்கிருந்தநான் * நாரணவென்னு மித்தனையல்லால் வழிப்போக்கிலும் (க)வாயெய்வ-ஐரீகாகக் நாலுலகீத-தாபு கடி; வழியிலுள்ளார்கண்டு உகப்பதும் “நாரணன்மம்” என்றிறே; அங்குப்புக்காலும் * நமோநாராயணயவென்று சூழ்ந்திரு ந்திறே பேத்துவது. இங்கிருந்தநாளோடு வழிப்போக்கோடு தவ்யதேசப்பரத்தியோடு வாசியற இதுவேயிறே பலம். வியத்தமிழ் - விஸ்வரீபயமானதமிழ். “வியத்தமிழ்” என்றபோது, “அமரர்க்குமறிவியந்து” என்னுமாபோலே, வியத்தமிழென்னவுமாம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அடிவரவு.—வாக்குச் சமூக நன்மை நேமை தோட்டம்
கண்ண வெள்ளை வண்ண நம்பன் காமர் நெய்.

ஆ. திருமொழி-சக-க்கு, பாட்டு-சக.0.

ஈந்தாம்பத்து- இரண்டாந்திதிருமொழி - நெய்க்குடும், பரவேசம்.

அ. கிழே, “அப்போதைக்கப்போதே சொல்லிவைத்தேன்” என்று - “அந்தி காலத்திலே யமபட்டர் நலியும்போது ஸ்தோத்ரம் பண்ணவொண்ணாதென்று ஏற்கவே சொ ல்லிவைத்தேன்” என்ற இவர், “சமூகநாகக்கொடு புன்ககிசொன்னேன்” என்று - தம் முடைய அபேகையதையை அதுவந்தித்தகல், அவர் காணங்கன்கேமல் விழுந்தபடி கண்டு சூழ்மைகொள்ள, இவர் தோஷம்பார்த்து சூழ்மைகொள்ளவேண்டுவது நாம் கடக்க நிற்கி லன்றோ என்று தான் மேல்விழுந்து வந்து புருந்து கிடந்தபடி சொல்லுகிறார் - இத்திரு மொழியில். *

அ. முதற்பாட்டு. “அப்போதென்றும் இப்போதென்றும் உமக்கிரண்டு கள்ளு ண்டோ” என்று அவன்வந்து கைக்கொண்ட பின்பு, அலிதையபையும் கர்மத்தையும் வயாதி க்களையும் இந்தரியங்களையும் யமபட்டையும் பார்த்து, “பண்டை தேஹமும் ஆத்யாவும்” என்றிருக்கவேண்டா, அவன் உகந்தருளிந் நிலங்களில் பண்ணும் விருப்பத்தை யெல்லாம் எந்தேஹத்திலும் ஆத்யாவிலும் பண்ணிக்கொடுவந்து புருந்தான், நீங்கள் உஜ்ஜீவிக்கவே ண்டு யிருந்தீராகில் போகப்பாருங்கோ னென்கிறார்.

மு.—நெய்க்குடத்தைப்பற்றி யேறமெறம்புகள் போனிரந்தெங்கும்
கைக்கொண்டேநிற்கின்ற நோய்காள் காலம்பெற வுப்பப்போமின்
மெய்க்கொண்டேவந்து புருந்து வேதப்பிராணர் சிந்தநார்
பைக்கொண்ட பாம்புகளையோடும் பண்டன்று பட்டினங்காப்பே. க.

(க) “பாதேயம்புண்டரீகாசு நாமஸங்கீத்தநாமர்தம்”

பதவுரை.

நெய் குடத்தை— நல்ல நெய்வைத்திருக்
கும் குடத்தை
பற்றி— பற்றிக்கொண்டு
ஏறும்— ஏறாதின்றுள்ள
எறும்புகள் போல்— எறும்புகளைப்போலே
எங்கும் நிரந்து— எங்கும் பரந்து
கைக்கொண்டு நிற்கின்ற— உடன் வந்தியா
யிருக்கிற
நோய்கள்— வயாதிகளை!
உய்ய— நீங்கள் உஜ்ஜீவிகளைக் குறுப்பாக
காலம்பெற போயின்— சடக்கெனப் போ
ய்க்கொடுக்கோள்;
வேதம் பிராணர்— ப்ரஹ்மவுக்குவேதத்தை
உபகரித்தருளின ஸர்வேச்வரன்

பைக்கொண்ட— பரந்த
பாம்பு அணியோடும்— திருவனந்தாழ்வா
ருகிற இருப்பன்னியோடே கட
மெய்— என் சரீரத்தை
கொண்டு போக்பயமாகக் கொண்டு
வந்து புருந்து கிடந்தார்;
(ஆதலால்,
பண்டு அன்று— என் சரீரமும் ஆத்மா
வும் பழையநிலைமையை யுடையதன்று;
பட்டினம்— இவ்வாத்தமாவானது
காப்பு— ஸர்வேச்வரனால் காப்புற்றது;
ஆதலால் உங்களுக்குப் புருசுநிட
யில்கை பென்கிறார்.

வயா. நெய்க்குடத்தைப்பற்றி யேறுமெறும்புகள்போல். அக்கிடுவாந் தர மயாநாதர
நோய்க்குடத்தைப்போல். நிரந்து. பரந்து. இடைவிடாதே. எங்கும். தாமதமுத ன்னா
நமுள்ள விடமெங்கும் (உ) “உட்கொடுக்கோள்” கைக்கொண்டு.
உடன்வந்தியோலே; கைக்கூட்ட மிடாற்போலே யென்னவுமாம். நிற்கின்ற. போக்கு
வாகின்றியிலே. அவஸார்ப்பாதிக்கொண்டு நிற்கிறவென்னவுமாம். நோய்கள். தர்ஷ
டார்த்தத்தில் ஏறுமெறும்புகள்போலே நோய்களும் பலவிறே. “கைக்கொண்டு நிற்கின்ற
நோய்கள்” என்று - பகவதாஜனையோலே உன்னப்புகப்பெறுதே நின்றதும் வேதனை
ஸவருபஸ்பரிசிறே. விசெஷவேஷத்தில் தர்ஷ்டார்த்தத்தில் ஏறுப்பால் (க)கடத்துக்குவரு
வதொரு துண்கமில்லை. “மொய்த்தவல்லினை” என்கிறபடியே. காலம்பெற. சடக்கெனப்
போயின். அநாதிகாலம் வாஸனை பண்ணின நாங்கள் போகிறதென் என்ன; உங்களுக்கு
உஜ்ஜீவநார்த்தமாகப் போய்கொள்ளென்; ஆனால் மெள்ளப் போகிறோமென்ன; காலம்பெற.
கடுகப்போய்கொள். “மடிபடக்கி நிற்பதனில் - ஈண்டடி பெயிப்பதன்றோவழகு” என்கி
றார். (ங) “உவதிஷ்டைநாஸவெயு வ்யாயபிஷ்டைவ்யாணிநிர்” கருணாமனா
பிவாதி” என்று - இவர்க்கு ரிணமில்லைபிறே. “வெங்கடத் துறவார்க்குரம்” என்ற
போதே கடங்கள் வெந்ததிறே. போங்கொள்ளென்னவும்வேண்டா; இவர், பிண மெழுந்து
கடிக்கிறதோ என்னும் மிகுக்கையாலும் பூர்வவாஸனைபாலும் பயப்பட்டுச் சொல்லுகிறாரித்
தனை. இப்போது நாங்கள் போகிறதென் என்ன; வேறுதொழில்வாழ்கிறோம்;- மெய்க்
கொண்மெய்துபுக்கு. என்னுடைய தேவத்தை போக்பயமாகக்கொண்டு, அதுக்குமேலே
வந்து, அதுக்குமேலே புருந்து, அதுக்குமேலே கிடந்தார். கிடந்தவார்தாம் ஆரென்னில்;
வேதப்பிராணர். வேதத்திலேகேட்டுப் போகிற தன்னை நான் கண்ணாலே கண்டு அதுபவிச்

(க)-வயா. (உ) “பாதேமேவேதநா: சிரஸிமெனாகம்” (ங) “உவதிஷ்டைநா
மாம் ஸர்வேவ்யாதயி பூர்வஸஞ்சிதா: - அந்ருணோகந்தமிச்சாமி”

கலம்பபடி தன்னை உபகரித்தவன். * வந்தாய், அதுக்குமேலே நின்றாய், அதுக்குமேலே மன்னியின்றாய், அதுக்குமேலே என்மனம்புகுந்தாய், அதுக்குமேலே போயறியாய்! என்றிறே இவர்களீடுபடுவது. “ பிரான் ” என்று - உபகாரகத்வம். அதாவது - பரமானா பரமேயங்களை உபகரிக்கையாலே, பைக்கொண்டபாம்பிணையோடும். பகவத்பவத்தால் வந்த விசாலமன்றிக்கே, ஆழ்வாரை அங்கேகரித்த பரிதியால்வந்த விசாலம். பாம்பிணையோடும். அந்தப்புரபரிகரத்தோடும். * திருமாற்காவிறே. பண்டன்று. பழையதேற்றமும். பழைய ஆத்மாவுமென்று நினையாதேயென்ன; “ அதுக்கடியென் ” என்ன; பட்டினங்காப்பே. “ பட்டினம் ” என்கிறது - பத்தர்மென்றபடி. அதாவது - நிதிக்கிருமிடம்; ராஜகாசி. இங்கு, ஈச்வரனுக்கு நிதியாவது - ஆத்மாவிறே. காப்பே. ஆளிடக்காவாதே தானே காத்துக்கொண்டு கிடக்கையாலே பண்டன்று. அவன் இவரைக் காத்துக்கொண்டு கிடக்கையாலே பண்டன்று, அவன் இவரைக் காத்துக்கொண்டு கிடக்குமாதேயாலே இவரும் * வைத்தமா நிதியையிறே காப்பது.

அ.—இரண்டாம்பாட்டு. கீழே “ நிலனுமின்னெய்யாயமில்ல ” என்று அஞ்சினவர் உபாயமறிந்து அச்சம்கெட்ட படியைச் சொல்லுகிறது இப்பாட்டில்.

மு.—சித்திரகுத்தனெழுத்தாற் றென்புலக்கோன் பொறியொற்றி
வைத்தலிலச்சினைமாற்றித் தூதுவரோடியொளித்தார்
முத்துத்திரைக்கடற்சேர்ப்பன் முதறிவாளர்முதல்வன்
பத்தர்க்கமுதனடியென் பண்டன்றுபட்டினங்காப்பே. உ.

பதவுரை.

தென் புலம் கோன் — தென் திசைக்குத்
தலைவனான யமன்
பொறி ஒற்றி— மேலெழுத்திட்டு [டிருந்த
இலச்சினை வைத்த— முத்ரை வைக்கப்பட்ட
சித்திரகுத்தன்— சித்ராசுப்தன் என்னும்
கணக்கனுடைய
எழுத்து— கணக்குச் சுருணையை
மாற்றி— சுட்டுப்பொகட்டு
தூதுவர்— அவனுடைய தூதர்கள்
ஒடி— ஒடிப்போய்
ஒளித்தார்— ஒளித்துக் கொண்டார்கள்;

முத்து— முத்துக்கள்
திரை— திரையெறிதிரை
கடல்— கடலிலே
சேர்ப்பன்— கண்வளர்ந்தருளுவனாய்
முது அறிவாளர் — முதிர்ந்த அறிவை
புடைய நித்யஸூரிகளுக்கு
முதல்வன்— தலைவனாய்
பத்தர்க்கு— பத்தர்களுக்கு [னுக்கு
அமுதன்— நிாதிசய போக்யனாயிருக்கு மவ்
அடியென்— நான் சேஷபூதன்;
பண்டன்று பட்டினம் காப்பு.

வ்யா. சித்திரகுத்தனெழுத்தால். ஸர்வாத்மாக்களும் பண்ணும் புண்யபாபங்கள், பதினாறுபேர் ஸாக்ஷியாக, யமனுடையகணக்கன் பட்டோலைபட்டிறே கிடப்பது. தென் புலக்கோன் பொறியொற்றி. தெற்குத்திக்கிலையான யமபுரத்துக்கு ஸ்வாமியானயமன் இவனெழுதின பட்டோலைக்கு மேலெழுத்திட்டபடி. வைத்தலிலச்சினைமாற்றித் தூதுவரோடியொளித்தார். அநாதிகாலாஜிதங்களான புண்யபாபங்க ளெழுதின கணக்குச் “சுருணையை இலச்சினையோடே சுட்டு ஒடிப்பொளித்தார்கள். “ வள்ளலே புன்மலர்க்கென்றும் நமன்றமா

களள்பேரல்” என்னக்கவதிறே. “நமன்மறாலாபாயப் பட்டறியார்க்குமர்” என்
கிறபடியே இவன்பட்டோலை புரட்டிப் பார்த்தவனவற்றிக்கே சட்டிப் போனார்களாப்து.
“உயிருந்தருமணியே நோக்கும்” என்கிறபடியே பருப்பருத்த ப்ரஹ்மாகினையொழிய
னார்வாத்மாக்களும் யமவச்யராயிறேயிருப்பது. இந்தயமவச்யதைகுலைவது பின்னை ஆர்க்
கென்னில்; “நமன்மறொன்றமகா கினவப்பெறுவார்” என்று அவன் அபிமாநித்தார்க்
கிறே. முத்துத்திரைக்கடல்சேர்ப்பன். முத்துக்களைத் திரையானது கொண்டெந்து கரையிலே
சேரானின்றள்ள கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன். * வெள்ளைநீர் வெள்ளத்தனைந்து
*களளரித்திரைகொள்கின்ற மார்க்ககாண்கையிறே இவர்க்குமேனாரதம். மூதறிவாளர்முதல்
வன். * அபாவதுமமாரகனகிபதி. பத்தர்க்கமுதன். ஆச்சரிதர்க்கு நிரசியபொக்யனாவன்.
“அடியேன்மேனி யமர்சுன்றவமுதே.” அடியேன், “மூதறிவாளர்முதல்வன்” என்று-
நிதப்பிபூதியோகஞ் சொல்லி, “முத்துத்திரைக்கடற்சேர்ப்பன்” என்று - ஸீலாவிபூதி
யோகஞ்சொல்லி, “அடியேன்” என்று - உபயவிபூதிநரதுணைய போக்யதையிலே
தோற்ற வடியேன் என்கையாலே பண்டன்று. யமவச்யதை குலைகையாலே, பண்டாதே
ஹமும் ஆத்பாவமல்ல. பட்டினங்காப்பே, ஆத்பாவக்கும் தேஹத்துக்கும் ரைக்யபுண்டா
ய்த்து. இனி நீக்கன்போகப் பாருக்கொள்கிறார். உ.

அ. மூன்றாம்பாட்டு. வயிற்றில்தொழுவைவித்யாதி. கீழிற்பாட்டிலே - யமவச்ய
தை யிலையென்றார்; இப்பாட்டிலே - அதுக்கடியான தேஹர்வயமும் இலகி பென்கி
றார். அதவா, “மூதறிவாளர்முதல்வன்” என்றார் - கீழ்; இதில் - தமக்கு அறிவைப்பிற
ப்பித்தபடி சொல்லுகிற சொனாமம். “அடியேன்” என்றார் - கீழ்; இதில் - அடியைக்கொ
ண்டபடி சொல்லுகிறொன்றாமம்.

மு-வயிற்றிறெழுமுனைப்பிடுத்து வன்புலக் சேவ்வயத்க்கிக்

கயிற்றமக்காணிகழித்துக் காலிடைப் பாசக்கமுற்றி

வயிற்றிடைமண்டொண்டவெந்தை யிராப்பக லோதுவித்தென்கிப்

யயிற்றிப்பணிசெய்யக் கொண்டான் பண்டன்று பட்டினங்காப்பே, ச.

பதவுரை.

மண்— பூமியை

வயிற்றிடை— தன் கொம்பினிடத்திலே

கொண்ட— எடுத்துக்கொண்டருளின

எந்தை— என் ஸ்வாமியரனவன்

வயிற்றில் தொழுவை— கர்ப்பவாஸமாகிற

சிறைக்கடத்தை

பிரித்து— கழித்து

புலம்— இத்தரிபங்களாகிற

வன் சேவை— வலிய ரிஷபங்களை

அதக்கி— நெருக்கி

கயிறும்— நரம்பும்

அக்கும்— எலும்புமரன்

ஆணி— ஸ்தூல சரீரத்தை

கழித்து— நீக்கி

காலிடை. பாசம்— * ஹரிணீகுரமாத்ரமான

சர்மஸ்சேஷ விஷய ஸ்ரேஹத்தை

கமுற்றி— போக்கி

இரா பகல்— இரவும் பகலும்

ஒதுவித்து— “சேஷத்வமே ஸ்வரூபம்”

என்னுமிடத்தை எனக்கறிவித்து

பயிற்றி— அததை அதுஷ்ட்பாந பர்யந்த

மாக்கி

பணி செய்ய — நித்ய கைகதர்யம் பண்

ணும்படி

என்றை— என்னை

கொண்டான்— கைக்கொண்டருளினான்;

பண்டன்றித்தபாதி பூர்வவத்.

வ்யா. வயிற்றில்தொழுவப்பிரித்து. கர்ப்பவாஸமாகிற சிறைக்கூடத்தைக்கழித்து. தொழு - விலங்கு. விலங்கிலே ஒருவிசேஷமேறே தொழுவினே யடைக்கையும் வன்புலக் சேவையதக்கி. இந்திரியங்களுகிற வலியசேக்களை, அதக்கி - நெருக்கி. “சேவதக்ருவார் போல” என்னக்கடவதிறே. “காவலில் புலனைவைத்து” கயிற்றும்க்காணிகழித்து. நரம் புழும் எழும்புமான சரீரத்தில் நசையுமப்படிபண்ணி. அக்கு - எழும்பு. காலிடைப் பாசம் கழற்றி. யமபடர் கையுப்பாசமுமாய்வந்துபுகுந்து, இவன்காலிலே துவக்கி முகம் கீழ்ப்பட விழாதபடிபண்ணி. “யின்புண்கை விழுப்பதன்முன்னம்” என்னக்கடவதிறே. அந்நி க்கே, “காலிடைப்பாசம்கழற்றி” என்றது, “கால்” என்று - காரும், “பாசம்” என்றது - ஆதமாவை வரிந்துகொண்டிருக்கிற ஸுலக்ஷ்சரீரமாய், இச்சரீரம் பஞ்சவர்த்திப்ரா ணாலே ப்ரேரிதமாயிருக்கும். “அக்காணி” என்றது-ஸ்தூலசரீரம்; “காலிடைப் பாசம்” என்றது-ஸுலக்ஷ்சரீரம். ஆக, (அ) “ஸுலக்ஷ்சரீரமாய் விவருக” என்கிறபடியே உபயசரீரப்பாதிபு மதும்படிபண்ணி. “காலிடைப்பாசம்” என்று-காற்கட்டான ஸ்வேந ஹமென்னவுமாம். அன்றிக்கே, “காலிடைப்பாசம்” என்று-ஹ்மினீருமாத்ரமானசர்ம விசேஷவிஷயஸ்வேநமென்னவுமாம். வயிற்றிடைமண்கொண்ட வெந்தை. ப்ரளபாரணவத்தி லே யகப்பட்டுக்கிடக்கிற பூமியை யெடுத்தாற்போலே, சரீரவச்யனான வெண்ணெய் யெடுத்த ஸ்வாமி. இராப்பகலோதுவித்து. திவாராத்ரவிபாகமற ஸர்வகாலமுமென்றபடி. ஓதுவித்து. கிஷிப்பித்து. அதாவது கர்ப்பவாஸமும், இந்திரியவச்யத்வமும், கர்மவச்யத்வமும், யம வச்யத்வமும் த்யாஜ்யமென்னும்க்கை யறிவித்து. கீழிற்பாட்டிற்சொன்ன தன்னுடைய ஸர்வசேஷித்வத்தையும், நிராக்ஷயபோக்யத்தையும், தமக்கு சேஷத்வம் ஸ்ரூபம் என்னுமி டத்தையுமாய்த்து ஓதுவித்தது. பயிற்றி. இத்ததை அதுஷ்டாநபர்யந்தமாக்கி. [“செய் யேல் திவினையென்று” இப்பாதி.] பணிசெய்யக் கொண்டான். ஓதுவித்த பாயோஜனம் பெற்றபடி. “நித்யகைங்கர்யங் கொள்ளக்கடவோம்” என்று திருவுள்ளத்தாலே ஆறு தியிட்டு, கொண்டபடி. பண்டன்மு. இந்திரியங்களுக்கு சேஷவர்த்தி பண்ணிப்போந்த பண்டுபோலன்று. “என்னையானும் வன்கோ” என்னக்கடவதிறே. பட்டினங்காப்பே. இன்று ரகஷ்யுண்டாகையாலே. “என்கோலாடி குறுகப்பெறு” என்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. “இராப்பகல்” என்று-மூதறிவாளர்படியாய், திவாராத்ர விபாகமற்ற படியால் அதரலகால்யமான தேசம்போலே யென்றபடி.

அ. நான்காம்பாட்டு. மங்கிய. நீங்கள், ஹிரண்யன்பட்டது பாதே போகப்பா ருங்கோனென்கிறார்.

பு—மங்கியவல்லினை நோய்களாளுமக்குமோர் வல்லினை கண்ணிர் இங்குப்புகேல்யின்புகேல்மி னெளிதன்று கண்ணிர்யுகேல்யிற் சிங்கப்பிரானவனெம்மான் சேருந்திருக்கோயில் கண்ணிர் பங்கப்பாதுயப்போயின் பண்டன்று பட்டினங்காப்பே. ச.

பதவுரை.

மங்கிய-உருத்தெரியாதபடி மங்கிக்கிடக்கிற
வல்—வலியதாயிருந்துள்ள

வினை—பாபத்தால்வந்த
நோய்களாள்—வ்யாதிகளே!

(க) “ஸ்தூலஸுலக்ஷ்யரூபம் விஸ்ரஜ்ய”

உமக்குப்— உங்களுக்குப் கூட

ஹ்— ஹ்

வல்— வலிய

வினை கண்டிர்— பாபபலமான நோயாயிரா
நின்றது! பார்த்தீர்களே!!

இங்கு— எங்குமிடத்தில்

புகேல்மின் புகேல்மின்— வாராதேதொள்
ளுங்கோள்! வாராதேதொள்ளுங்கோள்!!
எளிது அன்று கண்டிர்— நீங்கனெங்கோக்
கிட்டுகை ஸுலபமன்று கிடுகோள்;
புகேல்மின்— கடக்க நில்லுங்கோள்;

செங்கம்— நர்ஸிஹ்மாவதாரியாய்

பிரான்— உபகரித்தருளினவனாய்

எம்மான் அவன்— எனக்கு ஸ்வாமியானவன்

சேரும்— நித்யவாஸம் பண்ணுகிற

திரு கோயில் கண்டிர்— திருக்கோயிலாயிரா
நின்றது கிடுகோள்;

(ஆதலால்)

பங்கப்பாது— பரிபலப்பாமல்

உய்ய போமின்— பிழைத்துப் போங்கோள்;

பண்டன் நித்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. மங்கியவல்லினை நோய்கள். தெரியாதபடி மங்கிக்கிடக்கிற வலியபாபங்களால்
பலிதமான நோய்கள். கிபஜிக்க வொண்ணாதபடி மங்கிக்கிடக்கை. “சார்ந்தகிருவல்
வினைகள்” என்னுமாபோலே. “இங்குப் புகேல்மின் புகேல்மின்” என்று ப்ரதிக்ஷயங்
காட்டுகிறார். ஆத்மாவை மங்கப்பண்ணுமதாய், இவனால் கழித்துக்கொள்ள வொண்ணாத
துமாய், அவனே கழிக்கவேண்டுமடியான நோய்கள். உமக்குமோர் வல்லினைகண்டிர்.
மீர்த்துக்கும் மீர்த்துபெவன்கிறார். இங்குப் புகேல்மின் புகேல்மின். இவற்றின் நெஞ்சிலே
படுகைக்காகப் பலகற்சொல்லுகிறார். இங்கு. “இங்கு” என்று - திருப்பல்லாண்
டோடே அர்வயமுடையாரெல்லாரையும் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார்” என்று பட்டர். எளி
தன்று. உங்களுக்குப் பண்டுபோலெளிதன்று. ‘ஆவதென்’ என்ன; கண்டிர். ஹிரண்யன்
பட்டபடி கண்டிகோளே. புகேல்மின். நில்லுங்கோள். புருசாமெயென்னென்ன - சிங்கப்
பிரானவனெம்மான் சேருந்திருக்கோயில்கண்டிர். விஹ்மங்கிடந்த முழஞ்சிலே புருவாரூண்
டோ. “ப்ரஹ்மாதன் விரோதிகையப் போக்கினதும் தமக்கு” என்றிருக்கிறார். ஹிரண்
யன்பட்டது படாதே போகப்பாராங்கோள். பங்கம், பரிபலம், பிழைத்துப்போங்கோள்
பண்டுபோல் உங்களுக்கு எளிதன்று, உறைப்பான காவலுண்டாய்த்து. ... ச

அ.—ஐந்தாம்பாட்டு. மாணிக்கமுறஞ்ஞவாய. தேவகார்பம் செய்யவந்தாற்போலே
என்கார்பம் செய்யவந்தான்; நமசிசுக்ரானிகளப்பட்டது பாதேபோங்கேனென்று இந்த
நியங்களுக்குச் சொல்லுகிறார். கீழிற்பாட்டில் - “புண்ணிரந்த” என்றார்; இப்பாட்டில்
மாணிரந்தவனாகச் சொல்லுகிறார்.

மு.—மாணிக்கமுறஞ்ஞவாய மாயினையென்முனத்தள்ளே

பேணிக்கொணர்ந்து புகுதவைத்துக் கொண்டேன்பிறிதின்றி

மாணிக்கப்பண்டாரங் கண்டிர் வலிவந்துமுன்பர்களுள்ளீர்

பாணிக்கவேண்டாபரின் பண்டன்று பட்டினங்காப்பே. ௫.

பதவரை.

மாணி— அழகுமிக்கிருந்துள்ள [தருளிய

குறள் உரு ஆய— வாமாவதாரம் செப்

மாணிக்கம்

பண்டாரம்

மாணிக்கங்களுக்கு

இருப்பிடமான

மாயனை— ஆச்சர்ய பூதனை
பேணி— விரும்பி
கொணர்ந்து— கொண்டுவந்து
என் மனத்துள்ளே— என் நெஞ்சினுள்ளே
புகுத— புகுரும்படி
பிறிது இன்றி— பிரிவில்லாமல்
வைத்துக் கொண் } நினைந்துத்திக் கொண்
டேன் கண்டிர் } டேன் காணுங்கோள்;

வலி வன்— மிகவும் வலிதான்
குறும்பர்கள்— முனையடியே நடந்துகிரி
பும் இத்திரியங்களே!
உள்ளீர்— பிழைக்க நினைத்தீர்களாகில்
பாணிக்கவேண்டா— தாமஸிக்கவேண்டா;
நடமின்— கால்வாங்கிப் போகப்பாருங்
கோள்;
பண்டன்றித்பாதி பூர்வவத்.

வ்யா. மாணிக்கமுறையாய மாயனை. இரப்பிலேதகனேறி, நிரதிரயபோக்ய துன்பங்
தன்னுடைய தேஹகுணங்களாலும் ஆத்மகுணங்களாலும் அவனைவசிக்கரித்தபடி. மாணி-
அழகு. குறள் - சேர்ப்பால்போலே. உருவாயமாயனை. மாயத்தான் ஒரு வடிவுகொண்
டாற் போலேயிருக்கை. அழகுதான் ஒருவடிவுகொண்டு உலாவும்போலே. யிருக்கை.
உரு - வடிவு. பேணி, ஸ்நேஹத்தோடே, கொடுவந்து என்னஞ்சுக்குள்ளே வைத்துக்
கொண்டேன். பேணி - ஆசைப்பட்டி; ஆதரித்தென்னவுமாம். பிறிதின்றி. திருவுலகந்
தருவினவன்று அவன் ஸாபேக்ஷைப் நான் நிரபேக்ஷைகையாலே பிரிவுண்டாய்த்து;
இன்று இருவரும் ஸாபேக்ஷைகையாலே பிறிதின்றி. இரண்டின்றி. மாணிக்கப்பண்டாரங்
கண்டிர். மாணிக்கமுறையாயமாயன் - மாணிக்கப்பண்டாரம். “ உலகனந்தமாணிக்கம் ”
என்னக்கடவதிறே. வலிவன் குறும்பர்களுள்ளீர். மிகவும் வலிதாய் முனையடியே நடந்து
கிரிகிற குறும்பர்களாயுள்ளீர். குறும்பர்கள் - இத்திரியங்கள். வலி - பலம்; வன்மை -
தொன்மைக்கேடு. “ வன்மை ” என்னக்கடவதிறே. குறும்பர்கள் - கள்ளர்கள்.
(க) “ ஷஷ்டஉத்தியுஷ்யுதநாபு ” “ கோவாயைவரென் மெய்குடியேறி ” என்று
இவர்கள் திறே குடியிருப்பு. இவர் குடிமைசெய்திறே போந்தது. உள்ளீர். உண்டாகில்.
பாணிக்கவேண்டா. விளம்பிக்கவேண்டா. நடமின். கால்வாங்கிப் போகப்பாருங்கோள்.
“ ஸண்டபெயெப்பதன்றே வழுகு. ” அதுக்கடிபென் என்ன; பண்டன்று. நீங்கள் மெய்கு
டியேறின காலமன்று, இன்று வயாவ்த்தி புண்டென்கிறார். ...

மூ.—உற்றவுறுபிணி நோய்காளுமக்கொன்று சொல்லுகென் கேண்மின்
டெற்றங்கண் மெய்க்கும்பிராணர் பேணுந்திருக்கோயில்கண்டிர்
அற்றமுரைக்கின்றேனின்ன மாழ்வனைகா னுமக்கிங்கோர்
பற்றில்லைகண்டிர் நடமின் பண்டன்று பட்டினங்காப்பே. க.

பதவுரை.

உற்ற— மிகக்கொடிய
நோய்காள்— வயாதிகளே!
உறு— மறுபாடுருவக் கொண்ட

பிரணிகாள்— ‡ நோய்களே!
உமக்கு— உங்களுக்கு
‡ “ நோய்களை இரண்டேத் மட்டமொழி
யிட்டழைப்பது - அவற்றின் கொடுமை
பையப்பற்ற.

ஒன்று— ஒருவர்த்தை
சொல்லுகேன்— சொல்லா நின்றேன்
கேள்மின்— கேளுக்கோள்;
பெற்றங்கள்— பசுக்களை
மேய்க்கும்— மேய்க்கின்ற
பிராணர்— உபகாரகாரனவர்
பேணும்— கிருத்தி வர்த்திக்கிற
திரு கோயில் கண்டிர்— திருக்கோயிலா
பிரா நின்றது அணுகுகோள்;
ஆழ்— பிறவிக்கடலில் ஆழப்பண்ணின

வினைகள்— பாபங்களே!
இன்னம்— மீண்டும் [கிறேன்]
அற்றம் உரைக்கின்றேன்— அறுதிசொல்லு
உமக்கு— உங்களுக்கு
இங்கு— இங்கு
தூர் பற்று இல்லை கண்டிர்— ஒருப்ரயோஜன
மில்லை கிடிகோள்;
நடமின்— (இனி) நடவுக்கோள்;
பண்டன்றித் பாதிரிவவத்.

வ்யா. உற்றவுறுபிணியோய்கள். அநாதிகாலமே பிடித்து என்னைகிடாதே நலிவு
செய்கிற நோய்கள். உற்ற- நோய்கள், உறுபிணிகளாள். அவாதாரண மென்னும்படியான
நோய், மறுபிரிவுக்கொண்டபிணி. உங்களுக்கு ஒருவர்த்தை சொல்லுகிறேன், புத்தி
பண்ணிக்கேளுக்கோள். அதென்னென்ன; பெற்றங்கள்மேய்க்கும் பிராணர்பேணும் திருக்
கோயில்கண்டிர். பசேசுதைப்பிராட்டிக்கு பல்யனுவர்த்தவதரித்தாற்போகே எனக்கு பல்ய
னுவ வந்து உபகரித்தபடி. பேணுத்திருக்கோயில். தம்முடைய திருமேனியை கிரும்பிவந்து
புருருகையாலே, உகந்தருளின நிலைக்கோடொக்க அருளிச்செய்கிறார். கண்டிர். இது
ப்ரத்யகூதமன்றோ. இன்னம்-அற்றமுரைக்கின்றேன். இன்னம்- மீண்டும், உங்களுக்கு அறுதி
சொல்லுகிறேன். ஆழ்வினைகள். அநாதிகாலம் நச்வரணைகிட்டுத் தடைப்பட்டுப்பேர்ப்படி
பண்ணினவர்களே. ஆழ்வினை. தூரவகாஹமான வினையென்றுமாம். உமக்கிங்கொரு ப்ர
யோஜனமில்லை கண்டிர். பெற்றங்கள் மேய்க்கிறவரைக் கண்டிகோளே. தாம் அண்டவாதே
இவைபயம் கண்டதாக நினைத்திருக்கிறார். நடமின். போகப்பாருக்கோள். பண்டன்று.
*மாயன்படைத்த மயக்கிலே அகப்பட்ட பண்டுபோலன்று. (க) “பிராணவது” என்கிற
வின்று, ஸர்வபாபங்களும் *மோகநிஷயாமியிலே அர்வயித்தது. சு.

அ. ஏழாம்பாட்டு. கொங்கைச்சிறுவரை யித்யாதி. பமவச்யத்தைக்கடி. இரந்திரி
தை பென்கிறார்.

மூ.—கொங்கைச்சிறுவரைபென்றும் பொதுப்பினில் விழந்துவழக்கி
அங்கோர்முழையினிற் புக்கிட்டழந்திக் கிடந்துழலவேனை
வங்கக்கடல்வண்ண எம்மான் வல்லிணையாயின மாற்றிப்
பங்கப்பாவண்ணஞ் செய்தான் பண்டன்று பட்டினங்காப்பே. எ.

பதவுரை.

கொங்கை என்றும்— ‘முலைகளிருக்கும் படி
யே!’ என்றும்

சிறு அரை என்றும்— ‘சிறுநீரையிருக்கும்
படியே!’ என்றும் கொண்டாடி

பொதுமயினில்-அல்குவாகிற ஒருகுழியிலே
வழுக்கி விழ்ந்து- வழுக்கி விழ்ந்து
(அதனாலே),
நீர்- ஒப்பற்ற
முழையினில்- நாகத்திலே
புக்கிட்டு- புகுந்து
அங்கு- அவ்விடத்தில்
அழுந்தி கிடந்து- அழுந்தியிருந்து
உழல்வேளை-ஸஞ்சரியாநின்றான் என்னை
வங்கம்- மரக்கல் மூலாவா நின்றான்

கடல்- கடல்போன்ற
வண்ணன்- திருநிறத்தைபுடையான
அம்மான்- எம்பெருமான்
வல் விளை ஆயின- க்ஞாகர்மங்களா யிருக்
குமாவற்றை
மாற்றி- போக்கி
பங்கப்படாவண்ணம் } பரிபலப்படாதபடி
செய்தான்- } பண்ணினான்;
பண்டன் மித்யாதி பூர்வவத்.

வயா, கொங்கைச்சிறுவரையென்றும், கவிதவய்தோற்ற முலைமலை என்கிறார். “முலை மலையேலிநின்றும் ஆறுகளாய்” என்னக்கடவகிறே. பொதுமயினில் விழ்ந்துவழுக்கி: குழியிலே வழுக்கிவிழ்ந்து. குழியென்றது- இவனை ஆழப்பண்ணுமது. இவன் தானாகவிழ்ந்தான், அதுதான் விழப்பண்ணிற்று. அங்கோர்முழையினில் புக்கிட்டு. சாஸ்தாஞ்சொல்லும் ஸத்தாத்திலேபுக்கு. அழுந்திக்கிடந்துழல்வேளை. அதுகிடந்து க்வேகிகிறவென்னை. அங்கு, நீர் என்றது- அந்விதீயம். இவன் தப்பிலும் தப்பவெண்ணாதபடி தன்வசத்திலே இழுத்துக்கொள்ளுகை. அதவா, கொங்கை- முலை; சிறு அரை- சிற்றிடை; பொதுப்பு; அக் ராமயமான அந்தஸ்த்தார்த்தைச் சொல்லுகிறார். “என்றும்” என்று - முலையிருக்கும்படியே ! இடையிருக்கும்படியே! என்று முந்தற இவற்றையேறி கொண்டாவது. பொதுப்பு- விஷயப்பாவணயஸ்த்தாரம். அங்கோர்முழை. பின்னை அதொருமுழுஞ்சிறே. “முழை” என்று- நாகம். விஷயப்பாவணயத்தால் பரிப்பது நாகமே. அழுந்திக்கிடந்துழல்வேளை. பின்னை, கர்ப்பவாஸத்தோடு யமகர்த்தமத்தோடு ஸஞ்சரியாநிற்கு மத்தனையே. வங்கமித்யாதி. *தெரிவை மாருருவமேமருவி *அவாவர் பனைமுலைவைத் துணையென்றிருந்த விவரை யெடுத்தது வடிவழகாலேயே. அம்மான், அதுக்கடி உடையவனாகையே. வங்கத்தைபுடைத்தான கடலினிற்றம்போலேயிருக்கிற திருமேனியையுடைய ஸர்வேச்வரன், ‘வங்கமாழர்நீர்’ என்னக்கடவகிறே. வல்லினையாயினமாற்றி. இதுக்கடியான கர்மங்களைப் போக்கி. பங்கப்படாவண்ணஞ்செய்தான். என்னை எளிவாவுபடாதபடி. பண்ணினான். பங்கம்-பரிபலம். கடலுக்கு வங்கம்போலே இவன்வடிவழகை அதுபலிப்பார்க்கு இவ்யாயுதங்களிலேநின்ற அது பவிக்கைக்கு ஒரு தர்ஷடார்த்தம்.

அதவா, கொங்கையித்யாதி. இதுதன்னை கர்ப்பவாஸமென்றுஞ் சொல்லுவார்கள். “அங்கோர்” என்று கர்ப்பவாஸம். எ.

அ-எட்டாம்பாட்டு. ஏதம். சீழிற்பாட்டிலே - * மாதார கயற்கெண்ணும் வலையில்பட்ட விவரைமீட்டது வடிவழகென்றார்; இப்பாட்டில் - * னியப்பாடறுத்ததும் அழகென்கிறார். அன்றிக்கே, சீழே “இராப்பகலோதுவித்து” என்றது சாஸ்தாழகத்தாலேயோ, ஈச்வரமுகத்தாலேயோ, ஆசார்யமுகத்தாலேயோ வென்னில்; ஆசார்யமுகத்தாலே பென்கிறது - இப்பாட்டில்.

மூ.—ஏதங்களாயினவெல்லா மிறங்கலிலேத்தென்னுள்ளே
பீதகவாடைப்பிராணர் பிரமகுருவாகிவந்து

போதிர்கமலவன்னெஞ்சம் புதுத்து மென்சென்னித்தீர்த்

பாதலிச்சினைவைத்தார் பண்டன்று பட்டினங்கட்பே. அ

பதவுரை.

பிதகம் ஆடை : திருப்பிதாம்பரத்தையுடை
பிரானுர்— ய ஸர்வேச்வரன்
பிரமகுரு ஆகி வந்து - ப்ரஹ்மோபதேஷ
டாவான ஆசார்யனுய் வந்து
போது— அறிவுக்கு
இல்— இருப்பிடமாய்
வல்— உள்ளிருப்பவனை அறிவவொட்டாத
வனிமையையுடைய
செஞ்சம்— ஹர்தயமாகிற
கமலம்— தாமரை மலரிலே
புருந்து— புருந்து

என்— என்னுடைய
உள்— மருள்வீறுள்ள
ஏதங்கள் ஆயின் எல்லாம்—தேஹாத்மபிரமா
திதோஷங்கடையெல்லாம்
இறங்கவிட்டித்து— நீங்கப்பண்ணி
என்— என்னுடைய
சென்னித்திடில்— உத்தமங்கத்திலே
பாதம்— திருவடிகளாகிற
இலச்சினை— முத்தரை
வைத்தார்— வைத்தருகிறான்;
பண்டன்றித்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. ஏதங்கள். ஏதம் - குற்றம். ஏதங்களானவையெல்லாம். தேஹாத்மாபிர
மாமும், ஸ்வாத்மரீபமும், அந்மச்சேஷத்தமும், ஸ்வரக்ஷணமும், ஸ்வபிரயோஜனமும்.
பூர்வாகமும், உத்தராகமும், ப்ராரப்தமுமென்னவமும். நீஷ்கர் தியில்லாதவையுமிந்நீஷ்கர் தி
யுள்ளவையு மென்றுமாம். (க) [மோடுயெவெவ ஸ-ஸு-வெ-உ] ஆர்த்மாவனவையும் சஷ்கமா
னவையு மென்றுமாம். இரங்கலிலேத்து. இவையு போட்பட்டிபண்ணி. என்னெஞ்சுக்குள்ளே.
பிதகவாடைப்பிரானுர். ஸர்வேச்வரத்வ சிஹ்ருமாய் புருஷோத்தமத்வ ஸக்ஷணமுமாயிரு
க்கும் திருப்பிதாம்பரத்தையுடைய ஸர்வேச்வரன். பிரமகுருவாகிவந்து. ப்ரஹ்மத்தை
யுபதேசிக்கிறவன். (உ) “உஜ்ஜீகரணபுஷ்பிதொ மபிரீயாவுபுஷ்பி” என்னக்கட
வதிதே. ப்ரஹ்மசப்தம் ஜ்ஞாநவாதி. ஸ்வரத்வப் பிடாரகொண்டு திருத்தவொண்ணாமல்
ஆசார்யனுய்தே திருத்துவது. போதில்கமலவன்னெஞ்சம்புருந்தும். போது - அறிவு.
இல் - இருப்பிடம். “கமலம்” என்று - ஹர்தயகமலம். வன்மை - அந்தர்பாயியையும்
அறிவவொட்டாதவன்மை. ஜ்ஞாநப்ராஸாத்வாரமான செஞ்சு யிருப்பிடமாகவுடைய கமலம்.
புருந்தும். இப்படிக்கொத்த செஞ்சுக்குள்ளே புருந்து திருத்தினாபடி. பிதகவாடைப்பிரானுத்
பிரமகுருவாகிவந்து போதில்கமலவன்னெஞ்சம்புருந்து - ஏதங்களாயினவெல்லா பிறங்கலிலே
வித்து. “ஏதங்கள்” என்றது - மகாரத்தாலே - தேஹாத்மாபிரமாதத்தைக்கழித்து;
சுதர்த்தியாலே - ஸ்வஸ்வாத்மரீபத்தைக் கழித்து, உகாரத்தாலே - அந்மச்சேஷத்வத்தைக்
கழித்து, ஸமஸ்வாலே - ஸ்வயத்தத்தைக் கழித்து, ஸாராயணபத்தாலே - ஸ்வபிரயோ
ஜனத்தைக் கழித்தபடி. ஸ்வரணுக்குப் பிரிவின்றிக்கேயிருக்க, “பிரிந்தான்” என்னைக்
கடி அந்த ஜ்ஞாநமில்லாமையிறே. ஜ்ஞாநமில்லாதபோது (க) “கலாஹை” என்றும்;
ஜ்ஞாநமுண்டானவாதே (ச) “ஸகலே” என்று என்னவுங்கடவதிதே. ஸ்வரணுய்ச்செய்ய

(க) “கோக்ஷணைவஸாரபேச” (உ) “உத்தராத்மபிரமாத பிதாரகரீபாத்
ப்ரஹ்மதஃ” (ங) “அஸுரோஸ” (ச) “ஸ்வதமோஸ”

மதன்று, ஆசார்யனுய்வந்து செய்யவேணும். இவனுக்குத் திருத்தலாவது - இவன்பண் ணும் கீர்த்தங்கள் ஒரொன்றே ஸத்தையை நசிப்பிக்கப் போந்திருக்க, அத்தைப்பொறுத்து ஸத்தையை நோக்கிப் போருகையாலேயே இன்று இவனுக்கு உபதேசிக்கலாகிறது. “ஒத்தார்மிக்காரை யிலையாயமாயா” என்று பதாதெல்லாம் பட்டாலும் * அரியா தன வறிலித்திறே திருத்துவது. ஸாபேசுன்னல்லாதவன் நாலுவகைப்பட்ட ஜம்மத்திலே வந்தவதரித்து ஸத்தையைநோக்கி, உபதேசத்துக்கு யோக்யமான கரணப்பாதாநத்தையும் பண்ணி, அதுக்கு யோக்யமான சரீரத்தையும் உண்டாக்கி, மாதா பிதாக்களுக்கு அந்தர்பா மியாய் நின்றும் ஆசார்யனுமாய் நின்றும் உபதேசித்த உபகாரத்தை நினைத்து “பீதகவா டைப்பிரான” என்கிறார். என்னைத்திடரில். என் உத்தமரங்கத்திலே. திருவடி களாகிற இரண்கொலும் ஏறிப்பாயாதமேடிலே. “நீள்கழல் சென்னிபொருமே” என்று பூசல்பொருதினே * பாதவிலச்சினை வைத்தது. தோளுக்குத் திருவாழிபோலே தலைக்குத் திருவடிகிலே. (க) “கரவ-தபுசுரபுசு” இத்தாதி. டண்டன்று. இந்தரியங்களு க்குப் பொதுவான பழையகாலம்போலன்று. திருவாழிக்கல் நாட்டித் திருவிடையாட்ட மாய்த்து. “ஒருகாவிற்சுக் கொடுகாவிற் சக்கமுன்னடி பொறித்து” என்னக்கவதினே. காவலும் படைத்தது.

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. கீழ் - ஈசுவரன் தமக்குக்காவலானபடி. கொன்றார்: இப்பா ட்டில் - தாம் அவனுக்குக் காவலானபடி யருளிச்செய்கிறார்.

மு.—உறகலுறகலுறக லோண் சுடாழியேசங்கே
அறவெறிநந்தகவாளே யழகியசாங்கமேதண்டே
இறவுடாமலிருந்த வெண்மருலோகபாலீகார்
பறவையறையாறகல் பள்ளியறை குறிக்கொண்மின். க.

பதவுரை.

ஒண்— அழகியதாய்
சுடர்—ஜ்யோதிஸ்ஸையுடைத்தாயிருந்துள்ள
ஆழியே— திருவாழியாழ்வானே!
சங்கே— பூநீபாஞ்சலுந்யாழ்வானே!
அற— சுதருக்களுடலதும்படி
எறி— எறிகிற
நார்த்தம்— பூநீநந்தகமென்கிற
வாளே— திருக்குற்றடைவாளே!
அழகிய சாங்கமே!—
தண்டே— பூநீகந்தயே!
இருந்த-ஈசுவரன்வைக்க இருக்குமவர்களாய்

எண்மர் உலோகபாலீகார்— அஷ்ட திக்
பாலகர்களே!
இறவுடாமல்— தப்பாமல்
உறகல் உறகல் உறகல்— உறங்காதே கொ
ள்ளுங்கோள்!, உறங்காதேகொள்ளுங்
கோள்!, உறங்காதே கொள்ளுங்கோள்;
பறவை அறையா—பகிராஜனே!
உறகல்— உறங்காதே கொள்ளும்;
(நீங்கள் எல்லாரும்)
பள்ளிஅறை— அலகைய திருப்பள்ளி
அறையான என்சரீரத்தை
குறிக்கொள்மின்— குறிக்கொண்டு நோக்கு
ங்கோள்.

வ்யா. உறகலுறகலுறகல். அவர்கள் புத்திபண்ணி நோக்குகைக்காகப் பலகாலு மருளிச்செய்கிறார். ஆராதான் உறங்காதிருக்கச் சொல்லுகிறதென்னில், அநியமிக்கா

(க) “கதாபுநச்சங்காதாங்க”

யாய்த் து. பாயோஜனாந்தரபரீரன் மஹாராஜும்மகப்படப் பரியும்விஷயத்துக்கு நித்யப்பரி
யக் கேட்கவேண்டாவிதே. அவர்களைப் மகப்பட, உறக்காதே கொள்ளுகோள் என்னும்
படியிதே இவர்பரிவு. இவர்களுக்கு உறக்கமாவது = குணவித்தராய் நஞ்சண்டாபாப்
பேரலே தந்தாமையறியா திருத்தல்; அதுபவத்திலே யிழிந்து கைக்காய்பாராயிருத்தல்.
ஒண்கடராழியேசங்கே. அழகிதான நிறத்தையும் ஒளியையும் அதுபவத்துக் குறுப்பாக்
காதே, ரணைக்கு உறுப்பாக்கப் பாருங்கோள். அறவெந்நிநாந்தகவாளே. சத்ருக்கள் சரீர
மறுப்படியாக எறிகிற, நரித்தகம் = நந்தகமென்கிற திருநாமமவன்வாளுக்கு, அழகியளர்க்
கமே, அழகாவது = ஈச்வரன் ஒருகாலேநாக்கினால், பின்பு "சாங்கமுதைத்தச்சம்மை" ¹
என்னும்படி சர்வாஷ்மாக்கச் சொரியும். தண்டே. விரோதவிர்க்கத்திலே எப்போதும் ஒங்
கிளப்படியே யிருக்கும். நித்யவிபூதியினுள்ளாரைக் காவலடைத்து, வீலாவிபூதியினுள்ளா
ரைக் காவலடைக்கிறுமேல் இரவுபடாமலிருந்த வெண்மருளோக் பாலிகாள். இரவுபடாமல்
தப்பாமல், ஈச்வரன் கைக்கயிருந்த எட்டுத்திக்குக்குற காவலான் லோகபாலகர்காள். பால
நலாமர்த்தயத்தை திருபுகமாகவுடைய நீங்கள், உங்கள் பெருமைக்கிடாகக் காக்கவேணும்.
பழையவரைவா. இவர்களைல்லாம் தர்மதரம் நின்றநின்றமாதிகள் குலியாதே நின்றிதே
காப்பது. ஒரிடத்தில் நிலலாதே எங்கும் வ்யாபரித்து நோக்கும் பெரிபதிரகவுடைய,
உறக்காதேகொள் என்கிறார். * நீண்ட வசராயிரேல்லார் தகர்த்துண்டுமேலும் புள்ளிதே,
பள்ளியறைத்திடுகொள்பின். தம்முடைய திருமேனியைக் குறிக்கொண்டு நோக்குங்கோ
ளென்கிறார்.

அ. பத்தாய்பாட்டு. தம்முடைய திருமேனி திருப்பள்ளி யறையானபடி சொல்
லுகிறார் - இப்பாட்டில்.

மு.—அவத்தமளியினோடு மழகியடாற்குடலோடும்

அவரிந்தப்பாவையுந்தானு மகம்படிவந்துபுகுந்து

பாவைத்திபைபல மோதப் பள்ளிகொள்கின்ற பிராணம்

பாவுகின்றனவிட்டுசித்தன் பட்டினக்காவற்பொருட்டே. யி.

பதவுரை.

அர்வம்— திருவனந்தாமலானுகிற

அம்மையினோடும்— படுக்கையோடும்

அழகிய— அழகிய

பால் கடலோடும்— கூடாப்பதியோடும்

அவரிந்தம் பாவையும் தானும்— செந்தாமரை

மலரைப் பிறப்பிடமாகவுடைய பிரா

ட்டியும் தானும்

அகம்படி— அடியாரோடே

வந்து புகுந்து— வந்துபுகுந்து

பல— பல

பாவை திரா மோத— ஸமுத்தீர்த்திவலைகள்

மோத

பள்ளிகொள்கின்ற—(தம் திருவுள்ளத்திலே)

பள்ளிகொள்கிற

பிராணம்— உபகார்களை

விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்

பட்டினம்— தமது சரீரத்தை

காவல்பொருட்டு— காக்கும்படிக்கிடாக

பரவுகின்றான்— போற்றுகிறான்.

வ்யா. அவத்தமளியினோடும். திருவனந்தாமலானுகிற படுக்கையோடும், திருப்
பாற்குடலோடும், நிரதிகையேரக்கயையுடையளர்ய திருபா திகல்தீர்த்தவந்தையு முடைய
ளான பிராட்டியோடும். தானும். உபயவிபூதி விசேஷனுள் தானும். அகம்படி வந்து
புகுந்து. * அடியார்கள் குழாங்கனோடே வந்துபுகுந்து. பாவையித்யாதி. தான், இவர்

திருவுள்ளத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிற படிக்கு ஸ்மாரகமாக, அலைக்கேட்கும்படி கண்வளர்ந்தருளுகிற உபகாரத்துக்குத் தோற்று, பரவுகின்றான் விட்டுச்சித்தன். தம் ஸத்தைக்காகப் போற்றுகையன்றிக்கே, காவலுக்கு உற்பாகப் போற்றுகிறார். பட்டினக்காவல் பொருட்டே சனகையின்பொருட்டு.

ஆக இத்திருமொழியால்- திருப்பல்லாண்டிலுர்த்தத்தை நிகமிக்கிறார். “சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு” என்றவர்த்தம், * உறகலுறகலிலே நிகமித்தார், “அடியோமோமெம் கின்னோமெம்” என்கிற பாட்டினுர்த்தத்தை * அரவத்தமனியிலே நிகமித்தார். ... 0.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அடிவரவு.—நெய் சித்திர வயிற்றில் மக்கிய மாணி உற்ற
கோங்கை ஏத முறகல் அரவத் துக்க.

ஆ. திருமொழி-சக-க்கு, பாட்டு-சச0.

இந்தாம்பத்து - மூன்றாத்திருமொழி - துக்கச்சுழலை, ப்ரவேசம்.

அ. கீழிற்றிருமொழியிலே-1* திருமாலிருஞ்சோலைமலைமலையும் * குழல்விசும்பணிமுகிலிலும் சொன்ன அர்த்தத்தைச் சொல்லிற்று; இத்திருமொழியிலே * முனியேநான்முகனில் ஒன்பதுபாட்டிற் சொல்லுகிறவர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது; * சென்னியோங்கில் - பத்தாம் பாட்டிலுர்த்தத்தைச் சொல்லும். “பரவுகின்றான் விட்டுகித்தன்” என்று ஸத்தைக்கும் போகத்துக்கு மன்றிக்கே சனகைக்கு உறுப்பாகச் சொல்லுகை பலம் என்றீர்; “அரவத்தமனியிலே” என்று நாம் உம்முடைய உடம்பிலே புருந்து அதுபலித்தோமாகில் இனிப் போக வகையாதோவென்ன; இனிப்போகவொட்டோமென்கிறார். கீழில் திருமொழியிலே “நெய்க்குடத்தைப்பற்றி” என்று தொடங்கி, “நோய்கான்” என்று அநிலந்தலிவர்த்தையைச் சொல்லி, இதில் இஷ்டப்பாப்தி யைப்பண்ணித் தரவேணுமென்று திருவாணியிட்டுத் தடுக்கிறாருமென்றுமாம். ... *.

மூ.—துக்கச்சுழலையைச் சூழ்ந்துகிடந்த வலையை யறப்பறித்துப்
புக்கின்றிப்புத்தனைக் கண்ணோண்டே லிளிப்போக விவேதுண்டே
மக்களறுவரைக் கல்லிடமோத விழந்தவடன்வயிற்றில்
சிக்கனவந்து பிறந்துரின்று திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தாய். க.

பதவுரை.

மக்கள் அறுவரை—	இதுக்கு முன்பிறந்த	மோத—	மோது முடிக்க
	ஆறுபிள்ளைகளையும்		இழந்தவள்தன் வயிற்றில் -
கல்லிடம்—	கல்லிலே		இழந்த தேவ
			கிப்பிராட்டி வயிற்றிலே

¶ “திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்றேனென்ன” என்கிற திருவாய்மொழியிலு மென்றபடி.

சிக்கன—சடக்கன [நின்றவனாய்
வந்து பிறந்து நின்றாய்—வந்தவதரித்து
திருமாலிருஞ்சோலை—திருமாலிருஞ்சோலை
மலையிலெழுந்தருளியிருக்கிற
எந்தாய்—என் ஸ்வாமியானவனை!
சுழலை—சுழலாறுபோலே வளைபவளாய்

வருகிற

துக்கத்தை—துன்பத்தை

சூழ்ந்துகிடந்த—சுற்றிக்கொண்டிருக்கிற

வலைபை—சரீரத்தை

அறப்பறித்து—ஸ்வாஸ்நாகப் போக்கி

புக்கினில்—புகுமிடங்களிலெல்லாம்

புக்கு—புகுந்து

உன்னை—உன்னை

கண்டுகொண்டேன்—கண்ணாக்கண்டேன்;

இனி—இனிமேல் [வதனோ?

போகவிடுவது உண்டே—போகவொட்டு

போகவொட்டே நென்றபடி.

வ்யா. முதற்பாட்டு. துக்கச்சுழலையை. வ்யாதிக்களுக்கெல்லாம் கொள்கலமான சரீரம். வ்யாதிகள்கிடப்பது சரீரத்தைப்பற்றியே. “நோயெலாம் பெய்ததோர்க்கை” என்னக்கடவதிறே. சுழலாறுபோலே வளையவளைய வருகிறதுக்கத்தை. (க) “சூழலு கூடபுரவலவீஜ. சி” “மொய்த்தவல்லினை” என்கிறபடியே இவனைச்சுற்றிக்கிடக்கிற துக்கக் கங்கையென்னவுமாம். “தாயே-நோயே, தந்தையே-நோயே, தாரமே-நோயே, கிரியே-நோயே, மக்களே-நோயே” என்னக்கடவதிறே. சூழ்ந்துகிடந்தவலையை. துக்கத்தைத் தப்பவொண்ணாதபடி விசிக்கிடக்கிற சரீரத்தை. “வலை” என்கிறது தப்பவொண்ணாமையைப்பற்ற. வலையாவது-கயிறுமணியுமா யிருப்பதொன்று; இதுவும் நரம்புமெலும்புமாயிருப்பதொன்று. அதவா, ஆத்மாவைச்சுற்றிக்கொண்டுகிடக்கிற அலித்யாகர்ம வாஸநாருசிகளென்னவுமாம். இவற்றை “வலை” என்கிறது-ஒன்றுக்கொன்று காரணமுமாய் கார்யமுமாயிருக்கையாலே. அற்புதநித்து. நுசிவாஸனைகளோடேகூடப் போம்படிபண்ணி. புக்கினில் புக்குன்னைக் கண்டுகொண்டேன். புக்கவிடமெல்லாம் புக்கு உன்னைக் கண்டுகொண்டேன். அந்தரயாயிதவம் பரத்வம் வ்யூஹம் விபவம் அர்ச்சாவதர்மனவாக, “அறப்பறித்து” என்று அரிஷ்ட நிவர்த்தியும், “கண்டுகொண்டேன்” என்று இஷ்டர்ப்பதியும் பண்ணித்தந்தோமாகில், இனிப்போய் வரவமையாதோவென்ன; இனிப்போகலிவெதுண்டே. இனிப்போகலிவெதுண்டோ. “அறப்பறித்து” என்றும் “கண்டுகொண்டேன்” என்றும் தாம்செய்தாராகைக்கடி-பிதாதேடின அர்த்தத்தை “தன்னது” என்னும் புத்தரீனப்போலே இனிப்போய் வரவமையாதோவென்ன; இனிப்போகலிவெதுண்டே. விரோதியிலே சிறிது கிடத்தல், காட்சியிலே சிறிதுகிடத்தல், இவையிரண்டுக்கும் மூலமான வு-கார்தம் என்னையிலே கிடத்தல் செய்பிலன்றோ நான்போகலிவெது. உன்னாலே பெற்றநான் என்னாலே இழப்பேனோ; பேறு உன்னாலே, இழவு இவனாலே; அவன்பெறுகைக்கு கர்ஷிபண்ணும். இவனுடைய அதுமதி பேற்றுக்கு ஹேதுவல்லாதார்போலே. அவனுடைய அதுமதியும் இழவுக்கு ஹேதுவன்று. போகலிவெதுண்டே. “இனி நான் போகலொட்டேன்” என்று-போக்குமுண்டாய், “ஓட்டேன்” என்கையன்றிக்கே, போகவென்று ஒரு பொருளுண்டோவென்கிறார். உண்டே, உனக்குத்தெரியாதோ போகைக்கு ஹேது உண்டாகில் என்று அவனைக் கேட்கிறாராகவுமாம். போகாதபடி. பெற்றுத் தம்விழவு தீர்த்தமையை அருளிச்செய்கிறார். மக்களறுவரைக் கல்லிடைமோத் இழ்தவள்

தன்வயிற்றிற் சிக்கனவந்து பிறந்து. இழந்தவ எழுவ திர்த்தாற்போலே என்னுடைய இழவு திர்த்தவேனுமென்கிறார். தேவகிப்பிராட்டிக்கு அஷ்டமகர்ப்பயிரே கர்ஷணன். காலரோ மியோடே ஸம்பந்தமுடையாய், ஹிரண்யசாக்தராலே பாதாளத்திலே வர்த்திப்பார் ஆறு ராகுஸரை யோகரித்தரையாலே பாவேகிப்பிக்க, தேவகியார்வயிற்றிலே பிறந்த ஆறு ராகு ஸரை, கல்லிடைமோத. கம்ஸனாலே நிரஸிக்கப்பட, ஏழாம் கர்ப்பமரண நம்பி மூத்தபி ராணை ரோஹிணியார் வயிற்றிலே அவதரிப்பித்து, தான் எட்டாம் கர்ப்பமாயிரே வந்தவ தரித்தது. இழந்தவள்தன்வயிற்றில். அவள் முன்பு இழந்த இழவுதீரவந்து சிக்கனவந்து பிறந்து நின்றாய். திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தாய். ஆங்கு - ஆச்சரிதபாரதந்தர்யம்; இங்கு - ஸ்வாமித்தவம். தேவகிப்பிராட்டியார் வயிற்றில் கர்ஷண னெருந்தருளியிருந்த இருப்புப் போலேயிரே * பிறெறகோயிலில் அழகொழுந்தருளியிருந்த விருப்பும் இவர்க்கு,க.

அ. இரண்டாம்பாட்டு. வளைத்துவைத்தேன். கீழிற்பாட்டிலே - உன் ஸ்வரூபம் பெறவேண்டி பிறுந்தாயாகில் என்கார்யம் செய்யவேனுமென்றார்; இப்பாட்டில் - உன் பர ணயித்வ குணம்பெறவேண்டி பிறுந்தாயாகில் என்கார்யஞ் செய்யவேனுமென்கிறார். *

மு.—வளைத்துவைத்தேனினிப் போகலொட்டே னுன்றன்திரஞாலக்களா
வொளித்திடில் நின்றிருவான்கண்டாய் நியொருவர்க்குமெய்யனல்லை
அளித்தென்குறா நகரமுந் தம்முடைத் தீவினைதீர்க்கவறுந்துத்
தெளித்துவலஞ்செய்யுந் தீர்த்தமுடைத் திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய். உ.

பதவுரை.

நாமும்— அவிசேஷஜ்ஞனாயும்
நகரமும்— விசேஷஜ்ஞனாயும்
எங்கும்— உற்சுகனாயும் மற்றையானாயும்
அளித்து— சகித்து
தம்முடை— அவர்களுடைய
தி விரை— கருமான பாபங்களை
தீர்க்கல் உந்து— தீர்க்கையில் ஒருப்பட்டி
ருப்பதாய்
தெளித்து— தெளிவையுடைத்தாய்
வலம் செய்யும்— † பலத்தைக் கொடுக்கு
மதான
தீர்த்தம் உடை— தீர்த்தத்தையுடைய
திருமாலிருஞ்சோலை எந்தாய்;
விரைத்து வைத்தேன்— உன்னைச் சூழத்
துக் கொண்டேன்;
இனி— உன் சலமறிந்தின்பு
போகலொட்டேன்— (உன்னைப்) போக
விடமாட்டேன்;

உனதன்— உன்னுடைய [யாலே
இந்திரஞாலக்களால்— இந்திரஞாலவிதையை
ஒளித்திடில்— உன்ஸ்வரூபத்தை மறைத்
தாயாகில்
நின் திரு ஆணை கண்டாய்— உனக்கு சேஷ
பூதபான பெரியபிராட்டி
பாராணுகிடாய்; *
நீ— (“ நீர் வளைப்பது முதலியவை செ
ய்கைக்கு ஹேதுவென்?” என்று
கேட்கிற) நீ
ஒருவர்க்கும்— ஒருவருக்கும்
மெய்யன் அல்ல— உன்மை பேசமவனல்ல.

† ‘ எல்லாரும் பாதாஸிணம் பண்ணும்
படியான ’ என்றும் பொருள் பணிப்புர்
சிலர்.

வ்யா. வளைத்துவைத்தீர்கள். உதாரவாசலிலே திரிதருமாய்(க்) அந்தருமாயிருப்பார், “பெற்றன்றிப்போகேம்” என்று கிடக்குமாபோலே, வளைத்துக்கிடக்கிறார். ஸ்ரீபரதாழ்வான் பர்ணசாலைவாசலிலே வளைத்துக்கிடந்தானிறே. இனிப்போகலெட்டேன். உன்சவடறி நீதபின்பு போதவிடுவனே. உன்றினித்திரஞாலங்களா லொளித்திழல். அதாவது பொய்யை மெய்யென்னும்படி ப்ரமிப்பிக்கை; அபோக்யங்களை போக்யமாக்குகை. (உ.) “பிரியா நு” “நு” “யர்.” ஒளித்திழல். *அற்பசாரங்களாவை சுவைத்தல் மறக்கப்பண்ணுகை. “அகற்றி வைத்த மாயவல்லிம்புலன்களாமனவ்” என்னக்கடவதிறே. அவைதான் *இன்னமுதென்னவிறே தோற்றுவது. அகற்றுவதெனவது - பகவத்கம்பந்தத்தையுந் ஞாந்து, கர்ப்பவாஸத்தையும் விசேஷித்தே யிருப்பது. ஒளித்திழல், நீமறையநிற்கில். நின்றிருவாண்கண்டாய். உனக்கு அந்நயர் ஹசேஷபூதையுமாய் நிரதிரயபோக்யபூதையுமாயிருக்கிற பெரியபிராட்டி. மாராணகிடாய். [“மாயஞ்செய்யே” இதுயாதி.] நீர், வளைப்பது, திருவாணையிடுவது, “ஒளித்திழல்” என்பதாகிறதென் என்ன; நீ பொய்யானுகையாலே என்ன; நாம் ஆரளவிலே பொய்செய்தோமென்ன; நீயொருவர்க்கும் மெய்யனல்லை. [“அருமலர்க் கூந்தல்” இதுயாதி.] அளித்தித்யாதி. அந்நுரோடு விசேஷஜ்ஞரோடு அநுகலரோடு பாதிகலரோடு வாசியற ரகஷித்தா. தம்முடைத்தீவிரை தீர்க்கவற்று. தந்தாமலே பண்ணப்பட்ட துஷ்கர்மங்களைப் போக்குகையிலே ஒருப்பட்டிருக்கிற தீர்த்தங்களை. தெளித்துவலஞ்செய்யும். அவர்களுக்குத் தீர்க்கவற்ற தீர்த்தங்களை யுடைத்து உன்றிருமலை, அநிலே வர்த்திக்கிற நீ எங்காற்பஞ்செய்யவேணுமென்கிறார். உ.

ஆ. மூன்றும்பாட்டு. ஸ்வரூபம் பெறவேண்டி யிருந்தாயாகில் ரகஷியென்றார்—முதற்பாட்டில்; இரண்டாம் பாட்டில்- ப்ரணயித்வம்; இப்பாட்டில் உனக்கு தேஜோஹாரிவாரமல் ரகஷி பென்கிறார்.

மு.—உனக்குப்பணிசெய்திருக்குந் தவமுடையேனினிப் போயொருவன்
றனக்குப்பணிந்து கடைத்தலைநிற்கை நின்சரையை யழிவுகண்டாய்
புனத்தினைக்கிள்ளிப் புதுவலிக்காட்டியுன் பொன்னடிவாழ்குவென்
நினக்குறவர் புதியதுண்ணுமெழின்மாலிருஞ் சோலையெந்தாய். ந.

பதவுரை.

- இனம் குறவர்— திரன் திரளாய்ச் சேர்ந்த
குறவர்கள்
உன் பொன் அடி } உன்பொன்னடி வாழ்
வாழ்க என்று— } என்று பல்லாண்டு பாடி
புனம்— புனத்திலுண்டான
கிளை— (புதிய) கிளைகளை
கிள்ளி— கிள்ளிக்கொணர்ந்து
புது அவி— புதிய ஹ விஸ்வஸ்
காட்டி— அமுதுசெய்யப்பண்ணி

புதியது உண்ணும்— புதியதுண்கிற
எழில்— அமுதையுடைத்தான
மாலிருஞ்சோலை எந்தாய்!—;
உனக்கு— சேஷியான உனக்கு
பணிசெய்து— கைங்கர்யம் செய்து
இருக்கும்— ஸத்தைபெற்றிருக்குமானாய்
தவம் உடையேன்— உன்கிருவருன்பெற்ற
வனுமான அடியேன்

(ச) அந். (உ) “மமமரயாதரத்யபுர.

இனி— இனிமேல்

போய்— புறம்பேபோய்

ஒருவன் தனக்கு பணிந்து— ப்ரஹ்மமுத
லானால் ஒருவனைப்பணிந்து

கடைத்தலை— அவனுடைய கடைத்தலையிலே

நிற்கை— இருத்தல்.

நின்— உன்னுடைய

சாயை— தேஜஸ்ஸுக்கு

அழிவு கண்டாய்— அழிவன்றோ?

வ்யா. உனக்குப் பணிசெய்திருக்குந் தவமுடையேன். முதலில் சேஷத்வஜ்ஞராம் பிறந்து, பின்பு சேஷவர்த்தியிலே ஆசைபிறந்து; கைங்கர்யமே யாத்நையாய், அது செய்யாதபோது ஸத்தைகுறியுப்படியாயிருக்கும்; இவைநாலும் ஸம்ஸாரிகளுக்கில்லை. நமக்கு உபாயமதுஷ்டித்த உபேயத்தி லாசையுமேயுள்ளது. ஆழ்வார்களுக்கு இவை நாலுமுண்டு. தவமுடையேன். உன் ப்ரஸாத முடையேன். இனிப்போய். இந்நாலுதகையும் பிறந்த பின்பு இவற்றைப்பொகட்டுப் புறம்பேபோய், போகையாவது- இந்நிரஞ்ஞாலங்கள் காட்டிப் புறம்பே தன்னியையாகிலும். ஒருவற்றைக்குப்பணிந்து. ப்ரஹ்மமுதலாக பிரிவினார்தமாக அகிஷ்ணுதாரிதே; அவர்களிலே ஒருத்தனுக்கு. கடைத்தலைநிற்கை. “உன்கடைத்தலை யிருந்துவாழும்” என்கிறசெயலை அங்கேசெய்கை எனக்கு அவத்யமிதே. உன்சாயையழிவுகண்டாய். உனக்கு தேஜோஹாநியிதே. எனக்கு இது புதுமைபன்று புனத்தினையித்யாதி. புனத்தில் புதுத்தினையமுறித்து ஹஸிஸ்ஸுக்காட்டிப் புதிபது அமுதுசெய்யப்பண்ணி. இப்படி அமுதுசெய்யப்பண்ணினால் வேண்டிக்கொள்ளும்படியேதென்னில்; உன்பொன்னடிவாழ்க வேன்றி. இந்ததேசந்தான், “அமுதுசெய்திடப்பெறில் பின்னாமாளுஞ்செய்வன்” என்றும் தேசமிதே. இப்படி சொல்லுகிறாராருன்னில்; இனக்குறவர். “புருஷாக்ஷினாமி ஸந்தரீகனோமி வர்த்தாகனோமி வாசியம் எல்லாரும் ஃபல்வாண்டொலி செல்லாநிற்கும். * குறமாதர்கன்பண்குறிஞ்சிப் பாவொலியிடும் தேசமிதே. புதியதுண்ணும், பிதாவுக்குப்பொருந்தும்நான் பார்த்திதே புதரன்புதியதுண்பது. எழில்மாலிருஞ்சோலை. எழில் - அமுது. இவையதேசங்களுக்கு அமுகாகிற து அந்நப்பரயோஜனராய் அத்தலைக்கு மக்களாசாஸரம் பண்ணாமவர்கள் வர்த்திக்கை. எந்தாய். புக்ரஸம்பந்தமிருக்கிறபடி. [“ஒண்டொடியான்” இது யாதி.] “நின்னலா லறிகளிலேன்”, “உனக்குப் பணிசெய்திருக்கும்.” ... ௩.

அ. நான்காம்பாட்டு. காதம்பலவும், * இனிப்போ யொருவன்னைக்குப்பணிந்து நிற்கைக்கும் போனைக்கு மிடமுண்டோ உன்கிருவடிகளை யொழிய வென்குறர்.

மு.—காதம்பலவர் திரிந்துழன்றேற்கங்கோர் நிழலில்லைநீருமில்லையுன்
பாதநிழலல்லான் மற்றோருயிர்ப்பிடநானெங்குங் காண்கின்றிலேன்
கூதுசென்றாய் துருபாண்டவர்க்காயங்கோர் பொய்ச்சுற்றம் பேசிச்சென்று
பேதஞ்செய்தேன்கும் பிணம்படுத்தாய் திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தாய். ச.

பதவுரை.

குரு— குருவம்சத்தில் பிறந்த

பாண்டவர்க்கா— பாண்டவர்களுக்காக

கூதுசென்றாய்— துர்யோதனாதிக்களிடத்

திலே கூதுபோனவனாய்

அங்கு— அவர்களிடத்தில்

ஒர்— ஒரு

பொய் சுற்றம்

பேசி சென்று

லை

என்றும்போலே பொய்யுறவு

சொல்லி

} எனக்கு உன்களோடு பா
ண்டவர்களோடு வாசியில்
என்றும்போலே பொய்யுறவு
சொல்லி

பேதம் செய்து— ஆச்சரித ரென்றும் அராச்
ரிதர் என்றும் பேதத்தையுண்டாக்கி
எங்கும்— துர்யோதனாதிக்கரி லொருவர்
தப்பாமல்
பிணம் படுத்தாய்—பிணமாய்ப் பட்டுவிழும்
படி செய்தவனாய்
திருமாவிருஞ்சோலை எந்தாய்!—;
காதம் பலவும்— நெஞ்சுக்கும் கண்ணுக்கு
மெட்டின லீடமெல்லாம்
உழன்று— வருந்தி
கிரிந்தேற்கு— கிரிந்த எனக்கு
அங்கு— அவ்விடத்தில் ஒதுங்குகைக்கு

ஓர் நிழல் இல்லை— ஒருநிழலில்லை;
(அன்றியும்)
நீருந்— தாபம்நீர்க்கும் தண்ணீரும்
இல்லை— கண்டதில்லை;
(ஆராய்ந்து பார்த்த விடத்தில்,)
உன் பாதம் நிழல் அல்லல்— உன் திருவடி
நிழ் லொழிய
மற்று ஓர் உயிர்ப்பு } மற்றொரு மூச்சு விடு
இடம்— } மிடம்
நான் எங்கும் காண்கின்றிலேன்.

வ்யா. காதம்பலவும் திரிந்துழன்றேற்கு. நெஞ்சுக்கும் கண்ணுக்குமெட்டின லீடமெல்லாம்
அலமர்ந்து கிரிந்தவிடத்து. வம்ஸாரத்துக்குள், அலமாவாத இடமில்லை - படாத கிலேச
மில்லை, அவ்விடத்தில் ஒருநிழலாதல், துவிரீராதல் கண்டிலேன். உண்டாகில் உள்ளது
மரிசிகாஜலமிதே. நிழலும், விஷவர்க்குநிழலிதே. உன்பாதமித்யாதி. “அவனடிநிழல்தடம்!”
என்னக்கடவதிதே. * வர்ஸுமேதவ தருச்சாயையொழிய வேறு நிழலுண்டோ; மூச்சுகண்டு
கைக்கு ஒரிடங்காண்கிறிலேன் உன் திருவடிகளை பொழிய. தூதுசென்றிருக்குபாண்டவர்க்காய்.
திருவடிகளைப் பற்றினார்க்குக் கார்பயஞ்செய்தபடி சொல்லுகிறது. குருவம்சத்தில் பிறந்த
பாண்டவர்களுக்காகக் கார்பயம் செய்ததில்லையோ. பொய்ச்சுற்றும். பொய்ப்புறவு சொல்லுகை.
பேதஞ்செய்து. ஆச்சரிதரென்றும் அராச்சரிதரென்றும் இரண்டிட்டு. “எங்களுக்குப்பிணங்
காதொழியப்பெறில் ஒருமைபும்” என்றவர்களை, “பத்தூர் பெருது” என்னும்படி.
பண்ணி அவர்களுறவைக்குலைத்து * எல்லாச்சேனைபு மிருகிவத்தவித்தவெந்தைவர்தித்திக்கு
தேசம் திருமலை. ச

அ. ஐந்தாம்பாட்டு. காலுமெழா. திருவடிகளை பொழிய புகலில்லைபென்றார் -
கிழப்பாட்டில்; இப்பாட்டில் - தாம்பெற்ற பேற்றை பருகிச்செய்கிறார். பெற்ற அம்சத்தில்
கீர்த்தியுரை வேணுமிதே மேலும் கார்பயம்செய்கைக்கு.

மூ.—காலுமெழாகண்ணநீருநிலலா வடல்சோர்ந்து நடுங்கித்தூல்
மேலுமெழாமயிர் கூச்சமுருவேன தோள்களும் வீழ்வொழியா
மாலுகளாநிற்கு மென்மனமெயுன்கை வாழத்தலைப் பெய்திட்டேன்
சேலுகளாநிற்கு நீள்கண்கூழ் திருமாலிருஞ் சோலையெந்தாய். ஓ.

பதவுரை.

சேல்— சேல். மதல்யங்கள் [துள்ள
உகளாநிற்கும்— துள்ளிவிடையாடா நின்
நீள்— பாப்பையுடைய
கண்கள்— கண்களாலே
கூழ்— சூழப்பட்ட
திருமாவிருஞ்சோலை எந்தாய்!—;

என— என்னுடைய
காதும்— கால்களும்
எழா— அடிபெயருகிறனவில்லை;
கண்ணீரும்— கண்ணீரும்
நிலலா— இடைவிடாமல் பெருகாநின்றது;
உடல்— சரிமானது

சேர்ந்து— பரவசமாய்
நடுங்கி— தரிமாறி
ஞாலம்— மிடற்றேசையும்
மேல் எழா— மேல் எழுதிநில்லை;
மயிர் கூச்சம்— மயிர் கூச்செறிதலும்
அறா— ஒழுகிநில்லை;
தோள்களும்— தோள்களும்
வீழ்வு ஒழிபா— நிர்விகாரமாயின;

என் மனம்— என் மனஸ்ஸானது
மால் உகளாநிற்கும்— (உன் உபகாரத்தை
நினைத்துப்) பிச்சேருகின்றது;
(இப்படியிருக்க,)
உன்னை— உன்னை
வாழ— அதுபவித்து வாழ்கைக்கு
தலைப்பெய்திட்டேன்- முடிசூடாநின்றேன்.

வ்யா. காலுமொழா, “காலாமும்” என்று பரவசமானபடி. கண்ணாரீழ்மில்லா. “கண்கழலும்” என்றபடி. உடல்சோர்ந்து, சரீரமானது பரவசமாய் நடுங்கி. தமொறி. துரல்மேலுமொழா. “நெஞ்சழியும்” என்கிறபடியே கூப்பிடுகைக்கும் கூழமல்ல. மயிர் கூச்சமு. மயிர்க்குழிகளெறிந்து புளகித கர்தாமாயிருக்கும். எனதோள்களும் வீழ்லொழியா. நிர்விகாரமாய். மால்உகளாநிற்கு மென்மனமே. என்மனஸ்ஸானது உன்னுபகாரத்தை நினைத்து மென்மேலும் பித்தேறுகின்றது; உன்னை யறுபவித்து வாழ்கையில் மூர்த்தாபிஷித்தானேன். இவர்க்கு வாழ்ச்சியாவது இவ்வவஸ்தைகள் பிறக்கை. * உன் தாணினைக்கீழ் வாழ்ச்சியென்கிறதும் இத்தையே. சேலுகளாநிற்கும். சேல் உகளும்படி பரப்பையுடைத்தாயிருக்கும் தடாகங்கள் சூழப்பட்டிருக்கிற திருமலையிலே வர்த்திக்கிற. இத்தால் - ஜலத்தைப்பிரித்த மதஸ்யம்போலே உன்னைப்பிரித்து ஆற்றமாட்டே னென்கிறார். ... ௫

அ. ஆறும்பாட்டு. எடுத்துக்கொடியுடையானும். கீழிற்பாட்டில் - * உன்பாத நிழல்லல்ல மற்றேரிடம் மூச்சவிட இல்வையென்றார்; பரமமருந்தாதிகளே வென்ன; அவர்களுடைய அச்சத்தைச் சொல்லுகிறார். அதவா, “உன்னைவாழத் தலைப்பெய்திட்டேன் - என்மனம் - மால் உகளாநிற்கும்” என்றார்; அது ஸம்ஸாரத்திலிருப்பிலே பிறந்த தோன்றலாகையாலே அத்தையும் அநிசங்கைபண்ணி, அதுக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரத்தை யறுத்து * உன்கடைத் தலைபிறுந்து வாழப் பண்ணவேணு மென்கிறார்களாயும்.

மு.—எடுத்துக்கொடி யுடையானும் பிரமணமிந்திரனும் மற்ற
மொருத்தருமிப் பிறவியென்னு னோய்க்குமருந்தறிவாகுமில்லை
மருத்துவனாய்நின்ற மாமணியென்னு மறப்பிறவிதவிரத்
திருத்தியுன்கொயிற் கடைப்புக்கப்பெய் திருமாலிருந் தோலையெந்தாய். கூ.

பதவுரை.

திருமாலிருந்தோலை எந்தாய்!—;
எனது கொடி உடையானும்— ரிஷபத்வஜ
னான ருத்ரனும்
பிரமனும்— அவன் தந்தையான பரமமாவும்
இந்திரனும்— இந்திரனும்
மற்றும் ஒருத்தரும்— மற்றுமொருவரும்
இ— இப்படிப்பட்ட

பிறவி என்னும் னோய்க்கு— ஜன்மமாகிற
வ்யாதிக்ரு
மருந்து— ஓளஷத்ததை
அறிவார் இல்லை— அறிபவரில்லை; [நின்ற
மருத்துவன் ஆய் நின்ற— ஆசார்யனாய்
மா— சிறந்த
மணி வண்ண— நீலமணிபோன்ற திருநிற
த்தையுடையவனே!

மறு பிறவி- எனக்கு இனிவரும் ஜன்மத்தை	கடை- கடைத்தலையிலே
தவிர இருத்தி- நீக்கிவிட்டு	புக- இருந்த வாழும்படி
உன் கோயில்- உன் கோயிலினுடைய	பெய- ஆக்கியருளவேணும்.

வ்யா. எழுத்துக்கொடி யுடையானும். அறிவுகெட்டுக்கு எல்லையில்மான ரிஷபத்தைத் தவஜமாகவுண்டயருத்தானும். [காரணங்களுளக் கொடிபாடுன] ஸம்ஸார காரணமான அவித் தைப்பப் போக்குகையிலே கொடிக்கட்டினு நென்கையாலே, இவன்கொடிஜ்ஞாநநீரமான கொடியாகையாலே - தாமஸதேவதை பென்கிறது. பிரமனும். அவனக்கும் பிராவாய், “அமரக்குமறிவியந்து” என்கிறபடியே - ஜ்ஞாநமுடைய ப்ரஹ்மாவும். இந்திரனும். த்வாலோக்யத்துக்கு ராஜாவான இந்த்ரனும். மற்றும், முழுக்கூடுக்களாக் பாவித்திருக்கிற தேவஜாதியும். ஒருத்தரும். ஒருசேதாரும், இந்ஜ்ஞம்மமாகிற வ்யாதிக்கு ஒளஷதமறிவா ரில்லை. ஸம்ஸாரத்துக்கு மருந்தரியுமித்தனை. அத்ததை வெளியிடுகைக் காகவாய்த்து - கைலாஸயாத்வாலிலே கண்டாகர்ணனுக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுத்த, ருத்ரன்பக்கலிலே பிள்ளைவேண்டிச் சென்றது. ஆகையாலே, ஸம்ஸாரவந்ததர். பிள்ளை * உருவருவே கொடுத்தவனைப்போலே கொடுக்கப் பெற்றதில்லையே; அங்கவ்ரீகமாகவிறே கொடுத்தது. ஸம்ஸாரத்துக்கு மருந்தாவது - ஸர்வேச்வரனை உள்ளபடி அறிகையிறே. இவர்கள் அவனை அறிபார்களுன்றபடி. * கடிக்கமலத் துள்ளிருந்தும் கண்ணனடிக்க கமலந்தண்ணைக் கண் டிலென்னற்படி. * கார்செறிந்த * நீரடிதான்வணங்கும் போளவிறே சொல்லுவது. மருத்தவருள்கின்ற மாமணிலண்ணு. மருந்தாயிருக்கை யன்றிக்கே மருந்து அறிவதற்குச் செய்யும். இதுதான் * மலைமேல் மருந்தமாய் ஏகமூலிகையுமாய் ஸக்தீஸவபூமாய். பஸிவாதமருந்து பலகல்லினைவித்தாலும் பஸியாதே. இவ்வெனவுதந்தான் வேறொரு ஓள ஷதத்தைப் பொறுதவளவன்றிக்கே, மீண்டு தன்னையும் பொறுது. “மருத்துவன்” என்று ஆசாரியன். “ஆப்”. என்று - ஏறிட்டுக்கொண்டானென்றது. ஆகையாலிறே * பித்த வாண்டப் பிராணுவந்து இவரை * இரப்பகலேதுவித்தது. மாமணிலண்ணு. மருந்திருக்கிறபடி.(க) “சீணரிஜ்ஞாநவடிபடி” என்னக்கடவதிறே. மணியும் மந்தரமும் ஒளஷதமும் நாட்டுக்கு வெவ்வேறிறே. இங்கு, எல்லாம் ஒருதலைத்தவிஷயம். “அந்தணர்மாட்டர் திவைத்த மந்திரம்” என்று - நெஞ்சுக்கு இவியமந்தரமும் * மறவாத மந்திரமும் * வாமும் மந்திரமும் இதுவிறே. * அச்சதனமலனிறே. * நச்சமாமருத்தம். நடுவயிடாதது மாய் ஹேபத்தைக் கழிக்குமதுவாய் ஆசைப்பபிம் மருந்திறே. “வைப்பாம்மருந்தாம்” என்று - இரண்டும் ஒன்றானமருந்திறே. “மருந்தும்பொருளு மமுதமும்தானே” என்று - மூன்றும் ஒன்றான மருந்திறே. [பொருள்] உபாயம். (உ) “வரீஷ்வரூபமீதே த்ரவீ அபிதொப்யாப்ய” [மருந்து] விரோகிவிவந்தகம். “பந்தமறுப்பதீதார்மருந்து” என்னக்கடவதிறே. என்றும் ஒன்றானமருந்திறே. [தீர்மருந்தில்லா வைத்துநோய்க்கு ஆர்மருந்தாகுவார்] “மருந்து” என்று அஞ்சவேண்டாதபடி தீர்மருந்தான மருந்திறே. [தீர்க்கும்மருந்து] ஊருகிறபாம்புக்குத் தடையிடமோபோலே, வருகிற நகத்தைத் தீர்க்கும் மருந்து. “அற்றவர்கட் கருமருந்து” என்னக்கடவதிறே. ஆனை தன்பலமறியாதாப்போலே; “அருமருந்தாவதறியாய்” என்னக்கடவதிறே. ஆர்க்குமறிய வெண்ணுது

(க) “மணிமந்தரொளஷதம்” (உ) “ஸமஸ்தவஸ்துநீரோடி- அமர்தம் ப்ராப்யம்”

ப்ரோவ்யாத்ரிபு மகப்படத் திருமென்னும்படி. கைகண்டமருந்திறே. “போகமகிழ்ச்சிக்கு-
மருந்து” என்று ஒருவிபூதியாகக் கொண்டாடும் மருந்திறே. மறுபிறனி தீர்க்கும்மருந்து.
மருந்துவனைச்சொல்லி, மருந்துசெய்யும் கார்யஞ் சொல்லுகிறதே. வருகிற ஜம்மங்
களைப் போக்குத் தவிர்க்கையாவது - வீடறுக்கை. “மறுமைக்குமருந்தினை” என்று
சொல்லக்கூடவதிறே. “மனம்வைக்கத்திருத்தி” என்னுமாபோலே கிருத்துகை உபாய
கர்த்தம். உன்கோயில் கடைப்புக்கப்பெய். “கொடியணிநெடுமதிள் கோபுரங்கூறுகினர்”
என்னக்கூடவதிறே. * உன் கடைத்தலையிருந்து வாழும்புதானேயிறே ப்ரயோஜனம்.
“உன்கோயிலில்லாழும் வைட்டணவன்” என்னக்கூடவதிறே. திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய்.
“மங்கலொட்டி” இத்யாதி.

அ. ஏழாம்பாட்டு. அக்கரை. ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்தாற்போலே ப்ராப்தியை
புழைப்பணித் தரவேணுமென்கிறார்.

மு-அக்கரையென்னு மந்தக்கூடவழங்கி யுன் பேரருளால்
இக்கரையேறி யிளைத்திருந்தேனை யஞ்சேலென்று கைகவியாய்
சக்கரமுந் துக்கைக்கஞ்நுந் கண்களும் பீதகலாடையோடும்
செக்காநிறத்துச் சிவப்புடையாய் திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தாய். எ.

பதவுரை.

சக்கரமும்— திருவாழியாழ்வானும்
துடம்— தடவீதான
கைகளும்— இருக்கைகளும்
கண்களும்— இருக்கண்களும்
பீதகம் ஆடையோடும்— இருப் பீதாம்பர
துதோடும்கூட
செக்கா நிறத்து— செல்லாநிறம்போன்ற
சிவப்பு உடையாய்— இருநிறத்தைபுடைய
திருமாலிருஞ்சோலை எந்தாய்!— [ஐய்
அர்த்தம்— அநர்த்தத்தை வினாக்குமதான்
அக்கரை என்னும்— ஸம்ஸாரமாகிற

கடலின்— ஸமுத்தரத்துக்குள்ளே
அழுந்தி— திறைப்பட்டு
உன்— உன்னுடைய
போர் அருளால்— புரமகர்பையினால்
இக்கரை ஏறி— நித்யவிபூதியை நினைத்து
இளைத்து இருந்தேனை— இளைத்துக்கிடக்கிற
என்னை
அஞ்சேல் என்று— “பயப்படாதேதொள்”
என்று
கை கவியாய்— அபயபாதாநம்பண்ணியருள
வேணும்.

வ்யா. அக்கரை. ஸம்ஸாரத்திலே யிருக்கச்செய்தே ஜ்ஞாநம்பிறந்தபோது அது
தூரமானபடி. விபிஷணனுக்கு அக்கரை இக்கரை யாய்த்திறே. ஸம்ஸாரம் அநர்த்தமெ
ன்னும் ப்ரஸித்தி. (க) “விஷயாக்ரானுவேகவஸூ” அழுந்தி. தறைப்பட்டு. (உ)
“விஷயவாண்ப்ரவாகரோ - வதிக்கிழ”. உன்பேரருளால். * விஷ்ணுபோதமிறே. இரண்டு
கலாயு மொத்திருக்கும். இக்கரை. என்றது - தமக்கணித்தானபடி. இளைத்திருந்தேனை.
மாலோபவாஸி சோற்றை விரும்பும்போலே, ப்ராப்தி கிடையாதவிளைப்பு. சேஷத்வ
ஜ்ஞாநம் பிறந்தால் சேஷிசெய்தபடி கண்டிருக்க வொட்டாதே பதறப்பண்ணுகிறது. தான

(க) “விஷயாக்ராதசேதஸாம்” (உ) “பீமபவார்ணவோதரே- பதிதம்”

டியாக பகவத்யூரணம் பிறந்ததாகிலிறே ஆறியிருக்கலாவது. யூரணரூபத்தைப் பண்ணித் தந்தாற்போலே ப்ராப்தியையும் பண்ணித் தாவேணுமென்கிறார். உபாயத்துக்கு (க) “பாபா-உரி” என்றாற்போலே, உபேயத்துக்கும் (க) “பாபா-உரி” என்ன வேணும் ஸம்ஸாரமாகிற கடலிலே விழுந்தாணர் யெடுப்பது- திவ்யாயுதங்களாலும் வடிவழகாலுமிறே [“ஆவாராதுணை” இதுபாதி.] “அங்கைத்தலத்திடை பாழிகொண்டான்.” வெறுப்புறத் திலே ஆலத்தி வழிக்க வேண்டுப்படியிறே திருக்கையிலமுது; அதிலே ஆழ்வார்களுமானால் சொல்லவேண்டாவிறே. “அஞ்சுடாழியின் கையகத்தேர்துமுகா” என்னக்கவதிறே. க்ர்பைக்கு நிருபகமான திருக்கண்களும், பெருக்காற்றிலே தெப்பத்தைப்பறிப்பாரைப் போலே அதுபவபரிகாமான ஸஞ்சைப் பறித்துக்கொள்ளுந் திருப்பிரதாம்பரமும்; “அரைச் சிவந்தவாடை”. செக்காநிறத்துச் சிவப்புடையாய். திருவாழியில் சிவப்பும், திருமேனியில் நிறமும், கை வாய் கண் அவயவங்களில் சிவப்பும், *ஸந்த்யாராகாஞ்ஜிதமான ஆகாசம் போலே திருநிறத்தை யுடையவாய்க்கொண்டு திருமலையிலே நிற்கிறவேற்றம். “முடிச் சோதி” “கலந்துமணியினைக்குங்கண்ணு.” திருமாலிருஞ்சோலை. அழகருடைய வடிவழகுக்குப் பரகாசகமான திருமலை. எந்தாய். விரோதியில் அருசியும், உபாயமும், யூரணமும், ப்ராப்தியில் ஆர்த்தியும், ப்ராப்யத்தில் போக்யதையும் த்வரையும் விளைப்பித்தவனே. ...எ.

அ. எட்டாம்பாட்டு. எத்தனை. * அரத்தக்கடனு ளமுந்திக்கிடந்த காலத்தின் பெருமையைச் சொல்லுகிறார். கடந்தகாலத்துக் கொரு முடிவுண்டோவென்கை.

மு—எத்தனைகாலமு மெத்தனையுழியு மின்றெடு நாளைபென்றே
யித்தனைகாலமும் போய்க்கிழிபட்டே னினியுனைப் போகலொட்டேன்
மைத்துனன்மார்களை வாழ்வித்துமாற்றலர் நூற்றுரைக் கெடுத்தாய்
சித்தநின்பால தறிதியன்றே திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தாய். அ.

பதவுரை.

திருமாலிருஞ்சோலை எந்தாய்!—
இன்றெடு நாளை என்று— இன்றென்றும்
நாளிபென்றும் நேற்றென்றும்
கழிந்தகாலம்
எத்தனை காலம்— எவ்வளவு காலமோ,
எத்தனை ஊழியும்— எத்தனை மஹாப்ரளய
ங்களோ,
இத்தனை காலமும்— திரமாயுட்பகைமாயும்
மாவமாயும் ஸம்வதஸாமாயு முள்ள
கல்பகாலமெல்லாம்
போய் கிழிபட்டேன்— தப்பவொண்ணாத
(ஸம்ஸார) யந்தரத்திலேபோய்
அகப்பட்டேன்;

இனி— இது உன்மாயமென்றறிந்தபின்பு
உன்னை— ஸர்வர்களுனை உன்னை
போகலொட்டேன்— போகவிடமாட்டேன்;
மைத்துனன்மார்களை — மைத்துனன்மா
ரான பாண்டவர்களை
வாழ்வித்து — அரசாளவைத்து
மாற்றலர் நூற்றுரை — அவர்களுக்கு
சுந்ருக்களான துரயோதனாதிகளை
கெடுத்தாய்— அழியச் செய்தாய்
சித்தம்— என்மஸம்ஸா [யிருப்பதை
நின்பாலது— உன்விஷயத்தில் ப்ரவணமா
அறிதி அன்றே— அறிவாயன்றே.

வயா. எத்தனைகாலமுமித்யாதி. இன்றென்றும், நாளைபென்றும், நேற்றென்றமாய்க் கழிந்தகாலம், எத்தனைகாலமும், எத்தனையுழியும். இத்தனைகாலமும்போய். ஒருநாளாய், ஒருபாஷையாய், ஒருமாவமாய், ஒருஸம்வத்ஸரமாய், இப்படிக்கல்பம் கல்பமாகக் கழிந்ததுக் கொரு முடிவில்கை. போய். காலத்துக்கு முடிவில்லாதாப்போலே போனவிடத்துக்கும் முடிவில்கை. கிறிபட்டேன். கிறியாவது - விரகு, அதாவது - யந்த்ரம். ஸர்வபூதங்களும் ப்ரமிக்கும்படி ரூபாயிருப்பதொரு யந்த்ரம். அஞ்ஞானாவர்த்தமா யிருப்பதொன்று. பட்டேன். (க) “கலயெழுவ” என்னும்படி அகப்பட்டேன். நசித்தேனென்னவுமாம். [“தெரிந்துணர் வென்றின்மைபால்” “பழுதேபலபகலும்” இத்யாதி]. இனி. காண்களேபரங்களைத் தந்து, அஞ்ஞானஸூகர்த்தத்தைப் பிறப்பித்து, இதரவிஷயத்தில் ருசியைக் குலைப்பித்து, உன்பக்கவிலே ருசியைப் பிறப்பித்து, அபிமதமும் நீயே பென்னுமிடமும் பிறப்பித்தபின்பு. இனி. * நானேது முன்மாயமொன்றறியேன்; இது உன்மாயமென்றறிந்த பின்பு. “உன்னை. ரக்ஷகனுமாய், உபாயபூதனுமாய், ப்ராப்யபூதனுமாயிருக்கிற வுன்னை. போகலொட்டேன். “பெற்றினிப் போக்குவனோ வுன்னை” என்கிறபடியே - உபாயாத் தரத்திலே அர்வயமுண்டாதல், ப்ராப்யாத் தரத்திலே அர்வயமுண்டாதல், “இரண்டும் நீயானால் பெற்றயோது பெறுகிறோம்” என்றறி யிருத்தல் செய்யிலிறே உன்னைப் போக ஸம்வதிப்பது.

இப்படி போகலொட்டேனென்கிறது என்கொண்டென்ன; மைத்துனன்மாரித்யாதி. நீ ஆசிரிதலம்சீலைஷைக் ஸ்வபாவனுகையாலே என்கிறார். ஸாற்றலர். சத்ருக்கள். (உ) “சிஷ்யுஷ்ய” (ஈ) “ஸம்பீதிமொஷ்யாநிஷ்யாதி” கெடுத்தாய். “கொத்துத்தலைவன் குடிகெடத்தோன்றிய, (ஈ) “சரிஷ்யுஷ்யமொஷ்யாநிஷ்யாநிஷ்யா” என்று அவன் குணஞ் சொல்லி, (ஊ) “பஜசிவாசிவமொஷ்யாநிஷ்யாநிஷ்யா” என்று தாமும் சொல்லு ம்படிகாணென்று. * தாழ்ந்த தரஞ்சயனைப்போலே உங்களுக்கு நம்பக்கவிலே அந்தரங்கமாக வொன்றுண்டோ வென்ன; சித்தும்நின்பாலது. அவனைப்போலேயோ நான்? அவன், கை கோத்து, ஒக்கவுண்டு, ஒருபடுக்கையிலே கிடந்து கைகழன்றுபோனான்; நான், என் நெஞ்சுக்கு ஒத்துக் கலந்துண்டதுதல், (ஈ) “லொஷ்யுஷ்ய” என்று ஒக்கவுண்டதுதல், உனக்குப் பூவிதெல், முடித்தபூவை முடித்தல், முடித்துக்கொடுத்தல், பல்லாண்டுகைத்தல், அடி கொட்டிதல், மாறியிட்ட அடிக்குத்தோற்று எழுதிக்கொடுத்தல் செய்யுப்படி உன்பக்கவிலே ப்ராவண சித்தனன்றோ? மைத்துனன்மாரென்றது- தோற்புகாரியிலே ஒருஸம்பந்தமன்றோ உள்ளது. “திருமாலே நானுமுனக்குப் பழவடியேன்” என்று - * ஒழிக்கவொழியாதபடி மஜ்ஜாவிலே தட்டினவருவன்றோ விது. நீ சொன்ன மெய்மைப் பெருவார்த்தை கேட்டும் கேளாதானுப்போனானவன், கேட்டு விசுவஸித்திருந்தேன் நானன்றோ? என்ன; உம்முடைய விசுவஸத்தை நாமறியுப்படியென்? என்ன அறிதியன்றோ. ஸர்வஜ்ஞனான நீதானே யறியாயோரா. * விட்டுசித்தன் மனத்தே கோயில்கொண்ட கோவலனை உனக்குத்தெரியாதோ. [விட்டுசித்தன்மனம்] உன்னுடைய ல்லப்பாதி, விபூதியளவிலே; என்னுடைய மனோ

(க) “அஸந்நேவ” (உ) “த்கிஷதந்நம்” (ஈ) “ஸம்பீதிபோஜ்யாந்யந்நாதி” (ஈ) “சிஷ்யுஷ்யதேஹம் சாதிமாம்த்வாம் ப்ரபந்நம்” (ஊ) “யதும்பாமம் குஹயம்மத்தப்தேஷு” (ஈ) “லொஷ்யுஷ்ய”

வ்யாப்தி, உன் ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளிலே. [அரவத்தமளி.] இவ்வளவும் பண்ணின ஸூகர்தம், மேலும் உமக்கு எல்லாம் பண்ணித்தாராதோ? என்ன; அந்த ஸூகர்தமும் நீ பென்கிறார். திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய். ரகதகார்தாமும், உபாயார்தாமும், உபேயார்தாமும் என்ருஞ்சைவிட்டு, இவை மூன்றும் நீயே என்னுள் தெளிவைப்பிறப்பித்தது இந்நிலையன்றோ என்கிறார். எந்தாய். இவற்றுக்கடியான பந்தமிருக்கிறபடி. [“சகிரிளமடவார்” இத்தபாதி.] திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய். “வெற்பென்றிருஞ்சோலை” இத்தபாதி. “திருமாலிருஞ்சோலை” இத்தபாதி. அ.

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. அன்றுவயிற்றில். “எத்தனைகாலமும் எத்தனைபூழியும்” என்ற காலவிசேஷத்திலே ஈசுவரன் பண்ணிவைத்ததோர் காலத்தைச் சொல்லுகிறார்.

மூ.—அன்றுவயிற்றிற்கிடந்திருந்தே யடிமைசெய்யவழற்றிருப்பன்
இன்றுவந்திருந்துன்னைக் கண்டுகொண்டே னினிப்போக விவேகனுண்டே
சென்றங்குலாணனை யாயிரந்தோளுந் திருச்சக்கரமதனூல்
தென்றித் திசைதிசைவீழ்ச்செற்றாய் திருமாலிருஞ் சோலையெந்தாய். க.

பதவுரை.

அங்கு— சோணிதபுரத்திலே
சென்று— எழுந்தருளி
வாணனை— பாணஸூரனை
ஆயிரம் தோளும்— ஆயிரத் தோள்களும்
திசை திசை— திக்குக்கள் தோறும்
தென்றி வீழ— சிதறிவிழும்படி
திரு சக்கரம் அத்தனும்— திருவாழியாலே
செற்றாய்— நிர்வசித்தவனாய்
திருமாலிருஞ்சோலை எந்தாய்!—;
வயிற்றில்— தாயார் கர்ப்பத்திலே

கிடந்திருந்து அன்று— கிடக்கிற அக்காலத்திலேயே
அடிமை செய்யல் — உனக்கு அடிமை செய்கையில்
உற்றிருப்பன் — ஒருப்பட்டிருப்பேன்;
(அப்படியே,)
இன்று— இப்போது
இங்கு— இத்திருமலையிலே
வந்து— வந்து
உன்னை— ஸர்வஸூலபாணவழனை
கண்டு கொண்டேன்— கண்டு கொண்டேன்;
இனி போகவிடுவது உண்டே?.

வ்யா. அன்றுவயிற்றில். கர்ப்பத்திலே கிடக்கிற காலத்திலே, “அடிமைசெய்கையே புருஷார்த்தம்” என்று துணிக் கிருப்பன். இன்றுவந்திருந்துன்னைக் கண்டுகொண்டேன். அன்றுவான் பார்த்தித்தபடியே திருமலையிலேவந்து, என்னிரோதியைப் போக்கி ஐந்தராததைப் பிறப்பித்த வுன்னாவந்து கண்டுகொண்டேன். [“புகிளில் புகு.”] இனிப்போக விவேகனுண்டே. கர்ப்பத்திலே கலேசப்படுகிறவன்று, அடிமையிலே உற்றிருந்த நான், அடிமை கொள்ளுணைக்கு ஸூலபாணவழன்று போகவிடுவனே. ஸ்வஸ்வாதர்த்தப்பத்தையும், அர்யசேஷத்தையும் கழித்துக் கொண்டடியை மூதலிக்கிறார். சென்றங்குலபாதி. சோணிதபுரத்திலே, ஸ்ரீமத் த்வாரகையில் நின்றுஞ் சென்றுபுகு, வரணனுடைய பூஜை நத்தைத் திக்குக்கள் தோறும் விழும்படி யறுத்தாய்; அந்தச்சமம் தீரவந்து நிற்கிறவிடம் திருமலையாய்த்து. க.

அ. நிகமத்தில, இத்திருமொழியை அப்பளித்தவர்கள் அவனுக்கு சேஷபூதரால் கொள்கிறார்.

மூ.—சென்றுலகம் குடைந்தாடுஞ் சுனைத்திருமாலிருஞ் சோலைதன்னுள்
நின்றபிரானடி மேலடிமைத்திறம் நேர்பட விண்ணப்பஞ்செய்
பொன்றிகழ்மாடம் பொலிந்துதோன்றும் புதுவைக்கோன் விட்டுசித்தன்
ஒன்றினோ டொன்பதும் பாடவல்லா ருலகமளந்தான்றமரே. ௮.

பதவுரை.

பொன்— பொன்னால் சமைக்கப்பட்ட
திகழ்— விளங்கா நின்றதுள்ள
மாடம்— மாடங்களாலே [மறுகிற
பொலிந்து தோன்றும்— நிறைந்து 'தோ'
புதுவை— ஸ்ரீ. வில்லிபுத்தூருக்கு
கோன்— தலைவரான
விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்
உலகம்— உலகத்தார் எல்லாரும்
குடைந்து— ஆழ இழிந்து
ஆடும்— நீராடா நின்றதுள்ள
சுனை— சுனைகளாலே சூழப்பட்ட
திருமாலிருஞ் } தெற்குத் திருமலையிலே
சோலைதன்னுள் }

நின்ற— எழுந்தருளியிருக்கிற
பிரான்— உபகாரகனுடைய
அடிமேல்— திருவடிகளிலே
அடிமைத்திறம்— அடிமை விஷயமாக
நேர்பட— அடைவுபட்டிருக்கும்படி.
விண்ணப்பம்செய்— அருளிச்செய்த
ஒன்றினோடு ஒன்பதும்— பத்துப்பாட்டுக்
களையும்
பாடவல்லார்— பாடவல்லவர்கள்
உலகம்— மூன்று லோகங்களையும்
அளந்தான்— அளந்து கொண்டவனுக்கு
தமர்— அடியாராகப் பெறுவார்கள்.

வ்யா. சென்றுலகம் குடைந்தாடுஞ்சுனை. லோகத்தில் அஜ்ஞரோடு, விசேஷஜ்ஞ ரோடு, அதுகலரோடு, பாதிகலரோடு வாகியறச்சென்று, ஆழ இழிந்து அவகாஷிக்குஞ் சுனைகளாலே சூழப்பட்ட திருமலையிலே ஸந்திதிபண்ணின உபகாரகன். [மறுவில்வன் சுனை சூழ்மாறிருஞ்சோலை] ஸம்ஸாரிகள் மறுப்போனால் தனக்குப் போய்த்ததாக நினைத் திருக்கையும், அபேக்ஷிதங்களைக் கொடுக்கையு முடைத்தான் அவனைப் போலேயாய்த்து இச்சுனைகளும். நின்றபிரானடிமேல். அவன்றிருவடிகளிலே. அடிமைத்திறம். அடிமை விஷயமாக. இவருடைய தீர்த்தம் இவரிருந்த விடத்தேவரும். [காலந்நாணத்தனைப் படிந்தாடி] * அப்பன்றிருவருளிறே முழுகுவது. இவர்க்குப் புறம்பு நிழலுமில்லை, நீரு மில்லை. “அவனாடிநிழற்றடம்” என்னக்கடவதிறே. அடிமைத்திறம். அடிமைவிஷயமாக. நேர்பட. வாய்க்க. விண்ணப்பஞ்செய். ஆழ்வாரருளிச்செய்த.

பொன்றிகழிப்பாதி. பொன்னாலே திகழப்பட்ட மாடங்களாலே நிறைப்பட்டுத் தோ மறுகிற ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க்கு நிர்வாணகரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த. “பொன்னுலகு” என்று சொல்லுகிற பரமபதம்போலேயிறே ஆழ்வாரொழும் தருளியிருக்கிற தேசம். “வை குந்தமாகும்பதும்” என்னக்கடவதிறே. ஒன்றினோடொன்பதும். “ஒளித்திழல் நின் திருவானை” என்றத்தோடே மற்றை பொன்பதையும். இதொன்றுமிறே பாதாரம், மூன்றைப்பொன்பதும் ஈசுவரன் பெருவானையென்ன; அன்றென்று ஸாதித்தவையிறேயிவை. “சொல்லவல்லார்” என்கிற ஸ்தாரத்திலே, “பாடவல்லார்” என்கிறது. (க) “வாரொடுமெயெ வடிபாடி” பஸம்-ஸவ் ஸ்வாதந்தர்யமும், அர்ப்பசேஷத்வமும் குலையுமென்கிறார். இவை

(க) “பாட்டுபேசுகேயேசமதூரம்”

யிரண்டையுங் குலைத்த அபதாநயிறே திருவுகைந்தருளின விடம். [“சதுமுகங்கையில” இப்பாதி.] ஸ்வரூபஸாதா புருஷார்த்தங்கள் மூன்றும் இத்திருவாடிகளிறே. [“உலகளந்த பொன்னடியே” என்றும், “விண்மண்ணளந்த - பொன்னங்கழல்” என்றும், “பொருளின் பொன்னங்கழல்” இப்பாதி.]

“பொன்றிகழமாடம் பொலிந்து தோன்றும் புதுவைக்கோன் விட்டுசித்தன் - சென்றுலகங் குடைந்தாடுஞ் சனைத்திருமாவிருஞ் சேரலைதன்னுள்ளின்ற பிராநமமேலடிமை த்திறம்மேர்ப்பட விண்ணப்பஞ்செய் - ஒன்றினோடொன்பதும் பாடவல்லாருலக மளந்தான்ற மமே” என்றவயம்.

பெரியவாச்சன்பிள்ளை திருவாடிகளேசரணம்.

அடிவரவு.—துக்க வினைத் துணக்குக் காதம் காலும் எருத் தக்கரை எத்தனை யன்று சென்று சென்றி.

ஆ திருமொழி-சட-க்கு, பாட்டு-சரு.

இந்தாம்பத்து - ஈன்காந்திருமொழி - செவ்வியோங்கு, பாவேசம்.

அ. பாய்ப்புறவிவரந்தாயமிதவார்ச்சவதாரங்களான விடக்களிலெழுந்தருளினின்ற து-சேதநாரத் திருத்தகைக்கும், திருத்திணை அடிமைகளொருகைக்குமிதே; அதுபூர்வமாகக் காணலாவது, திருமலையிலெழுந்தருளினின்ற நிலையிலேயிறே. பாதமஸூகர்தமு மிவர்க்குத்தானேயிறே. “திருமாவிருஞ்சேரலைமையென்றென்னத் திருமால்வந்தென் றெஞ்சுகிறையப் புகுந்தான்” என்றார்போலே; “வெற்பென்று வேங்கடம் பாடினேன் விடர்க்கி நிற்கின்றேன்” என்று இவர் அஹந்தயமாகச்சொல்லிலும், “வஹந்தயமாகவிவரசொன் னார்” என்றிறே அவன் புகுந்தது. [“வெற்பென்றிருஞ்சேரலை வேங்கடமென்றிவ்விரண்டும்” இப்பாதி.] ஆகையால், சசுவரன், ஸௌஹார்த்தம் முதலான ஆதமகுணங்களைப் பிறப்பித்து ஆசார்யனோடே சேர்த்து விரோதியில் அருசியையும், பராயத்தில் ருசியையும் பிறப்பித்துக் காரியஞ்செய்யும்; ஆழ்வார்களுக்கு, பாதமகாலத்திலேயிவை பித்தனையும் பிறப்பித்துக் காரியஞ்செய்யும். இவர்கள் பின்பு இருக்கிறது பகவதிச்சையாலேயிறே. நமக்கு சரீராவ ஸாதத்திலே இவை பித்தனையும் பிறப்பித்துக் காரியஞ்செய்யும்; எல்லார்க்கும், பிறக்கும் காமமொழியப்பிப்பியான். “ஊரவர்” இப்பாதி. [ஊரவர்]. நித்தயஸூரிகள். [சுவ்வையெருவிட்டு] அவர்கள் கவலிமேல்விழுந்து அதுபவிக்கிற அதுபவமாகிற ஏருவையிட்டு, ஆசாரியோபதேசஜ்ஞாநமாகிற நீரைத்தேக்கி, ஸங்கமாகிற நெல்லை வித்தியிறே பிறப்பிப்பது இப்படி திருத்தின விவரங்கண்டு அவனுக்கக, அவனுக்கப்பைக் கண்டு இவருக்கக, “இவ்வுகப்புக்குமேல் இனிவேறொரு பேறுமில்லை” என்று இவரிருக்க, “இவர்காரியத்திலே நாம் முதலடியிட்டிலோம்” என்று அவன் பதறுகிற பதற்றத்தைக் கண்டு, “விரோதிகளையெய்

போச்சுதானில், அபேகவிதங்களில் பெறவேண்டு மம்சங்களடையப்பெற்றதானில், இனி தேவப் பதறுகிறதென்?" என்று அவன் பதற்றத்தை அமைக்கிறார். *

மூ.—சென்னியோங்கு தண்டிடுவேங்கடமுடையாயுலகு
தன்னைவாழ்நின்ற ஈம்பி தாமோதர சதிரா
என்னையு மென்னுடைமையையுமுன் சக்கரப்பொறி யொற்றிக்கொண்டே
நின்னருளேபுரிந்திருந்தேனினியென் திருக்குறிப்பே. க.

பதவுரை.

ஒங்கு— ஆகாசத்தளவு முயர்ந்திருக்கிற
சென்னி— கொடுமுடிகளையுடைத்தாய்
தன்— குளிர்த்திருந்துள்ள
திருவேங்கடம்— திருவேங்கட மலையை
உடையாய்— வரலாஸ்த்தாநமாக வுடைய
வனம்
உலகுதன்னை— உலகத்தாரை
வாழ்நின்ற— வாழ்வித்தருளுகிற
ஈம்பி— குணபூர்த்தியையுடையனாய்
தாமோதர— பரிசோதனைப் பிரட்டியால்
கட்டுண்டவனாய்
சதிரா— ஆச்சரிதர் குற்றத்தைக் கண்ணிட
பெப்பாராத சதிரையுடையவனே!

என்னையும்— என் ஆத்மாவக்கும்
என் உடைமையையும்— என் உடைமை
யான சரீரத்திற்கும்
உன்— உன்னுடைய
சக்கரப்பொறி } திருவிளக்கினையை
ஒற்றிக்கொண்டு } இடுவித்து
நின்— உன்னுடைய
அருளே— கருபைபையே [நேன்;
புரிந்த இருந்தேன் — விரும்பியிரா நின்
இனி— இப்படியான பின்பு
திருக்குறிப்பு— திருவுள்ளக்கருத்து
என்— எதுவாயிருந்தது?

வ்யா. முதற்பாட்டு. சென்னியோங்கு. திருமலையில் கொடுமுடிகள் ஆகாசத்திலே முட்டிநிற்கும். இத்தால்-உபயவிபூதிக்கும் முகங்காட்டுகைக்காக நிற்கிறநிலையிறே தோற்றுவித்தது. உதயசிரியிலே ஆதித்யன் கிளம்பினால் எல்லார்க்கும் பாகாகிக்குமாபோலே, திருமலையில் நிற்கிறநிலை உபயவிபூதியுக் கண்டு வாழுகைக்கிறே. “வேங்கடம் கோயில்கொண்டதேனெய்- அருக்கன்மேலி நிற்பார்க்கு” என்னக்கடவதிறே. “வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் வைப்பு.” * மண்ணோர்க்கும் விண்ணோர்க்கும்- என்றும்- கண்ணவான்- தண்ணாவேங்கட விண்ணோர்வெற்பனிறே; அங்குள்ளார், திருமலையில் கொடுமுடியிலே வந்து இளைப்பாறுவார்கள்; இங்குள்ளார் * மொய்த்தசேலையிலும் மொய்ப்பூர்த்தந்தாழ்வரையிலும் இளைப்பாறுவார்கள். * பூவியல்பொழிவார் தடமுமவன்கோயிலும் கண்டிறே *; உள்வருளாவி யுலர்ந்துலர்ந்து * ஆவியுள்ளுளிருவது. தன்திருவேங்கடம். தடபத்தை யுடைத்தான வேங்கடம். “குளிரருவி வேங்கடம்.” இருவர் விடாயையுந் தீர்க்கும். ரக்ஷகனுக்கு ரக்ஷயத்தைப் பெறுதவிடாயும், ரக்ஷயத்துக்கு ரக்ஷகனைப் பெறுதவிடாயும். *என்றாளே நாமவண்ணனந்த வினைத்தாமரைகள் காண்பதற்கு என்று சேவதிருணங்கரை யதுபவிக்கப்பெறுத நியயவாருரி உள் விடாயையுந் தீர்க்கும். திருவேங்கடமுடையாய், நிதியுடையாய், ஸ்ரீகௌஸ்தபமுடையாய் என்னுமாபோலே,

உலகுதன்னைவழிநின்றும். “அடிக்கீழ்மார்ந்து புருந்தடியீர்வாழ்மி நென்றென்ற ருள்கொடுக்கும்.” “காணமும் வாரமும் வேடுமுடைவேங்கடம்” என்கிறபடியேயாவதாயும் வாழ்விக்கும்படி. நம்பி. குணபூர்த்தி. “நிகரில்புகழாய்” என்று வரத்ஸஸ்யம்; ‘உலக மூன்றுடையாய்’ என்று ஸ்வாமித்தவம்; ‘என்னையாள்வானே’ என்று ஸௌக்யம்; ‘திரு வேங்கடத்தானே’ என்று ஸௌஸ்யம். இது இங்குள்ளார்க்கு முகங்கொடுத்தபடி. [ரீசனேன் நிறைவொன்றுமில்லை] ரீசனேன்-அராத்மகுணபரிபூர்ணன்; நிறைவொன்றுமில்லை அத்தமகுணகந்தரவிறன், ‘நிகரிலமர முனிக்கணங்கள் விரும்பும்’ என்று அங்குள்ளார்க்கு முகங்கொடுத்தபடி. நாமோதார. ‘நம்பி’ என்று - பூர்த்திதீழ் அக்குணங்களும் கரயம் சென்றபடி இந்தபூர்த்தி. வெண்ணெய் களவுகாண்கையாலே அபூர்த்தி; கடடுண்கையாலே அசத்தி; தப்ப விரகரியாமையாலே அஜ்ஞதை. சதிரா. ஆச்சரிதீதாஷங்காணை சதிரி. * தமக்கடியமைவேண்வொர் தமோதாரனாரே. “சூழ்ந்தடியார் வேண்டினக்கால்” இத்தயாதி.

... ..

என்னையு மென்னுடைமையையும். ஆத்மாவையும், சரீரத்தைபுந் திருவிலக்கினை சாத்தி. ஆத்மாவக்குச் சாத்தாகையாவது - அராயார்ஹ செஷத்வஜ்ஞாநம் பிறப்பிக்கை; அதுபிறந்தமை தோற்றனரே தோளுக்குத் திருவிலக்கினையிடுவது. நின்றனருளே. இவரடியாகிவிறே புதைத்துவார்ப்பது; அவனடியாக வரில் “கிதிவாய்க்கின்ற காப்பாரார்” என்றும்படியிறே பெருகுபது. புரிந்து. [“எக்கனையும் வரன்மறந்த காலத்தும்” இத்தயாதி.] இந்நீந்நேதன். உபாயாதாரமும், உபேயாதாரமும் குணகை, அராயார்ஹ செஷத்வஜ்ஞாநமும் பிறந்து, விரோதிநிவர்த்தியும்பிறந்து, அபேஷிதமும் பெற்றதாகில் இனிப்பகறுகிறதென். இனியென் திருக்குறிப்பே. “என்கொலம்மான் திருவருள்கள்.” திருக்குறிப்பு. திருவுள்ளத்தில் நினைவு.

அ. இரண்டாம்பாட்டு. பறவை. கீழிற்பாட்டிலே, “இனியென் திருக்குறிப்பே” என்று எனக்குச் செய்யவேண்வெதெல்லாந் செய்திருக்க, இனிப்பதறுகிற தென்னென்ன; நீர் எல்லாம் பெற்றீரோ, உம்மை செடுநான் பற்றிப்போந்த கர்மங்கிடந்தது, மேலே பார்ப்திக்கடியான பரமபக்தி பிறந்ததிலையே, அர்ச்சனா திமூலமாக மேல்செய்யவேண்டும் அம்சங்கள் பிறந்ததிலையே என்ன; தமக்கு இவையித்தனையும் பிறந்தபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ-பறவையேறு பரம்பருடாகீ யென்னெக்கைக்கொண்டபின்
பிறவியென்னுங் கடலும் வற்றிப்பெரும்பதமாகின்றதால்
இறவுசெய்யும் பாலக்காடு தீக்கொளீஇ வேகின்றதால்
அறிவையென்னு மமுதவாயு தலைப்பற்றிவாய்க்கொண்டதே. உ.

இவ்விடத்தில் “தன்னடியார் திறத்தகத்து” என்கிறபாகாத்துக்குப் பூர்ணமான வ்யாக்யானம் சில பூரீகோசங்களில் அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. சில பூரீதாளகோசங்களிலும் காண்கிறது. இந்தப்பாசும், நான்காம்பத்து, ஒன்பதாந்திருமொழியில் இரண்டாம் பாட்டாகையால் கீழே வ்யாக்யானிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவ்விடத்தில் ஆறுபூர்விக்கும் இவ்விடத்தில் ஆறுபூர்விக்கும் எள்ளத்தனையும் மாறுபாடின்றி யிருத்தலால், அதை மறுபடியு மிவ்வு அச்சிடவில்லை. சில பூரீகோசங்களில் காணாமையும் இதற்கொரு காரணம்.

பதிவுரை.

பறவை— பெரியதிருவடிபை
ஏறு— (வாஹநமாகக் கொண்டு) ஏறுகின்ற
பாம்புருடர்— புருஷோத்தமனே!
நீ— ஸர்வாக்ஷண நீ
என்னை— அநாயகதியான் என்னை
கைக்கொண்டபின்— அங்கீகரித்தபின்பு
பிறவி என்னும்— ஸம்ஸாரமாகிற
கடலும்— பெரியஸமுத்தரமும்
வற்றி— சோஷித்து [றது;
பெரும்பதம் ஆகின்றது— பெரியதரம் பெற்

இறவு செய்யும்— இவ்வாத்மாகை முடிக்கிற
பாவம் சுட்டு— பாபஸமுதமானது
தீக்கொளீது— நெருப்பப்பட்டு
வேகின்றது— வெந்திட்டது;
அழிவை என்னும்— ஜ்ஞாந்தமாகிற
அமுதம் ஆன— அமுத்த நதியானது
வாய் பற்றி— வாயளவாய்
தலைக்கொண்டது— தலைக்குமேலே போ
கா நின்றது.

வாய். பறவையேறுபறம்புருடர். பெரியதிருவடிபை வாஹநமாகவுடைய புருஷோ
த்தமனே; திருவேங்கடமுடையான் பெரியதிருவடிமேலே பெழுந்தருளிவந்து இவரை பா
மபதத்துக்குக் கொடுப்போகையிலே தவறிக்கிறபடி.. விரோதிவிவரத்தினையப் பிறப்பித்ததும்
திருவேங்கட முடையான் பெரியதிருவடி பின்மேலே வந்திறே. “நங்கள் வரிவனை”
“இலங்கைப்பதி” “பாடுங்குபில்காள்.” நீ. ஆசிரித ஸம்ச்சிலைக்கை ஸ்வப்பாவஞன் நீ.
என்னை. “விறிக்குந் கண்ணிலென் நின்கண்மற்றல்லால்” என்றும், “உனக்குப் பணி
செய்திருக்குந் தவமுடையேன்” என்றும், “அங்கேசர் நிழலில்லை நீருமில்லை” என்றும்
அநாயகதியுமாய், அநாயோபாயனுமாய், அநாய் போகனுமான வென்னை. கைக்கொண்ட
பின். அங்கீகரித்த பின்பு. நானுன்னைப் பற்றுப்போகிறே, * ஜ்ஞாந்தர ஸஹஸராகனிலே
தபோஜ்ஞாந ஸமாதிகுரோபண பிறப்பது; * நீ பென்னைக் கைக்கொண்டபின் எல்லாம் ஏத
காலத்திலே பிறக்குமிதே. * அடியானிவனென் மெனக்காரருள் செய்யும் நெடியானை
நிறைபுகழஞ் சிறைப்புள்ளின் கொடியானிறே. * கைக்கொண்டபின் பிறந்த விசேஷஞ்
சொல்லுகிராமேல் பிறவியென்னும் கடலும்வற்றி. ஸம்ஸாரமாகிற பெரியபுகடலும் சுவயி.
பெரும்பதமாகின்றதால். பெரியதரம்பெற்றபடி. மேல்சாத்தம் பரியட்டமும்பெற்று, * திரு
ப்பொலிந்த சேவடி பென் சென்னியின்மேல் பொறிக்கப்பெற்றுத் திருப்பல்லாண்டு பாடி
னபடி. [“உடுத்துக்கோந்த” இப்பாடி.] ஆகின்றதால். இது மேன்மேலன் வளர்ந்து
வருகிறபடி. [“எத்திறத்து மின்பம்,” “எங்குந் திருவருள்பெற்று.”] இழவுக்கு ஸம்
ஸாரமும், அதுக்கடியான கர்மமும்போலே, மேல்கூத்துக்கு ஜ்ஞாநமும் பத்தியும்.

“பிறவியென்னும் கடலும்வற்றி” என்று - ஸம்ஸாரம்போனபடி சொன்னார்; இனி
அதுக்கடியான கர்மம்போனபடி யருளிச்செய்கிறார் இறவுசெய்யுமித்யாதி. இவ்வாத்மாகை
முடிக்கிற கர்மஸந்தாரம் பெருநெருப்புக் கொளுத்தி வெந்திட்டதால். ஆழ்வாரும் ஈசுவர
னும் ஸம்ச்சிலைத்த வளவிலே, அதுமகிவேண்டாதே வெந்ததாய்த்து; காண்டாவரம்
வெந்தாப்போலே. அறிவையித்யாதி. அமுதம் - ஜலம்; ஜ்ஞாநாமர்தமாகிற ஆறுபெருகி,
வாயளவாய் தலைக்குமேலே போகாநின்றது. “அதனில்பெரிய வென்னவா” என்றபடி.
நீபென்னைக் கைக்கொண்டவென்றது - “என்தலைபிசையாய் வந்திட்டு” என்றபடி. அது
கலஜ்ஞாநமாகிற பெருக்காய். தலைப்பற்றி. சேதநகதமாகவந்த ஜ்ஞாநமாகிறே. பின்பு
வற்றிவருவது; ஸஹயம்பற்றி வருகிற ஆறிறே. திருமலையிறே ஸஹயம்; வர்ஷிக்கிறது

அ. மூன்றாம்பாட்டு, எம்மனா. கீழிற்பாட்டில், “பிறவியென்னுதல் கடலும்வந்தி” என்றும், “இறவுசெய்யும் பாவக்காடி திக்கொளிஇ வேகின்றதால்” என்றும் - உம்முடைய அபேகைதம் பெற்றீராகச் சொன்னீர், ஒருத்தனுக்குப் பேறுகிறது - தன்விரோதி போகையன்றிக்கே தன்னோடு ஸம்பந்தமுடையார்க்கும் விரோதி போகையாய்த் து; அப்படி நீர்பெற்றதுண்டோ? என்ன; என்னவனன்றிக்கே, என்னம்பந்திகளளவன றிக்கே, அவர்கள் நாட்டிலுள்ளார் பாவமும் போய்த்தென்கிறார்.

மூ.—எம்மனுவென்றதுதெய்வமே யென்னுடைநாயகனே
நின்னுள்ளாயும் பெற்றநன்மை பின்பவலகிளிவார் பெறுவார்
நம்மன்போலவந்தித்தமுக்கு நாட்டுளபாவமெலாம்,
கும்மெனதே கைவிட்டோம்த் தூறுகள்பாய்ந்தனவே. ந.

பதவுரை.

எம் ம(ன்)னு— எனக்கு மன்னனுனவனுய்
என் குலம்— என் குடிக்கு
தெய்வமே— பரதேவதைதானவனுய்
என்னுடை நாபகனே— எனக்கு ராது
னவனே!
நின் உளோனாய் — உன் அபிமானத்திலே
அந்தர்ப்பூதனாய்
பெற்ற— நான் பெற்ற
நன்மை— பேற்றை
இ உலகினில்— இந்த ஸம்ஸாரத்தில்
ஐர் பெறுவார்— மற்று ஐர்தான் பெறு
வர்கள்.

நம்மன் பேரால்— க்ருதப்ரோதபிசாசக்கன்
பேரலே
வீழ்த்து அமுக்கும்— தள்ளி அமுக்கா
நின்றாள்ள
நாடு உள பாவம் எல்லாம்— உலகத்திலுள்ள
பாவங்களெல்லாம்
சும் னனாது— மூச்சுவிடாமல்
கைவிட்டு— வைவாஸநமாக விட்டு
தடி— ஒடிச்சென்று
துறுகள்— புதர்களிலே
பாய்ந்தன— பாய்ந்து பேரயின.

வ்யா. எம்மனா. “எம்.அனா” என்று - தாயாரைச் சொன்னபடி. எனக்குத் தாய்போலே பரிவானவனே. என் அபிமதபாதனே. தாய்முலைப்பால்போலே, எனக்கு ஜ்ஞாநாதனவனே. அன்றிக்கே, “எம்மனா” என்று - ராஜாவாய், நராகதனீர்த் தவனே யென்றுமாம். என்ஸ்தாதந்தரயத்ததைக் குறைத்தவனே. தூராத்மாவான வெனக்கு சாஸ்தாவானவனே. (க)“ராஜாஸாஸா டுராஹ் தீரடி.” என்ருலதேய்வுமே. என்ருலத்ததுக்கு பரதேவதையானவனே. இவர்குலத்தை யிட்டிறே இவரை விஷயீகரித்தது. “எழாட் காதுமப்பிழிப்பிலோம் நாங்கள்” என்றாறிறே. “குடிக்கிடந்தாக்கஞ் செய்து” என் னக்கடவகிறே. “எந்தைதந்தை தந்தைதந்தை தம்முத்தப்பன்.” என்னுடையாகனே. “குலதொலடியேன்” என்கிற ஸம்பந்தத்துக்குமேலே இவர்க்கு அயனல்வந்த தன்

(க) “ராஜசாஸ்தா துராத்மநரம்.”

னேற்றம். அவர்களுக்கும் இவராலே பேரூம்படியிறே இவர் திருத்தின்படி. ஆக, “எம் மன, என்ருலதெய்வமே, என்னுடைநாயகனே” என்கிற இம்முன்றாலும் - இஞ்ஞாநகிரோதியும், ஆசாயணவிரோதியும், யோகாநவிரோதியும் போனபடி” என்று ஆள்வந்தார். “தேஹாத்மாபிமாநமும், அந்யசேஷத்வமும், ஸ்வஸ்வாதந்தர்யமும் கழிந்தபடி” என்று உடையவர். உபேயமும், உபாயமும், பாதேவஸ்தையும் என்றுமாம். நின்றுள்ளேனாய். உன் னபிமாநத்திலே அந்தர்ப்பூதனாய். பெற்றநன்மை. பெற்ற பாயோஜனம். இவ்வுலகினில். இஸ்ஸம்ஸாரத்தில். ஆர்பெறுவார். நித்பர்க்குக் கிடைக்குமோகிது. [“விண்ணுளார் பெருமான்” இத்தயாதி.] அவன்ருளக்கும் கிடைக்குமோ!

மும்மன்போல வீழ்த்தழுக்கும் ஈட்டுளோவமெலாம். இவனுக்குத் தோற்றாதபடிவந்து, இவனைப் போகவுந் திரியவு மொட்டாதபடி அமுக்கும் பூதப்ரேத பிசாசங்கள் போலேயாய்த்து கர்மங்கள் இவனை அபிபவிப்பது. * இன்னமுதெனத்தோன்றி முடிக்கும் விஷயங்கள். இவை சில பாபவிசேஷங்கள், தோன்றாமல் வந்து விழவிட்டுப் பாரமேற்றினர்போலே அமுக்குமாய்த்து, ஈட்டுளோவமெலாம். லோகத்திலுள்ள பாபங்களெல்லாம், சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிற பாபங்களெல்லாம். (க) “உநிநிதிகாசேடி கடிவழிபொகே” இத்தயாதி. கும்மெ லுதே. மூச்சுவிடாதே, போகத்தெடாங்கிற்று. “வஞ்சித்துத் தமொற்றற்ற.” கைவிட்டு. சிறைவெட்டிவிட்ட தென்பாணர்போலே. ஓடி. “கைக்கொண்டு நிற்கின்ற நோய்களா - உய்யப்போமின்” என்னவும் வேண்டிற்றிலலை; புத்தத்திலே கெட்டவன் கொலைக்குஞ் சிறையோட்போலே. தூறுகளாய்நின்றவே. “காடுன வெருங்கிறதும் கண்டிலமால்.” “தூறு” என்கிறது - ஸம்ஸாரிகளை” என்று திருக்கோட்டியூர் நம்பி அருளிச்செய்வார். * பாரிலோர்பற்றையிறே. தூறென்பது - செடியாய், ஸம்ஸாரத்தைச் சொல்லுகிறது. “முற்றவீழ்முவுலகும் பெருந்துறாய்” என்னக்கடவதிறே. “கொடுகின்றதுறு.” ந.

ஆ. நான்காம்பாட்டு. கடல். “இறவுசெய்யும் பாவக்காடு திக்கொளிஇ வேகின்ற தால்” என்று - தம்முடைய பாபம்போனபடி சொன்னார்; “நாட்டுள பரவமெலாம்” என்று - தாமிருந்த தேசத்திலுள்ளார் பாபங்களும் போனபடி சொன்னார். தமக்கு யம வச்யதையும் போனபடி சொன்னார். இதில் - தம்முடைய ஆஜ்ஞைநடக்கு மிடமெல்லாம் யமவச்யதை புராப்பெருதென்கிறார்.

மூ.—கடல்கடைந்தமுதக்கொண்டு கலசத்தைநிறைத்தார்போல் உடலுருகிவாய்திறந்து மடுத்தனை நிறைத்துக்கொண்டேன் கொணமசெய்யுங் கடற்றமுமென் கொலாடிதுறுகப்பெரு தவரைத்தீதாட் சக்கரபாணீ சாரங்கவற்சேவகனே. ச.

பதவுரை.

தடவரை— பெரியமலைபோன்ற

தோள்— திருத்தோள்களையுடையனாய்

சக்கரபாணீ— திருவாழியாழ்வாரைத் திருக்

கையிலே யுடையனாய்

சாரங்கம்— ஸ்ரீசாரங்கமென்கிற

வில்— வில்லையுடையனான

சேவகனே— சேவகனை!

கடல்— திருப்பாற்கடலை

கடைந்து— (மந்தரபர்வதத்தாலே) கடைந்து

அமுதம் கொண்டு— அம்ரத்தழைத வாங்கி

(க) “நகிந்திதம் கர்மததஸ்திலோகே”

கலசத்தை— கலசத்திலே

நிறைத்தால்போல்— நிறைத்தாப்போலே

உடல் உருகி— உடல் உருகி

வாய்திறந்து— வாயைத்திறந்து

மறித்து— இரண்டு கையையும் மறித்து

உன்னை— நிரதிகுபபோக்பனு உன்னை

நிறைத்துக்கொண்டேன்— தேக்கிக்கொண்

[தேன்,

(ஆனபின்பு,)

கொடுமைசெய்யும்—கொடிதரக தண்டிக்கிற

கூற்றமும்— யமனும்

என்— என்னுடைய

கோல் ஆடி—சென்கோல்சடக்குமிடமெல்லாம்

குறுகப்பெறு— கிட்டப்பெறுன்.

[கிட்டமாட்டாதவன் என்றபடி.]

வியா. கடல்கடைந்துமுதல்கொண்டே கலசத்தைநிறைத்தாப்போல். மஹத்தானகடல் கற்பாபிதமாம் படிபண்ணி, அதில்ஸாரமான அமர்த்ததைவாங்கிக் கலசத்திலே நிறைத்தாற் போலே. கடலினுடையஸ்தானே ஸம்ஸாரம்; கலசத்தின்ஸ்தானே சேதநன். “சூடும்நிறைக்கும்” என்றும், “ஏற்றகலங்கள்” என்றும் சொல்லக்கூடவந்திடு. அமர்த்தத்தின்ஸ்தானே ஸச்வரன். அசேதநமான வித்தோடே சேதநான தம்மை தர்ஷனாந்தமிவொன்னென்னென் னில்; உபாயதசையில் அப்படியாய்க்கிடக்கவும், உபேயதசையில் * பவனவாய்க்கானவும் வல்லவாயிடு பிறப்பது. உபாயதசையில் பாரதந்தர்ப்பமும்; உபேயதசையில் ஜ்ஞாதந்தவ மும் வேணுமிடு.

உலுருகிவாய்திறந்து மறித்துநிறைத்துக்கொண்டேன். “கலசம்” என்று அகித் ப்ராயமாகச் சொன்னார்— அங்கு; இங்கு கைதங்கார்பஞ் சொல்லுகிறார். கைதங்கம் ஸச்வரன் செய்தவனவறிகைக்கும், நினைவறிந்து புரிமாறுகைக்குமிடு. சந்தந குலுமாநிகன்போ. லே மிக்க அம்சம் கழிக்கவேணும். [“தனக்கேயாக.”] ஆத்மா பகவதபுவா திசயத்தாலே வெள்ளக்கோகாதபடி யிட்ட கரையிறே சரீரம். “நினைதொறுஞ் சொல்லுந்தொறும் நெஞ் சிடிந்தாகும்” என்று அமுர்த்தமான நெஞ்சு உருகுநிறப்புகண்டால், இத்தனைதண்டையுடைய புடல் உருகச்சொல்லவேணுமோ. “ஆராகுமுதே” இத்தபாதி.

வாய்திறந்து. வாய்திறவாதே மௌநியாய் புலிக்கும் அமர்த்தமுண்டு போலே கா ணும். மறித்து. பெருவிடாய்ப்பட்டவன் இரண்டுகையையும் மறிக்குமாய்த்து. உன்னை. நிரதிகுபபோக்பனு உன்னை. நிறைத்துக்கொண்டேன். தேக்கிக்கொண்டேன். “கடிவார் தண்ணந்துழாய்க் கண்ணன்விண்ணவர் பெருமான்” இத்தபாதி. “அடியேன் வாய்மறித்துப் பருகிக்களித்தேனே.” ஸர்வஜ்ஞனும், ஸர்வசக்தியாயிருக்குமவனிறே கடல்கடைவான். “நெஞ்சிடிந்தாகும்” என்று, நெஞ்சமழிந்து, உடலுமுருகுமென்று— இடக்கரையுமழிந்து ஸ்வருபமு மளவுப்பட்டிருக்க, இவர் தேக்கிக்கொண்டபடி என்னனே? என்று ஜீயர் பட்ட ஸர்க்கேட்க, “விட்டுசித்தன்மனம்” என்று அவ்வமர்த்தம் வ்யாபித்தவிடமெல்லாம் திருவு ள்ளம்வ்யாபிக்கும்” என்று அருளிச்செய்தார். அவன் கொடுத்த பரமபக்தியிறே, “அறி வையென்னு முமுதவாறு” என்று பரமபக்தி பிறந்தபடி சொன்னார்; இங்கு, பிறப்பித்த க்ரமம் சொல்லுகிறார் * உன்னைநிறைத்துக்கொண்டேன் என்று.

கொணைமெய்யுள் கூற்றும். உகாதண்டங்களை மாறாமே புலிப்பிக்கும் யமனும். அகநி ருத்தன் யமன் என்னும் மூவரிதே ஸம்ஹாரகர்த்தாக்கள். (க) “நாடுபொவாவன ஷய ஷயி” என்னக்கடவதிறே. யமனைப்பொழிந்த மற் றை இருவர்க்கும் காதாசிக்கமிதே ஹிம் னை; யமனுக்கு நித்யம். (உ) “பாதிக்கைக்கு சத்தனிவன்” என்றிதே இவனைபிட்டது. *வை யத்தையும், மனிசரையும் பொய்யென்றிதே காலனையுமுடனே படைத்தது. வையமும் மனி சரும் பொய்யாகில் இவனே மெய்யனாயிருக்கிறான் என்னில்; [உடனே படைத்தாய்] இவ ற்றுடனே அவனையும் ஈசியிக்குமென்று தோற்றுகிறது. அவனைப்பொய்யனும்படி பண் ணிற்று இவன் பாபவிசேஷமிதே, சினைக்கடத்திலே பிறந்து சாவாரைப்போலே, ஸர்ஷ்டி தெரடங்கி ஸம்ஹாரமறுதியாக நகராபவமிதே பண்ணுவது. என்கொலாடி குறுகப்பெறு. என்னுடைய ஆஜனை நடக்குமிடமெல்லாம் புகுசப்பெறுது. குறுகப்பெறு. புகுந்து பேர கையன்றிக்கே, அருகும் வரப்பெறுது.

காதாசிக்கமாகப் புகுந்ததனால் செய்வதென்னென்ன; அது என்னபோ கேட்பது உண்மைகளே ஆபுதமிருக்க? துவரையித்யாதி: தூரஸ்தரை நெட்டம்பாலே யுருட்டும்; கிட் ட நின்றவர்களைக் கையில் திருவாயியாலே கொல்லும். ஆழ்வானையேனியும், அம்பையேனி யுமிதே முடிப்பது. தடவரைத்தோள். பெரிய மலைபோலேயுள்ள தோள். மலைபோலே பெரியதோனென்னவுமாம். தடம்- பெருமை. தடம்போலேயும், வரைபோலேயு மென்ன வுமாம். தடம்- ஸமுத்தாம். ச.

அ. ஐந்தாம்பாட்டு. பொன். கீழே- அமர்த தர்ஷ்டாந்தமிட்டார்; இதிலே பொன் னை தர்ஷ்டாந்தமாக இவகிறார். கீழிற்பாட்டிலே போக்யதை சொன்னார்; இதிலே பாவரத்தவன் சொல்லுகிறார். “மடுத்துணை நிறைத்துக்கொண்டேன்” என்று அதிநுடைய சலாக்ய தையைச் சொல்லுகிறார். *அகிக்ஷாப்பயமுமாய், அகாதமுமானகடத்தில் அமர்ததர்ஷ்டாந்தமிட் டார். *வாக்குத்துப்பமையிப்படியே அபியாக்யதா துஸந்தாரம்பண்ணி இவரகலப்புக; “நாமி ருவரும் ஏகதத்வம் என்னும்படி கலந்தபின்பு அதுவென்?” என்று ஈசுவரன் ஸமாதாரம் பண்ண; ஸமாஹிதராய், செய்த உபகாரத்துக்குத் தோற்று ஸதேதாதாரூபத்தாலே ஆத்மநா மர்ப்பணம் பண்ணுகிறார்.

மூ.—பொன்னைக்கொண்ணேரகன்மீதே நிறமெழுவரைத்தாற்போல் உன்னைக்கொண்டேன் னுவகம்பான் மாற்றின்றியுரைத்துக்கொண்டேன் உன்னைக்கொண்டேன்னுள்ளவைத்தே நென்னையு முன்னிலிட்டேன் என்னப்பா வென்னிருக்கேசா வென்னுயிர் காவலனே. ரு.

பதவுரை.

என் அப்பா—எனக்குத் தந்தையானவனாய்	காவலனே— அந்யசேஷமாகாதபடி காக்கு
என் இருக்கேசா—என் இந்திரியங்களை நிய	பொன்னை— ஸுவர்ணத்தை [மலனே]
மிக்குமவனாய்	நிறம் எழ— நிறம் பார்க்க [கொண்டு]
என் உயிர்— என்னுடைய ஆத்மாவை	உரைகல் மீது கொண்டு— உரைகல்லிலே

(ச) “ருத்ரோவா ஏஷயதக்கிபி” (உ) ஸாபிச்சைக்கு.

உரைத்தால்போல— உரைக்குமாபோலே
உன்னை கொண்டு— உன்னைக்கொண்டு
என் நா அகம்பால்—என் நாக்கினுள்ளே
மாற்று இன்றி— மாற்று அழியும்படி
உரைத்துக்கொண்டேன்—பேசிக்கொடுநின்
றேன்;

உன்னை கொண்டு—உன்னுடைய அங்கிகாரன்
கொண்டு
என் உள் வைத்தேன்— என்னுடைய அறு
பவத்துக்கு விஷயமாக்கினேன்
என்னையும்— என்னுடைய ஆத்மாவையும்
உன்னில்— உன் திருவடிகளில்
இட்டேன்— ஸமர்ப்பித்து விட்டேன்.

வ்யா. பொன்னித்யாதி. பொன்னை நிறம்பார்க்க உரைகல்லிலே உரைக்குமாபோலே. நிறமெழு. நிறமறிய. பொல்லாப்பொன்னை உரைகல்லிலேயுரைத்தபோதாக நல்லநிற முண்டாகிறதன்றே; உள்எமமாற்றிறே காட்டுவது. நல்லபொன்னையும் பொல்லாப் பொன்னையும் உரைகல்லிலே நிறம்பார்க்க வுரைக்கக்கடவதிறே; அப்படியே. உன்னைக்கொண்டு. வேதங்களாகிற வுரைகல்லிலே யுரைத்தாலும் “நிறமபர்கோலமும்” என்கிறபடியே அவ்வருகான வுன்னை. என்நாவகம்பால். * அற்பசாரங்களிலே மண்டுகனவென்றாக்கிலே. * அஸத்தீர்த்தந காந்தாரத்திலே புக்கு அலமந்தவென்றாக்கிலே. திருப்பல்லாண்டுதொடங்கி இவ்வளவும் வர கர்ஷணாபவம் பண்ணினத்தையு மறிகிறார். பூர்வவர்த்தத்தைப்பார்த்து * வாடினேன்வாடிதொடங்கி திருப்பதிகளிலே மண்டி அதுபவித்த திருமங்கையாழ்வாரும், * மாற்றமுளவிலே அஞ்சினாரிறே. என்நாவகம்பால். என்நாக்குள்ளே. அகம்-உன். மாற்றின்றியுரைத்துக்கொண்டேன். மாற்றழியும்படி பேசிக்கொடு நின்றேன். நல்லபொன்னை நல்ல கல்லிலே உரைத்தாலிறே அறியலாவது. தாமல்லாத கல்லிலே யுரைப்பாரைப் போலே. உன்னை பென்நாக்காலே துஷித்தேன். “பொன்” என்கிறது-சசுவரனை; “கல்” என்கிறது-நாக்கை. மாற்றின்றியுரைத்துக்கொண்டேன். ஒன்றுந் தப்பாதபடி சொன்னே நென்னவடிமாம்.

உன்னையித்யாதி. வாரீர் ஆழ்வார்! நீரிப்படி சொல்லக்கடவீரோ; * உம்மை இராப்பகலோதுவித்து, சொல்பயிற்றிப் பணிசெய்யும்படி பண்ணி, “வயிற்றில் தொழுவைப் பிரித்து” என்று - விரோதிகளையும் போக்கி, * சேருந்திருக்கோயிலாம்படி. பண்ணி, * அரவிர்த்தப்பாவையுந் தானுமாய் * அரவத்தமளியுள்ளிட்ட அகம்படியோடே புருந்த நம்மைக்கண்டு களித்துக் காப்பிட்டு, “உறகல்” என்று - நித்யரையும் அதிகங்கை பண்ணும்படியான ப்ரோமம் விரோதும்படி பண்ணின நம்முன்பே கர்த்தகரைப்போலே சொல்லுவீரோ வென்ன; பயப்பட்டு உன்னைக்கொண்டென்னுள்ளவைத்தேன் என்கிறார். உன்னைக்கொண்டு. நிரதிசய போக்யபூதனாய், ஸ்பர்ஹனீயனான வன்னுடைய அங்கிகாரங்கொண்டு. என்னுள்ளவைத்தேன். “விட்டுகித்தன்மனத்தே கோயில்கொண்ட” என்றுமப்படி, என்னுடைய அறுபவத்துக்கு விஷயமாக்கினேன். என்னையும்; நீ இப்படி மேல்விறுந்து ஆதரிக்கைக்கு யோக்யனான வென்னாயும். உன்னிலிட்டேன். உன் திருவடிகளிலே ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணினேனென்று ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுகிறார். (க) “திசுரஜிவாபுடாஹிவாபுடிநந்தெத்யவாபுடி” என்று, அறுபவஜிதபரிதி தலைமண்டையிட்டால் பண்ணுமதிறே. “உண்டுகளித்து” இத்யாதி.

என்னப்பா, மாற்றின்றி - கலப்பின்றி, பொன்னை நிறமெழவுருக்கி பரீக்ஷார்த்தமாக உரைகல்லிலே உரைக்குமாபோலே, மாற்றின்றி யுரைத்துக்கொண்டேன் - கலப்புப்படாத படி யுருக்கி என் னாக்காகிற உரைகல்லிலே உரைத்துக்கொண்டேன். அவன் பண்ணினவுபகார பரம்பரைகளைச் சொல்லுகிறார் என்னப்பா. எனக்கு ஐயகனாவனே. என்னிருடிகேடா. என் இரத்தியங்களுக்கு நீயே விஷயபூதனாவனே. [“நாக்கு நினைபல்லா லறிபாது” என்றும், “கண்ணொலுன்னாயுக்க” என்றும், “வேறொருவரோ டென்மனம்பற்றாது” என்றும், “மற்றொருயிர்ப்பிடம் நானெங்கும் காண்கின்றிலேன்” என்றும், “உண்ணாரள் பசியாவ தொன்றிலை” என்றும்பாதி.] “இருடிகேசனெம்பிரான்” என்னக்கடவதிறே.

என்னுயிர் காலவனே: “மாலருளால்” என்று - மீண்டும் அவன் ப்ரஸாதத்தாலே தாமுரரான நம்மாழ்வாரைப்போலே, அயோக்யதா துஸந்தாநத்தாலே அகன்று முடியாதபடி பண்ணினவனே என்கிறார். அவ்வனன்றிக்கே, “கருவிரந்தநாள் முதலாக்காப்பு” என்றிறபடியே, யோக்யதையில்லாத காலத்திலும் ஸத்தையை நோக்கினவனே என்றுமாம்.

அதவா, பொன்னித்பாதி. நிறமுண்டான பொன்னை உரைகல்லிலே உரைத்தாற் போலே, “பொன்னிவர்”. என்றும், “செம்பொனே திகழற் திருமூர்த்தி” என்றும் சொல்லுகிற வுனை என்னாக்காலே உரைத்து, “மாற்றுமுகையுமுற்ற நல்லபொன்போலே நானுமனென்” என்று ஸாய்பாபத்தியைச் சொல்லுகிறதென்றுஞ் சொல்லுவார்கள். ...ரு.

அ. ஆறும்பாட்டு. உன்னுடைய வித்யாதி. கீழிற்பாட்டில் - “உனைக்கொண் டென்னுள் வைத்தேன்” என்றார்; வைத்த ப்ரகாரம் சொல்லுகிறது - இப்பாட்டில்.

மூ.—உன்னுடைய லிக்குரமமொன் றெழியாமலெல்லாம்
என்னுடைய நெஞ்சகம்பால்சுவர்வழி யெழுதிக்கொண்டேன்
மன்னடங்கமழவலங்கைக் கொண்டவிராமனம்பி
யென்னிடைவந்தெம்பெருமா னினியெங்குப்போகின்றதே. சு.

பதவுரை.

உன்னுடைய— உன்னுடைய
லிக்குரமம்— திருவிநாயாட்டுக்களில்
ஒன்று ஒழிபாடல்— ஒன்றுதப்பாமல்
எல்லாம்— எல்லாவற்றையும்
சுவர்வழி—சுவரி லெழுதும் சித்ரம் கண்ணு
க்குத் தோற்றுமாபோலே
என்னுடைய— என்னுடைய
நெஞ்ச அகம்பால்— நெஞ்சிலே
எழுதிக்கொண்டேன்— பாகாசிக்கும்படி
பண்ணிக்கொண்டேன்;
மன்—(துஷ்ட) சுத்திரியர்கள்

அடங்க— இருந்த இடம்பெரியாதபடி அழி
கைக்கிடாக
மழு— மழுவை
வல கை கொண்ட— வலதுகையில் தரித்த
இராமன்— பாகாராமாவதாரம் செய்தருளின
நம்பி— குணபூர்த்தியையுடையனாய்
எம்பெருமான்—எனக்குஉபகாரகனாவனே!
என்னிடை—சேஷபூதனான என்னிடத்திலே
வந்து— எழுந்தருளி
இனி— இனிமேல்
எங்கு போகின்றது— எங்கேபோகப்புகு
கொழி.

வ்யா. உன்னித்யாதி. உன்னுடைய திவ்யாபதாரங்கள் ஒன்றொழிபாமலெல்லா வற்றையும், சுவரிதே சித்ரமெழுதினால் அது கண்ணுக்குத் தெர்த்துமர்போலே, என்னு டைய நெஞ்சிலே யிவையெல்லாம் ப்ரகாசிக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டேன். உன்னுடைய ஸ்வரூபரூப ரூணங்களைப்பற்றி, உன்னுடைய அபதாரங்களைப்பற்றி. “எல்லாம்” என்னு றித்க, “ஒன்றொழியாமல்” என்றது - வ்யாஸ வால்மீகிகளுக்கு ப்ரகாசிபாதவைபு மிவர் க்கு ப்ரகாசிக்கையாலே. “சீமாஸிகன்,” “மல்லிகைகமாமாலை,” ப்ரகாசியாமைக்கடி: ஸத்வதாரதம்யம்; அதுக்கடி - ப்ரஸர்த்தாரதம்யம். கர்மவ்யயுமாய், அசுத்த கேதந்த்ரஜ்ஞாநமான ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ப்ரஸாதமிதே - அவர்களுக்கு; இவர்க்கு, * திருமல்லால், * திருமாமகனால; * பிதகவாடைப் பிராளுருடைய ப்ரஸர்த்தாலேயிதே. ஸ்வஜ்ஞானுக் கும் “உனக்கொன்றுணர்த்துவன் நான்” என்றும், “அவனெனக்கு நேரான்” என் றும், “என்மதிக்கு விண்ணெல்லா முண்டோ விலை” என்றும் ‘இவர்கள் சொல்லும்படி யிதே ஸத்வ தேவதையான ஸர்வேச்சவானுடைய ப்ரஸாதத்தாலே-பெற்ற ஜ்ஞானம்.

உன்னுடைய வீக்கிரமமிய்யாதி. “மல்லாண்ட திண்டேள் மணிவண்ணு” என்று தொடங்கி இவ்வளவாக அதுபலித்த அபதாரங்களை அருளிச்செய்கிறார்; *கோனல வாயாளி லும் * ருர்வைவாபச்சியரி லும் தன்னுடைய ப்ரணயித்வ குணத்தையகாட்டி. நம்மாழ்வாரை யதுபலிப்பித்தாப்போலே. ரிஷிகளுக்குப்போலே புண்யமென்றொரு கையாலே புணத்தத் திடுகிற ஜ்ஞானமல்லாமையாலே இவர்க்கு முற்றட்டாக்கிக் கொடுக்குமிதே. ஸ்கலார்த்தக் களும் பகவத் ப்ரேமமுடையார்க்கிதே ப்ரகாசிப்பது. ரிஷிகளைப்போலே கேவலஜ்ஞானமே யன்றிக்கே ப்ரேம தகைத்தலேயிதே இவர்களிருப்பது. இதுதான் அவன்கொடுத்த ப்ரேம மிதே. மதியோபாதி ஸத்தைபுமருளிணைமிதே. முற்பட்ட ப்ரேமம் அவனது; இது கண்ணெந்த ப்ரேமம் இவரது. “கிடந்திருந்து நின்றனாந்து” “ஆனனையன் மீதுனே டைமுற் தானுனன்” என்கிறபடியே, அவன் அவ்வபதாரங்களை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்கடி பெண்ணென்னில்; “என்னில்தானுபசங்கே” என்றருளிச் செய்தாரிதே.

மன்னிடங்க. நம்முடைய அபதாரங்கள் இப்படிப் ப்ரகாசித்தவாணில் உம்முடையவிரோதி செய்த தென்னென்ன; என்னளவன்றிக்கே * எந்தை தந்தைபிறப்படியே மூவேழிருப்பத் தொரு படிசால், (க) “கூலம்விஷுவரி மூலம்” (உ)* கூலம்பலித்ரூப தஜீகூலா ட-பி விப்படியே ஆச்சுதென்கைக்கு தர்ஷடாந்தம் மன்னிடங்க என்று. அஹங்கார க்ரஸ்தான ராஜாக்களைநிரஸிக்கைக்கடியான வேஷத்தையும் ஆபுத்தத்தையும், அதுக்கடியான ஜ்ஞானசுத்த்யாதி குணங்களைவந்த பரிபூர்த்திபையுமுடையவனே. மழுலவங்கைக்கொண்டை மழுப்பிடித்த பிடியிலே விரோதிகள் முடிந்தபடி; வ்யாபரிக்க வேண்டற்றில்லை. [“வற்பு டையவரை நெடுந்தோள்” இத்த்யாதி.] அநேகாயுததாராயக்கொண்டு எதிர்த்த அநேக ராஜா க்களை ஓராபுதம் கொண்டிதே நிரஸித்தது.

என்னித்யாதி. என் சேஷித்தவத்தையும், உன் சேஷித்தவத்தையும் உதறிப்படுத்தி பின்பு உனக்குப்போக்கு இனிபெவ்விடத்திலே? என் ஸ்வயந்தரத்தாலே வந்ததானிதே உனக்குப் போகலாவது; உன்னருளாலே புகுந்த நீ போகக்கடவையியா. இராமன் நம்பி * எங்குப்போகின்றிதே. “மன்னஞ்ச வாயிரந்தோன் மழுலில் துணித்தமைந்தா; என்னெஞ் சத்துள்ளிருத்திக் கிணிப்போய்ப் பிறரொருவர், வன்னெஞ்சம்புக்கிருக்க வொட்டேன்

(க) “கூலம்விஷ்ணு பரிக்காஹம்” (உ) “கூலம்பலிதம் ஜநகீகர்த்தா”

விரைத்துவைத்தேன்” என்று - அவருமொருவர் விரைத்தாரிறே. போனால் என்செய்வி
ரென்ன; இதேதேனும் தன்னரசுநாடோ, பெண்ணரசுநாடோ. [“நன்னெஞ்சவன்னம்
மன்னும்” இத்யாதி.] “மழவிலுல் மன்னராருயிர் வல்விபமைந்தனும் வாரானுல்”
என்று - * உன் வரவுபார்த்திருந்த நான் போக ஸம்வதிப்பேனே. “வென்றிரீள்மழுவா
வியன்ஞாலமுன் படைத்தாய்,” “வடிவாயமழுவிவந்திடுலகமாண்டு” “இருநிலமன்னர்
தம்மை யிருநாறுமெட்டும் * மழுவாளில் வென்றதிறலோன் - பெருநிலமுன்மெழிந்த பெரு
வாயர்” என்று - யோக்யதையில்லாத காலத்திலே ஸர்ஷ்டித்தும் ரகஸித்தும், ஆபத்தசை
யிலே வயிற்றிலே வைத்துநோக்கியும் போருமவனல்லியோ நீ.

எம்பெருமான். உன் ஸ்வாமித்துத்துக்குப் போருமோ. இனி. உன் கர்ஷிபவித்துத்
திருப்பல்லாண்டு தொடங்கி இவ்வளவும் வந்தபின்பு போக்குவரத்துண்டாம்படியோ நாமிரு
வருங் கலந்தபடி. [“உன்னைக்கொண் டென்னுள் வைத்தேன்” இத்யாதி.] “கொண்ட
தாளுநி கோலக்காமெழு” என்று இடையாக்கும் மழுஆயுதம்; ஆயுதஸாம்யத்தாலே
இவனையும் கர்ஷணனோடொக்க அங்கீகரிக்கிறார். [“தெய்வாய மறமன்னர்” இத்யாதி.]
* திருக்குலத்தி விற்றதோர்க்கோ தர்ப்பிபண்ணலாவது, எங்களுக்கு தர்ப்பிபண்ணலா
னாதோ?

ஆக, இப்பாட்டால் அவன் வந்து புருந்த பரகாரத்தையும், அவன்போனால் தாம்
முடிபும்படியான அவஸ்தை பிறந்தபடியையும், அவனுக்குப் போக்கினிச்சே நிற்றிரிசிலை
பையும், நிரீழை தகமாக்கி விஷயிகரித்த பரகாரத்தையும் சொல்லுகிறது. கூ.

அ. ஏழாப்பாட்டு. பருப்பதத்துக் கயல்பொறித்த. சிறிப்பாட்டிலே. “என்றாவகம்
பால் மாற்றியிறியுதைத்துக்கொண்டேன்” என்றது அவன் நிரீழை தக கர்ப்பையாலே என்று
மிடத்தை இப்பாட்டிலே அருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—பருப்பதத்துக்கயல்பொறித்த பாண்டியர்குலத்திபோல்
திருப்பொலிந்தசேவடியென் சென்னியின்மேற்பொறித்தாய்
மருப்பொசித்தாய் மல்லடர்த்தா யென்றென்றுன்னவாசகமே
உருப்பொலிந்தவானேனை யுனக்குறித்தாக்கினையே. எ.

பதவுரை.

பருப்பதத்து— மஹாமேருவிலே
கயல்— தனதுமகரத்தவஜத்தை
பொறித்த— ஈட்ட
பாண்டியர் குலத்தி போல்— பாண்டியவம்
சத் தாசனைப்போலே
திரு பொலிந்த— அழகுவிஞ்சியிருப்பதாய்
சே— செல்விதா யிருந்துள்ள
அடி— திருவடிகளை
என் சென்னியின்மேல்—என்கலையின்மேலே
பொறித்தாய் என்று— அலங்கரித்தவனே!
என்றும்

மருப்பு ஒசித்தாய் என்று— குவலயாபீடத்
தின் கொம்பை முறித்தவனே! என்றும்
மல்— மல்லரை
அடர்த்தாய் என்று—நிரஸித்தவனே! என்றும்
உன் வாசகம்—உன்குணங்களுக்குவாசகமான
திருநாமங்களைச் சொல்லுகையாலே
உரு பொலிந்த— தழும்பேயின
நாவினேனை— நாக்கையுடைய என்னை
உனக்கு— உனக்கு
உரித்து ஆக்கினேயே— உரியனும்படியசெய்
தாயே!— என்று ஈடுபடுகிறார்.

வயா. பஞ்சபூதத்தியாகி, பாண்டபவம்சத்துக்கு நிரவாஹகனுபிறுப்பாடுருவாராஜா தானிருந்த தேசத்திலிருந்தும் மஹாமேருவளவும் வழியிலுள்ள காடுசீய்த்து வன்னியமடத்துத் துத் தனக்குத் தன்பரிகரத்துக்கும் போகலாம்படி பெருவழியாக்கிக்கொண்டுசென்று, மஹாமேருவிலே தன்வெற்றியெல்லாம் தோற்றும்படி தன்னடையாளத்தையுமிட்டுப் போந்தான்.

(க) “புராணாவஸு-கஸ்திரேது உந், ஐ-ஹேரீமாவஸு: | கஸ்யப-கெரீமாவா
 இமா ரஜபவங்கெத-ரோஹி வலிவித்துதுபாநுலவபுரது நெரொடி-கிணவாஸு-புரது
 டிரேளவ தாஜிஹுள்வ விவிஸாநுபவஸுதே: ” என்ன்கடவதிறே. அப்படியே, பரம
 புதம் கல்விருக்கையான சுசுவரன் இங்குமின்று மிவர்பக்கவிலே வருமளவுமுண்டான் * பா
 வக்காடையும்கீய்த்து இவர் வன்னியத்தையு மறத்து இவர் * சென்னித்திடிலே பாத
 விலச்சினை வைத்தபடிக்கு நர்ஷ்டாந்தமாகிறது. இவர் வருதல் இருவரும் பாதிபாதி வழி
 வருதல் செய்கையன்றிக்கே, அவன்தானே வந்தாலுய்த்து. மலைக்குள்ளது விலக்காமையிறே,
 அப்படியே, வருவானும், வழியிலுள்ள விரோதிகளைப் போக்குவானும், தன்னிழைத்துக்கு
 அடையாளமீவொனும் தானேபிறே. இவர்க்கும் ஏதக்களாபினவெல்லா மிறங்கெடுவித்துப்
 பாதவிலச்சினை வைத்தான். தான் பரமபுதத்தில் நின்று மிவர்பக்கவில வந்த பாகா மிருக்கிற
 படி. “விண்ணவர்கோள் விசையார்பொழில் வேங்கடவன் - நீன்மதினாங்கத்தம்மாள்
 திருக்கமலபாதம்வந்தென் கண்ணினுள்ளான் ” என்ன்கடவதிறே.

திருப்பொலிந்தசுவடியு. அழகு விஞ்சியிருப்பதாய் குறுவாண் திருவடிகள். ஆர்ஜியு
குணமிருக்கிறபடி. இவன் செவ்வைக்கேடே தனக்குச் செவ்வையாகை. ஐசுவரியி ஹ நங்கோ
யுடைத்தான் திருவடிகள். * கதாபுரத்தில் சொல்லுந்தபடியே * பார்த்திவவ்யஞ்ஞரா
ர்வியதான் திருவடிகள். சின்சென்னியின்மேல்பொறித்தாய். அநாதிகாலம் அபாரபத்திவ்ய
ங்களின் கர்மகடையிலே துவண்டவென் தலையின்மேலே, “ அமர்சென்னிப்பூ ” என்றும்
“ வானவருச்சிவத்த பெருமணி ” என்றும் நித்யஸூத்ரிசுருக்குத் தலையலக்கரமான பொ
ன்னும் பூவுமான உன் திருவடிகளை எந்தலையிலே அலங்கரித்தாய். “ [நீங்கழல்சென்னிபொ
ருமே] ” பொருமே பொருந்தமே; கொக்கிவாயும் படுகெண்ணியும்போலே. தன்வெற்றிற்கும்
என்றேதால்விக்கு மடையாளம் ஸ்வாதந்தர்யம் போகையும், சேஷத்வம்பெறுகையும் இவர்க்
குடப்பிறே; (உ) “ நாகஜ ” என்றது போகையும் சேஷத்வம் பெறுகையும் ஸ்ரீபரதாழ்வா
னுக்கு உடப்பிறே. இததான் தானுவவது மறித்தவனவுபோரது; “ மானிடவர்க்கென்று
பேச்சப்படியல் வாழ்கில்லேன் ” என்று அவனும் தானுமறிவில் ஸ்வரூபஹாசி வில்லையென்
றிருக்கினும் பிறசொல்லில் ஸ்வரூபஹாசிபாளுற்போலே, புறம்புள்ளாகுமறிய சேஷபூதது
கவேணும். பெருமானும், ஸ்ரீபரதாழ்வானைப்பார்த்து “ ஸம்ஸம் மீட்டுக்கொண்டு போகை
பிலும், உன்னை ‘ஸ்வாதந்தர்யன்’ என்றவர்கள்முன்னே உன்பராதந்தர்யத்தைப் பெற்றுப்போ
கப்பார் ” என்று திருவடிகளைக்கோக் கொடுத்தாரிறே, “ எந்தலையிசையாய் ” என்றிறதகை.
பொறித்தாய். கரம்பராதந்தர்யத்தால் பொறித்த பொறிபோலன்றே ஈசுவர பராதந்தர்யமாகப்
பொறித்த பொறி.

(க) “புராவணஸ்தச்சீர்மார் இர்ததயம் நேரமஹாபலி! தஸ்யபுத்ரோமஹாபா. கோமலயர்சலகேதுமார் | விவிதிதயந்ர்பார் ஸர்வார்மேரோர் ததநிபார்ஸ்வகார் | மேரீள ஸ்வநாமசிஹந்ரளசவிதிதயந்ர்பஸுதம்” (உ) “சாஜந்”

மருப்பொசித்தாய். தோற்றரிதே வென்றாரை ஸ்தோத்ரம் பண்ணுவார். “ ஏத்துவி
ன்றோம் ஈத்தழும் பவிராமன் திருநாமம் ” என்னக்கடவதிறே, இவரும் அவனுடைய வீர
வாதங்களைச் சொல்லி, ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறார். தானேசென்று விரோதிரஸைப் பண்
ண்பாடி. மருப்பொசித்தாய் மல்லடர்த்தா யென்றென்று, மருப்பொசித்தா யென்றும், மல்
லடர்த்தா யென்றும், உன் குணங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களைப் பலகால்கொல்லி,
உருப்பொலிந்த நாவிலேனை. செவ்வாய்ச்சிழமையை “மங்களவாரம்” என்னுமாபோலே, விப
ரித லக்ஷணை. இதர விஷயங்களிலேயிறே என்னுக்கு உருப்பொலிந்தது. உருப்பொலிகை
தழும்பேறுகை, “ ஈத்தழும்பெழ நாரணுவென்றழைத்து ” என்னக்கடவதிறே, உன்கீழ்நி
தூக்கினைபே. இப்படிசெய்தாயே!; ஈன்சொன்னபடியாகவோ நீ விஷயீகரித்தது; அன்
றிக்கே, நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்தாயென்கிறார். ... எ

அ. எட்டாம்பாட்டு. அனந்தன்பாலும். அந்வேஷந்தொடங்கி பரபக்தியளவாக
இடையிலுள்ள ஆத்திருணங்களைப் பிறப்பித்து, அநந்தரம் பரஜ்ஞாததைப் பிறப்பித்து,
விரோதையை அசுலபிளந்தேறிட்டு மாநாண ஸம்ச்சேஷமர்த்ர மன்றிக்கே பாஹ்யஸம்ச்சேஷ
மாம்படி பண்ணினானென்றார்-ஐயும்; ஸத்தையே பிடித்து பகவதனுபவமே யாத்ரையாய்ப்
போந்தவர்களன்றோ என்றும், இவர் அநாதிகாலமே பிடித்து நித்யஸம்ஸாரியாய் இதர
விஷயங்களோடே கலந்து பரிமாறிப் போந்தவரன்றோ என்றும், அவர்களேற்றமும், இவர்
தன்மையும் இவர் நெஞ்சில் படாதபடி அவன் அதுபவித்தபடியை அருளிச்செய்கிறார்-
இப்பாட்டில்.

மு.—அனந்தன்பாலும் சுருடன்பாலும் மைத்துனொய்தாக்கவைத்தென்
மனந்தனுள்ளே வந்துவைகி வாழச்செய்தா யெம்பிரான்
நினைத்தென்னுள்ளே நின்றனெக்குக் கண்களாகம்பொழுக
நினைத்திருந்தே சிரமந்தீர்த்தே நெயிநெடியவனே. அ.

பதவுரை.

நேமி — திருவாழியைத் திருக்கையிலே
யுடைய
நெடியவனே— ஸர்வாதிகளுள்வறிய
எம்பிரான்— எனக்கு உபகாரகனாவனே!
அனந்தன்பாலும்— திருவனந்தாழ்வாரி
டத்திலும்
சுருடன்பாலும்— பெரியதிருவாடி யிடத்
திலும்
விது நெய்தாகவைத்து— ஸ்நேஹத்தை
அத்பல்பமாக வைத்து
என்மனம் தன் உள்னே— என் மனஸ்ஸி
னுள்ளே
வந்து— நிர்ஹேதுகமாய் வந்து

வைகை— பொருந்தி நின்று [னாய்
வாழச் செய்தாய்— என்னை வாழ்வித்தருளி
(இப்படிப்பட்ட உண்ணை,)
என் உள்ளே— என் மனஸ்ஸிலே
நினைந்து நின்று— நினைத்து நின்று
நெக்கு— நெஞ்சுக்கிலமாய்
கண்கள்— கண்களிலே
அகம்பு ஒழுக— அசுறுபாயும்படி
நினைந்து இருந்தே— நீபண்ணின உபகார
பரம்பரைகளை நினைத்துக்கொண்டிருந்தே
சிரமம்— என் இளைப்பெல்லாம்
தீர்த்தேன்— தீர்ப்பெற்றேன்.

வ்யா. அனந்தனிடையே தி. தரிபா த்விபூதியிதுள்ளாரெல்லாரு மொத்திருக்கச்செய்தே இவர்களுக்கோரோற்றம் ஸர்வகாலமும் திருமேனியோடே ஸ்பர்சிக்கையும், தர்சயீயத்தி னினிமைபாலே மோம்பழம்போலே முன்னே வைத்துக்கொண்டிருக்கையுமிதே; இப்படிக் கொத்த விவர்கள் பக்கனிலே ஸ்நேஹத்தை அப்யஸ்பமாக வைத்து. இவ்வளவுதான் வைக்கி ரது- இவர்பக்கல் வரும்போதைக்கு * சென்றால் குடையாய், இருந்தால் சிங்காசனமாய், நின் றால் மாவடியாகக்கும், மணியினக்காகக்கும், பூம்பட்டாகக்கும், * பொருகிறைப்புள்ளு வந்தேறி இவர்பக்கல் வரும்போதைக்கு வா ஹநமாகக்கும், சோவிடுகைக்குப் பெரியபிராட் டியாரும் வேணுமிதே; அதுக்குறுப்பாக வாப்த்து அவர்களை விஷயீகரித்தது. இவர்களை விஷயீகரித்ததுதான் விவர்க்குறுப்பானால் மற்றுள்ளரைச் சொல்லவேண்டாவே.

என்மனந்தனுள்ளே. அநாதிகாலம் இதரீயிஷயத்திலே மண்டினைவென்மனஸ்ஸிலே வந்து. அதேஹதுகமாகவந்து. வைகி. அவஸரித்து; பொருத்தி யென்னவுமாம். “வந்தா பென்மனம்புருத்தாய் மன்னிநின்றாய்” “போயறியாய்” என்றிறே ஈடுபடுவது. வாழ. “அனந்தன்பா லும் கருடன்பா லும் ஐதுரொய்தாகவைத்து” என்றது பாதம் விவாஹத்து க்குச் செங்கற் சீரைட்டிக் கூப்பிடாமைக்குச் சோறு வைப்பாரைப்போலே; த்விதீயவிவா ஹத்திலேயிதே போக்யமுள்ளது. வாழச்செய்தா யெம்பிரான். என்னுயன் செய்தபடியென். எம்பிரான். இவர் தண்மைபாராதே உபகரித்தவுபகார மிருக்கிறபடி. தரிபா த்விபூதியிதுள் ளாரெல்லாரோடும் பரிமாறும் பரிமாற்றமெல்லாம் இவரொருவரோடும் பரிமாறின உபகாரம். “கருளப்புகொடிச்சுக்கரம்- அடிமைகொண்டாய்” என்று நித்யஸூத்ரிகளைவிட்டு நித்யஸம் ஸாரிகளுக்குப் புறம்பான தம்மை அடிமைகொண்ட உபகாரம்.

நினைந்தென்னுள்ளே நின்று. இவர் பரப்பச்சித்த குடியோலே, அவர்களேற்றத்தை யும், தம்முடைய தண்மையையும் நினைத்துக். கூசாதபடி பண்ணினபடியும், இவர்கள் பக் கல் ஆதரம் குளப்படி யென்னும்படி தம்பக்கல் கடல்போலே அவன் பண்ணின ஆதராகி சயத்தையும், இவர் தண்மைபாராதே; இவரெஞ்சில் புருத்தபடியையும் நினைத்து, என் னிலே நினைத்துநின்று. டெக்கு. “நினைதொறும் - நெஞ்சிடிந்துகும்” என்கிறபடியே, நெஞ்சு சிதிலமாய். கண்கள் அகம்பொழுக. உள்ளருகினது புறவெள்ளமிட்பபடி. அசம்பு ஓழுக - அசுறுபாய.

நினைந்திருந்தே சிரமந்தீர்த்தேன். நீ பண்ணினவுபகார பரம்பரைகளை அதுரைத்தித் திருந்தே சிரமந்தீர்த்தேன். உடிபாடின இளைப்பெல்லாம் இருந்தவிடத்தேயிருந்து ஆயி னேன். சிரமம் - சரமம்; இளைப்பு. ஸம்ஸாரிகள் பக்கவுபகார பரம்பரைகளைப் பண்ணிக் கொண்டு போராடிக்; காசாசிக்கமாக உபகாரத்திலே ஒன்று குறைதல் ஒரு உபகாரம் புருருதல் செய்தால், முன்புபண்ணின உபகாரங்களையும் மறந்த இதொன்றையுமே நினைத் துக் கொண்டிருப்பார்கள்; அநாதிகாலமே பிடித்து இவர்கள் பண்ணும் பாதிகூலப் பரம் பரைகளொன்றையும் பாராதே, ஓரவகாசத்திலே அபுத்திபூர்வமான ஓராதகூல்யகதேச த்தைக் கொண்டு, முன்பு பண்ணினவற்றைப் பொறுத்தாக்கிக்கும் ஈசுவான் என்றதலாந் தித்து, அய்விழவு தீர்த்தேன். நெஞ்சாறல் செட்டென். டேய் டேயுயவனே. இவர்தாம்பற் றிற்று நிர்விசேஷ வஸ்துவையன்தே. டேயுயவனே. கையும் திருவழியுமான வழகுக்கு எல்லாகாண் வொண்ணாதவனே. * நிமிர் சுடராழி நெயொகிதே - * அமுதிதுயற்றவனே

யன். வினாதிபற்ற மின்பு அழகுக்குடலிறே திருவொழி. நெடியவன். ஆழ்வார்பக்கல் பரோமம் வினாந்தபடி. பென்றுமாம். அ.

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. பனிக்கடலித்யாதி. கீழிற்பாட்டில் - “அனந்தன்பாலுங் சந்தன்பாலும்” என்று - தன்னை புலிக்கைக்கு போக்தாக்கள் ஒருவிழிதியாக வுண்டா யிருக்கக் கடர் அவர்களை விட்டு என்னை விரும்பிற்றென்றார்; இப்பாட்டில் - போகந்தாநங் கள் பலவுமுண்டா யிருக்கக்கடர் அவற்றை உபேகித்து என்னெஞ்சை போகந்தாநமாகக் கொண்டபடி. பென்றோர்.

மூ.—பனிக்கடலிற் பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டிடாடிவந்தேன்

மனக்கடலில்வாழவல்ல மாயமணாளம்பி

தனிக்கடலேதனிச்சுடரே தனியுலகேயென்றேன்

முனக்கிடமாயிருக்கவேன்னை யுனக்குரித்தாக்கினேயே. க.

பதவுரை.

பனி— குளிர்ச்சியை ஸ்வபாவமான
கடலில்— திருப்பாற்கடலில்
பள்ளிகோளை— பள்ளிகொள்ளுதலை
பழகவிட்டு— மறந்துவிட்டு
ஒடிவந்து— அங்கு தின்றும் ஒடிவந்து
என்— என்னுடைய
மனம் கடலில்— மனஸ்வாகித கடலிலே
வாழவல்ல— வாழவல்லவனாய்
மாயம்— ஆச்சரிய சங்கியுத்தராய்
மணான்— பெரியபிராட்டியாருக்கு வல்
லபனாய்
நம்பி— குணபூர்ணனானவனே!
தனிகடல்—அத்விதியமான திருப்பாற்கடல்

தனி கடர்— ‘அத்விதியமான ஆதிநய
மண்டலம்’
தனி உலகு— ‘அத்விதியமான பரமபதம்’
என்று என்று— என்னிட்புடைகலினை
சொல்லுகிறதேதாங்கல்
உனக்கு இடம் ஆய் இருக்க— உனக்கு வர
ணத்தாங்கலாயிருக்க
என்னை— என்னை
உனக்கு— உனக்கு [கண்டகம்]
உரித்து ஆகினையே— சேஷராகலிற் கொ
என்று சுடுபடுகிறது.

வ்யா. பனிக்கடலில் பள்ளிகோளை. ஸகலதாபஹரமான கடல். ஸர்ஸாரத்தில் தாபுத்ய தப்தாராவர்களுக்குத் திருப்பாற்கடலில் கணவனார் தருளுகிறபடிவாய் ஆறு லாந்திக்குப்போமென்கை. சிதாஸ்வபாவமானகடல். “பாற்கடல் பாம்புகளைமேல் பள்ளிகொ ண்டுருளத் தினை” என்று - அவனுடைய ஸ்வபாவம் இதுக்குண்டா யிருக்கிறபடி. ஸம்பந்தமடியான வாத்தலபம். பள்ளிகோளை. பள்ளிகொண்டபடி. பென்னுரித்தனை, பாசாமிடப் போகாது. “கடந்தேதார்.கிடக்கை” என்றும், “வாரங்கோலம் திகழ்க்கிட ந்தாய்” என்றும் சொல்லுமித்தனையிறே. “நாளும் வாய்க்க” என்றிற்பாட்டில் ஒரு போலிகொல்லுமித்தனையிறே. இவர்களும “வெள்ளை வெள்ளத்தின்கோல்” என்று - உரைப்பட்டபடியே வந்து புருந்தானாய்த்து. பழகவிட்டு. அங்குண்டான ஆலாயை போக மறந்துவிட்டு.

ஹவலத்து காதக்குதிரை கட்டியாய்த்து வந்தது. என்மனக்கடலில் வாழவல்லு. அது பனிக்கடலாகையாலே குளிர்த்திருக்கும்; இது மனக்கடலாகையாலே குளிர். கெட்டிருக்கும். அது ஊற்றுமாயினும் இது ஊற்று மாறாது பனிக்கடலையும் தனக்குள்ளே அடக்குங்கடலிறே. [“ பரவத்திரை பலமோத ” இப்பாதி.] இக்கடலைக் கண்டவாறே பனிக்கடல் காட்டுத்தீயோ டொத்தது. வாழவல்லு. செருக்கரான ராஜாக்கள் பழைய பண்ட வீட்டை விட்டு; தாங்களே காடுசெய்துச் சமைத்த பண்டவீட்டிலேயிறே ஆகரத்தீசாதேயிருப்பது. ஸாதர தைசேபோலன்றிறே போகததை. பனிக்கடலையும் கிருப்புணைக்கடி, இவரைச் சேர்த்துச் சொல்லுநகைக்கு * யோகத்திரை சிந்தை செய்கைக்கிறே. மனக்கடலில் வாழவல்லு. “ வாழவல்லு வாசுதேவா. ” அக்கடலிடமெங்கும் வாழ்ச்சியிறே. கீழிற்பாட்டிலே, “ வாழச்செய்தாய் ” என்று - ஆழ்வாரை வாழ்வித்து அவ்வாழ்வாரைத் தான் வாழுகிறபடி. மாயமணாளமீ. இவர் திருவுள்ளத்திலே புருத்தின்பிறே, குணங்களும், திருமேனியில் செவ்வியும் பூர்த்திபெற்றது.

தனிக்கடலே. அத்தீயியமான கடலே. * குறையில் தடங்கடலிறே. பெரிபிராட்டியாருக்குப் பிறந்தகமான விடமிறே. * உலகெல்லாம் நன்கொடுங்க யோகனைப்புக்கடலிறே. தனிக்கடலே. “ வெங்கதிரோன் குலத்துக்கோர் விளக்காய்த்தோன்றி ” என்று இவன் திருவவதாரம் பண்ணுகைக்கிடான குலகுறவாகையாலே வந்த அத்தீயியதவம். தனியுலகே. “ ஒண்டொடியார் திருமகளும் நீயுமே ” என்று - ஒருநாடக ஒருமிதநாத் துக்கு சேஷமாகையால் வந்த அத்தீயியதவம். “ நலமந்தமில்லதோர் நாடு ” என்றென்றனக் கிடமாயிருக்க. இப்படிக்கொத்த திருநாமங்களையுடைய தேசங்கள் உனக்கு இருப்பிடமாயிருக்க. என்னை. என்னையுமறியாதே உன்னையுமறியாதேயிருந்த வென்னை. (க) “ ஸ்ரீராமா ஹி. ” உனக்கு. அவாப்த மைஸ்தகாமனான வுனக்கு. உரித்தாக்கினையே. ஓரிடமில்லாதாரைப்போலே, என்னெஞ்சை உனக்கு வாஸஸ்த்தாநாமப் பண்ணிக்கொண்டாயே. இவ்வுபகாரத்துக்குத் தோற்று அடிமைப்படுகிறார் - உனக்குரித் தாக்கினையே என்று.

அ. பத்தாம்பாட்டு. துலரைசிப்பாதி. கீழிற்பாட்டில் - உதந்தருளின நிலங்கனோடொக்கத் தம் திருமேனியை கிரும்பினுனென்றார்; இப்பாட்டில் - அவற்றைவிட்டுத் தம்மையே கிரும்பினபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—துலரைவாய்விளிந்து மின்னூர்தவளநெகேக்கொடிப்போல்
கடரோளியாய் நெஞ்சினுள்ளே தோன்றுமென்சோதினமீ
வடதடமும் வைகுந்தமும் மதிடவோவதியும்
இடவகைக ளிகழ்த்திட்டென்பா லிடவகை கொண்டனையே. ௨.

பதவுரை.

தட— பரப்பையுடைத்தான
வரைவாய்— மலபர்வத்திலே

மிளிர்ந்து மின்னும்— தேஜஸ்ஸாலே மிகவும் விளங்குகிறபதாய்

(க) “ அம்ரயாதி ”

பாண்டித்தம்

www.mca.com

வடமுத்தப்பதி. பரம்பாதினளுக்கு முகங்கொடுத்த திருப்பாந்தட்டும், (ச) = 10147) அந் தீபங்குடைய சித்தபாதிநிதளுக்கு முகங்கொடுத்தபடியும், பாதிநிதளுக்கு முகங்கொடுத்த பூமித்தவாரகையும் இவ்வகையிலுள்ளதே. இப்படித் தொத்த மிடங்கொயெய்வம், "என்னும் கண்ணடும் கவுருத்தவாருமிடும்" என்றபடி படியே உபேகித்த. எவ்வாறிலவகைகொண்டபடியே இவ்விதம் பன்னும் ஆரக்க கொள்வாரத்தையும் எப்பக்கவித பன்னிதிரே. "உவந்திருத்தித்திரே" "எவ் பாவியாவகை கொண்டபடியே" எந்த இப்படி செய்தபடியே எந்த அளத்திருவடியினிதே விழுத்தகம்பி, இவ்வகையிதே மடியினெய்தத்த நானும் ஆரக்கத்தவாரகையும் எவ்வெ பரிதாய்த் தக்ககொடுதிரே. "அதனில் பெரியவெய்வம்" எந்த, எவ்வாறு வாரக்குத் பவத் திவ்யத்தின் திரத்த அடுகிவெய்வெய்வம், இப்பெரியாறுவா பன்னிதே எத்தித்தொழ் திரத்தபடி இத்திருமொழி. தக்ககொடு. எவ்வாறுவாய் முகமிதே எவ்வாறுவாய். "வடமுத்தம்" இத்தபதி.

(2) "சுதந்திரம்"

அ. வேயந்தங்கள் குலத்துதித்த. நிகழ்த்தில், இதற்குமொழியை அதிகரித்தாரக்கு பலம், தம்மைப்போலே அந்நயார்ஹ சேஷபுதராகப் பெறுவர்களுக்கிற்று.

மு.—வேயந்தங்கள் குலத்துதித்த விட்டுசித்தன் மனத்தே

கோயில்கொண்ட கோவலன்க் கொழங்குளிர் முகிலவண்ணனை

ஆயறேற்றையமரர்கோவை யந்தண்தமமுதத்தினைச்

சாண்போலப் பாடவல்லார்தாமு மணுக்கர்களே. க்க.

பெரியாழ்வார் திருமொழி முற்றிற்று.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பதவுரை.

வேயந்தங்கள்— ஸ்வதிக்ருடைய

குலத்து— குலத்திலே

உதித்த— திருவவதரித்த

விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வாருடைய

மனத்தே— மனஸஸிலே

கோயில்கொண்ட— திருக்கோயில் கொ

ண்டெழுந்தருளியிருக்கிற

கோவலனை— கோபகுமாரனுப்

கொழு— செவ்விப்பெற்றதாய்

குளிர்— குளிர்ந்திருந்துள்ள

முகில்— மேகம்போன்ற

வண்ணனை— திருநிறத்தைபுடைய ஆய்

ஆயர்— இடையர்களுக்கு

ஏற்றை— தலைவனுள்வனுப்

அமரர்— நித்யஸூரிகளுக்கு

கோவை— ஸ்வாமியானவனார்

அந்தணர்தம்— ஸந்தாநிப்ராஹ்மரீஷிகளுக்கு

அமுதத்தினை— நிரதிசயபோக்யனாயுள்ள

வண்ண

பாடவல்லார்தாம்— பாடவல்லவர்கள்

சாண்போல— நிழலைப் போலே

அணுக்கர்கள்— அந்தரங்கமாகப் பெறுவர் கள்.

வ்யா. வேயந்தங்கள். உதயநிரியிலே ஆதித்யனுதித்தாற்போலே யாய்த்து இக்குடியிலே இவர் வந்தவதரித்தபடி. அவன் கோவலம் அந்தகரத்தையிறேபோக்குவது; “நனிச் சுடரே” என்று அவ்வாதிந்யமிங்கையாகையாலே அஜ்ஞாநார்த்தகரத்தைப்போக்கி, ஹந்தய கமலத்தை அலர்த்தும் ஆதித்யனுப்த்த இவர். விட்டுசித்தன் மனத்தே. விஷ்ணுதித்த ரென்று திருநாமம். மனத்தே. ஹந்தயத்திலே. விஷ்ணுதித்தர் என்று நிருபகமாய், அவனை விடாமையுடைய பரியந்தமானபடி. கோயில்கொண்ட கோவலனை. திருப்பல்லாண்டு தொடங்கி இவ்வளவும் இவர் திருவுள்ளத்திலே யிருக்கிற கர்ஷணன், தான்பிறந்த படியையும் வளர்த்தபடியையும் இவரைக்கொண்டு கேட்பபடி. வால்மீகிபகவான்பாட, ருசலவர்களைக் கொண்டு கேட்ட சக்ரவர்த்தி திருமகனைப்போலன்றே ஸ்ரீரந்தகோபர் திருமகன் கேட்ட படி. “வைகுந்தம் கோயில்கொண்ட குடக்கத்தன்” என்னுமாபொலேயன்று இவர் திருவுள்ளத்திலே கோயில்கொண்டபடி;—

“திருமாலிருஞ் சோலைமலையே திருப்பாற்கடலே பெந்தலையே, திருமால் வைகுந்தமே தண்டிருவேங்கடமே யெனதுடலே” என்றும், “திருக்கடித்தானமு மென்னுடைச் சிந்தையும்” என்கிறபடியே உகந்தருளின நிலங்கனோடொக்கவிறே ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தை ஆதரித்தது. “நன்கென்னுடலங்கையிான்” “நங்கள் குன்றங்கையிடான்;” ஏறுக்காகி; * நண்ணுசார் நலிகைக்காக. உடலங் கையிடாதது ஏதுக்காக? திருமாய்மொழி பாடுகைக்காக. அப்படியுன்றிக்கே, “இடவகைக ளிகழ்ந்திட்டு” என்கிறபடியே, அவற்றை உபேக்ஷித்திறே இவர் திருவுள்ளத்தை இடவகையாகக் கொண்டது. கர்ஷணன்கோயில் பெரியாழ்வார் திருவுள்ளமாய்த்து. ஆகையாலிறே “மெய்மைப் பெருவார்த்தை விட்டுகித்தர் கேட்டிருப்பர்” என்றது. உள்ளிருப்பார் சொல்லும் வார்த்தை உடனிருப்பார்க்குத் தெரியுமிறே.

கோவலனை. தாழ்ந்த ருலத்திலே வந்தவதரித்து அவர்களுக்கு ஸூல்பனுவற் போலே யாய்த்து இவர்க்கு ஸூல்பனாபடி. கோழங்குளிர் முகில்வண்ணனை. இவர் திருவுள்ளத்திலே புருந்தபின்பாய்த்து - குளிர்ந்து செவ்வியுண்டாய்த் தன் நிறம்பெற்றது திருமேனி. முகில்வண்ணனை. இவர்க்குப் பண்ணின் ஓளதார்ப் மென்னவுமாம். இவரிடே பட்ட வடிவழகென்னவுமாம். ஆயுற்றை. “இடையரோடே கலந்து பரிமாறப்பெற் றேனும்.” என்றே திருவுள்ளத்தில்ப் பரிதியால் வந்த செருக்கோடே பிருக்குமாபோலே யாய்த்து இவர் திருவுள்ளத்திலே புருர்ப்பெற்ற பரிதியால் வந்த செருக்கும். “செங்கனி வா யெங்கனாய் தேவே.” அமரர்கோவை. அதுபவம் மாறில் முடியும்படியான நித்ய ஸூரிகளுக்கு ஸ்வாமியானவனை. “அயர்வறுமமரர்களா திபதி.” அந்தணர்தம்முத்தினை. * தெளிவியம்பிலே நடக்கிற வதுபவம் இவ்விபூதியிலே நடக்கும்படி யிருக்கிற ஸங்கதி களுக்கு நித்யபோகப்படு யிருக்கிறவனை. “பாற்கடல் பாம்பிணமேல் பன்னிகொண்டரு ளுஞ் சிதனையே தொழுவார் விண்ணுளாரி லுஞ் சீரியர்” என்னக்கடவதினே. “வேதியர் முழுவேதத்தமுதத்தை.”

சாயைபோலப்பாடவல்லார் தாமுமணுக்கர்களே. எம்பரரைச்சிலர், “இப்பதத் துக்குப் பொருளென்?” என்றுகேட்க; “நான் உடையவர் ஸ்ரீபாதத்திலே இது கேட் டிலேன்; ஆகிலும், நீங்கள் கேட்ட வர்த்தம்பாராதென்ன வொண்ணது; இப்போதே கேட்டு உங்களுக்குச் சொல்லவொண்ணதபடி உடையவரும் திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஸ்ரீபா தத்தேற வெழுந்தருளினார்; ஆகிலும் உங்களுக்கு இப்போதே சொன்னதுகேடவேணும்” என்று உடையவர் திருவடிநிலைகளை பெடுத்துத் தம் திருமுடியிலே ஸைத்துக்கொண்டு, “இப்போது உடையவர் எனக்கருளிச்செய்தார், கேட்கலாகாதோ” என்று, “பாடவல் லார் - சாயைபோல் - தாமுமணுக்கர்களே” என்றருளிச்செய்தார்.

“தாமும்” என்கைக்கடி - அவர்களேற்றத்தை நினைத்து. அதாவது பரபோலுநர்ந்த ரங்கனையும், உபாயார்த்தரங்கனையும் சணிசித்து மங்களாசாஸனம் பண்ணுகையன்றிக்கே, தற் காலத்துக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுகையுமன்றிக்கே, கழிந்தகாலத்திற்கும் மங்களாசாஸ னம் பண்ணுகையிறே ஏற்றம், இப்படிக்கொத்த தன்மை தம்முடைய வம்சத்தில் ஏழுபட்டிகா விலிலே பெண்ணுமிடத்தை “ஏழாட்காலும் பழிப்பிலோம்” என்றருளிச்செய்தாரிறே. பாடு கையாவது “உன் செவ்வடிசெவ்வி திருக்காப்பு” என்கை. சாயைபோலவென்றது - புருஷ னுடைய சாயை அவன்புகுகிடத்தே புக்குப் புறப்பட்டவிடத்தே புறப்பட்டுப் பரவர்த்தி நிவ் ர்த்தி அவனிட்ட வழக்கமாப்போலே, இத்திருமொழி கற்றார்க்கும் தங்களுக்கென்ன ஒரு பரவர்த்தி நிவர்த்தி களின்றிக்கே ஈசுவானுக்கு அந்தரங்கமாகப் பெறுவர்கள். “செவ்வடி செவ்வி திருக்காப்பு” என்று பாடவல்லார், * நிழலுமடிதாதுமாகப் பெறுவர்கள். அடிதாது - திருவடிகளில் ரோகசன். சாயைபோலப் பாடவல்லார் - நிழலுண்டாகப் பாடவல்லார். நிழலாவது - குளிர்ந்தி. “குளிர்ப்பாடவல்லார்” என்றுஞ் சொல்லு வர்கள். கக.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அடிவாவு.—சென்னி பறவை எம்மனு கடல் போன் னுன் பருப்பனந்தன் பனி தடவரை வேயர் மார்கழி.

ஆ. திருமொழி-சக-க்கு, பாட்டு-சகக.

பெரியாழ்வார் திருமொழி வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.